Hảo Tưởng Lộng Tử Nam Chủ A

Contents

Hảo Tưởng Lộng Tử Nam Chủ A **3**
1. Chương 1 . . . 3
2. Chương 2 . . . 7
3. Chương 3 . . . 12
4. Chương 4 . . . 18
5. Chương 5 . . . 24
6. Chương 6 . . . 28
7. Chương 7 . . . 32
8. Chương 8 . . . 36
9. Chương 9 . . . 40
10. Chương 10 . . . 44
11. Chương 11 . . . 48
12. Chương 12 . . . 51
13. Chương 13 . . . 56
14. Chương 14 . . . 60
15. Chương 15 . . . 65
16. Chương 16 . . . 69
17. Chương 17 . . . 74
18. Chương 18 . . . 78
19. Chương 19 . . . 83
20. Chương 20 . . . 88
21. Chương 21 . . . 92
22. Chương 22 . . . 96
23. Chương 23 . . . 100
24. Chương 24 . . . 103
25. Chương 25 . . . 108
26. Chương 26 . . . 113
27. Chương 27 . . . 117
28. Chương 28 . . . 122
29. Chương 29 . . . 126
30. Chương 30 . . . 131
31. Chương 31 . . . 135
32. Chương 32 . . . 139
33. Chương 33 . . . 144
34. Chương 34 . . . 149
35. Chương 35 . . . 153
36. Chương 36 . . . 158
37. Chương 37 . . . 163
38. Chương 38 . . . 167
39. Chương 39 . . . 172
40. Chương 40 . . . 177
41. Chương 41 . . . 182

42. Chương 42 186
43. Chương 43 191
44. Chương 44 195
45. Chương 45 201
46. Chương 46 205
47. Chương 47 209
48. Chương 48 213
49. Chương 49 218
50. Chương 50 223
51. Chương 51 227
52. Chương 52 232
53. Chương 53 236
54. Chương 54 240
55. Chương 55 245
56. Chương 56 249
57. Chương 57 253
58. Chương 58 258
59. Chương 59 263
60. Chương 60 268
61. Chương 61 272
62. Chương 62 276
63. Chương 63 281
64. Chương 64 285
65. Chương 65 289
66. Chương 66 294
67. Chương 67 298
68. Chương 68 302
69. Chương 69 306
70. Chương 70 311
71. Chương 71 315
72. Chương 72 323
73. Chương 73 327
74. Chương 74 330
75. Chương 75 334
76. Chương 76 338
77. Chương 77 342
78. Chương 78 346
79. Chương 79 350
80. Chương 80 355
81. Chương 81 359
82. Chương 82 364
83. Chương 83 369
84. Chương 84 373
85. Chương 85 378
86. Chương 86 382
87. Chương 87 388
88. Chương 88 391
89. Chương 89 395
90. Chương 90 399
91. Chương 91 404
92. Chương 92 410
93. Chương 93 415
94. Chương 94 420
95. Chương 95 425

96. Chương 96 429
97. Chương 97 433
98. Chương 98 438
99. Chương 99 447
100. Chương 100 455
101. Chương 101 459
102. Chương 102 464
103. Chương 103 468
104. Chương 104 472
105. Chương 105 475
106. Chương 106 480
107. Chương 107 484
108. Chương 108 488
109. Chương 109 496
110. Chương 110 500
111. Chương 111 505
112. Chương 112 511
113. Chương 113 516
114. Chương 114 522
115. Chương 115 529
116. Chương 116 537
117. Chương 117 545
118. Chương 118 549
119. Chương 119 555
120. Chương 120: Phiên Ngoại Kim Văn Tu 563
121. Chương 121: Phiên Ngoại Hàn Thịnh 572
122. Chương 122: Phiên Ngoại Ôn Thiếu Hàng 577

Hảo Tưởng Lộng Tử Nam Chủ A

Giới thiệu

Tên khác: Hảo tưởng giết chết nam chủ aEditor: Vanilla JejeTình trạng bản gốc: Hoàn thành (119 chương + 3 phiên ngo

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/hao-tuong-long-tu-nam-chu-a

1. Chương 1

Ôn Duyên sửng sốt đến một phút đồng hồ.

Cảnh tượng bốn phía liên tục biến ảo không đoán trước được, nhưng không khí một màu xanh biếc thấm vào ruột gan vẫn là khiến hắn không làm ra hành động gì quá mức kịch liệt. Nhưng là ngồi trên cỏ, tay nắm chặt thảm cỏ bên dưới theo bản năng vẫn là có.

Thẳng cho đến khi xác nhận đây đúng là cỏ, mà chính mình lại thật sự từ thư phòng nháy mắt đến địa phương này. Ôn Duyên điều tiết lại hô hấp đang đình trệ, thoạt nhìn đôi mắt không hề lay động, nhưng hắn đã điều động toàn bộ cảm quan sở hữu tản ra ngoài.

Yên lặng, nơi này thật sự quá yên lặng, yên lặng đến nỗi khiến hắn có chút khẩn trương không tài nào hiểu được lý do xuyên việt đến đây.

Nhìn rừng trúc xanh biếc kéo dài, Ôn Duyên trong đầu vừa mới nảy sinh ý tưởng "Đây là địa phương quỷ quái gì, làm thế nào để rời đi", mấy giây tiếp theo sương mù đột nhiên hạ xuống, hắn chỉ cảm thấy hoa mắt, cảnh tượng xung quanh cư nhiên lại thay đổi!

"Hô… Hô.."

Âm thanh quỷ dị khàn khàn phía sau khiến da đầu Ôn Duyên tê rần, còn chưa kịp suy xét địa phương trước mắt là gì, hắn giật mình một cái, đồng thời xoay người theo bản năng lùi về phía sau một bước.

Thứ kia xuất hiện cách đó năm mét, lung lay giương miệng "Hô hô hô"… Hình người…

Môi đỏ tím sắc cùng màu da u ám hỗ trợ lẫn nhau… Kia cái mũi bên dưới đều bị máu đỏ sền sệt dính đầy. Tròng mắt trợn tròn đến khi chỉ còn lại màu trắng, mắt phải mang theo vết thương không nhỏ, đã sinh mủ biến thành màu đen.

Giờ phút này đối phương chính đại mở rộng khoang miệng đen nhánh đỏ sậm "Hô…… Hô" di động về phía trước, chân trái hắn dường như đã chịu thương tổn không nhỏ, toàn bộ mắt cá chân bên dưới đều bị bẻ quặp quỷ dị vặn vẹo, bởi vì không còn cánh tay phải, cho nên đối phương rũ lại bên người tay trái, niết một đoạn đỏ sậm còn nhỏ máu loãng…

"Ngô……" Ôn Duyền không hề chuẩn bị đành phải đưa tay phải lên che miệng lại, kiềm nén cảm giác muốn nôn khan. Hắn thật sự bị ghê tởm! Nhưng yết hầu cuồn cuộn và hốc mắt mờ nước cũng không ảnh hưởng đến động tác của hắn.

Hắn ngừng thở nhanh chóng nhìn trái phải một chút, bước chân cực nhanh chạy về chỗ góc tường bên trái, nhấc cây lau nhà lên, không cần nhiều manh mối, hắn phi thường xác định lẫn khẳng định mình đang ở trong một siêu thị, mà cảnh tượng trước mắt…….

Tang thi đến.

"Phanh!" một tiếng, Ôn Duyên bất ngờ lấy cây lau nhà đánh trúng sườn cổ tang thi, hắn lần này dùng lực không nhỏ, hổ khẩu đều chấn đến tê rần, chiếm thế thượng phong làm hắn cũng không uổng phí sức lực, chỉ thấy tang thi kia lảo đảo một chút, cư nhiên bị hắn đánh ngã xuống đất! Chỉ là tang thi phía trước dường như có vấn đề không nhỏ, bằng không khi nãy cũng sẽ không ngã lên mặt đất, vài lần sử dụng lực cũng chỉ có thể bò không đứng dậy được.

Nhưng mà Ôn Duyên không chút nào thả lỏng, hắn nỗ lực ngưng thần quan sát bốn phía, vừa quan sát vừa chậm rãi dựa vào ven tường chuyển động hướng đến cánh cửa. Tuy rằng thân thể khi nãy hành động tỉnh táo dị thường, nhưng đầu óc lẫn tâm thần hắn đều đã sớm loạn thành nồi cháo, trước mắt đủ loại dấu hiệu cho thấy, hắn…… Giống như, xuyên qua.

Lại còn là xuyên đến một nơi khó lường...

Đầu óc hỗn loạn dựa tường đi được một đoạn ngắn, Ôn Duyên đột nhiên dừng lại, hắn nhìn bánh mì cùng các loại thực phẩm để trên kệ đối diện, suy tư đến xuất thần trong chốc lát.

Yên lặng vài giây sau, hắn đem áo khoác cởi, đem toàn bộ phần đầu cuốn lấy, chỉ để lại một khe hở nhỏ cho mắt nhìn ra bên ngoài. Cầm quần áo buộc chặt phía sau, hắn tiến lên hai ba bước, đồng thời đưa tay đặt trên kệ hàng, trong đầu ra sức suy nghĩ đến địa phương một màu xanh biếc khi nãy.

Cơ hồ trong đầu hắn vừa mới hiện lên cảnh sắc xanh biếc lúc đó, kệ hàng trước mắt bỗng dưng một chút đã không thấy tăm hơi! Cảnh tượng hiện lên cùng kệ để hàng biến mất cơ hồ là đồng thời tiến hành! Ôn Duyên mím môi vì kích động mà có hơi run rẩy miệng, nhanh chóng di động đến bên kệ để hàng, lại cũng dùng cách đó thu vào, hắn cố gắng nhịn xuống ý nghĩ tự mình vào trong xem tình huống, điều chỉnh tốt lại hô hấp có chút dồn dập, cẩn thận dọc theo đoạn này đi đến khu vực lối đi nhỏ phía trước.

Hắn thực xác định siêu thị nhất định còn có người khác, hơn nữa hẳn là còn không ít. Bằng không hắn không tài nào giải thích được vì cái gì mà cả tầng này chỉ có mình hắn cùng con tang thi phế vật kia. Nhưng vô luận thế nào đối với hắn đây là một chuyện tốt, bởi vì hiện tại trong tay hắn không có vũ khí, cũng không có các loại dị năng nghịch thiên trong truyền thuyết, chỉ có mỗi thân cây lau nhà rỗng ruột tùy thời đều có thể bị bẻ gẫy. Nếu lại xuất hiện hai ba con tang thi phế vật nữa, chỉ sợ hắn chưa kịp tiếp nhận cốt truyện đã phải bỏ mạng tại đây.

Không sai, xem cốt truyện. Đang xem đến tên siêu thị dán trên kệ hàng, Ôn Duyên liền phi thường xác định, chính mình là xuyên vào một quyển sách, quyển sách này tên gọi Mạt thế thánh quang

Muốn hỏi hắn vì cái gì khẳng định như vậy? Trừ bỏ đám tác giả kỳ ba bên ngoài, sẽ còn lão bản nào đặt tên siêu thị của mình là "Nga! Tới nha!" sao?

Ôn Duyên một bên ngưng thần chú ý động tĩnh bốn phía, một bên giương mắt quét nhìn đỉnh trần nhà siêu thị. Hắn không biết hệ thống theo dõi của siêu thị hiện tại còn dùng được không, nhưng mặc kệ là được hay không, hắn trong chốc lát đã quyết định phải đi phá hư một chút. Tuy rằng hiện tại đã đem đầu che kín nhưng thời điểm mới xuất hiện ở chỗ này lại lộ mặt, hắn thế nhưng không muốn lưu lại tai họa ngầm, càng không muốn biến bảo mệnh không gian từ át chủ bài trở thành bùa đòi mạng.

Trong lòng suy tính, động tác Ôn Duyên liền thả chậm chút, hắn ngưng thần suy nghĩ không thông, đột nhiên, trong đầu giống như bị người nào lắp đặt màn hình chiếu, khiến hắn ngơ ngác "Xem" cảnh tượng kia, không cách nào hình dung được loại cảm giác này.

Cũng không phải đôi mắt nhìn đến, cũng không phải lỗ tai nghe được, cũng chỉ là một loại giả thuyết cảnh tượng thể nghiệm, trước mắt cảnh tượng vẫn là siêu thị, thứ gì đều không có nhưng hắn lại rõ ràng "cảm nhận" được góc Đông Bắc phía trên có một đàn tang thi đang chậm rãi đi đến.

Ôn Duyên nhấp nháy môi nhíu mày, đây là cảm giác gì, hắn vô pháp hình dung. Nhưng bất luận là xuất phát từ nguyên nhân gì, đám tang thi đó đều khiến hắn nảy sinh cảm giác phản đối, cái loại "cảm giác"

tuyệt vọng đáng sợ làm hắn cực kỳ không thích.

Hắn xiết chặt cây lau nhà trong tay, sâu bên trong là một người nam nhân tâm huyết, xác thực khiến hắn vừa đến nơi này liền phi thường táo bạo. Ngẫm lại nam nhân một khắc trước còn đang sống trong thái bình, ngay giây sau liền xuyên đến nơi khiến người ta điên cuồng, chỉ sợ dù có là ai cũng không thể bình tĩnh. Nếu không phải lý trí nhắc nhở hắn nhất định phải suy xét rõ ràng hậu quả, hắn cơ hồ sắp không khống chế được mà nhào lên, cùng đám tang thi một sống hai chết……

Yết hầu nuốt vài cái, Ôn Duyên nỗ lực duy trì hô hấp tương đối vững vàng, hắn một mặt cảm thụ tốc độ tang thi tiến tới, mặt khác tận dụng hết khả năng đem toàn bộ những vật xung quanh thu hồi vào.

Không biết có tính là lỗ hổng tác giả để lại hay không mà siêu thị nhất là vị trí hắn đang đứng cơ hồ đều ăn xuyên nhau. Lúc này cũng không rảnh lo cái gì hữu dụng vô dụng, ở mạt thế, những vật trước kia trong thời bình không đáng để mắt tới nay đều có giá trị sử dụng! Cho nên Ôn Duyên nhanh chóng thu vào hết thảy những đồ vật có thể sờ đến, ngay cả đồ dùng vệ sinh nữ hắn cũng không buông tha, dù là dùng để lót dưới lòng bàn chân hay làm miếng độn giày, kia cũng có tác dụng (Jeje: đem bvs làm miếng lót giày thời mạt thế =)))))) suy nghĩ của bạn Duyên như muốn khiêu chiến với phái nữ toàn thế giới =)))))))

Ôn Duyên vừa thu đồ vật vừa hướng về phía Tây Nam di chuyển, bởi vì trên trần nhà có biển đánh dấu phương hướng "An toàn xuất khẩu" chỉ vào bên kia.

Vừa mới di động không quá hai bước, âm thanh "chi dát" của cửa sắt làm sắc mặt Ôn Duyên cứng đờ. Có người tới! Liên tưởng đến tình tiết trong Mạt thế thánh quang , hình như đội ngũ của nam chủ ở trong siêu thị tới cứu một người……?

Nhưng mà liên tưởng đến tính cách của nam chủ…….. Ôn Duyên khóe miệng nhẹ nhàng giật giật, nguyên bản chân trái đã bước ra liền nhanh chóng thu về. Chẳng thà đối mặt tang thi, hắn không muốn gặp thánh phụ nam chủ tùy thời đều đem chính mình khanh (*) đến không còn tro cốt!

(*) khanh: từ hán việt của chữ chôn sống, hãm hại. Mình cảm thấy để nguyên từ khanh câu văn nghe xuôi tai hơn nên vẫn để và thêm chú giải ở đây.

Hắn quả thật là có không gian, nhưng nam chủ người ta có ánh sáng nhân vật chính! Làm sao một kẻ hèn chỉ có không gian như hắn có thể động tới được? Hắn căn bản không xứng cùng nam chủ đồng hành! Đến tư cách làm nam phụ cũng không có nữa là! Hắn chỉ là một người qua đường Giáp, khẩn cầu thần linh ở trên trời có mắt chứng giám cho! Làm nam chủ bỏ qua hắn đi! Hắn thật sự không xứng để nam chủ cứ thế hai mắt nhìn nhau phát hiện ra a!

Ánh mắt Ôn Duyên bao lấy quần áo bên trong tuần tra trái phải, tay nắm chặt cây lau nhà chân nhẹ nhàng hành động khiến hình tượng hắn thoạt nhìn trông buồn cười đến cực điểm, trong lòng không ngừng kêu gào nam chủ bỏ qua Ôn Duyên, như thế nào cũng không tưởng tượng được, hắn đây cơ hồ có thể gọi là "đáng khinh", rõ ràng có thể trốn đi, khiến cho nam chủ nguyên bản sẽ không đối hắn khởi xướng, nồng hậu hứng thú……

2. Chương 2

Bất luận như thế nào,Tuy rằng Ôn Duyên đổi sang hướng bên cạnh tránh đi nhưng hắn cũng không tính toán được là tang thi cũng đổi hướng, hắn chỉ hy vọng tránh mặt nam chủ, cũng không có khả năng mạng nhỏ của mình cũng phải bỏ đi…….

Hắn tính toán đi lối nhỏ phía Tây Bắc, sau đó vòng về phía cửa thoát hiểm, tuy rằng vẫn có khả năng chạm mặt những người đó, nhưng ít nhất cũng không phải chính diện gặp nhau hơn nữa chỉ cần những người đó không quay đầu lại xem xét, hẳn là cũng không chú ý đến hắn, mà nếu lúc đó hắn im lặng không một tiếng động rời đi, dù là với tính cách nam chính như vậy, cũng không đến mức một hai đòi đồng hành chung với hắn đi?

Nhưng vừa mới đi được một bước, Ôn Duyên lại đột nhiên nghĩ đến, vừa rồi ở phía Đông Nam tính luôn cả các kệ hàng đều bị "càn quét" sạch sẽ theo diện rộng. Nếu đối mặt với bọn họ lúc sau, những người kia nhìn thấy cả phòng trống rỗng, vô luận thế nào không biết chừng sẽ liên tưởng đến trên người hắn…….

Nghĩ đến giả thiết của quyển sách là song song hư cấu, hắn xem qua nhiều tiểu thuyết mạt thế đến vậy, những kẻ không có đạo lý trong tiểu thuyết này lại chưa thấy qua. Tùy thân không gian gì đó…… Nhìn đến cảnh tượng càn quét như thế này, thật sự một chút cũng không hiểu lầm sao……

Hơn nữa hắn nhớ rõ trong đội ngũ nam chính hình như cũng có một nữ nhân có dị năng không gian cùng đi theo? Trước mắt mà nói, ngoại trừ hắn và một đám người bao vây bên ngoài, theo hắn xem xét tình huống nãy giờ thì cả tầng siêu thị này không còn người sống nào khác……. Nếu bọn họ phát hiện kỳ quặc, vừa vặn lại gặp hắn đi ra ngoài nói không chừng sẽ bị cản lại? Nếu không kịp bỏ trốn thì sao? Nói như vậy rốt cuộc hắn vẫn phải giáp mặt với nam chính sao?

Ôn Duyên nhíu mày, chẳng lẽ vô luận như thế nào, chỉ có cùng nam chính chạm mặt mới là lựa chọn thỏa đáng nhất sao. Đầu óc hắn lúc này đã loạn lên cả rồi, bởi vì hắn căn bản không biết người đến thuộc căn cứ nào. Quyển sách này hắn xem vốn dĩ có mấy khúc đọc lướt nhanh qua, dù sao ai lại có thể đi thích nam chính thánh phụ chuyên hố đồng đội cơ chứ? Nếu không phải vì là thể loại mạt thế hắn thích lại vừa vặn là văn hoang, hắn đã sớm bỏ đọc rồi! Bởi vì văn này thoạt nhìn đã vô cùng lo lắng rồi!

Nhưng kết quả của việc đọc lướt là……. Hiện tại tình huống này hắn chính xác cái gì cũng không biết! Nói cách khác, hắn cảm giác đây là đội của nam chính, chỉ là cảm giác trong lòng thôi, căn bản không đáng tin cậy, cũng không có căn cứ xác thực.

Hắn không biết đây có phải là bóng ma ám ảnh còn tồn lại sau khi đọc sách xong hay không, nói ngắn gọn, hắn với nam chính còn chưa gặp mặt, trong lòng đã có ma đao soàn soạt rồi…….

Nghĩ đến thân ảnh kia, ở chỗ mọi người không nhìn thấy, khóe miệng Tạ Sâm chậm rãi kéo lên. Nhưng đi phía sau hắn có bảy người, đang trong trạng thái vô cùng cẩn trọng.

Bọn họ ở bên ngoài lăn lộn suốt năm ngày, nguyên bản tám người không quen biết nhau giờ đây sau mấy ngày ngắn ngủn lại hình thành một loại vô hình ăn ý. Nói là ăn ý hoàn toàn cũng không đúng, chỉ là những kẻ khác trong lòng hiểu rõ nhưng không nói ra, vì mạng sống, những thứ linh tinh như ý hướng bất đồng nên khó lòng hợp tác đều bị ném qua một bên, chỉ cần là nhân loại còn sống ở ngay lúc này, đều là minh quân.

Ngoại trừ Tạ Sâm, trong bọn họ còn có ba người có năng lực đặc thù.

Nữ nhân tóc quăn tự xưng Ngô Mộng sở hữu "ý niệm không gian" có thể tích mười mét khối. Bởi vì sự đặc thù của năng lực này, Ngô Mộng không tránh khỏi cảm giác "cậy sủng mà kiêu". Ít nhất cùng nàng gia nhập đội ngũ còn có Phác Tĩnh Nghiên, bằng không nàng như vậy cũng chưa chắc được đội viên coi trọng.

Bởi vì không có năng lực đặc thù mà tướng mạo cũng bình thường, Phác Tĩnh Nghiên vẫn luôn xách theo một cây côn sắt, dường như nhặt được trong thông đạo, để phòng thân. Tính cách với tên nàng hoàn toàn khác nhau, tuy rằng luôn xếp hạng từ dưới đếm lên trong đội ngũ nhưng nàng cũng chưa từng nói gì, thần sắc túc mục, càng chưa bao giờ kiêu căng oán giận.

Tuy rằng Ngô Mộng chính mình cũng có thèm muốn với một số đồ vật, nhưng những người khác tỏ vẻ không cho, dù nàng trong lòng có chút mất hứng nhưng vẫn quyết định nghe theo kiến nghị của số đông. Huống hồ Tạ Sâm cũng đã tranh thủ cho nàng không ít đồ vật, nàng cũng không phải là không thỏa mãn.

Hơn nữa nếu không ở bên những người này, cho dù nàng có năng lực ý niệm không gian, chỉ sợ chưa kịp dùng đã mất mạng, điểm này nàng vẫn tự mình hiểu được. Cho nên hiện tại nàng cũng chỉ có thể kiềm chế suy nghĩ, đại đa số vật phẩm bên trong đều là bánh bích quy chocolate cùng đồ dùng để ăn, ngoài ra còn có rất nhiều nước khoáng.

Một nam nhân khác tên Cốc Vân Phi cũng tương đối lợi hại, hắn có thể dùng ý niệm để khống chế đồ vật xung quanh trong vòng năm mét. Giống như dừng thời gian lại, chỉ cần là vật phẩm, trong nháy mắt đều sẽ im lặng bất động.

Nhưng trên thực tế thời gian không hề dừng lại, mà hắn cũng chỉ có thể dùng năng lực lên những vật thế không có sinh mệnh. Tỷ như bị ném giữa không trung, hay trong lúc hành tẩu đều là kỹ năng râu ria không đáng kể, nhưng vì tang thi vừa vặn cũng xem như vật chết, cho nên thời điểm nam nhân này sử dụng năng lực chúng như bị điểm huyệt đạo không thể cử động. Ngay cả âm thanh "Hô…… Hô" cũng không phát ra được, thoạt nhìn nguy hiểm nhưng cũng hết sức buồn cười.

Loại năng lực này cơ hồ khiến Ngô Mộng cứ dán sát vào bên người hắn mà đi, tuy rằng Ngô Mộng vẫn luôn nhìn về phái ót của Tạ Sâm nhưng mỗi khi Cốc Vân Phi quay qua nhìn nàng, nàng liền thay đổi ánh mắt, trong nháy mắt đều là vô hạn sùng bái đối với Cốc Vân Phi.

Cốc Vân Phi cũng không so đo đối phương nhìn theo bóng dáng Tạ Sâm, tuy ánh mắt kia quá rõ ràng nhưng hắn vẫn không kiềm lòng được mà hưởng thụ mỹ nữ cả ngày bám theo kế bên. Huồng hồ chiêu thức dùng ý niệm để cố định tang thi hắn dùng đã quen, sớm khiến hắn như cưỡi ngựa xem hoa.

Ngô Mộng tuy xinh đẹp nhưng bọn hắn cũng không phải không biết trái phải, hắn không đến mức chỉ vì nhìn thấy một nữ nhân lớn lên có chút nhan sắc mà không quản được chính bản thân.

Người cuối cùng mang năng lực đặc thù gọi là Vệ Bình. Hắn từ đầu đến cuối đều mang một bộ mặt bình tĩnh, bất quá năng lực của hắn nếu so ra với hai người kia thì quả thật có phần thua kém hơn.

Hắn chỉ là sức lực biến đại một ít, so với hai người kia thể hiện rõ tác dụng, Vệ Bình chỉ những lúc cần xuất lực mới có công dụng. Mặt khác hắn lúc nào cũng đi chung với Phác Tĩnh Nghiên ở phía sau, hai người này tuy rằng không có gì câu thông nhưng cũng nhận thấy được bọn họ lẫn nhau đều không chán ghét đối phương.

Trừ bỏ Tạ Sâm, Phác Tĩnh Nghiên, và ba người mang năng lực đặc thù, đồng hành cùng họ là ba nam nhân khác, không nói cho bọn họ biết tên thật của mình. Bọn họ tự xưng Hình Đại, Hình Nhị cùng Hình Tam.

Hình Đại đích thực là phù hợp với tên của mình, làn da ngăm đen cơ bắp cuồn cuộn, thân hình rắn chắc cường tráng, vừa thấy chính là trải qua tôi luyện. Ở trên mặt hắn từ chân mày bên trái kéo dài đến cánh mũi bên phải là một vết sẹo, tay phải đều là hình xăm xanh đen, từ phía sau lưng kéo dài đến cánh tay thoạt nhìn như đuôi rồng, nói ngắn gọn, người này chỉ cần nhìn cũng biết không thể trêu chọc được.

Hình Nhị lớn lên cũng bình thường, có điều cặp mắt kia không thể xem là đẹp, cũng không nói là khó coi, chỉ là ánh mắt thực quỷ dị. Dùng một câu để hình dung thì chính là ánh mắt quay tròn vừa thấy đã lấm la lấm lét đầy tà tính. Dáng người hắn cao cao gầy gầy không đến hai lượng thịt, cử chỉ động tác đều khiến người khác khó thoải mái nổi.

Cũng chính vì biết ánh mắt của mình đối với người bình thường là khó quen, hắn mỗi khi cảm nhận được người khác đang nhìn mình đều cố gắng lấy thiện ý mỉm cười đáp lại.

Nhưng mà hắn cho là thiện ý, trong mắt người khác lại không là như vậy…….

Thử nghĩ một chút, một con chồn quay đầu tới, đột nhiên nhìn ngươi cong cong khóe miệng cười mắt mị mị, ngươi có cảm giác gì?

Hình Tam là người lùn nhất trong số ba huynh đệ, nhưng thân hình hắn thật…. đặc biệt. Vóc dáng không cao nhưng hai tay lại cực kỳ dài, nếu ép sát hai bên nhìn từ chính diện thì tay chỉ ở phía trên đầu gối một chút. Hơn nữa cặp chân của hắn cũng rất lớn, thoạt nhìn không hề cân xứng với cả cơ thể, thoạt nhìn từ xa giống như viên hầu, hơn nữa luôn mang kính râm cùng khẩu trang đích thực là rất quái dị.

Bất quá người này tuy không nói lời nào nhưng hành động lẫn năng lực đều cao cường, động tác lại vô cùng nhanh chóng. Mỗi lần đi ra ngoài, khi đoàn người thương lượng muốn đi như thế nào, hắn đều có thể đi dò xét trong hai trăm mét trái phải đổ lại chỉ trong vòng một phút.

Thân thủ hắn nhanh nhẹn như khỉ, tay không cũng có thể một hơi leo lên đến nóc nhà! Cho nên những thời điểm đi ra ngoài, cơ hồ không có gì có thể ngăn cản đường đi của hắn, có đôi khi đại gia hỏa còn chưa

kịp phản ứng đâu hắn đã tra xét xong một vòng mà quay trở lại.

Nếu như không phải có năng lực như vậy, siêu thị tràn ngập tang thi lại bế tắc như thế này, bọn họ thật không dám có ý nghĩ xông vào.

Bởi vì ba người bọn họ đều rất bất bình thường nên đại gia hỏa cũng không ngại việc bọn họ không nói tên thật của mình.

Tình trạng hiện tại đã thành như thế này, ai đâu còn tâm tư đi quản tên người khác là gì? Đại gia hỏa cùng nhau đi ra ngoài mạng sống mới là quan trọng nhất, quản bọn họ có năng lực gì đi chăng nữa, chỉ cần có thể phát huy tác dụng thì là năng lực tốt cả.

Chỉ là nói đến càng thêm quái dị, cả đám người này liền tính không nói mỗi người đều có tuyệt kỹ, nhưng ít nhiều gì cũng có khả năng phòng thân, theo lý thuyết những người như Hình Đại sao lại có thể chịu nguyện ý khuất phục người khác theo sau nghe sai khiến?

Hơn nữa bề ngoài Tạ Sâm cũng chỉ mới hai lăm hai sáu, mà Cốc vân Phi cũng đã ngoài ba mươi, theo lý thuyết Tạ Sâm cũng không biểu hiện có năng lực đặc thù gì, lẽ ra bọn họ nên sớm thay đổi "thủ lĩnh".

Cường giả vi tôn, bất luận là thái bình thịnh thế hay là hiện tại tang thi loạn thế, hữu hình vô hình, đều là định luật không thay đổi sao?

Đáng kỳ quái ở chỗ, bọn họ trong lòng đều hiểu rõ điều này, nhưng lại không cảm thấy có gì không đúng! Thật giống như việc Tạ Sâm trở thành "thủ lĩnh" của bọn họ là thiên kinh địa nghĩa, hoàn toàn bất luận việc gì nảy sinh cũng không cần thay đổi.

"Ân……"

Theo tiếng kêu rên, kệ để hàng cách đoàn người không xa "Rầm rập" đều ngã xuống đất, vang lên tiếng động lớn rồi yên tĩnh, theo sau đó là từng đợt âm thanh "Hô…… Hô" hướng về phía bọn họ truyền đến!

Đi theo phía sau Tạ Sâm là Ngô Mộng cùng Cốc Vân Phi đều kinh ngạc một chút, rốt cuộc bọn họ ở lại đây cùng vì muốn lấy vật phẩm, nhưng nếu vì thứ này mà đối chọi với cả một làn sóng tang thi thì quá không cần thiết!

Bốn người đứng phía sau bọn họ không có phản ứng gì quá lớn, Cốc Vân Phi kìm nén không được đành nói: "A Sâm, theo tôi thấy chúng ta vẫn là trước đi ra ngoài đi? Phía trước ngươi cũng nghe thấy, khẳng định đều là tang thi! Vì mấy thứ đồ này mà mạo hiểm thật không đáng giá a!"

Nếu là lấy vật tư, Ngô Mộng đương nhiên cần thiết tự mình đi, tưởng tượng đến khả năng mình bị tang thi bao lấy, Ngô Mộng rùng mình một cái liên tục gật đầu nói: "Không gian tôi cũng không còn nhiều chỗ trống, sau này trên đường đi tìm cũng được, âm thanh bên kia khẳng định tang thi không ít! Chúng ta vẫn

là chạy nhanh đi thôi? Lúc này lại đi vào, kia không phải……"

Vừa định nói kia không phải đầu óc có bệnh sao, quay lại đã thấy đôi mắt thâm thúy của Tạ Sâm, mặt Ngô Mộng nóng lên, ho nhẹ một tiếng: "Em…… Em có chút sợ, A Sâm, chúng ta đi thôi, được không?"

Nhìn Ngô Mộng giương mắt cầu xin, Cốc Vân Phi định nói thay nàng vài câu, Tạ Sâm liền quay đầu lại. Mặt hắn vẫn không có biểu tình, nhưng thanh âm rơi vào tai mọi người như tắm mình trong gió xuân, khiến cả lòng ấm áp cả lên: "Tang thi còn cách kệ để hàng này một khoảng, nghe ước chừng còn khá xa. Tôi một người qua đi nhìn xem, các người đi về trước."

Trở về đồng nghĩa với con đường an toàn, mấy câu đó khiên Ngô mộng lẫn Cốc Vân Phi không nề hà lại như được đại xá, bởi vì bọn họ cũng không có ý nghĩ ngăn cản Tạ Sâm đi cứu người. Tạ Sâm chính là như vậy, ngoài lạnh trong nóng, rốt cuộc tám người bọn họ đây hoặc nhiều hoặc ít đều đã từng chịu qua trợ giúp của Tạ Sâm, bằng không cũng không có khả năng đi cùng nhau.

Mà những người phía sau cũng không cảm thấy lời tạ Sâm có gì không ổn, lối thoát hiểm đều đã được họ dọn sạch. Kỳ thực muốn nói bọn họ chưa từng sinh ra ý nghĩ nghi ngờ, đại khái là vì Tạ Sâm trước nay đều không có gì làm không được?

Người này giống như sở hữu năng lực đặc thù khiến người ta phải tin phục. Mọi lời hắn nói, làm ra đều như liều thuốc trợ tim, ở những thời điểm bọn họ mê mang bàng hoàng đều có thể kéo lại., mà thuốc trợ tim này còn có tác dụng trấn an tinh thần, nguyên bản đang nóng nảy chỉ cần hắn nói mấy câu liền có thể lặng yên bình phục.

Tác dụng của phương diện này đối với Ngô Mộng càng thêm rõ ràng, kỳ thực muốn nói ví dụ cụ thể, nàng cũng không nói rõ nguyên nhân được, nhưng đối phương là Tạ Sâm, cái kia ở nàng…….

Ngô Mộng dừng chân một chút, hơi hơi nhíu hạ mày lại tiếp tục đi về phía trước, kỳ quái…… Nàng nghĩ như thế nào lại không đi cùng với Tạ Sâm về phía trước xem sự tình phát sinh….. Rõ ràng Tạ Sâm giúp quá nàng rất nhiều lần……

Tiếng tang thi kêu phía sau khiên nàng bực bội quay trở lại, Ngô Mộng nhanh chóng chạy theo. Bất luận như thế nào, nơi nào có Tạ Sâm nới ấy bọn họ đều an toàn. Nàng nhất định phải bắt lấy Tạ Sâm! Chỉ cần Tạ Sâm cùng nàng ở bên nhau, bất luận chuyện gì xảy ra nàng cũng không cần lo lắng, nàng trước nay chưa từng hoài nghi điều này!

(tác giả trước tiên có chuyện nói: Mời ngài bình thẩm muội tử thật sự quá nghịch ngợm, chương 3 bị khóa lại…… Ta sợ ban ngày ta không ở cũng giải không thành khóa, lo lắng có xem quan nhóm nhìn không tới, cho nên chương 3 đặt ở này chương bình luận, hy vọng không thấy được ngàn vạn không cần lược lạp yêu yêu đát =33=)

3. Chương 3

Quần áo quấn trên đầu đã mặc lại lên người, Ôn Duyên quỳ rạp trên mặt đất. Hắn một bên chờ nam chính, một bên thầm mắng nam chính tám trăm sáu mươi lần.

Đấy là hắn vừa rồi sét đánh không kịp bưng tai nghĩ ra một biện pháp tốt.

Đó chính là —— nam chủ, thỉnh cứu ta một mạng!

Hắn nhận thấy vô luận dùng tư thái gì tiếp cận thánh phụ nam chủ đều so ra kém với hình tượng một người yếu thế nhược bệnh sắp tàn. Nam chính là thánh phụ, hắn càng thảm thì càng khiến nam chính đồng tình, còn có thể khiến nam chính bớt phòng bị hắn, tuy rằng hắn thực hoài nghi nam chính có biết hai chữ phòng bị viết như thế nào không, bất quá hắn cũng sẽ không hỏi.

Đúng rồi, đã quên nói tới sự thật Ôn Duyên ở xã hội cũ là trung phân loại thuộc tính. (Jeje: cụm "trung phân loại thuộc tính" mình không rõ là chỉ tính hướng hay hoàn cảnh của bạn Duyên nữa)

Ôn Duyên, nam, hai mươi sáu tuổi. Từ nhỏ lớn lên ở cô nhi viện, năm sáu tuổi được một đôi vợ chồng nhận về làm "lời dẫn" bảo tọa. Tên như ý nghĩa, chính là để giúp đôi vợ chồng có thể sinh hài tử. Theo lời dân gian, nếu như một đôi vợ chồng mãi mà không có con nhận nuôi về một đứa trẻ béo tốt thì trong vòng hai năm nhất định sẽ sinh hạ được riêng cho mình một đứa.

Ôn Duyên không thể tính là một hài tử béo tốt, nhưng hắn lớn lên xinh đẹp vô cùng. Từ nhỏ đã môi hồng răng trắng, cái mũi nhỏ nhắn và miệng bé xinh khiến hắn tinh xảo đáng yêu vô cùng, cặp mắt phượng nửa sâu nửa không, thoạt nhìn liền khi trưởng thành sẽ rất tuấn tú. Cho nên dù hắn không mập mạp vẫn được nhận nuôi để làm "lời dẫn".

Sinh hoạt lúc còn là "lời dẫn", đối với Ôn Duyên vốn không có gì thì vô cùng ấm áp. Nhưng rốt cuộc ngày vui ngắn chẳng tày gang, có lẽ dùng hắn làm "lời dẫn" quá tốt, sau khi đôi vợ chồng kia có hài tử liền dần dần đối với Ôn Duyên có chút ngăn cách.

Ôn Duyên khác với những bé nam khác, do hoàn cảnh sinh sống, hắn từ nhỏ đã bị ép phải trưởng thành sớm, học được cách xem mặt đoán ý cùng với tính tình ẩn nhẫn. Cái gì nên nói cái gì không nên nói, kể từ khi luôn bị an bài ở lại ký túc xá từ sau sơ trung, Ôn Duyên cũng minh bạch, trong thế giới của hắn, nên nói, không nên nói, tận lực đều đừng nên nói.

Nói ít sai ít, ngày tháng cũng cứ thế bình tĩnh trôi qua.

Loại tâm tình chỉ lo cho thân mình này vẫn luôn cùng Ôn Duyên lớn lên, hắn còn cố ý rời xa người nhà đến nơi khác vừa học đại học vừa đi làm, chỉ có những dịp lễ Tết mới quay về vấn an đôi vợ chồng già kia một chút. Không phải hắn không suy nghĩ qua, chỉ là một nhà ba người hòa thuận vui vẻ, hắn thình lình quay trở về có hơi phá hư không khí.

Thẳng đến khi hắn đi làm đều không có người bạn thật sự nào ở bên cạnh. Ôn Duyên trong mắt người ngoài, dùng từ ngữ hiện tại để nói, chính là một tảng băng di động. Trên mặt luôn không có biểu tình, lời nói cũng ít đáng thương, ánh mắt cũng luôn là yên tĩnh thâm thúy, làm người đoán không ra hắn suy nghĩ cái gì.

Tính cách Ôn Duyên như vậy, cộng thêm vẻ bề ngoài xinh đẹp của hắn càng khiến trong mắt mọi người hắn chính là một sự tồn tại cao cao tại thượng.

Nhưng bọn hắn không biết chính là, không ngoài trầm mặc trong bùng nổ thì cũng chính là ngoài trầm mặc trong biến thái, mà Ôn Duyên không thuộc dạng biến thái, cho nên hắn bạo phát.

Hắn bùng nổ so với người khác cũng tính là ẩn nhẫn, cho nên sự bùng nổ kia cũng chỉ có mình hắn biết đến.

Không sai, hắn học được kỹ năng mới —— mặt ngoài lạnh lùng trong lòng lại vui sướng phun trào.

Lúc này Ôn Duyên cũng như thế, hắn trong lòng một mặt cảm thán bản thân thật anh minh, mặt khác lại yên lặng khinh thường nam chính. Nếu như không phải muốn tránh cũng không được, không còn biện pháp nào ngoại trừ đối mặt nhau, hắn cũng sẽ không lưu lạc đến mức phải dùng tư thế này tương ngộ với người khác……..

Ôn Duyên cứ như vậy đắm chìm trong tràn ngập ghét bỏ, rồi không cách nào kiềm chế được tâm tình ước gì Tạ Sâm chạy nhanh lại đây.

Tư thế hiện tại của hắn là quỳ rạp trên mặt đất. Nhìn từ phía trên, giống như là chân hắn bị kẹ để hàng đè lên. Nhưng trên thực tế, hắn đã sớm lưu lại khe hở, chân sau lại duỗi gần đi, hoàn toàn cảm giác áp bách đều không cảm thấy được.

Lại qua vài giây, còn không thấy người tới, Ôn Duyên đã có chút sốt ruột, vừa mới nhíu mày, một đôi giày đen cùng loại quân ủng liền như vậy không tiếng động xuất hiện trong tầm nhìn của hắn.

Ôn Duyên sửng sốt một chút, hắn như thế nào lại không nghe được tiếng bước chân.

Hắn theo bản năng mà ngửa đầu hướng lên trên xem, đối phương đứng cách hắn khoảng một thước, có lẽ do góc độ nhìn nên trông có vẻ cao lớn dị thường. Ôn Duyên áp cảm giác xuống đáy lòng, tiếp tục quan sát.

Quần áo màu đen nịt sát, nhưng cũng không phải loại áo bó sát hưu nhàn, Ôn Duyên không biết hình dung thế nào bộ quần áo liền nhau của đối phương, bởi vì hắn chưa gặp qua loại quần áo như vậy bao giờ.

Bất quá hắn biết, hắn vận khí không tồi, này hẳn là chính là nam chính, bởi vì áo đen quần đen giày đen, chính là cùng tiểu thuyết viết giống nhau như đúc. Nhưng vì cái gì…… Lúc đấy đọc sách tâm tình tràn đầy thổ tào, hiện tại liền không thấy đâu, chẳng lẽ bởi vì thực sự gặp mặt nhau ngoài đời?

Trong đầu suy nghĩ rất nhiều, nhưng kỳ thực chỉ cần hai giây, ngay thời điểm chạm mắt với đối phương, Ôn Duyên chỉ cảm thấy đôi mắt đột nhiên hoa một chút, tâm cũng đột nhiên nhảy dựng, giống như bất thình lình đeo cặp mắt kính cận cao độ, còn bước lên một đoạn thang lầu. Hắn nhắm mắt lại hất hất đầu, rồi sau đó lại lần nữa ngẩng đầu nhìn hướng đối phương.

"Có thể đứng lên không?"

Âm thanh này trầm thấp lại thông thấu, khó có âm thanh nào dễ nghe như vậy, chỉ là có chút lạnh lùng.

Ôn Duyên vừa định theo bản năng gật đầu, đột nhiên nghĩ tới mục đích của chính mình, thầm mắng bản thân một tiếng, vội vàng nhíu mày lắc đầu nói: "Chân bị ngăn chận, đứng dậy không nổi."

Tạ Sâm lặng im hai giây, hắn đi lên trước, ngồi xổm trước mặt Ôn Duyên, làm như quan sát Ôn Duyên vài giây, rồi sau đó dùng thanh âm thấp hơn khi nãy rất nhiều, chậm rãi mở miệng nói: "Bên trái phía trước bốn mươi lăm độ, có mấy con tang thi đang lại đây, ước chừng…… Còn có mười mét."

Ôn Duyên nguyên bản đối với tiếng tang thi kêu chết lặng, da đầu lập tức liền nổ tung! Tin tức Tạ Sâm nói ra khiến hắn không có thời gian nhàn rỗi để tự hỏi, vì cái gì phương thức nói chuyện của đối phương thật giống như đã sớm biết hắn giả vờ.

Hắn vừa rồi tính toán, đem chính mình giả dạng làm người bị nạn, sau đó một đường lấy tư thái người tàn tật được thánh phụ nam chính hộ tống đến khu an toàn, đó chính là kết cục tốt nhất!

Khi nhân loại đối mặt với thời điểm nguy hiểm đến sinh mạng, trong đầu cũng chỉ còn lại làm cách nào để ứng phó. Mấy cái nhân tố khách quan khác, trong nháy mắt đều không quan trọng!

Mấy con tang thi, còn không quá mười mét!

Bởi vì là quỳ rạp trên mặt đất, mà đối phương lại vừa lúc ngồi xổm đối diện chính mình, cho nên Ôn Duyên căn bản không suy nghĩ nhiều như vậy, hắn trực tiếp dùng sức lôi kéo mắt cá chân Tạ Sâm, cái chân bị kẹ sắt "đè" liền nhanh chóng lấy ra.

Ôn Duyên nhanh chóng đứng lên, con mắt cũng không biết xấu hổ mà nhìn Tạ Sâm, liền có chút xấu hổ muốn hướng đến lối thoát hiểm mà chạy.

Chính là không đợi hắn bước đi, lúc nghiêng đầu nhìn trộm lướt qua, cư nhiên phát hiện Tạ Sâm cứ như vậy mà lẳng lặng đứng tại chỗ! Mà cách đó không xa, tang thi thật sự đang tiến lại đây!!!

Ôn Duyên liền ở trong lòng chửi má nó thời gian đã không có, đành là cắn răng đồng thời liền duỗi tay túm lấy cánh tay Tạ Sâm, hắn nhấp môi, cái này nếu không phải thánh phụ nam chính có mệnh nam chính, dùng trạng thái này đi đối mặt với tang thi, phỏng chừng đã sớm chết tám trăm sáu mươi lần! Xem ra hắn không chỉ đơn thuần là thánh phụ mà còn là tên đại ngốc nữa!

"Còn nhìn cái gì! Chạy nhanh a!"

Tạ Sâm bị Ôn Duyên túm, thoạt nhìn có chút lảo đảo đi theo phía sau bước chân hỗn độn của Ôn Duyên. Hắn không nói chuyện, ngược lại là Ôn Duyên nhịn không được thấp giọng nhắc: "Tầng này không có người sống, cậu muốn cứu người cũng không phải tại đây, chạy nhanh lui lại, bằng không trong chốc lát muốn chạy cũng không chạy được!"

Ôn Duyên ngoài miệng nói chuyện, thân thể cũng nhịn không được duỗi cổ nhìn xung quanh lối thoát hiểm, hắn biết đội ngũ Tạ Sâm ở đằng kia, nam chính thoạt nhìn chẳng những thánh phụ mà còn ngốc thiếu.

Hắn hiện tại phi thường lo lắng đám người kia có hay không ai sẽ khi dễ nam chủ, không không không, ngàn vạn lần không cần hiểu lầm chỉ mới gặp mặt, hắn đã xem nam chính như người một nhà, chỉ là sinh hoạt ngày sau của hắn do nam chính bảo kê, vì chính mình sống tốt một chút, hắn như thế nào cũng không thể làm chính mình muốn ôm đùi từ thô biến tế a……

"Các người…… A!" Lời còn chưa nói ra, Ôn Duyên chỉ cảm thấy chính mình bị vướng một chút, mắt nhìn phía trước không đến hai mươi mét chính là lối thoát hiểm, kết quả một cái sườn động, thân thể không chịu được khống chế liền hướng kệ để hàng bên cạnh ngã xuống!

Bởi vì hắn đang túm Tạ Sâm, lại càng theo bản năng nắm lấy để mượn lực đứng thẳng người dậy, nhưng rõ ràng Tạ Sâm lại không trụ vững, Ôn Duyên mới vươn tay trái bảo trì kệ để hàng cân bằng trở lại, Tạ Sâm ở phía sau hắn lại đột nhiên va chạm! Kết quả hai người một trước một sau, hung hăng mà cùng nhau đụng vào kệ để hàng! Nguyên bản kệ để hàng còn không đến mức ngã xuống đất, lắc lư trái phải hai cái, cư nhiên hướng về phía Ôn Duyên mà đổ nhào lên.

Ôn Duyên hung hăng ngã trên mặt đất, mắt nhìn thấy kệ để hàng từng chút một hướng phía mình ngã xuống, lập tức nhịn không được nhắm chặt mắt trong lòng hô to thật oan uổng! Lần này là tàn thật rồi! Hắn không muốn tàn a!!!

"Loảng xoảng" một tiếng, đau đớn không truyền đến như dự đoán. Ôn Duyên nhắm mắt cảm thụ hai giây, rồi sau đó mở choàng mắt, hắn nỗ lực nghiêng đầu nhìn lên phía sau, chỉ có thể nhìn thấy một đôi giày màu đen thò ra.

Cảm thụ được cảm giác dưới eo mình, Ôn Duyên da đầu tê rần, lập tức cái gì băn khoăn đều đã quên: "Tạ Sâm?! Cậu không sao chứ?! A?? Nói chuyện!!"

Ở góc Ôn Duyên không nhìn thấy được, Tạ Sâm hơi nheo mắt lại trong ánh mắt hiện lên một tia mạc danh ánh sáng, hắn không có lên tiếng, chỉ là ho nhẹ một chút, truyền đến tai Ôn Duyên lại thành suy yếu đến cực cùng!!! Ôn Duyên lập tức liền nóng nảy: "Cậu thế nào? Người tới!! Mau tới giúp người nhanh!!!"

Buông giọng kêu vài tiếng, nguyên bản tiếng "loảng xoảng" khi nãy đã khiến mấy người bên thông đạo chạy qua xem, Ôn Duyên hô to thế này, vài người đã nhanh chóng đi đến kệ để hàng trước mắt.

Ôn Duyên quỳ rạp trên mặt đất tầm nhìn hữu hạn, chỉ nhìn thấy mấy đôi giày tới tới lui lui đi vòng quanh kệ để hàng, một nam một nữ dò hỏi tình huống Tạ Sâm, một nam nhân khác đứng bên trái cách đó không xa dùng tay không nâng kệ để hàng lên. Ôn Duyên cũng bất chấp làm bộ kinh ngạc, hắn biết đại lực sĩ này kêu Vệ Bình, hắn chỉ là nhớ tới thân, đi xem xét một chút tình huống Tạ Sâm.

Còn không chờ hắn đứng dậy, Tạ Sâm ở trên người hắn làm như ẩn nhẫn cực đại thống khổ, tuy rằng không có ra tiếng, nhưng Ôn Duyên chính là cảm giác được.

Muốn hỏi vì cái gì? Bởi vì Tạ Sâm đang nhéo đùi hắn cùng bộ vị phía trên. *(Jeje: Chời đậu…. =)))))*

Giống như khi táo bón đều nương nhờ điểm gì đó để phát lực, thời điểm ẩn nhẫn thống khổ, nhân loại cũng sẽ theo bản năng nắm chặt đồ vật trong tầm tay. Mà không khéo chính là, trong tầm tay Tạ Sâm chính là đùi Ôn Duyên cùng bộ vị phía trên.

Tạ Sâm ngay từ đầu đã dùng sức, cơ hồ đem Ôn Duyên nhéo đau, đã có thời điểm Ôn Duyên nhịn không được lên tiếng nhắc nhở, Tạ Sâm lại giảm bớt lực đạo. Ôn Duyên cảm nhận được cảm giác tê ngứa truyền đến từ bộ phận kia, khuôn mặt sắp nghẹn thành màu gan heo, có thể tưởng tượng đến đối phương ngơ ngơ ngốc ngốc, hắn lại không nỡ nói lên lời tàn nhẫn nào!

Quả nhiên là một thánh phụ nam chính tuyệt phẩm, không chỉ thánh phụ mà lại còn rất ngu ngốc! Nếu không phải vừa thánh phụ lại ngốc thiếu, hắn như thế nào chỉ mới gặp mặt đã xả thân cứu giúp?! Thời điểm xem sách, hắn chỉ thấy nam chính thật khiến người ta quan ngại, vùa vặn lâm vào cảnh này, hắn như thế nào cảm giác nam chính này……

Hắn như thế nào cảm giác nam chính này…… Cũng không phải như vậy khiến người ta ghét đâu.

Tối thiểu dường như vẫn còn tam quan…… Trừ bỏ cái tay ở bên ngoài vẫn cứ dừng lại ở trên đùi mình và bộ vị kia. Cái này hẳn là động tác vô thức của Tạ Sâm đi? Hẳn là vô ý thức.

Mặc kệ Ôn Duyên lúc này nghĩ như thế nào, lúc này Tạ Sâm nhéo đùi hắn cùng bộ vị phía trên, thường xuyên không có gì biểu tình trên mặt, lại còn có thể nói là một loại "thoải mái". Trong quá trình Vệ Binh kéo hắn lên, hắn càng là trước sau không tách khỏi tiếp xúc cơ thể với Ôn Duyên.

Loại trạng thái quỷ dị này, khiến mọi người liên tục lui lại trong hành lang, đem cưa thoát hiểm đóng chặt lại lúc sau.

Ôn Duyên muốn đem cánh tay Tạ Sâm nằm trên vai mình gỡ xuống, Tạ Sâm cũng không nói gì, chỉ là lúc tháo xuống, chân cẳng không xong lung lay một chút, suýt chút nữa té ngã.

Ôn Duyên lường trước trên đùi Tạ Sâm bị thương, dù sao khi nãy đối phương cũng giúp hắn khiêng kệ để hàng, nhưng hắn không nghĩ tới chân đối phương lại không thể dùng lực nghiêm trọng đến vậy!

Ôn Duyên chạy nhanh tới đem canh tay đối phương trở về, nhìn thấy ánh mắt đám người nhìn về phía mình, hắn gượng cười đem tên tuổi bản thân nói ra, còn nói lúc trước ở dân thái phố nhìn thấy Tạ Sâm cứu một nhà ba người của lão bà, hắn ở đám người phía sau nhìn, lão bà thời điểm cảm tạ còn hỏi tên Tạ Sâm, cho nên bọn họ cũng coi như từng có đơn phương gặp mặt một lần.

Lúc ấy là thời điểm mạt thế mới bùng nổ, dân thái phố là một khu kiểu cũ, chuyện này những người khác đều không biết. Tạ Sâm biết, bởi vì hắn đích xác làm, Ôn Duyên biết, bởi vì hắn đọc sách.

Không bị Tạ Sâm nghi ngờ, đại gia hỏa liền minh bạch Ôn Duyên không có nói nói dối, bởi vậy cũng liền hữu hảo giới thiệu cho nhau đôi chút. Ôn Duyên cứ như vậy cùng mọi người đơn giản nhận thức một chút, lại hướng Tạ Sâm đứng đắn nói lời cảm tạ lúc sau, sau đó liền im lặng, nghe mọi người thương thảo trong chốc lát nên thực hiện kế hoạch thế nào.

Tuy rằng Tạ Sâm cùng những người khác chưa nói cái gì, nhưng Ôn Duyên trong lòng minh bạch, hắn đây kỳ thực là thiếu ơn nghĩa. Nếu chỉ là Tạ Sâm đem hắn bị "đè" cứu ra, cùng lắm thì về sau dùng những thứ khác hồi báo một chút là được.

Nhưng vừa rồi thời điểm phát sinh nguy hiểm, Tạ Sâm lại trực tiếp ghé trên người hắn, trở thành tấm chắn thịt cho hắn! Này là ân tình, không thể dùng vật chất để cân nhắc…….

Huống hồ nếu không có Tạ Sâm, đám người này sao có thể dễ dàng như vậy liền tiếp nhận hắn? Trước mặc kệ bọn họ trong lòng nghĩ như thế nào, ít nhất mặt ngoài đã tiếp nhận hắn.

Cứ như vậy nhanh chóng cho một người xa lạ gia nhập đội ngũ của chính mình, liền tính là ở thịnh thế cũng là khó được đi, huống chi hiện tại là mạt thế cái gì cũng không biết trước được.

Như thế nào mới cùng vai chính gặp mặt, liền thiếu một cái ân tình lớn như vậy……

Nguyên bản hắn suy nghĩ, bất luận sau khi tiếp xúc với nam chính như thế nào, một đường hưởng ké ánh sáng nhân vật chính đến địa điểm an toàn liền cúi chào tạm biệt. Nhưng chính là Tạ Sâm này lại thay hắn đỡ cho một lần tai nạn a! Tuy rằng vẫn cứ là thánh phụ không thương lượng, nhưng đối tượng đối phương thánh phụ chính là mình a…… Cũng không thể khiến hắn lòng lang dạ sói phản lại mắng chửi người ta đi, kia còn có thể gọi là người sao.

Ôn Duyên một bên nghe mọi người thương lượng, một bên ở trong lòng lộn xộn mà nghĩ hình thức ở chung ngày sau cùng mọi người với Tạ Sâm.

Tạ Sâm cũng không nói lời nào, chỉ có vài người trong thông đạo thấp giọng thảo luận.

Ôn Duyên nhìn nhìn mọi người đối diện liên miên nói nhỏ, lại quay về nhìn nam chính một bên trầm mặt rũ mắt, trong lòng một lần nữa khẳng định —— Tạ Sâm quả nhiên là một tên chỉ biết cứu người · ngốc thánh phụ.

Tuy rằng so sánh với hình tượng trong sách, hình tượng Tạ Sâm thật sự thuận mắt không ít. Nhưng loại này so với trong sách có cảm giác còn dễ khi dễ hơn, thật sự làm hắn liền ở trong lòng trộm mắng đối phương vài câu, đều cảm thấy có chút không đành lòng.

Không nhìn thấy nam nhân tấc đầu kia, toàn bộ liền một bộ dáng "Ta là lão đại nghe ta" sao? Tuy rằng trước mắt xem ra, đối phương giống như liền chính hắn cũng chưa ý thức được loại tâm lý trạng thái này, nhưng lâu dài cứ như vậy, tổng không phải chuyện này nhi a……

Từ từ…… Tấc đầu nam nhân…… Cốc…… Vân phi…… Cốc Vân Phi…… Kia không phải……!!

Ôn Duyên một bên hồi ức lại tình tiết ấn tượng trong sách, một bên nỗ lực khống chế chính mình hơi hơi trợn to hai mắt. Sẽ không như vậy đi…… Cái tình tiết làm chính mình lần đầu tiên trong lòng phun tào, đồng đội thứ nhất bị hố, chính là…. Nam nhân này?!

Xác nhận tên và đặc thù hình dáng của đối phương xong, Ôn Duyên ánh mắt phức tạp mà nghiêng đầu nhìn về phía Tạ Sâm.

Quả nhiên là nam chính chân chính a…… Quả nhiên có vầng sáng nhân vật chính! Tác giả tùy tùy tiện tiện lấy ra tới cấp hắn hố người, cư nhiên đều có thể như vậy phù hợp đội ngũ ngắn hạn yêu cầu! Phải biết rằng trong sách miêu tả chỉ là phiến diện, còn đây là hiện thực tiếp xúc với người sống sờ sờ a!

Trong sách lúc ấy không viết Cốc Vân Phi như thế nào lại muốn đem Tạ Sâm thay thế, nếu trong sách có viết, hắn lúc ấy cũng sẽ không như vậy nín thở a! Hắn còn tưởng rằng Cốc Vân Phi là nằm cũng trúng đạn! Cư nhiên còn có tình tiết che dấu nữa……

Càng nghĩ, Ôn Duyên liền càng cảm thấy cảm thán, thật đúng là tạo hóa trêu người a! May mắn nam chính đây là một tên ngốc thánh phụ, nếu như vớ phải bệnh tâm thần quỷ súc khôn khéo nam chính gì đó, chính là bản thân phải gặp bao tai ương lớn a?

Editor có lời muốn nói: Chương sau là nam chính lòi mặt thật rồi, lặng lẽ thắp nến cho Duyên =))))))

4. Chương 4

Mấy người sau khi thương thảo quyết định, Cốc Vân Phi cùng Hình Đại ở phía trước mở đường, Hình Nhị Hình Tam Vệ Bình ở phía sau đuôi đội, Ôn Duyên đỡ Tạ Sâm, những người khác trong đội ngũ tự quản chính bản thân mình cho tốt là được.

Có dị năng của Cốc Vân Phi, cả một đường đi đều tính là thuận lợi, chỉ là mới từ đống hỗn độn đi ra, Ngô Mộng liền dừng bước đỡ lấy cánh tay còn lại của Tạ Sâm, trong lúc ấy còn không ngừng hỏi đối phương có sao không.

Ôn Duyên nhanh chóng liền thuận theo, làm bộ dáng mắc vệ sinh đem Tạ Sâm giao cho Ngô Mộng: "Kia vừa lúc, tôi đi giải quyết vấn đề cá nhân một chút, các người đi trước, không cần chờ tôi." Nhà vệ sinh của siêu thị này vừa lúc đi ngang qua nằm sau cánh cửa kia bên hành lang, đây quả là cái cớ không thể tốt hơn, nếu trong chốc lát bọn họ rời đi, xem như hắn và nam chính vô duyên, giả như về sau có gặp lại, hắn bồi thường nam chính gấp đôi là được, nắm giữ tiết tấu cốt truyện, muốn trợ giúp nam chính cũng không khó lắm.

Chủ yếu vẫn là vì những video giám sát đó. Hắn không thể mặc kệ mấy cái máy ghi hình đó, hơn nữa hắn đã sớm ngưng thần cảm giác, thông đạo kia ngoại trừ cảnh vệ thất theo dõi, một con tang thi đều không có, phi thường an toàn.

Thấy Ôn Duyên bộ dạng như vậy, xem ra là muốn đi buồng vệ sinh giải quyết vấn đề, Cốc Vân Phi lập tức nhíu mày nói: "Tùy tiện tìm một chỗ giải quyết một chút được, lúc này lại không ai phạt cậu tiền."

Không đợi Ôn Duyên nói gì, Tạ Sâm lại đột nhiên mở miệng: "Tôi cũng đi, các người có thể đem theo thứ gì thì lấy, đi ra ngoài chờ chúng tôi."

Ôn Duyên dừng chân một chút, hắn xoay người nhìn lại về phía Tạ Sâm so với mình còn cao hơn nửa cái đầu. Đối phương biểu tình như cũ bình bình đạm đạm, nhưng cánh tay vừa mới thoát ly khỏi bả vai mình lại tự nhiên như vậy mà để lên lại. Ôn Duyên xem xét mắt đối phương vẫn luôn nhẹ nhàng nâng khởi chân phải, hơi hơi hé miệng, lại là chưa nói ra cái gì.

Chỉ là Tạ Sâm nói làm Ngô Mộng sắc mặt trong lúc nhất thời có chút xuất sắc, nàng không có khả năng cùng hai nam nhân đi vào WC, hơn nữa trong phòng vệ sinh nữ nhất định cái gì cũng không còn, động tác Tạ Sâm quyết đoán, nàng chỉ đành phải buông tay.

Chỉ là nàng cảm thấy, Ôn Duyên căn bản cũng không nhất thiết phải đi WC giải quyết! Đừng nói những người khác, liền tính là nàng cùng Phác Tĩnh Nghiên, mấy ngày nay cũng không phải chưa từng có lúc tùy chỗ giải quyết! Đến bây giờ có thể dùng mấy thứ quy tắc đạo đức thời thịnh thế để trói buộc sao? Này Ôn Duyên, chuyện này thật không phải giống nhau nhiều!

Những người khác nghĩ như thế nào Ôn Duyên tự nhiên không biết, chỉ là nếu Tạ Sâm đã mở miệng, bọn họ tự nhiên khó mà phản bác. Tạ Sâm bình thường không phát biểu ý kiến, nhưng nếu phát biểu, bọn họ sẽ không có người phản đối hoặc là can thiệp.

Ôn Duyên cứ như vậy nâng Tạ Sâm di động một chút tới hành lang, hắn không suy nghĩ tới việc lòi ra thêm một Tạ Sâm nên trong chốc lát có hơi xao động, hắn chỉ là có chút không nghĩ ra, tình huống vì sao sẽ biến thành như vậy.

Hắn không phải tính cách tìm đường chết, sở dĩ trong tình huống không hề bảo đảm lại dám hướng con đường này đi hoàn toàn là vì hắn biết con đường này tuyệt đối an toàn. Nhưng những người khác không giống như vậy, bọn họ căn bản không biết. Từ phản ứng của Cốc Vân Phi và Ngô Mộng liền có thể nhìn ra được điều đó.

Như vậy vì cái gì bọn họ lại yên tâm để lại Tạ Sâm trong tình huống không tiện hành động như vậy? Tạ Sâm không có dị năng, nhưng những người đó một chút cũng không hề lo lắng, này không phải quá kỳ quái sao? Bọn họ đối Tạ Sâm, yên tâm cũng có chút quá mức……

"Suy nghĩ cái gì."

Đỉnh đầu đột nhiên truyền đến thanh âm làm Ôn Duyên ngừng suy nghĩ, hắn ngẩng đầu nhìn Tạ Sâm vài giây, rồi sau đó lắc đầu cười cười không nói chuyện. WC của siêu thị không có cửa lớn, đi vào lúc sau quẹo vào mỗi một gian có cửa nhỏ riêng. Ôn Duyên làm bộ cảnh giác ở cửa nghe xong một trận, bên trong âm thanh gì cũng đều không có, hắn vừa định hướng vào trong đi, đột nhiên nghĩ tới cái gì, bước chân lập tức liền dừng lại.

"Qua bên kia."

Theo phương hướng Tạ Sâm chỉ, Ôn Duyên căng da đầu mang theo Tạ Sâm đi tới một gian cách đó một gian trước, hắn đem Tạ Sâm đưa tới cửa, sau đó ho nhẹ một tiếng nói: "Cậu trước giải quyết đi, tôi ở bên ngoài thủ."

Nhìn Ôn Duyên mang bộ mặt hơi xấu hổ, Tạ Sâm không nói gì, bởi vì hắn đang ôm lấy cổ Ôn Duyên, cho nên nhân tiện liền đem đối phương quẹo vào cách gian, động tác đóng cửa nhanh nhẹn đến mức Ôn Duyên chưa từng nhìn thấy.

Nguyên bản phòng không lớn lại có tới những hai nam nhân ở bên trong, rõ ràng liền có chút cảm giác chen chúc.

Ôn Duyên lúc này vẫn là có chút không phục hồi tinh thần lại, loại động tác tà mị cuồng quyến bá đạo tổng tài này, thật là nam chính làm được? Này cùng trong sách viết…… Không, không giống nhau đi?

Hắn có chút buồn bực mà nhìn lên nam chính đang cúi đầu nhìn mình, tròng mắt đen nhánh thâm thúy của đối phương so với lúc gặp mặt không có gì khác nhau, nhưng Ôn Duyên đột nhiên cảm thấy từ trong xương dâng lên đến tận cổ một cỗ hàn khí vô pháp khắc chế.

Còn không có thời gian minh bạch loại cảm giác thấy không khỏe này là như thế nào, trong ánh mắt đối phương liền hiện lên một sợi cảm xúc., làm Ôn Duyên trong nháy mắt không khống chế được bản thân cả người lông tơ dựng đứng!

Tình huống này là như thế nào! Một giây trước còn bình thường mà sao giờ như muốn lấy mạng hắn!

Ôn Duyên ngừng thở ngửa đầu về phía sau không chịu khống chế, tận lực cách xa Tạ Sâm. Hắn đưa tay trái mở lấy cánh cửa bị Tạ Sâm khóa lại nhưng dùng lực thế nào cũng cửa kia cũng không chút sứt mẻ!

Hắn nguyên bản cho rằng Tạ Sâm muốn nói gì đó! Chính là đối phương chỉ là thâm trầm nhìn hắn! Như

vậy giằng co bốn năm giây, cái loại cảm giác nguy hiểm này từ lúc bắt đầu đã vô cùng mãnh liệt, đến sau lại vận sức chờ phát động! Ôn Duyên giống như con ếch xanh bị bỏ vào nước ấm, biết rõ chính mình giãy dụa thế nào cũng vô dụng! Nhưng hắn vẫn là liều mạng nhỏ mà cố gắng mở cửa! Nhưng vô luận hắn dùng sức thế nào cũng kéo không ra!

Giờ khắc này Ôn Duyên quả thật muốn khóc! Hắn căn bản không rõ là sao! Hiện tại đây là tình huống gì! Như thế nào đều không có trong kịch bản! Đây cùng trong sách viết hoàn toàn không giống nhau?! Nam chính này so với trong sách…….

Từ từ?! Chẳng lẽ nam chính này, hắn cũng là xuyên qua đây?!

Ôn Duyên nuốt nuốt yết hầu, hắn cưỡng bách chính mình ngẩng đầu cùng Tạ Sâm đối diện, loại dày vò khi đối phương dùng ánh mắt khiếp người khiến hắn thật muốn từ bỏ! Không không không, hắn cần phải bình tĩnh mới được…….. Chẳng lẽ hiện giờ xuyên việt không đáng giá tiền đến vậy ư? Không có khả năng! Nhất định là nơi nào xảy ra vấn đề!

Trực giác bảo hắn đối diện chính là nam chính hàng thật không thể nghi ngờ! Cho nên rốt cuộc là nơi nào xảy ra vấn đề?!!

Không biết do xuyên qua hay sở hữu không gian, Ôn Duyên cảm thấy năng lực cảm giác của hắn giống như tiến bộ vượt bậc! Tỷ như giờ khắc này, hắn rõ ràng cảm giác thời điểm tự hỏi chính mình vấn đề nằm ở đâu, nam chính có chút không kiên nhẫn! Bởi vì cái loại cảm giác nguy hiểm này càng thêm mãnh liệt!

Từ từ! Từ từ ta có chuyện muốn nói!" Cũng mặc kệ Tạ Sâm phản ứng ra sao, thậm chí căn bản không chờ Tạ Sâm kịp làm gì, Ôn Duyên ổn định tâm thần, yết hầu nuốt một chút vội vàng mở miệng nói: "Tôi không biết cậu vì cái gì không dung chứa tôi, nhưng tôi nhất định là đối với cậu có chỗ hữu dụng! Cậu cậu trước đừng xúc động! Chúng ta có thể nói chuyện cậu nếu là cảm thấy không được lại động thủ cũng kịp a!"

Ôn Duyên không có chú ý tới, ở thời điểm hắn cực độ khẩn trương dốc hết sức lực giải thích, Tạ Sâm trong mắt hiện lên một tia mạc danh ánh sáng. Hắn chỉ cảm thấy trong lòng đều là một đàn thảo nê mã bệnh trĩ cuồng dã lao nhanh! Ha hả ha hả a a! Mụ nội nó có thể nói cho hắn biết hiện trạng bây giờ là gì! Thánh phụ nam chủ trong sách từng bị hắn yên lặng trong lòng phun tào cắn giết vô số lần cư nhiên lại là một nhân vật đáng sợ tàn nhẫn như vậy?! Này tính là cái gì?! Này mẹ nó tính là cái gì?!!

"Không gian có bao nhiêu lớn?"

Vấn đề của Tạ Sâm làm Ôn Duyên có sửng sốt, hắn như thế nào lại biết hắn có không gian a?! Có thể là ánh mắt biểu đạt ý tứ quá mức rõ ràng, Ôn Duyên thấy ánh mắt Tạ Sâm lại tối sầm xuống, liền theo bản năng nói: "Tôi không biết! Không phải, tôi là thật sự không biết! Tôi cũng là mới vừa phát hiện có không gian, mới thu một chút đồ vật các người liền tới rồi! Tôi nói chính là sự thật!"

Tạ Sâm nhìn chằm chằm Ôn Duyên trong chốc lát, đột nhiên mở miệng nói: "Tinh thần lực cấp mấy?"

Nghe câu hỏi của đối phương, Ôn Duyên cực nhanh chớp chớp mắt. Tinh thần lực? Thứ đó không phải chỉ có dị năng giả mới có sao? Hắn tính là dị năng giả sao? Liền tính miễn cưỡng đem không gian tính thành dị năng, nhưng không phải trước giờ chỉ có dị năng phân cấp sao? Tinh thần lực còn phân mấy cấp? Lúc hắn đọc sách như thế nào lại không nghe nói tới việc này? Nam chính như thế nào so với tác giả lại còn trâu bò hơn?! Tác giả cũng chưa viết đồ vật hắn rốt cuộc là từ đâu học được a a a a!!

Đem biểu tình của Ôn Duyên thu hết vào trong đáy mắt, Tạ Sâm trong mắt hiện lên một tia cảm xúc cực nhanh, hắn lấy trong túi quần áo một chiếc nhẫn, thoạt nhìn bề ngoài vô cùng đơn giản, nhưng Ôn Duyên nhìn thấy đối phương sờ lên nhẫn trong một giây, liền không sao hiểu được trong lòng run rẩy cả lên!

Quả nhiên, Tạ Sâm dùng tư thế không thể kháng cự, nhanh chóng đem chiếc nhẫn đeo vào ngón giữa tay trái của Ôn Duyên. Rồi sau đó làm như vuốt ve hai cái, lúc sau hắn buông tay, nhìn Ôn Duyên, cư nhiên mỉm cười lên! *(Jeje: Nhẫn cũng trao luôn rồi chừng nào mới có thịt ăn ngô….)*

"Từ nay về sau, bất luận sự tình gì đều phải nghe theo tôi an bài. Không cần muốn chạy trốn, có nó, ở chân trời góc biển tôi đều có thể tìm được cậu. Cũng không cần ý đồ đánh rớt nó, bởi vì sẽ không có cơ hội hối hận."

Bởi vì sẽ không có cơ hội hối hận.

Không có cơ hội hối hận.

Không có cơ hội.

Tay Ôn Duyên theo bản năng nắm lấy nhẫn tính gỡ xuống liền khựng lại. Vừa rồi thời điểm đối phương đeo nhẫn lên tay hắn, nói thật trong nháy mắt hắn cảm giác được đau đớn, giống như là lấy máu nhận chủ…… Nhưng hắn lập tức có hơi không tiếp thu được sản phẩm công nghệ cao siêu hiện thực này! Sinh ở tân thế kỷ lớn lên ở hồng kỳ hạ hắn, căn bản là chưa từng thấy qua vũ khí cao cấp của đặc công quốc tế của nước Mỹ! Hắn thậm chí thời điểm xem phim điện ảnh cũng không nghĩ hiện thực có đồ vật này!

Nhưng trên tay đối phương cũng có một cái nhẫn giống hắn, đây không phải đại biểu, kỳ thực nam chính cũng bị người khác khống chế, hắn cũng không có cơ hội dánh rớt chiếc nhẫn này?

Liếc mắt nhìn nam chính đối diện mỉm cười hảo hữu, nghĩ đến lời nói lúc nãy so với gương mặt đầy vẻ ý cười này, Ôn Duyên nhất thời không biết biểu đạt tâm tình của mình lúc này ra sao.

Ha hả.

Nói thật giống như ngươi có cơ hội trích tự (*) được.

(*) Trích tự: từ này mình không rõ là gì ai biết dịch giúp mình với nha TT_TT

Trong khoảng thời gian ngắn, Tạ Sâm tựa hồ đã cùng Ôn Duyên tâm linh tương thông, hắn chậm rãi đem chiếc nhẫn trên tay mình tháo xuống, liếc mắt nhìn Ôn Duyên đang trợn mắt há hốc mồm ở đối diện, vẫn cứ cười nói: "Nó có tác dụng là vì tiếp thu tín hiệu truyền đến từ cậu, tín hiệu nơi này phát ra, cũng không ngăn cậu một cái…… Cho nên, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tôi yêu cầu luôn mang theo."

Ôn Duyên miệng đóng mở vài cái, chính là thật sự cái gì cũng đều nói không nên lời.

Liền ở trong đầu hắn như có đoàn tàu chạy ngang qua, vài tiếng tất tất tác tác vang nhỏ đáp lại ở lỗ tai, Ôn Duyên theo bản năng hướng về phía phát ra tiếng vang vừa nãy, tiếp theo giây sau liền quay đầu lớn tiếng nói: "Cậu nhanh lên cho tôi đi ra ngoài!"

Tạ Sâm không nói lời nào, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Ôn Duyên cơ hồ có chút phát điên, hắn một bên đỡ đồ vật bài thủy, một bên câu môi nói: "Như thế nào khẩn trương thành như vậy, cậu không được đi?" *(Jeje: Đố mí bạn biết "được" này là gì =))))))*

Đây là vấn đề được hay không được sao?! Hắn đương nhiên là có a! Chính là! Chính là……

Ôn Duy nghẹn lời sắc mặt đỏ bừng hàm răng nghiến chặt! Lui một vạn bước mà nói, hai nam nhân thành niên xa lạ cùng chen chúc trong cái WC chật hẹp như vậy, như thể nào cũng sẽ có chút không thoải mái đi?! Huống hồ tính cách Tạ Sâm đột nhiên chuyển biến quá lớn! Vừa rồi đối phương nói muốn vào gian này vẫn còn bình thường? Nhưng cư nhiên nói biến sắc mặt liền biến sắc mặt? Hắn căn bản là vô pháp đoán trước đối phương giây tiếp theo sẽ làm ra chuyện gì! Cùng loại người như vậy ở chung trong một địa phương không tiện hành động, mọi lỗ chân lông trên người hắn đều…….

Huống, huống hồ……

Huống hồ vừa rồi, hắn…… Hắn còn thấy……

Tạ Sâm phảng phất ngầm hiểu, không có nói gì nữa làm Ôn Duyên càng thêm xấu hổ, chỉ là theo tiếng nước ngưng lại, qua hai ba giây, một trận tất tất tác tác sau, Ôn Duyên nghe được Tạ Sâm dùng ngữ khí bằng phẳng chậm rãi nói: "Tôi cũng là lần đầu tiên phát hiện chính mình quản không được nó, từ lúc mới vừa nhìn thấy cậu cứ như vậy, cho nên tôi còn tưởng rằng, cậu là bên kia phái tới, có ý định cùng tôi tiếp xúc……"

Ôn Duyên cảm thụ được bên trái của mình có điểm lạnh lẽo, trong lúc nhất thời cư nhiên quên trốn, Tạ Sâm một bên vuốt ve hắn mặt, một bên nhẹ giọng nỉ non nói: "Nói không chừng, tôi trước kia, thật sự nhận thức cậu."

Editor có lời muốn nói: Hu hu thật ra hint vả bôm bốp vào mặt đấy nhưng văn phong của đứa edit tệ quá không đủ khả năng làm nổi bật mấy cái hint được:((((*quỳ gối tạ tội*

5. Chương 5

Thời điểm mọi người thấy Ôn Duyên đỡ Tạ Sâm từ siêu thị đi ra ước chừng đã hơn mười phút, trong lúc đó Cốc Vân Phi vẫn luôn ngồi ở phòng điều khiển, vài lần muốn đem xe khởi động, nếu không phải Ngô Mộng vẫn luôn nhẹ giọng khuyên bảo, Cốc Vân Phi có lẽ đã thực sự phát giận.

Ôn Duyên ban đầu cho rằng Tạ Sâm sẽ hạ "mệnh lệnh" cho hắn, tỉ như cái gì nên nói cái gì không, nói liền làm thịt hắn linh ta linh tinh…… Nhưng Tạ Sâm không có, sau khi bọn họ phá hư phòng điều khiển xong, Tạ Sâm chỉ hỏi hắn làm thế nào phát hiện không gian tồn tại, hắn chỉ có thể ăn ngay nói thật kỳ thật chính hắn cũng không biết…… Tạ Sâm liền cái gì cũng không nói, chỉ là lại một lần nữa nhắc nhở hắn, không cần có ý đồ đem chiếc nhẫn tháo xuống.

Ba huynh đệ Hình gia ở phía sau mở xe việt dã của mình, Vệ Binh theo chân bọn họ tiến vào phía sau, mà đằng trước xe, nguyên bản là Cốc Vân Phi, Ngô Mộng, Phác Tĩnh Nghiên còn có Tạ Sâm, nay có thêm Ôn Duyên. Phác Tĩnh Nghiên cư nhiên không nói một tiếng chuyển ra đằng sau. Ôn Duyên phi thường ngượng ngùng muốn ngăn lại, kết quả Ngô Mộng ngăn cản hắn, "Cậu để cho cô ta đi đi, nhiều lần như vậy, nói không chừng có người trước giờ vẫn chờ cơ hội này."

Ôn Duyên nghe thấy lời này, nhìn thoáng qua Ngô Mộng không nói chuyện, nguyên bản Ngô Mộng cùng Phác Tĩnh Nghiên là ngồi ở ghế sau, chiếu theo tình huống kia, Ngô Mộng là phi thường hy vọng Ôn Duyên ngồi ở chỗ phó điều khiển, nhưng Tạ Sâm ôm lấy Ôn Duyên đứng bên ngoài cửa sau, liền cứ như vậy liếc nhìn nhàn nhạt về phía Ngô Mộng.

Liền như vậy liếc mắt một cái, Ôn Duyên sởn tóc gáy mà nhìn Ngô Mộng sắc mặt lập tức trở nên đỏ! Sau đó cứ như vậy e lệ ngượng ngùng! Thật là e lệ ngượng ngùng từ trên xe xuống dưới! Vòng tới cả chỗ phó điều khiển!

Hắn trợn mắt há hốc mồm đồng thời trong lòng cũng dâng lên cảm giác sợ hãi không nói ra được! Hắn không biết giờ khắc này nên hình dung cảm thụ bản thân như thế nào! Hắn phi thường xác định Ngô Mộng tuyệt đối không đơn giản là vì ánh mắt một chút cảm tình đều không có của Tạ Sâm mà đỏ mặt! Phản ứng kia của nàng, giống như thể Tạ Sâm vừa mới làm chuyện gì rất xấu hổ với nàng vậy……. Hắn biết loại hình dung này thật khiến tâm nháo cả lên! Chính là lúc hắn nhìn đến chính là như thế! Hắn không biết trong mắt hay trong đầu Ngô Mộng đến tột cùng là tiếp thu dạng tin tức gì, nhưng phản ứng của Ngô Mộng cứ như thiếu nữ hoài xuân ngây thơ, quả thật ngây ngô đáng yêu khiến hắn có điểm…….

"Lên xe."

Âm thanh bên cạnh khiến Ôn Duyên bỗng dưng giật mình, hắn cơ hồ là tay chân mềm nhũn bò lên ghế sau xe, nhớ tới trong Mạt thế thánh quang , lấy góc nhìn của Ngô Mộng miêu tả Tạ Sâm, Ôn Duyên chỉ cảm thấy trong lòng chua xót không thôi.

Nụ cười này là như thế nào? Giống như ánh sáng hừng đông, sáng ngời lại không chói mắt, ấm áp lại không nóng, chỉ một cái nhìn đơn giản như vậy thôi, cũng đã đủ làm nàng an tâm. Còn có âm thanh nói chuyện vừa rồi của hắn….. Quả thật giống như ánh mắt của hắn vậy, ôn nhu đến mức cơ hồ có thể đem nàng dìm sâu vào trong……

Ôn Duyên không dám hồi tưởng lại nữa, hình ảnh kia quá mức hoàn mỹ, hắn có chút không dám nhìn.

Kỳ thật quyển sách này viết về thánh phụ còn có thể khiến hắn bị nghẹn khi xem, trọng điểm ở chỗ tác giả tìm lối tắt, nhân vật chính là Tạ Sâm nhưng lại không có một doạn nào Tạ Sâm dùng chính góc nhìn của mình đi miêu tả sự vật, những sự việc xảy ra đều dùng thị giác của người khác miêu tả hình dung.

Nhưng ác ở chỗ, hắn chỉ nhìn một phần ba đều không để ý tới! Hơn nữa lúc ấy dùng góc độ "thẩm mỹ" của mạt thế văn mà nói, loại nam chính chuyên vì những người không qua trọng mà đi hố đồng đội như Tạ Sâm, khẳng định không có khả năng quăng ngã!

Nhưng hắn thật sự thật sự thật sự không nghĩ tới! Khẩu vị độc ác của tác giả cư nhiên lại trầm trọng như vậy a! Hắn sở dĩ không dùng góc độ của Tạ Sâm để miêu tả cơ bản là vì hắn không thể lấy góc độ của Tạ Sâm để miêu tả a! Nếu viết liền chẳng phải lòi ra bản chất thật sao?!

Lúc đó hắn ngu ngốc không hiểu được ý nghĩ cao siêu của tác giá, đánh cái bình luận cả ngàn chữ cho -2…… Thời điểm làm chuyện đó cũng đồng thời khiến hắn phải rơi vào con đường chông gai này……

Ha hả.

Thật là nhân sinh gian nan có một số việc đừng nên vạch trần, hắn như thế nào lại cố tìm hiểu chứ.

……

Ôn Duyên không biết chính mình lén lút cân nhắc bao lâu, nhưng hắn đại khái rút ra vài kết luận sau vài giờ.

Thứ nhất, nam chủ hẳn là một nhân vật rất lợi hại, hơn nữa còn có năng lực không muốn người khác biết. Có lẽ giống như một cuốn tiểu thuyết mạt thế xem qua trước đây, tinh thần lực phi thường cường đại, cường đại đến mức có thể khống chế tư duy ý tưởng người khác, làm người ta sinh ra ảo giác (?) linh tinh?

Lý do là thời điểm bọn họ đi WC giải quyết, mọi người đều đặc biệt phá lệ an tâm! Nhưng nam chính không phải nhân vật lợi hại gì, mà cho dù có vậy cũng trong tình trạng không tiện hoạt động, vậy mà có thể an tâm để hắn cũng một người xa lạ đơn độc đi chung với nhau! Cho nên nhất định là hắn đã động tay chân đến ý thức mọi người, khiến cho không có người nào ngăn cản hắn hành động!

Còn có phản ứng vừa rồi của Ngô Mộng, cũng nói cho mình biết một ít vấn đề, lại liên tưởng đến miêu tả bên trong Mạt thế thánh quang , thì ra am chính đối với cảm giác của mọi người dành cho mình đều đã động chân động tay! Bởi vì hắn căn bản cũng chưa thấy âm thanh Tạ Sâm ôn nhu ở đâu! Huống chi còn có thể "đem người dìm sâu"?!

Tươi cười cũng có thấy qua, nhưng tuyệt đối không hề giống ánh mặt trời ấm áp a! Ngược lại làm cho người ta cảm thấy nguy hiểm mà sợ hãi mới đúng……

Thứ hai, trên người nam chính có những bí mật người bình thường vô pháp chạm tới! Cái khác không nói, chỉ riêng cái nhẫn kia cũng đủ khiến hắn hoang mang rồi. Tuy rằng hắn cũng cảm thấy lời nói "Đánh rớt lúc sau sẽ không cơ hội hối hận" linh tinh có chút vô nghĩa, nhưng hắn thật sự cũng không dám nếm thử! Bởi vì vừa rồi lúc ở phòng diều khiển, hắn nhìn thấy nam chính dính một đồ vật to bằng móng tay cái lên bàn trong phòng điều khiển, sau đó dẫn hắn ra ngoài đợi hai phút, lúc mở cửa lần tiếp theo, tòa bộ đồ vật bằng kim loại trong phòng điều khiển đều bốc hơi không còn…….

Ân, chúng nó đều biến mất rồi, đến "thi thể" cũng không thấy đâu.

Cho nên liên tưởng đến lời Tạ Sâm lúc trước, hắn cảm thấy, có một cái nhẫn miễn phí kỳ thực cũng tốt. Ai dám nói không phải? Đứng ra cho hắn nhìn xem?

Thứ ba, nam chính có lẽ đang trong một tổ chức hay cơ cấu nào đó, hoặc là một sự tồn tại đặc thù cực kỳ phiền toái. Mặc dù đối phương bắt hắn mang nhẫn theo người kỳ thực là hù hắn, nhưng khiến cho cả một phòng kim loại biến mất, cùng với câu nói lúc trước "Cho rằng ngươi là bên kia phái tới", đều cho thấy nam chính không phải là một người dân bình thường đơn giản.

"Bên kia" là bên nào hắn không biết, nhưng hắn biết nếu hắn thật sự cùng "bên kia" có quan hệ nam chính sẽ không chút chần chừ mà giết hắn. Thật sự, hắn một chút cũng không nghi ngờ.

Đối phương sẽ giết người, chính là cái kẻ mà hắn vẫn luôn cho là thánh phụ nam chính.

Ôn Duyên nghiêng đầu xem xét Tạ Sâm đang chợp mắt, hắn đột nhiên có chút không biết con đường này từ nay về sau phải đi như thế nào.

"Quẹo từ bên trái qua đi, đường phía trước bị lấp kín rồi."

Tạ Sâm vừa nói xong, Cốc Vân Phi không hỏi một tiếng liền chuyển tay lái, Ôn Duyên ngồi ở ghế sau khẩn trương đến mức nắm chặt ống quần! Đôi mắt hắn không nghe theo sự khống chế, nhìn qua nhìn lại Cốc Vân Phi cùng với Vân Mộng. Tạ Sâm đến mắt cũng chưa mở đã bảo phía trước bị lấp kín, chính là hắn khi nãy nhìn thấy trước mắt đều thông suốt có được không?! Rốt cuộc lấp ở chỗ nào a?!

Toàn bộ thân thể Ôn Duyên hơi nghiêng về phía trên một chút, đây là động tác rõ ràng nhất của hắn kể từ khi lên xe. Loại hành động mang theo trầm mặc nghi ngờ này Tạ Sâm đương nhiên không có khả năng không cảm nhận được, nhưng hắn vẫn không mở mắt ra.

Nhưng Ngô Mộng ngồi phía trước quay xuống nhìn Ôn Duyên cười cười, nàng nhìn mắt Tạ Sâm, sau đó nói với Ôn Duyên: "Dự cảm của A Sâm luôn rất linh, chúng ta lãng phí thời gian đi xem xét, chi bằng ngay từ đầu tiết kiệm thời gian nghe lời hắn. Mỗi lần đều như thế, yên tâm đi."

Ôn Duyên nuốt nuốt yết hầu, hắn há miệng thở dốc, liếc nhìn Ngô Mộng đang xem xét Tạ Sâm, liền sau đó quay người đi.

……

Với mức độ cảm tình hiện tại căn bản không cần phải giải thích cho hắn nghe, nói trắng ra, càng giống như nhân tiện nói cho hắn nghe. Ngô Mộng này trong lời nói chủ yếu là lấy lòng Tạ Sâm, còn nhân tiện lúc Tạ Sâm nhắm mắt, ám muội đưa tình……

Cô nương a cô nương, cô cứ như vậy mù quáng thích một người không rõ thân phận, ba mẹ cô có biết không?

Ôn Duyên có chút héo, đồng thời cũng có chút sợ hãi, hắn lại cảm thấy thực bất lực, giống như thời điểm lúc mới xuyên qua, cảm quan của hắn đối với mọi thứ xung quanh đều mới mẻ, nhưng hiện tại hết thảy đều chậm rãi rút đi, hắn đột nhiên phát hiện, chính mình đối với thế giới trong này, cơ hồ hoàn toàn không biết gì cả.

Nơi này nam chính không giống nam chính, nữ chính cũng không phải nữ chính thật sự, vì cái gì nói như vậy, bởi vì Ôn Duyên là hủ nam, quyển sách này nếu không có phân loại *, hắn cũng sẽ không xem.

Kỳ thực nghiêm khắc nói tới, Ôn Duyên có hay không cũng không biết mình thật sự là GAY. Bởi vì hắn chỉ biết mình đối với thân thể nam nhân có hứng thú hơn so với nữ nhân, hay nói trắng ra, hắn có thể vì thân thể gợi cảm của nam nhân mà sinh ra phản ứng, nhưng với cơ thể gợi cảm của nữ nhân vô pháp dễ dàng có phản ứng.

Trước kia thời điểm đi học, vì chứng minh mình bình thường nên cùng bạn cùng phòng xem phim cấp ba trong phòng ngủ, bởi vì khi ấy hắn cũng không hòa đồng, lúc ấy cực kỳ muốn tham gia "hoạt động". Tất cả mọi người quay súng, nhưng hắn đối với nữ nhân rên hừ hừ a a kia trên màn hình máy tính thật sự một chút hứng thú cũng không nhấc nổi, nhưng thời điểm thoáng qua hình ảnh thân thể một nam nhân không tồi, hắn theo dã tính tốc độ cùng áp lực gầm nhẹ, giúp hắn thành công hoàn thành nhiệm vụ tưởng như không thể hoàn thành. *(Jeje: Đến mức này rồi mà bé thụ còn bảo không biết mình có phải gay hay không nữa =_=")*

Đây là bí mật sâu kín nhất trong nội tâm hắn. Không quan hệ gì với nam nhân kia, cùng bất luận kẻ nào cũng không có quan hệ.

Chỉ là giống như trong lòng vừa giác ngộ ra điều gì, sau khi minh bạch chân tướng hắn chỉ còn mê mang cùng sợ hãi, cả ngày đều đắm chìm trong tiêu cực và tự ti trong lòng. Hắn càng thêm không thích nói chuyện, không thích cùng đồng sự thân cận. Không có thân nhân, không có bằng hữu, không có đối tượng để nói hết mọi chuyện, sinh hoạt của hắn chỉ còn lại trầm mặc và cô độc. Một lần ngoài ý muốn biết đến hai chữ "*", không hề ngoài ý muốn mà đi yêu thích loại tiểu thuyết * kia, ở trong thế giới hư ảo, hết thảy đều như ý muốn.

Chỉ là hắn biết, hiện thực đồng tính luyến ái, nào có dễ dàng như vậy……

Thời gian yên tĩnh kéo dài làm Tạ Sâm bên cạnh mở mắt, hắn nghiêng đầu liếc nhìn Ôn Duyên một cái, Ôn Duyên liền như vậy không nháy mắt nhìn chằm chằm vào đầu gối của mình, dáng vẻ xuất thần một hồi lâu.

Tạ Sâm nhìn biểu tình của Ôn Duyên, hắn trầm mặc vài giây, rồi sau đó xoay người từ phía trên mặt sau ghế dựa lấy ra một hộp khăn giấy ướt, rút ra một tờ chà lau tay sạch sẽ, rồi lại rút một tờ khác đưa Ôn Duyên nói: "Lau mặt."

Trước mặt đột nhiên xuất hiện một tờ khăn giấy ướt trắng, Ôn Duyên đột nhiên hoàn hồn, hắn vẻ mặt mờ mịt mà nhìn về phía Tạ Sâm, "Cái gì? Lau…… Mặt? Vì cái gì muốn lau mặt?"

Tạ Sâm đột nhiên liền cười, "Thật sự không lau?"

Ôn Duyên vô trạng thái chớp chớp mắt, hắn lau gương mặt vài cái, cũng không có phát hiện thứ gì kỳ quái trên mặt? Nhưng mà đột nhiên nhớ tới cái gì! Hắn nhìn biểu tình Tạ Sâm kia cười như không cười, thật sự cả người đều không tốt……

6. Chương 6

Gặp phải tình huống đặc thù, Ôn Duyên không thể nào không nghiêm trọng hóa thói quen sạch sẽ của mình, nghĩ đến Tạ Sâm từng vuốt ve gương mặt mình cùng với những đợt tiếp xúc trước đó, Ôn Duyên thật sự không có biện pháp bình tĩnh……. Hắn dùng sức đem khăn ướt ở trên má chà lau, thẳng đến khi mặt bị cọ đến đỏ lên, Tạ Sâm duỗi tay đè tay hắn lại.

Ôn Duyên toan mở miệng, tính tình quật cường định nổi lên, vừa định cùng Tạ Sâm cãi nhau một trận, kết quả Cốc Vân Phi ở phía trước đột nhiên giảm tốc độ xe nói: "A Sâm?! Cậu xem phía trước lầu hai ban công!"

Tuy rằng Ôn Duyên còn nổi giận, hắn cũng nhịn không được nghiêng đầu nhìn ngôi nhà lầu trước mắt. Đây là khu dân cư kiểu cũ nằm sát đoạn đường, con đường cũng không tính là rộng rãi, nhưng may mắn lại thông suốt, bởi vì đã bị lãng quên từ lâu, căn bản không có chiếc xe hỏng nào chặn đường.

Ngôi nhà lầu gạch đỏ bên trái như bị cuộc đời vứt bỏ, tường loang lổ u ám, tàn phá không còn gì, liền ở ban công lầu hai rách nát có một nữ nhân, vừa nhìn vào đã thấy mặc một chiếc váy đỏ dài, thoạt nhìn là hướng tới bọn họ trên xe ra sức kêu gọi. Mà dưới lầu, vây quanh đại khái có mười tang thi không ngừng muốn "bò" lên.

Ôn Duyên không nói chuyện, hắn nghiêng đầu nhìn về phía Tạ Sâm, Tạ Sâm cũng không nói chuyện, nhưng thật ra Cốc Vân Phi phía trước lại kìm nén không được: "Xem bộ dáng của nàng ta hẳn bị vây ở đoạn đường này một quãng thời gian rồi, con đường này căn bản không có ai nghĩ đến, nếu chúng ta đi rồi, nàng cũng chỉ có thể……."

Cốc Vân Phi tuy lời ra khỏi miệng là nói với Tạ Sâm, nhưng mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm nữ nhân trên ban công kia. Tạ Sâm không nói chuyện, Ngô Mộng lại phóng lời nói, "Theo tôi thấy vẫn là nên tính lại, ba anh em Hình gia ở phía sau cũng không phải loại người dễ đối phó, chúng ta ở trong xe chỉ có thể ở lại một người, vốn dĩ đều chỉ dựa vào anh và A Sâm chống đỡ, đằng kia ít nhất cũng mười con tang thi, mạo hiểm

như vậy căn bản không đáng giá! Hơn nữa nếu lại thêm một kẻ ăn không ngồi rồi, người có cứu được chúng ta lo cũng không nổi ai."

Nghe như lời nói vô tâm, nhưng Ôn Duyên lại nhịn không được nhấp môi dưới, Ngô Mộng này dùng từ "ăn không ngồi rồi" kia là để chỉ hắn, huống hồ còn thêm câu "lại thêm một người"

Chỉ là hắn cũng không cảm thấy trong lòng khó chịu gì đó, lời nói của Ngô Mộng thật thực tế, bọn họ không thân chẳng quen, mang một người không có năng lực gì như hắn đi theo, khiến người ta xem không rõ cũng phải nén giận, chỉ là chuyện hắn có không gian, nếu Tạ Sâm không nói, hắn cũng không định cho bất kỳ người thứ ba nào biết đến, hơn nữa lúc này hắn cũng không có tâm tình đi so đo đối phương nói như thế nào, bởi vì hắn đột nhiên phản ứng lại, khi nghe những lời nữ nhân váy đỏ kia nói, trong lòng dâng lên cảm giác quỷ dị từ đâu không rõ.

Là nàng……. Nữ nhân khiến Cốc Vân Phi hoàn toàn biến mất khỏi đội ngũ! Nữ nhân váy đỏ kia, trong Mạt thế thánh quang từng có cường điệu miêu tả qua!

Cốc Vân Phi không nghĩ tới chính là, khoảng khắc quay đầu lại, một mạt mỹ lệ đỏ tươi cứ như vậy không dấu hiệu xuất hiện trong tầm mắt hắn! Trải qua những con tang thi vừa rồi, đối diện với hình ảnh này lúc sau, cơ hồ làm Cốc Vân Phi trong lúc nhất thời đình trệ ở hô hấp. Đó là một gương mặt trắng nõn oánh nhuận, nhan sắc cũng chỉ ở mức bình thường, nhưng thoạt nhìn chính là làm người không lý do thoải mái không được! Mà càng thu hút lực chú ý của Cốc Vân Phi, bên dưới vạt váy đỏ loáng thoáng lộ ra mắt cá chân, theo đó đi xuống, lại chính là một đôi chân ngọc không mang giày! Ngón chân trong suốt hồng nhuận, mặt trên đều phiếm nhàn nhạt hồng nộn, thoạt nhìn giống trẻ con, lại như là nụ hoa nở ba tháng, kiều nhuận làm người đều không khỏi muốn được sờ một chút.

Thời điểm ban đầu hắn trong lòng kỳ thật cũng phun tào, nhìn dáng vẻ bất quá cũng chỉ là một pháo hôi phản diện, dùng độ dài lớn như vậy để miêu tả, rốt cuộc hắn cũng chưa từng thấy vai chính hay vai phụ nào khác được hưởng đãi ngộ này, được lấy phương thức như thế mà xuất hiện!

Chính là thời điểm nhìn thoáng qua, Ôn Duyên từ tận đáy lòng không thể không bội phục "pháo hôi phản diện" này! Nữ nhân này tên là Điền Tâm, không sai, tên này chỉ cần kêu lên, sẽ có cảm giác thực tự nhiên cùng nàng thân mật, ân……. Nên khái quát nói về nàng như thế nào đây? Nghiêm khắc mà nói đến tận thời điểm bây giờ, hắn đều không nhìn ra địa vị của Điền Tâm, nhưng hắn biết nàng phi thường "lợi hại". Ân, ở phương diện "đối phó" với nam nhân, cơ hồ mọi việc đều thuận lợi.

Trong nguyên tác trường hợp mọi người cùng nàng gặp nhau cũng không phải như bây giờ, có lẽ là bởi vì chính mình gia nhập, cho nên một ít quỹ đạo đã định đã xảy ra lệch lạc, bất quá này cũng không có ảnh hưởng lớn đến hướng đi, bọn họ vẫn là tương ngộ, tuy rằng đương sự nhiều thêm một người là hắn.

Ôn Duyên cảm nhận được Tạ Sâm liếc mắt nhìn mình một cái, nhưng hắn không nghiêng đầu xem đối phương, mà cẩn thận quan sát nữ nhân trên ban công kia. Cùng miêu tả trong sách không kém bao nhiêu, tướng mạo xem như bình thường, nhưng thoạt nhìn thực sự thuần mắt, váy một màu đỏ diễm lệ, nhưng lại vừa vặn đẹp không diễm tục, làn da trắng nõn, gương mặt may mắn, nhìn tới nhìn lui, tuyệt đối không phải loại nhân vật làm người chán ghét.

Đương nhiên, nếu nàng không giơ tay kêu to nói to thì càng tốt.

"Dựa bên phải dừng lại đi, có thể ở chỗ này gặp được, cũng coi như duyên phận."

Tạ Sâm nói làm Cốc Vân Phi nhẹ nhõm thở dài một hơi, Ngô Mộng lại khẽ cắn môi. Ôn Duyên không nhìn thấy biểu tình của Ngô Mộng, nhưng nhìn từ tư thế vẫn không nhúc nhích của nàng lại thấy rõ được lập trường.

"Bảo Vệ Bình đi cùng anh đi Vân Phi, chung quanh cũng không biết còn tang thi hay không, chỉ chừa mỗi tôi cùng Ôn Duyên ngồi trong xe không an toàn, lại nói chân Tạ Sâm cũng hỏng rồi, đi qua với anh cũng không tiện?"

Tạ Sâm có chút hơi "khó xử" mà cúi đầu, nhìn từ góc độ của Ôn Duyên thì đó chính là vẻ mặt hoàn toàn không sao cả, thật sự chỉ là vì cúi đầu mà cúi đầu, Tạ Sâm căn bản không quan tâm nội dung bọn họ tranh luận.

Ôn Duyên thu hồi ánh mắt, đây là lần đầu tiên hắn thấy nam chính cũng không quá khiến người ta ghét. Giương mắt nhìn nữ nhân giơ tay múa chân hò hét trên ban công, dù xe này tính năng cách âm rất tốt, nàng kêu gì bọn họ cũng không nghe được, nhưng đại thể vẫn là có thể đoán được, hơn nữa nhìn bộ dáng kinh sợ kia, sợ là âm lượng cũng không nhỏ.

Tang thi sẽ bị thanh âm hấp dẫn, đã trải qua nhiều ngày mạt thế, nàng không có khả năng không biết. Huống chi một nữ nhân chân chính tay trói gà không chặt chỉ biết cầu cứu, như thế nào năm ngày sau khi mạt thế còn sức lực để vẫy tay hò hét? Hơn nữa là ở trên một cái ban công bị hỏng ở lầu hai? Nàng làm thế nào bò lên trên đi? Mấy ngày này, nàng ăn cái gì? Uống cái gì? Lại như thế nào an toàn vượt qua?

Cốc Vân Phi giống như bị thứ gì che mắt, Ôn Duyên thấy hắn đem xe ngừng lại ở một chỗ khá tốt ven đường, cơ hồ không cùng ba người bọn họ tranh luận nữa, nói xuống xe, liền đi xuống.

Ôn Duyên không phải đang xem sách, cho nên hắn cũng không biết suy nghĩ trong lòng của Cốc Vân Phi, nhưng buồn cười chính là, Cốc Vân Phi có thể bất chấp lao đi cứu người là vì một câu nói của Tạ Sâm? Nhưng cũng không ai dám cam đoan nếu Tạ Sâm không nói, Cốc Vân Phi liền không đi cứu nữ nhân kia, dù sao cũng khó đoán được. Cũng bởi vì Cốc Vân Phi đi quá vội vàng.

Hắn không biết đánh giá như vậy là đúng hay sai, chỉ nhớ rõ trong nguyên tác, một mặt Ngô Mộng rối rắm Tạ Sâm mềm lòng, mặt khác từ dưới đáy lòng mặc niệm Tạ Sâm là nam nhân ôn nhu đến cỡ nào, khi phát hiện manh mối sau này của hồng y nữ nhân, dự cảm bất hảo đối với tâm tình thánh phụ, tất cả đều do tâm lý miêu tả của Ngô Mộng phóng đại vô hạn, cho nên hắn đối với hành vi "thánh phụ" của nam chính càng thêm không thuận mắt.

Nhưng lúc này ở trong sách, Ôn Duyên không thể không thừa nhận, dùng cách nhìn này đối với Tạ Sâm là có chút không công bằng, nhưng kia cũng không thể trách hắn, ai bảo tác giả một hai viết vậy đâu, quả thật là cực kỳ đen tối.

Hai chiếc xe ngừng ở ven đường, từ phía dưới vừa vặn có thể nhìn thấy Cốc Vân Phi cùng với Vệ Bình chạy tới cứu nữ nhân váy đỏ kia, Cốc Vân Phi dị năng tuy rằng nghe tới rất lợi hại, nhưng Ôn Duyên vẫn phát hiện vấn đề rất lớn. Bởi vì đối phương chỉ có thể khống chế đồ vật trong phạm vi năm mét quanh mình, nhưng nếu tang thi vây thành từng đàn xung quanh hắn, hắn có thể đem tang thi tạm thời cố định, nhưng nếu hắn muốn chạy trốn, như vậy tang thi bị cố định phía trước cũng được "giải khóa", một mình tìm đường trốn còn đỡ, ít nhất hiện tại cử động của tang thi vẫn còn rất thong thả, dị năng của hắn đích xác có thể nói như thần trợ, nhưng nếu tang thi hình thành vòng tròn quay quanh hắn, kết quả có thể……

Ôn Duyên lắc lắc đầu, hình ảnh kia quá không tốt đẹp, hắn không dám tưởng tượng.

"A Sâm, nếu Vân Phi cứu được nữ nhân kia đem trở về, những đồ tốt đã phân phối ngay từ đầu phải chia lại." Ngô Mộng xoay người nói lời này, thuận tiện liếc mắt nhìn Ôn Duyên một cái.

Ôn Duyên không lên tiếng, hắn cũng không nhìn Tạ Sâm, chỉ duy trì tư thế nhìn về phía sau, cẩn thận quan sát tình huống cứu người bên kia. Ngô Mộng tuy rằng nói không sai, nhưng tính cách cũng không phải quá thông minh, đặc biệt là sự ân cần đối với Tạ Sâm, người mù cũng cảm giác được, nhưng nàng còn cố tình thân mật với Cốc Vân Phi kia, làm người ta thực sự không rõ nàng nghĩ như thế nào, cho rằng nam nhân đều là ngốc tử?

"Phần của Ôn Duyên cậu không cần chuẩn bị, trên đường chính hắn sẽ nghĩ cách giải quyết. Còn nữ nhân kia……." Tạ Sâm hướng theo tầm mắt Ôn Duyên nhìn nhìn, thanh âm thấp một ít, có điểm như là nỉ non nói: "Dù sao cũng là nữ nhân, nếu đồ vật không đủ, đem phần tôi phân cho nàng một nửa đi."

Lời Tạ Sâm nói làm sắc mặt Ngô Mộng cực kỳ khó coi, Ôn Duyên không cần quay lại nhìn cũng đoán được biểu tình trên mặt nàng, hắn mắt lé liếc Tạ Sâm một chút, quả nhiên, âm thanh Ngô Mộng tuyệt đối là vừa nghe liền cười thực miễn cưỡng, "Như thế nào lại không đủ, dù có không đủ, cũng không thể đem phần anh phân ra đi a! Anh yên tâm đi A Sâm, đồ vật còn đủ, hắn là còn đủ……"

Tạ Sâm không trả lời, Ôn Duyên âm thầm bĩu môi, Ngô Mộng tâm tình cũng không tốt, cho nên cũng không nói lời gì nữa, cảm giác được Ngô Mộng quay người lại, Ôn Duyên nghiêng đầu nhìn Tạ Sâm liếc mắt một cái.

Tạ Sâm dường như cũng cảm ứng được, quay đầu nhìn lại hắn. Ánh mắt hai người ở không trung tương ngộ, Ôn Duyên là hơi dò xét, mà Tạ Sâm đều là tràn ngập ý cười, ánh mắt kia phảng phất như đang nói: Nhìn tôi · làm gì, chẳng lẽ không nói muốn phân cậu một nửa, cậu khó chịu?

Ôn Duyên cũng không biết vì cái gì chỉ là một ánh mắt hắn liền cảm thụ ra nhiều ác ý như vậy, nhưng mà loại cảm giác này thật sự thực…… Rất khó hình dung. Hắn cũng không biết như thế nào liền cảm thấy có chút không được tự nhiên, nguyên bản ánh mắt dò xét cũng có chút chột dạ dời đi, thật là kỳ quái, hắn cũng không phạm sai lầm, rốt cuộc trong lòng lo cái gì……

7. Chương 7

Hai người phối hợp đánh với mười mấy tang thi cơ hồ không vấn đề gì, bởi vì nơi này trống trải mục đích lại mạnh mẽ, cho nên quá trình diễn ra thuận lợi.

Cốc Vân Phi cứ như vậy ôm Điền Tâm quay trở về, bởi vì trên chân Điền Tâm không có giày.

Sau khi đơn giản chào hỏi nhau xong, hắn liền mang Điền Tâm đặt ở chỗ ngồi kế bên Tạ Sâm.

Nhưng ngay từ đầu lúc mặt đối mặt với Tạ Sâm, sắc mặt Điền Tâm đã không được tốt, lúc này Cốc Vân Phi muốn đem nàng ngồi cạnh Tạ Sâm, nàng càng theo bản năng ôm sát cổ Cốc Vân Phi, gắt gao không chịu buông tay.

Loại động tác này, dù là không có tiếng động, Cốc Vân Phi cũng cảm giác được phần nào tâm lý hiện tại của Điền Tâm, có thể Tạ Sâm thoạt nhìn bộ dạng không muốn ai lại gần, cho nên Điền Tâm có chút không quen đi……..

Này cũng không trách nàng được, nàng cũng đâu biết Tạ Sâm là người như thế nào.

Cốc Vân Phi mỉm cười cảm thụ ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng ngực, thực săn sóc mà tha đi một vòng, rồi sau đó đem Điền Tâm đặt kế bên Ôn Duyên.

Tuy là vậy, Điền Tâm sắc mặt như cũ vẫn có chút không được tốt, mà Ngô Mộng ngồi phía trước, bởi vì hành động của Cốc Vân Phi, sắc mặt đã sớm không được đẹp.

Xe cứ như vậy mà quỷ dị yên tĩnh khởi động, dọc theo đường đi ai cũng đều không nói chuyện, Cốc Vân Phi nhiều lần nhìn từ kính chiếu hậu, thấy Điền Tâm luôn thấp đầu, hắn nhịn không được lo lắng nói: "Điền Tâm, chân em còn đau không? Đợi lát nữa đi gom vật tư, tôi giúp em tìm một đôi giày, em mang size bao nhiêu?" Kỳ thật trong lòng hắn đã có số, cặp chân kia của Điền Tâm vừa trắng lại nộn, so với bàn tay hắn cơ hồ lớn nhỏ hơn không bao nhiêu, size 35, 36 hẳn là dư dả.

"Không đau, em không sao…… Thật sự cám ơn anh, Vân Phi ca……"

Âm thanh này làm Cốc Vân Phi lập tức hắc hắc hắc ngây ngô cười lên, nếu không phải bởi vì đang cầm tay lái, hắn liền kém chút nữa sờ sờ phía sau ót, ngay cả Ôn Duyên, cũng nhịn không được nghiêng đầu nhìn nữ nhân bên cạnh một cái.

Quá dễ nghe. Dễ nghe giống hệt như trong sách viết.

Những từ ngữ hoa mỹ hắn đều có chút nhớ không rõ lắm, tóm lại chính là dễ nghe động lòng người là được! Loại âm thanh này, dù trong lòng hắn đã có chuẩn bị sẵn sàng, cũng vẫn có chút nhịn không được hy vọng đối phương có thể nói thêm vài câu nữa……

"Ôn Duyên."

Ôn Duyên đang nhập thần thình lình nghe được tên của mình, sau khi lấy lại tinh thần xoay người nhìn lại về phía Tạ Sâm vừa mới gọi, vẫn còn đang ở trạng thái suy nghĩ.

Nhìn biểu tình mê mang của Ôn Duyên, Tạ Sâm hơi hơi nheo mắt lại, hắn từ lúc bắt đầu đã không đem Điền Tâm để vào mắt, lúc này nhịn không được liếc sang nhìn đối phương. Ánh mắt kia giống như từ khóe mắt liếc ra, tốc độ vừa nhanh vừa chuẩn, Điền Tâm chỉ cảm thấy toàn thân đồng thời chợt lạnh, trong nháy mắt cư nhiên nằm không trúng đạn!

Cảm giác này chỉ giằng co một giây, Tạ Sâm liền quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, nhưng tay phải hắn lại nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn, trong cùng thời gian đó, Ôn Duyên chỉ cảm thấy ngón giữa xuất hiện một cỗ đau đớn kéo dài! Tuy rằng không bén nhọn, nhưng lại không cách nào bỏ qua! Nếu muốn hình dung, giống như……. Ngón tay bị rút gân!!! *(Jeje: Có mùi giấm đâu đây =))))*

"Cái kia…… Thật sự thực cảm tạ các người, đặc biệt là Vân Phi ca, nếu không có anh cứu em, nói không chừng em liền……"

Không biết có phải là do ngón tay đau đớn hay không, những lời này vào tai Ôn Duyên thoạt đầu cũng không kinh diễm dễ nghe, tuy rằng rõ ràng là âm thanh cũng cùng một người nói, nhưng có cảm giác kém một chút. Đáng giận chính là hắn hiện tại căn bản không có biện pháp tập trung tinh lực tự hỏi! Hắn biết cảm giác đau đớn ở ngón tay là do Tạ Sâm gây ra, chỉ là Tạ Sâm cứ như vậy mang vẻ mặt bình tĩnh mà ngồi ở bên cạnh, hắn đến dũng khí để hỏi cũng không có……..

"Vân Phi đang lái xe, Điền tiểu thư, chúng ta có thể sống sót cũng không dễ dàng, tình huống hiện tại cô cũng biết, đột phát trạng thái không biết chừng khi nào xảy ra. Những lời cảm ơn đó, cô vẫn nên lưu lại đợi đến thời điểm nghỉ ngơi hẳng nói."

Ngô Mộng vừa dứt lời, Cốc Vân Phi liền nhíu mày, hắn theo bản năng quay xuống dưới, ngữ khí hơi mang bất mãn nói: "Điền Tâm em đừng để ý, Ngô Mộng tính tình là vậy, nói chuyện cũng thẳng thắn, nàng không có ác ý."

Điền Tâm cười lắc đầu không nói tiếp, lại là Ngô Mộng nhịn không được nghiêng đầu trợn to mắt nhìn Cốc Vân Phi! Nàng thật sự không nghĩ tới, Cốc Vân Phi như thế lại đi che chở cho một nữ nhân mới lần đầu gặp mặt!

Trước kia bọn họ đã cứu vài người, nhưng đều là sau khi cứu xong để cho đối phương một mình lên đường, rốt cuộc bọn họ cũng không phải người vạn năng bất tử, rất nhiều chuyện hết cách nghe theo ý trời đã tính là tận tình tận nghĩa.

Nhưng nữ nhân này, không chỉ Tạ Sâm nói muốn chia đồ cho nàng, kể từ lúc nàng vào trong xe, chính mình này toàn thân đều nói không nên lời nào lại cảm thấy không thoải mái! Đặc biệt là ở thời điểm đối phương nói chuyện! Cái loại cảm giác nôn nóng không thể hiểu được này, nàng cũng không biết là từ đâu tới!

Ngô Mộng há miệng thở dốc, vài lần muốn mở miệng lại không có nói gì, bởi vì lời nàng vừa nói, Cốc Vân Phi cũng ngượng ngùng giúp Điền Tâm đáp lời, đặc biệt tình huống trong xe còn có Tạ Sâm với Ôn Duyên.

Thời điểm trời sắp tối, xe đi đến gần một góc đường hẻo lánh, bởi vì nơi này có một hiệu thuốc nhỏ. Ngoại trừ mấy cửa hàng đồ dùng còn điểm ánh đèn, phỏng chừng là đã đến giờ mở cửa, trừ bỏ những ánh đèn bên ngoài, phóng nhãn nhìn lại, đều là đen như mực.

"Hôm nay liền trước tiên ở nơi này nghỉ ngơi đi, phía trước chính là khu dân cư, buổi tối đi chỗ kia quá không an toàn." Cốc Vân Phi đem xe chậm rãi ngừng, xe đi phía sau bọn họ cũng ngừng theo, hắn quay đầu lại nhìn Tạ Sâm nói: "Tôi trước cùng Ngô Mộng với Vệ Bình đi xem tình huống bên trong, các người ở trên xe chịu khó chờ, tôi bảo Hình Đại bọn họ xuống dưới phòng thủ, chờ chúng ta xác nhận không thành vấn đề, các người lại đi xuống."

Lúc nói đến "Các người lại đi xuống", đôi mắt hắn là nhìn về phía Điền Tâm. Ôn Duyên nhìn thấy rõ ràng, trong lòng không thể nói được là cảm giác gì, chỉ là từ đáy lòng mơ hồ thay Cốc Vân Phi cảm thấy……

Không biết. Hắn cũng không biết. Hắn nói không rõ ý tưởng chân chính trong lòng.

Suốt quãng đường đi hắn đều cẩn thận quan sát, Mạt thế thánh quang rốt cuộc cũng là một quyển sách, nó không có khả năng kỹ càng tỉ mỉ đến mức cả đường đi của vai chính đều dùng văn tự kể ra, những cái miêu tả linh tinh như là "một đường không nói chuyện" hay "đi gần đến tiệm thuốc nằm sát bên" lại có rất nhiều. Mà cả quá trình, nếu không phải ở trong sách, căn bản không có biện pháp cảm thụ được.

Tỷ như lần này cả ngày ngồi trong xe không động đậy, ngón tay cũng đau một đường, đối với Ôn Duyên hiện tại mà nói, nếu có thể xuống xe đi, cho dù là đứng, cũng là thả lỏng cực đại.

Đương nhiên, bên trong lén lút hướng nam chính hỏi rõ ràng, rốt cuộc vì sao muốn khiến hắn đau một đường, kia mới là chính yếu!

Chỉ là bỏ đi những tình huống không người nói chuyện, hắn cũng không thể không thừa nhận vận mệnh chú định đại dàn giáo của lực lượng "vận mệnh" to lớn kia. Từ khi bắt đầu nhận thức đám người này, mặc dù có một vài thứ có khả năng lệch lạc, nhưng đại khái hướng đi cũng không hề thay đổi!

Tỷ như gặp gỡ Điền Tâm, tỷ như Cốc Vân Phi rõ ràng có tình cảm đối với Điền Tâm, lại tỷ như ngay đêm trong ngày gặp Điền Tâm, bọn họ dừng lại ở tiệm thuốc nhỏ nghỉ ngơi. Nếu kế tiếp cốt truyện không có gì thay đổi, như vậy, Điền Tâm sẽ yêu cầu Cốc Vân Phi cùng nàng đơn độc trò chuyện, địa điểm là một trong những cửa hàng đồ gia dụng, mà sáng sớm hôm sau……

"Xuống xe."

Ôn Duyên nghe tiếng liền quay đầu, chỉ thấy Tạ Sâm đứng ở bên xe, mở cửa xe cùng chính mình nói chuyện.

Ôn Duyên theo bản năng nghiêng đầu nhìn mắt Điền Tâm, đối phương cũng không có nhìn hắn, cũng không có nhìn Tạ Sâm, chỉ là hơi hơi rũ mắt đang nhìn đầu gối chính mình, động tác trung quy trung củ, cũng không nói lời nào.

Ôn Duyên thu hồi ánh mắt, cảm giác hiện tại của hắn thực nhạy bén, Tạ Sâm cảm xúc như thế nào, cơ hồ không dùng mắt nhìn, hắn đều có thể cảm giác được.

Không nên hỏi hắn vì cái gì cảm giác được, hắn cũng không biết vì cái gì cảm giác được, ngươi cho rằng hắn tưởng tượng?

Đem cửa xe nhẹ nhàng đóng lại, Ôn Duyên vừa đi theo Tạ Sâm vào chỗ tối, vừa xem xét mắt ngừng lại ở phía sau xe bọn họ. Ba anh em Hình gia chỉ có hai người đứng bên cạnh xe, còn có thêm Phác Tĩnh Nghiên, Hình Nhị không biết đi nơi nào, bất quá hắn đi nơi nào đều không quan trọng, trong nguyên tác người này vốn dĩ thần bí hề hề, hành tung quỷ bí, thân thủ lại tốt, căn bản không cần phải khiến người khác lo lắng.

Thẳng đến khi bốn phía đều tối đen, Ôn Duyên đột nhiên phát hiện, bọn họ ngừng xe vừa đúng lúc rời khỏi vùng tối, mà bộ phận phần sau xe đều chìm trong bóng đêm, từ ánh sáng bên trong xem qua mà nói, phỏng chừng không nhìn thấy hai người bọn họ xuống xe.

Nhưng xe không phải Cốc Vân Phi dừng sao? Như thế nào lại dừng như vậy……

Ôn Duyên cứ như vậy thiên mã hành không miên man suy nghĩ, phía trước Tạ Sâm đột nhiên đứng yên, Ôn Duyên lập tức cũng dừng bước, nhưng vừa mới dừng lại bước chân, hắn nhìn chân đối phương, hơi hơi nheo lại đôi mắt nói: “Cậu là cố tình?!”

Tạ Sâm xoay người liếc mắt nhìn hắn, sau đó nửa mắt nhìn về phía xe đối diện nói: “Cậu là người duy nhất khiến tôi không có cách nào xâm lấn tinh thần lực, nhưng nàng mới nói một câu, lại làm cậu thiếu chút nữa mắc mưu.”

Tạ Sâm đột nhiên thẳng thắn cùng đặt câu hỏi, làm Ôn Duyên có hơi bất ngờ, đại khái qua ba bốn giây, hắn chậm rãi đáp: “Tôi biết cậu có thể khống chế tư duy người khác, nhưng nguyên lý cụ thể không biết. Lần đầu tiên gặp mặt, cậu cũng là vì phát hiện chính mình đối với tôi không sinh ra ảnh hưởng, cho nên mới muốn kéo tôi và các người cùng nhau, đúng không?” Thiếu chút nữa nói gì đó, hắn rốt cuộc minh bạch vì cái gì chính mình ngón tay đau một đường, bất quá nếu như vậy, cũng không cần thiết hỏi tới.

“Nàng hẳn là luyện qua diễm công…. Hơn nữa năng lực còn không thấp. Nhất cử nhất động, nhất tần nhất tiếu, đều sẽ đối với nam nhân sinh ra ảnh hưởng. Mà Cốc Vân Phi, đã lãnh đủ.”

Tạ Sâm tựa như không nghe thấy chuyện hắn hỏi, loại thái độ này làm Ôn Duyên nhẹ nhíu mi. Chỉ là hắn khi nãy cảm thấy, ánh mắt Tạ Sâm lúc trước ở trong xe nhìn qua ban công, nhất định có thâm ý khác. Nhưng khi đó hắn vẫn luôn không để ở trong lòng, nhưng mà hiện tại hồi tưởng một chút, đối phương có lẽ từ lúc ấy, liền biết Điền Tâm không phải nữ nhân bình thường.

Kỳ thật là, ở tình huống như vậy xuất hiện trên ban công lầu hai, Điền Tâm nàng căn bản không cố tình giấu đi sự thật nàng không bình thường a! Nhưng quỷ dị chính là, trừ bỏ hắn cùng Tạ Sâm, trong xe ngay cả Ngô Mộng đều giống như không có phản ứng lại! Chẳng lẽ vì thứ gọi là diễm công kia?

Nhưng diễm công là cái gì? Chẳng lẽ không phải hắn có thể lý giải loại này sao? Chẳng lẽ diễm công này đối với nữ nhân đều có thể có tác dụng? Trách không được thời điểm hắn đọc sách cảm thấy Điền Tâm này thật trâu bò! Đối phó với nam nhân sau này một cái lại một cái chuẩn, nhưng sách này không phải là thế giới cùng địa cầu song song hư cấu sao? Như thế nào lại xuất hiện nhiều đồ vật quỷ dị như vậy? Tác giả ngươi rốt cuộc ở đâu a, ngươi ra đây chúng ta có thể hay không hảo hảo nói chuyện?

"Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, buổi tối hôm nay, nàng sẽ yêu cầu Cốc Vân Phi đơn độc cùng nàng ở chung……" Tạ Sâm nói thêm mấy chữ, Ôn Duyên liền nhịn không được khẩn trương một phần, người này thật sự là có điểm làm hắn cảm thấy ăn không tiêu, hắn cư nhiên có thể đoán chuẩn như vậy?! Hơn nữa ngữ khí còn bình tĩnh như vậy!

Chính là, đối phương lại luôn là cho hắn một loại cảm giác rất kỳ quái…… Hắn không thể nói ra được loại cảm giác này, không thể nói được.

"Sau này……. Chúng ta ít đi một tài xế. Vẫn là nên để Hình nhị lái xe đi, đỡ hắn phải chạy loạn."

Giọng nói Tạ Sâm rơi xuống, vẫn không được Ôn Duyên đáp lại. Hắn quay đầu lại, phát hiện Ôn Duyên biểu tình vi diệu mà nhìn chằm chằm chính mình. Tạ Sâm cười khẽ một chút, nửa con mắt nhìn Ôn Duyên, khuôn mặt mang ý cười nói: "Cậu cho rằng, tôi sẽ nói cái gì? Có người muốn giúp chúng ta giải quyết nhân tố bất an, chúng ta ngồi mát ăn bát vàng, không phải thực tốt sao."

Editor có lời muốn nói: Nói thiệt là tới tận lúc đọc tới đoạn này rồi mình cũng chẳng rõ cảm giác Tạ Sâm dành cho Ôn Duyên là như thế nào nữa. Có hint bay bay, có nghi ngờ, có tin tưởng,… nói tóm lại quen nhau chưa tới một ngày mà cảm xúc chạy loạn lên xuống như đồ thị hàm số =))) Mình là độc giả còn cảm thấy u mê nói chi bé Duyên =))))

8. Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Diễm công, là loại đồ vật như thế nào?"

Tạ Sâm quay đầu liếc Ôn Duyên một cái, hắn tựa như dùng ma thuật lấy từ trong người ra một gói thuốc lá, xung quanh bôi đen, Ôn Duyên chỉ mơ hồ cảm giác cấu tạo hộp kia làm từ kim loại, hình dạng như hộp Cuboit (*) bình thường, nhưng động tác của Tạ Sâm làm Ôn Duyên không nhịn được mở trừng mắt. Chỉ thấy đối phương đem nắp hộp mở hé ra, ngậm lấy một điếu thuốc, đem tàn thuốc để ở chỗ hở miệng hộp, lặng yên không một tiếng động, điếu thuốc ngậm trong miệng cư nhiên bốc cháy! Ánh lửa trần bi trong đêm, phá lệ chói mắt.

Đây là nguyên lý gì? Có phần giống với yên khí? Trực giác của Ôn Duyên mách bảo đồ vật của Tạ Sâm không yêu cầu nạp điện hay thứ gì khác, tóm lại trên người đối phương có rất nhiều đồ vật thần bí, hắn căn

bản cố gắng đặt câu hỏi cũng không có, bởi vì toàn thân đối phương đều đáng ngờ!

"Tinh, khí, thần ba thứ này cậu lý giải như thế nào?"

(Jeje: Lúc đọc tới đây mình đã phải chạy ngược lại xem tag truyện để chắc chắn đây là mạt thế dị năng chứ không phải huyền huyễn hay tu chân =)))))

Ôn Duyên nhìn Tạ Sâm ngậm thuốc lá phun ra một ngụm khói, sau đó hướng chính mình hỏi vấn đề như vậy, hắn mơ hồ cảm thấy vấn đề mình hỏi đối phương khi nãy và vấn đề này ít nhiều có chỗ liên hệ với nhau, nhưng trong nhất thời vẫn không nghĩ thông suốt, chỉ theo bản năng nói: "Tuy rằng đều là những thứ không thể thấy được, nhưng hẳn là có tác dụng quan trọng đối với cơ thể người."

Tạ Sâm không ý kiến: "Nếu dùng phương pháp của khoa học hiện đại giải thích, lấy nhân vi lệ, tinh chính là hạt sinh mệnh hữu hình cơ bản, phần lớn trong trạng thái chất lỏng. Chỉ là, cho dù là tinh của nam nhân hay nữ nhân, đều có thể nhìn được sờ được."

Loại giải thích cùng với trêu chọc này, làm mặt Ôn Duyên có chút biệt nữu, cái gì ngoạn ý, là giải thích như thế này? Nhưng rõ ràng là thứ như vậy, Tạ Sâm lại có thể diễn giải ra ý nghĩa to lớn đến thế…….

"Khí, là vật chất tinh vi ở trạng thái vô hình, chỉ là nó cũng có khả năng là từ tinh hạt sinh ra dao động mà đến, nó cũng là nguyên tố cơ bản nhất kết cấu nên sinh mệnh cơ thể, là nhìn không được sờ không được. Giống như tên của nó, ở trạng thái khí."

Ôn Duyên cảm thấy Tạ Sâm dẫn hắn đi vào một thế giới mới…… Hắn nguyên bản cho rằng Tạ Sâm sẽ nghiêm trang tuyên truyền mê tín phong kiến cho hắn, ngẫm lại còn có chút kích động! Kết quả đối phương lại bày ra "Lý luận khoa học hiện đại".

"Thần…… Sự trao đổi chất, hô hấp, thậm chí hoạt động tâm lý của chúng ta, cùng với suy nghĩ trong đầu đều xem như một loại thần. Nếu phải nói tới, nó giống như một bộ phận được sinh ra từ con người, mới sinh ra đã có sẵn hệ thống điều khiển tự động, năng lực vận hành phi thường ổn định, toàn phương vị điều khiển tự động, từ đầu đến cuối, hồn nhiên thiên thành."

Ôn Duyên không biết nên biểu đạt cảm tưởng lúc này như thế nào, nguyên lai hắn nhận ra thứ đồ vật quỷ dị này cũng có thể dùng phương thức như thế để giải thích……

"Những thứ phía trên chỉ là một loại giải thích được mọi người tương đối dễ dàng tiếp thu mà thôi, mà mặt khác……."

Tạ Sâm đem điếu thuốc trong tay tạp hạ khói bụi, mắt hắn nhìn tiệm thuốc ở phía đối diện, ngữ khí có chút mơ hồ nói: "Tinh bẩm sinh là sinh ra đã có sẵn, cũng có thể xưng là ' nguyên tinh ', là người bản mạng tinh hoa. Còn thiên tinh……" Tạ Sâm quay đầu, khóe miệng mang theo một chút độ cong, "Chính là khi hai người hành sự, thân phun ra hoặc chảy ra……. Tinh dịch."

Nhìn sắc mặt Ôn Duyên banh ra đến gắt gao, Tạ Sâm vừa định cong khóe miệng lên, sau đó kinh giác trước phản ứng của chính mình, hắn lập tức quay đầu đem điếu thuốc ngậm đến khóe miệng, tiếp tục nói: "Tiên thiên chi khí cũng là sinh ra đã có sẵn, cho nên xưng là ' nguyên khí '. Nguyên khí 'khí' của thời viễn cổ là thượng vô hạ bốn lướt nước, khí , lý giải là vô cực. Nó so với vật chất sở hữu năng lượng đều tinh tế hơn. Hạ bổn lướt nước đại biểu chính là hỏa, cũng chính là bẩm sinh nguyên hỏa, loại hỏa này là lực thúc đẩy sinh mệnh, giống như lời đồn đại đi đường trong đêm không cần quay đầu lại, bởi vì trên vai có hai thanh hỏa, đó chính là khí. Rồi sau đó thiên khí còn lại là khí hô hấp, là không gian vũ trụ ngoại tại khí, nhưng đối với sự sinh tồn, bất luận ngoại tại nội tại, chúng nó đều là không thể thiếu."

Ôn Duyên cả người đều ngây dại, hắn đột nhiên cảm thấy, người biết nhiều thứ như Tạ Sâm, thoạt nhìn…….

"Thần là có thể từ tinh cùng khí thay đổi được mà ra, hậu thiên chi tinh khí ngưng tụ thành bẩm sinh chi tinh khí, nguyên tinh bồi bổ, sinh mệnh người liền có thể trước sau bảo trì ở trạng thái thanh xuân toả sáng tốt nhất."

Ôn Duyên nhanh chóng trấn định lại tâm thần, hắn đột nhiên giương mắt nhìn về phía xe của bọn họ, cơ hồ theo bản năng mà mở miệng nói: "Cho nên cái thứ 'diễm công' kia, chính là một loại công pháp có thể

cướp đi tinh khí thần của người khác? Là một loại công năng đặc dị? Giống như thải dương bổ âm? Là dạng này sao?"

Tạ Sâm lại cắn đầu lọc, hơi hơi nheo lại đôi mắt nói: "Không sai biệt lắm đi. Nhưng thứ này……. Nào có thể coi là công pháp……"

Nói tới đây hắn dừng một chút, nghiêng đầu liếc Ôn Duyên một cái, "Chỉ là đối với với người như cậu vậy, hiệu quả đích xác không tồi."

Cái gì mà "người như cậu vậy", Ôn Duyên khóe miệng giật giật, nhưng cũng biết thời điểm ở trong xe chính mình suýt chút nữa cũng mở miệng ra nói, lập tức đành phải nhấp miệng không kêu một tiếng.

"Thế giới này không đơn giản như cậu lý giải, cũng hoàn toàn không huyền huyễn như tôi miêu tả, diễm công không phải kinh thế tuyệt học, nhưng cũng không phải ai cũng đều có thể học, chỉ có nhân tài thiên phú mới có thể học được nó. Loại thiên phú này……. Giống như các người cho rằng, âm thanh của một người nào đó thật dễ nghe, hoặc cho rằng đôi mắt, ngón tay, chân, thân thể bọn họ bất luận cái gì cũng thật đẹp, đây là thiên phú bẩm sinh. Thiên phú này, nếu như không có người hướng dẫn cùng khai phá năng lực, cũng chỉ có tác dụng hấp dẫn người khác, nhưng nếu được chỉ dẫn khai thác tối đa, chúng nó sẽ phát huy hiệu quả, thường thường rất kinh người."

Ôn Duyên cảm thấy, bất luận là trong sách hay bên ngoài, chỉ sợ đây là lần Tạ Sâm nói chuyện nhiều nhất đi, nhưng hắn hiện tại không có tâm tư suy nghĩ, bởi vì nghe Tạ Sâm nói xong, hắn lập tức liền liên tưởng đến những người khác, lớn lên cũng không tính là xinh đẹp tuyệt đỉnh, nhưng vẫn nằm trong tầng lớp cao cấp trong giới minh tinh, bất luận là nam hay nữ.

"Chỉ là, cái gì có lợi ắt có hại, được càng nhiều trả giá càng lớn. Diễm công có thể cho bọn họ thanh xuân lâu dài cũng dung mạo bất hủ, nhưng người tu luyện diễm công, lục dục so với người bình thường vượt qua gấp mấy lần. Đối với con người, vật cầu mà không thể có được sẽ thống khổ, bọn họ cơ hồ mỗi thời mỗi khắc đều ở trong tình trạng này."

Ôn Duyên yết hầu không tự giác liền nuốt nuốt, ngoan ngoãn, lục dục vượt qua người thường mấy lần? Tuy rằng hắn nói không nên lời lục dục rốt cuộc là đạo gì, nhưng không phải mọi người đều nói 'dục' mới là căn nguyên khiến người thống khổ sao? So với người bình thường vượt qua mấy lần, tuy rằng không phải lý giải thực sự, nhưng hắn vẫn là không hiểu ra sao!

Nhìn Ôn Duyên mặt mày suy tư, Tạ Sâm lần đầu tiên rất có kiên nhẫn nói: "Còn có cái gì muốn hỏi?"

"Vậy còn cậu? Trời sinh? Vẫn là sau mạt thế mới kích phát? Cậu yêu cầu trả giá thứ gì?"

Vấn đề của Ôn Duyên làm Tạ Sâm ngây người ra một chút, nhưng cũng trong một chốc, hắn không nhìn Ôn Duyên, mà đem tàn thuốc nhẹ nhàng dập tắt. Ôn Duyên mới vừa cảm thấy buổi tối thời tiết có hơi lạnh, chỉ nghe Tạ Sâm chậm rãi mở miệng nói: "Lát sau trở về đừng rời khỏi phạm vi tầm mắt tôi, bất luận tình huống gì."

Lời nói Tạ Sâm thốt ra làm Ôn Duyên có điểm ngơ ngác, hắn theo bản năng nói: "Vì cái gì?"

Tạ Sâm: "Lúc trước không biết rõ ràng vì cái gì cậu lại không chịu ảnh hưởng tôi, cho nên chỉ có tôi có thể quyết định khi nào giết cậu."

Ôn Duyên nhìn nam chính vừa nói xong đã bỏ đi, lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác đổ mồ hôi lạnh sau lưng.

Là hắn bảo mình hỏi! Kết quả hỏi tới vấn đề này lại như đột nhiên động kinh! Bệnh tâm thần a?!

Hắn cũng thật ngu xuẩn! Nam chính tâm tình hơi tốt phổ cập kiến thức khoa học cho hắn một chút, hắn cư nhiên liền cảm thấy nam chính là người dễ nói chuyện! Nhưng này thật sự không thể trách hắn a…… Bởi vì có đôi khi nhập thần, một khắc không cẩn thận liền sẽ đem tính cách nam chính trong Mạt thế thánh quang liên tưởng đến trên người Tạ Sâm, tuy rằng giờ khắc này hắn vô cùng tỉnh táo hiểu ra, những cái đó có lẽ cũng chỉ là vì hắn không lĩnh hội được thâm tàng ý nghĩa của tác giả, vô luận thế nào cũng là do hắn suy tưởng ra!

Tác giả đại đại, ta vì hành vi nông cạn đang xấu hổ đi chán ghét thánh mẫu hướng ngươi xin lỗi không biết còn kịp không! Cầu thánh phụ nam chủ a đại đại! Cầu chân · thánh phụ a!! Đại đại QAQ!!

Ôn Duyên mặt vô biểu tình nhưng trong lòng đã khóc thành sông đi theo sau Tạ Sâm, thời điểm hai người bọn họ ra đến xe, Cốc Vân Phi cùng Ngô Mộng từ phòng thuốc bước ra, thấy Tạ Sâm "xuống xe", không đợi liền tiến lên đỡ, chỉ thấy Tạ Sâm vô cùng tự nhiên đem cánh tay đặt trên vai Ôn Duyên, thoạt nhìn một nửa trọng lượng cả người đều áp lên rồi.

Như vậy đột nhiên dựa sát làm Ôn Duyên lảo đảo một chút, sau khi lấy lại tinh thần hắn theo bản năng nhanh chân túm chặt cánh tay Tạ Sâm, nhưng mà hoàn hồn lần thứ hai, cũng không biết có phải do nam chính đe dọa hay không, hắn giống như điện giật buông một tay, kết quả không đợi cánh tay buông ra, đã bị Tạ Sâm quơ một cái bắt lại.

Ôn Duyên toàn bộ tay phải trừ bỏ ngón cái bên ngoài bốn ngón tay còn lại, đều bị Tạ Sâm nắm ở trong tay, tay hắn lòng bàn tay bao lấy các ngón tay bên trong, mà cánh tay Tạ Sâm đặt trên vai hắn, cho nên giống như tư thế nắm đồ vật bình thường, cách nắm như vậy, làm Ôn Duyên cảm thấy, trong lòng, giống như có thứ gì, hung hăng mà run rẩy.

Phía trước vài người đang thấp giọng nói gì đó, còn có việc tìm kiếm vật tư, Ngô Mộng cũng không rảnh chú ý tình huống bên này của Tạ Sâm. Ôn Duyên bị Tạ Sâm giống như cả người ôm vào lồng ngực, hắn biết rõ nam chính không phải loại ý tứ kia, chính là không biết vì cái gì, hắn cũng không biết vì cái gì, tâm tình là phù phù phù phù kịch liệt mà nhảy đến không xuống được.

Tay phải chỉ cần có một chút ý đồ trốn thoát, đối phương liền sẽ không tiếng động càng thêm nắm chặt, hắn không nhìn thấy biểu tình của Tạ Sâm, bởi vì Tạ Sâm so với hắn còn muốn cao hơn nửa cái đầu. Loại cảm giác áp bách từ người cao to hơn hắn rất ít khi trải qua, đối diện nhiều người đứng như vậy, chỉ cần vừa quay đầu lại liền sẽ nhìn thấy hình thức ở chung kỳ quái giữa hai người bọn họ, Ôn Duyên đáy lòng khẩn trương đến phải run lên, loại tư vị quỷ dị chưa từng nếm qua này, làm hắn trong lúc nhất thời chỉ biết theo bản năng giảm nhẹ hô hấp, đến thở mạnh cũng không dám.

(*) Hình ảnh minh họa Cuboit (nguồn: Google-sama)

9. Chương 9

Ôn Duyên dựa tường ngồi, nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ. Bởi vì không gian của Ngô Mộng có hạn, cho nên chỉ lấy một ít thuốc chuẩn bị khẩn cấp, mặt khác dựa theo lời Tạ Sâm nói, theo quy củ đặt phần còn lại vào bên trong xong khóa lại, nếu có người sống sót đến đây chỉ cần dùng chìa khóa treo trên cửa liền có thể lấy được thuốc, như vậy cũng tránh được việc thuốc bị tang thi đạp hư.

Nói là vậy, nhưng Tạ Sâm nhân lúc mọi người nghỉ ngơi dẫn hắn vào bên trong quét sạch hết hàng tồn kho, hiện tại trong không gian hắn số lượng thuốc men cùng đồ dùng ăn mặc đều hết sức khả quan, nhưng hắn một chút cao hứng cũng không có.

Tâm tình hắn hiện tại người ngoài không hề trải qua nên không tưởng tượng được, đôi mắt hơi nhìn ra ngoài một chút liền có thể thấy ánh đèn màu đỏ ái muội bên trong cửa hàng đồ dùng, mà Cốc Vân Phi lại đang cùng Điền Tâm ở đó.

Trong Mạt thế thánh quang , sáng sớm hôm sau Cốc Vân Phi chẳng biết đã đi đâu, cả đám người chờ đến giữa trưa cũng không thấy hắn về, chỉ có thể bỏ qua đi tiếp, tuy dọc đường đều để lại ký hiệu, nhưng thẳng đến khu an toàn cũng không gặp lại người này.

Sau khi nghe Tạ Sâm giải thích, hắn tuyệt đối có lý do tin tưởng, chỉ sợ sau khi vào khu an toàn rồi cũng không nhìn thấy Cốc Vân Phi, có khả năng cả đời này hắn không gặp lại người này nữa.

Mang theo loại tâm tình không thể lý giải, hắn biết dù cho không có hắn, kết cục của Cốc Vân Phi vẫn sẽ giống như vậy, huống hồ vì sự yên ổn của đội ngũ nam chính, hắn cũng không có khả năng ngăn chuyện này phát sinh. Nhưng hắn chính là nhịn không được trong lòng bực bội, cái này giống như gián tiếp giết người vậy! Đối với kẻ vẫn luôn sinh hoạt trong thời bình như hắn, thật sự không có biện pháp dễ dàng bình tĩnh!

"Ngủ."

Ôn Duyên nghe tiếng ngẩng đầu, thấy Tạ Sâm ở phía đối diện nhìn chằm chằm mình liền liếc một cái.

Tạ Sâm không nói chuyện, cứ như vậy lẳng lặng cùng Ôn Duyên đối diện. Rốt cuộc vẫn là Ôn Duyên chịu thua trước, hắn hiểu rõ ý tứ của Tạ Sâm, ngày mai còn muốn lên đường, buổi tối không nghỉ ngơi tốt, khẳng định ngày mai sẽ ảnh hưởng đến toàn đội, tại thời điểm này nhân tình chủ nghĩa không dùng được, nếu gặp phải tang thi, phản ứng chậm một chút cũng đủ vứt mạng nhỏ, tính toán cho bản thân, hắn nên đem cảm xúc đó áp xuống đi.

Tạ Sâm nhìn Ôn Duyên nhắm mắt hô hấp bình ổn, hình ảnh đối phương ngủ thực an tĩnh, trung quy trung củ nhắm mắt lại, miệng cũng là nhẹ mở, cái trán gật đầu một cái dưới ánh trăng chiếu vào phá lệ mềm mại, thấy được ánh trăng, Tạ Sâm ánh mắt ảm đạm một chút, hắn nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, từ góc độ này vừa vặn có thể nhìn thấy bầu trời ánh trăng, trông thật tròn, thoạt nhìn vừa trắng lại to.

……

Cốc Vân Phi giống như phủng đồ sứ trên tay mà nhẹ nhàng phủng bàn chân Điền Tâm, ở phía trên thổi nhẹ nói: "Còn chỗ nào không tốt không? Còn đau không?"

Điển Tâm sửa lại tác phong kiên cường ở trong xe lúc nãy, hai mắt đẫm lệ nhưng không cho nước mắt rơi xuống, nàng khẽ cắn môi, hàm răng trắng tinh chỉ lộ một chút, môi vừa hồng lại mềm, "Ân…… Vân Phi ca, anh…… Nhẹ một chút……"

Trong lúc nói chuyện, Điền Tâm tay trái không chú ý mà đem váy mình hơi nhấc lên một tí, nguyên bản váy dài đến nửa cẳng chân, bởi vì động tác của nàng mà lộ ra nửa đùi.

Cốc Vân Phi cả người đều ngây dại, hắn chỉ cảm thấy tâm thần của mình đang chạy như bay! Âm thanh Điền Tâm ôn nhu dễ nghe đến như vậy! Nũng nịu đến mức muốn chảy ra thành nước! Giờ khắc này ánh đèn trong nhà khiến mặt nàng phá lệ trắng nõn động lòng người, ánh mắt kia ướt đẫm, giống như tiểu động vật yếu ớt chọc người xong……

"Vân Phi ca? Ai…… Vân Phi ca anh làm cái gì?"

"Anh không làm gì cả, anh chỉ muốn ôm em, Điền Tâm, cho anh ôm một cái."

"Ngô…… Vân Phi ca…… Đừng…… Đừng như vậy……"

Nhìn Cốc Vân Phi đang như si như say chôn đầu trước ngực mình, khóe miệng Điền Tâm gợi lên một tia băng lãnh nhưng âm thanh lại càng thêm nhu nhược động lòng người, "Vân phi ca, hôm nay mệt mỏi quá a, chúng ta, nghỉ ngơi sớm chút đi……"

"Ân, ân! Nghỉ ngơi sớm chút…… Bây giờ liền nghỉ ngơi!"

……

Có thể là bởi vì đột nhiên đối mặt mạt thế, cho nên thân thể không đuổi kịp tiết tấu, giấc này Ôn Duyên ngủ đặc biệt sâu, sâu đến mức Tạ Sâm lay hắn thật nhiều mới chậm rãi tỉnh lại, ngay từ đầu hắn còn tưởng cả người mình sẽ đau nhức đến không cử động được, nhưng không ngờ một chút cảm giác khó chịu cũng không có! Toàn thân tràn ngập khoái cảm lười nhác nhẹ nhàng!

Ôn Duyên ngáp một cái duỗi eo dưới, vừa muốn nói chuyện, lại phát hiện tất cả mọi người đang nhìn hắn, trừ bỏ người của Tạ Sâm ở bên ngoài, còn lại đều dùng ánh mắt phức tạp mà nhìn hắn.

Ôn Duyên cũng ngây ra, hắn không phải vì ánh mắt những người khác mà vậy, bởi vì đứng đối diện kia là hai người, hai người kia……. Sao có thể…… Như thế nào…… Khả năng……

"Tiểu Duyên……. Chúng ta cuối cùng cũng tìm được con!" Phu nhân trung niên đứng bên trái chưa mở

miệng đã khóc lóc, nam nhân đứng bên cạnh bà cũng không nhịn được mà lộ ra vui mừng lại chua xót tươi cười.

"Đúng vậy tiểu Duyên! Con có biết không, mấy ngày nay ta và mẹ của con sắp phát điên rồi? Nếu không phải vì nhìn thấy tiệm thuốc có người, chúng ta nói không chừng đã bỏ lỡ! Tiểu Duyên a, mấy ngày nay con như thế nào? Có bị thương chỗ nào không? Bọn họ…… Đều là bằng hữu của con sao?"

Ôn Duyên cưỡng bách chính mình nhanh chóng bình tĩnh lại, nhưng hắn vô luận thế nào cũng không biết phải đối mặt với tình huống hiện tại ra sao! Hai người kia! Hai người kia là cha mẹ nuôi trong thế giới thực của hắn a! Bọn họ sao có thể xuất hiện trong tiểu thuyết?! Bọn họ là từ đâu tới? Là giống hắn xuyên qua đây ư? Nếu không sao lại có nhân vật trong tiểu thuyết mà hắn không biết?! Sao có thể, sao lại thế này?! Hắn căn bản không nhớ có nhân vật phụ nào tên Ôn Duyên! Nói gì đến cha mẹ nuôi!! Này rốt cuộc là con mẹ nó sao lại thế này!!

Tạ Sâm ngồi ở bên cạnh, cảm giác được Ôn Duyên trong nháy mắt nắm chặt tay trái, chỉ là tay kia giấu bên cạnh người lại vừa lúc bị hắn chống đỡ, người đối diện không nhìn thấy.

Loại cảm giác chỉ có mình hắn thấy được tâm tình chân thật của Ôn Duyên làm trong lòng Tạ Sâm sinh ra loại cảm xúc không nói rõ, nhưng mà ngoài dự kiến của mọi người, Hình Nhị trước đó đã mở miệng: "Chúng ta quen với tiểu Duyên lúc đi trên đường, hai vị đây là…… cha mẹ của hắn?"

Lời Hình Nhị nói làm hai người nhanh chóng gật đầu, phu nhân lập tức lau nước mắt nói: "Thật sự không nghĩ tới còn có cơ hội nhìn thấy nó, ta đã bảo tiểu Duyên từ nhỏ đã thông minh lại nhanh nhẹn, nhất định sẽ không có việc gì!"

Nam nhân đứng ở bên cạnh cũng vui mừng mà thở dài, đúng lúc này, Hình Nhị một bên nhìn phu nhân đang khóc thút thít kia, một bên ngữ khí kinh người nói: "Này có hơi kỳ quái, tiểu Duyên bình yên vô sự a, nhưng vì sao…… Kỳ quái…… Quá kỳ quái……"

Hình Nhị nói lấp lửng không hết câu, nhưng Hình Đại lại nhíu nhíu mày nói: "Lão Nhị, đừng có trước mặt người sống mà thần thần bí bí."

Không đợi Hình Nhị lên tiếng phản bác, phu nhân đang khóc thút thít kia nghe thấy lời Hình Nhị nói một cách rõ ràng, lập tức nhanh chóng ngẩng đầu lên: "Cái gì kỳ quái? Cậu nói vậy là có ý tứ gì?"

Hình Đại ngăn cản Hình Nhị đang định nói tiếp lại, liếc mắt nhìn phu nhân một cái nói: "Không có gì, không cần nghe hắn nói."

Hình Nhị lập tức vẻ mặt không tán thành mà kéo cánh tay Hình Đại xuống, sau đó đối với phu nhân mang vẻ mặt cau mày nghiêm túc mà nói: "Không gạt bà, tôi xem tướng mạo của bà có một đứa con thân sinh, người hơi cao lại gầy, làn da trắng nõn tuấn tú, chỉ là hắn mấy ngày nay tình cảnh không được tốt, giờ phút này vẫn đang bị giày vò. Tuy rằng tiểu Duyên có vài điểm phù hợp, nhưng hắn rõ ràng bình yên vô sự, cho nên tôi mới nói kỳ quái."

Hình Nhị nói làm phu nhân lảo đảo đến mức suýt ngất xỉu, nam nhân đứng bên cạnh liền chạy nhanh đến đỡ bà, hai người đều hoảng sợ, phụ nhân cũng không quản ba bảy hai mốt, bắt lấy Hình Nhị vội vàng nói: "Đại sư! Đại sư ta ta là có một nhi tử! Không phải, tiểu Duyên cũng là nhi tử của ta! Nhưng nhưng hắn không phải nhi tử thân sinh! Ngài nói nhi tử ta có nguy hiểm?! Nó rõ ràng đi cùng với bộ đội sao lại gặp nguy hiểm?! Tại sao lại như vậy?! Đại sư cầu xin ngươi cứu nhi tử ta a đại sư!"

Hình Nhị bị phu nhân túm lấy lắc tới lắc lui, người trong phòng đều im lặng, có ngây ra, cũng có phát ngốc, nhưng nhiều hơn cả vẫn là kinh ngạc cảm thán. Ở bên nhau lâu như vậy, bọn họ còn không biết Hình Nhị luôn đi chung với họ lại còn có năng lực này…….

"Hắn gặp nguy hiểm gì tôi không biết, nhưng tôi biết hắn việc lớn không thành, hiện tại đang ở hướng phía Bắc, nếu đến cứu đúng lúc sẽ qua đi, về sau sẽ xuôi gió xuôi nước lại không gợn sóng, nhưng nếu không qua được……"

Vợ chồng hai người liếc nhau, lập tức đồng thời quay đầu nhìn về phía Ôn Duyên, phụ nhân lại là nhịn không được khóc: "Tiểu Duyên, chúng ta không có khả năng cùng nhau đi được rồi, cho dù không phải hướng Bắc, chúng ta đi tìm đệ đệ con, con cùng các bằng hữu……."

Ôn Duyên từ đầu đến cuối không biết phải phản ứng thế nào trước tình huống trước mặt, nhưng hắn trong lòng mơ hồ cảm giác, hai người này tuy thoạt nhìn giống cha mẹ nuôi của hắn như đúc, thậm chí tính cách cùng phản ứng đều rất giống, nhưng hẳn là không phải từ trong thế giới hiện thực xuyên qua, bởi vì trình độ tiếp thu của bọn họ với mạt thế quá tự nhiên, huống hồ còn có sự tình tìm "đệ đệ" hắn, bọn họ nói đi theo bộ đội, nói cách khác, hai người này là nhân vật nguyên tác trong sách, cho dù là ẩn, nhưng cũng là nhân vật nguyên tác.

Chỉ là, chỉ là hắn rõ ràng là xuyên qua đây a, chẳng lẽ ở thế giới này còn có một người nữa lớn lên giống Ôn Duyên hắn như đúc sao? Như thế nào…… Khả năng đâu……

Hai người kia cùng Hình Nhị cảm tạ một hồi, thu thập chút thuốc men liền nhanh rời đi, người trong phòng đều có chút trầm mặc, không ai hỏi vì cái gì Cốc Vân Phi còn không trở lại, cũng không ai quan tâm Điền Tâm đi đâu, tất cả mọi người đối với việc Hình Nhị biểu hiện năng lực đều sợ ngây người, chỉ có Phác Tĩnh Nghiên, nàng nhìn về phía ánh mắt Ôn Duyên, mang theo chút than thở cùng…… Thương hại đi.

Hai vợ chồng vừa đi, Hình Nhị liền khôi phục bộ dạng mắt cười mị mị như xưa, Ôn Duyên sau khi lấy lại tinh thần cũng không biết nên nói gì, nhưng vẫn đứng dậy chủ động hướng Hình Nhị nói: "Vừa rồi…… Cám ơn anh."

Kỳ thật hắn cũng không biết nên cám ơn Hình Nhị cái gì, nhưng không thể hiểu được, hắn cảm thấy mình nên nói cảm ơn.

Hình Nhị đỉnh đạc mà vẫy vẫy tay nói: "Không khách khí, hai người kia, dù là lừa dối, không riêng gì cậu, chúng ta đều không có thiện cảm."

Thấy Hình Nhị dùng từ "lừa dối" để hình dung, Ôn Duyên nhịn không được mở to mắt.

Kỳ thật nếu nói giật mình, hán thấy mọi người đều giật mình đi? Bởi vì trong thế giới thực hắn cùng đệ đệ kia giống như Hình Nhị miêu tả giống nhau như đúc a? Người cao dáng đẹp, bộ dáng cũng tuấn tú, cơ hồ đều giống a? Như thế nào lại là lừa dối?!

"Hà! Thiên cơ bất khả lộ! Cậu hiện tại hỏi tôi tôi cũng sẽ không nói cho cậu, chờ về sau có cơ hội rồi nói sau. Dọn dẹp một chút đồ vật, chúng ta chạy nhanh đi, bọn họ có thể lại đây, một hồi sẽ còn có những người khác lại đây, cứ tới tới lui lui, không chừng lại có thân thích của mấy người khác, đến lúc đó không dễ thoát thân."

Những người khác đều gật gật đầu, Ôn Duyên đành phải thu hồi ánh mắt trông mong của chính mình, chỉ là hảo cảm trong lòng với Hình Nhị quả thực tăng trưởng tiến bộ vượt bậc! Người này không giống diện mạo mỏ chuột tai khỉ của hắn, tuy rằng nói chuyện có chút thẳng thắn, nhưng thoạt nhìn cũng không phải đại gian đại ác, hơn nữa thân thủ lại tốt, so với trong sách miêu tả lại càng thêm trâu bò a!

10. Chương 10

Đoàn người cứ như vậy lại lần nữa tiếp tục hành trình, Hình Nhị còn thật sự nguyện ý tới phía trước lái xe cho bọn hắn, chỉ là Ngô Mộng dường như không thích hắn lắm, vài lần yêu cầu Ôn Duyên đổi vị trí. Bất luận nàng có phải do không thích Hình Nhị mà bảo Ôn Duyên đổi chỗ hay không, lúc Hình Nhị quay đầu lại liếc mắt thấy Tạ Sâm đang xem xét, liền quay đầu lại nói với nàng một cách cao thâm khó đoán: "Cô vẫn là nên ngồi ở phía trước thì hơn", Ngô Mộng lập tức thành thật nghe theo!

Ôn Duyên đem toàn bộ hành trình đặt trong mắt, ở trong lòng có chút buồn cười, có đôi khi nữ nhân la hét như muốn đòi mạng, mới chỉ hơi dọa nàng một chút, lại liền ngoan ngoãn nghe lời, ngẫm lại cũng rất đáng yêu.

Nhưng mà vừa mới sinh ra ý tưởng này, ánh mắt Ôn Duyên lại ảm đạm, hắn ban đầu cho rằng do ánh hưởng của Tạ Sâm nên mọi người quên đi sự tồn tại của Cốc Vân Phi, nhưng Hình Nhị ở phía trước, cùng với Ngô Mộng vô cùng chán ghét đem đôi bao tay trước kia của Cốc Vân Phi ném ra ngoài. Động tác kia hết sức nhanh nhẹn lại mang theo phẫn hận.

Hắn không biết những người khác suy tưởng như thế nào, họ có lẽ cho rằng Cốc Vân Phi thấy sắc quên nghĩa? Điền Tâm kia chỉ cần suy nghĩ một chút cũng có thể phát hiện ra nàng không phải nữ nhân bình thường, bọn họ có hay không cảm thấy, Cốc Vân Phi vứt bỏ bọn họ cùng mỹ nhân tiêu dao nơi nào?

Quét mắt nhìn Tạ Sâm ở bên cạnh, trong lòng Ôn Duyên xuất hiện tư vị không nói nên lời. Thời điểm đọc sách lúc trước, không chỉ Mạt thế thánh quang , chỉ cần là mạt thế văn, hắn nhất định sẽ phản cảm đối với nhân vật thánh mẫu hoặc Mary Sue (*), cơ hồ nhìn đến liền sẽ nhịn không được ở trong lòng phun tào tác này như thế nào mà lại viết ra loại tiểu thuyết như thế, lại vì cái gì có người chịu xem.

(*) Mary Sue: từ dùng để chỉ những nhân vật được hoàn hảo hóa trong văn chương. Nhân vật chính Mary Sue thường xinh đẹp hơn người, tài năng tột đỉnh, vạn nhân mê, làm gì cũng thành,... (thông thường nữ sẽ được gọi là Mary Sue mà nam là Jack Sue hay Gary Sue)

Cho đến khi chân chính xuyên qua sách, lại còn là trong một cuốn tiểu thuyết mạt thế, hắn mới phát hiện, kỳ thật có đôi khi phải đưa ra lựa chọn tàn nhẫn trong hiện thực, thật sự không đơn giản như trong tiểu thuyết vậy, nhân tính a, làm gì có ai tuyệt đối tốt xấu?

"Tiểu Duyên a, cậu cùng cha mẹ nuôi tách ra ở riêng bao lâu rồi?"

Vấn đề bất thình lình của Hình Nhị làm Ôn Duyên hoàn hồn, sắc mặt không có gì biến hóa, trong lòng lại khẩn trương hung hăng tự hỏi, Hình Nhị quá thông minh, hắn không thể lộ ra sơ hở.

Việc cha mẹ nuôi xuất hiện ở chỗ này, đánh chết hắn cũng không nghĩ đến, nhưng sự thật vừa mới phát sinh trước mắt, vừa rồi vội vàng gặp mặt, quần áo trang điểm của hai người kia so với hồi thời bình lúc hắn về "nhà" cũng không khác nhau quá nhiều, ngay cả kiểu tóc cũng chưa thay đổi, đó cũng là lý do vì sao khi nãy vừa thấy đối phương, hắn chọ rằng họ cũng xuyên qua đây. Nói chung, trong sách này, điều kiện sinh hoạt của bọn họ quả thực không tồi, hơn nữa bọn họ còn nhắc đến đứa con trai đi theo bộ đội, mà ở hiện thực, "đệ đệ" hắn vừa vặn làm ở ban kỹ thuật sinh vật, hơn nữa tuổi tác hai người kia thoạt nhìn cũng không khác biệt, như vậy kết hợp một chút……

"Thời điểm học cao trung trọ ở trường."

Đối với câu trả lời ngắn gọn của Ôn Duyên Hình Nhị tỏ vẻ không ý kiến, hắn gật gật đầu tiếp tục nói: "Tôi đây nói thật với cậu, cậu nghe xong đừng khổ sở."

Ôn Duyên trong lòng cứng lại, mặc dù có loại cảm giác không thể miêu tả, nhưng hắn vẫn là trầm mặc gật gật đầu.

"Hai người kia chúng ta gặp được cũng là trùng hợp, bọn họ căn bản không có tâm tư tìm cậu, nói khó nghe thì, thời điểm gặp mặt lúc nãy, bọn ngoài miệng nói muốn để cậu ngủ thêm chốc lát, nhưng lúc A Sâm lay cậu dậy họ lại không ngăn trở, có thể thấy không phải bọn họ không muốn làm cậu tỉnh, chỉ là không muốn tiến lên đánh thức cậu, bọn họ có chút sợ cậu."

Ôn Duyên rũ mắt không nói gì, những lời Hình Nhị nói, hắn đều biết. Quần áo tay áo đều dính vết máu, lúc ấy cha nuôi còn hỏi "Có nơi nào bị thương không?". Ở thời điểm đứng cách nhau có mấy mét đó, hắn lúc ấy trong lòng cảm thụ, thật sự không nghĩ nói cho người thứ hai biết.

Tuy rằng bọn họ chỉ là nhân vật trong sách thôi, nhưng vào giờ phút này lại ở bên người hắn, chẳng phải đều sống sờ sờ sao? Hắn có thể xuyên qua trở về hay không còn chưa biết, nếu thật sự ở chỗ này cả đời, hai người cha mẹ nuôi kia, chẳng lẽ muốn hắn đối đãi với họ như người lạ sao?

Sao có thể, căn bản là không có khả năng.

Bọn họ là người đầu tiên nhìn hắn đầy yêu thương cùng tình người ấm áp, tuy rằng ký ức đều có chút tàn khuyết không được đầy đủ thậm chí là mơ hồ không rõ, bởi vì khi đó thật sự quá nhỏ, nhưng hắn nhớ rõ đôi tay ấm áp kia a. Là bọn họ mang hắn từ cô nhi viện về nhà, cho hắn căn phòng ấm áp còn được ngủ

giường, cùng hắn đọc sách giúp hắn lớn lên, mặc dù cảm tình vì sự xuất hiện của đệ đệ mà bắt đầu biến dạng, hắn trong lòng vẫn là cảm kích bọn họ, tóm lại đã khiến hắn có được một gia đình trên danh nghĩa, hắn không thể lòng lang dạ sói lấy oán báo ơn đi.

Chỉ là con người luôn có lòng tham, đã từng có 100% tình yêu nay 1% cũng sợ không đến phiên mình, đã từng quen thuộc như vậy lại trở nên xa lạ, là người đều sẽ cảm thấy đau lòng khổ sở đi, hắn khống chế không được.

Tuy rằng rất muốn nghĩ, hai người kia chỉ là nhân vật trong sách thôi, mình hoàn toàn có thể làm như không có quan hệ, trong lòng sẽ nhẹ nhàng ít đi!

Nhưng hắn vẫn làm không được, không vì cái gì khác, cái loại cảm giác này không lừa được người, hai người kia chính là cha mẹ nuôi của hắn, hắn không biết nên hình dung loại tồn tại này như thế nào, giống như phân thân của họ, từ bên ngoài đến tính cách đều y hệt nhau như đúc, chỉ là hai người kia ở thế giới thực, còn hai người này gặp hắn trong sách, có vậy thôi.

"Kỳ thực nói đệ đệ cậu đang ở phương Bắc, tôi chẳng qua cũng chỉ muốn thử xem phản ứng của bọn họ, không nghĩ sẽ thuận lợi như vậy. Nhưng nếu thuận lợi vậy, cậu càng không nên khổ sở, về sau gặp lại, lương tâm nếu muốn giúp thì giúp, mặt khác nếu có thể miễn được liền miễn đi."

Ôn Duyên giương mắt nhìn Hình Nhị, trầm mặc hai giây, hắn vẫn là nhịn không được đặt câu hỏi nói: "Anh như thế nào lại biết tôi có đệ đệ?"

Có lẽ do tâm tình Hình Nhị đang tốt, hắn liếc mắt nhìn Ôn Duyên qua kính chiếu hậu, sau đó hừ cười hai tiếng mở miệng nói: "Sơ lớn hơn thân phần nhiều là dưỡng xong rồi ly (**), thời điểm bọn họ vừa mới tiến vào thấy cậu liền cao hứng, nhưng nhìn đến tay áo cậu biểu tình lại thay đổi, cũng không phải hoàn toàn biến mất, muốn tới gần lại không dám, thoạt nhìn rất buồn cười. Hai người kia hiển nhiên quan hệ vợ chồng, thái độ đối với ngươi lại cơ hồ nhất trí, nhưng nếu là bà con trưởng bối trong nhà, cả hai vợ chồng ít khi có tình cảm nhất trí chung đối với tiểu bối, cho nên tôi liền kết luận, quan hệ giữa cậu và bọn họ không thân thích bình thường, nhưng nhất định không phải quan hệ huyết thống, trừ bỏ hai cái này ra, chỉ có cha mẹ nuôi là phù hợp nhất."

(**): Câu này ý bạn Nhị bảo quen sơ hơn là thân cận thì phần nhiều là ban đầu nuôi dưỡng nhưng sau đó lại chia tách ra, mình thấy để nguyên không ảnh hưởng lắm vì đều là những từ Hán Việt đơn giản (với lại đọc như thế cảm giác bạn Nhị kiến thức uyên thâm hơn) nhưng cho chắc ăn vẫn chú thích ở đây cho những bạn nào thấy khó hiểu ^^

Ôn Duyên sửng sốt hai giây, không đợi hắn đáp lại, Hình Nhị lại tiếp tục nói: "Dưỡng rồi sau đó ly, vì cái gì ly? Hoặc là bởi vì cậu, hoặc là bởi vì bọn họ. Mà cậu thoạt nhìn rõ ràng không phù hợp với điều kiện bị người vứt bỏ, huống hồ thái độ bọn họ đối đãi cậu cũng không phải như vậy, bởi vậy nguyên nhân chỉ có thể do bọn họ. Mà bọn họ vì cái gì muốn cùng cậu tách ra? Ngoài tình huống do điều kiện kinh tế khó khăn ra, thì chỉ có thể là có con riêng của mình, mà nếu là bé gái thì sẽ không cùng bé trai xung đột, như vậy sự tồn tại kia nhất định là đệ đệ, chẳng sợ long phượng thai hoặc song bào thai, đều không phải như bây giờ, hắn chỉ có thể là một đứa em trai."

Ôn Duyên đã bị Hình Nhị nói sửng sốt sửng sốt, hắn còn tưởng rằng Hình Nhị có bản lĩnh "đoán mệnh", lại không nghĩ rằng cư nhiên lại là cái dạng này……. Chỉ là, chỉ là cho dù như thế hắn cũng không thể không bội phục người này, trong khoảng thời gian ngắn lại có thể quan sát và tư duy những thứ nhỏ nhặt một cách sắc bén, người này thật sự không phải thông minh bình thường.

"Vậy anh làm thế nào biết dáng người diện mạo đệ đệ hắn?"

Ngô Mộng ngồi một bên có chút kìm nén không được, vừa rồi Hình Nhị nói những cái đó, hoàn toàn điên đảo nhận thức của nàng, nàng còn tưởng rằng những người đoán mệnh đầu rất thần kỳ, nhưng sau khi nghe Hình Nhị giải thích, nàng thật sự có chút……

Hình Nhị cười nhạo một tiếng, chuyển động tay lái đồng thời mang theo ý cười mở miệng nói: "Nhi tử thường giống mẹ nhiều hơn, nữ nhân kia cơ thể vừa vặn ngũ quan lại đẹp, con bà ta cũng không kém được. Huống hồ nam nhân kia lúc còn trẻ gương mặt hẳn cũng rất tuấn tú, hài tử do họ sinh ra, giống hay không giống không trọng yếu, nhưng cũng sẽ không quá xấu đi, bởi vì tổ tông của bọn họ cũng không đến nỗi nào. Lại xem cách ăn mặc nói năng của hai người, hài tử được nuôi dưỡng không thể là loại ăn uống quá độ nên béo phì đi, nhìn tiểu Duyên liền biết, được đem thí nghiệm nuôi dưỡng đến tốt như thế, nhi tử do chính mình sinh ra sao có thể kém hơn?"

Buổi nói chuyện làm Ngô Mộng cùng Ôn Duyên đều trầm mặc, Ngô Mộng trầm mặc là vì, đạo lý nhân quả trong miệng nói ra, như thế nào lại cảm thấy đơn giản như vậy, nhưng thời điểm trước đó nàng lại không hề nghĩ tới.

Ôn Duyên trầm mặc vì Hình Nhị gọi hắn là vật phẩm thí nghiệm, xưng hô này…….

"Tiểu Duyên cậu đừng khó chịu a, nói thật ra tôi chỉ không quen nhìn những người vì muốn sinh hài tử nên mới nhận nuôi đứa khác, cha mẹ nuôi của cậu, mười phần chính là vì cái này mới nhận nuôi cậu đi?! Nói thật nếu vì sinh không được đi nhận nuôi một đứa trẻ về để vui nhà vui cửa ban phát tình thương thì không sao, nhưng nếu chỉ vì sinh không được mà tức giận nên mới nhận nuôi một đứa, trong lúc nuôi dưỡng lại sinh được con, như thế tính là gì a! Hài tử được nhận nuôi khẳng định về sau sẽ bị vứt bỏ, nếu đã muốn vứt bỏ, lúc trước tại sao lại mang về nhà?! Để cho người khác nuôi, đi theo bọn họ so ra đều kém hơn nhiều!"

Thấy Hình Nhị cơ hồ có chút kích động, Ôn Duyên hé môi dưới bất đắc dĩ cười cười không nói chuyện, mỗi người đều không muốn vạch trần vết sẹo, chỉ là hắn đã bị những người này thấy được, như vậy những người này, cũng đừng nên hỏi hắn nữa.

Rốt cuộc tư vị này, nếu không phải tự mình trải qua, ai có thể hiểu được.

11. Chương 11

Trên đường nghỉ ngơi hai lần, đến thời điểm chạng vạng, con đường đã có chút trở nên rộng lớn. Kỹ thuật điều khiển của Hình Nhị vượt quá dự đoán của mọi người, tuy rằng trên đường có rất nhiều chướng ngại cùng ngăn trở, nhưng hắn vẫn lái xe phi thường vẫn vàng gần như không xóc nảy, có thể do tình thế không lạc quan cho lắm, tư lúc lên xe buổi chiều tới giờ ben trong đều yên tĩnh, suốt quãng đường dài không có ai nói chuyện.

Những người khác không biết, trong lòng Ngô Mộng bỗng dâng lên nỗi sợ khủng hoảng không thể bỏ qua, có thể là bởi vì, nàng không có năng lực công kích đặc thù? Tuy rằng nàng có thể mang theo rất nhiều đồ vật tùy thân, nhưng nếu đến năng lực bảo vệ mình cũng không có, làm sao mà hưởng thụ những thứ kia được?

Cũng chỉ vì Cốc Vân Phi vốn theo chân bọn họ nay lại tách ra! Từ lúc nhìn thấy nữ nhân Điền Tâm kia, nàng đã có loại dự cảm này, bởi vậy thời điểm hai người nói muốn ở cùng một chỗ, nàng không nghĩ đến việc can thiệp. Đến hiện giờ nàng chỉ còn một lựa chọn duy nhất là Tạ Sâm, tuy rằng ngay từ đầu nàng vốn hướng về phía Tạ Sâm nhiều hơn, nhưng Tạ Sâm đối với nàng lại không nóng không lạnh, vốn dĩ nàng còn cảm thấy không cần vội vã, nào ngờ chưa đến nội thành đã loạn thành như vậy, nếu nói tiếp tục như thế…….

"Tạ Sâm, Tạ Sâm?"

Tạ Sâm nghiêng đầu, thấy Ôn Duyên khẽ cau mày nhìn chính mình, "Suy nghĩ cái gì đâu, Hình Nhị kêu cậu nhiều lần rồi kìa."

Tạ Sâm biểu tình không thay đổi quay đầu nhìn về phía ghế điều khiển, Hình Nhị từ kính chiếu hậu nhìn hai người họ, nói: "Phía trước tang thi sẽ ngày càng nhiều, chúng ta có hai chiếc xe là mục tiêu di động cũng không nhỏ, nếu không tìm được chỗ đỗ lại, tối nay không tốt lắm. Theo tôi thấy chúng ta nên tìm trạm xăng dầu để tiếp thêm xăng, sau đó tôi cùng lão Tam đi thăm dò tình hình một chút, chờ xác định con đường nào đi được, chúng ta lại lên đường?"

Tạ Sâm mặt vô biểu tình im lặng ở phía sau, tựa hồ như đang cân nhắc, tự hỏi, đến khi Hình Nhị định mở miệng khuyên giải tiếp, Tạ Sâm đã nói: "Tốt."

Hình Nhị cười một tiếng xoay tay lái, mà Ôn Duyên là cười không nổi. Bởi vì hắn đột nhiên cảm thấy Tạ Sâm có hơi kỳ quái, từ sáng sớm hắn đã thấy có điểm không thích hợp, tuy rằng người này vốn dĩ không nói nhiều, nhưng hai ba lần hắn phát hiện, thời điểm bọn họ nói chuyện, Tạ Sâm hình như đến nghe cũng không nghe. Nhưng Tạ Sâm một ngày trước không phải như thế a, huống hồ khi nãy Hình Nhị kêu hắn nhiều lần như vậy, Tạ Sâm dường như không nghe thấy cũng không có biểu tình gì, trạng thái này cũng quá bất bình thường đi? Nếu gặp phải một đôi tang thi, này thực dễ dàng xảy ra chuyện?

"Tạ Sâm, cậu có phải có chỗ nào không thoải mái không?"

Không muốn để hai người phía trước chú ý, Ôn Duyên hạ thấp giọng nói với Tạ Sâm đang ngẩn người, bề ngoài nhìn vào giống như đang nói chuyện phiếm không có gì quan trọng.

Ngoài dự kiến của Ôn Duyên, giọng nói của hắn vừa mới rơi xuống một giây sau Tạ Sâm đã xoay lại. Bởi vì hắn không muốn để người phía trước chú ý, cho nên đã dịch đến gần bên cạnh Tạ Sâm, hai người gần như là tay dán tay, hơn nữa hắn nghiêng đầu, bởi vậy Tạ Sâm quay đầu lại như thế, hô hấp của hai người, cơ hồ trong một khắc đều cảm nhận được.

Nhìn gương mặt gần trong gang tấc, đầu Ôn Duyên nhất thời nóng lên, vấn đề quay mòng mòng trong đầu khi nãy đều biến mất.

Nhìn Ôn Duyên có chút ngốc lăng, Tạ Sâm hơi rũ rũ hạ mắt, ánh nhìn đảo qua mũi, chop mũi, nhân trung, môi, cằm, xương quai xanh,… của Ôn Duyên. Sau đó trong lúc vô tình liếc đến vòng cổ trên cổ Ôn Duyên, rốt cuộc không di động.

Đó là một cái hoa tai tạo hình trúc tiết làm từ phỉ thúy, tính chất thông thấu lục ý dạt dào, dùng tơ hồng xâu qua, treo ở xương quai xanh hơi hơi đi xuống dưới. Nếu không phải giờ này hai người cách nhau rất gần, hắn có thể từ khe hở cổ áo nhìn thấy, nhưng tình hình bây giờ, hẳn là nhìn không thấy.

Ôn Duyên cảm thấy Tạ Sâm nhìn chằm chằm cổ mình đã lâu, vừa định lên tiếng dò hỏi, đối phương đã chậm rãi nói: “Không có, chỉ là chân có hơi đau.”

Tạ Sâm trả lời không hạ thấp âm lượng, cho nên hai người phía trước đều nghe được. Ôn Duyên trong lúc nhất thời có chút xấu hổ bèn xoay đầu quay trở về! Hắn vốn định nhích về vị trí cũ, chỉ là ngẫm lại làm như vậy quá cố tình, dù sao tất cả mọi người đều là một phần trong đội ngũ, hắn cùng đồng bạn đoàn kết hữu ái cũng là chuyện hết sức bình thường đi?! Nhưng Tạ Sâm thực sự đáng giận! Hắn sao có thể đau chân chứ! Kia rõ ràng là giả bộ a……

“A Sâm chân anh còn đau không? Chờ lát nữa tìm được chỗ nghỉ ngơi em lấy thuốc ra cho anh dùng, sẽ không bị nhiễm trùng đi? Thời điểm này mà chân cẳng bị thương, hậu quả thật nghiêm trọng……”

Ngô Mộng quan tâm Tạ Sâm, đồng thời ngữ khí mang theo chút oán, Ôn Duyên biết đó là nhằm vào hắn, bất quá hắn không giận Ngô Mộng, bởi vì những gì Ngô Mộng nói đều là thật. Dù Tạ Sâm là bị thương thật hay giả, lúc trước ghé vào người hắn chắn kệ hàng thật sự có phát sinh, chỉ là hắn có bản lĩnh nên không bị thương thôi, nhưng sự tình vẫn là như vậy.

“Tốt tốt, các người ở trong xe chờ, tôi bảo Hình Đại với Vệ Bình ra canh chừng, tôi đi phía trước nhìn xem, con phố phía trước có trạm xăng dầu, không biết tình huống như thế nào.”

Hình Nhị quay đầu hướng Tạ Sâm nói, nhưng Tạ Sâm chỉ rũ mắt, cũng không lập tức phản ứng, trực giác Ôn Duyên mách bảo không phải do Tạ Sâm cố tình muốn vậy, hắn đáy lòng nôn nóng, cũng không nghĩ ra Tạ Sâm rốt cuộc là làm sao, chỉ là không thể người khác nhận ra, bởi vậy chỉ có thể nhanh chân chen vào nói: “Được, chân Tạ Sâm đau nên không muốn nói chuyện, cứ làm theo như anh nói đi.”

Hình Nhị gật gật đầu, “Tốt, vậy lát nữa xong xuôi chúng ta tìm chỗ nào tốt tốt nghỉ chân một chút, vừa lúc bôi thuốc cho hắn, bằng không sẽ càng đau hơn.”

Ôn Duyên nhanh chóng gật gật đầu, Hình Nhị mở cửa xuống xe, hắn chọn địa phương này, đây là một ngã tư có đường giao nhau, hướng nào cũng đều thông thoáng, không chỉ rộng lớn có nhiều lựa chọn tốt, hơn nữa tầm nhìn cũng trống trải, nếu tang thi xuất hiện liền có thể phát hiện trước tiên.

Ngô Mộng vốn định quay đầu lại cùng Tạ Sâm nói nói mấy câu, nhưng nhìn Ôn Duyên mặt vô biểu tình ngồi cạnh bên, nàng hơi nhíu chân mày xong quay lên lại.

Động tác của Ngô Mộng Ôn Duyên đều thấy cả, nhưng lúc này hắn không rảnh giúp người khác, trong lòng hắn đang vội muốn chết, nam chính rốt cuộc là bị gì a?! Trong sách đâu có xuất hiện phản ứng này a? Như thế nào phản ứng lại đột nhiên trở nên trì độn ngu si?

Vấn đề ở chỗ người khác hỏi hắn nhưng hắn lại giống như không nghe thấy gì a! Một lần hai lần miễn cưỡng có thể cho qua đi, nhưng cả ngày hôm nay hắn đều mang trạng thái này a! Cái gì mà ngoạn ý nhi a? Cái này không phải điềm báo lão niên si ngốc đi? Nam chủ thần bí trâu bò chẳng lẽ muốn như vậy liền chết sớm sao? Hắn không cần a!!

Hình Đại, Vệ Bình cùng Phác Tĩnh Nghiên thay phiên canh giữ hai bên sườn xe cho bọn họ, Hình Đại đứng ở bên trái, Vệ Bình và Phác Tĩnh Nghiên đứng ở bên phải, Ngô Mộng xem xét trái phải bên ngoài ba người, cũng không biết nghĩ gì, lập tức mở cửa xe đi xuống.

Ôn Duyên không có tâm tư suy nghĩ xem Ngô Mộng vì cái gì ghét hắn đến thế, thà rằng xuống xe chứ không cùng bọn họ ngồi cùng nhau, hiện tại trong lòng tràn đầy ảo não rốt cuộc Tạ Sâm bị sao vậy, bởi vậy sau khi xác định bản thân nhỏ giọng nói chuyện cùng Tạ Sâm người bên ngoài tuyệt đối không nghe được, hắn cơ hồ là gấp không chờ nổi mà mở miệng nói: "Tạ Sâm? Cậu làm sao vậy? Đừng nói cái gì mà chân đau! Cậu rốt cuộc làm sao vậy?"

Ngoài dự kiến của Ôn Duyên, phản ứng của Tạ Sâm lúc này đây lại thực nhanh chóng, đối phương quay đầu nhìn về phía Ôn Duyên, ánh mắt kia thật sâu, Ôn Duyên bị nhìn da đầu đều có chút tê dại, vừa định mở miệng nói, chỉ thấy Tạ Sâm đột nhiên duỗi tay nắm phía sau cổ hắn, động tác này làm Ôn Duyên hoàn toàn ngây dại, xúc cảm lạnh lẽo trên cổ khiến lòng hắn dâng lên một cỗ hàn ý!

Tạ Sâm cứ như vậy kéo cổ Ôn Duyên, hướng đến gần mình, lúc Ôn Duyên đột nhiên giơ tay định đẩy hắn ra, ngón tay Tạ Sâm vừa động, đem tơ hồng giấu ở cổ áo đối phương cầm lên, tay Ôn Duyên đang muốn đẩy đối phương đều cứng lại rồi, chỉ thấy Tạ Sâm chậm rãi cầm lên trúc tiết phỉ thúy, không chút để ý nói: "Từ đâu ra?"

Ôn Duyên yết hầu giật giật, chậm rì rì nuốt nước bọt, hắn vừa rồi không thể hiểu được, còn tưởng rằng Tạ Sâm, cho rằng Tạ Sâm là muốn……

Đột nhiên lắc lắc đầu, Ôn Duyên hít sâu hai cái, cảm giác tâm tình bình phục trở lại, hắn tận lực mở miệng nói: "Lúc còn nhỏ, cha mẹ nuôi thỉnh xin được cho tôi, nghe nói là được cao tăng khai quang qua." Thấy ánh mắt Tạ Sâm vẫn luôn dừng ở mặt trên, Ôn Duyên có chút khó hiểu nói: "Có vấn đề gì sao?"

Tạ Sâm nhìn hắn một cái, rồi sau đó lại đem ánh mắt trở xuống tới rồi điếu trụy thượng, ánh mắt kia nhất

thời hiện lên mang theo hung ác đoạt lấy, lại nhất thời hiện lên mang theo do dự giãy giụa, cứ như vậy qua hồi lâu, ánh mắt hắn mới chậm rãi quay trở về vẻ thâm thúy bình tĩnh, "Đừng cho người khác nhìn đến. Ai muốn cũng không được." Tạ Sâm dừng một chút, tiếp tục nói: "Bất luận kẻ nào, bao gồm tôi."

Cách nói này của hắn rất kỳ quái, cái gì mà "bao gồm tôi"? Kỳ thật nếu đối phương thật sự bạo lực cướp đi thứ này, chính mình có năng lực ngăn cản sao? Ôn Duyên có chút khó hiểu mà nhíu mày, rối rắm sau một lúc lâu, hắn rốt cuộc vẫn là không nhịn được nói: "Chuyện khác cậu không nói, tôi không hỏi. Nhưng mà cậu hôm nay cả ngày đều không thích hợp, rốt cuộc……"

"Thời điểm nghỉ ngơi, tôi sẽ rời các người trong chốc lát."

Bất thình lình, tin tức như tin dữ, khiến Ôn Duyên mở to hai mắt nhìn, nam chính phải rời bọn họ?!

"Vì cái gì?!"

Tạ Sâm nhìn Ôn Duyên giật mình cực độ, ánh mắt hắn không chịu khống chế mà dừng lại ở phía trên cặp môi hơi mở ra của Ôn Duyên. Ôn Duyên ngơ ngác nhìn Tạ Sâm một tay vuốt ve cánh môi mình, động tác mềm nhẹ mà thong thả, khiến da đầu hắn tê dại, thời điểm không biết nên đối mặt với cục diện này như thế nào, ngón tay đối phương bỗng dưng dùng sức, hung hăng ấn rồi lại xoa!

Loại động tác xem chừng thô bạo này làm môi Ôn Duyên đau xót, hắn cau mày muốn thối lui, nhưng mà tay Tạ Sâm kiềm chế hắn gắt gao, hắn giương mắt, hung hăng mà trừng mắt nhìn Tạ Sâm liếc mắt một cái, nhưng ai biết nhìn đến lại là ánh mắt nguy hiểm mười phần tràn ngập xâm lược của Tạ Sâm, hàm nghĩa minh bạch chất chứa trong ánh mắt kia, Ôn Duyên cả người rùng mình một cái, vừa động cũng không dám động.

Tạ Sâm không nói gì, hắn chỉ là nhìn Ôn Duyên hơn nữa hơi nhíu mi, cảm thụ được yết hầu đột nhiên dâng lên cảm giác khô nóng, trong lúc nhất thời bên trong thùng xe im lặng, hai người hô hấp đều có chút tăng thêm, Tạ Sâm nhìn Ôn Duyên kia vì động tác của mình mà có chút co rúm người lại, thật lâu sau sau hắn mới buông tay, rồi sau đó chậm rãi quay lại đầu, mắt nhìn phía trước.

Hai người đều trầm mặc một hồi, Tạ Sâm bình tĩnh mà mở miệng nói: "Có một số việc, nếu lại không rời đi, sẽ không chịu khống chế."

Ôn Duyên không nói gì, hắn nỗ lực xem nhẹ tiết tấu phù phù kinh hoàng trong lồng ngực, nhìn về phía một bên ngoài cửa sổ, mọi thứ lung tung rối loạn cả lên, quả thực đều lung tung rối loạn……

12. Chương 12

Quá trình cố gắng không tính thực thuận lợi, bởi vì có một đám người vẫn luôn canh giữ ở trạm xăng dầu địa phương. Hình Nhị dự đoán được loại tình huống này, nhưng lại không nghĩ rằng trong đám người đó

lại có cha mẹ nuôi của Ôn Duyên. Nghĩ đến thì, con đường này nếu lấy hiệu thuốc khi nãy của bọn họ làm điểm xuất phát thì thật đúng là phía Bắc.

"Bọn họ muốn chúng ta dùng vật tư đổi, trong tay đều có thương (súng), không phải người thường, bất quá chính yếu chính là…… Cha mẹ nuôi của cậu đang ở cùng đám người kia."

Lời nói ngữ khí Hình Nhị tựa như không sao cả, nhưng biểu đạt ý tứ lại rất minh xác, Ôn Duyên đứng ở bên xe nhíu mày, cha mẹ nuôi của hắn không có khả năng không quen biết Hình Nhị, bởi vì lúc ấy lời nói của Hình Nhị khiến họ kinh hãi, hơn nữa con đường này đúng là hướng bắc không sai, vừa rồi hai đám người cũng không phát sinh tranh chấp, xem Hình Nhị biểu tình là rõ. Nói cách khác, trước mắt cha mẹ nuôi của hắn vẫn cứ tin tưởng lời Hình Nhị nói.

Nhưng lúc Hình Nhị quay về vẫn nói là phải dùng vật tư đổi xăng dầu, như vậy đại biểu trong đám người kia, cha mẹ nuôi hắn cơ hồ không có quyền lên tiếng, chỉ có thể đi theo đội ngũ, mà quyết định dùng vật tư đổi xăng dầu này, hiển nhiên là chủ ý của người khác.

Ôn Duyên không nói chuyện, Ngô Mộng lại cau mày không cam tâm "Trạm xăng dầu cũng không phải bọn họ mở, dựa vào cái gì chúng ta phải dùng vật tư đi đổi?" Nàng quay đầu nhìn về phía Ôn Duyên, nhấp môi dưới mở miệng nói: "Hơn nữa nếu cha mẹ cậu ở nơi đó, sao không thử thương thuyết vài câu đi? Bọn họ cũng không thể thủ mãi ở trạm xăng kia được, ai biết khi nào sẽ tới thêm một đợt tang thi? Bọn họ có thể thủ bao lâu? Sao không châm chước đổ đầy hai xe của chúng ta trước đã?"

(Jeje: Chụy tỉnh dễ sợ =))) Nếu tình thế đổi ngược không biết chụy Mộng có còn nói vậy không)

Nghe Ngô Mộng nói thế, Ôn Duyên biểu tình không thay đổi cũng không nói chuyện, nhưng Hình Nhị mắt trợn trắng nói: "Cha mẹ nuôi của hắn nếu có thể nhờ được thì đã sớm nói rồi, trước khi nói chuyện động não đi, bằng không lời nói ra đều là vô nghĩa!"

Thái độ của Hình Nhị khiến Ngô Mộng ngây người ra, nàng từ trước đến nay chưa từng bị mất mặt đến vậy! Nhưng nhìn thấy ánh mắt âm lãnh của Hình Nhị, lập tức lại không biết nên nói cái gì, chỉ có thể cắn chặt răng đem đầu xoay sang một bên, lạnh lùng mà hừ một tiếng, không nói nữa.

Một đám người đứng chung một chỗ thương lượng đối sách, Phác Tĩnh Nghiên đứng ở đối diện hiểm khi lên tiếng lại mở miệng nói: "Vật tư có thể tìm lại, nhưng xăng không thể không thêm, chúng ta vẫn nên mau chóng thêm xăng rồi rời đi, cứ dừng ở đây không làm gì không phải cử chỉ sáng suốt, tôi kiến nghị không cần cùng bọn họ lãng phí thời gian."

Ngô Mộng nghe nàng nói vậy, lập tức bất chấp vừa rồi hừ lạnh, trực tiếp quay đầu lại nhìn nàng một cái nói: "Vật tư có thể tìm lại? Cô cho rằng vật tư là cái gì? Là thứ chất đầy nhà sao? Vân Phi cũng không còn nữa! Thời điểm thu thập vật tư tiếp theo cô cho rằng sẽ dễ dàng? Dựa vào ai a? Dựa vào cô? Hay là Vệ Bình? Hai người các người có thể lấy bao nhiêu vật tư? Lấy vật tư đi cùng những người đó đổi, bọn họ dựa vào cái gì? Hơn nữa cô lại làm sao dám cam đoan đem vật tư cho bọn hắn, bọn hắn liền sẽ để chúng ta đi? Vạn nhất là cố tình gây khó dễ thì sao? Ai gánh trách nhiệm này? Cô sao? Cô gánh vác nổi sao?!"

Vệ Bình thấy Ngô Mộng dùng trạng thái như người đàn bà đanh đá nói với Phác Tĩnh Nghiên, lập tức mặt vô biểu tình mà mở miệng nói: "Vậy ý cô là gì? Mạnh bạo với bọn họ?"

Ngô Mộng bị Vệ Bình nói lại nghẹn lời, vừa rồi Hình Nhị nói đám người kia đều có thương (súng), nàng cũng biết hẳn là không phải người thường, nhưng bảo nàng lấy vật tư trong không gian ra cấp cho đám người kia, vô luận là nhiều hay ít, nàng đều không muốn! Bởi vì cha mẹ Ôn Duyên còn ở bên kia mà! Nếu cha mẹ hắn ở đó, sao bọn họ lại còn phải mang vật tư ra! Này căn bản nói không thông a?!

"Được rồi, lấy vài thứ cho bọn họ đi. Không phải bị bất đắc dĩ, họ cũng sẽ không chiếm đoạt trạm xăng dầu."

Ôn Duyên nghe được âm thanh lạnh lùng từ người bên cạnh chính mình, lập tức không chịu khống chế liền run lên, đây chính là thanh âm "khiến người khác tắm mình trong gió xuân" trong nguyên tác đây sao?

Nghe Hình Nhị nói đám người kia đều mang theo súng ống, Ngô Mộng trong lòng lộp bộp một tiếng. Hiện tại mạt thế mới bắt đầu được một khoảng thời gian, trong thời gian ngắn như vậy đã có thể có được súng ống, nếu không phải là quan chấp pháp sở hữu bất hợp pháp từ trước, hoặc là cực kỳ hung ác, thì chỉ có thể là nhân vật nguy hiểm chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã chạy đi kiếm được vũ khí!

Nhưng mà đối phương chiếm đoạt trạm xăng dầu, hành sự tác phong như thế nào cũng không giống quan chấp phát, cho nên dư lại hai cái kết quả, bất luận cái nào, đối bọn họ đều là cực kỳ bất lợi……

"Được rồi, lấy vài thứ cho bọn họ đi. Không phải bị bất đắc dĩ, họ cũng sẽ không chiếm đoạt trạm xăng dầu."

Âm thanh làm người tắm mình trong gió xuân của Tạ Sâm luôn ở thời điểm đúng lúc vang lên, Ngô Mộng nghe thấy giọng nói đối phương sau đầu, liền nhịn không được lộ ra tươi cười bất đắc dĩ mà lắc lắc đầu.

Tạ Sâm hắn luôn như vậy, có vài thời điểm nàng phải cảm tạ ông trời, nếu không có mạt thế, nàng lại như thế nào vô tình gặp gỡ một Tạ Sâm ôn nhu thiện lương như vậy? Vận mệnh sắp đặt, đại khái hết thảy đều là sắp đặt đi…… *(Jeje: Quỳ với chụy Mộng OTL)*

Ôn Duyên ngừng liên tưởng, hắn giương mắt quét một vòng, quả nhiên! Mọi người nhìn biểu tình Tạ Sâm, mới nói một câu đã rối rắm a! Mặt vô biểu tình có, thói quen trợn trắng mắt có, nhưng nhiều nhất vẫn là thái độ "không thể nề hà, vừa yêu vừa hận" a!

Đặc biệt là Ngô Mộng! Đặc biệt là Ngô Mộng!! Ánh mắt kia, quả thực chính là cảm động cùng buồn bực siêu rối rắm tổng hợp a!!

Hắn vừa rồi sở dĩ vẫn luôn không nói gì, là bởi vì hắn đã sớm biết kết quả…… Hắn biết Ngô Mộng sẽ vì một câu nói của Tạ Sâm mà thay đổi chủ ý, còn biết trong chốc lát, kỳ thật bọn họ căn bản không cần lấy vật tư ra đổi……

Nhưng hắn không thể nói ra điều này, không chỉ có không thể nói, một biểu hiện cũng không thể để lộ.

Một là hắn thật sự không có cách nào giải thích ngọn nguồn, hai là, tuy rằng Tạ Sâm thoạt nhìn giống như đối với hắn có chút tình cảm kỳ quái……. Nhưng đáy lòng hắn hiểu rõ, dù Tạ Sâm đối với hắn như thế nào, cũng không ảnh hưởng đến việc đối phương vẫn còn mang nặng nhiều nghi vấn về hắn.

Nam chính này cùng với thánh phụ được miêu tả đơn phương trong sách, chênh lệch đâu chỉ cách xa vạn dặm! Sau hai ngày tiếp xúc, hắn rất nhanh xác định được ma tính của đối phương! Cái gì mà âm thanh ôn nhu! Cái gì mà ánh mắt ôn nhu! Tất cả đều là thí!

Hắn cũng không biết có phải hay không bởi vì Tạ Sâm cho mọi người dùng cái gì **, vẫn là Ngô Mộng đơn phương phạm hoa si *(ý bảo Mộng Mộng cứ đâm đầu vào si mê bạn Sâm)*, đôi mắt cơ hồ nửa mù? Nói ngắn lại, theo cảm quan của hắn, lời nói của Tạ Sâm lạnh như băng vậy mà nghe xong long nâng cao tinh thần đầu óc tỉnh táo sao?! Ánh mắt càng không hề có cảm tình! Ngăm đen thâm thúy hoàn toàn giống như động không đáy! Rốt cuộc nào có cảm giác ôn nhu có thể đem người nhấn chìm ở bên trong ? Hơn nữa ôn nhu mỉm cười trong truyền thuyết kia còn thường thường lộ ra dọa hắn sợ một trận! Mỉm cười kiểu đó……. Rốt cuộc ôn nhu ở đâu a?!

Người này có bao nhiêu nguy hiểm cùng xử lý không tốt, hiện tại chỉ sợ từ đầu đến cuối truyện hắn (TS) đều biết đi?!

Người khác thấy Tạ Sâm thế nào hắn một chút hứng thú cũng không quan tâm, hắn chỉ thực xác định được một chuyện, nếu chính mình khiến nam chính nảy sinh cảm giác uy hiếp, như vậy nam chính sẽ không hề do dự mà giết chết chính mình! Hắn hoàn toàn có lý do tin tưởng! Thật là không chút do dự! Không cần nghi ngờ!

Thời điểm ở trong WC siêu thị lúc trước, nếu không phải hắn thành thành thật thật trả lời về vấn đề không gian, hắn cơ hồ có thể đoán được, hiện tại chính mình hẳn đầu mình chia lìa hai nơi, hoặc như những cái máy tính kia, trực tiếp hủy thi diệt tích……

Hơn nữa, vừa rồi trong nháy mắt khi biết cha mẹ nuôi ở cùng với đám người kia, nhân tố này quẫy nhiễu tư tưởng hắn trong một khoảng thời gian ngắn, bất quá hiện tại hắn rất bình tĩnh, bởi vì hắn cảm thấy, vô luận có bao nhiêu nhân vật không tồn tại trong sách, cho dù là chút cành lá nhánh cuối đào ngũ dị, nhưng hướng đi chỉnh thể của truyện đều sẽ không thay đổi.

Tỷ như dù có thêm hắn, nhưng vẫn gặp được Điền Tâm. Tỷ như lúc ở tiệm thuốc gặp cha mẹ nuôi nhưng lộ trình bọn hắn đi vẫn không thay đổi. Tỷ như xe dừng trên con đường này, gặp được một đám nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, tuy rằng có thêm cha mẹ nuôi của hắn ở đó, nhưng Tạ Sâm vẫn là nói ra câu kia làm Ngô Mộng cam tâm tình nguyện đem đồ vật móc ra.

Đây giống như quỹ đạo đi của xe lửa, trên đường bất luận dừng lại bao nhiêu lần, điểm đến cùng phương hướng đều sẽ không thay đổi.

Cho nên Tạ Sâm nói phải rời khỏi bọn họ, hắn cảm thấy, hẳn cũng là…… Không hoàn thành đi……

Hai đám người chạm mặt nhau, Ôn Duyên lại lần nữa gặp được cha mẹ nuôi của hắn.

Hai người không còn tràn ngập sinh cơ giống như ngày hôm qua, gần một ngày không thấy, trên mặt cơ hồ có chút mệt mỏi. Kỳ thật hắn hẳn nên đem việc Hình Nhị hù dọa bọn họ nói ra, nhưng xem xét bốn người cầm thương (súng) kia, Ôn Duyên lựa chọn trầm mặc.

Bởi vì hắn cảm thấy nếu nói cho cha mẹ nuôi nghe tình hình thực tế, bọn họ sẽ không dễ dàng buông tha Hình Nhị. Chiếu theo tính cách của bọn họ, khả năng cao hơn nữa, chỉ sợ bốn người này sẽ hảo ảo giáo huấn Hình Nhị đi.

Nhưng hiện tại cũng không phải là thịnh thế, khó thở trước kết quả "giáo huấn", có lẽ không phải thứ người thường có thể chịu nổi, đặc biệt là người dẫn đầu, cư nhiên thật đúng đeo gọng mắt kính kim loại! Cùng trong sách miêu tả giống nhau như đúc! Nói hắn giống xã hội đen, chi bằng nói giống giáo sư đại học thì đúng hơn! Nhưng động tác không chút để ý lấy thương (súng) ra…… Ôn Duyên nhấp nhấp miệng, thật sự là…… Tương phản có đủ cả.

Huống hồ…… Cha mẹ nuôi của hắn hẳn là không phải bị áp bách hay hiếp bức, phần nhiều có lẽ là thỉnh cầu bốn người này cho họ đi theo, ngược lại đổi bằng vài thứ. Bởi vì hắn nhìn thấy ngón tay của một trong bốn người mang chiếc nhẫn trước kia thuộc về cha nuôi hắn.

Động tác của Hình Đại so với suy nghĩ của Ôn Duyên lại càng nhanh chóng hơn, hắn phi thường tự đảm đương chính mình bước lên trước vài bước, thay cho Tạ Sâm cơ hồ nói gì cũng vô dụng, ra vẻ "lão đại" thay mặt đám người bọn họ.

Hiện tại đã đầu thu, nhưng Hình Đại vẫn mặc chiếc áo xuyên kiện ở mạt thế lắc lư, hình xăm trên cánh tay cùng với hoa văn trên cơ bắp giấu dưới lớp vải, giống như đang tuyên cáo với mọi người "Lão tử không dễ chọc".

Ôn Duyên đối với Hình Đại ấn tượng thực không tồi, bởi vì người này tuy rằng thoạt nhìn sát khí thực nhiều lại là tráng hán, nhưng diện mạo tuyệt đối có thể tính là soái ca, hơn nữa phía trước nói chuyện cũng dứt khoát lưu loát to rõ, dù lúc này đứng ra chết cũng không do dự, đủ đàn ông, đủ MAN!

Bốn người nguyên bản tưởng hung hăng áp bức được đám Tạ Sâm, không nói đến cha mẹ Ôn Duyên còn ở bên này, là bởi vì biết bên kia có một người có cha mẹ ở chung với bọn họ bên này, bọn họ mới càng muốn hung hăng áp bức.

Nhưng nhìn đến Hình Đại cứ như vậy mặt không đổi sắc mà đứng ra cùng bọn họ giằng co, lão đại của bốn người —— Lương Khôn, lại có chút do dự hiếm thấy.

Bọn họ là loại người trời sinh đều có mẫn cảm đối với đồng loại. Chưa nói đến hình xăm tráng hán thoạt nhìn đã thấy của Hình Đại, đã đại biểu hắn là đồng loại, mà loại khí thế hình phạt to lớn phát ra trên người, loại thản nhiên trấn định không hoảng không loạn……

Đôi mắt Lương Không phía sau kính hơi hơi mị, hai ba giây dò xét, hắn liền nhận thấy Hình Đại cho dù không phải đồng loại với bọn họ, nhất định cũng không phải nhân vật dễ chọc, ít nhất cũng không ăn cơm thường mà chuyên ăn hỗn (*). Bởi vì loại cảm giác này không thể làm giả được, nói trắng ra, trên tay không dính máu người, thời điểm bị thương (súng) chỉ vào còn có thể trấn định như vậy, có mấy ai? Huống hồ hôm trước hắn vừa mới gặp qua người có thể dùng tay không đánh ra hỏa cầu, trong tay bọn họ đang cầm thương (súng) mà người này có thể trấn định như vậy, trừ bỏ tố chất tâm lý bên ngoài, còn lại nhất định là có năng lực hơn người…….

(*) Ăn hỗn: chỉ những kiếm lợi hành vi trái pháp luật, nói theo cách đơn giản thì là chơi luật rừng mạnh thắng yếu thua =))))

Nguyên bản Lương Khôn còn đang suy nghĩ, nếu đối phương chỉ có một người, bọn họ bên này còn nhân số lượng mà chiếm ưu thế thương thuyết một chút, nhưng không đợi hắn nghĩ đến bước tiếp theo, Hình Nhị cùng Hình Tam cứ như vậy không nhanh không chậm từ trong đội ngũ cùng đi ra.

Ba người bọn họ cũng không phải đoàn thể tổ chức lâm thời, động tác không tiếng động kia, vừa thấy chính là ăn ý nhiều năm. Lương Khôn quét mắt nhìn Hình Nhị đứng sau Hình Đại, tuy rằng không nói ra được chỗ nào kỳ quái, nhưng kỳ thực từ lúc bắt đầu nói với người này muốn dùng xăng dầu đổi vật tư, người này chẳng hề để ý ánh mắt còn mang theo ý cười khiến hắn có điểm không thoải mái. Không phải tức giận không thoải mái, mà là trong lòng xù lông không thoải mái.

Trong chớp mắt, khi thấy thân hình đặc biệt phía sau của Hình Tam, Lương Khôn đầu không một cái chớp mắt, lập tức chân phải liền hơi hơi dịch về phía một chút.

Động tác này của hắn rất nhỏ, nếu không phải cẩn thận quan sát, cơ hồ là nhìn không ra, nhưng Tạ Sâm vẫn luôn đứng kế bên Ôn Duyên, lại cúi đầu cười. Ôn Duyên hiện tại đối với biến hóa của hắn đã phi thường nhạy bén, tuy rằng phía trước không khí đã giương cung bạt kiếm, nhưng hắn biết sẽ không có việc gì, cho nên vẫn là ngửa đầu về phía sau liếc mắt nhìn Tạ Sâm một cái.

Nhìn thấy khóe miệng đối phương một cách rõ ràng, lại còn độ cong kia, yết hầu Ôn Duyên không chịu được khống chế, chậm rãi nuốt một chút.

(Jeje: Này thì mê trai, chap nào cũng gào thét sao thánh phụ trong sách với nam chính ngoài đời khác nhau quá nhưng cứ hễ thấy nhan sắc của người ta là lại quên hết =)))))

13. Chương 13

Hai đám người cứ như vậy lẳng lặng giằng co đến mười mấy giây, cơ hồ ngoài dự đoán của mọi người, Lương Khôn giơ tay hướng về phía sau một chút, “Đem đồ vật thu thập cho tốt, chúng ta đi.”

Ba người phía sau đối với hắn đều là nói gì nghe đấy, hơn nữa có thể hành động ở mạt thế chứng tỏ không quá phế sài (*), Lương Khôn bảo đi ắt có nguyên nhân, cả ba liền không hỏi, chỉ lập tức xoay người đem

hai thùng plastic to rót đầy xăng dầu bỏ vào rương trang.

(*) Phế sài: vô dụng

Cha mẹ nuôi Ôn Duyên thấy Lương Khôn cứ như vậy mà đi, trong lòng không nói lên lời là thở phào nhẹ nhõm hay canh cánh, Lương Khôn là người như thế nào, sáng nay họ đã thấy qua rồi.

Dọc theo đường đi này không thiếu chuyện phát sinh, nhưng vì có thể nhanh chóng lên căn cứ phía Bắc gặp lại nhi tử bảo bối, hai người bọn họ đều mắt nhìn mũi mũi nhìn tim cái gì cũng không quản. Lương Khôn cũng vừa lòng thái độ và tâm tình bọn họ, cho nên mới không ghét bỏ việc phải phiền toái mang theo họ.

Hơn nữa xe bọn họ đích xác cũng đủ lớn, sáu người bọn họ ngồi cũng không chật, ngoài ra sau khi hỏi thăm rõ ràng thân phận nhi tử của cặp vợ chồng này, Lương Khôn càng cảm thấy cần thiết ban cho họ một cái nhân tình.

Chỉ là không nghĩ ra rằng, vốn dĩ lúc ở trạm đổ xăng tưởng sẽ hốt được "khoản thu nhập thêm", ngay lần đầu tiên đã gặp đám người Tạ Sâm, người khác hắn không biết, nhưng thân hình phía sau Hình Tam lại làm hắn nhớ đến một sự kiện phát sinh trước đó.

Thời điểm đó hắn…… Cùng hiện tại là hoàn toàn bất đồng. Khi đó huynh đệ bọn họ đều là một đám ở ngoài đường, những người khác không nói, chỉ là đối với mấy lão gia phía trên, hắn là một người rất được "chú ý". "Chú ý" này kỳ thật chỉ là đám hỗn loạn trên đường đều có, không nói đến trên đường, những thứ đó đều rất mơ hồ, kỳ thật quan gia so với bọn hắn còn đáng tin hơn.

Thời điểm tuổi trẻ nhiệt huyết hắn tin tưởng phần lớn người khác đều giống hắn, sẽ không tin tưởng những thứ đồ yêu dị, chỉ cần không tận mắt nhìn thấy, cho dù là cha ruột nói cho hắn hắn cũng không tin. Ngược lại không phải nói tất cả đều là quỷ a thần a, chỉ là thời điểm có chút chuyện không hề dự đoán được phát sinh ngay trước mắt ngươi, ngươi không tin cũng phải tin.

Lần đó là đại hội tổ chức một năm một lần, bởi vì hắn cùng một huynh đệ khác trên đường phát hiện đúng lúc, giúp bang thoát được một đại nạn. Không khoa trương mà nói, nếu lúc đấy hắn cùng huynh đệ không tố giác hai tên nội quỷ do phe đối địch phái lại đây, cơ hồ mọi người đều không xong. Cho nên sau khi kết thúc đại hội lần đó, người làm lão gia lôi kéo bọn họ, phá lệ cho phép bọn họ cùng hắn đi gặp vị "đại sư" trong truyền thuyết kia, nói là cho làm phép.

Tâm tình trong xe của hắn lúc đấy vẫn còn nhớ rõ, nói thật ra là phi thường mâu thuẫn.

Hắn kích động hưng phấn thậm chí là dị thường khẩn trương! Nhưng cùng với đại sư kia một chút quan hệ đều không có, mà là bởi vì hắn có cơ hội tiếp cận lão gia gần như vậy!

Bọn họ là người trong bang, dù tính là có chút địa vị, có đôi khi mấy năm cũng không thấy mặt lão gia một lần, bởi vì họp hàng năm lão gia cũng thỉnh thoảng không ra mặt, cho nên gần gũi tiếp xúc với lão gia gì đó, căn bản là không thể. Có người thậm chí đến tận lúc nhắm mắt, cũng không biết lão gia lớn lên trông

ra sao. Nhưng hiện tại lão gia lại đang ở phía trước xe bọn họ! Loại cảm giác thấp thỏm lại hưng phấn này, hắn tin tưởng bất luận huynh đệ nào cũng đều sẽ có!

Nhưng mà đồng thời với hưng phấn kích động, nói như thế nào đây, hắn lại có hơi…… Xem như bất đắc dĩ hoặc là mất hứng đi.

Bởi vì hắn phi thường không tin cái người kia, cái gì thần a quỷ a hắn trước nay đều khịt mũi coi thường, mệnh lý a đoán mệnh a gì đó trước nay đều là đánh rắm, nếu thực sự có những năng lực đó, còn dùng để đoán mệnh cho người khác?!

Phòng ở kia thật không tồi, đỉnh đài thủy tạ giống như độc môn đại đình viện, sau khi bọn họ xuống xe, nhìn phòng ở trước mắt, cảm giác đầu tiên của hắn chính là "cũng thật có năng lực, bằng không có thể lừa được nhiều tiền như vậy sao?". Tâm tình lúc ấy…… Coi như là hâm mộ ghen tị sinh hận đi?

Người anh em lập công chung với hắn hiện tại đã không còn nữa, bất quá hắn nhớ rõ, thời điểm huynh đệ đi bên cạnh hắn vào bên trong, đôi mắt đều là sáng lấp lánh.

Cứ như vậy theo sát một đám người rẽ trái rẽ phải hướng vào trong mà đi, tuy rằng lão gia ở phía trước bọn họ, nhưng bọn họ cùng với lão gia trung gian cách nhau bốn tên bảo tiêu. Mà phía trước lão gia cũng có bốn bảo tiêu, hai mặt bên mỗi mặt hai người, tựa như bức tường người di động.

Người ngoài nhìn vào sẽ thấy thế trận này quá giả quá vô nghĩa, nhưng đó là bởi vì bọn họ chưa thấy qua thời điểm phát sinh "ngoài ý muốn". Rất nhiều sự tình sống mái với nhau, phía trên sẽ khiến dân chúng không biết đến, lại bởi vì phần lớn địa điểm tuyển ở kho hàng bến tàu hoặc là vùng ngoại thành được dùng làm địa điểm giao hàng, những việc này trừ phi thật sự điểm bối đến nhất định nông nỗi sẽ gặp được, bằng không rất khó phát hiện ra đi.

Bất quá phát hiện ra cũng không sao, ở xã hội hiện tại này, trừ phi có loại người thời điểm tánh mạng gặp nguy hiểm còn có thể rảnh rỗi chụp ảnh ghi hình, bằng không cũng không xốc nổi sóng gió gì. Chỉ dùng miệng nói, phần lớn người đều sẽ không tin, bởi vì đoàn đội giải quyết hậu quả của bọn họ phi thường lợi hại, cam đoan sau một hồi sống chết với nhau, mắt người tuyệt đối nhìn không ra một chút dấu vết, đều là nhân viên kỹ thuật được mời về trả lương cao, dù sao trong bang, cũng không phải chỉ có tay đấm cùng lưu manh……

Hơn nữa, kỳ thật kho hàng linh tinh bên cạnh bến tàu vùng ngoại thành, chỉ cần có chuyện, đều có người thủ sẵn, muốn "không cẩn thận" gặp phải, cũng là phi thường khó khăn. Lui một vạn bước, liền tính dù có người qua đường Giáp đụng tới, hơn nữa thực vững vàng mà ghi hình chụp ảnh, trừ phi hắn không muốn sinh hoạt yên ổn, bằng không chỉ cần đem tin tức tuồn ra ngoài, quá mấy ngày liền sẽ bị thỉnh đi uống trà, lại còn khiến hắn rơi vào tình trạng đuối lý.

Từ xưa hắc bạch không phân gia, bên trong có rất nhiều con đường, những thứ đó thật sự không phải do dân chúng tóc húi cua đúc kết nên, căn bản đúc kết cũng không dậy nổi.

Miên man suy nghĩ một đường đi lúc ấy, dù sao phần lớn cũng là đi theo cảm giác, chờ đến khi cảm giác

được người trước mặt đi chậm lại, hắn cùng huynh đệ kia mới dám chân chính dựng thẳng cổ, phía trước là lối vào cửa phòng, mười hai bảo tiêu phân tán ra, có hai người đứng bên cạnh lão gia, những người khác đều nhìn hai người bọn họ.

Loại cảm giác ấy, hắn đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ.

Không xác định, mê mang, thậm chí là có điểm khiếp đảm.

Loại tâm tình này kỳ thật sau khi gia nhập bang, cơ hồ từ trước đến nay chưa từng xuất hiện. Nhưng thời điểm đưa ra quyết định "đi theo vào" và "không đi theo vào", trong lòng hắn chính là loại cảm giác này. Nếu hỏi hắn là vì cảm giác áp bách uy hiếp của bảo tiêu, hay là vì cái gì khác, hắn đến bây giờ cũng không nói rõ. Dù sao bất luận là cái nào, nói ra cũng thật túng nhưng cũng là thật sự.

Khi đó cùng hiện tại bất đồng, chết vì sĩ diện khổ thân chính là thuyết minh tốt nhất, bởi vì không khí khẩn trương, cho nên hắn cũng không lo lắng xem huynh đệ kế bên phản ứng gì, thời điểm thấy lão gia đầu chưa thèm nhìn đã hướng vào trong đi, hắn cơ hồ làm theo bản năng liền đi theo.

Cực độ khẩn trương đi theo đến thính mặt sau trong phòng, dù sao từ lúc vào cửa hắn không thấy người nào, chờ tới lúc đi đến phòng khách riêng, liền thấy được một…… Cánh tay cánh chân dài ngắn, ăn xài phung phí…… Lão nhân.

Kỳ thật nói là lão nhân cũng không đúng, bởi vì làn da ánh mắt người nọ đều thật trẻ, ngược lại còn mang bộ dáng nam nhân tuấn khi! Nhưng đám râu hoa râm mọc lên ở kia chính là tàng cũng chưa tàng một chút! Cho nên tổng thể thoạt nhìn quả thực quái dị đến cực điểm!

Sau đó…… Hắn liền chính mắt nhìn thấy lão nhân kia làm động tác người thường vô pháp tưởng tượng được, biên cao biến lớn một chút, biến thành một người bình thường thân cao…… Nói là biến thành nhưng thật ra cũng không chuẩn xác, kia xem như…… Khôi phục đi……

Dù sao, người kia liền ở trước mắt hắn biến hình……

Sau này có một ít việc hắn không khỏi nghĩ lại, nói ngắn lại chính là, từ lần đó về sau, một ít tâm tình của hắn hoàn toàn thay đổi, một số chuyện hắn cũng bắt đầu chậm rãi tin tưởng cùng đối mặt, tuy rằng đối với chuyện trước đó mâu thuẫn không giống nhau, nhưng súc cốt công (**) gì đó, hắn tin tưởng người bình thường nghe được đều sẽ cảm thấy khịt mũi coi thường đi? Tưởng tu chân võ hiệp tiểu thuyết sao? Còn súc cốt……

(**) Súc cốt công: Công pháp biến đổi xương, thay đổi hình dạng cơ thể

Chỉ là hắn thực sự được thấy qua, hơn nữa tuyệt đối không chỉ đơn giản là súc cốt công…… Nói ngắn lại, người có loại năng lực này, là tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối không thể chọc! Bọn họ tuyệt đối không phải người người thường có thể chọc đến!

"Khôn ca, như thế nào lại bỏ đi như vậy?"

Chiếc xe chạy trên mặt đường bằng phẳng, Lương Khôn ngồi ở ghế điều khiển phụ nhắm hai mắt, một tiểu đệ ngồi phía sau vẫn là không nhịn được mà hỏi.

Lương Khôn ở trong đầu nhớ lại thân hình của Hình Tam, thẳng đến khi xác nhận nếu như không có gì ngoài ý muốn, người kia tuyệt đối là bởi vì súc cốt công mới biến thành hiện tại bộ dáng này, hắn mới mở miệng nói: "Ba người kia không đơn giản." Giọng nói rơi xuống, khoảng hai giây lại nói, "Đám người kia, không đơn giản."

Cha mẹ nuôi Ôn Duyên ở phía sau âm thầm trao đổi một giây, bọn họ đương nhiên sẽ không hoài nghi suy đoán của Lương Khôn, nhưng vừa rồi bọn họ cũng không cùng Ôn Duyên chào hỏi, chủ yếu cũng là vì lo lắng sau khi chào hỏi, lại dính dáng đến chuyện đổi xăng dầu lấy vật tư liên quan, nói không chừng lại chọc đám người Lương Khôn không cao hứng.

Nhưng lúc này Lương Khôn lại bảo đám người kia không đơn giản, lại nhớ đến đám người kia cơ hồ không có trạng thái mệt mỏi, vợ chồng hai người này trong nháy mắt cư nhiên có chút hối hận, nói như thế nào Ôn Duyên cũng là con nuôi của bọn họ a, đi theo hắn dẫu thế nào cũng tốt hơn đi theo Lương Khôn, vừa rồi không chào hỏi, thật là thất sách

14. Chương 14

"Ai, cô ở chỗ này làm gì?"

Ngô Mộng nghe tiếng quay đầu lại, là Hình Nhị đang ngáp dài hướng về bên này.

"Không có gì……"

Hình Nhị thấy Ngô Mộng vẻ mặt đen tối không rõ bộ dáng, lại xem xét cửa phòng đóng chặt kia, hơi chút tưởng tượng liền nhếch miệng nói: "Muốn vào? Cô cũng thật là chấp nhất a, loại người như Tạ Sâm, căn bản không có khả năng……"

Thấy biểu tình Ngô Mộng có chút không rõ nguyên do, Hình Nhị chuyển đề tài xua tay nói: "Hắn căn bản không có khả năng đã khuya như vậy còn mở cửa cho cô, thời gian không còn sớm, cô nhanh đi lên nghỉ ngơi đi, trên lầu kia phong thuỷ bảo địa nhưng đều để một mình cô ở, ngủ sớm dậy sớm, ngày mai chúng ta còn phải lên đường."

Bọn họ đang ở trong một nhà ngũ kim trong tiệm hơi đã được chỉnh đốn lại, cửa hàng ngũ kim bị biến thành trên dưới hai tầng, nhưng phía trên diện tích không lớn, chỉ có một gian ngủ phòng một gian WC, cho nên cả đám người quyết định để Ngô Mộng lên đó nghỉ ngơi, những tên còn lại ngả ra đất nằm nghỉ là được rồi.

Ban đầu tính toán như vậy, kết quả lát sau mọi người lại phát hiện, ở kho hàng bên cạnh còn có cái tiểu ám môn, bên trong cư nhiên cũng có giường đệm giản dị, phỏng chừng là cho người dùng xem hàng hóa, bởi vì kho hàng còn có cửa sau, mà đối diện cửa sau kia là hai căn nhà lầu ở giữa là một con đường hẹp quanh co.

Bởi vì chân cẳng Tạ Sâm không tốt, cho nên cả đám người lại quyết định để Tạ Sâm vào bên trong nghỉ ngơi, nguyên bản Tạ Sâm như cũ ngơ ngác mộc mộc, Ôn Duyên ở bên cạnh lo lắng suông, còn không chờ hắn nghĩ ra biện pháp gì hay ho, Tạ Sâm liền luôn miệng nói yêu cầu người ta cho hắn thuốc giảm sưng. Nguyên bản Ngô Mộng còn vui mừng khôn xiết, kết quả lão nhân gia Tạ Sâm điểm danh muốn Ôn Duyên đi hầu hạ, còn nói Ngô Mộng nam nữ khác nhau không thể ở chung một phòng.

Ôn Duyên thở dài nhẹ nhõm một hơi, mà trước mặt nhiều người như vậy, Ngô Mộng không nói gì nữa, nàng đem thuốc giao cho Ôn Duyên sau đó sắc mặt khó coi tránh ra, kết quả ai ngờ đêm hôm khuya khoắt muốn thử lại một lần nữa, Tạ Sâm đến cửa cũng không mở liền cự tuyệt, thật sự là hoàn toàn từ chối.

Ôn Duyên phát hiện sắc trời càng tối tinh thần Tạ Sâm lại càng tốt, lúc này đã đến 12 giờ, Tạ Sâm ngược lại so ban ngày thoạt nhìn đều tinh thần hơn nhiều, hắn trong lòng ẩn ẩn có loại kỳ quái cảm giác, rồi lại không thể nói ra.

"Cậu cứ như vậy mê hoặc nàng, lại căn bản không nghĩ muốn phát sinh chuyện gì với nàng, không cảm thấy thực vô nhân đạo sao."

(Jeje: Ý bé Duyên là Sâm Sâm dùng phép rù quến chụy Mộng xong làm mặt thờ ơ như vậy có quá khốn nạn không, cơ mà mình thích thế =))) Chụy này xấu tính quá chịu không được)

Thời điểm Ôn Duyên nói lời này, ngữ khí có chút lãnh đạm, nhưng nếu bảo lòng đầy căm phẫn thì hoàn toàn không có, nhưng Tạ Sâm chính là hơi hơi nheo mắt lại, duỗi ra tay liền nắm cằm Ôn Duyên: "Sao vậy, cậu đau lòng cho nàng à?"

Ôn Duyên bị kiềm kẹp bất thình lình như vậy làm cho nhíu mày, hắn giương mắt nhìn về phía Tạ Sâm đang híp mắt ngồi ở đầu giường, đây là logic thần thánh gì vậy? Hắn chỉ là đang thuyết minh hành vi của đối phương không quảng đại không nhân đạo…… Như thế nào liền biến thành đau lòng Ngô Mộng?

"Cậu buông tay…… Ngô…… Buông ra!"

Theo một tiếng "chi dát" rất nhỏ vang lên, Ôn Duyên tưởng bên ngoài có ai đang lấy đồ ngủ, kết quả tay Tạ Sâm đang kiềm chế cằm hắn liền vói ra sau cổ, tay khác xuyên bên dưới nách, dùng lực đem hắn đưa tới trên giường! *(Jeje: Cảm giác như đang xách thú cưng….)*

Làn da sau cổ Ôn Duyên nóng rát, đau đến mức khiến hắn nhe răng nhếch miệng, Tạ Sâm cơ hồ dùng loại tốc độ không thấy rõ lắm ấn hắn vào trong, chờ đến khi Ôn Duyên lấy lại tinh thần, chỉ có thể nhìn thấy sau lưng Tạ Sâm.

Theo tiếng đóng cửa vang lên, âm thanh tất tất tác tác một trận, Ôn Duyên cảm nhận rõ ràng lưng Tạ Sâm phía sau đang căng chặt trở nên thả lỏng, còn không kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra, chỉ nghe một đạo âm thanh xa lạ, mang theo trêu chọc ý cười nói: "Nha a, còn giấu nữa! Tôi nghe hết cả rồi! Sâm tử, không mau giới thiệu bằng hữu mới cho bổn đại gia?"

Tạ Sâm không nói chuyện cũng không nhúc nhích, làm Ôn Duyên kỳ quái chính là, người mới tới rõ ràng có quen biết Tạ Sâm, hơn nữa thân thể Tạ Sâm tương đối thả lỏng, đối với một nam chính thần bí khó lường mà nói, thân thể thả lỏng, cũng đã xem như phi thường đại tán thành tín hiệu đi?

Nhưng hắn thả lỏng thì thả lỏng, Ôn Duyên rõ ràng cũng cảm giác được, Tạ Sâm tựa hồ một chút đều không muốn phản ứng lại lời nói đối phương, đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ đối mặt người quen, nam chính còn có mặt khác…… Che dấu thuộc tính sao?

"Ai ai ai, đừng có treo cái khuôn mặt đó, tôi biết cậu không hy vọng tôi lại đây, này không phải nhìn thấy sắp tới ngày rồi sao, đến lúc đó cậu ở trạng thái kia…… Nếu có chuyện không hay xảy ra, tôi biết làm sao cho người nhà một cái công đạo đây?"

Tạ Sâm ngồi dậy một chút, nhưng trước sau đều che Ôn Duyên phía trước, Ôn Duyên nhìn không tới bị Tạ Sâm ngăn trở người, nhưng việc này không ảnh hưởng hắn nghe người nọ nói.

"Hảo hảo, tôi không đề cập tới nàng được rồi chưa……"

Tạ Sâm hẳn là cấp người nọ sắc mặt, đối phương ngữ khí thực nhường nhịn thực nhân nhượng, thoạt nhìn, hai người thật có khả năng giống như không phải quen thuộc.

"Nhưng Sâm tử, nửa tháng này cậu cũng thật quá sức a….. Một câu cũng không để lại, cũng không chừa chút manh mối? Nếu không phải nhìn thấy dấu vết các người lưu lại ở siêu thị kia, theo phản ứng một đường đuổi theo các người đến nơi này, tôi nói không chừng phải đi không ít đường vòng đâu!"

Trong lúc Ôn Duyên tiêu hóa những lời người này nói, Tạ Sâm giống như cũng đang thả tùng đương khẩu, ngắn ngủn hai giây công phu, Ôn Duyên chỉ cảm thấy chính mình bị mạnh mẽ túm lấy, rồi sau đó mơ màng hồ đồ đã bị túm tới trên mép giường rồi! Tạ Sâm phản ứng lại túm lấy cánh tay trái của hắn, nhưng tay phải hắn vẫn còn bị người tới kia kiềm chế gắt gao, đau thực ra thì không, nhưng động tác bất thình lình, vẫn là làm Ôn Duyên không khống chế được kinh ngạc một chút!

"Nha, thế nhưng ý vị sâu xa nha……"

Ôn Duyên ngẩng đầu nhìn người nói chuyện, chỉ thấy người trước mắt làn da rất trắng, dáng người cũng…… Rất béo. Nhưng ngũ quan thực ra rất tuấn khí, này vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một nam nhân béo lại có thể xem là soái ca…… Thật sự, từ nhỏ đến lớn. Quả nhiên người trong sách chính là không giống nhau……

"Buông tay."

Âm thanh Tạ Sâm có chút lạnh, Ôn Duyên có thể nghe ra tâm tình hắn không tốt, người đối diện càng không thể không nghe hiểu, "Ai Sâm Tử cậu cũng quá keo kiệt đi? Tất cả mọi người đều là đại lão gia nhi, nhân gia còn không có để ý đâu! Huynh đệ cậu nói đúng không?"

Đối diện tự làm quen làm Ôn Duyên nhịn không được có chút xấu hổ, hắn thật sự không chán ghét tên mập mạp này, nhưng cho dù trong lòng không chán ghét, thói quen tính phản ứng cũng khó thay đổi. Trước kia hắn không thích cùng người khác thân cận, do đó những nhân vật có thể xem là da mặt dày, hoàn cảnh công tác của hắn căn bản không có khả năng gặp được.

Thời điểm Ôn Duyên không biết nên làm thế nào cho phải, quay đầu hướng Tạ Sâm xin giúp đỡ, Tạ Sâm không có phản ứng, chỉ là ngẩng đầu nhìn tên mập mạp kia liếc mắt một cái. Chỉ liếc mắt một cái, Ôn Duyên cảm thấy tên mập mạp đang túm lấy mình liền chậm rãi buông tay…… Nha tây! Nam chính đích thực là nam chính, quả nhiên tác dụng là rất lớn a!

"Hắc…… Hắc hắc." Mập mạp không ngó Tạ Sâm, hắn hết sức chuyên chú mà nhìn chằm chằm Ôn Duyên, hơn nữa vươn một bàn tay, "Huynh đệ cậu khỏe a, tôi họ Chu, hắn là so với cậu lớn hơn mấy tuổi, cậu kêu tôi lão Chu là được."

Ôn Duyên thấy Tạ Sâm lần này không có hành động gì, lập tức cũng nhấp môi đứng lên, cùng đối phương bắt tay nói: "Anh khỏe…… Tôi họ Ôn, kêu Ôn Duyên."

Chu béo không nói chuyện, Ôn Duyên giới thiệu là đầy đủ danh tự, nhưng hắn chỉ nói cái họ liền đột nhiên im bặt, Ôn Duyên cũng không nói ra, dù sao tên cũng chỉ là một cách xưng hô, nhân gia không muốn nói, có việc gì đâu?

Chỉ là người này trong Mạt thế thánh quang , thẳng đến khúc hắn ngừng đọc đều không có xuất hiện, chiếu theo hướng đi của cốt truyện, ban ngày còn tự tin tràn đầy nói cốt truyện nhất định sẽ không thoát ly quỹ đạo, nhưng hiện tại tình huống này, thật đúng là khó mà nói……

"Sâm tử, cậu hai ngày này, cảm giác thế nào?"

Chu béo xem xét Ôn Duyên vài lần lại nhìn nhìn Tạ Sâm, mới vừa rồi thời điểm hắn tiến vào, Tạ Sâm hoàn toàn có thể đem Ôn Duyên ly khai hoặc là gõ vựng, hoặc là dùng thủ đoạn khác khiến hắn không thể chính diện đối mặt với mình, nhưng Tạ Sâm lại không làm như vậy, mà lựa chọn đem đối phương bảo hộ phía sau.

Hắn có thể lý giải Tạ Sâm chưa thấy được người tiền đề hạ, những động tác đó chỉ để phòng bị, nhưng hắn thật sự không nghĩ tới, chỉ là ngắn ngủn nửa tháng không gặp, Tạ Sâm cư nhiên sẽ che chở một người? Hơn nữa người nọ, lại còn là nam……

Tạ Sâm như cũ không nói gì, thẳng đến lúc này, Ôn Duyên mới phát giác có chỗ nào biệt nữu (*).

(*) Biệt nữu: nghĩa tương tự như mặt than, dù trong log2 nghĩ gì thì bên ngoài mặt vẫn vô biểu tình.

Theo lý thuyết, tính tình Tạ Sâm không phải loại trầm mặc ít lời, mập mạp này nói với hắn không dưới năm câu, nhưng Tạ Sâm từ đầu đến cuối chỉ nói hai từ "Buông tay", mặt khác một cái hừ cũng không có. Nhưng Ôn Duyên mơ hồ cảm thấy trước mặt người này, Tạ Sâm không hề che dấu, nói cách khác hắn không dùng cùng một chiêu thức đối với mập mạp như những người khác, cảm giác này hẳn là chính là…… Bằng hữu thực thân cận đi?

Nhưng nếu thực thân cận, vì cái gì lại là…… Hờ hững bộ dáng?

Thẳng đến lúc thoáng nhìn mập mạp kia, ánh mắt quỷ dị tới tới lui lui quét nhìn hắn ở cùng Tạ Sâm, Ôn Duyên mới thình lình giật mình! Rồi sau đó trong đầu nảy ra một tư tưởng, cả người đều lung tung rối loạn lên!

Trời xanh a…… Sẽ không phải Tạ Sâm hắn! Tạ Sâm hắn…… Là thẹn thùng đi?!

Bởi vì đem chính mình bảo vệ ở sau lưng bị người quen gặp được, cho nên xấu hổ, thẹn thùng?!

Ôn Duyên đột nhiên quay đầu nhìn về phía Tạ Sâm, đối phương sắc mặt thực bình tĩnh, không có một điểm quẫn bức, nhưng cẩn thận hắn vẫn phát hiện miệng Tạ Sâm hoàn toàn bất đồng với bộ dáng thả lỏng khi nãy, mà là có một chút nhẹ nhấp. Hơn nữa theo lý thuyết, hắn cứ như vậy chói lọi mà nhìn đối phương, Tạ Sâm như thế nào cũng không có khả năng không phát hiện! Nhưng…… Nhưng Tạ Sâm cư nhiên không phản ứng……

…… Ha ha ha ha ha ha! Ôn Duyên liều mạng nhịn xuống muốn gợi lên khóe miệng, làm càn mà ở trong lòng đấm mặt đất cười to! Tuy rằng không thiếu sở hữu tiền căn hậu quả đều là tưởng tượng của chính mình, chỉ cần nghĩ đến còn có loại khả năng này, hắn như thế nào liền cảm thấy thần thanh khí sảng thoải mái thản nhiên đến vậy?

"Khụ ân." Ho nhẹ một tiếng sau, Ôn Duyên vẻ mặt đứng đắn mà nhìn về phía Chu béo, nếu Tạ Sâm không có kiêng dè hắn hoặc là nói không có ly khai hắn, như vậy hắn hẳn là…… Có thể tham dự vào cuộc đối thoại đi.

"Vấn đề của anh, tôi hẳn là có thể trả lời……" Ôn Duyên nghiêng đầu nhìn Tạ Sâm liếc mắt một cái, thấy đối phương không có phản bác ý tứ chính mình, lập tức sửa sửa suy nghĩ, quay đầu lại chậm rãi nói: "Từ lúc bắt đầu sáng nay, phản ứng của hắn liền có chút…… Chậm." Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa nói thành trì độn.

"Thời điểm người khác cùng hắn nói chuyện, hắn muốn phản ứng trong chốc lát mới có thể trả lời. Mặc dù có thời điểm phản ứng đến cũng thực mau, nhưng là……"

Ôn Duyên không biết nên như thế nào hình dung loại này, chỉ có thời điểm hắn cùng đối phương nói chuyện, đối phương mới phản ứng đến đặc biệt mau, Chu béo đột nhiên mở miệng nói: "Cậu đừng nói với tôi, là thời điểm cậu với hắn nói chuyện, hắn phản ứng thực nhanh?"

Ánh mắt nguyên bản lười biếng của Chu béo đột nhiên lập tức liền trở nên cực kỳ sắc bén, Ôn Duyên bị nhìn chằm chằm đến có chút không tự giác khẩn trương, hắn nghiêng đầu nhìn về phía Tạ Sâm, phát hiện Tạ Sâm phía trước "khẩn trương" ngược lại là không khẩn trương! Nhìn thấy bộ dáng hắn hiện tại bị Chu béo nhìn chằm chằm, tên kia còn cư nhiên cong khóe miệng gợi lên thành một đường cong.

Ôn Duyên mặt vô biểu tình mà quay đầu lại, ba người đều lặng im sau một lúc lâu, thật giống như dự cảm này có ý nghĩa gì trọng đại, Ôn Duyên thanh âm thực nhỏ, rất có điểm không tình nguyện mà, "Ân" một tiếng.

15. Chương 15

"Chẳng lẽ là sự thật? Hắn thật sự chỉ đối với lời nói của cậu mới phản ứng nhanh…..?! Tôi thảo a!!"

Chu béo nói ba từ "Tôi thảo a" không thể nói không nhỏ, Ôn Duyên nghĩ đến ba huynh đệ Hình gia bên ngoài, trong lòng có chút thấp thỏm. Nhưng mà không đợi hắn hoàn hồn, chỉ nghe Chu béo dùng một đạo thanh âm còn cao hơn khi nãy hướng Tạ Sâm nói: "Tôi nói cậu Sâm tử! Cậu…… Chẳng lẽ nói các người……?"

"Còn không có."

Tay Chu béo kích động có chút run lên! Kết quả chính là bị ba chữ bình bình đạm đạm của Tạ Sâm làm cho nghẹn run! Lời nào muốn nói ra môi cũng nửa chừng đứt đoạn, bao nhiêu từ ngữ muốn phát tiết ra, ai ngờ ba chữ của Tạ Sâm, liền đem toàn bộ suy nghĩ phức tạp trong đầu hắn ngăn chặn! Biểu tình dị thường kích động còn lưu lại trên gương mặt kia, lúc này xem qua, như thế nào cũng thấy buồn cười.

Đây là loại biểu tình như thế nào vậy……. Ôn Duyên xuất thần mà nhìn, trong lúc bừng tỉnh cảm phảng phất cảm thấy đã nhìn ra được, chính là loại kích động khi nhi tử tìm được con dâu cho phụ thân, lại có chút biểu tình hưng phấn không rõ……

"Sao có thể không có?! Lão gia tử nói tuyệt đối không có sai! Hắn lúc ấy bảo chỉ có cùng cậu chân chính……" *(Jeje: Ý bạn Chu béo ở đây là chỉ có mỗi bạn Duyên nói chuyện Tạ Sâm mới phản ứng nhanh lại ấy)*

Tạ Sâm: "Ý niệm của tôi không quấy nhiễu được hắn."

Chu béo đang nói đột nhiên im bặt, trong nhà lập tức trở nên lặng lẽ, Ôn Duyên không nhúc nhích, chỉ là dùng đôi mắt quét qua quét lại giữa hai người. Hắn có chút như lọt vào trong sương mù, trong lúc nhất thời tiếp thu quá nhiều tin tức, đều chưa có tiêu hóa hết.

Trước mắt đây, hắn nghe tới chính mình có thể làm Tạ Sâm nhanh chóng phản ứng, cũng không phải hiện tượng bình thường, mà là hiện tượng không giống bình thường, không tầm thường đến mức khiến Chu béo phi thường kinh ngạc…… Nhưng rốt cuộc là bình tĩnh thật hay là giả, chỉ sợ trừ bỏ bản thân hắn, ai cũng đều không biết.

"Quấy nhiễu không được? Quấy nhiễu không được hắn? Cậu, quấy nhiễu không được hắn???"

Từ "hắn" cuối cùng bị nhấn mạnh một chút, ngữ khí Chu béo cũng không phải là một chút không thể tin tưởng, tuy rằng Ôn Duyên thực không thể không thừa nhận, nhưng lời nói này tràn ngập kỳ thị đối với "tự thân năng lực" của hắn, tuy rằng không nhất định là xuất phát từ ác ý.

Nhưng cho dù trong lòng khó chịu, hắn cũng không nói gì, mà có nói thì có thể làm gì được đây. Huống hồ bên cạnh nam chính như thế nào cũng nhất định là nam phụ cao cấp, tình huống trước mắt đây, đối phương đứng ở nơi đó hô to gọi nhỏ, nhưng bên ngoài ba người rõ ràng là không nghe được, bằng không đêm hôm khuya khoắt, dù là ngủ chết đi cũng phải bị đánh thức, này lại không phải cửa phòng trộm gì, lại còn ở trong một căn nhà gỗ.

Có thể là vừa rồi thời điểm Tạ Sâm ấn hắn ở sau lưng, Chu béo này mân mê một thứ đồ vật nào đó hắn không phát hiện. Một vài quan niệm hiện tại của hắn, đã sớm từ chính mắt nhìn thấy Tạ Sâm lấy sức của một người đem phòng điều khiển hủy đến không còn chút nào, sinh ra chút thay đổi.

Tuy rằng nhân vật Chu béo đến tận thời điểm hắn bỏ truyện đều không có xuất hiện, nhưng mắt thấy hắn cùng Tạ Sâm quen thuộc đến vậy, Chu béo đến cùng cũng không phải người qua đường Giáp cấp bậc pháo hôi đi (*)…… Nhưng dựa vào tính cách tác giả này…… Chuyện này, hắn chắc chắn đoán chuẩn sao……

(*) Pháo hôi: Những nhân vật chỉ xuất hiện để làm nền làm màu, lót đường cho nam chính, hy sinh bản thân chỉ để nam chính tỏa sáng xong sau đó bị đá qua một bên trong truyện

Chính mình ba lần hỏi cũng không chiếm lấy được một câu trả lời chính diện của Tạ Sâm, Chu béo có chút kìm nén không được, "Sâm tử cậu! Cậu có biết hay không cậu ta không chịu sự quấy nhiễu của cậu, đại biểu cái gì?!"

Giờ này khắc này Chu béo sắc mặt đã hoàn toàn nghiêm túc, tuy rằng thoạt nhìn là trưng cầu Tạ Sâm ý tứ, nhưng Ôn Duyên rõ ràng cảm thấy một cỗ áp bách đến từ đối phương, tình huống này là như thế nào? Nam chính tùy thời tùy chỗ động kinh, bạn tốt của nam chính cũng tùy thời tùy chỗ động kinh sao?!

"Biết."

Lời nói của Tạ Sâm không làm Chu béo hoàn toàn thả lỏng cảnh giác, hắn còn gắt gao mà nhìn chằm chằm Ôn Duyên, phảng phất tưởng từ trên người đối phương có thể đục ra mấy cái lỗ, không đợi hắn đem cảm xúc chính mình hoàn toàn phóng xuất ra, chỉ nghe Tạ Sâm lại nói: "Chính là, chỉ có hắn, có thể làm tôi thanh tỉnh."

Chu béo trước đó còn đang nghẹn lời, kết quả vì câu nói của Tạ Sâm, cuối cùng không giận nổi.

Là như thế này không sai, bọn họ đã ở bên nhau bao nhiêu năm, Tạ Sâm đặc thù tình huống mỗi năm đều sẽ phát tác một lần, chính là mỗi lần đến thời điểm phát tác, Tạ Sâm đều là trong trạng thái hoàn toàn vô ý thức. Phải biết rằng ở tình huống như vậy muốn trói buộc Tạ Sâm, là có bao nhiêu con mẹ nó khó!

Rốt cuộc đối phương cũng không phải là chỉ biết khống chế ý niệm! Tuy rằng Tạ Sâm rất ít ra tay, nhưng hắn nếu là thật động thủ, liền tính không có tư duy, cũng có thể làm mọi người vững vàng chịu đủ a!

Một người năng lực cường đại đến thời điểm nông nổi nhất định, không có chỉ số thông minh phối hợp, chỉ là vô ý thức làm ra hành vi, kia cũng hoàn toàn có khả năng đối những người khác tạo thành trạng thái áp chế hoàn toàn nghiêng về phía một bên! Mà Tạ Sâm, chính là một sự tồn tại như vậy……..

Kỳ thật, nếu chỉ là bình thường vô ý thức còn dễ nói chuyện, rốt cuộc bọn họ cũng không có khả năng chỉ biết ngồi chờ chết. Nhưng trạng thái của Tạ Sâm, sẽ theo bước đầu phản ứng mà chậm rãi thay đổi!

Ngay từ đầu hắn sẽ trở nên có chút trì độn, bất luận là ánh mắt hay là ngôn ngữ, ở thời điểm bắt đầu đều giống như mất hồn, đại khái hai ngày tả hữu công phu, liền sẽ tiến triển đến trạng thái "không quan tâm" đối với mọi người, bất luận người khác cùng hắn nói cái gì, hắn đều là sẽ không đáp lại. Lúc này cảm xúc chân thật của hắn, trừ bỏ chính hắn, ai cũng không biết.

Nhưng vấn đề là, mỗi khi loại này biến hóa khôi phục, Tạ Sâm cư nhiên không có cảm thụ ký ức trong khoảng thời gian này! Giống như là trong khoảng thời gian này cảm giác hắn sỡ hữu đều bị phong bế! Cho nên sở hữu hiện tượng cùng tiến triển, đều là bọn họ những năm gần đây, chính mình tổng kết ra kết quả!

Kỳ thật từ lần đầu tiên bắt đầu, Tạ Sâm thời điểm mỗi lần phát sinh loại biến hóa này, bên người trước nay không ít hơn hai người, bởi vì một người căn bản không có biện pháp khống chế được hắn.

Muốn hỏi vì cái gì nói là "Khống chế"? Đó là bởi vì, chờ đại khái một vòng lúc sau, Tạ Sâm liền sẽ biến thành một sự phi thường…… Đáng sợ tồn tại.

Năng lực của hắn rất mạnh. Hắn là từ khi nào bắt đầu, từ nơi nào đạt được năng lực này đó, bọn họ không ai biết.

Nhưng từ lúc bọn họ quen thuộc nhau, có một nhận thức mà hắn chưa bao giờ dao động đó chính là —— Tạ Sâm là một nam nhân cực kỳ mạnh. Đầu óc của hắn rất mạnh, thân thủ hắn cũng rất mạnh, nhưng mạnh như vậy, nếu trái lại đối phó bọn họ, kia kết quả chính là phi thường đáng sợ!

Không sai, ở lần đầu tiên Tạ Sâm phát sinh "chuyển biến", nguyên bản ngơ ngác mộc mộc "ngốc tử" bộ dáng, lại đột nhiên biến thành cực cụ công kích tính "kẻ điên"!

Nói là kẻ điên kỳ thật cũng có chút không thỏa đáng, nhưng là hắn thật sự không biết nên như thế nào đi hình dung Tạ Sâm lúc đó!

Tạ Sâm lần đầu tiên chuyển biến thời điểm, cảnh tượng kia đến bây giờ hắn vẫn còn thấy rõ ràng trước mắt! Lúc ấy người trong căn cứ căn bản không hề chuẩn bị, Tạ Sâm biến hóa là lặng yên không một tiếng động, hết thảy hành động đều là lặng im mà không có ồn ào náo động.

Nhưng ngươi có thể tưởng tượng sao? Một giây trước người còn kiêu căng ngạo mạn, chỉ vì thời điểm đi đường đụng vào Tạ Sâm một chút. Không sai, kia một chút đích xác không bài trừ có cố ý, rốt cuộc cũng vì năng lực đặc thù của Tạ Sâm, lúc ấy ở trong căn cứ, khiến người ta ghen tị đến đỏ mắt.

Nhưng mệnh lệnh rõ ràng quy định, bên trong căn cứ năng lực đặc thù của mọi người đều không thể hướng lên đồng bạn sử dụng. Cho nên dù đối phương là cố ý đâm vào, cũng không làm Tạ Sâm bị thương mới đúng, hắn dù đã chuẩn bị tâm lý gánh nhận hậu quả, cũng tuyệt đối không nên là đương trường bị chém rớt một cánh tay a!!

Không có sai! Tất cả mọi người không có thấy rõ Tạ Sâm là như thế nào ra tay!! Sau đó cánh tay trái người nọ đâm vào Tạ Sâm, lập tức liền bị quẳng đi ra ngoài!!

Gân cốt tương liên cánh tay, quần áo liên quan huyết nhục, tinh mắt vừa thấy liền biết là do mạnh mẽ xé rách gây ra! Máu giữa không trung phun thành một mảnh, giống như dùng vòi tưới lớn phun ra!

Sức lực lớn đến vậy ở trong căn cứ này đều không đáng giá nhắc tới! Nhưng con mẹ nó! Ai cũng chưa thấy Tạ Sâm động thủ a?! Hắn chính là như vậy đứng, ở trong mắt bọn họ hắn liền động cũng chưa động a!! Này đại biểu cái gì??!!

Lúc ấy toàn bộ người ở trên sân thể dục của căn cứ, tất cả đều ngây ra! Phục hồi tinh thần lại sau, toàn bộ cục diện hoàn toàn mất đi khống chế! Tạ Sâm từ đầu tới đuôi cơ hồ chính là mặt vô biểu tình, một chút cũng chưa biến hóa!

Lúc ấy liền có người nói, nói Tạ Sâm cả người đều có cảm giác không đúng! Muốn tất cả mọi người ly khai Tạ Sâm xa một chút.

Sau đó một đám người vừa kinh sợ lại đều từ xa xa nhìn Tạ Sâm, ai cũng không dám bước lên trước! Lúc ấy hắn cũng là vừa tiến căn cứ mấy tháng, chỉ nghe nói qua người này, cùng Tạ Sâm căn bản không quen thuộc, tự nhiên cũng là ở xa xa nhìn hắn, rốt cuộc ai cũng muốn bảo vệ mạng nhỏ của chính mình a!

Sau đó, là ngay lúc đó đầu lĩnh bắn lượng lớn thuốc gây mê cho Tạ Sâm, Tạ Sâm bị mang đi vào lúc sau, đều đã trải qua cái gì, hắn cũng không biết.

Nhưng thời điểm năm thứ hai, người khống chế Tạ Sâm đã có một. Thủ lĩnh trước kia cũng bởi vì một ít vấn đề bị bí mật điều đi rồi, người lãnh đạo mới của bọn họ vẫn là phi thường thích Tạ Sâm, bởi vậy trừ bỏ khống chế vật lý bên ngoài, cũng không có tạo thành thương tổn lớn lao gì đối với Tạ Sâm.

Hắn đối Tạ Sâm…… Xem như có chút ý tứ muốn kết bạn đi, cho nên đồng thời với khống chế Tạ Sâm, hắn cũng tận lực muốn cùng Tạ Sâm hữu hảo câu thông. Tuy rằng trước sau không có tiến triển thực chất gì đáp lại, nhưng kỳ tích, Tạ Sâm cư nhiên cho phép hắn ở trong đoạn thời gian ngắn tới gần hắn!

Lúc ấy ở trong căn cứ hắn là người duy nhất a! Thật là người duy nhất được Tạ Sâm cam chịu cho phép! Cho nên khả năng, cũng chính bởi vì vậy đi, mới có mấy năm kế tiếp đến nay, bọn họ cùng nhau hữu

nghị……

“Ai, Sâm Tử, tôi biết mấy năm nay cậu so với ai khác đều không vui như vậy. Nhưng là người vô pháp bị cậu ảnh hưởng, cậu hẳn là biết kia đại biểu cái gì?! Hắn lại không phải bởi vì chuyện đó mới có thể cùng cậu tâm ý tương thông! Lại nói hắn mẹ nó còn là nam!! Vạn nhất hắn thành chuyện xấu thì sao?! Sự tồn tại như vậy, lui một vạn bước nhìn lại, vô luận như thế nào cậu đều hẳn là……”

Tạ Sâm: “Tôi muốn mang theo hắn.”

“Sâm tử!!”

Tạ Sâm: “Tôi biết chính mình đang làm cái gì.”

“Cậu!!”

Chu béo quay đầu hung hăng mà nhìn chằm chằm Ôn Duyên, mới vừa gặp mặt đôi mắt khi bình dị gần gũi cười tủm tỉm, hiện tại thế nhưng tràn đầy đều là hung quang!

Hai người đối thoại vẫn luôn chưa hề kiêng dè Ôn Duyên, hắn chính là có ngốc cũng biết Chu béo đã bắt đầu kiêng kị hắn, đến nỗi nói chuyện xấu bất biến số linh tinh, chỉ sợ lo lắng sẽ có người đối địch đem chính mình thu mua qua, sau đó đối phó Tạ Sâm đi?

Bởi vì không chịu Tạ Sâm khống chế, vì thế mới tốt nhất tìm ra Tạ Sâm uy hiếp. Hơn nữa rất nhiều đồ vật nếu nhìn không thấy biểu hiện giả dối, kỳ thật tình huống thật sự cũng chưa chắc liền có như vậy không xong. Ngược lại, nếu không bị những thứ mê người sa đọa, dẫn người thả lỏng trước hư ảo tốt đẹp che mờ hai mắt, có mấy người không thật sự nhìn thấy bẫy rập phía trước đâu?

Đây là đòn sát thủ của Tạ Sâm, cơ hồ không cần tốn nhiều sức cũng có thể làm thế lực một phương hủy trong một sớm. Loại năng lực này quá mức nghịch thiên cũng quá mức đáng sợ, thế cho nên trước mắt, bọn hắn còn chưa phát hiện ra bất luận dị số gì có thể không bị hắn ảnh hưởng.

Mà hiện tại, hắn, chính là dị số kia.

16. Chương 16

“Đừng nói nữa, anh đi chuẩn bị đi, sáng sớm ngày mai đi cùng chúng tôi.”

Chu béo có lời muốn nói, bị Tạ Sâm chặn ngang đến gắt gao, nhất thời sắc mặt khó coi, “Còn cùng bọn họ đi? Bên ngoài kia thì được địa vị gì? Các người ở đâu gặp phải? Cứ định kéo dài sao?”

Tạ Sâm từ trong quần áo lấy ra điếu thuốc ngậm vào miệng, Chu béo mắt trợn trắng từ trên vai dỡ xuống cái bao lớn, từ trong bao móc ra một đồ vật lớn cỡ bằng cúc áo ném cho Tạ Sâm. Mắt hắn nhìn Ôn Duyên, rồi sau đó như nhận mệnh đành nhắm mắt lại, thở dài nói: "Tôi biết ngay đuổi theo cậu là lại nhọc lòng! Cậu mau mở ra! Nếu không lát nữa cả phòng này còn không bị hun chết!"

Nhìn dáng vẻ vật nhỏ kia hình như là đồ lọc khí công nghệ cao? Nhìn bộ dáng này, Chu béo cư nhiên không hút thuốc lá, như thế lại ngoài dự kiến của Ôn Duyên.

Có thể bởi vì lời nói của Tạ Sâm, cũng có thể là căn bản không muốn cùng Tạ Sâm quyết định sự tình, Chu béo dùng mũi chân kéo cái ghế bên cạnh, khóe miệng động vài cái, hắn nhìn Ôn Duyên, liếc mắt về phía Tạ Sâm nói: "Tôi biết nói như vậy đối với cậu không công bằng, nhưng thế giới này trước nay không có công bằng chân chính. Tôi hiện tại không đụng tới cậu, là bởi vì Sâm tử nói muốn mang theo cậu. Cậu nhớ kỹ, nếu khiến tôi phát hiện cậu có một chút dị tâm, mặc kệ Sâm tử có đồng ý hay không, tôi khẳng định là người đầu tiên làm thịt cậu."

Ôn Duyên nhấp nhấp miệng không nói chuyện, hắn không biết nên như thế nào trả lời Chu béo, chẳng lẽ còn muốn hắn tỏ lòng trung thành sao? Hắn trước nay chưa làm qua loại chuyện này, cho nên theo thói quen, chỉ có thể mặt vô biểu tình cam chịu đối phương nói.

Kỳ thật nói có chút khó nghe, hiện tại chính là dù có người đuổi hắn, hắn cũng không nghĩ rời Tạ Sâm đi a? Rốt cuộc đây cũng là nam chính chính quy a! Tuy rằng tác giả có hơi xấu tính, nhưng may là nàng chưa bao giờ viết BE a, kết cục khẳng định nam chính cuồng huyễn khốc bá điếu tạc thiên độc lãnh phong tao a? Hắn xuyên vào sách theo kịch bản chỉ là người qua đường Giáp, có tư cách gì ghét bỏ nhân gia a? Tuy rằng nếu nam chính là thánh phụ thực sự thì càng tốt, nhưng rốt cuộc trong sách hắn cũng không phải……

"Ba huynh đệ bên ngoài ai cũng không đơn giản, đi cùng bọn họ, tính ra rất nhiều phiền toái."

Chu béo nghe Tạ Sâm nói như vậy, lập tức có chút nghi hoặc nói: "Cậu xác định? Nhưng trước khi tôi tiến vào có thử qua a, bọn họ cũng không có phản ứng gì…… Không đơn giản? Là chỉ phương diện kia?"

Tạ Sâm nhìn về phía Ôn Duyên liếc mắt một cái, vừa vặn Ôn Duyên cũng đang nhìn hắn, ánh mắt hai người gặp nhau, Tạ Sâm cũng không dịch chuyển, trực tiếp vỗ vỗ mép giường bên người, ý bảo đối phương lại đây ngồi.

Ôn Duyên không động đậy, hắn thu hồi ánh mắt, dùng dư quang quét Chu béo liếc mắt một cái.

Lúc nói chuyện, hắn đã mơ hồ có chút minh bạch, vì cái gì biểu tình của Chu béo giống như con trai vừa tìm được vợ. Nội dung đối thoại nãy giờ của bọn họ, Chu béo mơ hồ để lộ ra một tin tức trọng đại, đó chính là, cùng tiếp xúc thân mật với Tạ Sâm, cũng có tác dụng đến hắn như hiện tại. Cũng chính là thời điểm Tạ Sâm đối với bất kỳ người nào phản ứng cũng không kịp, có tác dụng chỉ phản ứng đối với hắn.

Nhưng điều đó cũng có nghĩa, chỉ sau khi thân mật tiếp xúc, mới có thể kích phát kỹ năng cao cấp.

Tuy rằng hắn biết rõ chính mình cùng Tạ Sâm căn bản cái gì cũng đều không có, nhưng biết tiền căn hậu quả rồi, vẫn là khó tránh khỏi cảm giác quái quái.

"Lại đây."

Tạ Sâm căn bản không cảm giác được sự xấu hổ của Ôn Duyên lại còn có ánh mắt Chu béo, hắn tay phải chống ở mép giường, thực chấp nhất dùng bốn ngón nhẹ nhàng nâng lên nâng xuống. Cặp kia mắt từ đầu tới đuôi không rời khỏi mặt Ôn Duyên, ngắn ngủn hai chữ, lại tràn ngập sự chân thật đáng tin.

Cảm nhận được cảm xúc phức tạp trong mắt Chu béo, Ôn Duyên hướng về phái mép giường lại gần. Lúc này ngượng ngùng xoắn xít ngược lại giống như làm ra vẻ, bởi vậy hắn cũng không có cố ý thả chậm tốc độ hoặc làm gì hơn. Chỉ là tuy rằng thoạt nhìn bình tĩnh, nhưng đôi mắt rũ xuống cùng đôi tay nắm chặt đã thể hiện sự khẩn trương của chủ nhân.

Sau khi Ôn Duyên đã ngồi yên ổn, Tạ Sâm cũng không làm ra động tác dư thừa gì, hắn nâng tay lên mang theo điếu thuốc, hướng về phía thùng rác bên mép giường rũ bỏ một ít khói bụi, rồi sau đó chậm rãi nói: "Ba người kia, lão Đại bên hông săm hình con hắc sổ (*), mặt trái đồng hồ lão Nhị là sao Khôi Bàn, còn lão Tam……"

*(*) Mình không kiếm được bản raw để đối chiếu, mà tra nghĩa từ sổ cũng không tìm ra được rốt cuộc là con gì nên để nguyên như vậy, bạn nào biết thì nói giúp mình nhé ^^*

Tạ Sâm đem điếu thuốc đặt lên môi, xuyên thấu qua sương khói, Ôn Duyên không thấy rõ lắm vẻ mặt của hắn, "Tính đến nay, theo tôi thấy, chính là người dùng súc cốt công thứ hai."

Chu béo chớp chớp mắt, hắc sổ, sao Khôi bàn, "Bọn họ là, là đảo đấu?" Tiện đà nghĩ tới cái gì, Chu béo ngây ra một lúc, rồi sau đó nhanh chóng nói: "Từ từ! Súc cốt công?! Ngươi nói bọn họ, có người biết súc cốt công?!"

Tạ Sâm: "Đúng vậy, nếu không phải bị tang thi cấp bức, tôi nghĩ bọn họ cũng sẽ không lộ diện."

Chu béo lại không để ý đến câu cuối cùng của Tạ Sâm, hắn từ trên ghế "hoắc" một cái đứng dậy, tay phải nắm lại đánh vào lòng bàn tay trái, một bên đấm một bên tự mình lẩm bẩm: "Kia đương nhiên muốn cùng nhau đi rồi a, nếu không phải biết lão tôn sau này không còn có truyền nhân, lão tử thiếu chút nữa cho rằng mấy thứ kia đều trở thành truyền thuyết! Những tên ngốc tử suốt ngày bị bọn giang hồ bịp bợm nắm mũi kéo đi còn không biết, súc cốt công a…… Cậu nếu nói là vậy khẳng định không sai! Chính là, chính là lão tôn đã chết năm sáu năm, hắn là học từ ai?!"

Tạ Sâm đem tàn thuốc dập tắt ném tới thùng rác, lão tôn trong miệng mập mạp, chính là người đà nhiều lần cùng căn cứ hợp tác. Theo chính miệng lão tôn, súc cốt công đến thế hệ này đã không còn biện pháp truyền xuống nữa, không chỉ vì hắn không tìm được mầm non thích hợp luyện môn công phu này, còn bởi vì muốn luyện môn công phu này, cần thiết từ trước lúc năm tuổi đã bắt đầu ngâm thuốc tắm, vượt quá năm tuổi, dù là thiên tài cũng không làm gì được.

Huống hồ phương thuốc dùng để tắm còn cần rất nhiều loại cổ dược, ở niên đại này đã sớm không thấy bóng dáng, càng không cần phải nói đến cứ cách một khoảng thời gian phải đổi một lượng lớn thuốc, có thể gom đủ một phần thuốc đã là ông trời thương tình, làm sao có thể kiếm được nhiều vậy đi? Cho nên lão tôn cũng thường xuyên nhìn trời than thở, đồng thời với khoa học kỹ thuật hiện đại phát đạt, rất nhiều đồ vật lão tổ tông lưu lại, cũng từng chút một biến mất, mà súc cốt công chân chính, đến thời của hắn, lại không có người nối nghiệp.

Tạ Sâm: "Bất luận là hắn học từ ai, như thế nào học, hiện tại gặp, tự nhiên không thể lại làm hắn biến mất."

"Không sai không sai! Lão gia tử nếu biết nhất định cao hứng đến hỏng rồi! Ta phải bắn tin này cho hắn mới được!"

Tạ Sâm: "Tôi khuyên anh không nên làm vậy."

Chu béo nguyên bản còn cao hứng phấn chấn mân mê đồ trong bao, nghe những lời này của Tạ Sâm lập tức có chần chừ, bởi vì lời Tạ Sâm nói trước này đều không có khả năng là vô nghĩa, "Vì cái gì a? Lão gia tử vẫn luôn đang tìm kiếm đồng liêu, thật vất vả chúng ta mới gặp phải một người……"

Tạ Sâm: "Là tôi gặp phải, không phải chúng ta."

"Ai nha! Sâm Tử……"

Ánh mắt và biểu tình của Chu béo, làm Ôn Duyên ngồi bên cạnh cả người phát run lên, một tên béo, tuy rằng là béo đẹp trai, nhưng chính là dùng gương mặt to tròn xinh đẹp kia, bày ra một bộ hồn nhiên loli vô tội, ai có thể thay thế hắn cảm thụ một chút……

Tạ Sâm: "Tôi không cho anh bứt dây động rừng, là bởi vì tôi cũng không thể hoàn toàn ảnh hưởng bọn họ."

Các loại tin tức tối nay đả kích Chu béo quá mức, hắn có chút phát ngốc. Lời này của Tạ Sâm là có ý tứ gì? Chẳng lẽ năng lực đặc thù của Tạ Sâm đối với ba người kia cũng không có hiệu quả? Mấy năm nay, phàm là nhân loại bọn họ tiếp xúc qua, chỉ cần là nhân loại! Thời điểm Tạ Sâm ra tay không bao giờ sai lầm a! Như thế nào ngắn ngủi nửa tháng, liền xuất hiện nhiều người không chịu khống chế như vậy??

"Cũng không giống như anh nghĩ, từ lúc bắt đầu chú ý đến họ, tôi không có quấy nhiễu tư tưởng của bọn họ quá mức. Chúng ta không lén nói chuyện với nhau, nhưng bọn họ phi thường thông minh, phối hợp tôi diễn rất nhiều, tất nhiên không thể không nói những ám chỉ dễ hiểu của tôi cũng có tác dụng, nhưng phần lớn vẫn là chính họ tự lĩnh ngộ. Bọn họ hẳn là biết tôi cùng người thường không giống nhau, nhưng không có nói toạc cũng không có dò hỏi, cho nên tôi không nghĩ đến việc hoàn toàn thao túng bọn họ, tôi muốn cho bọn họ thời thời khắc khắc bảo trì chân thật thanh tỉnh, hiện tại thế cục bất đồng, chúng ta rất cần nhân thủ."

Tạ Sâm nói làm Chu béo lâm vào trầm mặc, nhưng Ôn Duyên lại là nhịn không được nghiêng đầu nhìn về

phía hắn. Nghe thì giống như rất đại nghĩa, nhưng trực giác của hắn cho thấy Tạ Sâm không phải người rộng rãi như vậy, chỉ bởi vì ba huynh đệ đối phương thông minh thức thời, cho nên liền từ bỏ không thao túng bọn họ, không hề khúc mắc muốn kết thành đồng bọn? Hắn mới không tin.

Chỉ là làm Ôn Duyên cảm giác kỳ quái chính là, Chu béo trầm mặc hai phút sau làm như cam chịu lời Tạ Sâm nói, cư nhiên không có hỏi lại Tạ Sâm có tính toán gì không! Đang thương lượng về việc khởi hành sáng hôm sau, Ôn Duyên nhịn không được mở miệng nói: "Tôi cảm thấy hẳn là nên tiếp tục đi hướng bắc, bên kia không phải đang quy hoạch khu an toàn sao? Mặt khác người biết tin này, hẳn là đều hướng đến đó mà lên đường, nhân lúc thế cục hiện tại còn ổn định, chúng ta cũng nên mau chóng đuổi theo đi."

Thấy hai người đều không nói lời nào, Ôn Duyên tiếp tục nói: "Cho dù chỉ là nghỉ ngơi lúc trung chuyển, chúng ta cũng có thể yêu cầu đám người tiếp xúc một chút. Nếu không tiếp xúc với người khác, chúng ta có thể sẽ bỏ qua rất nhiều tin tức hữu dụng, nếu không đem tình huống hiểu biết thấu triệt, hiện tại tang thi hoành hành, bên ngoài du đãng là việc vô cùng nguy hiểm."

Ngoài dự đoán của Ôn Duyên, Chu béo cũng không có đối hắn châm chọc mỉa mai gì đó, ngược lại là cười nhìn hắn một cái, rồi sau đó quay đầu đối Tạ Sâm nói: "Cứ như vậy, sáng sớm ngày mai tôi ở phía trước giao lộ chờ các người. Ai đúng rồi, nữ nhân trên lầu kia?"

Trên lầu chỉ có mỗi Ngô Mộng, Phác Tĩnh Nghiên cùng Vệ Bình đều ở trong xe bên ngoài nghỉ ngơi, mỗi người một chiếc.

Tạ Sâm: "Nàng có dị năng không gian."

Chu béo có chút không hiểu nói: "Chỉ vì có không gian dị năng? Cậu liền mang theo nàng?" Trong căn cứ nữ nhân có năng lực này đến sáu người, mà có cảm tình với Tạ Sâm cũng đến bốn người, hắn cũng không thấy Tạ Sâm có đặc biệt đáp lại a?

Tạ Sâm không có lập tức trả lời, mà là nhìn Chu béo, cười như không cười nói: "Phụ thân của nàng, tên là Ngô Vĩnh Sâm."

Mập mạp chớp chớp mắt, ngay cả Ôn Duyên trong lúc nhất thời cũng là có chút mờ mịt, tên này như thế nào nghe quen tai, nghe được từ lúc nào đây……

"Oa thảo! Ngô Vĩnh Sâm?! Từ từ…… Không đúng a, Ngô Vĩnh Sâm một nhà bốn người không phải đều đang ở khu an toàn sao? Hơn nữa hắn chỉ có hai đứa con trai, như thế nào lại nhảy ra một đứa con gái?"

Ngô Vĩnh Sâm! Người tạo ra virus tang thi tên PTX951! Chính là Ngô Vĩnh Sâm! *(Jeje: Khúc này tự dưng cứ nhớ tới APTX 4869 O w O)*

Tạ Sâm đối với Chu béo cười cười, nói: "Bởi vì Ngô Vĩnh Sâm căn bản không biết nàng tồn tại, mẫu thân của người này tên Ngô Tiểu Tỷ, tuổi trẻ bởi vì Ngô Vĩnh Sâm thay lòng đổi dạ mà bị đuổi ra khỏi nhà, cho nên nàng cực kỳ hận Ngô Vĩnh Sâm, sao có thể nhận cha con với hắn."

Chu béo nhìn Tạ Sâm tươi cười, da đầu không hiểu sao có chút tê dại, “Cho nên?”

Tạ Sâm không để ý đến biểu tình có chút cứng đờ của Chu béo, mà là không chút để ý đùa nghịch chiếc nhẫn đeo trên ngón tay, chậm rãi mở miệng nói: “Cho nên, khi tới khu an toàn, nàng nhận, cũng phải nhận, không muốn nhận, cũng phải nhận.”

17. Chương 17

Hai người lại thương nghị một chút chi tiết cụ thể về ngày mai, Chu béo sau đó công khai đi từ cửa phòng ra ngoài. Ôn Duyên có chút khẩn trương mà lắng nghe một hồi, hệt như lúc đối phương xuất hiện, vang lên tiếng “chi dát” rất nhỏ, rồi sau đó lại không một tiếng động.

Tạ Sâm nhìn gương mặt khẩn trương hề hề của Ôn Duyên, hình dạng môi đẹp đẽ bị bặm lại đến gắt gao, đường cong từ mũi đến chóp mũi cơ hồ cũng hoàn mỹ, đặc biệt là cặp mắt kia, từ góc độ hắn nhìn lại, khóe mắt hơi hơi chếch lên thật giống như đang câu dẫn bản thân, quả thực mỗi một chỗ, đều đánh thẳng vào địa phương ngứa ngáy nhất trong lòng hắn.

Ôn Duyên lớn lên một chút đều không có khí chất nữ nhi, nhưng hắn thật sự trước nay cũng chưa từng thấy, nam nhân nào lớn lên lại đẹp như vậy. Hắn chỉ biết là, Ôn Duyên bên cạnh đây, đã vài lần làm hắn dâng lên loại cảm giác khó khắc chế……

“Mang tôi vào trong không gian cậu nhìn xem.”

Gì?

Ôn Duyên đột nhiên quay đầu lại, nhìn Tạ Sâm như nhìn quái vật.

“Tôi biết không gian của cậu có thể vào được.” Tạ Sâm vừa nói chuyện, vừa đùa nghịch nhẫn trên tay, “Mang tôi đi vào.”

Ôn Duyên mắt xem xét động tác Tạ Sâm, làm bộ không thèm để ý mà thử nói: “Cái gì đi vào không đi vào, chẳng lẽ, không gian của Ngô Mộng, còn có thể tiến……”

Ôn Duyên không nói ra hết, bởi vì hắn vừa nói vừa chú ý biểu tình của Tạ Sâm, mỗi một chữ mình nói ra sắc mặt Tạ Sâm lại đen thêm một phần, nói xong lời cuối cùng, Tạ Sâm ánh mắt đã âm trầm đáng sợ!

“Tôi…… Chính là muốn hỏi một chút, người khác cùng một mình tôi không giống nhau. Đi vào là không thành vấn đề, chỉ là……” Ôn Duyên đem mặt nhìn chính diện Tạ Sâm, biểu tình không thể nói là nghiêm túc hay là trêu ghẹo, “Nếu sau khi tôi mang cậu đi vào, phát hiện không có biện pháp, đem cậu mang ra……”

Tạ Sâm trầm mặc hai giây, đột nhiên liền cười. Hắn vươn ngón trỏ chỉ chỉ nhẫn trên tay trái, nói: "Chỉ cần tôi muốn, kết quả của việc cậu tháo nhẫn, tùy thời tùy chỗ đều có thể trước tiên ứng nghiệm."

(Jeje: Thề đọc cứ như "Nếu em dám ly hôn với anh hậu quả thế nào hiểu rõ" =))))))

Theo ánh mắt Tạ Sâm nhìn về phía ngón tay của chính mình, Ôn Duyên bất đắc dĩ mà nhếch miệng cười khổ. Xem ra nếu có một ngày, hắn cố ý đem Tạ Sâm lưu lại trong không gian, kết quả kia nhất định là ăn không hết gói đem đi.

Nhẫn này nếu hắn tháo ra sẽ chết, không tháo cũng chết. Bất quá ngẫm lại cũng đúng, người như Tạ Sâm, sao có thể để chính mình rơi vào hoàn cảnh xấu.

Nhìn Ôn Duyên không tình nguyện vươn tay trái, Tạ Sâm đem tay phải của mình phủ lên, chặt chẽ nắm chặt.

Ôn Duyên trầm mặc cảm thụ độ ấm lòng bàn tay đối phương, đó là thứ chỉ cần tiếp xúc một chút, liền sẽ muốn theo bản năng tránh đi cả người lạnh run, nhưng hắn không có tránh đi, mà là hơi hơi nhắm mắt lại, ngưng thần suy nghĩ về đám mạ một mảnh xanh lá.

Tuy đã làm tốt tâm lý chuẩn bị, đến lúc nhìn đến kệ để hàng cùng vật tư để lộn xộn, Ôn Duyên vẫn là có chút xấu hổ dời mắt đi, không quản đến phản ứng của Tạ Sâm.

Nguyên bản cho rằng Tạ Sâm sẽ trêu chọc vài câu, không nghĩ tới đối phương chỉ là nhẹ nhàng mà "Nga?" một tiếng, vừa đi lên trước vừa nói: "Quả nhiên không làm tôi thất vọng, cậu thật đúng là không khách khí."

Ôn Duyên bị Tạ Sâm nói có chút ngượng ngùng, lúc ấy ở siêu thị, hắn thật là không có khách khí…… Rốt cuộc lúc ấy đã như vậy, ai biết sau khi bọn họ đi rồi, siêu thị có thể hay không bị tang thi đạp hư? Những thực phẩm đó nếu như bị ô nhiễm, đến lúc đó mọi người dù là đói chết, cũng không dám ăn đi.

Huống hồ qua thôn này rồi có khả năng không còn cửa hàng nào nữa, sau này lang bạc kỳ hồ khắp nơi bôn ba, còn có thể có cơ hội quang minh chính đại mà thu thập vật tư sao? Mắt nhìn thấy những nhân tố không lường được ở trước mắt, lại không xuất toàn lực đi thu đồ vật, mới là đồ ngốc đi?

Lùi một chút nhìn lại, những thứ đó dù chỉ là cái cớ ích kỷ đi, nhưng trên đời này ai không ích kỷ đâu? Hiện tại đang là thời điểm sinh mệnh không biết lúc nào sẽ bị uy hiếp, rõ ràng biết về sau sẽ có lúc gặp khó khăn, ai còn có tâm tình chân chính đại nghĩa, đi suy xét an nguy của người xa lạ?

Ôn Duyên mắt nhìn Tạ Sâm ở phía trước đang tiến tới dọn đồ, vừa muốn đặt câu hỏi, chỉ nghe Tạ Sâm nói: "Còn không qua hỗ trợ? Muốn cho nơi này cứ loạn như thế? Khá khen cho một cái Linh Khí, nếu cậu không dùng, tôi cần phải đoạt cho mình."

Theo ánh mắt Tạ Sâm nhìn về cổ của chính mình, trong đầu Ôn Duyên hình như có thứ gì xôn xao một chút nổ tung, hắn đột nhiên trừng lớn mắt, thốt lên nói: "Không gian này…… Là bông hoa tai?"

(Jeje: Cho những ai không nhớ thì chính là cái hoa tai được dùng làm mặt dây chuyền đeo trên cổ Ôn Duyên đã được nhắc đến mấy chương trước lúc Tạ Sâm giảng giải về diễm công ấy ^^)

Tạ Sâm quay đầu lại nhìn hắn một cái, Ôn Duyên minh bạch ý tứ đối phương, lập tức co giò mà đi lên trước gom đồ vật, vừa thu thập, vừa thử nói: "Cái hoa tai kia phải chăng giống như trong tiểu thuyết viết, là vật dẫn không gian?"

Tạ Sâm vừa gom vật tư, vừa nâng cằm lên ý bảo, "Rừng trúc phía trước, cậu đi xuyên qua đi."

Ôn Duyên nhìn rừng trúc xanh um tươi tốt trước mặt, thời điểm mới vừa xuyên tới đây, hắn chính là ở phương hướng này, lúc ấy chỉ cảm thấy nơi này an tĩnh đáng sợ, nhưng hiện tại có Tạ Sâm ở bên cạnh cùng hắn nói chuyện, ngẫm lại cũng không thấy quá đáng sợ nữa, có khả năng nhân loại chính là động vật quần cư?

Kỳ thật nghĩ lại, một mình hắn ở trong không gian ăn no chờ chết cũng không phải không thể, chỉ là nơi này vật còn sống đều không có, thức ăn cũng không đủ cho hắn ăn cả đời, trừ bỏ cây trúc cùng thảm cỏ, tạm thời cũng không phát hiện thực vật nào khác, dựa vào mấy thứ này sống cả đời, như thế nào cũng quá không hiện thực.

Nếu giống như trong tiểu thuyết viết có hạt giống thực vật thì tốt rồi…… *(Jeje: Và lúc đó truyện sẽ chuyển tag thành chủng điền văn chứ méo phải mạt thế nữa Duyên nhé /wO)~)* Trong không gian này tuy không có mặt trời, nhưng nếu như cỏ và trúc đều có thể phát triển được, hắn là có thể trồng ra các loại thực vật khác đi? Hơn nữa hắn cùng Tạ Sâm ở chỗ này đều có thể hô hấp, nói cách khác nơi này hắn là cũng có thể nuôi sống động vật, nghĩ như vậy, không gian này, không phải giống trong tiểu thuyết tu chân hay viết, nghiễm nhiên chính là một thế giới độc lập sao?

Thấy Ôn Duyên không biết nghĩ tới cái gì, tuy rằng thoạt nhìn không có biểu tình, nhưng trong ánh mắt nhảy nhót cùng độ cong khóe miệng lại quá rõ ràng, Tạ Sâm cảm thấy tâm tình không tồi, vì thế mở miệng nói: "Đừng vội cao hứng, cùng tôi đi phía trước nhìn xem, nếu cũng chỉ có rừng trúc, cậu là muốn ngủ ở trên trúc nhọn sao."

Ôn Duyên hoàn toàn không cảm thấy câu này của Tạ Sâm có cái gì không đúng, bởi vì hắn cảm thấy đối phương nói quá có đạo lý! Nếu nơi này chỉ có rừng trúc làm sao bây giờ…… Chẳng lẽ thật sự phải ngủ ở trên cỏ sao……

Làm Ôn Duyên thất vọng chính là, lúc này đây ông trời giống như không có nghe được lời cầu nguyện của hắn, rừng trúc chỉ là rừng trúc, không gian cũng chỉ là không gian, tưởng tượng bên trong cái gì mà nhà trúc do cao nhân sáng chế, trong phòng lại có tuyệt thế ngọc giản linh tinh, những chuyện như thế đều không phát sinh trên người hắn.

Bất quá thất vọng đồng thời cũng có thu hoạch ngoài ý muốn, bên phải rừng trúc có một dòng suối dễ

nhìn, nguồn nước vẫn đang lưu động, thoạt nhìn sạch sẽ cực kỳ, chỉ là dù sạch sẽ Ôn Duyên cũng không dám uống, nhưng Tạ Sâm sau khi khom lưng quan sát một lát, thực dứt khoát nâng tay vốc nước lên uống một hớp!

"Uy! Cậu……" Ôn Duyên quả thực không thể tin được hình ảnh chứng kiến trước mắt! Nam chính chính quy trong văn! Cứ như vậy một phen lấy nước từ nguồn nước chưa rõ nói uống liền uống!!! Loại hành động không có ý thức được nguy cơ này!! Thật sự là thuộc về nam chính sao? Thật là nên thuộc về nam chính sao?!!!

Tạ Sâm quay đầu lại, liền thấy Ôn Duyên nhìn chằm chằm chính mình, vẻ mặt phức tạp biểu tình. Cơ hồ không cần nghĩ, hắn cũng có thể đoán được Ôn Duyên lại đang suy nghĩ cái gì.

"Tất cả vật sở hữu nơi này, đối với chúng ta, chỉ có lợi mà không có hại."

Tuy rằng xưng hô "chúng ta" làm trong lòng Ôn Duyên có chút khó chịu, nhưng hắn vẫn là thức thời nói: "Cậu như thế nào lại xác định như vậy? Cậu biết lai lịch không gian này?"

Tạ Sâm đứng lên vẫy vẫy tay, hắn nhìn rừng trúc bên cạnh, vừa hướng bên kia đi vừa nói: "Cậu vừa rồi nói hoa tai của cậu là vật dẫn không gian, kỳ thật cũng không đúng lắm, vì nếu không có cái hoa tai kia, cũng không có không gian này."

Theo âm thanh Tạ Sâm nói, Ôn Duyên chỉ nghe "răng rắc" một tiếng, một cây trúc ước chừng bằng cẳng chân đàn ông, cao hơn mười mét che trời chậm rãi hướng bên cạnh ngã xuống!!

"……"

Tạ Sâm phảng phất không cảm thụ được cõi lòng tràn đầy mặt Sparta (*) của Ôn Duyên, hắn một bên giống quái thú dùng đao chém cây trúc, một bên không chút khó thở nói tiếp: "Khối phỉ thúy kia của cậu, trước kia cũng đã là Linh Khí, có lẽ là bởi vì nó bị tạo hình thành bộ dáng cây trúc, cho nên trong không gian mới có rừng trúc, bất quá việc này cũng không quan trọng."

(*) Sparta: Tên của một tộc chiến binh ngày xưa rất mạnh, mà cách nói "tràn đầy Sparta" này trong văn Trung Quốc tương đương với "gào thét trong lòng". Muốn biết thêm chi tiết có thể tra google.

Giọng nói rơi xuống, lại là một tiếng "răng rắc", cây trúc cao thứ nhì chậm rãi ngã xuống, "Quan trọng là, cậu có vài phần Linh Khí, mà cùng lúc đó, cũng có người vận khí giống cậu, bọn họ, cũng có được Linh Khí như vậy."

Lời nói của Tạ Sâm cơ hồ mở ra cánh cửa một thế giới hoàn toàn mới đối với Ôn Duyên, giờ khắc này việc lực tay của Tạ Sâm giống như quái vật, cơ hồ đã vô pháp làm Ôn Duyên cảm thấy giật mình! Làm hắn giật mình chính là! Khối phỉ thúy này! Trước đó cư nhiên cũng đã là một cái không gian Thần Khí?!

Tuy rằng Tạ Sâm nói đây là Linh Khí, nhưng ở trong mắt hắn, nãy rõ ràng gọi là Thần Khí a không tốt sao?!

Hắn cho rằng hắn vận khí như thế nào mới gặp được may mắn! Nhưng ai biết, cư nhiên có thật nhiều người giống hắn a! Trước kia còn có cảm giác trâu bò hống hống ưu việt, nháy mắt liền hôi phi yên diệt (**) a! A? A!!

(**) Hôi phi yên diệt: Tan thành tro bụi

"Chỉ là, chỉ là thứ này của tôi, tôi cũng không biết là như thế nào kích hoạt?! Trước kia đeo như vậy nhiều năm, hoàn toàn là không có phản ứng." Hắn hiện tại duy nhất muốn biết rõ ràng chính là, rốt cuộc là vì xuyên qua nên mới kích hoạt không gian Thần Khí, hay là vì cái gì khác?

"Loại Linh Khí này không có cách nào đơn phương kích hoạt, có người khuynh tẫn cả đời muốn có được một khối vật như vậy, đến chết cũng vô pháp thực hiện. Bởi vì Linh Khí đều là có linh khí, rất nhiều loại hiện tượng có thể chứng minh, chúng nó cũng có lựa chọn của chính mình. Ở thời điểm chúng nó muốn hiển lộ ra, bất luận cậu nghĩ thế nào, cũng đều không có quan hệ mấy."

Ôn Duyên hơi chút nghĩ nghĩ, tuy rằng trong đầu lộn xộn, nhưng hắn vẫn là tận lực suy nghĩ, đối với Tạ Sâm ở phía trước vẫn cứ "chém" trúc nói: "Cậu nói như vậy…… Tôi nhớ rõ lúc tôi còn nhỏ, khối phỉ thúy cũng không có trong suốt như vậy. Bởi vì khi đó còn nhỏ, cha mẹ cũng sẽ không thỉnh cho tôi đồ vật quá quý trọng, nhưng là nhiều năm như vậy tôi vẫn luôn mang bên người, không có dò hỏi người khác, tôi cũng không thực xác định…… Nhưng tôi đích xác cảm thấy nó trở nên xinh đẹp, so với thời điểm trước đó cũng trong hơn ít nhiều, vẻ ngoài cũng càng ngày càng hồn hậu nồng đậm."

Ôn Duyên vừa nói vừa đem hoa tai trong cổ áo ra, hoa tai hình trúc tinh oánh dịch thấu sáng loáng đáng yêu, chỉ là nhìn liền nhịn không được tâm sinh vui mừng, "Này…… Theo cậu nói, chính là do nó lựa chọn sao?"

18. Chương 18

Tạ Sâm đang chuyên tâm mà "chém" trúc, Ôn Duyên nhìn thân ảnh tới tới lui lui của đối phương, nhịn không được dò hỏi: "Cậu biết tôi có thể làm cậu thanh tỉnh, vì cái gì ngay từ đầu còn nói phải đi?"

Động tác của Tạ Sâm dừng một chút cũng chưa, khi Ôn Duyên cho rằng đối phương sẽ không trả lời, chỉ nghe Tạ Sâm nói: "Cậu cảm thấy vì sao?"

Ôn Duyên lặng im hai giây, nguyên bản còn muốn nói ra "cảm tưởng", nhưng tưởng tượng đến lúc ấy đối phương ngồi ở bên cạnh mình nói, "Có một số việc, nếu không rời đi, sẽ không chịu khống chế", còn có lời nói lúc trước và loại ánh mắt đối phương dành cho mình……..

Hắn cũng là nam nhân, hắn đương nhiên cũng có cảm xúc mà nam nhân bình thường có, loại ánh mắt này

đại biểu cái gì hắn cũng quá minh bạch. Chỉ là hắn không rõ, Tạ Sâm chính là nam chính a? Nam chính như thế nào sẽ…… Như thế nào sẽ đối với hắn sinh ra loại cảm xúc không bình thường này?

"Cậu làm nhanh đi, tôi qua bên kia thu thập đồ vật."

Cũng không quản phản ứng của Tạ Sâm, Ôn Duyên nói xong liền xoay người hướng về chỗ đặt vật tư chồng chất, trong một chốc suy nghĩ trong đầu quá nhiều, hắn không có cách nào bình tĩnh đối mặt Tạ Sâm, kỳ thật nói đến cùng bọn họ cũng mới nhận thức mấy ngày mà thôi, hắn thật sự không cách nào lý giải Tạ Sâm vì cái gì có thể đối với hắn sinh ra hứng thú.

Mắt Tạ Sâm nhìn Ôn Duyên đi tới phía trước, hắn cũng không nói cho Ôn Duyên biết, kỳ thực lúc trước nếu là phải đi, hắn cũng không định để Ôn Duyên rời khỏi tầm mắt của mình. Bởi vì hắn hiểu rõ, đối với hắn mà nói, Ôn Duyên cùng người khác tuyệt đối là bất đồng, ngay cả chính hắn cũng không thể giải thích, vì cái gì trong tiềm thức cứ như vậy để ý sự tồn tại của Ôn Duyên, nhưng không thể phủ nhận chính là, bọn họ thật là có duyên, mà loại duyên phận này, sớm không biết từ trước kia bao giờ, cũng đã tồn tại.

……

Một phòng thí nghiệm ngầm rộng lớn, đèn chiếu sáng tái nhợt chói mắt cơ hồ che kín trần nhà, phía vách tường giống như loại bể cá gắn trên tường, mà bên trong chính là tràn đầy chất lỏng ghê tởm màu bọt biển không ngừng sôi sục. Bên ngoài chất lỏng đó là một tầng thủy tinh dày, bên trong chất lỏng lại được pha lê ngăn cách chia thành nhiều khối khu vực, có nâu thẫm có xanh xám còn có đỏ rực.

Trên tường gắn đèn pha huỳnh quang, những chất lỏng quỷ dị nguyên bản không rõ lý do vẩn đục, bị ánh đèn chiếu đến trở nên âm trầm đáng sợ cực kỳ. Nếu đến gần một chút, sẽ thấy bên trong mỗi một ngăn là một sinh vật bất đồng. Có nhân loại, có động vật thường thấy, có sinh vật cơ hồ chỉ tồn tại trong truyền thuyết, mà nhiều nhất, chính là dị dạng quái vật đáng tởm.

"Dùng điện giật!! Mau dùng điện giật!!!!!" Theo âm thanh hoảng loạn nôn nóng vang lên, tiếng điện giật "chi chi", cơ hồ giống như dùng máy khuếch đại âm lượng, vang vọng khắp bên trong phòng thí nghiệm trống trải.

Ở giữa phòng thí nghiệm, có một cây khoan dài gần ba mét cắm trên mặt bàn cực lớn. Giờ khắc này, phía trên mặt bàn to rộng đang mạnh mẽ buộc chặt một sinh vật hình người cả người mọc đầy bọc mủ ướt. Có lẽ sinh vật làm theo bản năng, động tác không ngừng giãy giụa vặn vẹo, bọc mủ trên người cùng bướu, không ngừng thấm ra chất lỏng màu vàng bên ngoài, mà chỗ bị trói chặt, bởi vì áp lực, những chất lỏng cơ hồ bị đè ép văng tung tóe.

"Tê dát…… Dát!!!"

Nghe sinh vật gào rống lên âm thanh khiến người ta phải sợ hãi, mấy nhân viên nghiên cứu mặc hai lớp trang phục thí nghiệm nhìn mặt nhau, bọn họ kề miệng bên máy khuếch đại âm lượng, bên trong phòng thí nghiệm tuyệt đối phong kín, cho dù chỉ là tiếng người thở dốc, đều có thể thông qua loa lớn treo bốn phía trong nhà truyền phát tin tới.

"Kim tiến sĩ, tôi xem tình huống của N1 hiện tại, vẫn là quá không ổn định, không bằng chờ thêm một khoảng thời gian, chúng ta……"

Nam nhân được gọi là Kim tiến sĩ, ở phía bên kia lớp kính trong suốt phòng hộ phục, nhìn lại thực nghiệm viên đang nói chuyện. Thực nghiệm viên kia nhận phải ánh mắt lạnh như băng của Kim tiến sĩ, thấy trái phải mấy thực nghiệm viên đều mắt nhìn mũi mũi nhìn tim trầm mặc không nói, lập tức đành phải cắn răng im miệng.

Hắn chỉ là cảm thấy cứ tiếp tục như vậy quá nguy hiểm! Bởi vì virus tang thi bị truyền ra ngoài, các phòng thí nghiệm gần đây đều gia tăng tiến hành các thí nghiệm trên thân thể sở hữu cảm nhiễm. Bọn họ chưa bao giờ đuổi theo tiến độ đến như vậy, cũng đều ở tình trạng lửa sém lông mày tiến hành các hạng số liệu thực nghiệm.

Bởi vì trong tương lai một ngày nào đó, các thí nghiệm về sở hữu năng lực nhất định đều phải từ bỏ! Không có tài liệu bên ngoài cùng với vật tư duy trì, cho dù bọn họ có thể chống đỡ trong phòng thí nghiệm một năm, nhưng kia cũng không phải kế lâu dài a! Một năm sau tất cả mọi người sẽ bị vây chết trong phòng thí nghiệm! Cho nên Kim tiến sĩ mới có thể khiến cho mọi người, trong nguy hiểm trở nên mạo hiểm, tiến hành các thực nghiệm điên cuồng trước kia sẽ không bao giờ dám đường đột làm!

Mà cơ thể thực nghiệm của N1 này, chính là dung hợp sáu loại biến dị sinh vật virus đầu tiên. Những sinh vật biến dị nguyên bản có được năng lực kỳ dị người thường không thể tin được, trước mắt chính là nhờ dung hợp lượng lớn virus, càng dung hợp nhiều càng biến dị nhiều, biến dị đó mang đến hậu quả gì, bọn họ giống nhau đều không có chứng thực. Việc xử lý quá mức nhanh chóng, sẽ mang đến dạng hậu quả gì, tất cả bọn họ đều không cách nào đoán trước được!

"Tê…… Dát!! Dát!!!"

Thực nghiệm viên đứng trên mặt bàn bên trái nhìn chằm chằm lên màn hình số liệu, thứ đại biểu cơ năng trói trụ sinh vật không ngừng nhanh chóng tiêu hao, loại biến hóa bất thình lình xảy ra này, làm âm thanh nàng cơ hồ có chút khẩn trương, "Tiến sĩ! Tình huống N1 dường như rất không phù hợp! Cơ năng của nó sắp đột phá cực hạn! Còn tiếp tục như vậy……."

"Bang!" Tiếng đứt gãy vang lên, hai thực nghiệm viên bên phải cả kinh hét lớn một tiếng rồi liên tiếp lui mấy bước, "Tiến sĩ!! Dây cột!! Nó, đem dây cột giật đứt!! Nó đem dây cột giật đứt!!!!" Tuy hai thực nghiệm viên này đã từng thấy qua đủ loại hoang đường sinh vật lực lượng, lời nói đến cùng, thế nhưng cũng là mang theo nỗi sợ hãi!

Dây cột đó chính là thành quả nghiên cứu khoa học mới nhất được tiến sĩ Kim cho dùng ở phòng thí nghiệm, thông qua kỹ thuật phân tích hạt vật chất ngoài không gian, toàn bộ đội ngũ nghiên cứu gần một năm rưỡi mới có được số liệu đáng tin cậy. Các chất có tính kiềm cao chất ăn mòn đối với nó hoàn toàn không có hiệu quả, cho dù là chất ăn mòn mới được tạo ra gần đây, cũng không có cách nào gây tổn hại lên nó!

Chỉ riêng trọng lượng của nó đã đạt đến con số không thể tưởng tượng hơn bảy trăm tấn! Ở nhiệt độ gần như hai ngàn sáu trăm độ, nó vẫn cứ có thể bảo trì nguyên trạng không bị tổn hại! Ở dưới nhiệt độ đóng

băng hơn một trăm bốn mươi độ nó vẫn có thể duy trì được tính mềm mại và dai!

Chỉ là tài liệu chế tác quá mức thưa thớt cùng khó tìm, cho dù là nguyên vật liệu làm từ bên ngoài không gian trong tình huống đặc thù, cũng là yêu cầu cao độ tinh khiết tinh luyện cùng đại lượng xóa giảm mới có thể có được đến một chút gia công nguyên liệu.

Đừng nói lượng sản, liền tính là phòng thí nghiệm phân lượng bọn họ cũng khó lấy được. Nếu không phải bọn họ ở nghiên cứu mấy thứ vật chất bình thường không thể trói buộc được, Kim tiến sĩ như thế nào lại đem chúng đi phí phạm của giời?!

Chỉ là đồ vật cơ hồ dùng phương pháp vật lý không cách nào phá hủy được, cư nhiên lại bị tên quái vật này dễ như trở bàn tay chặt đứt!

Mắt nhìn dây cột đứt gãy càng ngày càng nhiều, sinh vật hình người cả người chảy dịch nhầy màu vàng không ngừng phát ra tiếng tru chói tai rên rỉ. Những nghiên cứu viên đã sớm thối lui ra phía sau mặt bàn đến mấy thước.

Tuy rằng bọn họ từ ngày đầu tiên mới vừa tiến vào phòng thí nghiệm, đã biết mạng này tùy phía trên mà phụng hiến, mà thời điểm khi nhân loại gặp phải đe dọa liên quan đến tính mạng, đặc biệt là loại thời điểm không biết sợ hãi cùng đã biết nguy hiểm đồng thời quay quanh họ, vẫn cứ có thể kiên định đứng ở mặt bàn biên kiên nhẫn quan sát, chỉ sợ cũng chỉ có một người được gọi là Kim tiến sĩ Kim Văn Tu!

Mắt nhìn sinh vật hình người nọ đang tránh thoát khỏi trói buộc, Kim Văn Tu chỉ vào nghiên cứu viên đứng cách gần phòng chỉ huy nhất, âm thanh phát ra bình tĩnh đáng sợ, "Mười hai, đem cửa khoang mở ra."

Cùng lúc lệnh được truyền ra, cơ hồ tất cả mọi người có thể nghe được, âm thanh thở dài nhẹ nhõm truyền tới lẫn nhau từ loa. Số mười hai bên cạnh phòng chỉ huy cánh tay cơ hồ nhũn ra đẩy chốt mở, trong nháy mắt, toàn bộ mặt tường bao lấy chất lỏng ở phía Tây hoàn toàn giảm xuống đến bên dưới, mà mặt sau của nó, dần dần hiển lộ một cái thông đạo sáng rộng ước chừng ba cửa, đèn bên trong thông đạo cơ hồ từ tường rơi xuống đồng thời tự động mở ra, mấy nghiên cứu viên thấy Kim tiến sĩ hướng về phía bên này đi, lập tức một chút cũng không dám chậm trễ chạy theo hướng trong.

Thời điểm đoàn người thấy quái vật hình người ở kim tiến sĩ bước vào "cửa khoang" hoàn toàn từ mặt bàn ngồi đứng dậy, theo cánh "cửa khoang" kim loại từ từ nâng lên, tất cả mọi người thấy được quái vật hình người nọ quay đầu lại, dùng ánh mắt hết sức dữ tợn đáng sợ mà nhìn bọn hắn chằm chằm!

"Nó…… Nó, nó giống như…… Còn có ý thức……"

Cửa khoang sau im ắng, nhưng không chờ hai giây mọi người liền cảm thụ được cảm giác cơ hồ coi như đất rung núi chuyển chấn cùng nứt toạc, mấy cái nghiên cứu viên yết hầu không ngừng nuốt, tuy rằng thực tự tin khoang an toàn này trước mắt tuyệt đối còn chưa có vật chất có thể hủy diệt nó, nhưng dây cột vừa rồi cũng không phải đồ vật bình thường, còn không phải bị kia quái vật dễ như trở bàn tay phá hư sao……

"Đi."

Mấy người nghe tiếng nhìn về phía Kim Văn Tu, Kim Văn Tu tựa như không có cảm nhận được ánh mắt của bọn họ, vừa đi phía trước vừa nhíu nhíu mày, "Phòng thí nghiệm hẳn là không thể dùng, thật nhiều đồ vật…… Đều lãng phí."

Mấy thực nghiệm viên đi phía sau Kim Văn Tu quay đầu lại xem, khoang cửa hậu gần như ba mét cư nhiên có dấu hiệu biến dạng! Kim Văn Tu bước chân tuy rằng không chậm, nhưng mọi người tâm đều đã loạn cả lên! Quái vật kia xem ra thật là có ý thức! Loại ánh mắt trước khi cửa khoang đóng lại này của nó, giống như là hận bọn hắn! Tuy rằng lúc ấy…… Chỉ là, chỉ là làm sao đã đến tình trạng này, lại vẫn còn ý thức?! Nếu làm nó chạy đi ra ngoài, nó có thể hay không có năng lực khác, lại ở bên trong đám người tìm kiếm bọn họ, sau đó thực thi báo thù……

……

Ôn Duyên nhìn căn nhà trúc giản dị trước mắt, biểu tình ngàn năm không đổi trên mặt vì quá khiếp sợ mà hơi hơi mở miệng.

"Nơi này không có mưa cũng không có tuyết, chỉ cần làm ra cái khung là được, tuy rằng có chút đơn sơ, nhưng người có thể ở được."

Ôn Duyên không rảnh trả lời Tạ Sâm, ngực hắn vì chịu đựng cảm giác phù phù kinh hoàng, nhẹ nhàng mở cửa trúc hướng vào trong đi. Phòng trong diện tích không quá lớn, thế nhưng lại có một cái giường trúc cực kỳ to! Hơn nữa trên mặt giường, chỗ hai phiến trúc giao nhau, đều được Tạ Sâm bổ ra cố định lại!

Ôn Duyên chậm rãi dùng tay vịn sờ lên, cư nhiên một chút đều không cảm thấy đột ngột bất bình! Hắn ở trong miệng cắn môi làm chính mình bình tĩnh, duỗi tay nhẹ nhàng mà lắc lắc chân giường, thấy chân giường không chút sứt mẻ, từ cắn môi biến thành cắn răng, lại đột nhiên dùng sức lắc lắc, nhưng mặt giường cư nhiên vẫn là không chút sứt mẻ!

"Mặc dù có hơi đơn sơ, nhưng vì nghĩ cho bản thân, tôi cũng sẽ không làm nó quá rời rạc."

Ôn Duyên cơ hồ không có cách nào nghe Tạ Sâm nói những lời "vì nghĩ cho bản thân" này, hắn thực sự không có cách nào tiếp thu tình huống hiện tại…… Chẳng lẽ thân là nam chủ, liền nên hù chết người qua đường Giáp sao? Cái loại kỹ năng dùng thủ đao cuống chém cây trúc cũng dã đủ lóe mù đôi mắt chó oxy hóa hợp kim của hắn! Chính là thứ này! Tại! Bây! Giờ!!

Ôn Duyên nhịn xuống suy nghĩ trong lòng, liều mạng cúi xuống nhìn đồng hồ trên tay, thời gian cơ hồ chỉ qua đi chưa đến hai giờ! Chỉ không đến hai giờ a nima!! Nam chính Tạ Sâm vĩ đại của bọn họ! Tạ Sâm đồng hài vĩ đại! Cư nhiên chỉ dùng hai giờ tạo ra được một căn nhà trúc cùng một giường trúc!!! Chỉ! Trong! Hai! Giờ!

Tạ Sâm thấy Ôn Duyên vẫn luôn trầm mặc, vừa định mở miệng nói vài câu, kết quả ai ngờ Ôn Duyên

nguyên bản đối với chính mình còn hờ hững, mắt kia nhìn về phía mắt mình, lập tức từ thâm thúy đến không cảm xúc, trong nháy mắt liền quá độ trở nên bóng lưỡng dọa người……

19. Chương 19

"Ba anh em kia, có phải đặc biệt không dễ khống chế?" Ôn Duyên nghĩ nghĩ, vẫn là đem nghi vấn xoay vòng nãy giờ trong lòng hỏi ra.

Tuy rằng tình hữu nghị giữa Chu béo và Tạ Sâm hẳn là không ít năm, nhưng trực giác hắn mách bảo Tạ Sâm không phải loại người vì đối phương là bằng hữu, liền sẽ đem toàn bộ tâm sự nói ra. Chu béo có lẽ cũng biết tính nết này của Tạ Sâm, cho nên khi nãy cũng không tiếp tục đề tài này.

Nghe được vấn đề của Ôn Duyên, Tạ Sâm cũng không có phản ứng gì ngoài ý muốn, trong đầu hắn vẫn còn đang dừng lại ở ánh mắt bóng lưỡng vừa rồi của Ôn Duyên.

Tuy rằng sự việc chỉ xảy ra trong vài giây, Ôn Duyên sau khi phản ứng nhanh chóng thu liễm yên lặng không một tiếng động, nhưng Tạ Sâm hắn xác thực nhìn thấy Ôn Duyên như vậy, là vì một hành động nào đó của mình, khiến Ôn Duyên sinh ra cảm giác không giống……

Giờ này khắc này hai người nằm song song trên giường trúc, tư thế lấy tay gối sau đầu. Nhờ độ ấm trong không gian, cơ hồ là không lạnh cũng không nóng, cho nên không có chăn cũng không sao, tuy rằng "ván giường" dưới thân có hơi cứng, nhưng trong hoàn cảnh cả người được bao bọc bởi mùi trúc, tâm hai người đều trở nên trầm tĩnh.

"Không phải bọn họ không dễ khống chế, mà vì bọn họ cũng giống như cậu, mỗi người trên người đều có một cái Linh Khí."

Vẻ mặt Ôn Duyên giống như gặp quỷ chậm rãi nghiêng đầu nhìn về phía Tạ Sâm. Tạ Sâm không cử động, khóe miệng cong lên nói: "Cho dù mỗi người bọn họ có một cái, Linh Khí vẫn là bảo bối cực kỳ hi hữu, huống hồ Linh Khí trân quý nhất trong các loại chính là không gian Linh Khí, mặt dây chuyền của cậu vẫn rất quý giá, không cần lo lắng."

Ôn Duyên bị nói trúng tâm sự, tai có chút hồng quay đầu lại, lần này đổi lại làm Tạ Sâm quay đầu nhìn về phía hắn, câu môi tiếp tục nói: "Nhưng mà, càng là đồ vật trân quý càng dễ dàng bị người mơ ước, nói như vậy, người có Linh Khí có thể cảm nhận được Linh Khí đã kích hoạt trên người người khác, nhưng ta cũng không nhìn ra ngươi có cảm ứng gì đối với ba người kia…… Bất quá nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ba người bọn họ, đều đã biết trên người của cậu có một cái, so với đồ vật của họ cộng thêm việc ở bên nhau, còn có khả năng kiếm thêm vài món tốt."

Ôn Duyên nghĩ tới Hình Nhị lúc trước thân cận trợ giúp, không biết như thế nào, sau lưng đột nhiên xuất hiện một cỗ lạnh lẽo vô pháp khắc chế.

"Bất quá, nếu Linh Khí không có kích hoạt, cho dù là người mang theo Linh Khí, cũng không thể cảm thụ được. Cho nên ba người kia có lẽ cũng đã biết rằng cậu đã phát hiện ra sự tồn tại của Linh Khí trên người…… Linh Khí đã kích hoạt rồi, dù cướp đi cũng không dễ dàng khống chế, nhưng mà……"

Tạ Sâm nhìn biểu tình có chút cứng đờ của Ôn Duyên cùng sắc mặt hơi trắng bệch, độ cong khóe miệng lại ngày càng lớn, "Nếu chủ nhân Linh Khí đã chết, thì lại là chuyện khác."

A…… Ha hả……

Ôn Duyên có chút cứng đờ mà duy trì tư thế nhìn về phía trần nhà, ngàn vạn con thảo nê mã bị bệnh trĩ, kết bè kết đội trong đầu hắn cuồng dã lao nhanh! Ý của Tạ Sâm mà nói, nếu xuất hiện một nhân vật tương đối lợi hại trâu bò, như vậy một giây sau, không gian liền có thể nhận đối phương là chủ phải không?! Như vậy không khoa học a!! Khác với mạt thế tiểu thuyết, tu chân tiểu thuyết a!! Rõ ràng là lấy máu nhận thân a phi! Là lấy máu nhận chủ a!! Vì cái gì hắn đến nơi này!! Cái không gian này một chút tiết tháo đều không có!! Sau khi chủ nhân đã chết!! Liền có thể cùng người khác đi a a a a a này quá không có trung trinh xem a đi!!!

Từ từ……

Ôn Duyên chậm rãi chớp mắt, giả thiết như không phải nhằm vào hắn đi…… Tạ Sâm nếu nói ai khác cũng có Linh Khí, như vậy nói cách khác……

Cái giả thiết này!! Vẫn là do Tác! Giả! Khốn! Khiếp! nghĩ ra?!

Mệt hắn lúc ấy sau khi đánh -2 còn cảm thấy hối hận! Mệt hắn còn cảm thấy thật! Hối! Hận!

(Jeje: Cho những ai không nhớ thì bạn Duyên lúc đầu đọc truyện ghét thánh phụ quá nên đánh -2, đoạn này nằm trong văn án)

Tạ Sâm nhìn sắc mặt Ôn Duyên giống như nuốt phân, nhịn không được lộ ra nụ cười hiếm hoi lại bị Ôn Duyên bỏ lỡ, "Bất quá, tôi vẫn có một biện pháp, giúp cậu che giấu Linh Khí."

Ôn Duyên trong lòng vội vàng ngừng cuồng dã phun tào vị tác giả này, hắn quay đầu nhìn về phía Tạ Sâm vẻ mặt đứng đắn, nhất thời cũng không làm ra vẻ mặt đứng đắn được như vậy mà đặt câu hỏi nói: "Biện pháp gì?"

Ánh mắt Tạ Sâm lộ ra một cỗ cảm xúc Ôn Duyên xem không rõ, hắn cảm thấy biểu tình của Tạ Sâm lập tức liền trở nên thật……. Rất giống loại ý cười không tiếng động, lại như một loại tâm tình không được đùa giỡn, lại hoặc là đối với sự thức thời của hắn vừa lòng……? Tóm lại thực phức tạp, hắn thật sự không biết nên làm sao đơn thuần định nghĩa.

"Đem Linh Khí của cậu và tôi, hợp lại thành một."

Ôn Duyên trầm mặc, hắn vô luận như thế nào đều không thể tưởng tượng được còn có loại khả năng này……. Loại đồ vật như phỉ thúy, cũng có thể hợp hai thành một?!

……

Cũng đúng, đến không gian đồ vật còn có, còn thứ gì là không có khả năng……

Chỉ là hắn vẫn không biết nên như thế nào trả lời Tạ Sâm, nói đến việc này, hắn cự tuyệt còn có đường sống sao, hình như là không.

Tuy rằng hắn biết Tạ Sâm hẳn là sẽ không hại hắn, nhưng từ đáy lòng khó tránh khỏi cũng có chút biệt nữu không thể nói tới. Nói khó nghe chút, kỳ thực phương pháp giết chết chủ nhân Linh Khí, sau đó thô bạo đem Linh Khí cướp đi, Tạ Sâm cơ hồ tùy thời tùy chỗ đều có cơ hội làm được đi?

Cho dù hắn không động thủ, chỉ có mỗi cái nhẫn kia cũng có thể làm hắn vạn kiếp bất phục đi? Lúc trước hắn còn hoài nghi rằng nhẫn này chỉ là ngụy trang thôi, nhưng từ lần toàn bộ tay đều bị đau như rút gân, hắn rốt cuộc không còn hoài nghi nữa việc chiếc nhẫn này còn có tác dụng không ai biết.

Nếu đối phương không được sự đồng ý của hắn, cũng có thể dễ như trở bàn tay cướp đi không gian, hắn còn có tư cách gì đi đề phòng cùng hoài nghi đối phương? Thời điểm một người năng lực cường đại đến nhất định nông nỗi, nếu hướng trên người này sử dụng một ít phỏng đoán ác ý, đều có vẻ vô lý.

Chính hắn cũng không nghĩ sớm như vậy đã sinh ra quan hệ ràng buộc sâu như thế với nam chính, hắn càng không có biện pháp khống chế tâm tình không xác định trong lòng mình. Từ nhỏ ở bên ngoài đã độc lập sinh hoạt, tính cách cũng là nguyên nhân dẫn đến trong trường không có bạn bè tâm sự, người mà hắn tưởng là thân mật nhất khi còn nhỏ, không phải sau khi có được hài tử của chính mình, liền đối với hắn xa cách lạnh nhạt sao?

Đến người thân nhất đều có khả năng tùy thời vứt bỏ chính mình, bằng hữu? Có thì thế nào, không có thì thế nào?

Loại tâm tính này vẫn luôn cùng với hắn lớn lên, tốt nghiệp, công tác, thẳng đến trước khi xuyên qua.

Hắn trước nay đều không thích đem cảm xúc của chính mình để cho người khác biết, nói trắng ra, hắn cũng không tin tưởng những người khác, hắn một chút đều không nghĩ đến việc đem sinh hoạt của mình cùng bất luận người nào chia sẻ, hắn không có thói quen để người khác quấy nhiễu sinh hoạt cùng tư ẩn của hắn. Hắn nguyên bản cho rằng không gian là một bí mật lớn cho đến chết cũng không thể nói ra, nhưng mới từ ngày đầu tiên gặp mặt Tạ Sâm, hắn liền không thể hiểu được đem tiết lộ bí mật này. Rồi sau đó, cơ hồ là một đường không thể vãn hồi……

Từ từ…… Tạ Sâm nói…… Hợp hai làm một?!

"Cậu! Cậu cũng có loại Linh Khí này?!" Thông qua lời nói vừa rồi của Tạ Sâm, hắn cũng biết rõ ràng cái gọi là "Linh Khí", cũng không phải chỉ có mỗi loại không gian, có lẽ còn có những thuộc tính thần kỳ khác hắn chưa biết, nhưng Tạ Sâm chưa nói, hắn cũng không đặc biệt cảm thấy hứng thú.

Phảng phất như đang cười phản ứng trì động của Ôn Duyên, Tạ Sâm đang kề sát thân hắn lấy từ trong quần áo đen một món đồ vật, Ôn Duyên hơi hơi khởi động cánh tay nhìn kỹ qua, là một đoạn đen nâu……

"Đây là cái gì? Là ngọc? Hay là……?"

"Hàm răng Lang Vương."

Ôn Duyên khóe miệng giật giật, hàm răng Lang Vương? Thứ quái dị này cũng có thể xem là Linh Khí? Tạ Sâm có phải hay không cố ý đùa hắn?!

Nhìn thấy biểu tình của Ôn Duyên, Tạ Sâm liền biết đối phương suy nghĩ cái gì. Chỉ là nhìn nanh sói trong tay hắn, lời giải thích đã đến miệng, lại không biết nên nói từ đâu.

Ôn Duyên nhìn bộ dáng Tạ Sâm như đang chìm vào hồi ức, lập tức cũng phản ứng lại biểu tình khi nãy của mình cũng quá không đạo nghĩa, nhanh chóng mở miệng nói: "Chỉ là…… Hai thứ này làm sao hợp hai thành một? Còn có, Linh Khí này của cậu…… Là thuộc tính gì?"

Nguyên bản biểu tình của Tạ Sâm còn đang bình tĩnh, không biết vì câu nói nào của Ôn Duyên, hay do ngữ khí mà xúc động thần kinh, hắn hơi hơi nhíu mày, dùng khóe mắt liếc Ôn Duyên. Thời điểm Ôn Duyên nhận ra ngữ khí của mình có chỗ sai, chỉ nghe Tạ Sâm chậm rãi mở miệng nói: "Cậu đã biết chuyện tôi có Linh Khí, nếu cậu không đồng ý……"

"Tôi đồng ý!!" Cơ hồ không đợi Tạ Sâm nói dứt câu, Ôn Duyên liền gấp không chờ nổi nói ra lập trường của hắn! Bởi vì hắn thề hắn vừa rồi thấy được Tạ Sâm trong mắt chợt lóe qua sát khí! Hắn quả thực là muốn điên rồi! Chẳng lẽ đối với một người cảm thấy hứng thú, không phải là…… Không phải là nên ôn nhu một chút sao?! Vì cái gì nam chính của bọn họ là quỷ dị như vậy?! Nói trở mặt liền trở mặt không tính!! Nima động cũng chưa động lại nổi sát khí!!! Đây là muốn nháo thế nào a?!

Tạ Sâm không để ý đến biểu tình muốn nằm liệt ra của Ôn Duyên, hắn đương nhiên không biết, mỗi lần Ôn Duyên ở trong lòng phun tào, trên mặt chỉ có mỗi loại biểu tình này.

Tạ Sâm đứng lên, Ôn Duyên cũng ngồi dậy theo, Tạ Sâm vươn tay, Ôn Duyên nhìn biểu tình của đối phương cùng ánh mắt, mặt đơ ngoan ngoãn lấy mặt dây chuyền từ trong cổ ra, rồi sau đó lại nhìn nhìn Tạ Sâm, tiếp tục mặt đơ, tháo mặt dây chuyền từ trên vòng cổ xuống.

Nhìn đối phương đem mặt dây chuyền đưa cho mình giống như đứa bé ngoan, Tạ Sâm đem cái của mình túm lấy rồi sau đó ném cho Ôn Duyên.

“Sau khi đeo nó lên, thời điểm trăng tròn mỗi năm, tôi đều sẽ mất đi một đoạn thời gian ký ức.”

Tuy rằng tò mò đối phương như thế nào sẽ mất đi ký ức, nhưng nghĩ đến giả thiết Tạ Sâm là nam chính cho nên trong lòng Ôn Duyên cũng không thấy lo lắng gì.

Dù sao nam chính vô luận có việc gì đều không sao là được rồi! Tuy rằng trong nguyên tác không có viết về chuyện này, cũng có lẽ hắn chưa đọc tới lúc đó? Nhưng Tạ Sâm nếu biết mang nó có hậu quả, như vậy đại biểu, dù có không tốt, mang vẫn đỡ hơn là không mang!

Ôn Duyên yên tâm thoải mái ngừng suy nghĩ, cẩn thận cảm thụ nanh sói trong tay. Loại lạnh lẽo này, theo lý thuyết mang bên người không thể lạnh như vậy, hay tại nanh sói nên mới vậy?

Hắn nhẹ nhàng chuyển động một chút, phát hiện mặt trái răng nanh có hoa văn thực rườm rà, có chỗ như bụi gai, có chỗ như dây mây, ở giữa là có những ký hiệu văn tự hắn xem không hiểu, thoạt nhìn có chút ngỡ ngàng.

“Đeo nó lên.”

Tay cầm nanh sói của Ôn Duyên ngừng lại một chút, yết hầu không tự giác nuốt một cái, đeo nó lên?

“Sau khi tôi đeo nó lên,” Ôn Duyên nỗ lực điều chỉnh ngữ khí của mình, nhìn thẳng Tạ Sâm nói: “Có thể hay không cũng giống cậu?”

Ôn Duyên không nói hết, nhưng Tạ Sâm nghe hiểu, đối phương là đang hỏi hắn sau khi đeo nanh sói lên, thời điểm trăng tròn có thể bị mất đi ký ức hay không.

Hắn không có lập tức phủ định, mà là hơi hơi rũ mắt xuống, làm Ôn Duyên không thấy rõ lắm cảm xúc bên trong.

Thời gian phảng phất yên lặng, ở thời điểm Ôn Duyên nhịn không được muốn hỏi một lần nữa, Tạ Sâm đứng phía trước hắn, chậm rãi mở miệng.

“Nếu tôi nói, cũng giống như tôi thì sao.”

……

20. Chương 20

"Nếu tôi nói, sẽ giống như tôi thì sao."

Tạ Sâm ngẩng đầu, thậm chí là có hơi quá, bởi vì ngửa ra sau, hắn rũ mắt nhìn thấy ánh mắt Ôn Duyên, giống như một vị thần tà ác coi khinh nhân loại, càng đừng nói khóe miệng kia mang theo ý cười chói lọi "ác liệt".

"Hai chủ nhân của hai Linh Khí, trao đổi Linh Khí lẫn nhau đeo vào, là loại biểu hiện hòan toàn tín nhiệm đối phương bậc nhất. Linh khí cảm nhận được từ trường biến hóa của chủ nhân, cũng sẽ làm ra điều chỉnh tương ứng. Cái gọi là hợp hai làm một, chính là ý này. Trong ngươi có ta, trong ta có ngươi……"

(Jeje: Hint bắn tung tóe mù mắt đám cẩu độc thân =_=")

Ôn Duyên ngẩng đầu nhìn Tạ Sâm giờ khắc này có hơi biến thái, rồi sau đó da đầu có chút tê dại nhìn nanh sói trong tay, hắn tin tưởng nếu không làm theo lời Tạ Sâm nói, dù Tạ Sâm sẽ không lập tức giết chết hắn, nhưng cũng tuyệt đối làm ra những việc rất đáng sợ, hắn cũng không biết căn cứ vào đâu có loại cảm giác này, nhưng hắn biết là thế.

Suy nghĩ lợi hại trước sau hơn bốn mươi giây, Ôn Duyên cắn răng nhắm hai mắt, nếu đang ở tư thế đứng thẳng, chỉ sợ cũng muốn dậm chân một cái! Đôi tay hắn cầm lấy dây thừng buộc nanh sói phảng phất giống anh dũng hy sinh! Rồi đem nó tròng lên cổ của mình!

Thời gian phảng phất yên lặng một khắc, Ôn Duyên nhắm mắt lại lẳng lặng nghe động tĩnh xung quanh, chờ đến khi xác định thật sự không có dị tượng gì phát sinh, hắn mới chậm rãi mở mắt.

Tạ Sâm đứng đối diện hắn, vẻ mặt mang theo ý cười nhẫn nại, loại vẻ mặt này thật sự chưa bao giờ xuất hiện qua trên mặt hắn, cho nên Ôn Duyên trong lúc nhất thời ngốc lăng một chút. Đến khi phản ứng lại ý cười của đối phương, vẻ mặt Ôn Duyên thẹn quá thành giận!

"Cậu vừa rồi là đang lừa tôi!"

Ý cười của Tạ Sâm giảm bớt, rồi sau đó đột nhiên vươn tay nắm lấy cằm Ôn Duyên, hắn hơi cúi người xuống, trên mặt biểu tình cũng càng ngày càng đứng đắn. Thẳng đến khi Ôn Duyên nhịn không được muốn lui ra sau, chỉ nghe Tạ Sâm dùng loại âm thanh cơ hồ là thì thầm nỉ non, đối với hắn nói: "Tôi nói cái gì, cậu cũng đều tin?"

Nguyên bản hẳn là một câu nói ngả ngớn, nhưng ngữ khí Tạ Sâm làm Ôn Duyên trong lúc nhất thời hoàn toàn phản ứng không kịp. Bởi vì đó là một loại…… Đó là một loại ngữ khí trào phúng phảng phất cô tịch nhiều năm, là thứ hắn chưa bao giờ cho rằng sẽ xuất hiện trên người Tạ Sâm…… Một loại cao ngạo yếu ớt. Cảm nhận này làm Ôn Duyên cả người đều mờ mịt, yếu ớt? Tạ Sâm sao? Nhưng việc này còn chưa tính là gì, đáng sợ nhất là……

Giờ khắc này, Tạ Sâm dùng ngữ khí như vậy, hỏi hắn vấn đề như vậy. Hắn thế nhưng nói không lên lời phủ nhận……

Hắn biết chính mình không có bị Tạ Sâm khống chế, cũng biết chính mình không có bị Tạ Sâm quấy nhiễu.

Đã có thể như vậy, đối phương nói cái gì, hắn cư nhiên đều sẽ tin?

Này thật là đáng sợ……

Trong bóng tối, Hình Tam đột nhiên mở hai mắt. Cho dù là ở đêm khuya tối đen, hắn vẫn mang kính râm và khẩu trang trên mặt như võ trang hạng nặng, đôi mắt giấu sau kính nhẹ chớp hai cái. Hình Tam chậm rãi mở miệng nói: "Không thấy bọn họ."

Nghe Hình Tam nói như thế, Hình Nhị một bên chậm rãi mở mắt ra. Hắn làm như nghĩ tới cái gì, đột nhiên khẽ cười một tiếng, nói: "Tạ Sâm này thật ra có chút ý tứ. Hôm nay đám người kia nhận ra cậu, hắn không có khả năng không nhìn ra. Nếu từ sớm đã biết năng lực của cậu, vậy càng nên biết tình huống hiện tại, cậu đều có thể dò xét ra. Hắn đây rõ ràng là muốn nói ra lập trường của hắn, Ôn Duyên kia…… Thật đúng là không động vào được."

Hình Đại vẫn luôn nhắm hai mắt, giờ này hai tay trước ngực thay đổi vị trí, hắn nhíu mày mở miệng nói: "Cậu ngay từ đầu không nên đánh chủ ý lên Ôn Duyên, đừng nói vô nghĩa nữa, mau ngủ!"

Hình Nhị bị Hình Đại nói nghẹn một chút, lập tức chỉ hừ nhẹ một tiếng không nói chuyện nữa, Hình Tam cũng nhắm mắt lại không đi quấy nhiễu hai người bên cạnh, trong lúc nhất thời cả không gian tối đen, lại trở nên yên tĩnh.

Ôn Duyên vốn tưởng rằng cả người mình sẽ mệt mỏi, sẽ không tỉnh nổi, kết quả không có, giống như lần ở hiệu thuốc, một giấc ngủ dậy cư nhiên một thân nhẹ nhàng, ngược lại so với chất lượng giấc ngủ bình thường, còn tốt hơn rất nhiều.

Nguyên bản hắn là ở trong không gian nghỉ ngơi, tuy rằng hai người cũng chưa nói rõ, nhưng hắn cùng Tạ Sâm đều rất rõ ràng bên ngoài giường trong phòng là giường đơn, nếu dùng tư thế bình thường ngủ, giường kia căn bản chứa không nổi hai đại nam nhân bọn họ.

Chỉ là…… Tạ Sâm lấy lý do "Có thể làm Linh Khí càng thêm quen thuộc khí tràng hai người" cùng "Để ngừa vạn nhất có người gõ cửa", cùng hắn ra khỏi không gian, ở trên giường đơn kia, cùng nằm nghiêng song song ngủ.

Ai cũng không có cách nào hiểu được đêm nay đối với hắn dày vò như thế nào. Nguyên bản hắn muốn cho Tạ Sâm ngủ ở bên trong, sau đó đưa lưng đối mặt Tạ Sâm, như vậy hoàn toàn liền không có áp lực. Nhưng Tạ Sâm nói hắn trước nay đều chỉ xoay ra ngoài mà ngủ, ngụ ý chính là, nếu Ôn Duyên muốn cùng hắn lưng tựa lưng ngủ, Ôn Duyên phải dựa vào tường kia, này Ôn Duyên sao có thể đồng ý?!

Nguyên bản nằm chung một cái giường đã rất kỳ quái, nếu hắn còn dựa vào tường kia! Cảm giác trở nên rất nguy hiểm! Cho nên lập tức cự tuyệt!

Hai người giằng co trong chốc lát, cuối cùng đối diện với biểu tình cười như không cười của Tạ Sâm, Ôn Duyên chỉ đành mặt vô biểu tình nằm ở bên ngoài, xoay người nhìn cửa phòng. Mà Tạ Sâm nằm ở phía sau hắn, hô hấp phả vào cổ hắn, không lạnh không nóng, không nhanh không chậm.

Ôn Duyên ý đồ gì cũng không dám nghĩ, tuy rằng hắn là gay, nhưng hắn luôn cho rằng mình có tiết tháo của gay. Ít nhất hắn cũng không phải nhìn thấy bất kỳ nam nhân nào cũng nảy lên tâm tư ở phương diện kia, càng không phải tùy tùy tiện tiện liền có thể phát tình.

Hắn thích nam, nhưng hắn không thấy việc này so với thích nữ thì có gì bất đồng? Chẳng lẽ thẳng nam nhìn thấy bất kỳ nữ nhân nào, đều sẽ lập tức suy xét muốn hay không cùng nàng làm một phát sao? Mập ốm cao thấp, cho dù là giữa nam nữ, cũng có sự phân biệt giữa thích và không thích đi? Cho nên nếu hắn thích nam nhân nào đó, cũng không phải tùy tùy tiện tiện chỉ cần giới tính là nam là được a. Hắn trước kia vẫn luôn cho là vậy a, cũng vẫn luôn là như vậy cho tới giờ a……

Chỉ là, như bây giờ thì tính là gì?

Nguyên bản Ôn Duyên đầu óc thanh tỉnh, hiện tại có thêm chút hỗn độn, đêm qua Tạ Sâm như thế nào hắn không biết, nhưng hắn cũng thật chính là trời gần sáng mới chịu không được mà ngủ, hắn sống lâu đến vậy, vẫn là lần đầu cùng một con trai khác nằm ở khoảng cách gần như thế mà ngủ! Tuy rằng cái gì cũng chưa làm! Nhưng mà……

Ôn Duyên cảm giác mặt mình có hơi nóng, hắn cảm thụ được hô hấp của đối phương trên cổ mình, tiết tấu thực đều, hẳn là còn chưa tỉnh đi, chỉ là mới sáng sớm…… Trong đầu hắn, như thế nào lại có loại ý tưởng này liền không dừng được?!

Ôn Duyên khẩn trương nhấp miệng nhắm mắt, không đợi chính hắn tìm ra manh mối, thứ phía sau kia không biết từ khi nào ngày càng dựa vào hắn như đá, tức thì làm hắn muốn cử động cũng không dám……

Phảng phất toàn bộ không gian trong phòng đều như nhau, Ôn Duyên hô hấp cũng ngừng lại, thứ cứng như đá kia, hắn là nam đương nhiên biết! Chỉ là hiện tại toàn bộ suy nghĩ của hắn đều dồn lên thứ đồ kia, trừ bỏ trong đầu kêu gào tình huống bên ngoài này, mặt khác hắn trong lúc nhất thời cái gì cũng đều nhớ không nổi!

“Tỉnh?”

Phía sau đột nhiên vang lên thanh âm làm Ôn Duyên giật mình một cái! Cảm giác trực quan nhất chính là, lông tơ từ cánh tay đến sau cổ, toàn bộ tựa như chịu đựng gió lạnh, cơ hồ căn căn dựng đứng theo hô hấp của Tạ Sâm mà đong đưa, hiện ra một cảnh tượng vui sướng hướng vinh phồn hoa!

"Ha hả……"

Tiếng cười không áp lực từ phía sau làm Ôn Duyên đột nhiên hoàn hồn, hắn lập tức chống đệm giường ngồi dậy, giây tiếp theo xoay người rời đi, đứng cách đầu giường trái phải ước chừng một thước, cơ hồ là lần đầu tiên, dùng ánh mắt mang theo tức giận nhìn Tạ Sâm.

Tạ Sâm xem xét hắn liếc mắt một cái rồi thôi, ngáp một cái, sau đó dùng loại âm thanh giống như vừa tỉnh ngủ mở miệng nói: "Ngủ ngon sao?"

Ôn Duyên nhìn Tạ Sâm ngồi dậy một chút, không có đáp lời, bởi vì trời mới biết, hắn đột nhiên cảm thấy phía dưới của mình giống như là cũng…… Như vậy? Cơ hồ mỗi nam nhân sáng sớm ngủ dậy đều phải trải qua quá trình tất nhiên này, vừa rồi hắn phản ứng lớn như vậy, có phải hay không hơi……

"Đi rửa mặt đi, bọn họ hẳn là đã tỉnh, gặp Ngô Mộng lấy đồ dùng rửa mặt."

Tạ Sâm nói làm Ôn Duyên liên tục gật đầu, hắn có chút xấu hổ mà xoay người kéo cửa, thời khắc muốn bước chân ra, âm thanh Tạ Sâm không lớn không nhỏ mà nói: "Tốt nhất trước đi WC, sau đó mới hẵng tìm nàng."

Ôn Duyên cắn răng đem cánh cửa không nhẹ không nặng đóng lại, sau đó tận lực mang vẻ mặt nghiêm túc đi từ lối nhỏ ra ngoài, tuy rằng trong lòng không rõ đang chờ đợi cái gì, nhưng nhìn thấy trong đại sảnh ba anh em Hình gia cùng Ngô Mộng hoặc đứng hoặc ngồi, Ôn Duyên vẫn là theo bản năng dùng dư quang nhìn lướt qua phía dưới chính mình.

"Các người tỉnh rồi, ai? Như thế nào lại là cậu ra đâu? A Sâm đâu?"

Ba anh em Hình gia thật ra cũng không sao cả, tất cả mọi người đều là nam, vốn cũng không có gì, nhưng Ôn Duyên thấy Ngô Mộng đều là vẻ mặt thản nhiên cùng chính mình nói chuyện, biểu tình tựa như căn bản không phát hiện lều trại nhỏ bên dưới của mình, tuy rằng nói không nên lời hiện nay trong lòng là cảm giác gì, nhưng Ôn Duyên vẫn là tận lực cười cười, "Hắn mới vừa tỉnh, còn ở phía sau, có thể cho tôi một bộ đồ dùng rửa mặt được không."

"Nga, tỉnh thì tốt. Chúng ta đã sớm dậy, bởi vì vừa rồi dạo một vòng bên ngoài thấy còn an toàn, nên không tính đánh thức các người. Kia, cầm lấy, đi rửa đi."

Ôn Duyên tiếp nhận công cụ rửa mặt Ngô Mộng đưa qua, không nhanh không chậm mà hướng buồng vệ sinh đi, sau khi đóng cửa lại, hắn hồi tưởng dặn dò của Tạ Sâm hôm qua trong không gian, lập tức nhấp môi khống chế được xúc động muốn tiến vào không gian một chuyến, thành thành thật thật đi ngoài, thành thành thật thật rửa mặt.

Hắn vô tâm tư đi quản người bên ngoài đang nói cái gì, toàn bộ tâm trí đều lung tung rối loạn treo trên người Tạ Sâm, nếu nói là suy nghĩ về Tạ Sâm, hắn cũng nói không nên lời là nguyên do gì, nhưng loại cảm xúc này nhất định là cùng Tạ Sâm móc nối, trăm phần trăm là cùng Tạ Sâm có quan hệ. Này rốt cuộc là như thế nào thay đổi? Chẳng lẽ chỉ là bởi vì chính mình, đeo nanh sói thuộc về Tạ Sâm sao?

Ôn Duyên dùng nước rửa kem đánh răng còn sót lại bên miệng mình rồi lại vội vàng lau mặt, sau đó hắn cau mày, đem nanh sói từ trong cổ lấy ra xem. Thời điểm sờ lên thứ này, cảm xúc vẫn giống như hôm qua lạnh lẽo thấu xương, nếu là mùa đông đeo thứ quỷ quái này không phải là thuần túy tìm ngược sao……

"Phanh! Phác phanh!!!!"

Hắn là từ nhà này cách đến cửa hàng ngũ kim không xa, xảy ra vài tiếng làm mặt đất cơ hồ phát run vang lớn! Cảm nhận được phương hướng thứ kia, Ôn Duyên đầu tiên là ngốc mặc hai giây, sau đó hoàn hồn nhanh tay đem nanh sói bỏ vào trong quần áo, tay trái đẩy cửa buồng nhà vệ sinh, nhìn bên ngoài thấy đám người kia cũng ngơ ngẩn, dưới tình thế cấp bách cơ hồ hô to nói: "Tạ Sâm đâu?! Mau đem người kêu hắn ra đây a!"

21. Chương 21

"Tôi ở đây."

Ôn Duyên theo âm thanh nhìn về hướng buồng vệ sinh bên phải, chỉ thấy Tạ Sâm đứng đó dựa tường, bên cạnh hắn còn có Vệ Bình cũng Phác Tĩnh Nghiên, biểu tình trên mặt Tạ Sâm do bị bóng tối che mất, cho nên có chút xem không rõ lắm.

Ôn Duyên không nghĩ tới Tạ Sâm vẫn luôn đứng ở buồng vệ sinh bên cạnh, trong lúc nhất thời ngây ngẩn cả người chưa nói ra lời nào, Hình Nhị thần sắc nghiêm túc nói: "Nghe âm thanh này giống như nổ mạnh, chỉ là phương hướng không hợp cho lắm, nếu đem đường lấp kín, chúng ta sẽ phải vòng lại một đoạn dài."

Ngô Mộng nghe vậy ngốc một chút, rồi sau đó có chút kinh sợ mà trừng mắt nói: "Không phải vì sợ ai cũng muốn hướng đến khu an toàn, cho nên sau khi đi qua, mới muốn làm hỏng đường đi?"

Thật ra nàng đoán đúng rồi, nhưng chỉ đoán đúng phân nửa.

Ôn Duyên ánh mắt phức tạp mà nhìn thoáng qua Ngô Mộng, kỳ thật thời điểm trải qua đoạn này, trong Mạt thế thánh quang thay đổi thủ pháp miêu tả thị giác. Một bên miêu tả khu an toàn trong lúc này đang nước sôi lửa bỏng, một mặt miêu tả vì đường bị nổ đã dẫn đến những hậu quả thế nào. Mà những gì nam chính trải qua cũng bị đơn giản hóa, rất nhiều chi tiết, hắn cũng không rõ ràng.

"Các người trước ra ngoài xem đi. Tôi cảm thấy, chúng ta hẳn là nên thương lượng một vài đối sách rồi đi ra ngoài." Ôn Duyên mắt nhìn Tạ Sâm với Vệ Bình, rồi lại hướng đến trên người ba huynh đệ Hình gia. Hắn rất ít phát biểu ý kiến, cho nên lần này vừa nói xong, tất cả mọi người trong nháy mắt có phản ứng tiếp

thu.

"Tôi cảm thấy tiểu Duyên nói rất đúng, chúng ta nếu không chuẩn bị, bất luận tình huống bên kia thế nào, tùy tiện đi qua đều không khôn khéo, không nắm chắc không thể đánh a, vạn nhất là mai phục thì sao?"

Hình Nhị nghe lời khẳng định của Hình Đại, hắn nhẹ nhàng gật gật đầu cau mày nói: "Nghe âm thanh này hẳn là đang phá đường, không giống như động tĩnh tang thi gây ra, không chuẩn bị thì không thể đi. Nhưng nếu cứ gây ra tiếng động thế này sẽ đưa tới tang thi, chúng ta nên đi mau."

Hình Tam thu được ánh mắt của Hình Đại, đem người trong đại sảnh nhìn lướt một vòng, rồi sau đó rõ như ban ngày chỉ vài bước cư nhiên đã nhảy tới cái cửa sổ bên cạnh xa gần mười mét, không đợi Ôn Duyên và mọi người phản ứng lại, âm thanh kéo cửa sổ đã vang lên, thân ảnh hắn cũng không thấy tăm hơi!

Ôn Duyên đem khiếp sợ nuốt ở trong lòng, hiện tại không có thời gian cảm thán này đó! Hắn rốt cuộc nên như thế nào giảng giải, mới có thể giúp mọi người chuẩn bị tâm lý thật tốt đây? Thanh âm này thật là nổ đường không sai, nhưng bọn hắn nhất định không thể tưởng tượng được, đường này cũng không phải bị người thường cho nổ, cũng không phải bị mai phục hay là gì khác, mà là……

"Muốn duy trì khu an toàn sạch sẽ, phải nhanh chóng giảm bớt số lượng nhân viên tiến vào khu an toàn! Không nói đến virus kia khó khống chế biết bao nhiêu, thời điểm tỉ lệ nhân viên đạt đến ngưỡng cao nhất định, đối mọi người, cũng đều không có lợi! Đặc biệt là họ Lưu bọn họ đã sớm ở mưu đồ ! Ánh mắt những dị năng giả đó đều thiển cận, có mấy ai kiên trì được tới cùng? Nếu ở thời khắc mấu chốt làm phản, Lương gia chúng ta chẳng phải muốn dẫm lên vết xe đổ?! Lão nhân già rồi, nhưng khí thế tuổi trẻ sát phạt quyết đoán vẫn còn! Chỉ khi khu an toàn nắm trong tay chúng ta, người sống sót mới có những ngày tốt lành! Nếu khu an toàn không thuộc về chúng ta, còn nói gì đến ngày lành! Mấy tên họ Lưu kia, ai có thể làm tốt quá mấy ngày?!"

"Tam thiếu gia, xin ngài bớt giận."

"Nguôi giận! Tôi lấy cái gì nguôi giận?! Hiện tại còn chưa có gì, qua thêm một đoạn thời gian lương thực sẽ thành vấn đề! Dị năng giả mỗi người lòng tham không đáy còn tham sống sợ chết! Nhiều người mới sống sót chạy đến như vậy, chỉ toàn một đám muốn đòi không muốn cống hiến! Lưu gia cho bọn hắn vài chỗ tốt liền lập tức cảm thấy như cha mẹ tái sinh! Những người như vậy sống sót mẹ nó có ích gì?! Mẹ nó!!!>"

"Tam thiếu gia, ngài…… Có tính toán gì không?"

……

"Chúng ta cần người có năng lực, nhưng không phải người sống sót lòng tham không đáy. Nghĩ cách gia tăng khó khăn trên đường một chút, khôn sống ngu chết, nếu ở bên ngoài còn không thể sống sót, cho dù vào được, sớm hay muộn cũng chết vì phân tranh lợi ích! Nhớ kỹ, chỉ là khiến bọn họ đến chỗ này khó chậm một chút, tuyệt không phải muốn đem bọn họ đuổi tận giết tuyệt. Mấy ngày này chúng ta cần thời gian, Lưu gia đã sớm bắt đầu hành động, nếu người đến đây đều bị họ thu mua nhân tâm, còn không bằng ngay từ đầu liền không có! Chuyện này không cần lưu lại nhược điểm, nghe hiểu chưa?"

"Vâng, tam thiếu gia yên tâm."

Ôn Duyên cẩn thận hồi tưởng lại miêu tả trong sách, ấn tượng của hắn đối với vị tam thiếu gia này kỳ thực có hơi phức tạp, một mặt đối với người sống sót bên ngoài khu an toàn vô cùng máu lạnh, bày mưu đặt kế cho thủ hạ đi phá hư con đường nhất định phải đi qua để thông vào khu an toàn, nhưng rồi hắn lại bảo thủ hạ tuyệt không đối với người bên ngoài đuổi cùng giết tuyệt. Loại cách làm tràn ngập mâu thuẫn thế này, trong nguyên tác kỳ thật có ghi nguyên nhân, bởi vì khu an toàn cũng có phe phái phân tranh, thông qua một ít từ không quá khó nghe, kỳ thật Lương Gia Minh cũng không phải người đại gian đại ác, chỉ là loại cách làm này, nếu bị người sống sót bên ngoài biết là do hắn bày mưu đặt kế, chỉ sợ về sau hậu hoạn vô cùng.

Thời điểm Ôn Duyên cân nhắc nên dùng từ như thế nào, Hình Tam lóe mấy cái đã nhảy về bên cạnh bọn họ, Ôn Duyên thề, hắn thật sự một tiếng bước chân cũng không nghe được.

"Xung quanh không có người, nhưng vừa rồi có cái phi cơ bay ngang, là do nó làm."

Âm thanh Hình Tam vừa rơi xuống, Hình Đại cùng Hình Nhị toàn bộ bất động thanh sắc mà nhìn về phía Tạ Sâm, Tạ Sâm vội vàng rửa mặt xong trên mặt còn treo bọt nước, đôi mắt vi liễm không nói gì, nhưng Phác Tĩnh Nghiên đã lau nước trên cằm, mở miệng nói: "Nếu là phi cơ, vậy không phải người thường, xung quanh đã không có người nào, chúng ta cũng nên nhanh rời đi, trên đường rồi nghiên cứu lại sau. Qua một hồi nữa, chỉ sợ tang thi kéo đến."

Mấy người hạ ánh mắt, đều đồng ý phương án này, thời điểm mọi người muốn đi ra ngoài, đột nhiên nghe được âm thanh bước chân của tiệm ngũ kim bên cạnh……

"Bên trong có người không?! Có người hay không?!"

Âm thanh này làm Hình Tam nhíu mày, không biết là nhíu mày vì vừa rồi thời điểm tuần tra rõ ràng không phát hiện người nào, hay nhíu mày vì cái gì khác, chỉ là hắn vẫn luôn mang kính râm lớn cùng tóc mái che lại, cho nên cũng không có người chú ý tới chi tiết biến hóa này.

Tạ Sâm phảng phất nghe thấy được âm thanh không thể tưởng tượng nổi, hắn theo bản năng đem Ngô Mộng định đi ra mà ngăn trở lại, bước chân có chút mau mà đi tới cửa, đúng lúc này, người nói chuyện ngoài cửa cẩn thận đẩy cửa một cái, qua khe hở, người này cùng Tạ Sâm chính diện nhìn nhau.

"Sâm tử?!"

Tạ Sâm phảng phất ngây ngẩn cả người, mà cánh cửa vừa rồi trong nháy mắt bị đẩy ra toàn bộ, nam nhân hình thể có chút chắc nịch một phen vọt tới lấy tay ôm lấy bả vai Tạ Sâm, trong ngôn ngữ mang theo hưng phấn cùng kích động a, "Sâm Tử! Thật là cậu! Không nghĩ tới ở chỗ này cư nhiên có thể gặp được cậu! Tôi thấy hai chiếc xe dừng ở ngoài cửa thay đổi vị trí, liền biết ở đây khẳng định có người. Không nghĩ tới cư nhiên có cậu! Thật tốt quá, ha ha thật tốt quá!!"

Ôn Duyên hoàn toàn bị biểu hiện của Chu béo chấn ngốc, đây là……

Chu béo phẳng phất lúc này mới phản ứng lại xung quanh còn có một đống người đều đem ánh mắt tụ tập trên người hắn, vì thế cộc lốc mà sờ sờ cái ót ngượng ngùng mà cười cười: "Tôi họ Chu, gọi là Chu Phổ Thiên, bạn học đại học với Tạ Sâm, cũng là bạn cùng phòng bốn năm. Thật sự không nghĩ tới có thể ở chỗ này gặp được hắn, trong lúc nhất thời có chút kích động, mọi người đừng khách khí."

Chu béo biểu hiện phi thường chân thật hàm hậu, cho nên ngay cả Ngô Mộng cũng nhấp nháy miệng chưa nói gì, ba huynh đệ Hình gia cũng là hữu hảo đối hắn cười cười cũng tự giới thiệu, Phác Tĩnh Nghiên cùng Vệ Bình càng sẽ không nói nhiều, chỉ là cười nói tên của mình, mà Tạ Sâm bị Chu béo ôm lấy bả vai thần sắc nhạt nhạt vẫn chưa nói gì, chỉ là, Ôn Duyên giờ này khắc này lại nhịn không được rũ mắt xuống liều mạng đem khẩu khí trước ngực kia chậm rãi nhổ ra, hắn thật không phải đối với Chu béo có ý kiến gì, chỉ là kỹ thuật diễn kinh thiên địa quỷ thần khiếp này của đối phương, thật sự là làm hắn vô cùng bái phục!!!

"Vị tiểu huynh đệ này là ai?"

Ôn Duyên nghe tiếng ngẩng đầu, chỉ thấy ánh mắt Chu béo cười khanh khách nhìn chính mình, dư quang quét đến Tạ Sâm cùng một đám người vô ý thức dùng ánh mắt nhìn chăm chú, hắn cư nhiên lần đầu tiên cảm thấy, mặt than gì đó, cũng là có chỗ lợi.

"Chào anh, tôi tên là Ôn Duyên."

Chu béo cười gật gật đầu, rồi sau đó nhìn mọi người một vòng, vô ý thức sờ sờ đỉnh đầu nói: "Tôi là từ đường Hồ Dương chạy tới, trên đường nguyên bản đi chung với bảy tám người, nhưng giữa chừng có chút chuyện……. phải tách ra. Xe ta rất rộng, tôi xem ra các người ngồi phân ra hai chiếc xe, nếu ngồi trong xe tôi một chiếc là đủ, các người…… Muốn hay không suy xét một chút?"

Ngoài miệng nói "Các người", đến cuối cùng ánh mắt lại là dừng ở trên người Tạ Sâm, loại biểu hiện theo bản năng này, thật ra lại có vẻ phá lệ chân thật, mọi người thoạt nhìn đều không có hoài nghi gì, ít nhất thoạt nhìn đúng vậy.

Bất quá Ôn Duyên thật ra cảm thấy, nếu hắn không đọc qua sách, nếu ngày hôm qua hắn không ở trong phòng, nếu hắn không phải trước tiên gặp qua Chu béo, kia, hẳn là đối với những lời nói này của Chu béo, rất khó sinh ra nghi ngờ đi.

Không biết có phải do ảo giác của hắn hay không, giống như thượng đế đóng lại cánh cửa vào sẽ mở ra cánh cửa sổ, nếu một người gầy nhưng rắn chắc so với người bụ bẫm thực chắc nịch cùng nhau cười sờ sờ đầu nói ra một câu, nếu là hắn, dường như sẽ luôn tin người bụ bẫm kia nhiều hơn một chút……

Cảm thụ người khác như thế nào hắn không biết, chẳng lẽ đây là ảo giác sao?

22. Chương 22

Nguyên bản Ngô Mộng đáy lòng còn có chút không tình nguyện, rốt cuộc Chu Phổ Thiên này cũng mới tới, các phương diện đều còn chưa hiểu biết nhiều, nếu không phải là bạn học của Tạ Sâm mà Tạ Sâm cũng không cự tuyệt, nàng thật sự không quá tán thành cùng người này một đường a. Huống hồ mới vừa gặp mặt đã bảo bọn họ bỏ xe của mình, nếu trên đường có chuyện gì khác thì sao? Ngồi trên xe người khác cũng giống như ăn nhờ ở đậu…… Cái loại cảm giác ăn nhờ ở đậu này……

Ôn Duyên như thế nào cũng chưa nghĩ đến, Chu béo cư nhiên cả đêm liền có thể làm được tới trình độ này, đặc biệt là Hình Nhị, đang xem qua chiếc xe sau khi cải trang, trực tiếp cầm lòng không đậu mà huýt sáo, "Huynh đệ, xe rất tuyệt a."

Chu béo cười ha ha, quay đầu đối với mọi người nói: "Nguyên bản muốn sửa lại xe theo phong cách mới, kết quả ai ngờ đâu lại xuất hiện dịch bệnh, bất quá xe này cấu tạo rất cứng, ngồi bên trong hệ số an toàn rất cao."

Tạ Sâm chưa nói gì đã trực tiếp kéo cửa xe, hắn quay đầu liếc mắt nhìn Ôn Duyên một cái, Ôn Duyên cũng mặt mộc đi theo lên, hơn nữa còn ngồi bên cạnh hắn. Bởi vì bên trong xe đều được biến thành sofa dài, cho nên sau khi đi vào thân thể có thể thả lỏng đến cực hạn, thật sự rất thoải mái.

Hình Nhị nguyên bản còn muốn đi đến phòng điều khiển tập thử, kết quả bị Chu béo một phen cười giữ chặt, "Thật không phải huynh đệ tôi keo kiệt, thời điểm cải tạo xe này, vì vài lý do yêu thích cá nhân, tôi cố ý thêm vào vài sử dụng đặc thù, trước kia đều không phải sử dụng đến, nhưng đặt ở hiện tại liền có khả năng phát sinh vấn đề. Hơn nữa các người mấy ngày này hẳn là cũng mệt mỏi, tôi hai ngày này đều ở cùng đám người kia không nhúc nhích, việc lái xe mệt mỏi này, cứ giao cho tôi đi."

Hình Nhị không sao cả nhún vai gật gật đầu, xem xét ghế điều khiển phụ, nhe răng cười nói: "Tôi đây ngồi ở ghế phụ đi?"

Chu béo ha ha cười gật gật đầu nói: "Đương nhiên không thành vấn đề a! Lên xe đi!"

Đoàn người lên xe, cửa xe mới vừa đóng lại, ánh đèn vàng ấm áp phía trên liền chiếu sáng cả thùng xe, cửa sổ bên cạnh xe đều chặn ánh sáng lại, ngăn cách cùng phòng điều khiển là một màn hình tinh thể lỏng, lúc này mở ra, phía trên cho thấy, là tình hình giao thông phía trước chiếc xe, tầm nhìn tương đối trống trải, hẳn là trang bị theo dõi gắn ở phía trên xe.

Vài người đối với nội thất xa hoa cùng tiên cơ phối trí còn có chút kinh ngạc, nhưng Ôn Duyên từ lúc bắt đầu đã có loại cảm giác không tốt lắm, lúc này càng là khống chế không được mà nhíu mày, hắn nhắm mắt lại lại lần nữa xác nhận một chút, đột nhiên nghiêng đầu mở mắt ra, tới gần Tạ Sâm thấp giọng nói: "Mau bảo hắn tránh hướng Đông Bắc, bên kia có tang thi lại đây, rất nhiều!"

Tạ Sâm rũ mắt nhìn mắt Ôn Duyên, hắn không có động, chỉ là Ôn Duyên lại nhìn chằm chằm làm hắn nhíu mày. Tạ Sâm trầm mặc cùng hắn nhìn nhau hai giây, rồi sau đó quay người lại, ấn một cái nút trên cánh cửa kia.

Mặt trên nút giống như trang bị hàng rào âm hưởng nhỏ, một giây sau từ bên trong truyền đến một tiếng rầm, rồi sau đó âm thanh cơ hồ vĩnh viễn ý cười của Chu béo kia thiếu tấu mà vang lên tới, "Có phải Sâm tử hay không a? Có phải hay không gấp không chờ nổi muốn cùng đại gia ta ôn chuyện a?"

Chu béo lời này nói nửa thật nửa giả, ít nhất Ôn Duyên cảm thấy, hắn thật sự tưởng niệm Tạ Sâm.

"Đi Tây Nam rồi nói."

Nghe âm thanh không cao không thấp của Tạ Sâm, Chu béo hơi hơi nhướng nhướng mày, không có tình huống đặc biệt, Tạ Sâm sẽ không phí công cố ý nói với hắn một tiếng. Thoáng nhìn Hình Nhị đang hứng thú dạt dào đối với nội thất trong xe, Chu béo rũ mắt nhìn thấy hình ảnh trên màn hình tinh thể lỏng, bốn phương đều trống trải, nào có tình huống đặc thù gì, nhưng hắn biết Tạ Sâm sẽ không nói lời vô nghĩa, hơn nữa năng lực Tạ Sâm……

Từ từ, cũng không đúng a…… Năng lực Tạ Sâm trong bối cảnh hiện tại cũng không phù hợp phát huy a?

Hơn nữa tuy rằng Tạ Sâm không có nói rõ, nhưng hắn nghe ra ý tứ của Tạ Sâm, chỉ sợ trừ bỏ con đường Tây Nam bên ngoài kia, bất cứ phương hướng nào khác, đều sẽ xuất hiện chuyện phiền toái? Chỉ là hành động này Tạ Sâm thật là làm được? Thấy thế nào đều không giống a.

Tạ Sâm người kia a, nếu nói phản ứng phù hợp thì…… Hắn dù biết địa phương nào có tang thi, vẫn sẽ trầm mặc không nói ra, sau đó chờ đến thời điểm mọi người tao ngộ phải, hắn sẽ nói ra lời nói khiến cho người khác cảm thấy tang thi cũng không đáng sợ lắm.

Đến lúc đó, người có năng lực tự nhiên có thể bảo vệ được chính mình, không có năng lực liền chết, Tạ Sâm cũng không có chút nào thẹn với tâm…… Dùng lý luận của Tạ Sâm chính là, nếu hắn là người thường, hành trình của bọn họ căn bản sẽ không thay đổi, thứ gì phải gặp thì nên gặp, có năng lực tự bảo vệ mình là được, không năng lực, thua kiếp này còn có kiếp sau, hoặc sớm hoặc muộn, hắn cũng không che chở ai cả đời được.

Tuy rằng lý luận của Tạ Sâm bình tĩnh nói ra thì rất đúng, nhưng tới lúc trải qua trong thế giới hiện thực, nếu biết chân tướng, chỉ sợ không ít người nói Tạ Sâm máu lạnh.

Nhưng không thể nghi ngờ, Tạ Sâm tuyệt đối là người lãnh đạo tốt đi, hắn biết, Tạ Sâm chính là thích làm bộ làm tịch, khiến người ta ảo giác rằng hắn đặc biệt hiền lành……

Chỉ là bọn hắn thật sự quá quen thuộc lẫn nhau, liền tính Tạ Sâm trên mặt cười đẹp, hắn cũng biết đối phương căn bản không quan tâm sống chết của bất luận kẻ nào bên ngoài trừ bỏ chính hắn. Có thể cùng người như vậy trở thành bằng hữu, hiện tại ngẫm lại, chính hắn cũng cảm thấy rất không thể tưởng tượng……

Hơn nữa, theo hắn biết, Tạ Sâm sở dĩ có tính cách như hiện tại, cũng không phải không có nguyên nhân. Giống như đạt được cái gì phải trả giá hệt như vậy, Tạ Sâm đối với địa phương huyết tinh dơ bẩn cùng với

năng lượng tương đối nhiều, sẽ xuất hiện cảm ứng trời sinh.

Trước kia mỗi lần hắn hỏi Tạ Sâm cảm giác ra sao, Tạ Sâm luôn là lạnh mặt ngậm miệng không đề cập tới, thẳng đến có một lần xảy ra chuyện phiền toái khá lớn, bởi vì phía trên yêu cầu bọn họ giải quyết tốt hậu quả, hắn cùng Tạ Sâm đều tham dự.

Tạ Sâm trong tình huống không được cho biết trước vị trí chuẩn xác, lại chính xác không chút lầm lẫn trong hai giờ đã đến được hiện trường như tình báo. Bọn họ tránh ở một bên, thậm chí còn thấy được một tiểu đội giải quyết hậu quả đến trước bọn họ, đem mấy thứ đen đỏ sền sệt trên mặt đất tiến hành giải quyết sạch sẽ "hoàn nguyên hiện trường", cũng thấy được một vài giao lưu không ít, xem như chuyện cơ mật đi……

Nói ngắn lại, Tạ Sâm bởi vì bản thân mình, chỉ dùng tình báo phía trên trong hai giờ đến hiện trường, chuyện này là không thể nghi ngờ. Nếu tin tức này truyền đi ra ngoài, kia cũng thật chính là việc lớn không tốt.

Mỗi đoàn đội đều phụ trách những trách nhiệm mà mỗi đoàn đội đó phải cố gắng hết mình, không có phụ khởi trách nhiệm phải bị trừng phạt, không có làm tốt nghĩa vụ cũng muốn bị trừng phạt. Nhưng là, nếu mạo muội thấy được trách nhiệm không thuộc về mình, thấy được nghĩa vụ bọn họ không nên thực hiện, sẽ không phải chỉ đơn giản trừng phạt như vậy.

Nhớ thời điểm mới vào căn cứ trước đây, những người nằm trong danh sách lựa chọn, trực hệ vượt quá ba người, đều bị bài trừ bên ngoài…… Vào căn cứ, cơ bản cùng với thế giới năm tháng an bình kia không còn quan hệ gì nữa.

Cũng chính là sau chuyện đó, bị hắn năn nỉ ỉ ôi chịu không nổi, Tạ Sâm mới rốt cuộc không kiên nhẫn mà nói vài câu. Tuy rằng không có đặc biệt minh xác miêu tả ra đó là cái gì, nhưng hắn thông qua miêu tả của Tạ Sâm, cũng đã cảm thấy sởn tóc gáy.

Cảm xúc nhân loại có thể lây lan, khi một người trong thời gian dài đối mặt với những cảm xúc trái chiều đặc biệt mẫn cảm, liền tính dù là người dương quang (*), chỉ sợ đều khó có thể cam đoan bản thân không bị quấy nhiễu đi.

(*) Dương quang: Chỉ người như ánh mặt trời, đại khái là vui vẻ hòa đồng ấm áp bla bla…

Huyết tinh, bạo lực, dơ bẩn, dơ bẩn, hắc ám, đáng sợ, bi ai, bất đắc dĩ. Áp lực tình cảm như thế, chỉ cần Tạ Sâm còn có năng lực này, liền không có biện pháp tránh đi chúng nó.

Thời điểm lúc cảm xúc khu tập trung đã đến điểm bão hòa, quấy nhiễu đối với tinh thần Tạ Sâm có thể nói là che trời lấp đất. Tạ Sâm đối những cảm xúc phản hồi lại cơ hồ là đồng cảm như bản thân mình cũng bị, những người đó có bao nhiêu thống khổ, hắn tựa hồ sẽ có bấy nhiêu thống khổ, nhưng hắn cũng không có biểu hiện ra ngoài, cũng có lẽ là nhiều năm qua sớm thành thói quen không lộ ra, lúc ấy Tạ Sâm nói vân đạm phong khinh, nhưng hắn nghe vào lỗ tai không khác gì sét đánh, tóm lại sau khi đã biết chuyện lúc ấy, hắn đối với Tạ Sâm bao dung nhẫn nại, là hoàn toàn đại đại đề cao.

Hắn không phải đáng thương Tạ Sâm, mà là cảm thấy bội phục, cũng là do khởi đầu kia mà hắn mới có tính tình hiện tại, bởi vì nếu cùng Tạ Sâm so sánh, những chuyện kia chỉ cần phát sinh một chút trên người mình, thật sự đều không thể xem như chuyện nhỏ.

Bất quá cũng chính là bắt đầu từ lúc đó, hắn càng thêm xác định một việc. Thượng đế đối với mọi người có công bằng hay không hắn không biết, nhưng hắn biết, những người có năng lực đặc thù giống như bọn họ, không trả giá một chút đại giới của bản thân, không có khả năng có được những năng lực nghịch thiên "không ràng buộc" như vậy.

Ông trời chưa từng thiên vị riêng ai, dù là Tạ Sâm thoạt nhìn xem như một nam nhân hoàn mỹ không khuyết điểm, để đồng thời đạt được thần kỹ, cũng phải trả giá đại giới thật lớn.

Lời nói vừa rồi của Tạ Sâm, người trong xe đều nghe được, chỉ là cũng không ai phát biểu ý kiến gì, lúc này mọi người dường như đều đang nghĩ tới việc của chính mình, bởi vì chỗ ngồi thực mềm mại thoải mái, tựa hồ càng thích hợp độc lập tự hỏi.

"Tôi cảm thấy nếu đã có phi cơ, như vậy cũng không phải dân chúng bình thường đơn giản."

Không có biện pháp, tất cả mọi người đều không nói lời nào, Ôn Duyên thật sự nghẹn đến mức khó chịu. Những việc này làm trong đội ngũ một lần, hắn cảm thấy vô luận như thế nào, cũng phải cho mọi người một cái dự phòng tốt trước.

Chỉ là nói đến đây, hắn là một tên nhiều năm không cùng người khác câu thông, cư nhiên đầy trong óc đều là tiền căn hậu quả, nhưng lại không biết nên như thế nào tìm từ!!!

"Tiểu Duyên nói đúng, lão Tam không phải nói đường kia là do phi cơ đó cho nổ sao, việc này như thế nào cũng không có khả năng là dân chúng làm a."

Thanh âm Hình Nhị trong loa truyền ra, Ôn Duyên thở dài nhẹ nhõm một hơi, theo bản năng liền "Ân" một tiếng, hiệu quả của việc Hình Nhị mở miệng cùng hắn mở miệng khác nhau như trời với đất, mặc dù nhìn thoáng qua động tác người trong xe không có gì thay đổi, nhưng tinh thần đều tập trung lên cái loa kia.

"Nhưng chuyện này cũng kỳ quặc……. Các người nghĩ xem a, từ phía trên phi cơ ném bom xuống, làm ra động tĩnh lớn như vậy, là vì cái gì? Là vì khiến cho người nào chú ý sao? Không phải, bọn họ nổ xong liền đi rồi. Đó là vì cấp cho người nào lưu lại tín hiệu sao? Cũng không phải, phía trước có trạm xăng, đem trạm xăng dầu nổ, mới lần tín hiệu chân chính dùng tốt. Bọn họ dùng thuốc nổ cũng không nhiều, thế cho nên chỉ phá hỏng một con đường, bọn họ để dành sao? Sẽ không, lão Tam nói bọn họ nổ xong liền đi rồi, có thể thấy được mục đích đạt thành. Như vậy…… Bọn họ vì cái gì cố tình muốn phá hư con đường kia, con đường kia, có tác dụng đặc biệt gì sao?"

Toàn bộ người trong thùng xe nghẹn họng nhìn trân trối, nếu nói Hình Nhị cùng với bọn họ thương lượng, còn không bằng nói là tự lầm bầm làu bàu, loại tư duy vượt tốc độ này thật sự làm tất cả mọi người cảm thấy khiếp sợ! Một người chỉ bằng một sự kiện trong đầu cư nhiên có thể đồng thời nêu ví dụ ra nhiều khả

năng như vậy…… Đây là người bình thường sao…

23. Chương 23

"Con đường kia còn chưa đủ đặc biệt? Còn chỗ đặc biệt nào chưa dùng? Nó chính là con đường thông qua đến khu an toàn bắt buộc phải đi qua a! Nếu không có tình huống ngoài ý không phải đi đường vòng, chúng ta nói ra, giảm bớt được bao nhiêu chuyện a?! Tuy nói có khả năng xe bị hỏng, nhưng đã nhiều ngày đến vậy, tang thi nên tản cũng đã tản ra, không có mùi vị người chúng nó cũng không tìm được a, cho nên nếu không phát sinh ngoài ý muốn, chỉ cần như đã nói trên, chúng ta có thể nhanh chóng đến được khu an toàn! Nhưng tên chó chết kia (*) cư nhiên đem đường đi phá! Nếu như muốn đi như trên, phải vòng đến gần nửa Bắc đô thành! Nếu là ở thời điểm bình thường, một ngày hai ngày còn dễ nói, nhưng tình huống hiện tại như vậy, vòng hơn phân nửa Bắc thành đều là điên rồi, việc này ý nghĩa ra sao, không cần tôi nói đi……"

(*) Bản gốc là cẩu nương dưỡng (cẩu: chó, nương: mẹ, dưỡng: nuôi dạy)

Chu béo vừa lái xe vừa nói chuyện, Hình Nhị suy nghĩ hai giây, híp mắt lẩm bẩm: "Phi cơ kia đem đường phá hỏng xong liền đi, cũng không có lén lút phá hư các kiến trúc xung quanh có khả năng còn người ẩn nấp, cho nên cũng không phải vì hại người. Nổ một đoạn đường, trên đường lại không có người, vậy chỉ có thể là vì không cho người đi. Ngươi nói nó là đường thông đến khu an toàn. Nói cách khác, có người muốn ngăn trở mọi người đi đến khu an toàn, hơn nữa, những người làm chuyện này, chỉ sợ không bình thường đâu."

Hình Nhị nói không sai, bởi vì bọn họ đến phi cơ với bom đều có, mấy thứ này người thường nào có thể nắm giữ? Tất cả mọi người vì phỏng đoán của Hình Nhị mà lo lắng, nhưng Ôn Duyên trên mặt tuy rằng bình tĩnh, lại là theo bản năng nhẹ nhàng nuốt hạ yết hầu. Hắn thật sự vô pháp tưởng tượng, chính mình vừa rồi còn rối rắm nên như thế nào mới có thể trần thuật vấn đề, đổi thành trong miệng Hình Nhị, cư nhiên chỉ nói mấy câu đã chỉ ra vài khả năng mơ hồ.

"Bọn họ là từ hướng Bắc bay về phía Nam." Hình Tam cơ hồ vẫn luôn không nói chuyện mở miệng, ngừng hai giây lại nói: "Hẳn là không chỉ cho nổ mỗi chỗ này."

Hình Đại nhìn Hình Tam liếc mắt một cái, tầm mắt quét mọi người một vòng nói: "Ý lão Tam là, phi cơ kia từ phía Bắc bay tới, khả năng đã nổ rất nhiều địa phương, chúng ta nơi này cũng chỉ là vô tình gặp được, hơn nữa nó cũng không có ý định dừng lại. Phía Nam hiện tại ai cũng biết là khu vực chịu tai họa nặng nề, nhưng vẫn có người sống sót, họ nếu như là cứ hướng phía Nam mà cho nổ lại không đả thương người……"

"Như thế nào giống như…… Có người muốn ngăn chặn điều gì? Bọn họ, chỉ là muốn ngăn những người sống sót lại?" Phác Tĩnh Nghiên vừa nói chuyện, vừa đem đầu tóc hất ra phía sau một chút. Ôn Duyên nguyên tưởng rằng Phác Tĩnh Nghiên là một nữ hài tử diện mạo bình thường, bởi vì trong thư không có vài câu miêu tả qua diện mạo nàng, ai ngờ đâu, thật ra so với Ngô Mộng thanh lệ hơn nhiều.

"Tôi cũng có cảm giác như vậy, nếu kế tiếp lại phát hiện có đường thông đến khu an toàn lại bị động tay động chân, vậy có thể khẳng định, là có người không hy vọng chúng ta hướng an toàn khu đi."

Phác Tĩnh Nghiên nói xong, Vệ Bình cũng nói theo như vậy một câu, Ôn Duyên lúc này lại không có tâm tư giống người khác hơi mang chế nhạo mà nhìn hắn, bởi vì hắn đột nhiên nghĩ tới một sự kiện, nếu loại dự cảm này là thật, thời điểm phát sinh sự tình kia, hắn nên lựa chọn như thế nào……

Thời điểm trời đã tối, Chu béo sau một ngày không nghỉ ngơi, chết tử tế lại ráng đem xe lăn lộn tới một địa phương có tầm nhìn rộng lớn lại dễ đi. Dọc theo đường đi dừng dừng vòng tới vòng lui, xe tốn một lượng lớn xăng khiến bọn họ phía trước phía sau phải đổ thêm tới bốn thùng! Đương nhiên, cũng không phải lần nào đều rót đầy, đủ loại sự kiện đột ngột phát sinh lại không có thời gian ứng phó, vì chút xăng dầu mà lưu lại địa phương nguy hiểm, là lựa chọn phi thường không sáng suốt.

Chỉ là ở một lần cố gắng cuối cùng, Ôn Duyên thấy giống như nhiều tiểu thuyết viết, vận cứt chó lại gặp được một xe bồn chở đầy xăng! Nơi này vừa xa vừa hẻo lánh, nhưng có xa hẻo lánh Ôn Duyên cũng không dám thu, chỉ là dưới cái nhìn chăm chú của Tạ Sâm, hắn không thể không căng da đầu đem xe bồn chở xăng thu vào.

Hắn sở dĩ không dám thu, không phải bởi vì chuyện gì khác, mà bởi vì lo lắng có người theo dõi.

Hiện tại rất nhiều địa phương, tuy rằng không ai cũng có thể giữ trạng thái chân không, nhưng hệ thống theo dõi hẳn là đều dùng tốt. Mọi việc đều không có tuyệt đối, hắn một chút cũng không muốn bị bất luận kẻ nào xếp vào danh sách tiểu bạch thử, cho dù là danh sách người lợi dụng cũng không! Trừ bỏ Tạ Sâm, chuyện về không gian của hắn, hay việc hắn có cảm ứng đối với tang thi, hắn hết thảy đều tuyệt đối sẽ không để người thứ ba nào biết đến, cho dù là cha mẹ nuôi của hắn!

"Ngừng ở chỗ này, hẳn là không thành vấn đề." Chu béo cẩn thận quan sát đến hoàn cảnh bốn phía thấp giọng tự nói, bọn họ hiện tại ở khu Thủy Ninh, đường từ Thủy Ninh tới Bắc tương đương nửa vùng ngoại thành, bởi vì vị trí địa lý, toàn bộ khu vực một nửa đều bị rừng núi xâm chiếm, mà nơi ở hiện tại của bọn họ, là một mảnh đất trống cách chân núi không đến trăm mét.

Lúc này trời tối không ánh sáng, buổi tối ở trong xe đem sofa thu hồi hoàn toàn lại, cũng có thể nghỉ ngơi cho tốt, một ngày điều khiển làm Chu béo thoạt nhìn có chút mệt mỏi, hắn hướng về phía máy khuếch đại âm thanh khẩu khí nói: "Dừng ở đây, mọi người cũng thả lỏng một chút đi. Tôi đi không được, gáy đau cả rồi, tới thời điểm ăn, tôi cùng Hình Nhị ra phía sau tìm các người."

Loại phương thức nói chuyện không quá khách sáo này lại không gây phiền ai, ít nhất Ngô Mộng động tác cũng không một chút do dự đã đi lên, không còn giống lúc Điền Tâm (**) gia nhập đội, có cảm giác chi li tính toán đối với đồ ăn.

(**) Cho những ai không nhớ thì Điền Tâm là nữ nhân đi chân trần được cứu ở mấy chap trước xong dụ dỗ Cốc Vân Phi chạy trốn theo mình ấy ^^

Chu béo mang quần jean xanh đen, trên người mặc áo thun cùng màu, bởi vì thịt xung quanh hông hắn viên này đè viên kia, cơ ngực thoạt nhìn tương đối to lớn, Ôn Duyên chính mắt nhìn thấy lúc Chu béo ở trong xe khởi động, hai khối "cơ ngực" của đối phương, nhẹ nhàng run run.

"Nhanh nhanh, giữa trưa ăn hai cái hamburger kia căn bản không được việc, nếu không phải ban ngày không thể chậm trễ thời gian, tôi đã sớm bãi công! Đói chết đại gia ta!"

Ngô Mộng do dự một chút, nghĩ đến thần sắc thất vọng của Chu béo lúc giữa trưa khi chỉ thấy có hai cái hamburger, nhưng đối phương cũng cũng không có được một tấc lại muốn tiến một thước hoặc là biểu hiện bất mãn gì, cả ngày nay đều là hắn lái xe, lúc nghỉ ngơi cũng không thả lỏng được chút, cũng thật là đủ vất vả, nhưng nếu là chỉ cho hắn một người ăn…… *(Jeje: ý chị Mộng là sợ các bạn khác trong đoàn thấy anh Chu được thêm đồ ăn cũng sẽ đòi thêm làm chị ấy đau lòng =]]])*

Ngô Mộng dùng dư quang quét nhìn Tạ Sâm, lại liên tưởng một chút quan hệ giữa Chu béo và Tạ Sâm, tay nắm thành quyền một chút, dùng tốc độ không thể nói không chậm, đem hộp cơm hộp tự đun nóng trong không gian lấy ra.

Ôn Duyên thề, hắn rõ ràng thấy được lúc phát đến tay mình, Ngô Mộng trên mặt mang theo cảm xúc tâm bất cam tình bất nguyện chợt lóe qua. Tuy rằng thực mau, nhưng hắn thật sự thấy được.

Chỉ là không có cách nào.

Hôm nay cả ngày bọn họ đều lên đường, không có thời điểm dừng lại xuống chém giết hay thu thập vật tư, hắn muốn lý do tự cấp tự túc cũng không có.

Kỳ thật trên đường không phải không có gặp được tang thi, nhưng xe Chu béo bởi vì quá rắn chắc, cũng bởi vì hắn lái xe thật sự quá bưu hãn, nghiêng trái quẹo phải cư nhiên đem cả đám tang thi đâm bay!

Hình ảnh kia hắn hiện tại một chút cũng không muốn hồi tưởng, thời điểm mọi người nhìn hình ảnh phát trên màn hình tinh thể lỏng, đại đa số người cũng đều là chỉ nhìn hai mắt liền chuyển không nhìn. Mạt thế bắt đầu không đến nửa tháng, không phải mọi người tố chất tâm lý đều trời sinh đều cứng như vậy, bề ngoài những tang thi đó, xa xa nhìn qua, cùng với nhân loại không khác biệt gì.

"Các người nói xem, có thể hay không có người nào muốn nhắc nhở những người sống sót, nhắc nhở chúng ta, không cần đi khu an toàn?"

Ngô Mộng đột nhiên nói ra làm Ôn Duyên đang ăn cơm sửng sốt, gì? Chiếu theo ý tứ Ngô Mộng, đám người nổ đường kia, ngược lại là vì muốn tốt cho nhóm người sống sót? Ha?

"Logic của cô hoạt động sao vậy." Hình Nhị nhai hai mẩu khoai tây, sau khi nuốt xuống cả quả táo, tiếp tục nói: "Muốn thật là nhắc nhở chúng ta không cần đi khu an toàn, bọn họ có rất nhiều biện pháp khác, dùng đến nổ đường? Hơn nữa nếu thật sự không muốn chúng ta đi khu an toàn, bọn họ vì cái gì không trực tiếp nổ đường quốc lộ? Kia không phải xong hết mọi chuyện sao? Đã quên ban ngày nghe mấy tiếng hùng hùng hổ hổ kia sao? Mấy ngày nay, địa phương nào không phải đường nhỏ bị nổ? Bọn họ chỉ nổ đường nhỏ không đả thương người, càng như muốn bám trụ bước chân người nào, xem như vậy kỳ thật cũng không giống như là có nhằm vào, nhưng nếu cẩn thận tưởng tượng……"

Hình Nhị cúi đầu lại tiếp tục lay hộp cơm trong tay, hắn bỏ vào trong miệng một ngụm cơm, không để ý tới ánh mắt của đám người tụ tập trên người hắn, sau khi nhai nuốt xong, không vội không chậm nói: "Bọn họ không nhằm vào việc bám trụ bước chân người sống sót, tại sao phải tạo ra hoàn cảnh hoang dại cường giả vi tôn? Hiện tại bên ngoài tang thi hoành hành, nơi nơi đều là những quái vật ăn thịt người. Đừng nói có chút năng lực, chỉ là trước kia thoạt nhìn có rất nhiều người tương đương các người, chỉ sợ cũng có không ít, là lấy ở đồ vật kia trên người đi? Trong đó không nhất định đều là bị ăn, có khả năng có người nguyên bản có thể chạy trốn, nhưng trực tiếp chính là bị dọa đến phá gan đi? Các đường nhỏ tương liên với quốc lộ đều bị hủy, nhưng quốc lộ tạm thời lại không có bất kỳ tin tức bị hủy nào, đây là cấp người sống sót một đường lui, chỉ cần chúng ta đủ mạnh, như vậy sớm hay muộn đều có thể tới khu an toàn, nhưng nếu không đủ mạnh…… Tôi nghĩ, đây là hàm nghĩa thâm tầng che dấu của phi cơ nổ hư mặt đường đi."

Ôn Duyên nuốt xuống một ngụm cơm đồng thời cũng cùng nuốt xuống một ngụm nước miếng, hắn thậm chí không dám ngẩng đầu cùng Hình Nhị nhìn nhau. Hắn trước nay cũng chưa cảm thấy khuôn mặt tươi cười giống họ mèo của Hình Nhị có bao nhiêu quỷ dị, chỉ là cho đến hôm nay, hắn vô luận như thế nào cũng rất khó cùng đối phương nhìn nhau, đôi mắt cười tủm tỉm của người kia phảng phất nhìn thấu hết thảy, ngươi muốn cho đối phương biết đến, ngươi không muốn làm đối phương biết đến, giống như chỉ cần một cái đối diện, đối phương liền có thể nhìn thấu trong lòng ngươi!

Loại cảm giác bị người mơ ước nhìn trộm lại tràn ngập chế nhạo, thật sự quá không xong, so với cùng Tạ Sâm ngủ chung còn muốn không xong!

"Kim tiến sĩ, hoan nghênh ngài đi vào khu an toàn của chúng tôi! Tôi đại biểu mọi người trong khu an toàn, hoan nghênh ngươi!"

Kim Văn Tu mặt mang ý cười cùng Lương Quốc Cung nắm tay, tuy rằng động tác nhanh nhẹn, nhưng hắn cũng không có tháo xuống bao tay trắng của mình.

Nghe nói Kim Văn Tu từ ngày đầu tiên làm nghiên cứu khoa học đã mang găng tay trắng, nghe nói găng tay Kim Văn Tu so với quần áo hắn còn nhiều hơn, nghe nói Kim Văn Tu buổi tối ngủ cũng không có tháo găng tay…… Còn nghe nói, Kim Văn Tu có một đôi tay so với mỹ nhân còn tinh tế mỹ lệ hơn, đúng là bởi vì mang bao tay lại không thường cùng không khí bên ngoài tiếp xúc, đôi tay kia duy trì vẻ đẹp phá lệ tinh tế.

Nhưng những việc đó cũng chỉ là nghe nói tới, đến bây giờ, Kim Văn Tu người này, trừ bỏ có vài người biết hắn ở bên ngoài là tiến sĩ đỉnh đỉnh đại danh đại đức, phần tư liệu còn lại, muốn biết, cũng không biết được.

24. Chương 24

Ôn Duyên nguyên bản cho rằng đêm nay không ngủ được, nhưng không nghĩ tới chỉ vừa nhắm mắt lại suy nghĩ sự tình, cư nhiên liền không tự chủ được mà ngủ rồi. Trong xe nhất thời an an tĩnh tĩnh, chỉ có tiếng hít thở đều đều của mọi người, cùng với tiếng ai đó trở mình, quần áo ma sát phát ra âm thanh nho nhỏ.

Chu béo mới vừa tay chân nhẹ nhàng xuống xe, liền nhìn thấy Tạ Sâm ngồi cách xe bọn họ một khoảng, đại khái không đến ba mét trên mặt đất, tuy rằng nhìn bộ dáng không rõ lắm, nhưng hình dáng mơ hồ tổng thể vẫn có thể thấy được chút.

Tạ Sâm dịch chuyển hai cánh tay, chống ở đầu gối, tư thế này thực tùy ý, tuy rằng thoạt nhìn, cùng với hình tượng bên ngoài của Tạ Sâm không xứng đôi lắm. Giữa ngón trỏ và ngón giữa hắn mang theo điếu thuốc, ánh lửa nháy lên trong đêm đen, có thể thấy được, đặc biệt là thời điểm Tạ Sâm giơ tay rít một điếu, ánh lửa sẽ chiếu hồng hắn khuôn mặt, thừa dịp đôi mắt kia vi liễm, thoạt nhìn có vẻ phá lệ quỷ quyệt mê hoặc người.

"Đều ngủ rồi?"

Mập mạp chỉnh lại quần áo một chút, ngồi xuống bên cạnh Tạ Sâm, hắn theo bản năng dùng tay phẩy phẩy khói thuốc bên kia, cũng mặc kệ Tạ Sâm nhìn không thấy, hơi hơi nhún nhún vai nói: "Vô nghĩa, nửa đêm ngày hôm qua tôi cũng không nhàn rỗi, xe này có sẵn là không giả, nhưng mấy thứ tốt bên trong đều là chuyên môn vì bọn họ sau mới thêm vào. Sương mù vô sắc vô vị kia, không chỉ không làm hại thân thể, ngược lại còn có tác dụng dưỡng thần, nếu là trước kia, cầu tôi cho bọn hắn dùng tôi còn luyến tiếc. Bất quá nói đi nói lại, Hình Tam kia……"

Chu béo nhớ lại tình huống vừa rồi trong xe, có chút chủ ý khó nói rõ mà vuốt ve hàm dưới của chính mình, "Hắn thật là không tốt lắm lừa gạt a…… May mắn hắn hiện tại giống như vì nguyên nhân nào đó, không thể không duy trì trạng thái trước mắt này? Nếu lấy trạng thái bình thường của hắn mà nói, sương mù kia thật đúng là không thể ảnh hưởng đến, cậu cũng biết, người luyện súc cốt công đều thực sự có tài, những đồ vật đó đối với họ chẳng là gì. Theo tôi thấy, chờ tới nơi rồi, tôi vẫn nên bảo lão gia tử đem hắn đi, người này thân thế lai lịch tôi đều không rõ ràng lắm, cũng may tôi cũng không cảm giác được ác ý, trước tiên cứ xem thử đã."

Tạ Sâm đối với lời nói của Chu béo không có ý kiến, hắn đem đầu mẩu thuốc tàn thuốc cắn giữa môi, lẳng lặng mà nhìn phía trước xe, qua vài giây, Chu béo cũng chưa thấy hắn trả lời, nhịn không được mở miệng nói: "Sâm tử, cậu nói thật với tôi, cậu đối với cái tên kêu Ôn Duyên kia……"

"Tôi cùng hắn, trao đổi Linh Khí cho nhau."

Chu béo chấn kinh rồi cứng đờ vài giây, giống như bị nhấn nút tạm dừng, sau khi phục hồi tinh thần, chính là một âm thanh như quỷ rống, "Cậu nói gì?!!!"

Tạ Sâm nghiêng đầu liếc hắn một cái, nhả ra ngụm khói, ánh đến khuôn mặt hắn có chút mơ hồ, "Có vấn đề gì sao."

Nguyên bản còn đang hừng hực lửa giận, bị thái độ không mặn không nhạt của Tạ Sâm kéo trở về, nhưng mà nghĩ đến dặn dò lúc trước của lão gia tử, Chu béo vô luận như thế nào đều không thể bình tĩnh, "Sâm tử! Cậu có nhớ hay không lão gia tử năm đó nói như thế nào? Một cái Linh Khí cả đời chỉ có thể nhận một chánh chủ! Cũng chỉ có thể nhận một phó chủ! Cả đời chỉ có thể có một người! Cậu đem cơ hội này cho hắn?! Cậu liền như vậy đem một lần cơ hội cho hắn?! Hai người mới nhận thức bao lâu?! Cậu có biết hay không sau khi trao đổi Linh Khí hai người sẽ không bao giờ nữa có thể tách ra?! Cậu có biết hay không cậu

như vậy……”

“Tôi biết.”

Tạ Sâm bình tĩnh trả lời làm Chu béo phẫn nộ tới cực điểm, hắn một phen ngồi dậy đứng trước mặt Tạ Sâm, đem tàn thuốc trong miệng Tạ Sâm đoạt lại, hung hăng mà ném lên mặt đất, “Cậu biết cái quỷ!!! Cậu cùng hắn trao đổi Linh Khí, cũng liền đại biểu cậu cùng hắn về sau không bao giờ có thể có một nửa kia của chính mình!! Đây là khái niệm gì cậu không biết?! Trước kia khi chọn trao đổi Linh Khí là thời điểm nào cậu không biết sao?! Đều mẹ nó là khi một trong hai sắp chết! Là mẹ nó thời điểm sắp chết!! Còn phải là tự nguyện!! Nhưng nói tới nói lui, người trao đổi Linh Khí còn có kết cục tốt? Căn bản tôi cũng chưa gặp qua? Đừng nói thấy, nghe cũng chưa nghe nói qua!! Cho dù một bên đã chết, người còn lại cũng phải tuân thủ quy củ xui xẻo kia a! Mẹ nó thảm lệ còn chưa đủ nhiều sao! Các người đều là hai người còn sống!! Còn mẹ nó đều là nam!! Các người trao đổi Linh Khí cái lông a?! Hắn không hiểu, cậu mẹ nó cũng không hiểu a?! Sau khi thay đổi, hai người chẳng khác nào bị cột cùng nhau ngươi hiểu không?! Cột vào cùng nhau!! Cậu không thể có một nửa kia, hắn cũng không thể!! Hắn nếu quản không được chính mình thì sao? Hắn nếu nó mẹ nó quản không được chính mình thì sao?! Cậu cũng sẽ chịu phản phệ! Cậu sẽ bị phản phệ cậu có biết hay không?! Cậu có biết hay không a a?!!”

“Biết.” *(Jeje: Thành tâm chia buồn anh Chu quen được hồ bằng cẩu hữu như Sâm =]]] Nói cả tràng dài người ta chỉ nhả lại có một chữ =]]] Chậc, mà như vầy có tính là nhẫn cũng đã trao rồi không =]]])*

Đôi mắt Tạ Sâm cho dù ở trong đêm tối cũng cảm ứng rất mạnh, rõ ràng đen nhánh một mảnh, nhưng Chu béo cảm nhận được Tạ Sâm ngẩng đầu nhìn hắn, hắn dồn dập mà thở mấy cái, miễn cưỡng đè nén xuống cảm xúc bùng nổ của mình, giơ tay lau mặt, mở miệng nói: “Sâm tử…… Cậu biết, tôi là vì muốn tốt cho cậu……”

“Không cần lo lắng, chúng ta sẽ không có chuyện ngoài ý muốn.”

Sau khi nói xong, Tạ Sâm sờ sờ nhẫn chỉ gian của mình, khóe miệng vô thực gợi lên giống như một nụ cười mềm mại, tuy rằng thoáng qua, nhưng mà Chu béo sau khi đã quen với bóng đêm cũng loáng thoáng mơ hồ nhìn thấy.

Chu béo không biết nên vui hay nên buồn, có một số việc Tạ Sâm không chủ động nói, hắn sẽ không chủ động đi hỏi, đây là thói quen được dưỡng thành sau nhiều năm làm việc ăn ý của bọn họ.

Tính tình Tạ Sâm là vậy, nếu hắn không muốn nói, dù ngươi dùng hết thủ đoạn hắn cũng sẽ không nói, kỳ thật vừa rồi một hồi thuyết giáo kia cũng đã là mất khống chế, hắn làm sao không biết Tạ Sâm sẽ không làm chuyện không nắm chắc, chính là nhìn sự tình của bằng hữu tốt nhất, hắn vô pháp giữ bình tĩnh tuyệt đối lấy góc độ người đứng xem để đối đãi chuyện này.

Linh Khí phản phệ tuyệt đối không phải thứ đơn giản như người bình thường tưởng tượng, người sau khi chết có hay không quỷ hồn hắn không biết, nhưng loại vật chất như linh hồn, xác thực có tồn tại.

Chính là trong mắt loại người bọn họ, linh hồn cũng không phải mấy thứ huyền huyễn như “sóng điện từ

có ý thức", hoặc là "thể ý thức thoát ly của sóng điện não". Nó cũng chỉ là một loại…… Chỉ là một loại hạt vật chất mà mắt nhân loại bình thường không nhìn thấy. Nó là một vật chất thực ước chừng trọng lượng 21 khắc (*), thời điểm mỗi người tử vong, đều sẽ nhẹ bớt đi trọng lượng linh hồn, trọng lượng kia đối với mỗi người đều khoảng 21 khắc, đương nhiên cũng không phải mọi người đều là 21 khắc không sai chút nào, nhưng mà đối với người phản phệ, khi bọn họ tử vong, thể trọng không xảy ra bất kỳ biến hóa nào, bất luận việc gì.

(*) Khúc này mình hơi hoang mang tại chẳng có đơn vị đo khối lượng nào là khắc cả (thời gian thì có, 96 khắc = 1 ngày), mình nghĩ chắc là gam, vì hồi trước có đọc qua một bài về thí nghiệm của ông giáo sư nào đó, ổng bảo con người sau khi chết nhẹ đi mấy gam, khá là giống với trong truyện này ghi.

Từ lý luận trên có thể nói, là không thấy linh hồn bọn họ. Nhưng linh hồn bọn hắn đi đâu, không ai biết, tìm hiểu không được.

Cho nên tuy rằng không hiểu được loại tình huống này đại biểu cho hàm nghĩa như thế nào, nhưng trăm năm trở lại đây đều chỉ ghi lại hai trường hợp như vậy, đều dùng phương thức đặc thù kết thúc. Hắn thật sự không hy vọng, Tạ Sâm sẽ trở thành người thứ ba.

Trong nháy mắt, đoàn người đã hành tẩu ba ngày, ba ngày này nếu đơn giản mà nói, đó chính là điên cuồng lên đường sống bằng tiền dành dụm.

Chu béo tận lực chọn một ít hẻm nhỏ trong phố nhỏ mở đường đi mà nếu không phải người có kinh nghiệm đều không quen thuộc, theo cách nói của hắn, địa phương như vậy người ít lại không phải đi vòng, cho dù gặp phải tang thi thì cũng là lão nhân lão thái thái, so với tuổi trẻ lực tráng, lão tang thi cũng chỉ là tang thi sức lực trung bình chiến đấu tương đối bạc nhược.

Chỉ là tính lại chạy nhanh chạy chậm, tiêu hao so với thu hoạch luôn lớn hơn nhiều, bọn họ một đám chín người ăn uống đều dựa vào hàng tồn kho của Ngô Mộng, tuy rằng Ngô Mộng không nói gì thêm, nhưng tất cả mọi người biết lấy tốc độ giảm vật tư này, chỉ sợ còn chưa được một nửa lộ trình, bọn họ liền sơn cùng thủy tận (**).

(**) Sơn cùng thủy tận: cùng núi, cạn nước, ý chỉ không còn gi nữa, đi đến bước đường cùng.

Chỉ là nếu muốn thu thập vật tư, cũng cần bản lĩnh, bởi vậy Chu béo đề nghị đến cửa hàng quân dụng phẩm trước kiếm vài món, đến lúc đó khi thu thập vật tư cũng không đến mức tay không tấc sắt, đối phó tang thi cũng có thể thuận buồm xuôi gió.

Nhưng đầu năm nay, cửa hàng như vậy đâu phải nói có là có, Chu béo thần bí hề hề mà nói không cần lo lắng, bảy chuyển tám chuyển đều mau chạy đến nông thôn, một đám người mới ở trong tiểu đạo thấy được lục đầu bài tử đen như mực.

Phía trước là thôn xóm, toàn bộ thôn hiện tại im ắng, Chu béo cũng không nghĩ đến việc điều tra xem trong thôn có gì, mục tiêu bọn họ thực rõ ràng, hơn nữa đã gần ngay trước mắt.

"Các người ở trên xe đợi, tôi cùng Sâm tử trước đi xuống nhìn xem." Chu béo chà xát tay đem xe ngừng, Tạ Sâm chưa nói gì, lặng im vài giây, sau chậm rãi đứng lên.

"Tôi cũng đi." Ôn Duyên không quản ánh mắt người chung quanh, biểu tình nhàn nhạt lại không có ngữ khí phản bác.

Tất cả mọi người có chút khẩn trương, đây là một con đường xem như phi thường hẻo lánh, hai bên đường đều là những tảng lớn đất vàng, kề sát đường xe chạy hai bên đều không có cây nhỏ chưa trưởng thành, đi phía trước nhìn lại là vùng đất bằng phẳng, một kiến trúc cao cao một chút đều không có.

Trải qua một phen hiệp thương, cuối cùng cư nhiên biến thành chỉ có Tạ Sâm cùng Ôn Duyên xuống xe, những người khác đều ở trên xe chờ đợi. Ôn Duyên hôm nay trở nên phá lệ giỏi về câu thông, theo lời hắn nói, nếu xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn, xe này không có người lái không kịp khởi động, cho nên Chu béo không thể rời đi, cửa hàng quân dụng phẩm này không lớn, chỉ là đi trước nhìn xem tình huống, Tạ Sâm chân cẳng cũng tốt không sai biệt lắm, bọn họ hai người cũng đủ.

Tạ Sâm không có phát biểu ý kiến, vì thế hai người một người cầm một cây côn Chu béo lúc trước ở trong xe chuẩn bị tốt, cứ như vậy xuống xe.

Kỳ thực sở dĩ đưa ra quyết định như vậy, là bởi vì Ôn Duyên thực xác định, cửa hàng quân dụng phẩm này bên trong không có tang thi.

Hắn chỉ là theo bản năng cảm thấy có chuyện muốn cùng Tạ Sâm nói, tuy rằng đến bây giờ mới thôi, hắn cũng chưa nghĩ ra muốn nói gì. Nhưng là vì để tạo cơ hội, hắn đã đem hết toàn lực làm chính mình cùng người khác câu thông.

Hai người thoạt nhìn cực kỳ thong thả cẩn thận mà đi đến cửa hàng quân dụng phẩm, nhưng chỉ có Ôn Duyên biết, không phải bọn họ muốn cẩn thận thong thả, mà là động tác Tạ Sâm, đã trở nên chậm.

Ba ngày qua động tác của hắn càng ngày càng ít, những người khác có lẽ còn chưa cảm giác được chuyện gì, nhưng hắn là người đầu tiên cảm nhận được.

Chu béo tuy rằng giống như cũng biết việc này, nhưng là cũng không có nói cái gì. Hơn nữa bởi vì phải lái xe, trừ thời điểm đối phương ăn cơm, cơ bản không có cơ hội tiếp xúc Tạ Sâm. Hai ngày này buổi tối nghỉ ngơi cũng là ở phòng điều khiển, ba ngày xuống dưới, ngược lại làm Ôn Duyên, nhẹ nhàng thở ra.

Bất quá, cũng may Tạ Sâm vốn dĩ nói ít, động tác cũng không nhiều lắm, cho nên đoàn người cũng không chú ý tới, hơn nữa thời điểm ăn cơm, hắn cũng cố ý vô tình thay Tạ Sâm chống đỡ, ba ngày qua, trừ bỏ Ngô Mộng thường thường lại đây cùng Tạ Sâm nói chuyện không chiếm được đáp lại, tính ra cũng bình yên vô sự, rốt cuộc chung quanh còn có người khác, Ngô Mộng thật không dám lì lợm la liếm.

Tuy là nói muốn tạo cơ hội nói chuyện đơn độc, nhưng thật sự cũng vì thu thập vật tư mà đi, rốt cuộc bọn họ về sau thu thập vật tư, tổng không có khả năng xích thủ không quyền.

Chỉ đến khi đi đến cửa hàng quân dụng phẩm, Ôn Duyên mới thật là mắt choáng váng, trách không được cửa hàng này không có tang thi! Bên ngoài còn khóa lại! Trừ bỏ khóa cửa vốn có bên ngoài, lão bản còn dùng dây xích khóa thêm hai ổ khóa bên ngoài! Phía trên đều đóng kín! Nhìn qua tình hình chưa có ai tới……

Hai người lặng im mười mấy giây, Tạ Sâm mắt nhìn khóa có tạo hình đặc biệt kia, chậm rãi mở miệng: "Giúp tôi chống đỡ, tôi mở khóa."

Ôn Duyên theo bản năng liền muốn hỏi ngươi hiện tại còn có thể được không, nhưng nhìn thấy môi Tạ Sâm khẽ nhấp trên sườn mặt, lời này, hắn vô luận như thế nào đều nói không nên lời, Ôn Duyên đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút khó chịu, nhưng nói không nên lời vì cái gì.

Hơn nữa chân mày Tạ Sâm không biết khi nào nhíu lại, đây vẫn là lần đầu tiên Ôn Duyên thấy Tạ Sâm nhíu mày như vậy.

Ôn Duyên nói một tiếng ân, sau đó xoay người một chút, sau lưng đối mặt Tạ Sâm, chính diện đối xe. Hắn giang hai tay, hơi nhấc lên cao, trong tay cầm côn, bộ dáng giống như lâm trận.

Trong mắt mọi người trên xe, tình huống chính là, Tạ Sâm cẩn thận tra xét động tĩnh bên trong cánh cửa, mà Ôn Duyên ở sau lưng hắn bảo hộ, đề ngừa từ bên ngoài đột nhiên lao tới một con tang thi, giết bọn hắn trở tay không kịp.

Mà lúc này, cảm giác trong lòng Ôn Duyên là, văn vẻ mà nói, không nhất định lúc nào cũng phải nói ra. Bọn họ hiện tại chỉ như vậy dựa lưng vào nhau mà đứng, một câu đều không nói, nhưng giống như…… Cũng không có gì không tốt.

25. Chương 25

Lap-chan đã trở lại =)))))):tung bông:

"Chi dát" một tiếng, cực nhanh, cực ổn. Ôn Duyên biết Tạ Sâm đã mở được cửa, vì để diễn cho đủ, hắn thoạt nhìn thong thả mà đề phòng xoay người sang chỗ khác, hai người cứ như vậy "thật cẩn thận" mà tiến vào, địa phương bên ngoài thoạt nhìn yên tĩnh nhưng lại tràn ngập nguy hiểm không lường trước.

Tình huống trước mắt này, so với tưởng tượng của Ôn Duyên, thật sự kém hơn nhiều.

Hắn cho rằng cửa hàng quân dụng phẩm, sẽ có nhiều đồ vật khiến nam nhân vừa gặp liền nhiệt huyết sôi

trào, nhưng nhìn sắc mặt Tạ Sâm giống như thay đổi không lớn, hắn vẫn đem phần mất mát kia nhanh chóng đè xuống.

"Tạ Sâm? Cậu thế nào?"

"Không có việc gì."

Ôn Duyên thấy Tạ Sâm trả lời còn tính là nhanh, hơn nữa giống như thời điểm bọn họ ở cùng nhau, biểu hiện của Tạ Sâm sẽ tương đối có tinh thần chút, lập tức cũng không biết nên nói cái gì, đành phải gật gật đầu vội vàng thu đồ vật. Thời gian quý giá, lãng phí không được. Chỉ là thình lình liếc mắt nhìn Tạ Sâm, phát hiện đối phương cư nhiên cũng thu đồ vật……

Tốc độ thu đồ vật của Tạ Sâm không thể nói là không nhanh, chỉ là những đồ vật hắn không thèm nhìn tới sẽ tương đối thảm, bởi vì hắn không ngừng thu đồ vật khắp nơi, càng như là đang tìm kiếm cái gì, Ôn Duyên lúc này mới phát hiện, vị trí đứng của Tạ Sâm hình như là bên trong quầy thu ngân của cửa hàng này? Nói quầy thu ngân cũng không thỏa đáng, chính là…… Giống như chỗ dành cho lão bản đứng đợi.

Ôn Duyên không kịp nghĩ lại, bởi vì thể nghiệm người khác đem đồ vật "biến mất" trống không, thật đúng là bình sinh lần đầu của hắn! Hắn kinh ngạc Tạ Sâm lấy đâu ra trữ vật không gian, ngược lại mới nhớ tới, không gian của hắn, đã cho Tạ Sâm một nửa.

Cảm thụ được nanh sói lạnh lạnh trước ngực mình, Ôn Duyên trong lúc bừng tỉnh có chút mất mát, hắn đến bây giờ cũng chưa biết rõ nanh sói này rốt cuộc là như thế nào, hơn nữa vẫn luôn không tìm được cơ hội thích hợp, cùng Tạ Sâm nói chuyện rõ ràng. Chỉ là, hắn đích xác còn có thể thu đồ vật vào trong không gian, vậy đại biểu không gian vẫn nhận hắn làm chủ, tuy rằng ngọc bội kia, hiện tại mang trên cổ Tạ Sâm……

Bất quá, nhìn nghĩ lại, nanh sói của Tạ Sâm không phải cũng trên cổ hắn ư? Hắn cũng không tin thứ này đối với Tạ Sâm không quan trọng. Theo hiểu biết trước mắt của hắn đối với Tạ Sâm, nếu không phải đồ vật quan trọng, đối phương tuyệt đối không có khả năng đeo bên người. Hơn nữa lúc ấy sự tình phát sinh đột nhiên, trực giác nói cho hắn biết, Tạ Sâm không có lừa hắn, hơn nữa cũng không cần thiết lừa hắn.

Nghĩ thử xem, đồ vật quan trọng của đối phương lại có thể thay đổi đồ vật quan trọng của mình, mà đối phương lại là nam chính, vạn nhất năng sói này ẩn chứa năng lượng kinh thế (*) thì sao? Tỷ như tuyệt thế võ học nào đó? Hay thần binh bảo khí? Ôn Duyên trong đầu YY bộ dáng vương bá khi sườn lậu các loại của nam chính trong tiểu thuyết, trong nháy mắt liền cảm thấy hổ khu chấn động, giống như thấy thế nào, đều là chính mình chiếm tiện nghi a……

(*) kinh thế: kinh hãi thế tục

"Chi dát" một tiếng vang nhỏ làm Ôn Duyên hoàn hồn, tuy rằng nhìn không thấy, nhưng trực giác của hắn cho biết ở địa phương bên cạnh nhất định có cánh cửa mờ ám bị Tạ Sâm phát hiện! Tạ Sâm đã tới nơi này! Đây là phản ứng đầu tiên của hắn!

"Tôi đi xuống, lấy vài thứ," Tạ Sâm lúc này nói chuyện đã có chút biến hóa rõ ràng, nhưng Ôn Duyên vẫn nghe được, "Đừng sững sờ, cậu lấy nhiều vũ khí vào, nhanh lên."

Ôn Duyên liễm thần nhìn sắc mặt Tạ Sâm, một câu công phu cũng không dám trì hoãn, hắn không phải không hiếu kỳ bên dưới cửa đó là gì, hắn cũng không phải không lo lắng Tạ Sâm chính mình đi xuống có thể hay không có nguy hiểm, chỉ là thần sắc Tạ Sâm nghiêm túc như vậy, loại cảm giác này hắn chưa bao giờ từng có, hắn không biết nên hình dung như thế nào, chỉ biết là Tạ Sâm nếu tin tưởng hắn có thể làm tốt, hắn liền nhất định phải làm tốt.

Ôn Duyên từ trên giá cầm mấy cái túi du lịch lớn, vớt được dao găm cùng chủy thủ còn dư trên giá ném vào trong túi, vừa rồi hắn đều đem những vũ khí tương đối chiếm diện tích thu vào trong không gian, không biết chừng khi nào dùng đến? Mấy món lớn nhỏ thích hợp hắn đều thu một đám, phần còn dư để cho mọi người đổi dùng đi, rốt cuộc loại đồ vật này cũng giống như vật phẩm tiêu hao, không có khả năng dùng một cây đao chém tới già, cũng không phải bảo đao gì.

Bất quá kỳ thật cửa hàng này cũng hơi gan, bi thép thương (súng) cũng trắng trợn táo bạo đặt trong ngăn tủ, thứ này cũng có thể đánh chết người, lực sát thương không so được với đạn nhỏ, nhưng đối phó tang thi không được rõ lắm……

Ôn Duyên không giống Tạ Sâm, hắn cơ hồ chỉ cần là đồ vật có thể lấy xuống đều cất đi, thời điểm Tạ Sâm đi lên đã thấy trên lưng Ôn Duyên cõng một cái bao, hai tay mỗi bên xách thêm một túi, hắn nhấp môi dưới, nghiêng đầu nhìn một chút, Ôn Duyên thấy thế nhẹ nhàng thở ra, chạy nhanh hướng ngoài cửa đi.

Tạ Sâm đứng ở tại chỗ, híp mắt quay đầu lại quét mắt nhìn trong nhà thêm một lần, hắn có chút cứng đờ mà từ trên áo lấy ra một cái hộp nhỏ, từ trong hộp lấy ra một vật thể giống như khối bạch kim bạc nhỏ ném xuống tầng hầm ngầm, rồi sau đó trên mặt đất cũng lưu lại một khối, lúc này mới xoay người đuổi kịp bước chân Ôn Duyên.

Ôn Duyên sau khi trở lại lên xe, lại quay đầu lại lôi kéo Tạ Sâm lên xe, không đợi Chu béo lên tiếng hỏi có gì, Tạ Sâm còn chưa lên xe liền hướng bên trong nói: "Đi, mau!"

Chu béo vẫn luôn không dám tắt máy, nghe Tạ Sâm nói thế, cửa xe mới vừa đóng lại, lập tức liền một chân nhấn chân ga, "Oanh" một tiếng, xe lập tức vụt ra đi xa.

Người trong xe không biết Tạ Sâm vì cái gì không bình tĩnh như vậy, lập tức chỉ cho rằng trong tiệm quân dụng phẩm có tên nào lợi hại, nhưng nhìn mấy bao "chiến lợi phẩm" cực lớn, còn có Tạ Sâm cùng Ôn Duyên trên người lại không có dấu hiệu chật vật, thấy thế nào đều không giống như đánh nhau với ai, nhưng vừa rồi Ôn Duyên thật là lộn trở lại kéo Tạ Sâm chạy về, kia là chuyện như thế nào……

Mới vừa cảm thấy kỳ quái, một đám người đều nghe thấy hình như sau xe có âm thanh gì. Ngô Mộng tò mò đem cửa sổ che ở phía sau nhấc lên, tới lúc thấy rõ tình huống phía sau, lập tức hít hà một hơi.

Hơn mười hai mươi nam nhân đi thành nhóm chạy sau xe bọn họ, trong tay họ có người cầm súng săn, có người cầm súng lục, còn có vũ khí giống cung nỏ, Ngô Mộng không nói nên lời, duy nhất tương đồng chính

là mỗi người trên mặt đều mang sát khí hung thần, ánh mắt nhìn bọn họ chằm chằm tràn ngập tham lam cùng ác ý, loại ánh mắt này quả thực đã không giống nhân loại, càng như dã thú không còn nhân tính……

"Này…… Này……" Không đợi Ngô Mộng đem cảm thụ của nàng minh xác biểu đạt ra, chỉ thấy nguyên bản đám người bị bỏ rơi lại phía sau, cư nhiên có hai nam nhân chậm rãi đuổi theo! Nhưng bọn họ là ở trong xe a! Hơn nữa tốc độ này vẫn là nhanh nhất trong mấy ngày qua kể từ lúc Chu béo lái! Mà hai nam nhân kia dùng chân để chạy! Chính là hai nam nhân kia, cư nhiên lập tức đuổi theo!! Sao có thể!!!

"Thương (súng), ở, đâu?"

Thanh âm thong thả của Tạ Sâm trong xe lúc này yên tĩnh, có vẻ phá lệ bình tĩnh, tất cả mọi người thấy được cảnh tượng phía sau cửa sổ xe, bởi vậy chỉ cảm thấy Tạ Sâm thanh âm bình tĩnh, cũng không có cảm thấy tốc độ nói của hắn có vấn đề gì. Nhưng Ôn Duyên lại là nhịn không được nuốt yết hầu một chút, hai người kia tuyệt đối là dị năng giả! Là dị năng giả đối với bọn tuyệt đối không có ý tốt! Nhưng tình huống hiện tại của Tạ Sâm……

"Ở ngăn kéo phía dưới sofa, tôi trước mở cửa phía sau cho cậu!"

Chu béo phản ứng nhanh, động tác của Tạ Sâm lại càng nhanh ngoài dự kiến của Ôn Duyên! Chỉ thấy hắn khom lưng từ dưới lấy súng ra, kiểm tra mọi thứ, sau đó thời điểm cửa sau chậm rãi hạ xuống, hắn nhìn Ôn Duyên liếc mắt một cái nói: "Cậu, lại đây."

Ôn Duyên nguyên bản muốn nói cứ như vậy đổ lại trong bụng, hắn nắm chặt tay đi qua, Tạ Sâm ấn bờ vai của hắn làm hắn ngồi xổm bên người mình, sau đó quay đầu lại nhìn lướt qua mọi người nói: "Nằm sấp xuống."

"Phanh! Phanh! Phanh!" Thời điểm thanh âm vang lên, Ngô Mộng nhịn không được kêu "A" một tiếng, ngoài kinh hách chỉ có kinh hách, nàng vẫn là thành thành thật thật nghe theo lời Tạ Sâm nói, ôm đầu trốn ở góc phòng. Thương (súng) vang một tiếng liền run run một chút, đặc biệt từ bên ngoài thường thường còn có viên đạn bay tới bên trong xe phát ra tiếng vang, còn có đồ vật giống như đoản kiếm nhỏ cắm lên phần mềm thùng xe, Ngô Mộng gắt gao mà ôm đầu, đến nâng cũng không dám nâng một chút.

Những người khác tuy nói cũng đều hạ thấp thân mình, nhưng Hình Đại cùng Hình Tam tầm mắt trước sau cũng chưa rời đi trên người Tạ Sâm. Đáng nói chính là, cùng là nữ nhân, biểu hiện của Phác Tĩnh Nghiên có chút quá mức bình tĩnh, nàng chỉ là ngồi xổm ở mặt sau sofa, nhưng cổ đều thẳng tắp, một chút cũng không có bộ dáng sợ hãi.

Bởi vì không gian hữu hạn, Vệ Bình chỉ có thể ngồi xổm sau nàng, chỉ là nhìn thấy Phác Tĩnh Nghiên bình tĩnh như thế, Vệ Bình hiển nhiên cũng là có chút ngoài ý muốn, giờ phút này hắn ngưng thần nhìn sườn mặt của nàng, không biết nghĩ đến cái gì.

Vỏ đạn không ngừng vứt xuống từ cửa sổ bắn ra, rơi xuống thảm trải trong thùng xe, cũng không có phát ra tiếng vọng. Ôn Duyên tuy rằng trên mặt không có biểu tình gì, nhưng trong lòng đã sớm đánh nghiêng bình ngũ vị, thật là các loại tư vị tổng thể một đoàn làm hắn mạc danh phiền lòng!

Hắn không rõ vừa rồi Tạ Sâm còn rất chậm như thế nào lập tức liền lại nhanh như vậy, loại cảm giác này làm hắn một chút đều không thích! Thật sự không thích! Bởi vì vậy như là cái gọi là…… Cái gì giống như hồi quang phản chiếu (**)! Nhưng hắn lại cảm thấy Tạ Sâm hẳn là không phải loại người này, có thể vì bọn họ mà đi hy sinh chính mình a?! Chỉ là tình huống hiện tại này……

(**) Hồi quang phản chiếu: Hiện tượng bệnh nhân bị mắc bệnh nặng được chẩn đoán là không sống nổi đột nhiên khỏe mạnh bình thường nhưng vài ngày sau đó chết. Sau này đơn giản hơn là một người kề cận cái chết đột nhiên tỉnh lại như thường nhưng duy trì không được bao lâu thì vẫn chết.

(Jeje: Bạn Duyên tưởng tượng cũng hơi bị lố =]]] Cái gì mà hồi quang phản chiếu =]]] Anh công còn khỏe mạnh chưa bệnh tật gì đã trù ẻo =]]]])

Ôn Duyên dời đi lực chú ý, ở trong lòng bắt chước tiếng vang thanh thúy của vỏ đạn rơi xuống đất, hắn ngừng thở bình tĩnh mà nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn là nuốt xuống khó chịu trong lòng, cảnh cáo chính mình không cần xúc động, ngoan ngoãn ngốc tại nơi này, không cần khiến Tạ Sâm thêm phiền mới là sách lược tốt nhất.

Nếu Tạ Sâm muốn hắn đợi ở dây, kia hẳn là cũng là có lý do đi…… Có lẽ hắn thật sự có thể làm Tạ Sâm duy trì thanh tỉnh, nếu nói vậy, hắn ngoan ngoãn đợi là được……

Bất quá hắn vẫn là nhịn không được muốn phun tào một chút! Khác tiểu thuyết quá vậy! Người ta trong quá khứ xuyên qua khẳng định các loại chỉ số tự động max điểm a! Cái gì xuất thân gia thế nhân duyên thân cao dáng người diện mạo màu tóc những cái đó đều tính! Nhưng hắn đến bây giờ kỹ năng cơ bản nhất phát ra cũng đều mù đặc không GET a như vậy thật sự được sao?! Hắn là một đứa bé sinh ra và lớn lên dưới lá cờ hồng tân Trung Quốc! Đến thương (súng) thật cũng chưa gặp qua một lần a! Càng miễn bàn sờ một phen a! Đến người sử dụng súng ống cũng chưa sờ qua! Nếu mạo muội sử dụng nói! Là sẽ sai lầm đi!! Là sẽ sai lầm đi a!!

Hắn cũng tưởng tượng mặt khác vai chính như vậy uy phong lẫm lẫm không thầy dạy cũng hiểu bắn phá súng máy a, nề hà phần cứng không duy trì a……

……

Kỳ thật cũng không phải a, hắn cũng có thể không cần uy phong lẫm lẫm.

Hắn chỉ là muốn…… Ôn Duyên ngước mặt nhìn Tạ Sâm liếc mắt một cái.

Hắn chỉ là muốn…… Đứng ở bên cạnh Tạ Sâm, cùng đối phương cùng nhau, đánh quái thú a.

26. Chương 26

Ngơ ngẩn trong chốc lát, Ôn Duyên nhanh chóng đình chỉ chính mình không suy nghĩ vớ vẩn nữa, hắn cảm thấy bản thân gần đây trở nên quái quái, đang nhập thần, đột nhiên thoáng nhìn thấy tay trái Tạ Sâm, hướng về phía hắn mà vươn tới một chút.

Lần này, Ôn Duyên ma xui quỷ khiến dường như hiểu ra cái gì, thân mình ngồi xổm của hắn nhanh chóng dịch đến bên dưới xe xách ra một khẩu súng, vô dụng vài giây liền đưa tới tay Tạ Sâm. Toàn bộ động tác nối liền lưu loát, cơ hồ không có dừng lại.

Thời điểm hắn đưa khẩu súng đến tay Tạ Sâm, hắn thề hắn nhìn thấy tay Tạ Sâm dừng một chút. Tuy rằng chỉ là một chút, nhưng hắn cảm giác được.

Thật giống như đối phương cũng mới phản ứng lại, thật giống như là, đối phương cũng không nghĩ tới hắn cư nhiên sẽ phối hợp như vậy, đối phương cũng không dự đoán được, động tác của hắn sẽ mau như vậy, ăn ý như vậy.

Tạ Sâm lần này, tựa như ẩn giấu thứ gì đó không muốn mở ra, Ôn Duyên sau khi lấy lại tinh thần, trong lúc nhất thời bên tai nóng lên, chỉ ước gì đem cây thương (súng) này nhanh chóng túm trở về! Ngồi ở bên người Tạ Sâm lâu như vậy, hắn lần đầu cảm thấy hơi thở trên người Tạ Sâm có thể khiến đầu người khác choáng váng! Trong đầu ý thức được việc gì, làm Ôn Duyên trong lúc nhất thời phát ngốc!

Nhìn chiếc nhẫn giống như đúc của mình nằm trên ngón tay thon dài của Tạ Sâm, Ôn Duyên như bị điện giật theo thói quen nắm chặt tay lùi lại mấy bước, hắn thấy Tạ Sâm không có để ý việc mình rời đi, vì thế thoát lực dựa lưng vào sô pha ngồi xổm trên mặt đất, toàn bộ hai bên tai đều đỏ lên.

Ôn Duyên đem tay nhẹ nhàng đặt trên ngực, phảng phất muốn liều mạng đè nén xuống nhịp tim đập bất ngờ tăng nhanh.

Một tiếng trầm vang ở phía trước vang lên, Ôn Duyên không có ngẩng đầu, nhưng cũng đoán rằng hẳn là Tạ Sâm ném xuống cây súng máy nắm trong tay phải kia, vừa rồi hẳn là không còn đạn……

Hắn cũng không biết lúc đó làm sao, chỉ là thấy Tạ Sâm duỗi tay xuống, đối phương một câu một chữ cũng chưa nói, nhưng hắn tự cho là thông minh cầm khẩu súng đưa qua! Hơn nữa…… Hơn nữa cư nhiên còn đặc biệt xác định, đối phương chính là muốn một khẩu súng! Hắn từ khi nào có loại ăn ý hiểu biết này đối với Tạ Sâm, là bởi vì chú ý quá nhiều sao……

Theo một tiếng "Phanh" rơi xuống, vài giây đều không có phát ra tiếng vang, người trong xe đến thở cũng không dám đem toàn bộ ánh mắt đặt lên người Tạ Sâm. Tạ Sâm không có lập tức xoay người, chỉ là duy trì tư thế đứng thẳng kia.

Thời điểm Ôn Duyên trong lòng phán đoán không tốt, Tạ Sâm chậm rãi xoay lại đây, hắn sau khi nhìn mọi người một lần, liền nhìn thẳng về phía Ôn Duyên, ngay sau đó, lộ ra tươi cười làm Ôn Duyên hoàn toàn ngây dại.

Thời gian cứ như vậy qua vài giây, bọn họ đều giống như không có chú ý tới Tạ Sâm chỉ cười đối với Ôn Duyên, Ngô Mộng phục hồi tinh thần đứng mũi chịu sào bắt đầu gào khóc, là loại bộ dáng cuồng loạn khóc, Phác Tĩnh Nghiên tiến lên an ủi nàng, nhưng nàng lại một phen đẩy đối phương ra, rồi sau đó thẳng đến trước người Tạ Sâm.

Mắt nhìn thấy nàng muốn ôm, Tạ Sâm nhăn mày thân mình vừa chuyển, Ngô Mộng phản ứng lại, cánh tay rơi giữa không trung.

"A…… Sâm?" Ngô Mộng nức nở, vừa khóc vừa nói không thuận kêu Tạ Sâm, nhưng Tạ Sâm lần này không biểu hiện ôn như hồi trước, hắn vẫn cứ hơi hơi cau mày, cũng không có trả lời Ngô Mộng.

"A Sâm?" Lúc tay Ngô Mộng muốn chạm đến cánh tay Tạ Sâm, Ôn Duyên dưới tình thế cấp bách "Bang" một cái gỡ tay Ngô Mộng ra, đứng trước người Tạ Sâm, thấy Ngô Mộng ngây ra một lúc biểu tình cực giận dữ, cùng với một đám người không rõ nguyên do, "Không phải! Là hắn……" Ôn Duyên nhất thời nghẹn lời, thật sự là có nỗi khổ nói không nên lời!

Hắn thề hắn vừa rồi nhìn thấy sát ý chợt lóe lên rồi biến mất trong mắt Tạ Sâm! Nếu tay Ngô Mộng dịch lên trên thêm một chút nữa, hắn thật sự cảm giác Tạ Sâm sẽ trực tiếp động thủ! Tuy nói mấy ngày nay, lời hắn nói có thể khiến Tạ Sâm thanh tỉnh một chút, nhưng hiện tại…… Hắn trực giác Tạ Sâm hiện tại, không phải Tạ Sâm vừa rồi! Tuy rằng dường như đối với hắn không có tính công kích gì, nhưng ý niệm vừa rồi đối với Ngô Mộng là phi thường không tốt!

Không phải, giải thích như vậy dường như cũng không quá chuẩn xác, nhưng là hắn không biết nên như thế nào giải thích cho mọi người! Ai đến nói cho hắn biết tình huống khoa học vô pháp giải thích này nên giải quyết như thế nào?!

Chu béo phẳng phất nghe được lời kêu gọi của Ôn Duyên, thời điểm bên trong thùng xe không khí an tĩnh đến quỷ dị, Chu béo phẫn phật kéo cửa xe ra một chút, hắn liếc mắt nhìn Tạ Sâm một cái, lại nhìn thoáng qua Ôn Duyên, lập tức sắc mặt nghiêm túc mà nói với mọi người, "Các người cách xa Sâm tử một chút, bằng không có chuyện gì xảy ra cũng đừng trách tôi không nhắc nhở."

Chu béo bỗng nhiên lên tiếng, làm tất cả mọi người phát ngốc, nhưng mà Ngô Mộng rốt cuộc vẫn thu hồi tay lại. Biểu tình nghiêm túc của Chu béo, làm nàng căn bản nhấc không nổi dũng khí đi thăm dò một chút, cho nên vẫn là theo bản năng mà rụt trở về, nàng còn không muốn ngay lúc này xảy ra chuyện……

Chu béo không để ý đến sắc mặt mọi người, hắn đi theo phía sau Hình Nhị, hai người đến trước mặt Tạ Sâm, Chu béo vui tươi hớn hở mà duỗi tay lay lay trước mặt Tạ Sâm, "Sâm Tử, biết tôi là ai không?"

Tạ Sâm cau mày nhìn hắn một cái, một cái tát chụp bay tay hắn, bộ dáng nói rõ hắn không muốn phản ứng lại.

Chu béo cũng không giận, nhưng Hình Nhị bên cạnh, vừa quan sát Tạ Sâm vừa tấm tắc bảo lạ nói, "Ai, không nghĩ lời đồn đãi cư nhiên là thật…… Trách không được……"

Hình Nhị thấy Chu béo hơi hơi hạ mi, lập tức dừng miệng, mà Chu béo hướng mọi người phẩy phẩy tay, hơi có chút cảm thán nói: "Sâm tử lúc còn nhỏ nhà nghèo, có một lần phát sốt cháy hỏng đầu. Vốn dĩ cho rằng không có việc gì, kết quả mỗi năm đều có thời điểm như vậy, đều phát bệnh lại một lần, thời điểm hắn phát bệnh ai cũng không quen biết, có thể nói là lục thân không nhận. Thời đại học, mấy anh em trong phòng ngủ chúng tôi đều biết chuyện này. Tôi cũng vì chuyện này mà mới thân quen với hắn. Bởi vì dịp này mỗi năm. chúng tôi đều thuê cho hắn phòng ở, sau đó thay phiên đi đưa cơm cho hắn, chỉ là đưa, ai cũng không dám chạm vào hắn. Sâm tử trong khoảng thời gian này tính tình sẽ trở nên đặc biệt không tốt, nếu các người không tin tôi, còn muốn đi thử, cũng đừng trách tôi không có nhắc nhở qua, thiếu cánh tay gãy chân, thật sự đừng tìm tôi nói lí lẽ a, tôi quản không được việc này, bệnh viện hiện tại cũng không mở cửa đâu."

Ngô Mộng nghe được Chu béo nói như vậy, lập tức hoàn toàn trầm mặc. Nàng nguyên bản cho rằng, Tạ Sâm là một người tuyệt vời đến không thể tốt hơn, rốt cuộc bất luận là bề ngoài hay bên trong, bộ dáng Tạ Sâm biểu hiện ra ngoài, đều hấp dẫn nàng. Nàng căn bản vô pháp không có cách nào không đem ánh mắt dừng trên người Tạ Sâm, bất luận là ở chỗ nào cũng thu hút sự chú ý người khác.

Nguyên bản nàng cho rằng, cử chỉ ưu nhã như thế, nam nhân tính tình ôn như vậy, gia thế cho dù không hiển hách, cũng nhất định không phải gia đình bình thường. Rốt cuộc Tạ Sâm cho người khác cảm giác không giống người, không phải người bình thường, tất nhiên cũng không có giáo dục của gia đình bình thường, nhưng mập mạp kia vừa rồi nói, Tạ Sâm khi còn nhỏ, cư nhiên bởi vì trong nhà nghèo, mà cháy hỏng đầu?!

(Jeje: Lạy chụy mạt thế tới nơi rồi nhà giàu nhà nghèo còn phân chia gì nữa =_=")

Ngô Mộng rũ mắt ổn định lòng mình, tuy nói hiện tại là mạt thế, rất nhiều điều kiện trước kia không cần suy xét, nhưng nàng vẫn luôn cho rằng Tạ Sâm là một nam nhân ưu tú ở mọi phương diện, nhưng nếu chỉ ở một mình với hắn, thời điểm phát sinh vấn đề nên làm gì bây giờ? Không có cha mẹ giúp đỡ, độc lập một người, tại mạt thế, khả năng sống qua được mấy ngày lành sao…… Rốt cuộc bọn họ chính là muốn vào khu an toàn a.

Mấy ngày nay nàng vẫn luôn chuẩn bị để tiến vào khu an toàn, những người khác nàng không hiểu được, nhưng nàng vẫn luôn cho rằng, Tạ Sâm sở dĩ chưa bao giờ biểu hiện quá nôn nóng, là bởi vì hắn không cần lo lắng cho cha mẹ hắn! Nhưng hiện giờ xem ra, là nàng suy nghĩ nhiều quá?! Chỉ là chuyện từ trước đến nay là như thế nào, nàng tại sao không suy xét hỏi thăm qua một chút những việc này? Gia đình nghèo từ nhỏ, đến phát sốt cũng không có tiền trị liệu…… Tạ Sâm sở dĩ không lo lắng, có thể hay không là bởi vì cha mẹ hắn, khả năng căn bản là không còn nữa? Nàng nếu thật sự cùng Tạ Sâm ở bên nhau, mạt thế gặp phải vấn đề, nhất định so với trước kia càng thêm tàn khốc, lúc đó nàng……

"Ai, muội tử, cô không sao chứ?"

Ngô Mộng bỏ qua cái đỡ tay của Chu béo, sắc mặt trắng bệch lắc lắc đầu hướng sofa bên cạnh đi tới, Ôn Duyên liếc mắt nhìn nàng một cái, đoạn này trong sách căn bản không có miêu tả, chỉ là Ngô Mộng nghĩ cái gì, hắn tuy rằng không nhìn thấu, cũng có thể đoán ra một vài cái.

Bất quá như vậy cũng tốt, nghĩ đến Tạ Sâm đang trong thời kỳ phát tác, tinh thần quấy nhiễu bọn họ tạm thời bị đình chỉ đi? Nhưng hắn thực xác định Tạ Sâm sẽ không thích nàng, tuy rằng không có chứng cứ gì thuyết minh, nhưng hắn biết vậy. Cho nên đau dài không bằng đau ngắn, ở thời điểm còn chưa lún sâu nên

rút ra, đối với nàng cũng là chuyện tốt.

Chỉ là đến bây giờ hắn cũng rốt cuộc xem như minh bạch, tác giả vì cái gì xen kẽ các loại thị giác, lại không dùng góc độ Tạ Sâm đi viết, trừ bỏ bại lộ tính cách thật của nam chính, còn bởi vì đoạn ngắn nam chính "mất trí nhớ", chuyện xưa trong sách căn bản không có viết! Ở đoạn thời gian này, cốt truyện đều viết về nhân vật trong khu an toàn! Sau đó nói vài câu nhảy đến nửa tháng sau! Trong nửa tháng những người này xảy ra chuyện gì, hắn hoàn toàn không biết!

Chỉ là lúc này nói cũng không thông a, nghe Chu béo miêu tả, Tạ Sâm hẳn là đúng giờ phát tác mới đúng, chỉ là trong nguyên tác, ở ngay lúc này người bên cạnh Tạ Sâm căn bản đều không biết nội tình, càng không có người có thể chiếu cố hắn, hắn như thế nào cùng những người này, cùng nhau bình yên vượt qua nửa tháng? Từ từ……

Từ từ! Chẳng lẽ nói, cùng với nữ nhân "nửa đường cứu được" kia có quan hệ……?

"Nàng đi lúc nào?" Ngô Mộng cau mày mắt nhìn tờ giấy trong xe, hướng người chung quanh hỏi.

Hình Nhị nhún vai, "Chúng ta nào biết, cô nhăn mày cái gì, chẳng lẽ nàng đi rồi, cô không cao hứng?"

Ngô Mộng trong lòng hừ lạnh một tiếng, trên mặt lại tỏ vẻ không có gì, nàng ta đi rồi, nàng đương nhiên cao hứng!

Lần trước đi ngang qua một cửa hàng tiện lợi, nguyên bản là muốn tới lấy vật tư, ai biết nữ nhân kia trong lúc lê hoa đái vũ (*) liền chạy ra, ôm cánh tay Tạ Sâm không bỏ! Mấy ngày nay Tạ Sâm cả người đều tản ra một cỗ áp lực, đến nàng cũng không dám đáp lời Tạ Sâm, kết quả nữ nhân kia, cư nhiên đi lên ôm cánh tay Tạ Sâm không bỏ!

(*) Lê hoa đái vũ: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm khi khóc của người con gái.

Nguyên bản nàng cảm giác Tạ Sâm cũng muốn tức giận, không biết như thế nào, giây sau Tạ Sâm liền té xỉu! Tất cả mọi người cảm thấy là mấy ngày nay lên đường không nghỉ ngơi tốt, Tạ Sâm là mệt muốn chết rồi. Bọn họ không nghĩ đến việc mang nữ nhân kia, nhưng nàng nói cửa hàng tiện lợi này là cha nàng mở, tất cả đồ vật bên trong đều có thể cho bọn hắn, chỉ khẩn cầu bọn họ mang nàng một chặng đường là được.

Hình Đại thấy nàng nói chân thành lại đáng thương, liền đồng ý, dù sao bọn họ hai chiếc xe lại ngồi thêm một nữ nhân cũng không chật, chỉ mang theo thì thôi, nàng còn nói Tạ Sâm lớn lên giống anh trai nàng! Càng làm cho nàng tức giận là, Tạ Sâm tỉnh lại lúc sau cư nhiên cũng không có tỏ vẻ gì! Nàng kêu hắn "Sâm ca ca" hắn cư nhiên cũng dùng ánh mắt đáp lại?! Đây đến cùng là cái gì?! May là chưa đến khu an toàn nàng đã xuống xe! Bằng không nàng thật sự vô pháp cam đoan chính mình sẽ làm ra cái gì!!

Ôn Duyên cau mày hồi ức miêu tả về nữ nhân kia trong 《Mạt thế thánh quang》, nhưng tác giả căn bản không chính diện viết, chỉ thông qua đối thoại của Ngô Mộng và Hình Nhị tỏ vẻ tồn tại của nữ nhân này

một chút. Thời điểm xem lúc ấy, kỳ thật căn bản chỉ cảm thấy là nữ phụ râu ria. Tuy rằng thoạt nhìn, bộ dáng có chút làm tình cùng nam chính, nhưng hiện tại xem ra, không đơn giản là tâm tình nữ nhi, tác dụng nữ nhân này, không thể nói không lớn a……

Ôn Duyên ngưng thần tự hỏi, cũng không có chú ý tới cái bóng trên đỉnh đầu rơi xuống một chút, hắn bỗng dưng cảm thụ được hai má mình lạnh lẽo, thời điểm phản ứng lại đã thấy Tạ Sâm sờ mặt hắn, cũng đã không còn kịp rồi. Tạ Sâm nhìn hắn ánh mắt cùng dĩ vãng bất luận gì một thời khác cũng đều không giống nhau, đó là một loại hết sức ôn nhu cùng ấm áp, Ôn Duyên trong lúc nhất thời đều ngây ngẩn cả người, thế nhưng cũng đã quên giãy giụa. Cứ như vậy ở trong sự chú ý của mọi người, Tạ Sâm tốc độ cực nhanh mà, hôn mũi Ôn Duyên một cái.

Toàn bộ thùng xe hoàn toàn an tĩnh, Ôn Duyên chỉ cảm thấy so với bàn tay lạnh lẽo của Tạ Sâm, mặt mình đều nóng đỏ lên! Hắn dưới tình thế cấp bách cầm hai tay Tạ Sâm túm xuống lại không có kết quả, Tạ Sâm rõ ràng thoạt nhìn không dùng sức gì, nhưng hắn, chính là bẻ bất động đối phương.

P/s của editor: Tổng kết một câu, lúc bình thường anh ôn nhu với mọi người thì "nạnh nùng" với bạn Duyên, đến khi anh lên cơn với cả thế giới mới đối xử tốt với bạn ấy một chút =]]]

27. Chương 27

"Kia, tôi cũng là vì suy nghĩ cho an toàn của các người, nếu không cần thiết, các người đừng đi quấy rối, chờ thêm mấy ngày Sâm tử khôi phục, các người muốn hỏi han ân cần thế nào cũng được. Lúc này các người cho dù là quan tâm hắn, hắn cũng sẽ không cảm kích, còn có khả năng……"

Chu béo một bên nói, một bên chỉ chỉ vào Hình Nhị bên cạnh đang nhe nanh trợn mắt, "Rơi vào kết cục giống như hắn."

Gia hỏa này hôm nay giữa trưa thừa dịp mọi người không chú ý, không biết như thế nào chọc tới Tạ Sâm. Thời điểm mọi người phát hiện ra, hắn đã bị Tạ Sâm một cái tát chụp bay đến cửa sau xe, nếu không phải lúc ấy Ôn Duyên khuyên bảo, Hình gia huynh đệ, thiếu chút nữa nổi nóng.

Nhưng cũng nhờ vậy, mới chân chính làm mọi người ý thức được, Tạ Sâm giờ khắc này không dễ chọc. Hình Nhị tuy nói thoạt nhìn như khỉ ốm, nhưng thân thể kỳ thật vẫn là rất rắn chắc, kết quả bị Tạ Sâm lập tức chụp bay xa như vậy, có thể thấy được hiện nay Tạ Sâm phần lớn không lưu tình.

Chỉ là Chu béo sau lại nói, Tạ Sâm này đã là để lại tình cảm, so với này ác hơn một trăm lần hắn còn đã gặp qua. Sau có lẽ do ý thức được mình lỡ lời, nhưng cũng không ai truy vấn cái gì, Chu béo liền cười pha trò kéo một tấm mành, chắn giữa Tạ Sâm và mọi người.

Ôn Duyên bất đắc dĩ, cũng bị che ở bên trong mành, cùng ngồi với Tạ Sâm.

Muốn hỏi vì cái gì bất đắc dĩ, đó là bởi vì, từ lúc Tạ Sâm bắt đầu biến thành như vậy, dường như phá lệ dính hắn, hắn đi đến chỗ nào Tạ Sâm liền theo tới chỗ nấy, ngay cả thời điểm đi vệ sinh cũng vậy!

Nghĩ nghĩ, khóe miệng Ôn Duyên liền gợi lên một tia cười khổ, bởi vì hắn nhớ tới ngày hôm qua lúc Chu béo cho tất cả mọi người nghỉ ngơi, kêu hắn đi ra ngoài tán gẫu một chút.

Lúc ấy hắn vừa động, Tạ Sâm liền tỉnh, Tạ Sâm cũng không nói lời nào, cứ như vậy đi theo phía sau hắn.

Thời điểm xuống xe, ánh mắt Chu béo nhìn hắn rất kỳ quái, nhưng hắn không có tâm tư nghĩ nhiều, hắn chỉ muốn đem tình huống Tạ Sâm ra hỏi rõ ràng, cũng phân tích một chút rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ.

Chu béo cũng còn thật thà, trực tiếp nói, Tạ Sâm sở dĩ đột nhiên chuyển biến nhanh như vậy, hoàn toàn là bởi vì ngày hôm qua hắn vì bảo hộ người trong xe, đem toàn bộ tinh thần thanh minh cuối cùng của mình vào việc bắn súng. Sau khi hai dị năng giả kia bị hắn xử lý, căng thẳng của Tạ Sâm liền được buông thả, cho nên mới khiến cho chuyển biến đột nhiên như vậy, đây cũng chỉ là suy đoán của hắn, nhưng hẳn là cũng đúng tám trên mười.

Chu béo còn nói, chuyện này lúc ấy đến hắn cũng không phản ứng lại, bởi vì tính theo ngày, kỳ thật còn có thể chờ thêm hai ngày, Tạ Sâm mới có thể hoàn toàn lâm vào trạng thái trước mắt.

Ôn Duyên ngày hôm qua mở to mắt một đêm, ngoại trừ trấn an Tạ Sâm, hắn còn đem Mạt thế thánh quang ôn lại kỹ càng trong đầu một lần.

Không nói đến cảm tưởng như thế nào, giờ khắc này, hắn thật sự cảm giác có chút mệt mỏi. Cho nên dù biết rõ người bên cạnh lại muốn động tay động chân, hắn vẫn là đem thân mình thả lỏng, sau đó nhích lại gần.

Còn vì cái gì đến nỗi dùng từ "động tay động chân"……

Ôn Duyên trong lòng thở dài, vừa mới nhắm mắt lại muốn mơ màng trong chốc lát, liền cảm thấy chỗ ở lông mi, có chút ngứa.

Hắn do dự hai giây, vẫn là mở đôi mắt còn đang buồn ngủ, chỉ thấy Tạ Sâm duỗi ngón tay, để phía trước lông mi hắn khảy, động tác ấu trĩ, biểu tình lại là khuôn mặt tuấn tú của nam chính.

Ôn Duyên nhấp nhấp miệng, hình ảnh này từ ngày hôm qua bắt đầu, liền không ngừng xuất hiện trước mắt hắn. Chỉ là hắn cố ý tránh, hiện nay mành đã được treo lên, hắn không còn phí tâm lực đi chống đỡ che chắn.

Nhìn gương mặt "đứng đắn nghiêm túc" kia của Tạ Sâm, Ôn Duyên không tự giác mà nâng tay lên, ngữ khí nhẹ nhàng, "Đừng nháo."

Tay Tạ Sâm lạnh như băng, từ lần đầu tiên tiếp xúc Ôn Duyên đã biết, hắn đem tay Tạ Sâm kéo xuống, Tạ Sâm không đầu hàng, bướng bỉnh thưởng thức lông mi cùng lông mày Ôn Duyên. Ôn Duyên bị phá đến không kiên nhẫn, vừa muốn phóng to âm thanh quát lớn đối phương một chút, Tạ Sâm lại đột nhiên dừng động tác, đổi thành đôi tay sờ trên mặt Ôn Duyên, không đợi Ôn Duyên phản ứng lại, hắn liền nhẹ nhàng hôn lên mắt Ôn Duyên.

Ôn Duyên theo bản năng nhắm hai mắt lại, đầu trống trơn mà cảm thụ xúc cảm trên mí mắt. Thời gian phảng phất đi qua vài phút, nhưng Tạ Sâm còn không buông tay, Ôn Duyên đã quên phản ứng, cuối cùng có chút vô lực mà thở dài, thấp giọng nói: "Tôi ngày hôm qua cơ hồ không ngủ, thực mệt, để tôi ngủ một lát đi."

Hiện tại một số hành động của Tạ Sâm, hoàn toàn không thể lấy tư duy người bình thường cân nhắc.

Chu béo cũng nói, Tạ Sâm hiện nay cùng Tạ Sâm ngày thường không quan hệ, tuy rằng nói như vậy có hơi không chịu trách nhiệm, nhưng sau khi Tạ Sâm thanh tỉnh, tuyệt đối không nhớ rõ chuyện lúc này. Cho nên Ôn Duyên bị hắn phá cũng không có áp lực tâm lý, coi như đang chiếu cố một tiểu hài tử khá lớn mà thôi.

Nói cách khác, Tạ Sâm đối với hắn thân a sờ a gì đó, tựa như một tiểu hài tử ba bốn tuổi vô cùng thuần khiết, hắn nếu loạn tưởng, đó chính là do hắn không thuần khiết!

Ôn Duyên không hiểu được Tạ Sâm trước khi "phát bệnh" là dạng gì, chỉ là Tạ Sâm đích xác từ trước đến nay đối với hắn không có bất luận ý đồ công kích nào, ngược lại, còn dính hắn đến không thể dính hơn. Quan trọng nhất hắn còn phát hiện, Tạ Sâm đối với hắn…… Hắn không biết kia tính là gì, là chiếm hữu, có dục vọng (*) sao, nếu nói là dục vọng chiếm hữu, kia dục vọng chiếm hữu của Tạ Sâm đối với hắn rất mạnh! Đặc biệt đặc biệt mạnh!

(*) Bản gốc là cốc thiếu (cốc trong gông cùm, kiềm kẹp), nghĩa tương tự như chiếm hữu, có điều từ chiếm hữu đã dùng rồi nên mình chuyển hai từ cốc thiếu với chiếm thành một cụm dục vọng chiếm hữu luôn. Tuy bay xa bản gốc nhưng nghĩa na ná không sai biệt lắm, nếu ai có cách dịch khác thì nói mình với TT_TT

Thời điểm rửa mặt sáng sớm hôm nay, sau khi hắn súc miệng xong, Tạ Sâm liền khăng khăng phải dùng ly súc miệng của hắn, chỉ là hắn thật sự không muốn đưa. Không phải là do ghét bỏ gì, chỉ là thói quen nhiều năm chính mình một người như vậy, thật sự không quen cùng người khác chia sẻ đồ dùng sinh hoạt tư nhân a! Kết quả Tạ Sâm vô cớ gây rối, đem cái chén đưa cho mình bóp nát……

Không sai chính là bóp nát! Tuy rằng tay không bị thương, nhưng lại dùng vẻ mặt biểu tình vô tội nhìn hắn! Người khác đều tưởng Tạ Sâm không khống chế tốt lực độ, cho nên mới bóp nát chén của mình! Chỉ có hắn biết! Tạ Sâm tuyệt đối là cố ý a! Chỉ là hắn không có chứng cứ a!

Bởi vì hắn cũng không biết nên hình dung Tạ Sâm lúc này như thế nào?! Này rốt cuộc là trạng thái như thế nào a?! Đối phương thoạt nhìn cái gì cũng đều không hiểu! Nhưng là hắn thiệt tình cảm thấy kỳ thật đối phương cái gì cũng đều hiểu a! Nhưng cũng chỉ có hắn cảm thấy, những người khác đều không cảm thấy như vậy……

Ngô Mộng sau khi cho bọn hắn một cái ly súc miệng mới, hắn đưa cho Tạ Sâm, không thể tránh khỏi, lại bị Tạ Sâm bóp nát! Cuối cùng hắn thật sự không có biện pháp! Chỉ có thể đem ly súc miệng của chính mình đưa cho Tạ Sâm! Hay lắm! Lần này Tạ Sâm vừa lòng! Ra dáng học theo bộ dạng súc miệng, tuy rằng động tác cứng đờ, nhưng có thể nhìn ra tâm tình hắn không tồi!

(Jeje: Lúc phát bệnh Sâm cute vl ra, mong sao anh bệnh 365 ngày =]] Mà thuộc tính thần kinh +13 trong văn án chuẩn theo nghĩa đen luôn ấy chứ =]]]])

Còn thời điểm giữa trưa, Hình Nhị vì cái gì bị đánh? Hoàn toàn là bởi vì lúc ấy tất cả mọi người ở phía trước nghiên cứu bản đồ, chỉ có Hình Nhị lén lút đi tới, ánh mắt gian tà hề hề chuyển động qua lại giữa hai người bọn họ, sau đó giống như là nói giỡn vỗ vỗ bờ vai của hắn, là chụp bờ vai của hắn chứ không phải chụp Tạ Sâm! Là chụp hắn! Sau đó Tạ Sâm liền một cánh tay kéo qua……

Hắn lúc ấy đều sợ ngây người! Hình Nhị xong việc cũng không hỏi vì cái gì, hắn tự nhiên càng sẽ không hỏi.

Mọi người cũng chỉ cho rằng Hình Nhị làm gì đó khiến Tạ Sâm nổi giận, nhưng trên thực tế hoàn toàn là việc nhỏ không ảnh hưởng đến toàn cục, cho nên có chút ý tứ không giải quyết được. Nhưng hắn lại không dễ dàng như vậy đem chuyện này bỏ qua.

Hắn là đương sự, hắn thật sự không cách nào hình dung loại cảm thụ này…… Lớn như vậy, hắn vẫn là lần đầu tiên trải qua chuyện như thế.

Đó là một loại thể nghiệm thực kỳ diệu, như là hoàn toàn được bảo hộ, nhưng lại vô lễ bá đạo, như là……

Ân?

Ôn Duyên mơ mơ màng màng chậm rãi mở mắt ra, xe giống như ngừng, trong xe im ắng, người…… Đều đi đâu?

Không đợi hắn tỉnh táo lại, chỉ thấy Tạ Sâm nguyên bản ngồi bên cạnh hắn, không biết từ khi nào đứng đối diện hắn. Đối phương cúi người, khoảng cách giữa gương mặt hai người, cơ hồ chỉ có mấy centimet!

Hô hấp cực nóng của Tạ Sâm phả trên mặt hắn, Ôn Duyên sau đó cảnh giác thêm một ít, thần kinh nỗ lực tập trung, đồng thời gắt gao mà nhìn chằm chằm đôi mắt Tạ Sâm. Không sai, hẳn vẫn là Tạ Sâm đang mất đi ý thức a, chỉ là vì cái gì……

"Ân……?"

Môi…… Từ dưới lên trên, bị nhẹ nhàng liếm một chút.

Ôn Duyên phục hồi lại tinh thần, khắp người đều xù lông! Còn không chờ hắn phản ứng lại hay phát ra

âm thanh gì, Tạ Sâm chép chép miệng vươn tay đè Ôn Duyên lại, trên mặt hắn mang theo loại biểu cảm giống như nhìn thấy đồ ăn ngon, lập tức ngậm lấy cánh môi Ôn Duyên, cái này, toàn thân Ôn Duyên chỉ còn có thể run run!

"Ngô……"

Tạ Sâm phảng phất như đang ăn món điểm tâm mỹ vị nhất thế gian, vẻ mặt của hắn ừa hạnh phúc lại sung sướng, tuy rằng lúc này trong trạng thái vô ý thức, nhưng ở trước mặt người ngoài hắn vẫn là Tạ Sâm a! Cho nên lúc Ôn Duyên cảm nhận được hơi thở ở mũi cùng hương vị môi răng hòa quyện, hắn cảm thấy toàn bộ da đầu đều phải nổ tung!

Đầu lưỡi chính mình bị Tạ Sâm quấn lấy, nước miếng không kịp nuốt xuống theo khóe miệng chảy xuống đi ra ngoài. Ôn Duyên liều mạng dùng lực đẩy người phía trên ra, nề hà trạng thái hiện tại của đối phương, căn bản không phải một mình hắn có thể lay động! Thẳng đến khi tay Tạ Sâm không tự chủ được chạm đến viên châu bên trong của Ôn Duyên, cảm nhận được viên châu thình lình cứng lên, Ôn Duyên trong lòng quýnh lên, dùng sức cắn trên môi đối phương một cái!

"Sâm ca ca!!!"

Theo âm thanh kéo mành vang lên, một luồng ánh sáng hơi chói mắt chiếu vào làm Ôn Duyên theo bản năng nhắm mắt lại, hắn duỗi tay ngăn cản ánh sáng tiếp xúc mắt, lại tạo thành bộ dáng mà trong mắt mọi người xung quanh, tuyệt đối là hình ảnh có hàm nghĩa sâu xa khác.

Ôn Duyên nguyên bản dùng tay liều mạng đem Tạ Sâm đẩy ra bên ngoài, nhưng bởi vì Tạ Sâm bị cắn, theo tự nhiên nhấc người lên, nhưng một chân vẫn đặt trên ghế sofa tựa vào Ôn Duyên. Nhưng mà do động tác che ánh sáng lại, tay còn dư lại của Ôn Duyên sau khi đẩy người ra cũng lập tức quên mất dùng lực, trong thị giác người xem, đó chính là, Ôn Duyên mặt đỏ bừng hô hấp thở, nước dưới khóe miệng còn ẩn ẩn phản chiếu ánh nắng, tay phải che khuất đôi mắt không thấy rõ lắm diện mạo, nhưng tay trái để trước ngực Tạ Sâm, thoạt nhìn, giống như dục cự còn nghênh.

"Anh là người nào?! Cư nhiên câu dẫn Sâm ca ca của tôi?! Anh không biết xấu hổ!!"

Ôn Duyên đón nắng nhìn không rõ lắm, chỉ cảm thấy đối phương giống như mặc cùng một bộ quần áo màu đen hình thức không khác lắm so với Tạ Sâm, nguyên lại quần áo này là chuyên chúc nam chính a……

Chu béo cũng không dự đoán được đi vào trong xe sẽ nhìn đến cảnh tượng như vậy, Ôn Duyên chóng mặt nhức đầu không muốn giải thích, vô lực muốn đứng dậy đẩy Tạ Sâm ra, nhưng tay hắn còn chưa dùng sức, cằm của mình đã bị đối phương hung hăng kiềm trụ.

Cảm giác xương cốt bị xiết chặt, Ôn Duyên đau nhịn không được kêu rên ra tiếng, "Ân……"

Lúc này Chu béo và nữ hài nói chuyện kia đến gần mới thấy rõ ràng, trên môi Tạ Sâm còn mang theo máu, nhìn lại bộ dáng không tình nguyện của Ôn Duyên, sẽ không là……

Mập mạp thấy Tạ Sâm khí tràng càng ngày càng không đúng, mà Ôn Duyên sắc mặt càng ngày càng thống khổ, lập tức chạy nhanh đẩy đẩy nữ hài nhi kia nói, "Em không phải lại đây đưa thuốc sao?! Mau a!!!"

Nữ hài nhi hậu tri hậu giác phục hồi tinh thần lại, lập tức gật đầu "A" vài tiếng, mới từ cổ tay áo lấy ra vật nhỏ như cúc áo, khí tràng của Tạ Sâm làm nàng không dám tới gần, chỉ có thể đứng ở tại chỗ đem vật kia bắn tới, vừa lúc dừng lại trên cổ Tạ Sâm.

Ngay tại thời điểm Ôn Duyên cho rằng cằm mình bị bóp nát, tay Tạ Sâm bỗng nhiên thả lỏng ra, sau đó có người bất động, nặng nề mà ghé vào trên người hắn.

28. Chương 28

"Sâm ca ca, anh thật sự yên tâm để em đi một mình sao."

"Ngoan, nghe lời."

"Ô…… Không sao không sao…… Sâm ca ca anh cũng không biết……"

Ôn Duyên cũng không biết tâm tình hiện tại là gì, đôi mắt hắn dừng trên màn hình tinh thể lỏng, lỗ tai lại muốn nghe hai người bên cạnh nói chuyện, nhưng đến lúc nghe được rồi, lại có chút không muốn nghe……

Đây thật là lần đầu tiên hắn nghe thấy Tạ Sâm dùng thanh âm ôn nhu đến như vậy nói chuyện với người khác, là thật sự ôn nhu, không phải giả.

Nhìn lướt qua sắc mặt khác nhau của những người khác, Ôn Duyên nói không rõ cảm thụ trong lòng, có khi bọn họ cảm thấy Tạ Sâm ôn nhu như vậy mới là bình thường đi, bọn họ đối với rất nhiều chuyện đều phản ứng không kịp, hắn không biết là Tạ Sâm thật sự quấy nhiễu tinh thần bọn họ, hay vẫn là bọn họ giả ngu.

Ôn Duyên nhìn thấy Ngô Mộng mang vẻ mặt bình tĩnh ăn đồ vặt, không chút nào để ý việc nữ hài nhi xinh đẹp tinh tế kia cùng Tạ Sâm thân cận biết bao, cùng với trong sách viết, hoàn toàn không giống nhau, là Ngô Mộng diễn kịch? Hay là…… Sau khi gặp qua Tạ Sâm bị như vậy một lần, Ngô Mộng liền thật sự hoàn toàn hết hy vọng?

"Vậy được rồi……"

Chung quy nói vẫn là Tạ Sâm, cuộc nói chuyện tựa hồ đã đến kết thúc, tiểu cô nương ngữ khí thực nhụt chí cũng thực uể oải, hai mươi tuổi đầu, diện mạo cùng bộ dáng thực là khiến người khác yêu thích.

Không đợi Ôn Duyên đem thiếu nữ xinh đẹp phía trước đánh giá cẩn thận, cô nàng đã nghiêng đầu ra sau

rồi dường như phát hiện cái gì mà nhíu mày, rồi sau đó cẩn thận mà nhìn Ôn Duyên, lại đột nhiên quay đầu lại nhìn Tạ Sâm, nàng có chút không thể tin mà dịch chuyển đồng tử, rồi sau đó lại cẩn thận đem hai người nhìn qua lại vài cái, cuối cùng vẫn là âm thanh run run, nói với Tạ Sâm: "Sâm ca ca…… Anh…… Cùng hắn…… Các người……"

Tạ Sâm không có nhìn Ôn Duyên, hắn như cũ mỉm cười mà nhìn bộ dáng cố nén nước mắt của thiếu nữ, cũng không nói lời nào.

Thời điểm trong mắt thiếu nữ vừa có thêm một chút hy vọng, khóe miệng ôn nhu tươi cười của hắn càng lớn hơn, thanh âm cũng như vừa nãy trầm thấp nhu hòa, "Đúng vậy, giống như em nghĩ vậy đó."

Thiếu nữ ngơ ngác mà nhìn hắn, yết hầu nuốt một chút, nước mắt lập tức liền trào ra.

Nàng không thể tin tưởng chậm rãi đứng lên, vốn định hướng trên người Tạ Sâm dùng sức, kết quả nhìn thấy ánh mắt Tạ Sâm chính là nhịn xuống, nàng nghiêng đầu cắn răng trừng mắt nhìn Ôn Duyên, cuối cùng là không nhịn được, một phen vọt tới túm chặt cổ áo hắn nói: "Anh rốt cuộc là người nào!"

Nghĩ đến tình huống Tạ Sâm mất trí nhớ lúc trước cư nhiên còn làm vậy đối với hắn…… Nghĩ thế, thiếu nữ càng giận sôi máu, đem cổ áo Ôn Duyên kéo thấp xuống đồng thời muốn mở miệng, lại thoáng nhìn thấy dây nhỏ buộc nanh sói màu đen trên cổ Ôn Duyên.

Dù lúc trước đã tiên đoán được, nhưng hiện thực xác minh vẫn là hai loại cảm giác khác nhau. Thừa dịp thiếu nữ đang sững sờ, Ôn Duyên thở dài đem cổ áo đối phương đang túm lấy kéo xuống.

Mặc kệ tiểu cô nương này có năng lực đặc thù gì hay không, ở trong mắt hắn cũng chỉ là một tiểu cô nương, huống hồ nhìn tình huống trước mắt này, cho dù là ngốc cũng nên biết giữa nàng và Tạ Sâm nhất định có liên hệ đặc biệt, nàng hẳn là biết chuyện Linh Khí, tuy rằng không biết vì cái gì đối với nàng đả kích lớn như vậy, nhưng hắn thật sự không biết nên nói cái gì đi an ủi một cô nương như thế.

Thiếu nữ bị Ôn Duyên kéo tay xuống, cũng không nói gì nữa, nàng chỉ là môi run run chịu đựng không trào nước mắt, rồi sau đó từng chút một cúi đầu, từ trong cổ mình lấy ra một sợi dây thừng. Dây thừng kia đủ mọi màu sắc, không giống như cái của Tạ Sâm chỉ một màu đen, nhưng vật buộc bên dưới sợi dây, tuy rằng nhỏ hơn mấy lần, nhưng thoạt nhìn vẫn rất giống nhau.

"Sư phụ rõ ràng nói cho em……" Nói đến đây, dường như không nói được nữa, nàng che miệng lại quay đầu đi, ánh mắt quật cường mà nhìn chằm chằm Tạ Sâm. Nhìn đến cuối cùng, Tạ Sâm vẫn cứ mang khuôn mặt tươi cười ôn nhu từ đầu đến đuôi, thiếu nữ làm như cười khổ một chút, hít mạnh vào, nàng quay đầu lại hung hăng liếc mắt nhìn Ôn Duyên một cái, hướng đến loa nói, "Béo ca! Dừng xe!"

Chu béo hẳn là vẫn luôn lưu ý động tĩnh bên này, lập tức thở dài nói: "Bé con, trở về tìm lão nhân hưng sư vấn tội đi, ngàn vạn đừng phụ khí chạy loạn, nghe lời."

Nàng không nói gì nữa, xe Chu béo vừa dừng nàng liền mở cửa nhảy xuống, tất cả mọi người kinh ngạc khi

thấy Chu béo không chọn địa điểm đã dừng xe! Mắt nhìn thấy bên cạnh xe không đến ba mét có hai con tang thi! Cô nàng vừa xuống xe, hai tang thi kia ngửi thấy hương vị liền chạy đến đây!

"Ô" một đạo như tiếng gió, Ôn Duyên vừa thấy một đạo hồng quang xẹt qua không trung, trên tay thiếu nữ không biết khi nào xuất hiện một vòng roi màu đỏ tươi, mặt ngoài roi nhìn bóng loáng vô cùng, cơ hồ phát ánh sáng, không đợi hắn phục hồi tinh thần, thiếu nữ đưa tay vung lên, thật sự tựa như dự cảm trong lòng Ôn Duyên! Hai tang thi đang hướng nàng đi tới! Trực tiếp bị quấn lấy sau đó ném ra ngoài! Này đến cùng phải dùng bao nhiêu lực?!

"Oa thảo……" Theo Chu béo đem cửa xe đóng lại, Hình Nhị ngồi ở ghế điều khiển phụ nhịn không được liền cảm thán lên tiếng, "Tuy rằng từ sớm đã biết cô nương này lai lịch không nhỏ, không nghĩ lại trâu bò đến vậy?"

Hắn không nói minh bạch, Chu béo tự nhiên cũng không cần trả lời quá minh bạch, "Các người không phải cũng giống nhau à? Cả đám người này, có người nào bình thường……?"

Hình Nhị cười ngây ngô hai tiếng không đáp lại, đối thoại giữa hắn và Chu béo truyền theo loa ra ngoài, nhưng cả đám người tựa hồ cũng không cảm thấy vấn đề gì, Ôn Duyên có chút khẩn trương mà nhìn nhìn bọn họ, trước mắt mà nói, hình như chỉ có không gian của Ngô Mộng cùng sức lực của Vệ Bình, thêm cả thân thủ của Hình Tam là công khai mọi người đều biết, nhưng những người khác……

Hắn quay đầu nhìn về phía Tạ Sâm, phát hiện Tạ Sâm cũng đang nhìn hắn, hồi tưởng buổi chiều ngày hôm qua Tạ Sâm đối với hắn làm những hành động đó, Ôn Duyên không tự giác liền dời đi ánh mắt, hắn đã một ngày không cùng Tạ Sâm nói chuyện, thật sự không biết nên nói cái gì.

Nguyên bản Ôn Duyên cho rằng hắn quay đầu tới còn chưa tính, nhưng không nghĩ tới Tạ Sâm cư nhiên đứng dậy hướng phía hắn đi tới một chút! Ôn Duyên âm thầm xem xét liếc mắt một cái bên cạnh mình, trong lòng vừa mới gấp gáp, lại phát hiện phương hướng Tạ Sâm đi là đối diện hắn, không phải bên người hắn.

Loại cảm giác này không tự mình trải qua thật khó nói ra, nguyên bản thực không hy vọng một sự kiện phát sinh, nhưng nếu chuyện này thật sự không có phát sinh, trong lòng lại giống như thiếu chút gì, tổng cảm giác có chút mất mát, trong lúc nhất thời khó có thể tiêu tan.

Hắn không biết trong lòng vì cái gì nảy sinh loại cảm giác này, hắn rốt cuộc hy vọng Tạ Sâm lại đây, hay là không hy vọng Tạ Sâm lại đây, cũng không nói rõ, chỉ là Tạ Sâm tuy rằng ngồi đối diện hắn, nhưng ánh mắt hình như là thẳng tắp mà hướng tới chỗ hắn nhìn, Ôn Duyên không muốn đi xác nhận, chỉ có thể hơi hơi rũ mắt xuống.

Hắn không rõ, vì cái gì chỉ ngắn ngủi mấy ngày, dường như rất nhiều chuyện, đều đã thoát ly dự tính của hắn, bắt đầu không chịu khống chế.

(Jeje: Thẳng thắn mà nói thì từ lúc bắt đầu truyện tới giờ mình chả thấy có chuyện nào chịu khống chế của bạn Duyên cả =]]] Trốn nam chính fail chuyển sang tiếp cận trong vai trò người bị nạn, kết quả thất bại bị

Sâm đe dọa còn ăn đậu hũ =]]] Trên đường đi gặp này gặp nọ chả có cái nào theo thứ tự =]]] Sau đó thì lòi ra một đống chuyện huyền huyễn không liên quan trong sách =]]] Giờ thì phát hiện nguyên một đám đi chung với mình hóa ra éo đứa nào bình thường =]]])

Thời điểm Ôn Duyên rũ mắt trầm tư, đột nhiên cảm thấy tốc độ xe chậm rãi giảm bớt, hắn nghiêng đầu theo bản năng mà nhìn màn hình tinh thể lỏng, đêm qua Chu béo đem toàn bộ camera xung quanh thân xe khởi động, hiện tại ngồi ở trong xe, chỉ cần xem màn hình, liền có thể biết xung quanh xe họ phát sinh sự kiện gì.

Hình ảnh hiện tại, con đường phía trước có một chiếc xe chạy lại, tình huống này lúc trước cũng không phải chưa từng gặp, Chu béo đều hoặc là chuyển xe hoặc là trực tiếp đi đường vòng. Nhưng con đường này rất dài, lại chỉ có một đường thẳng không có chỗ rẽ. Không đợi Ôn Duyên kỳ quái, vì cái gì Chu béo giảm tốc độ lại không có chuyển xe, lại thấy hình ảnh phía sau cũng xuất hiện một chiếc xe, hướng bọn họ chạy tới, hơn nữa càng ngày càng chậm, cũng không có ý lui ra ngoài.

Nhìn tư thế hai chiếc xe, Ôn Duyên trong đầu hiện lên cái gì, rồi sau đó trong lòng tức khắc lộp bộp một tiếng! Hắn biết đại thể cốt truyện sẽ không thay đổi, nhưng không nghĩ tới cốt truyện cư nhiên còn có thể nhảy lên trước?! Chuyện này rõ ràng không nên phát sinh lúc này! Vì cái gì lại xảy ra trước?!

Tạ Sâm là người thứ nhất phát hiện cảm xúc biến hóa của Ôn Duyên, tuy rằng Ôn Duyên ngày thường luôn mang bộ mặt này, nhưng đôi mắt hắn thực sạch sẽ sáng ngời, trên mặt biểu tình tuy không có gì thay đổi, nhưng kinh ngạc, vui vẻ, phẫn nộ cùng không cam lòng trong mắt mỗi lần đều rõ ràng.

Đôi mắt Ôn Duyên thật xinh đẹp, thật dài, tinh tế, có một chút cao nhưng lại không xéo sắc, từ góc độ này nhìn qua, đó là một đôi mắt rất có hương vị.

Mỗi khi hai mắt này hàm chứa ý cười, trong lòng Tạ Sâm dều phát ngứa, nhưng mà giờ khắc này, cặp mắt kia sớm bị kinh ngạc lấp đầy. Hơn nữa đã không phải vấn đề kinh ngạc, Ôn Duyên nguyên bản càng khẩn trương hé mở miệng nhấp nháy. Thực rõ ràng, hắn cũng không kinh ngạc việc xe bọn họ trước sau bị ngăn chặn, còn hắn đang lo lắng gì……

Tạ Sâm nhìn mọi người xung quanh một vòng, lực chú ý của họ đều tập trung lên màn hình tinh thể lỏng, hắn đem thần sắc mỗi người lưu lại trong đáy mắt, đột nhiên đứng lên, đi tới bên cạnh Ôn Duyên.

Ôn Duyên lúc này đã hơi cúi nửa đầu, Tạ Sâm sau khi ngồi xuống phát hiện tiết tấu hô hấp của đối phương có chút nhanh, lập tức sửa lại tác phong trước đó, trực tiếp vươn cánh tay trái ôm lấy vai Ôn Duyên. Người ngoài nhìn hai người bọn họ, hẳn là trạng thái "anh em tốt". Nhưng chỉ có Ôn Duyên biết, Tạ Sâm căn bản không có dùng lực, cánh tay giống như nâng giữa không trung, chỉ có bàn tay đang nhéo chỗ bả vai mình, dùng chút lực đạo.

Hắn nói không rõ cảm thụ trong lòng, hiện nay cũng không có tinh lực đi quản cái tay kia, xe phía trước đã có người xuống, Ôn Duyên thấy rõ ăn mặc của những người đó trên màn hình, càng thêm xác định cốt truyện phát triển, hắn nghe Chu béo ở phía trước thực tùy ý mà nói nên làm cái gì bây giờ, dưới tình thế cấp bách cắn nhẹ răng, nghiêng đầu nói khẽ với Tạ Sâm: "Đám người này chúng ta hiện tại không thể trêu vào, cậu làm chủ……"

Lời nói còn chưa nói xong, liền nghe thấy Hình Nhị thấp chú một tiếng, Ôn Duyên đột nhiên ngẩng đầu lên, phát hiện mọi người sắc mặt đều rất khó coi.

Hắn lập tức quay đầu nhìn về phía màn hình tinh thể lỏng, chỉ thấy hình ảnh nhỏ bên dưới màn hình góc phải, bánh xe bọn họ bị một tầng băng dày đông lạnh, hết thảy phát sinh ở trong chớp nhoáng, không ai kịp phát hiện.

Ôn Duyên gắt gao nhắm mắt lại, ở trong lòng suy tư nên làm cái gì bây giờ, cốt truyện này biến hóa quá mức đột nhiên! Căn bản không giống kịch bản đã bày ra!

Người trên hai chiếc xe kia đều là dị năng giả, tuy rằng nhân số không nhiều lắm, nhưng không có một người nào là người thường! "Sự kiện kẹt xe" này nguyên bản nên phát sinh sau khi vai chính và đám người đi đến khu an toàn, sau đó lại ra ngoài thu thập vật tư, mới gặp phải!

Lúc đọc sách hắn không biết nam chính có năng lực gì, nhưng cho dù hiện tại Tạ Sâm có năng lực quẫy nhiễu tư duy người khác, nhưng trong sách khi đó, Tạ Sâm chính là bị đám người này làm cho trọng thương a! Hiển nhiên năng lực của Tạ Sâm đối với bọn họ không có tác dụng! Hơn nữa như thế nào có thể bọn họ còn chưa tới khu an toàn, lại gặp gỡ trước?! Này căn bản là không khoa học a!

Bánh xe bị đông lạnh không dùng được, bọn họ muốn chạy trốn cũng không có biện pháp chạy thoát! Mọi người tự nhiên cũng nhìn ra đám người kia không bình thường, ngay cả Hình Tam cũng đứng lên tựa hồ dáng vẻ nghiêm túc. Ôn Duyên trong lòng rõ ràng rồi lại không biết nên biểu đạt như thế nào, như thế nào có thể không dựa theo kịch bản an bài, nên làm cái gì bây giờ, nên làm cái gì bây giờ!

"Ai, nhìn dáng vẻ, chúng ta lần này đụng phải gai cứng(*)……"

(*) Nguyên văn là ngạnh tra, chỉ những người khó chơi, khó đối phó.

Âm thanh Hình Nhị vừa vang lên, Ôn Duyên trong đầu linh quang chính là chợt lóe, hắn cầm lòng không đậu mà đấm tay xuống, đôi mắt tỏa sáng mà nghiêng đầu hướng Tạ Sâm nói: "Tôi đã biết!"

(Jeje: Tự dưng liên tưởng bạn Duyên hét lên "Ơ-rê-ka!!!" =]]])

29. Chương 29

"Ai nha oa thảo! Người này như thế nào lại lại ăn mảnh một mình? Đại ca, nếu không em trực tiếp đi lên?"

Người được gọi là đại ca không trả lời nam tử áo vàng phía sau, nam tử áo vàng cũng không giận, chỉ là có chút không thú vị nâng bàn tay lên khép mở, theo mỗi lần buông tay của hắn, đều có một ngọn lửa nhỏ trong tay hắn thiêu đốt. Ngọn lửa này khi lớn khi nhỏ, hắn liền thường thường cười, thứ đồ chơi này, đối

với chính hắn cũng mới mẻ.

Con đường chật hẹp, chiếc xe ở mặt sau cuối cùng dừng lại ngay giữa đường, cho dù xe Chu béo còn có thể khởi động, cũng không nhất định có thể trèo qua một chiếc việt dã vượt qua, cho nên hai người luôn đứng trước xe việt dã thấy thế cục đã định, một trước một sau mà đi tới phía trước. Hai người một nam một nữ, vóc dáng đều cao lớn, quần đen áo đen kính đen, thoạt nhìn thực ra rất khí phái.

"Hoàng Mao khẳng định lại kìm nén không được, ca, chúng ta còn muốn lên đường, tốc chiến tốc thắng đi."

Người nói chuyện chính là cô gái mặc đồ đen, phía sau tóc nàng cột một cái đuôi ngựa cao cao, cả người thoạt nhìn anh tư táp sảng, chẳng qua từ tư thế đi đường cùng giọng điệu nói chuyện nhìn tới, không phải hai từ ngự tỷ (*) đơn giản đã hình dung được.

(*) Ngự tỷ: Chỉ những cô gái mạnh mẽ khí chất, cũng tương đương với soái ca bên nam =)))

Nam nhân đi theo cô gái vừa muốn nói chuyện, cửa xe Ôn Duyên bọn họ lại đột nhiên mở ra, ánh mắt bốn người bọn họ bị hấp dẫn qua, chỉ thấy một mình Ôn Duyên chậm rãi từ từ bước xuống xe, tốc độ xuống xe, đủ để có vẻ hắn không chút sợ hãi.

Bốn người rõ ràng không dự đoán được cửa xe mở ra cư nhiên chỉ có một người xuống xe? Việc này cùng tưởng tượng bọn họ phải giơ tay đầu hàng, cảnh tượng xuống xe thật sự kém quá nhiều. Trong lúc bọn họ còn đang nghi hoặc, phía sau lại có một nam nhân khác chậm rì rì bước xuống, Ôn Duyên tựa hồ cũng không dự đoán được phía sau còn có người đi theo, hắn lập tức quay đầu lại, ngoài dự kiến, là Tạ Sâm, hắn cũng cùng xuống dưới.

"Phản ứng của đám người này cũng không quá thích hợp đi? Như thế nào lại để cho hai người này xuống? Bọn họ, cứ như vậy an tâm giao cho hai tên này?"

Nam tử áo vàng được gọi là Hoàng Mao tỏ vẻ rất khó hiểu, cô gái bên cạnh hắn cũng đem kính râm tháo xuống, ánh mắt nhìn về phía Ôn Duyên cùng Tạ Sâm, mang theo suy đoán. Những người này so với những người bọn họ gặp qua phản ứng không giống nhau, chẳng lẽ những người này căn bản là không sợ? Nhìn thấy bánh xe bị nàng đóng băng, cũng vẫn cứ không sợ? Xe lớn như vậy không có khả năng chỉ có hai người, để hai người họ xuống xe là có ý tứ gì? Là vô tri, hay là?

"Tôi biết năng lực các người rất mạnh. Nhưng trước khi động thủ, có thể hay không cho tôi chút thời gian, nói trước mấy câu?" Người mở miệng trước là Ôn Duyên, ánh mắt hắn thẳng tắp nhìn nam nhân được Hoàng Mao gọi là lão đại, Tạ Sâm đứng ở bên cạnh Ôn Duyên, không nói gì.

Nam nhân hơi hơi híp híp mắt, hắn thoạt nhìn đã sắp hơn bốn mươi tuổi, làn da hơi đen, diện mạo thuộc hàng người qua đường Giáp bình thường, vóc dáng cũng không quá cao, cả người thoạt nhìn thường thường không có gì đặc biệt, chỉ là ánh mắt bén nhọn, có một loại khí thế không tên khiến người khác sợ hãi.

"Nói."

Đối phương trầm thấp ngắn gọn trả lời, cũng không có làm Ôn Duyên lộ ra sắc thái sợ hãi gi, hắn hơi hơi rũ mắt xuống, sau đó nâng mắt lên, cẩn thận mà nhìn mặt người kia một lần, tựa hồ quan sát cái gì. Chỉ là nam nhân cũng không có nhìn hắn, mà là đang xem Tạ Sâm ở bên cạnh, nhưng này cũng không có ảnh hưởng Ôn Duyên, một lát sau, hắn chậm rãi mở miệng nói: "Các người đang tìm một người, người kia, là thân nhân của anh, có quan hệ huyết thống."

Đôi mắt nam nhân nguyên bản nheo lại hơi hơi mở một chút, lần này hắn nhìn thoáng qua Ôn Duyên, chỉ là không còn có động tác nào khác, thời điểm nam tử áo vàng đùa bỡn ngọn lửa bớt thời giờ liếc nhìn Ôn Duyên một cái, thần sắc kia tùy ý, hiển nhiên không có đem lời Ôn Duyên nói cho vào tai.

"Chỉ là anh tuổi nhỏ mất cha, trung niên mất mẹ, cha mẹ tất nhiên không phải người anh muốn tìm kiếm, số anh không có con trai, người kia, tất nhiên là con gái."

Ôn Duyên vừa dứt lời, nam nhân nguyên bản thả lỏng thân thể lập tức căng chặt lên, ba người đứng bên cạnh hắn cũng đột nhiên cảnh giác! Nam tử áo vàng không chơi ngọn lửa trong tay nữa, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Ôn Duyên, tình thế cơ hồ chạm vào là nổ ngay.

Cô gái tóc đuôi ngựa phản ứng đầu tiên, nàng không thể tin tưởng mà trừng lớn đôi mắt, rồi sau đó cau mày nói với Ôn Duyên: "Cậu đừng bậy bạ! Nhi tử của đại ca đều……"

"Tiểu Thiến."

Tóc đuôi ngựa tên gọi bị gọi Tiểu Thiến im miệng, chỉ là nàng cau mày nhìn về phía nam tử nói: "Ca! Anh chẳng lẽ tin vào hắn nói?! Tuấn Minh chính là oa tử ngươi cùng tẩu tử phủng trong lòng nuôi lớn a! Anh đã quên thời điểm tẩu tử năm đó sinh hắn gặp khổ như thế nào?!" Giọng nói rơi xuống, nàng quay đầu nheo lại đôi mắt nhìn về phía Ôn Duyên, "Loại bịp bợm giang hồ này như cậu, cũng dám trước mặt chúng ta khoe khoang?!"

Cô gái vừa mới nâng tay, lại bị nam nhân nàng gọi là đại ca chặn lại, nàng giật mình mà nghiêng đầu nhìn về phía hắn, chỉ thấy nam nhân nghiêng đầu liếc nàng một cái, rồi sau đó nhìn về phía Ôn Duyên nói: "Tiếp tục nói."

Ôn Duyên nhìn nàng liếc một cái, rồi sau đó có chút tiếc hận mà thở dài nói: "Anh thời trẻ mất vợ, hiện tại là có giai nhân làm bạn, tuy rằng tuổi trẻ dung mạo xinh đẹp, nhưng tâm địa lại rắn rết. Nhi tử hiện tại của anh tuyệt nhiên không phải do anh sinh ra, nếu không tin, các người ngày sau cũng sẽ gặp nhau, anh có thể cùng nàng giáp mặt đối chất." Nàng kia lúc này đã được nam nhân an bài ở khu an toàn hưởng phúc, tự nhiên vẫn là sẽ gặp nhau.

Biểu hiện của nam nhân vẫn là bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt cũng không giấu được lửa giận, Ôn Duyên phảng phất giống như không phát hiện nhìn về phía cô gái bên cạnh hắn, "Muội muội anh là một em gái tốt thật lòng hướng về anh, chỉ là mềm lòng xúc động, nếu không đề cập tới tinh thần phòng bị ban đầu, chỉ sợ sẽ lại lần nữa bị người khác lợi dụng."

Ôn Duyên vừa nói ra, cô gái bị gọi tiểu Thiến cũng không giãy giụa, nàng hoài nghi mà nhìn Ôn Duyên,

lần trước liền bởi vì nàng xúc động mà làm cho đại ca tổn thất một số tiền thật lớn, tuy rằng hiện tại mạt thế có tiền cũng chẳng để làm gì, nhưng nàng vẫn luôn canh cánh trong lòng, nhưng chuyện này nam nhân đối diện làm sao lại biết được……

Cô gái mím môi không hé răng, nàng nghiêng đầu nhìn về phía anh trai mình, hiển nhiên cũng không biết tình huống này nên làm cái gì bây giờ.

Nam tử lại không có đáp lại lời Ôn Duyên, chỉ là lẳng lặng đứng đối diện Ôn Duyên.

Ôn Duyên thoạt nhìn rất là thả lỏng, chính là lòng bàn tay hắn đã đổ mồ hôi đến đầu ngón tay, hắn hơi hơi cong cong ngón tay, không muốn đối diện người trước mặt nhỏ giọt, chỉ không ngờ Tạ Sâm cư nhiên không nói tiếng nào nắm lấy tay hắn!

Cái nắm chặt này, làm tất cả mọi thứ trong đầu Ôn Duyên biến về con số không. Từ trong bàn tay truyền qua năm đầu ngón tay cảm giác ma quái làm hắn mạc danh run sợ, có lẽ là cảm nhận được hắn dại ra, khóe miệng Tạ Sâm cong lên, nhẹ nhàng mà nhéo một chút. Ôn Duyên như ở trong mộng mới tỉnh hoàn hồn, mắt nhìn bốn người đối diện thần sắc khác nhau, lập tức minh bạch nếu lúc này tránh thoát, ngược lại càng là khó coi hơn nữa khiến người khác cười chê, chỉ đành tập trung tinh thần mặc kệ cái tay kia, đem câu nói quên mất trong đầu, một lần nữa nhặt ra.

"Anh…… Nữ nhi của anh tính cách thông minh lanh lợi, là con giữa anh với thê tử đầu, chỉ là mệnh phạm tiểu nhân, kiếp nạn lần này của nàng, chỉ sợ còn có liên quan đến thê tử thứ hai." Nói tới đây, Ôn Duyên thuận miệng dừng một chút, hoàn toàn làm lơ cảm xúc nam nhân đối diện.

Hắn nhìn như có chút buồn rầu mà quan sát mặt nam nhân, từ cái trán đến cái cằm, lại từ cằm nhìn đến cái trán, tựa hồ thật sự từ trên mặt nam nhân đọc ra cái gì, tới tới lui lui thật nhiều lần, mày càng lúc nhíu càng chặt.

"Nàng hiện tại ở…… Hướng Tây Bắc, là một địa phương rất nhiều người, kiến trúc màu xanh…… Tuy rằng hiện tại bình yên vô sự, nhưng chung quanh nguy cơ tứ phía, các người hiện tại chạy đến, còn kịp. Nhưng nếu như đi chậm……"

Ôn Duyên vừa nói vừa nhấp môi, giọng nói rơi xuống đồng thời cũng nhẹ nhàng nhéo nhéo tay Tạ Sâm, Tạ Sâm đương nhiên minh bạch đối phương là có ý tứ gì, độ cong khóe miệng chưa biến mất, nhưng rồi lại nhẹ nhàng nhéo lại một chút, mặt Ôn Duyên nóng lên, rũ mi mắt xuống.

Ôn Duyên nói xong một câu, sắc mặt cô gái tóc đuôi ngựa càng khó coi thêm một phần, nói xong lời cuối cùng, nàng đã không nghĩ đi quản tình huống hai nam nhân đối diện ra sao, mà quay đầu lại nói với nam nhân bên cạnh: "Ca, vạn nhất hắn nói chính là thật sự, kia Linh Linh nàng……"

Nam nhân cầm đầu không có đáp lại lời nàng nói, vẫn cứ híp mắt nhìn chằm chằm Ôn Duyên, Ôn Duyên biết đối phương đang xem chính mình, hắn hơi hơi rũ mắt nhìn chân phía trước mặt đất, lòng bàn tay ướt nóng. Tuy rằng trong sách Tạ Sâm bị người đối diện làm cho trọng thương, nhưng với ngôn ngữ của hắn cùng nếm thử tinh thần quấy nhiễu của Tạ Sâm, nói không chừng liền có thể làm ít công to đi? Chỉ là đám

người đối diện vì cái gì có thể chạy thoát bàn tay vàng của nam chính, hắn nhất định phải nghĩ cách tìm hiểu rõ ràng, nhưng không phải hiện tại. Hắn biết chính mình vẫn luôn vì khẩn trương mà ra mồ hôi, nề hà hiện tại làm trò trước mặt đám người kia, hắn lại không muốn cùng Tạ Sâm nháo thành gì nữa.

Huống hồ, hắn tổng cảm thấy Tạ Sâm sau khi khôi phục bình thường vẫn luôn thực quỷ dị, nếu lúc này hắn tránh thoát tay đối phương, hắn thật sự không cam đoan Tạ Sâm có thể hay không làm ra chuyện gì ảnh hưởng đến kế hoạch. Nam chính này, thật sự không thể dùng thước đo người bình thường đi cân nhắc……

Hai bên cứ như vậy lẳng lặng giằng co, Ôn Duyên nhìn xuống mặt đất, người đối diện lại nhìn Ôn Duyên, Tạ Sâm không biết đang nhìn cái gì, người trên xe nhìn màn hình tinh thể lỏng, màn hình hai đám người đối mặt, Tạ Sâm cùng Ôn Duyên đưa lưng về phía bọn họ, hai tay cùng nắm, hình ảnh thoạt nhìn cư nhiên còn rất hài hòa.

"Chúng ta đi."

Nam nhân cầm đầu rốt cuộc mở miệng, chỉ là lần này Hoàng Mao cùng nam nhân mặc đồ đen hướng xe phía sau đi vào trong, mà cô gái kêu tiểu Thiến lưu lại bên cạnh nam nhân cầm đầu, thời điểm Hoàng Mao cùng nam nhân mặc đồ đen quay trở về xe, cố ý đi qua bên cạnh người Ôn Duyên, chỉ là không đợi đi tới, Tạ Sâm liền thực tự nhiên đem Ôn Duyên ôm đến trong lòng ngực rồi sau đó đổi đến bên trong, hai người tựa hồ ngay từ đầu thật là có tính toán gì, nhưng thấy biến thành là Tạ Sâm đứng ở bên ngoài, nỗ lực ngậm miệng lại cũng không có làm cái gì, trực tiếp vượt qua đi, về tới xe phía sau.

Nghe được âm thanh xe phía sau khởi động, cô gái kêu tiểu Thiến lúc này mới nhích người hướng trong xe quay về, nam nhân cầm đầu đã sớm vào trong xe, chỉ là nàng vẫn cứ có chút không cam lòng, vài lần há mồm cũng không biết nên nói cái gì, đến cuối cùng vẫn là mím môi, nhịn không được giương giọng nói: "Cậu tên gì?"

Ôn Duyên sửng sốt, không nghĩ tới ở cuối cùng đối phương sẽ hỏi vấn đề như vậy, nhưng mà vẫn theo phản ứng đầu tiên nói: "Ôn Duyên, Ôn trong ấm áp, Duyên trong kéo dài."

Nữ nhân gật gật đầu, thật sâu mà nhìn Ôn Duyên liếc mắt một cái, mở cửa xe, đồng thời híp mắt nói: "Các người hẳn là đi khu an toàn đi. Nếu cậu nói chính là thật sự, đến lúc đó, chúng ta tất có thâm tạ! Nhưng nếu cậu nói chính là giả……"

Ôn Duyên không có nói tiếp, nữ nhân hừ nhẹ một tiếng, một đạo băng thẳng tắp mà hướng tới bên cạnh Ôn Duyên bay tới, ánh mắt Tạ Sâm lạnh lùng, kéo Ôn Duyên sang một bên, băng "Vèo" một cái bay qua, kỳ thật Ôn Duyên cảm giác nếu hắn bất động, băng kia cũng không đụng đến hắn, nhưng mắt nhìn thấy cảm xúc Tạ Sâm bên cạnh có chút không đúng, hắn nhìn cô gái đối diện đang muốn đóng cửa xe, chạy nhanh thấp giọng nói: "Cậu đừng xằng bậy, nàng không có ý muốn hại tôi! Đừng xúc động!"

Cô gái tóc đuôi ngựa "Phanh" một tiếng đóng lại cửa xe, Ôn Duyên nghe tiếng xe ở phía sau lùi lại, xe dẫn đầu phía trước rời đi, trong lòng phù phù phù phù đồng thời kinh hoàng, yết hầu rốt cuộc nhịn không được liên tục nuốt hai cái.

Thật sự là hiểm họa lớn!

Thời gian tuy rằng đến trước, cốt truyện tuy rằng nhảy lên, nhưng thời gian cũng là một điểm đột phá!

Lúc này người cầm đầu Tống Minh Viễn, còn chưa mất đi thân sinh nữ nhi Tống Linh Linh, cũng không biết thê tử đầu tiên của mình, kỳ thật chính là chết trong tay thê tử hiện tại! Càng không có bị "thân sinh nhi tử" phản bội! Chính thân sinh muội muội của mình, cũng chưa bị người khác lợi dụng sau đó tàn phá…… Tất cả các bất hạnh đều còn chưa có phát sinh! Cho nên tính cách hắn còn chưa có âm ngoan thô bạo như vậy, dị năng hệ lôi tuy rằng lợi hại, nhưng sau lại biến thành thủ đoạn tàn hại mạng người vừa nhanh vừa tiện của hắn!

Hắn không dám đánh cuộc Tống Minh Viễn hiện nay có dị năng hệ lôi hay chưa, bởi vì loại phương thức kẹt xe này, cùng với tao ngộ của đội ngũ vai chính trong sách giống nhau như đúc! Chỉ là hiện tại hết thảy tai nạn đều là còn ở trạng thái chưa phát sinh, nhân sinh Tống Minh Viễn, thật là tồn tại một chữ "nếu". Cho nên hắn muốn thử thử một lần! Liền dùng phương thức của Hình Nhị!

Bởi vì trong Mạt thế thánh quang , hắn nhớ rõ Tống Minh Viễn sau khi chết, tác giả chính là viết một câu như vậy.

nếu, có thể thay đổi……

Không biết là Tống Minh Viễn cảm thán, hay vẫn là tác giả, đối với hắn triệu hoán?

30. Chương 30

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hai người sau khi trở lại trên xe, đoàn người đều thực trầm mặc, suy nghĩ của Ôn Duyên đều bị cốt truyện đại thần không làm theo kịch bản bài ra kéo đi rồi, lúc này mười con trâu cũng không kéo trở lại được. Hắn vẫn không nghĩ ra được, chẳng lẽ hắn không phải ở trong sách sao? Vì cái gì tình tiết đã được định sẵn, cư nhiên còn có thể nhảy lên tới?

Còn có, hắn hôm nay lần đầu tiên nếm thử chủ động đi sửa đổi vận mệnh nhân vật trong sách, làm như vậy, sẽ có hiệu quả trực tiếp sao, nếu nhân sinh Tống Minh Viễn thật sự vì hắn mà thay đổi, vậy những người từng tổn thương Tống Minh Viễn trong sách đi đâu? Tin tức hắn vừa rồi để lộ ra, sẽ làm Tống Minh Viễn đề phòng sao? Nếu thật sự đề phòng thành công, những người nguyên bản nhất thời càn rỡ ở trong sách, có thể hay không đạt được một kết cục khác?

Tống Minh Viễn ở trong thư thực khổ bức, xem như vai ác đi? Rốt cuộc đã từng trọng thương qua nam chính Tạ Sâm. Tuy nói là trọng thương vai chính, nhưng hắn cuối cùng lại không phải chết ở trong tay vai chính, xem như chết ở…… Trong lúc phe phái đấu tranh đi. Nhưng hắn hiện tại ra tay thay đổi vận mệnh Tống Minh Viễn, hướng đi tới khu an toàn về sau, có thể hay không cũng phát sinh chuyển biến đây……

Ôn Duyên rũ mắt không ngừng nhìn lại nội dung trong sách, hắn có một tật xấu không đáng kể, chính là thời điểm tập trung tinh thần làm chuyện gì đó, chung quanh bất luận phát sinh sự tình gì, hắn đều là nghe

không thấy nhìn không thấy, cùng loại với trạng thái chân không.

Loại đặc tính này thời điểm hắn đi học, trực tiếp làm cho bạn cùng phòng cho rằng hắn không dễ ở chung, ở lớp cũng đồng dạng bị các bạn học xa lánh, Ôn Duyên tuy rằng biết vì sao, nhưng lại cũng không muốn giải thích, bởi vì giải thích cũng vô dụng, người thật sự muốn cùng hắn kết bạn, cũng không vì hắn ngắn ngủi phân tâm mà từ bỏ, người không thật sự muốn kết bạn với hắn, hắn cần gì phải cố sức đi giải thích?

"Đồ ăn, còn dư lại bao nhiêu?"

Ngô Mộng không biết đang suy nghĩ cái gì, nghe Tạ Sâm hỏi như thế, lập tức theo bản năng ngẩng đầu nhìn hướng Tạ Sâm, mất vài giây, mới có chút khó xử mà mở miệng nói: "Bởi vì ngay từ đầu không chỉ lấy mỗi đồ ăn, quần áo với những nhu yếu phẩm khác cũng chiếm chỗ không ít. Qua mấy ngày nữa trời lạnh, quần áo mang dọc theo đường đi phải chiếm đến bốn năm mét vuông, còn có đồ dùng sinh hoạt, đồ rửa mặt cũng tiêu hao chỗ, đại khái cũng chiếm hai ba phần…… Hiện tại không có kệ để hàng đồ vật lại không thể phân loại ra, đều đặt chung một chỗ chiếm rất nhiều không gian. Đồ ăn…… Ngay từ đầu cảm giác là rất nhiều, nhưng chúng ta người cũng nhiều, mấy ngày nữa qua đi, dư lại, đại khái cũng chỉ đủ ăn mấy ngày……"

Đoàn người cũng chưa nói chuyện, lúc trước ở siêu thị lấy đồ nhiều ít gì, trong lòng mọi người đều hiểu rõ, hơn nữa đồ vật linh tinh vụn vặt trên đường, Ngô Mộng nói là thật hay giả, không cần truy cứu, mọi người cũng đoán được.

Tạ Sâm phảng phất không nghĩ tới việc này, hắn trầm ngâm hai giây, rồi sau đó mở miệng: "Con đường này phía Nam, có ba cái siêu thị gia đình."

Chu béo thật giống như tùy thời đều đang nghe đối thoại trong xe, theo lời nói của Tạ Sâm, xe toàn bộ xoay người, hướng về phía Nam.

"Lần này chúng ta lấy nhiều đồ chút, tranh thủ đủ dùng một đường cho đến khu an toàn." Tạ Sâm vừa nói vừa hồi ức nam nhân cầm đầu kia, hắn liếc mắt nhìn Ngô Mộng đang cúi đầu nhấp miệng, "Người vừa gặp vừa rồi, hẳn là dị năng giả. Dọc theo đường đi, không biết còn có thể hay không gặp được bằng hữu mới như vậy. Nếu, các người muốn nhận thức bọn họ một chút, đến lúc đó không cần do dự, tất cả mọi người đều cùng một mục đích, tin tưởng bọn họ, cũng sẽ không quá làm khó dễ các ngươi."

Tạ Sâm nói nhẹ nhàng bâng quơ, đoàn người ngược lại trầm mặc. Lúc này Ôn Duyên cũng hoàn hồn, Tạ Sâm nói hắn nghe xong một nửa, tuy nói hắn cảm thấy hoàn toàn không cần phải nói như vậy, nhưng Tạ Sâm nếu đã nói, hiển nhiên chính là có người nào có quyết định này?

Ôn Duyên lại quét mắt một lần, phát hiện trong số mọi người chỉ có Ngô Mộng mang vẻ mặt bộ dáng đầy tâm sự, lại liên tưởng đến phản ứng của Ngô Mộng đối với Tạ Sâm "mất trí nhớ" trước kia, hắn trong lòng cũng hiểu đại khái.

Chu béo cảm thụ được phía sau xe trầm mặc, lập tức mở miệng nói: "Phía trước thế nhưng cũng xem như khu công nghiệp, các người chuẩn bị sẵn sàng a, những tang thi đó hẳn là cũng nghe thấy âm thanh, thương (súng) theo tôi thấy đừng nên dùng, đem theo mấy thứ không phát ra tiếng động cầm đi. Sâm tử cùng tiểu Ôn không phải cầm về một ít đao khảm dao găm gì đó sao? Các người qua nhìn xem cái nào thuận tay thì chọn, phụ nữ sức lực nhỏ, cầm chủy thủ đi phía sau đội ngũ, việc dùng tới sức giao cho đám đàn ông chúng ta là được, chuẩn bị chuẩn bị đi."

Chu béo nói vô cùng tự nhiên, thời điểm nói tới thương (súng) cũng không chút nao không tự nhiên, phảng phất như thể việc trong xe hắn xuất hiện súng ống gì đó cũng là việc nhỏ, lúc ấy tình huống khẩn cấp, một đám người có lẽ cũng không nghĩ tới phương diện này, hiện tại nhắc lại, cả đám người ngược lại là vô pháp làm ra phản ứng nào.

Chỉ là nói đến âm thanh, Ôn Duyên nhìn người đang ngồi một vòng, tuy rằng vừa rồi cùng Tống Minh Viễn với mấy người kia nói chuyện, thực sự tinh thần rất mệt, nhưng hiện tại, còn không phải thời điểm để than mệt……

"Lúc trước tôi có nghe nói, tang thi có thể ngửi thấy mùi vị (*), trừ bỏ mùi vị, âm thanh, dường như cũng sẽ khiến chúng chú ý."

Ôn Duyên vừa dứt lời, Phác Tĩnh Nghiên cũng mở miệng nói: "Không sai, tôi cũng cảm thấy mùi vị hẳn là xếp hạng nhất, bằng không vì cái gì không biết đường chúng ta đi, thanh âm chỉ là thứ yếu, cho dù không nói lời nào, tang thi cũng có thể tìm được nhân loại đang trốn. Tương phản, nguồn sáng giống như không có tác dụng gì đối với chúng nó, rất nhiều đường phố đến buổi tối là đèn tự động sáng, chỉ là nếu không có người, tang thi cũng không bị hấp dẫn."

Thật là như vậy không sai, trong thành thị bất luận là đoạn đường phồn hoa hay khu dân cư nhỏ, rất nhiều cửa hàng đều có đèn tự động phát sáng, mỗi khi đến đêm, ánh đèn trên biển cửa sẽ tự động thắp sáng, chỉ là hiện tại đại đa số người, đều ở thế cục bắt đầu mất đi khống chế ngay từ đầu liền chạy đến khu an toàn, rất nhiều cửa hàng sớm đã bị người đi bỏ lại trống không không ai quản, ánh đèn đến thời gian vẫn còn tự động thắp sáng, nhưng cũng không có nhìn thấy đàn tang thi nào bị hấp dẫn qua hoặc là như thế nào khác, có thể thấy được ánh đèn đối với chúng nó mà nói, cũng không phải đồ vật có lực hấp dẫn gì.

"Kỳ thật tôi cảm thấy, suốt đoạn đường đi này, chúng ta xem như thực thuận lợi. Chỉ là nếu cứ tiếp tục thuận lợi như vậy, chỉ sợ cũng không phải chuyện tốt. Tình thế hiện tại, mọi người cũng đều thấy rất rõ ràng, đi trên đường một giờ, chỉ sợ không nhất định nhìn thấy được vài người. Cho dù là gặp được, cũng là trốn tránh nhau, e rằng muốn tránh còn không kịp. Hiện tại thấy thanh lãnh tiêu điều, nhưng chờ đến khi mọi người đều dừng lại đây, thứ gì quan trọng nhất, thứ gì không thể thiếu, đến lúc đó, nhất định sẽ phi thường hỗn loạn."

Phác Tĩnh Nghiên nói làm mọi người đều trầm mặc, Ôn Duyên không nói chuyện, chỉ là yên lặng đem đống bao đặt ở phía sau xe kéo lại, mấy thứ này hắn lấy rất nhiều, tuy rằng không thể nói là trân quý gì, nhưng cửa hàng kia hiện tại ngẫm lại cũng tuyệt đối không bình thường, theo hắn thấy, đối với bọn người kia mấy thứ này cũng không kém, so với mấy thứ được người ta bày bán ở bãi hàng ỉa hè bên cạnh nhà ga, vừa rắn chắc lại có trọng lượng hơn nhiều.

"Mọi người trong lòng hiểu rõ là được, lại đây nhìn xem, thấy cái nào tiện tay thì lấy." Câu nói đầu tiên của Tạ Sâm đã dừng đề tài lại, Ôn Duyên nhìn hắn một cái, rồi sau đó từ trong đống bao rút ra một con dao găm ba cạnh.

(Jeje: Cho những ai không biết thì đây là hình minh họa của dao găm ba cạnh. Thứ này khá là nguy hiểm, được xem là một trong những con dao đáng sợ nhất thế giới, dùng trong quân đội thì không sao chứ mua về nhà cầm chơi thì…)

Tang thi trong quyển sách này cùng với tang thi trong những quyển khác đại thể cũng chung một kịch bản, dù tàn phế thế nào cũng có thể hoạt động, dư lại chỉ nửa người, cũng có thể tìm người cắn một phát.

Nhược điểm của chúng nằm ở sau cổ, địa phương linh tinh xó xỉnh nào đó phía ót, đao có thể chém được, gậy đánh cũng được nhưng, tóm lại khiến tang thi nổ tung đầu là phương thức tốt nhất. Nếu không có biện pháp nổ đầu, vậy cắt đứt cổ chúng, nếu cảm thấy cắt cổ quá cố sức, vậy giống như hắn, lợi dụng cơ hội, chỗ gáy và cổ nối tiếp nhau, có một khúc yếu nhất, dao găm ba cạnh bén nhọn vô cùng, đâm vào lại hướng lên trên một chút, đầu không đứt cũng phải rời hơn phân nửa.

Tuy rằng có hơi huyết tinh khủng bố, nhưng vẫn có thể xem là một biện pháp nhanh dùng ít sức lại tiện lợi. Chúng không phải nhân loại, nếu cứ giữ tâm hồn nhân từ, chết chính là chính mình. Hơn nữa hắn cũng có tư tâm, lúc sau cạy gáy xác, trong óc tang thi cũng như nhiều tiểu thuyết viết, đều có kết tinh tồn tại, nhưng không có mỹ lệ như nhiều quyển miêu tả.

Trong Mạt thế thánh quang , kết tinh của tang thi giống như đường phèn, cũng không phải sạch sẽ thanh thấu lóng lánh như đá quý, chỉ là một loại kết tinh nửa trong suốt xám trắng. Đương nhiên, kế tiếp tiểu thuyết có hay không loại tang thi biến dị sản sinh ra "tinh hạch như đá quý", hắn không biết được rồi, nhưng trước mắt mà nói, hẳn là không có.

Các nam nhân tuy nói có điểm do dự, nhưng sau khi nghe Ôn Duyên giải thích, phần lớn đều giống hắn chọn dao găm ba cạnh và chủy thủ lan bác. Quân đao khảm đao gì đó, thoạt nhìn là tương đối uy vũ khí phách, nhưng lúc này chết cũng không phải thời điểm thể hiện chủ nghĩa anh hùng cá nhân, dùng ít sức chính là giữ mạng, bọn họ còn xách vài thanh.

Ôn Duyên còn từ trong bao lấy ra một bao tay lớn, thứ này có thể giảm bớt ma sát giữa chuôi đao và bàn tay, cũng có thể bảo hộ ngón tay không bị thương, thời điểm đối phó tang thi, đặc biệt quan trọng.

Phác Tĩnh Nghiên không quản Ngô Mông một bên còn đang do dự, giống những nam nhân khác dứt khoát cầm dao găm ba cạnh, lan bác chủy thủ, nhưng bởi vì chiều dài hữu hạn, cho nên khoảng cách phát huy nhỏ, nam nhân cầm, ứng phó sự kiện bất ngờ phát sinh còn được, nhưng đối với nữ nhân mà nói, sức bật lượng không đủ, dùng chủy thủ kỳ thật cũng không tốt.

Chu béo nói đại để hắn là nói cho Ngô Mộng nghe, làm nàng cầm chủy thủ, đi theo phía sau đội ngũ phòng thân là được.

Mà lựa chọn của Ngô Mộng cũng coi như phù hợp với dự đoán của mọi người, nàng chỉ lấy một thanh chủy thủ phi thường tiểu xảo, toàn bộ túi của Ôn Duyên cũng chỉ có một thanh như vậy, thoạt nhìn giống như kiểu nữ, hoa văn trên vỏ đao cũng xinh đẹp, chỉnh thể so với dao gọt hoa quả không lớn hơn được bao nhiêu.

Ôn Duyên nhìn thoáng qua thần sắc nhàn nhạt của mọi người, kỳ thật, này cũng coi như là lựa chọn bình thường của Ngô Mộng. Rốt cuộc nàng không có dị năng nào khác, cũng không có loại tính cách bình tĩnh như Phác Tĩnh Nghiên. Nếu cầm dao găm sẽ không sử dụng, ngược lại còn không bằng cái gì đều không lấy, chỉ là bởi vì các nguyên nhân khác, cho nên hiện tại đoàn người đối ới nàng, hoặc nhiều hoặc ít có thành kiến bất đồng trình độ đi.

Mắt thấy liền phải tiến vào phố buôn bán, Ôn Duyên tim đập nhịn không được gia tốc lên, vừa rồi cốt truyện nhảy tới, cũng đã đối với hắn tạo thành nguy cơ không nhỏ, hy vọng lần tìm kiếm vật tư này có thể tiến hành bình thường một chút, hắn không hy vọng nhiều "kinh hỉ" liên tiếp xuất hiện, cũng không biết có phải hay không bởi vì hắn gia nhập, hướng đi cốt truyện đã ngày càng kỳ quái…… Mặt khác hắn đều không sao cả, chỉ hy vọng cốt truyện đại thần xem hắn chính trực tráng niên, có thể làm hắn sống lâu hai năm, nhân sinh đã gian nan như thế, có một số việc không cần phải trêu đùa hắn đi……

(Jeje: Vâng 2 năm =]]] Mục tiêu thật nhỏ nhoi =]]] Pháo hôi hay người qua đường Giáp còn sống lâu hơn Duyên =]]])

Huống hồ đến bây giờ hắn còn có thật nhiều chuyện không biết rõ ràng, tỷ như hiện tại, Tạ Sâm rốt cuộc là còn dùng "tinh thần quấy nhiễu" sao? Vì cái gì hắn cảm thấy từ khi Tạ Sâm "mất trí nhớ", phản ứng của một đám người đều có chút cảm giác nhàn nhạt vi diệu? Trung gian rõ ràng nhất chính là Ngô Mộng, nàng đã trong thời gian dài không giống như lúc trước, thường thường trộm ngắm Tạ Sâm liếc mắt một cái, nhưng Tạ Sâm giống như cũng không thèm để ý, chẳng lẽ hắn không muốn tiếp tục thi triển "mỹ nam kế"? Vẫn là lúc ấy cùng Chu béo nói, chuyện làm Ngô Mộng đến khu an toàn nhận cha, hắn lại thay đổi chủ ý? Hắn rốt cuộc……

"Suy nghĩ cái gì?"

Âm thanh này làm Ôn Duyên giật mình một cái, hắn ngẩng đầu, đối diện ánh mắt Tạ Sâm, theo bản năng liền lắc lắc đầu nói: "Không có gì."

Khóe miệng Tạ Sâm vẫn luôn mang theo ý cười, hắn cứ như vậy lặng im mà nhìn Ôn Duyên hai giây, rồi sau đó cái gì cũng chưa nói, lại quay đầu mắt nhìn phía trước.

Ôn Duyên khóe miệng không chịu khống chế nhấp nhấp, vừa định cảm thán nam chính này thật là có kỹ xảo đặc thù nâng cao tinh thần, lại dường như đột nhiên cảm ứng được cái gì, duỗi tay đè lớp áo trước ngực.

Là ảo giác của hắn sao? Nanh sói như thế nào…… Giống như, không lạnh như lúc ban đầu?

31. Chương 31

"Ngừng ở nơi này được không?"

Âm thanh Chu béo từ loa vang lên, Hình Tam trong xe "Ân" một tiếng. Ôn Duyên lại lần nữa xác nhận bộ đàm trên người đối phương dùng tốt hay không, thấy Hình Tam mang tai nghe ra dấu OK, lúc này mới thoáng yên tâm nhìn Hình Tam xuống xe.

Cửa xe mới vừa mở ra, tang thi vừa rồi theo sát bọn họ liền chen chúc tới, Hình Tam tựa như trời sinh mang theo kỹ xảo leo núi, tay dài chân dài nhảy vài cái đã đến trước cửa hàng đối diện, không đợi tang thi phía sau xoay người đuổi đến, hắn đã bò lên tới ban công lầu hai của cửa hàng.

Sau khi ra hiệu cho người trong xe, Hình Tam nắm lấy rào chắn ban công nhảy lên phía trên, không màng người khác nhìn hắn trong lòng có biết bao nhiêu là run sợ, đứng thẳng rồi, một giây không trì hoãn liền nhảy tới ban công tiếp theo.

Cửa thùng xe tuy rằng đóng lại, nhưng tang thi phía dưới vẫn cứ không ngừng chuyển động, chúng không giống trong mấy cuốn tiểu thuyết khác mà phá cửa, chỉ cứ như vậy ngốc ngốc chuyển động quanh xe, tốc độ thong thả, màu da dơ bẩn đáng sợ, tựa như từng khối thi thể hư hỏng sống lại, nhìn giữa trời sáng, cũng khiến người ta sởn tóc gáy.

Màn hình tinh thể lỏng cơ hồ là không tổn hao gì phản hồi hình ảnh bên ngoài, mạt thế đã được nửa tháng, trong thời gian nửa tháng này, số lượng người chết nhiều, hơn nữa vì hành động của chúng tự chủ, rất nhiều da thịt rách nát sớm rời khỏi khung xương hoặc bong ra từng mảng hoặc là xé rách thưa thớt bề mặt da, chỉ cần một cái cũng đủ dọa người, huống chi vẫn là đủ loại phương thức hiện ra, thật sự làm người không đành lòng xem nhiều.

"Thật mẹ nó ghê tởm." Chu béo một bên chửi nhỏ một tiếng một bên đem vách ngăn giữa phòng điều khiển và thùng sau xe kéo lên, vách ngăn nâng lên tương đối thong thả, tình hình chung là mập mạp sẽ không mở nó ra, bởi vì còn muốn thu hồi rất nhiều vật trang sức, tương đương phiền toái. Nhưng trong chốc lát muốn hành động, vì thống nhất muốn hành động mau lẹ, thời gian này tự nhiên là phải đợi.

"Các người, cũng đừng giấu, có bản lĩnh giữ nhà gì lát nữa đều dùng hết đi, các người cũng mới nhìn thấy, người ta tới băng tới lửa cũng đều ném ra, nếu chúng ta còn như vậy ẩn giấu che đậy, đến lúc đó làm thế nào đua kịp bọn họ? Dưa vào một mình tiểu Ôn đi lừa dối còn chưa tính, còn có thể mỗi người đều dựa vào hắn lừa dối sao?" Chu béo vừa nói xong, liền liếc Ôn Duyên liếc mắt một cái, Ôn Duyên không có đáp lại.

Hắn biết đối thoại cùng bốn người kia lúc trước, thấy thế nào đều thực kỳ quặc, chính là hắn không muốn giải thích cũng không cách nào giải thích, dù sao giữa đoàn người này bí mật trong lòng hiểu rõ mà không nói ra cũng đủ nhiều, thêm hắn cũng không thay đổi gì.

"Được, bản đồ đâu? Trước nghiên cứu tuyến đường đi một chút." Tạ Sâm nói xong, Hình Nhị cũng gật đầu nói: "Tôi cảm thấy chúng ta cũng vẫn nên nghiên cứu lộ tuyến thỏa đáng một chút trước, lão Tam trong chốc lát trở về sẽ nói cho chúng ta biết hành động thích hợp, bất luận đi đâu, ta đều phải mau chóng làm tốt kế hoạch, tranh thủ sớm một chút rời đi nơi này. Tôi cảm thấy mấy con tang thi này không giống mấy con mấy ngày trước, cụ thể nói ra không giống chỗ nào cũng không tốt, dù sao cảm thấy hành động chậm chạp đối với chúng ta không tốt lành gì, vẫn là tốc chiến tốc thắng đi."

Hình Nhị nói làm Ôn Duyên trong lòng lộp bộp một tiếng, không giống nhau? Hắn như thế nào không cảm giác?!

Chu béo dùng máy tính download văn kiện, người sáng suốt đều nhìn ra được hắn dùng không phải internet vô tuyến bình thường, nhưng không ai lúc này lên tiếng, bởi vì thứ Chu béo download xuống cũng không bình thường, hắn cư nhiên đem kết cấu kiến trúc thương nghiệp ba siêu thị gia đình download xuống, hơn nữa hình ảnh ba chiều phi thường tinh tế chính xác, thậm chí bồn cầu ở buồng vệ sinh là ngồi thường hay ngồi xổm cũng phân chia rành mạch, nghiễm nhiên giống như mô hình lập thể ba chiều.

Tất cả mọi người im lặng cảm thán thứ Chu béo download, nhưng Ôn Duyên lại phân tâm quan sát tang thi bên ngoài. Hắn cảm thấy thần kinh Hình Nhị hẳn là quá mức mẫn cảm, bởi vì thời điểm hắn còn đang xem Mạt thế thánh quang đã từng cảm thán, quyển sách này cũng coi như là không tùy tiện viết thứ trong đầu tang thi thành đá quý, chỉ là như thế nào Hình Nhị còn nói tang thi thay đổi? Không nên thay đổi a, tang thi trong sách, thẳng đến lúc hắn bỏ truyện vẫn ở giai đoạn chỉ có thể sản xuất tinh thể màu xám trắng, nhưng khi đó đoàn người vai chính đã sớm đến khu an toàn, hơn nữa cũng tạo dựng được chút thành tựu. Nếu hiện tại tang thi thay đổi, kia đại biểu cho cái gì……?

Chưa bao giờ từng có khủng hoảng làm Ôn Duyên hoảng hốt lên, loại cảm giác này quá không tốt, hắn vẫn luôn cho rằng chính mình nắm giữ tiết tấu câu chuyện, chính là vừa rồi bốn người kia đột nhiên nhảy ra làm quấy rầy hết tính toán của hắn, úc này Hình Nhị lại nói ra vậy, cái này làm cho hắn như thế nào bình tĩnh nổi?

"Ôn Duyên, cậu nói đi?"

Nghe tên của mình làm Ôn Duyên hoàn hồn, hắn quay đầu đối diện mặt Tạ Sâm, qua một giây, Ôn Duyên biểu tình bình tĩnh mà đáp lại nói: "Cái gì? Vừa rồi không nghe rõ."

Thái độ lãnh đạm của Ôn Duyên làm Tạ Sâm hơi hơi hạ mi, nguyên bản còn muốn thả cho đối phương một con ngựa, nhưng hiện tại……

Tạ Sâm liếc mắt nhìn tang thi bên ngoài, vừa rồi tầm mắt Ôn Duyên vẫn luôn dừng lại ở trên người chúng nó, "Cậu vừa rồi suy nghĩ cái gì?"

Làm trò trước mặt một đám người, đối phương hỏi loại vấn đề này, làm Ôn Duyên trong lúc nhất thời không biết nên trả lời như thế nào, hắn vẫn luôn cảm thấy thời điểm nhiều người, loại vấn đề nhằm vào lý do này vẫn nên ít hỏi thì hơn, thậm chí là tốt nhất đừng hỏi. Chỉ là Tạ Sâm nói thẳng một câu như vậy, ngược lại làm hắn cảm thấy chính mình như vậy để ý mới là chuyện kỳ quái, có điều hắn trả lời như thế nào? Hắn căn bản vô pháp trả lời, cũng không muốn trả lời.

Ôn Duyên trầm mặc không có làm Tạ Sâm "biết khó mà lui", hắn chụp bả vai hắn, rồi sau đó hướng đám người nói: "Các người trước thương lượng, tôi với cậu ta đi lên trước."

Mọi người cư nhiên đều nhẹ nhàng thở hai hơi, không có gì dị nghị liền tiếp nhận rồi? Ôn Duyên biểu tình bình tĩnh, lại trợn mắt há hốc mồm, này đám người là làm sao vậy, chẳng lẽ ý kiến của hắn không cần suy xét sao? Tạ Sâm nói muốn cùng hắn đi lên trước, hắn liền phải cùng Tạ Sâm đi lên trước sao?! Hắn……

"Tới."

Tuy rằng chỉ có một từ, nhưng Ôn Duyên nhịn không được dùng khóe mắt liếc đối phương một cái, Tạ Sâm không có động thủ kéo hắn, nhưng hắn cảm thấy nếu chính mình lại không đứng dậy cùng đối phương đi qua, khả năng liền không phải đơn giản kéo một chút.

Hai người cứ như vậy một trước một sau hướng phòng điều khiển của Chu béo mà đi, Ôn Duyên ở trong lòng an ủi chính mình, hắn chỉ là lý trí khuất phục dưới dâm uy của nam chính thôi, này không mất mặt, tuyệt đối không tính mất mặt.

Phòng điều khiển cực kỳ rộng, ghế điều khiển cùng ghế phụ dựa vào hắn là thoải mái nhất, sofa rắn chắc lại có cảm giác mềm mại, làm Ôn Duyên mới ngồi lên nhịn không được hơi hơi thả lỏng một chút.

Tạ Sâm đem vách ngăn kéo xuống, Ôn Duyên nghe được âm thanh mới phát hiện ra, quay đầu lại thấy mọi người trong xe, từng chút một biến mất trong tầm mắt, lập tức nhịn không được mím môi, giương mắt nhìn về phía Tạ Sâm.

"Cậu nhìn tôi như vậy……" Tạ Sâm đóng cửa cùng với loa, rồi sau đó xoay người, chân sau ngăn cản đường lui, hai tay đặt trên lưng sofa bên tai Ôn Duyên. Hắn hơi hơi cong lưng, đối với Ôn Duyên đang ngây dại, giống như buồn rầu nói: "Tôi sẽ nhịn không được muốn tiếp tục, chuyện ngày hôm đó chúng ta chưa làm xong."

Cảm giác áp bách trên người làm Ôn Duyên theo bản năng vươn hai tay để ra ngoài, trên mặt hắn nóng lên, nhưng tâm tình các loại táo bạo bất an! Tạ Sâm nói như vậy, liền đại biểu ký ức khi đối phương "mất trí nhớ" đều còn nhớ? Hắn còn nhớ đối với mình làm những chuyện đó?! Nhưng Chu béo không phải nói đối phương sẽ không nhớ rõ sao? Như thế nào lúc này lại nhớ rõ?! Trách không được…… Trách không được hắn cảm thấy Tạ Sâm hai ngày này quái quái, chẳng lẽ là bởi vì còn nhớ rõ sự tình kia, cho nên……

Thiếu nữ ngày hôm ấy, tuy rằng không có chứng cớ trực tiếp, nhưng hắn cảm thấy đối phương hẳn là cùng với Tạ Sâm có thiên ti vạn lũ quan hệ! Không nói đến xưng hô "Sâm ca ca" kia, chỉ riêng thái độ tiểu cô nương kia dành cho Tạ Sâm, cũng thực rõ ràng biểu hiện ra ngoài ý tứ của nàng đối với Tạ Sâm! Còn có nanh sói trên cổ đối phương……

"Cậu đứng lên."

Ôn Duyên đột nhiên lạnh mặt, làm Tạ Sâm hơi hơi nheo lại mắt, "Cậu làm sao vậy?"

Vấn đề của Tạ Sâm làm Ôn Duyên dâng lên trong lòng một ngọn lửa vô danh, hắn làm sao ư? Còn kêu hắn làm sao vậy? Nói rất đúng như thể hắn vô cớ gây rối?

Ôn Duyên không có trả lời Tạ Sâm, chỉ là cánh tay hướng lên trên cố gắng dùng sức, mày nhăn đến gắt gao, mắt nhìn chính là tâm tình không thoải mái. Tuy rằng hắn là bị đè ở trên sô pha, nhưng rốt cuộc Ôn Duyên cũng không phải ăn chay, thời điểm tâm tình không tốt sức lực đặc biệt lớn, xô đẩy lên trên tuy mất chút sức, nhưng cũng không thể coi thường.

Nhưng sức lực này đối với Tạ Sâm mà nói giống như không được việc, không đợi Ôn Duyên bực bội mà lại mở miệng, Tạ Sâm liền một tay đặt trên mặt Ôn Duyên, hắn dùng ngón tay cái vuốt ve môi đối phương, mặt mang ý cười nói: "Lúc trước còn nguyện ý bị ta hôn, như thế nào lúc này chết cũng không muốn."

Hắn không cho Ôn Duyên có cơ hội trả lời, trực tiếp cúi người hôn lên môi Ôn Duyên, Ôn Duyên buồn bực cắn răng, vừa muốn động thủ, hai tay cổ tay liền đều bị Tạ Sâm nắm lại, còn giữ gắt gao.

Tạ Sâm ở bên ngoài nhẹ nhàng hôn, Ôn Duyên trong lòng phiền loạn thật sự không muốn hao phí sức lực trên người đối phương, liền nghiến răng chết sống không chịu há mồm. Tạ Sâm cũng không vội, một chút cọ xát khẽ liếm, hắn lừa tình đem hô hấp thở ra cực chậm, hơi thở ấm áp phả vào giữa môi răng đối phương, bầu không khí ái muội lại xuất hiện.

Ôn Duyên cho dù đáy lòng vừa táo bạo lại phiền muộn, rốt cuộc cũng là nam nhân bình thường, huống hồ hắn còn không phải nam nhân thẳng, người đối diện tú sắc khả xan, lại cơ hồ xem như "lấy lòng" chính mình, làm gì có đạo lý không hề có cảm giác……

"Cậu……"

Chỉ kịp nói một chữ, miệng đã bị đầu lưỡi Tạ Sâm toàn bộ chiếm cứ, Tạ Sâm sửa lại tác phong ôn nhu lưu luyến lúc trước, đem tay Ôn Duyên có khả năng giãy giụa nắm chặt bên trong tay trái, tay phải chống sau

ót Ôn Duyên, cơ hồ có xu thế hôn sâu đoạt lấy hô hấp của đối phương! Ôn Duyên nào trải qua mấy thứ này? Đang muốn chết theo bản năng sau này dùng sức trốn tránh, nhưng Tạ Sâm nào để cho hắn trốn? Tay phải thủ sẵn gáy đối phương muốn động cũng không động được, loại tư thế bá đạo lại tràn ngập xâm chiếm này, làm trái tim Ôn Duyên trong ngực phù phù phù phù kinh hoàng không thôi, cơ hồ sắp từ ngực nhảy ra tới!

"Tim cậu đập thật nhanh."

Đầu lưỡi Tạ Sâm nhẹ nhàng lui ra khỏi, hắn câu lấy môi, có một chút chạm vào môi Ôn Duyên, Ôn Duyên sau khi bình thường trở lại không ngừng thở hổn hển, yết hầu nuốt vài cái mới miễn cưỡng không ho khan, hắn nâng mắt lên, nhìn chằm chằm Tạ Sâm gần trong gang tấc, gằn từng chữ một nói: "Cậu rốt cuộc muốn thế nào?"

Tạ Sâm cười cười không lập tức nói tiếp, ngón cái của hắn nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Ôn Duyên, mỉm cười mở miệng nói: "Dân thái phố chỉ có một đống nhà cũ kia, mà trong đống đó chỉ có một nhà người kia. Lúc ấy trên đường đã xảy ra nổ mạnh, làm cho ba con đường đồng thời tê liệt, một nhà bà lão ba người kia, mới có thể bị tang thi lấp kín đường đi. Ở siêu thị lần đầu tiên gặp mặt, cậu nói cậu thấy tôi cứu một nhà bọn họ, cậu là…… Thấy ở đâu?"

(Jeje: Vòng vo đè lên xuống kích tình hết nửa chương để hỏi một cái vấn đề mà đến editor cũng đã quên mất =]]])

Tạ Sâm nói làm phía sau lưng Ôn Duyên cứng đờ, tay Tạ Sâm chạm trên mặt hắn như thế nào lạnh băng, sự lạnh lẽo kia, phảng phất muốn đâm đến trong xương cốt đi.

32. Chương 32

Thấy Ôn Duyên cả người đều cứng lại rồi, Tạ Sâm cười không lên tiếng, hắn duỗi tay đem nanh sói từ trong cổ áo Ôn Duyên rút ra, nhẹ nhàng cầm lấy vuốt ve hai cái, đột nhiên mở miệng nói: "Nó thực thích cậu, đã cùng cậu dung hợp."

Vừa nói chuyện, hắn vừa đem nanh sói để trở lại trong cổ áo Ôn Duyên, thấy Ôn Duyên tựa hồ còn đang hãm sâu trong cảm xúc khẩn trương, Tạ Sâm rũ mắt nói: "Biết không, trao đổi Linh Khí…… Một người, cả đời, chỉ có thể có một lần."

Những lời này làm Ôn Duyên hồi thần, hắn mang thần sắc phức tạp mà nhìn Tạ Sâm, sau vài giây trầm mặc, đột nhiên mở miệng nói: "Cậu nếu từ lúc bắt đầu đã biết tôi có việc gạt cậu, vì cái gì còn……"

Lời nói bị ngón cái Tạ Sâm ngăn lại, tay phải của hắn để trên mặt Ôn Duyên, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve môi Ôn Duyên, "Sau khi Linh Khí hoàn toàn dung hợp, hai người trao đổi Linh Khí, tương đương với việc trở thành bạn lữ một đời duy nhất của đối phương. Nếu như có phản bội, kết cục…… Thực thảm."

Hắn không quản phản ánh của Ôn Duyên, mà vẫn tiếp tục chính mình nói: "Thời điểm ở căn cứ trước kia, tôi đã từng nhìn qua văn hiến trao đổi Linh Khí. Loại đồ vật này đủ khiến cho mọi người trên thế gian mơ ước, nếu không phải tin tưởng đến chí thân, không có khả năng thẳng thắn giảng thuật, càng đừng nói trao đổi dung hợp."

Căn cứ? Căn cứ gì? Chẳng lẽ thân phận thật của nam chính…… Nhưng nhìn Tạ Sâm đối diện rũ mắt, Ôn Duyên vẫn là đem lời muốn hỏi mạnh mẽ nuốt xuống, bộ dáng này của Tạ Sâm, vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

(Jeje: E hèm Duyên à hình như em chú ý sai trọng điểm =]]] Mấy từ bạn lữ một đời duy nhất em không lo mà ngồi suy nghĩ về thân phận thật của anh Sâm =]]])

"Chỉ là thói hư tật xấu của nhân loại khó tự thúc, mà tiền đề kết hợp Linh Khí, là hai người hai bên tuyệt đối trung thành lẫn nhau. Rất nhiều người lúc ấy cảm thấy tình yêu sâu đậm, nhưng đến cuối cùng, không có ai không có kết quả bị phản bội từ một bên, loại tình huống này trực tiếp làm cho, những người từ trước đến nay sở hữu Linh Khí trao đổi, cơ hồ đều là rơi vào kết cục hồn phi phách tán."

Tuy rằng không hoàn toàn hiểu "hồn phi phách tán" trong lời Tạ Sâm là ý tứ gì, nhưng Ôn Duyên vẫn là nhịn không được nuốt hạ yết hầu, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hắn theo lời nói hàm nghĩa của Tạ Sâm mà lý giải, chỉ là có lầm hay không?! Như thế nào việc trao đổi Linh Khí này là việc giữa các đôi tình lữ làm đi? Vì cái gì nam chính…… *(Jeje: Chúc mừng em đã nhận ra vấn đề =]]])*

Từ từ……

"Nếu như vậy, người ngay từ đầu nên cùng cậu trao đổi Linh Khí, là thiếu nữ xinh đẹp kia đi?"

Ôn Duyên nói làm Tạ Sâm cười, hắn đứng dậy từ trong quần áo móc ra hộp thuốc, sau khi lấy ra điếu thuốc, dựa vào thành xe, "Cho nên thái độ cậu vừa rồi đột nhiên trở nên lãnh đạm, là nghĩ đến nàng ta?"

Ôn Duyên sửng sốt lên đồng, rồi sau đó sắc mặt nhàn nhạt không có phản bác, hắn vừa rồi thật là nghĩ đến cô ta, nhưng thế thì sao, có thể nói gì?

"Nàng chỉ là sư muội tôi thôi. Hơn nữa trao đổi Linh Khí, cũng không phải luận chủng loại đi quy định, huống hồ thứ đeo trên cổ nàng, cũng không phải nanh sói, cậu suy nghĩ nhiều quá."

Tạ Sâm nhẹ nhàng bâng quơ làm Ôn Duyên trong lúc nhất thời nghẹn lời, hắn không biết Tạ Sâm vì cái gì muốn cùng chính mình trao đổi Linh Khí, lúc ấy bọn họ cũng chỉ là nói có biện pháp nào có thể……

Ôn Duyên đột nhiên nghĩ tới cái gì, hắn chớp mắt hai cái, nhấp môi dưới mở miệng nói: "Linh Khí sau khi dung hợp, sẽ biến mất không thấy sao?"

Tạ Sâm phả ra làn khói, hơi hơi rũ mắt nhìn Ôn Duyên, "Trao đổi Linh Khí, chỉ là một loại hình thức

thôi. Tôi nói rồi, nếu chúng nó hợp hai làm một, người khác dù mơ ước cũng không lấy được đồ vật của cậu, ngay từ đầu chúng nó cũng không biến mất, bởi vì sau khi tôi với cậu trao đổi Linh Khí, người khác cho dù lấy đi cũng vô dụng. Một Linh Khí cả đời chỉ có thể nhận một chủ nhân, mà cậu với tôi đem Linh Khí trao đổi lẫn nhau đeo vào, chỉ là để nó nhận 'một nửa kia' của chủ nhân, cho nên dù tôi với cậu có quyền sử dụng không gian, nhưng nó vẫn cứ là của cậu, ngoại trừ cậu ra, cũng vĩnh viễn chỉ nhận biết tôi, người khác đoạt đi cũng vô dụng, cho dù Linh Khí không có trên người cậu, cậu vẫn có thể sử dụng nó, đây là chỗ tốt của dung hợp lẫn nhau."

Thấy Ôn Duyên vẻ mặt như suy tư cái gì, khóe miệng Tạ Sâm đột nhiên gợi lên nói: "Bất quá này cũng chỉ là giai đoạn sơ cấp thôi, nếu cậu với tôi hai người chân chính hợp hai thành một…… Linh Khí kia sẽ thực sự biến mất. Nhưng cụ thể như thế nào biến mất, tôi cũng không rõ lắm, nghe nói mỗi lần đều là bất đồng, không thể quơ đũa cả nắm. Kỳ thật tôi cũng có chút tò mò, bằng không…… Chúng ta thử xem?"

Ôn Duyên nhấp miệng đi liếc Tạ Sâm một cái, nếu hiện tại người khác đoạt đi ngọc bội của hắn, hơn nữa cũng đều không ảnh hưởng hắn sử dụng không gian, kia hắn còn lo lắng cái gì! Cái gì "cậu với tôi hai người chân chính hợp hai thành một"…… Hắn phi! Nam chính này đôi khi thực khốc huyễn cuồng bá điêu, nhưng cũng đôi khi, quá mức rồi……

Thấy Ôn Duyên lại khôi phục thành một mặt quan tài, Tạ Sâm không biết sao lại cảm thấy tâm tình không tồi, xem xét liếc mắt tang thi ngoài cửa sổ một cái, Tạ Sâm mở miệng nói: "Mấy ngày nay tang thi đích xác có điểm biến hóa, bất quá không quan trọng, trước khi chúng ta đến được khu an toàn, hẳn là còn kịp."

Ôn Duyên nghe Tạ Sâm nói như vậy, lập tức cũng quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, hắn thật sự không thấy biến hóa gì, nhịn không được nhíu mày nói: "Biến hóa gì?"

Tạ Sâm đem điếu thuốc ngậm ở trong miệng, vươn tay phải dùng ngón trỏ cùng ngón cái chống mặt, "Mấy ngày hôm trước thời điểm ban ngày, chúng nó vẫn có chút sợ ánh sáng, đặc biệt là tang thi trong các khu kiến trúc, chúng nó tình nguyện ở trong đó, cũng không muốn đuổi theo nhân loại đi ra ngoài, chỉ là hiện tại, chúng nó cư nhiên nguyện ý dưới ánh mặt trời, không ngừng đi vòng quanh xe."

Tạ Sâm nói làm Ôn Duyên ngây ngẩn cả người, hắn vẫn luôn tưởng chính là tang thi tiến hóa ra hệ dị năng nào đó, hồng hoàng màu lục lam, tinh hạch hệ này hệ kia gì đó……Thật đúng là không chú ý đến vấn đề chúng nó có sợ ánh sáng hay không?!

Ngực Ôn Duyên khẩn trương mà nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ xem, đích xác không tồi…… Tuy rằng lúc này so với khi nãy đã giảm bớt một ít, nhưng chúng vẫn bám riết không tha tiếp tục vây quanh xe. Hắn không biết ánh nắng mặt trời đối với tang thi có thương tổn hay không, trong sách cũng không viết a! Nhưng nếu chúng nó sợ hãi, nhất định là có nguyên nhân đi? Chỉ là loại sợ hãi này cư nhiên giảm dần theo thời gian, nếu chúng nó cứ theo thói quen tiếp tục như vậy……

"Chúng nó, nói không chừng thật sự tiến hóa." Ôn Duyên nuốt yết hầu một chút, tiện đà nghĩ tới cái gì, có chút châm chước mà mở miệng nói: "Dị năng giả cũng là có người bẩm sinh có người sau này mới có, cậu có hay không nghĩ tới, nếu người như cậu biến thành tang thi, hậu quả, sẽ thế nào?"

Tạ Sâm nhìn Ôn Duyên trầm mặc hai giây, hắn đem đầu mẩu thuốc lá ấn vào gạt tàn thuốc lá bên trong

xe dụi tắt, rồi sau đó chậm rãi nói: "Sẽ bị xử lý."

Ôn Duyên ngây ra một lúc, không đợi hắn tiêu hóa tiêu hóa những lời này của Tạ Sâm là có ý gì, chỉ thấy tang thi bên ngoài thay đổi phương hướng, tất cả đều hướng phía sau cửa xe, Tạ Sâm cùng Ôn Duyên đồng thời xem xét liếc mắt lên màn hình tinh thể lỏng, là Hình Tam đã trở lại.

Tạ Sâm vừa muốn ấn nút điều khiển vách ngăn, đột nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu đối Ôn Duyên nói: "Bởi vì tình huống hai ngày trước, tôi đã gián đoạn tinh thần quấy nhiễu đối với bọn họ, ám chỉ trước kia tuy rằng còn, bất quá không có cách nào tiếp tục, cho nên thời điểm hành động theo sát tôi, bất luận tình huống gì."

Ôn Duyên nhìn Tạ Sâm liếc mắt một cái, rồi sau đó rũ mắt xuống, trách không được hắn hai ngày nay cảm giác mọi người có chút không ổn, nguyên lai là vì vậy.

Cùng lúc vách ngăn chậm rãi nâng lên, chỉ nghe Hình Tam thấp giọng cùng mọi người nói cái gì, Hình Nhị ở một bên câu được câu không hỏi. Mọi người nhìn thấy hai người bọn họ từ phòng điều khiển ra, cũng không có tỏ vẻ đặc biệt gì, chỉ nghe ngữ khí Chu béo nghiêm túc nói: "Tôi còn tưởng rằng không có vấn đề gì nói đi Khang Huy là đến nơi, nhưng nếu bên trong đều bị tang thi chiếm đầy, vậy quá không cần thiết…… Nhưng này cũng quá kỳ quái đi, Khang Huy là cái nhỏ nhất trong ba siêu thị gia đình, như thế nào ngược lại người nhiều nhất? Bằng không như thế nào hiện tại là nơi tang thi nhiều nhất?"

Vấn đề của Chu béo làm Hình Tam trầm mặc một giây, nhưng bởi vì ánh mắt của một đám người đều nghi hoặc, hắn chỉ có thể đúng sự thật mở miệng nói: "Chỉ có Khang Huy, vào ngày đó đẩy mạnh tiêu thụ (*)."

(*) Mình nghĩ là giảm giá hay khuyến mãi đặc biệt gì đó, nhưng qt để đẩy mạnh tiêu thụ nên cứ giữ nguyên vậy.

Mọi người trầm mặc một giây, đúng rồi, nếu là siêu thị đẩy mạnh tiêu thụ, ngày đó mọi người vào nhiều nhất cũng không có gì kỳ quái……

"LOVE BUY có người đi qua, cửa mặt đất có rất nhiều đồ rơi xuống, tang thi cũng không ít."

Chu béo thở hắt ra gật gật đầu, hắn tựa như biến hóa ma thuật, từ tủ âm tường trên mặt xe móc ra dụng cụ giống như máy thăm dò kìm loại cầm tay, rồi sau đó lại từ phía dưới cái hộp nhỏ rút ra một chồng giấy, hắn đem mặt sau dụng cụ kia cắm vào cổng USB của laptop, sau hai tiếng "tích tích", một đám người phảng phất chứng kiến thời khắc kỳ tích, chỉ thấy Chu béo đem trang giấy hướng khe lõm máy kia đưa vào, từ một khe lõm khác, hình lập thể ba chiều bên trong siêu thị, cứ như vậy thình lình từng chút hiện ra trên trang giấy.

"Oa thảo, đây là công nghệ cao gì vậy?!"

Cảm thán của Hình Nhị cơ hồ chính là cảm thán của mọi người trong xe, Chu béo một bên "đóng dấu", một bên mỉm cười nói: "Máy in năng lượng mặt trời, kỳ thật còn có thể sử dụng vô tuyến, bất quả hiện tại

không phải thời điểm đùa nghịch nó, ha ha."

Hình Nhị một bên cười gật đầu, một bên trêu ghẹo Chu béo, "Được a, tuy rằng không so được với mấy thứ trong phim điện ảnh, bất quá cũng đủ tiên tiến, thoạt nhìn cậu giống như nhân viên quan trọng của quốc gia vậy."

Chu béo cười liếc Hình Nhị một cái, cũng không phản bác, hắn nhanh chóng đem bản vẽ đã đóng dấu phát mỗi người một phần, rồi sau đó ngồi trở lại trên chỗ ngồi đem bản vẽ trong máy tính click mở, một bên nghiên cứu một bên nói: "Nếu cả hai chỗ kia đều không thích hợp để đi cướp đoạt, chúng ta chỉ còn dư lại mỗi cái An Thịnh có thể thử xem. Lúc đi trên đường các người cũng nhìn thấy, siêu thị nhỏ cửa hàng nhỏ gì đó đều không cần nghĩ ngợi, nên bị càn quét đều bị càn quét qua, nên bị đạp hư cũng đều bị đạp hư xong rồi, dư lại siêu thị như vậy, bỏ qua chỗ này, nơi tiếp theo không biết còn có thể hay không chờ chúng ta đến."

Thấy một đám người đều cam chịu theo lời chính mình, Chu béo duỗi tay chỉ vào trên màn hình, "Cho nên mặc kệ thế nào, cũng vẫn là đi một chuyến, chúng ta đầu tiên vào lấy thức ăn, siêu thị thực phẩm ở dưới mặt đất một tầng, địa thế này đối với chúng ta hoàn toàn không có ưu thế, một là đi xuyên qua toàn bộ đến cầu thang bộ, hai là thang cuốn với thang máy, ba là thang máy chuyên vận chuyển hàng hóa. Dựa vào tình huống hiện tại, thang cuốn thang máy cùng thang bộ ta thấy không cần suy nghĩ đến, chỉ có thang máy chuyên vận chuyển hàng hoá là bịt kín, hơn nữa không gian lớn, cũng gần cửa thoát hiểm nhất, chỉ là thời điểm đi vào, phải thông qua bãi đỗ xe. Hình Tam, anh thấy bãi đỗ xe như thế nào?"

Hình Tam gật gật đầu, "Có tang thi, không nhiều lắm, có thể giải quyết triệt để."

Chu béo búng tay một cái, "Âu, vậy thang máy chuyên vận chuyển hàng hoá! Đợi chút tôi cho các người vài thứ tốt, để cho tôi nói trước, trên đường một đám đều nâng cao tinh thần lên. Béo ca tôi ngôn từ tục tĩu nói trước, phát ra quang huy nhân tính là quan trọng, nhưng nên lượng sức mà làm. Hết thảy đều lấy việc bảo vệ tốt chính mình làm tiền đề, ngàn vạn đừng bị bắt cào, lúc này tôi không chú ý cái gì mà chủ nghĩa anh hùng cá nhân, nếu nhìn thấy lão nhược bệnh tàn các người đau lòng mềm lòng, OK, các người tự mình đi cứu đi giúp đỡ người nghèo. Cả gia đình chúng ta vì cái gì đi đến siêu thị các người trong lòng hiểu rõ, chính mình còn không kịp ăn cơm, cậu có thiện tâm, vậy chính cậu tự thực thi đi! Đến lúc đó đừng trách xe của béo ca tôi không chịu nổi mấy đại Phật cao quý như vậy. Lời này tôi nói trước, miễn cho trong chốc lát hành động sinh ra thị phi, được rồi, nhìn lại bản vẽ, ta lại thương nghị lộ tuyến cụ thể."

Đoạn nói chuyện này của Chu béo làm một đám người đều trầm mặc, ngoài dự kiến của mọi người, đầu tiên mở miệng, cư nhiên là Ôn Duyên.

"Thứ tốt là thứ gì?"

Hắn tựa như không hề bị một chuỗi dài lời nói của Chu béo ảnh hưởng đến, biểu tình nhàn nhạt, phảng phất một chút đều không có nghĩ đến giác ngộ nhân tính.

Loại phản ứng này, thật ra làm Chu béo nhịn không được sửng sốt.

Chỉ có Tạ Sâm, thời điểm tất cả mọi người nhìn về phía Ôn Duyên ngây người, hắn hơi hơi rũ xuống đôi mắt, khóe miệng không tiếng động gợi lên.

(Jeje: Khúc này hơi rắc rối với cắt đoạn đúng lúc quá nên có thể nhiều người không hiểu, mình giải thích lại chút.

Đại khái là bạn Chu dặn mọi người trên đường thu thập vật tư nếu có gặp người có hoàn cảnh khó khăn gì đó, bỗng dưng muốn nổi lòng giúp cũng được, nhưng mà phải tự lo lấy chứ không được liên lụy đến đội ngũ, bằng không đến lúc ấy tự tách ra không đi chung xe nữa. Nhưng mà trong lúc mọi người trầm mặc suy nghĩ lời bạn Chu thì mỗi mình em Duyên bỏ qua hết hỏi vô cái vấn đề "thứ tốt" mà Chu béo nhắc đến lúc đầu là gì. Cho nên việc này làm mọi người ngạc nhiên.

Túm gọn cái quần thì cũng có thể hiểu là người ta ngạc nhiên trước sự tỉnh ruồi và đặt câu hỏi méo liên quan đến trọng tâm của Duyên =]]]]])

33. Chương 33

Không phải không cảm nhận được ánh mắt của mọi người, nhưng Ôn Duyên không muốn giải thích gì, cũng không muốn đi thuyết giáo cho ai nghe, loại giác ngộ này cũng không phải nói mấy câu là có thể hiểu được hết.

Lời dự phòng của Chu béo là đúng, nhưng sự tình nếu thật sự xảy ra, lại sẽ có mấy người thật sự nhớ kỹ đâu? Phần lớn vẫn là dựa theo bản năng phản ứng. Cho nên những lời này đó tuy rằng có thể tạo được tác dụng cảnh giác, nhưng sau này càng có nhiều chuyện phát sinh, cho bọn hắn một cái cớ "đạo bất đồng khó lòng hợp tác" danh chính ngôn thuận. Chân chính có thể quyết định phương hướng phát triển sự việc, vẫn là quyết định bởi bản tính của họ.

"Thật kỳ lạ, tôi cũng có lúc nhìn lầm."

Nhìn Ôn Duyên đi phía trước, Hình Nhị nhịn không được thấp giọng ở phía sau lẩm bẩm. Chu béo một bên ở phía sau vừa đóng lại cửa xe, vừa hướng Hình Nhị cười nhẹ nói: "Không trách cậu, tôi cũng lắp bắp kinh hãi."

Phía sau mọi người đều đeo một cái balo, trong balo tuy rằng để dành chỗ cho vật tư nên trống không, nhưng hai bên đều có "thứ tốt" Chu béo đưa cho họ, mới vừa mở cửa xe, liền đưa tang thi tới vây công, động tác của Hình Đại ngoài dự kiến của mọi người, không đợi con tang thi đứng đầu nhào tới đã xông lên, dùng dao găm đâm thẳng tắp cố định chỗ sau ót, rồi sau đó dùng một chân đá văng, Hình Tam cũng không nhường một tấc, lắc mình một cái từ phía sau xông lên đạp hết tang thi ra ngoài, hơn nữa còn đi phía trước dẫn đường một đoạn.

Nhóm người phân tán làm tang thi chia thành hai ngả, Chu béo cuối cùng xuống xe đem cửa xe khóa kỹ, nguyên bản cho rằng chính mình khẳng định là đi ở lại giữ xe rồi, nhưng không ngờ vừa nhấc đầu, Tạ Sâm

cùng Ôn Duyên cư nhiên còn đứng ở chỗ này, lập tức buột miệng thốt ra nói: "Các người tại sao không đi lên đầu?"

Tạ Sâm nhìn hắn một cái, nói: "Anh cùng bọn họ đi trước, tôi cùng Ôn Duyên ở lại trông xe."

Kỳ thật hành động này nói lớn cũng lớn, nói nhỏ cũng nhỏ, nếu thật sự đều quen thuộc nhau tín nhiệm đến nông nỗi, vốn cũng có thể không cần toàn thể thành viên đều xuất động, nhưng lúc này lại không thể không xuất động toàn bộ, rốt cuộc ai đi ai lưu, có cách nào công bằng chia đâu?

Huống hồ cho dù năng lực cá nhân mạnh mẽ, cũng không chịu nổi vạn nhất đâu? Ai cũng muốn an an toàn toàn đi đến khu an toàn, nhưng giữa bọn họ hoàn toàn không thân chẳng quen, trừ bỏ Chu béo cùng Tạ Sâm quan hệ bề ngoài là "bạn học đại học", những người khác đều được Tạ Sâm cứu một lần rồi đi theo, cho nên giữa nhau không có nhiều hiểu biết cùng thâm tầng tiếp xúc, nếu nửa đi nửa lưu, ai dám cam đoan người lưu lại trong xe Chu béo, sẽ không mở cửa xe hắn, bỏ xuống đi vào siêu thị mạo hiểm liên can mọi người đâu?

Loại sự tình thương cảm này không có ai nói ra ngoài miệng, nhưng cũng không đại biểu không có người nghĩ tới, trên thực tế, chỉ cần là người trưởng thành tâm trí thành thục đều nên suy xét qua vấn đề này, chỉ là bọn hắn nói không nên lời, cũng không thể nói.

Thoạt nhìn một đám người đằng trước rốt cuộc đi qua khỏi góc đường, Tạ Sâm đem Ôn Duyên túm đến kề sát bên cạnh mình, rồi sau đó một chân đá văng con tang thi đang há to miệng hướng bọn họ nhào đến, "Con đường này không có theo dõi, trước đem xe thu vào, một hồi đi theo tôi, chúng ta lát nữa trở về."

(Jeje: Dạ vâng phía trên anh Chu béo mới vừa lo lắng giao xe cho thằng nào trẻ trâu nó bỏ xe chạy đi oánh tang thi với mọi người thì tạch thì ngay sau đó anh Sâm đã làm y như thế =]]]])

Điểm mấu chốt này cũng không khiến Ôn Duyên băn khoăn, nhanh nhẹn gật gật đầu sau liền đem xe thu vào, chỉ là sau khi thu xe Tạ Sâm liền túm hắn đi phía trước, Ôn Duyên đuổi kịp bước chân, đem cánh tay từ trong tay Tạ Sâm thoát ra, hai người vừa đi vừa đánh đuổi tang thi theo kịp, dao găm tại loại thời điểm này có hơi không được việc, nhưng hiện tại không phải lúc ham chiến, tang thi hành động chậm chạp, chỉ cần không bị chúng nó cắn là được, hết thảy đều lấy việc thu thập vật tư làm chủ.

(Jeje: Thiệt buồn người ta đánh tang thi dị năng bay chíu chíu còn mấy anh đi được 1/4 truyện rồi mà vẫn xài dao găm với tay chân =_=)

"Cậu không phải cũng có thể dùng không gian sao? Vì cái gì không tự mình thu?" Thời điểm sắp đi đến bãi đỗ xe, Ôn Duyên nhịn không được mở miệng hỏi Tạ Sâm một câu. Tạ Sâm liếc mắt bốn phía, đem bao tay phòng thứ trên xe nắm chặt tay lại, "Bỏ đồ vật vào trong không gian, cũng yêu cầu tiêu hao tinh thần lực."

Ôn Duyên ngốc lăng hai giây, không biết như thế nào tiếp lời.

Cho nên…… Bởi vì tinh thần lực của cậu thực quý giá, nên để cho tôi làm?

Lời này Ôn Duyên tuy rằng chưa nói ra, nhưng trên gương mặt vô biểu tình khắp nơi đều hiện rõ ý tứ này, Tạ Sâm nhìn mắt, cư nhiên còn xem như chuyện lạ gật gật đầu, "Tinh thần lực của cậu tạm thời không có tác dụng gì, như vậy không tính lãng phí."

Nhìn vẻ mặt Tạ Sâm mang biểu tình tuyệt đối xem như nghiêm trang, Ôn Duyên lần đầu tiên cảm thấy, nam chính này, hình như còn có hơi……

Trong lúc Ôn Duyên còn cho rằng nam chính cũng có lúc ngốc manh, Tạ Sâm xoay người, khóe miệng cuối cùng là nhịn không được mà lộ ra tươi cười. Hắn thích nhìn ánh mắt Ôn Duyên hơi giật mình lại vô ngữ, loại bộ dáng không thể nề hà này, quả thực làm hắn trong nháy mắt liền có thể cảm thấy tâm tình sung sướng. Hắn nghĩ, nói không chừng Linh Khí dung hợp, cũng có tác dụng phụ khác.

"Tôi tào mẹ cậu!!!!" *(Khụ các bạn có thể hiểu đây là một câu biểu cảm ở mức độ chửi thề…)*

Phía trước là tiếng mắng tức giận của mập mạp, Ôn Duyên cùng Tạ Sâm liếc nhìn nhau cùng hướng phía trong nhanh chóng đi vào, chỉ thấy Hình Tam không biết vì sao đang được Hình Đại cõng, nhìn dáng vẻ giống như mất đi tri giác. Mà Hình Đại cõng Hình Tam hành động bị hạn chế, tang thi hướng hắn chạy đến, hắn không còn tay đối phó tang thi, Chu béo, Hình Nhị, cùng Phác Tĩnh Nghiên vây thành một vòng nhỏ, vừa bảo hộ Ngô Mộng, vừa rửa sạch tang thi ở phía trước thang máy, trong lúc nhất thời đều kéo khoảng cách ra xa với Hình Đại, trong lòng mọi người nôn nóng lại không có cách nào.

Hình Đại bị buộc phải liên tục lui về sau, không chỉ trốn tránh mấy con xông lên từ trước, còn phải trốn tránh tang thi bốn phía đang vận sức chờ phát động, mắt nhìn lại bị tang thi bắt được không thể lui, Chu béo nổi giận gầm lên một tiếng, cơ hồ lấy một tốc độ thường nhân không thể thấy rõ chạy vội tới phía trước Hình Đại, một chân ngăn tang thi phía sau, lại dùng dao găm đem tang thi đang vây bên trái đâm ngã xuống đất, Hình Đại vừa gạt ngã tang thi bên phải vừa hướng bên cạnh xoay người, sau khi thấy Chu béo đánh hạ tang thi bên cạnh hắn, nặng nề mà đối Chu béo nói một tiếng, "Cảm tạ, anh em."

Chu béo sắc mặt nghiêm túc mà lắc lắc đầu, xoay mặt thấy Ôn Duyên cùng Tạ Sâm tới, lập tức cất cao giọng nói: "Tới rồi thì nhanh lên! Chúng ta tốc chiến tốc thắng! Tang thi này so với lúc trước sức lực lớn hơn nhiều, cẩn thận điểm này!"

Đúng lúc này, bên cạnh vang lên âm thanh xe ma sát mặt đất, mọi người quay đầu vừa thấy, chỉ thấy Vệ Bình một bên đem tang thi nhào vào hắn đánh đá đi, một bên hướng thang máy phía trước đẩy một chiếc xe việt dã. Hắn sức lực cực lớn, hình ảnh đá tang thi đi thực phản cảm, tang thi bị đá đi bay lên không đến vài mét, rồi sau đó mới ngã xuống dất. Nhưng tuy là như vậy, chúng nó như cũ có thể run run rẩy mà lại đứng dậy, thực sự ghê tởm cùng làm người chán ghét.

Chu béo đầu tiên là có hơi khó hiểu mà nhìn Vệ Bình, hai giây sau ánh mắt sáng lên, "Huynh đệ, cậu đủ thông minh a!"

Vệ Bình đối hắn không tiếng động cười cười, Hình Nhị cũng minh bạch dụng ý của Vệ Bình, lập tức hướng Chu béo ra hiệu, hai người gật gật đầu sau liền mau chân chạy đến bên cạnh cùng đẩy một chiếc xe việt dã hướng thang máy phía trước, Ôn Duyên nhìn động tác hai bên, lập tức nói với Tạ Sâm: "Bọn họ muốn lấp kín thang máy phía trước, như vậy tang thi không vào được, lát nữa còn có thể lưu lại làm đồ giảm xóc."

Tạ Sâm nhìn mấy người phía trước một tả một hữu hướng thang máy trước mắt đẩy xe, mắt nhìn Ôn Duyên nghiêng đầu nhìn về chiếc xe phía bên cạnh, một con tang thi từ sau xe đột nhiên từ sau xe vụt ra hướng Ôn Duyên đánh tới! Tạ Sâm giơ đem dao găm trực tiếp cắm vào cổ tang thi rồi sau đó hướng bên sườn chém một nhát, âm thanh "phốc chi" huyết nhục tương liên đứt gãy vang lên, khoảng cách tang thi kia tới chỗ Ôn Duyên chỉ cách một người, Ôn Duyên mắt thấy tang thi ở trước mắt hắn bị Tạ Sâm chém nứt rớt nửa đầu, màu trắng của óc cùng màu vàng mỡ dưới da, còn có màu máu đỏ đen trộn lẫn nhau, Ôn Duyên thật sự khắc chế không được dạ dày sông cuộn biển gầm, "Oa" mà một tiếng liền che miệng nôn khan một trận.

Tạ Sâm ánh mắt sắc bén mà nhìn Ôn Duyên không nói gì, Ôn Duyên cảm nhận được ánh mắt đối phương, lập tức có chút chột dạ không dám nhìn lại, hắn biết vừa rồi chính mình lúc nhìn xe có chút lưu thần, bằng không tang thi này đột nhiên lao tới, cũng sẽ không lập tức đến gần hắn như vậy.

Tuy rằng hắn cũng có loại cảm giác vi diệu, cùng nam chính ở bên nhau vô luận như thế nào đều không có việc gì, nhưng nói đến cùng vẫn là hắn sơ sót, nhân gia nam chính sẽ không có việc gì, nhưng hắn không phải nam chính, rốt cuộc vẫn có hơi làm, muốn sửa, muốn sửa.

"Thực xin lỗi…… Cám ơn." Tại phương diện này Ôn Duyên chưa bao giờ bủn xỉn lời nói, tuy rằng cùng Tạ Sâm nói như vậy hắn cũng là có hơi biệt nữu, nhưng thứ nên nói vẫn muốn nói.

Tạ Sâm nhìn chằm chằm Ôn Duyên vài giây không nói gì, người phía trước đã đem ba chiếc xe chuẩn bị tốt, chỉ chờ hắn cùng Ôn Duyên đi qua, Tạ Sâm thấy bộ dáng Ôn Duyên có chút xấu hổ nửa cúi đầu, ngữ khí bình tĩnh nói: "Cậu không cần xin lỗi tôi, đừng nghĩ quá nhiều."

Nói xong hắn liền lướt qua Ôn Duyên hướng phía trong đi, Ôn Duyên tuy rằng cảm nhận được Tạ Sâm hẳn là tức giận, lời nói đối phương vẫn là thật thật tại tại làm hắn trong lòng tạm dừng một chút, hắn nói không nên lời loại cảm giác này tính cái gì, nhưng thật có hơi rầu rĩ.

Nhưng Tạ Sâm nói không sai, nghiêm khắc mà nói, hắn nên xin lỗi chính mình, nếu vì loại sơ sảy này mà ném mạng nhỏ, hắn đầu tiên muốn xin lỗi là bản thân, trước nay đều không liên quan đến Tạ Sâm. Nhưng hắn vừa rồi, vì cái gì theo bản năng nói xin lỗi đối phương……

Mọi người đem phần đất trống nhỏ phía trước thang máy, cùng cửa thang máy hợp lại thành hình chữ "khẩu", chỉ chừa chỗ hổng nhỏ góc bên phải, sau khi Tạ Sâm cùng Ôn Duyên bước vào khu vực, Vệ Bình lập tức đem chỗ hổng kia lấp kín, tang thi cách xe vào không được có vẻ có chút nóng nảy, nhưng chúng nó vẫn cứ không thay đổi phát động công kích xe, điểm này làm mọi người thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Hình Tam làm sao vậy?"

Tạ Sâm áp khí thấp, đặt câu hỏi chính là Ôn Duyên, Chu béo thấy ánh mắt đối phương dừng trên người mình, nguyên bản không biết trả lời thế nào, lập tức thấy Tạ Sâm cũng liếc mình một cái, nhanh chóng mở miệng nói: "Có thể đã đạt tới hạn chế, Hình Đại nói qua trận này là tốt rồi, chúng ta đi vào trước?"

Đoàn người lục tục tiến vào thang máy, đáng nói chính là, tuy Hình Tam mang dáng vẻ kia, nhưng Hình

Đại lẫn Hình Nhị chưa ai nói đến việc mang Hình Tam trở về.

Tạ Sâm xem xét Hình Tam trên lưng Hình Đại, kính râm khẩu trang che đến kín mít, nhưng thật ra không có miệng vết thương rõ ràng, đạt hạn chế? Lúc trước có để Hình Tam đi thăm dò đường, nhưng cho tới bây giờ không nhanh như vậy là có thể sức lực suy kiệt, tuy nói Hình Tam hiện tại không phải trạng thái bình thường, chưa kịp dò xét ba siêu thị gia đình đã đạt tới hạn chế, chẳng lẽ loại năng lực súc cốt này cũng sẽ càng ngày càng yếu? Này đối với bọn họ mà nói, không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu……

"Đồ vật đưa các người có mang theo không? Mau nhanh lấy ra."

Ngô Mộng thấy Chu béo nói như thế, đem gậy điện cột bên cạnh balo nắm trong tay, tuy rằng nàng không biết thứ này rốt cuộc có cái gì hiếm lạ, nhưng thấy những người khác đều cầm ở trong tay, nàng cũng không thể không làm theo, có thể tưởng tượng tưởng tang thi đều đã chết lại sao có thể sợ hãi gậy điện, trong lòng hoặc nhiều hoặc ít có hơi không vui, thứ này cũng không nhẹ đâu.

(Jeje: Quá sai lầm =]]] Cưng không thấy trong truyện mạt thế dị năng hệ lôi toàn nằm top dị năng mạnh nhất sao =]]] Nói như Mộng thì mấy thằng boss với nam chính có lôi hệ đều phế hết cả lũ à =]]])

"Trước đem thứ này tháo xuống, tròng lên cổ tay." Chu béo một bên biểu thị một bên dùng ánh mắt nhìn động tác mọi người, thấy Ôn Duyên vẻ mặt bộ dáng do dự, vừa định hỏi có vấn đề gì, nhưng khi nhìn thấy nhẫn trên tay đối phương, lại nhìn thoáng qua biểu tình của Tạ Sâm, hắn hiểu rõ mà nhìn qua nhìn lại tay hai người, rồi sau đó khóe miệng mang theo ý cười, ý vị thâm trường nói: "Cái này chỉ là để bảo hộ chúng ta không bị điện giật thôi, dùng để giữ mạng, không cần lo lắng."

Thấy tất cả mọi người mang lên, Ôn Duyên cũng không nói gì nữa, lập tức căng da đầu đeo vào, Chu béo thấy hắn mang lên, cười tủm tỉm tiếp tục nói: "Bình thường gậy điện đều là dòng điện cao áp thấp, tuy rằng công suất tức thì lớn, trong nháy mắt điện lưu thông qua thân thể người, có thể khiến người ta mất đi năng lực phản kháng phát ngốc ngất xỉu, nhưng theo năng lượng phóng thích ra, hiệu điện trở cũng sẽ tăng lên, cho nên rất khó nguy hiểm đến tính mạng người."

(Jeje: Phổ cập kiến thức Vật lý chút cho những ai chưa biết hoặc đã quên, công thức tính điện trở là R=U/I trong đó U là hiệu điện thế. U tỉ lệ thuận với R nên tăng càng nhiều thì R cũng tăng theo)

Theo lời nói của Chu béo, Ôn Duyên đột nhiên cảm thấy tay cầm gậy điện, cảm giác có hơi nhũn ra……

"Không sai, gậy điện này không cần chú ý nhiều như vậy, điện trở muốn giảm thấp liền giảm thấp, theo thời gian các người thao tác ngày càng thấp. Thứ này ban đầu là 600 Vôn, cực đại là 600,000 Vôn, bất quá các người cũng không cần sợ, tôi dám cho các người dùng tự nhiên là có biện pháp, thứ mang trên cổ tay là để quản cái này, sau khi đeo nó lên đừng nói gậy điện, cho dù các người dùng mấy chục vạn Vôn điện xoay chiều cũng không việc gì, bởi vì đã được ngăn cách! Ha ha, cho nên an tâm dùng đi, không ấn chốt mở nó còn có thể dùng làm côn để ném đi, nhạ."

Nói, Chu béo tự mình biểu thị một lần toàn quá trình gậy điện như thế nào biến thành côn để ném…… Ôn Duyên mắt nhìn Tạ Sâm, đối phương biểu tình nhàn nhạt, hiển nhiên đối với vật như vậy xem như sớm đã

xuất hiện phổ biến.

Được rồi…… Hắn chỉ là dế nhũi từ Địa Cầu xuyên qua đây, nam chính gì đó, không phải thổ hào nhưng như thế nào nhưng như thế nào lại không biết xấu hổ như vậy.

34. Chương 34

"Ngô Mộng nói không gian của nàng có thể giữ tươi, cho nên chúng ta có thể yên tâm lấy những đồ có hạn sử dụng ngắn, hamburger chocolate bánh mì nướng tràng linh tinh, phàm là ăn đều lấy hết, đem bao nhét đầy chỉ là bước đầu tiên, Ngô Mộng sẽ phụ trách mặt này." Chu béo trong tay cầm bản đồ nói, hắn chỉ một chỗ gần chỗ thoát hiểm, "Đến chỗ này tôi cùng Sâm tử đem mấy kệ để hàng xung quanh chắn cho các người, chờ chúng tôi đóng gói đầy vật tư, liền hướng vào trong ném cho các người, cô đem đồ vật bỏ vào trong không gian là được, không phải nói bên trong không có kệ để hàng sao? Trong chốc lát, thời điểm đi cô thuận tay lấy mấy cái kệ để hàng, chờ đến lúc lên xe, chúng ta lại bàn tiếp."

Ngô Mộng mắt nhìn Chu béo, gật gật đầu không nói chuyện. Ôn Duyên cũng nhìn bản đồ trong tay Chu béo, tuy rằng chỉ là bản đồ, nhưng thoạt nhìn thật sự so với người bị lạc trong cảnh cũng không khác mấy, bản đồ này thật là đổi mới, chủng loại khu vực thực phẩm cũng phân chia rành mạch.

"Phía dưới là siêu thị tổng hợp, lấy đồ ăn xong chúng ta còn phải đi lấy đồ dùng, không gian Ngô Mộng không cần chứa mấy thứ không quan trọng, trên xe vẫn còn chỗ, đồ vật giải trí thì không cần nghĩ tới, tìm vài bộ quần áo chăn chống lạnh giữ ấm. Tới lúc trời lạnh, những thứ kia không dễ tìm, nên chuẩn bị trước."

Chu béo nói làm Ôn Duyên cảnh tỉnh, hiện tại là mùa thu, sau lần này khí hậu đã có thể trở nên dị thường, tuy rằng hắn cũng chỉ đọc đến khúc đầu mùa đông, cũng không biết được kế tiếp sẽ như thế nào. Nhưng tác giả đích xác lúc nào cũng tin tức khí hậu dị thường, mùa đông này nhất định thực nghiêm túc, đồ vật dùng trong mùa đông, đích xác phải chuẩn bị tốt.

"Đều đã chuẩn bị tốt chưa?"

Đôi mắt Chu béo tuần tra một vòng, tuy rằng Hình Đại vẫn cứ cõng Hình Tam hành động có chút không tiện, nhưng nếu Hình Đại không nói gì thêm, mọi người cũng đều làm như không phát hiện, Chu béo thấy mọi người không có dị nghị, lúc này mới ấn nút thang máy, âm thanh dây cáp vận hành phía trên thang máy vận chuyển hàng hóa trong không gian yên tĩnh cực kỳ rõ ràng, thang máy trên mặt đất có rất nhiều dấu ấn do bánh xe đẩy tay xẹt qua để lại, đủ loại dấu hiệu thường thấy thời thịnh thế, nhưng từ nay về sau, có khả năng không còn cơ hội thấy lại.

"Đinh" một tiếng thang máy vang lên, theo cửa thang máy chậm rãi mở ra, một đám người tinh thần căng chặt làm tốt chuẩn bị, hình ảnh một đám tang thi như sói đói chụp lại có thể tưởng tượng ra không có phát sinh, bên ngoài thang máy cư nhiên im ắng, trừ bỏ cảnh tượng có chút hỗn độn ở ngoài, lại không có âm thanh nào khác.

"Mọi người đề cao cảnh giác, tình huống có chút kỳ quái." Hình Nhị cùng Vệ Bình đứng ở đằng trước, Phác Tĩnh Nghiên từ phía sau hai người bọn họ ra bên ngoài xem xét, rồi sau đó cau mày, thấp giọng mà hướng phía sau nói.

Đích xác kỳ quái, mặc kệ như thế nào này cũng coi như là một siêu thị lớn, chỉ là cửa hàng tiện lợi nhỏ bên đường một ngày cũng có mấy ngàn người ra vào, huống chi nơi này? Mạt thế bùng nổ tuy rằng không tính là hoàn toàn hủy diệt, nhưng người lúc ấy đột nhiên biến thành tang thi chiếm ba phần mười người bình thường. Lúc sau lại còn lây nhiễm, trong nháy mắt tỉ lệ nhiễm bệnh đã lớn đến nông nỗi, cho dù những người còn sống sau đó chạy mất, siêu thị cũng không thể thanh tĩnh như bây giờ. Thấy thế nào, tình huống đều không đúng lắm.

Ôn Duyên cũng không nghĩ tới tình huống sẽ là như thế này, hắn có thể cảm nhận được tang thi, nhưng yêu cầu phi thường tập trung tinh thần mới được, không phải tùy thời tùy chỗ đều có thể tùy ý cảm thụ được. Chỉ là xem ra từ nay về sau, hắn muốn học thời thời khắc khắc đều dẫn theo cỗ tinh thần này mới được, tránh gặp phải trường hợp vạn nhất……

Nhìn thoáng qua Tạ Sâm, phát hiện đối phương cũng đang nhìn chính mình, Ôn Duyên nhấp môi nhắm mắt lại ngưng thần cảm thụ một chút, có lẽ là không khí quỷ dị thực sự làm người nhút nhát, một đám người cũng đều còn đứng ở thang máy không có đi ra ngoài, Ôn Duyên mở mắt ra khẽ nhíu mày nói: "Phụ cận không có tang thi…… Lấy chỗ này làm tâm trong vòng 1000 mét, một tang thi cũng không có."

Chu béo nghiêng đầu nhìn hắn một cái, rồi sau đó quay đầu nhìn về phía Tạ Sâm, những người khác cũng đều sôi nổi nhìn về phía Ôn Duyên, thực hiển nhiên, bọn họ ai cũng chưa nghĩ đến, Ôn Duyên cư nhiên còn có công năng này.

Ôn Duyên không phát hiện ánh mắt bọn họ, thần sắc thản nhiên mà tiếp tục nói: "Khu vực này, đồ dùng cùng thực phẩm đều có, tốc chiến tốc thắng. Lấy nhanh, chúng ta mau chóng rời đi." Phụ cận an tĩnh thành cái dạng này tuyệt đối bất bình thường, khả năng duy nhất chính là tang thi trước mắt đều tụ tập ở địa phương cách bọn họ 1000 mét, tang thi vì cái gì hội họp? Nguyên nhân chỉ có một. Nhưng hắn tạm thời chỉ có khả năng cảm ứng được tối đa trong vòng 1000 mét, vì cái gì nói tạm thời, bởi vì từ cảm giác vừa rồi so với sau này, so với trước kia cứ mỗi lần cảm ứng lại càng xa hơn, không chỉ xa, lại có loại cảm giác dư thừa. Thể nghiệm này không dễ hình dung, tóm lại Ôn Duyên có thể khẳng định, năng lực này của hắn đang tăng trưởng, tuy rằng không biết vì cái gì, nhưng không thể nghi ngờ là tốt.

Nhận được ánh mắt Tạ Sâm, Chu béo lập tức phụ họa Ôn Duyên: "Không sai, khu vực này đồ ăn đồ dùng đều có một ít, chúng ta trước lấy những thứ cần lấy. Ngô Mộng, cô cũng không cần chờ chúng ta, thấy cái gì, chỉ cần là có chỗ cô liền lấy đi, như vậy cũng đừng lấy kệ để hàng nào, không có kệ để hàng lấy được càng nhiều."

Ngô Mộng rũ mắt không biết suy nghĩ cái gì, chỉ là gật gật đầu không nói chuyện, Phác Tĩnh Nghiên quay đầu lại nhìn nàng một cái, rồi sau đó nhẹ nhàng đẩy Vệ Bình một chút, Vệ Bình bước ra khỏi thang máy, chung quanh vẫn cứ không có âm thanh.

"Hành động đi bọn tiểu nhị," Chu béo nhìn đồng hồ trên cổ tay, "Năm phút đồng hồ sau liền tập hợp tại đây, các người muốn lấy cái gì thì dùng sức mà lấy, 1000 mét còn cách chỗ này một khoảng xa, mọi người tranh thủ thời gian!"

Nếu chung quanh an toàn, Hình Nhị không cùng Vệ Bình che chở nữ ở phía sau nữa, hắn lưu lại giúp Hình Đại nâng Hình Tam, vừa hướng kệ để hàng bên cạnh đi, vừa thấp giọng dò hỏi. Có thể nhìn ra hắn đối với tình huống của Hình Tam cũng là thực lo lắng. Bất quá Ôn Duyên vẫn có hơi giật mình, ba anh em Hình gia thật sự gan lớn, chỉ bằng một câu của hắn, hai người đối phương cư nhiên cứ như vậy công khai hướng kệ để hàng trước mắt đi tới, thật đúng là tin tưởng hắn……

Vệ Bình cùng Phác Tĩnh Nghiên cũng như thế, sau khi quay đầu lại đối bọn họ cười cười, hai người liền kết bạn hướng kệ để hàng bên cạnh đi, tuy nói cũng là tiểu tâm cẩn thận, nhưng càng nhiều là suy xét nên lấy thứ gì bỏ vào bao. Bởi vì Chu béo tuy rằng không nói trắng, nhưng tình huống hiện tại, chính mình lấy cái gì, phỏng chừng chính là thứ mấy ngày kế tiếp mình phải dùng, cho dù không thể sở hữu mọi thứ, nhưng trước mắt Ngô Mộng không cần bọn họ bảo hộ, bọn họ tự nhiên cũng muốn tự giác tự cấp tự túc, cho dù chỉ là mấy ngày, kia cũng là một loại thái độ.

Tất cả mọi người trong lòng hiểu rõ mà không nói ra đi tới, Chu béo sau khi nhận được ánh mắt Tạ Sâm, gật gật đầu liền vòng đến bên cạnh thủ. Tạ Sâm không quản phản ứng của Ôn Duyên, kéo Ôn Duyên sang hướng lối đi nhỏ, chỉ là đi cực chậm, làm như quan sát cái gì.

Trực giác Ôn Duyên cho biết phía sau có người theo, quay đầu lại liếc liếc mắt một cái, là Ngô Mộng. Hắn vừa định cùng Tạ Sâm mở miệng, ai ngờ Tạ Sâm nhéo nhéo cánh tay hắn, không có quay đầu lại.

Ôn Duyên ngẩng đầu, tuy rằng không được Tạ Sâm đáp lại, nhưng hắn có cảm giác, đối phương chính là muốn hắn im lặng, nhưng Ngô Mộng đi theo phía sau bọn họ…… Chẳng lẽ Tạ Sâm, là cố ý làm nàng đi cùng?

Hai người đi được một đoạn, Tạ Sâm đột nhiên dừng bước chân, Ôn Duyên tự nhiên cũng dừng.

Tạ Sâm nghiêng đầu hướng bên cạnh xem, Ngô Mộng vẫn luôn đi theo bọn họ thấy hai người dừng, lúc này có chút khẩn trương. Tạ Sâm đối với nàng khẽ cười, hướng nàng vẫy vẫy tay, Ngô Mộng làm như ngây ra một lúc, rồi sau đó vẻ mặt kinh hỉ mà hướng hai người bọn họ bước nhanh đến.

Ôn Duyên đem toàn bộ xem vào trong mắt, Ngô Mộng là thật sự vui sướng, nhưng hắn dám đánh cá, Tạ Sâm cười, tuyệt đối không phải thiệt tình.

“Phía trước hai chỗ đều là thực phẩm nhập khẩu, cô mau đi lấy đi, bên này là tử lộ, tôi cùng Ôn Duyên đứng đây giúp cô thủ, lấy nhiều một chút, phải vì sau này mà tính toán,”

Tạ Sâm nói nói nhu hòa vô cùng, Ngô Mộng cắn môi dưới tựa hồ muốn nói cái gì, thấy được Ôn Duyên cũng ở bên cạnh, do dự một chút vẫn là gật gật đầu chưa nói gì, con đường này thật là tử lộ, phía trước chỉ có hàng hóa tuyệt đối không có tang thi, là an toàn.

Nàng lại nhìn Tạ Sâm liếc mắt một cái, rồi sau đó hướng kệ để hàng bên kia đi đến.

Thấy Ngô Mộng phía trước bắt lấy đồ vật bỏ vào trong không gian, Ôn Duyên nói khẽ với Tạ Sâm: “Cậu

trong hồ lô (*) muốn làm cái gì?"

(*) Đây là một cách nói của bên ấy thôi. Ví dụ nói "bán gì trong hồ lô" tức là "định làm gì?", "trong hồ lô ngươi giấu cái gì?" tương đương "ngươi đang giấu giếm gì?",... nói chung từ "trong hồ lô" ở đây để chỉ một điều bí ẩn, không rõ ràng.

Tạ Sâm không nói chuyện, cũng không có quay đầu nhìn Ôn Duyên, hắn chỉ là hơi hơi nâng mắt, tầm mắt nhìn lên trên.

Ôn Duyên mím môi, theo ánh mắt Tạ Sâm hướng lên trên xem, đập vào mắt chính là một bán cầu màu đen, phản quang ra bên ngoài, rất xa, tựa hồ còn có thể thấy rõ cảnh tượng ảnh ngược ở mặt trên.

…… Là máy theo dõi.

Ôn Duyên nói không rõ cảm thụ trong lòng, chỉ biết là tim đập càng lúc càng nhanh.

Hắn nhìn máy theo dõi kia cùng khoảng cách hai người, vừa muốn hồ nghi, vừa nhấc đầu về phía bên trái, thình lình phát hiện trên đỉnh đầu hắn không đến hai bước, nghiễm nhiên chính là một cái máy theo dõi khác. Nói cách khác, một máy theo dõi quay chụp Ngô Mộng, hình ảnh trong đó, hắn cũng chỉ có chính nàng, là thật sự chỉ có mình nàng……

Ôn Duyên nuốt yết hầu một chút, Tạ Sâm đây là vì cái gì đơn độc dẫn hắn hướng về phía bên này đi?

Tạ Sâm suy đoán Ngô Mộng sẽ đi theo hắn, cho nên hắn đi phương hướng ngược lại mọi người, lựa chọn hướng trái ngược hướng mọi người mang theo Ngô Mộng rời đi, rồi sau đó lại làm Ngô Mộng một người đi thu đồ vật, Ngô Mộng chỉ xem chung quanh không có tang thi tưởng an toàn, nhưng lại xem nhẹ máy theo dõi trên đỉnh đầu……

Nhưng Tạ Sâm…… Hắn vì cái gì muốn làm như vậy?

Siêu thị này đã sớm biến thành địa giới không có quy tắc, đừng nói Ngô Mộng, bất luận dị năng giả không gian nào, chỉ sợ đều rất khó chú ý tới máy theo dõi trên đỉnh đầu đi? Rốt cuộc người xuyên việt xem qua một số bộ tiểu thuyết mạt thế giống hắn có mấy ai? Hơn nữa mọi người ai mà không ở khắp nơi cướp đoạt đồ vật? Nếu là chỉ vì làm Ngô Mộng lâm vào hoàn cảnh "trộm đồ vật", Tạ Sâm không cần trắc trở như vậy.

Như vậy nguyên nhân còn lại…… Cũng chỉ có một.

Ôn Duyên nhìn Ngô Mộng đang lấy đồ vật vô cùng vui vẻ, tuy rằng mặt ngoài nhìn nàng đã ra sức khắc chế, nhưng hắn thề, hắn thật sự từ động tác của nàng nhìn thấy được tham lam cùng hưng phấn không thể hiểu được.

Tạ Sâm sở dĩ lựa chọn thực phẩm nhập khẩu, là vì thỏa mãn loại không thể hiểu được này trong lòng Ngô Mộng sao?

Ôn Duyên biết, mỗi người trong lòng đều sẽ có đủ loại dục vọng khó có thể mở miệng, dục vọng đó ngày thường bị đạo đức cùng pháp luật ước thúc, nhưng mà có một ngày nếu đạo đức cùng pháp luật mất đi hiệu ứng, những dục vọng chưa từng nhìn thấy ánh sáng như vậy đây, liền sẽ bị phóng đại mấy lần thậm chí là mấy chục lần.

Trộm đạo, cướp bóc, thậm chí là giết người phóng hỏa, thương tổn cường nữ làm, những việc này ngày thường coi như chuyện phạm pháp, ở mạt thế, cơ hồ nhìn mãi quen mắt.

Chỉ nhìn trạng thái đơn thuần của Ngô Mộng giờ khắc này, nàng hẳn là đã lâm vào hoàn cảnh không thể tự kiềm chế thấy là lấy. Trong sách nói không gian của nàng chỉ có mười mét vuông, nhưng Ôn Duyên nhìn thấy Ngô Mộng đem đồ vật trên kệ để hàng hai bên lấy hết, mà Tạ Sâm lại một chút cũng chưa có biểu hiện ngoài ý muốn, mắt nhìn Ngô Mộng liên tục chiến đấu trên chiến trường đến kệ để hàng thứ ba, Ôn Duyên ánh mắt tối sầm lại. Quả nhiên, đến bây giờ còn tin tưởng tên tác giả đem Tạ Sâm viết thành thánh phụ, hắn cũng quá trẻ người non dạ.

35. Chương 35

Mắt thấy Ngô Mộng mải mê lấy đồ, Tạ Sâm (*) liếc mắt nhìn Ôn Duyên một cái, không tiếng động mà xoay người trở về. Ôn Duyên nhấp môi lại xem xét Ngô Mộng, rồi sau đó rũ mắt xuống, đi theo phía sau Tạ Sâm.

(*) Khúc này qt để là tạ minh cơ mà ở đây có mỗi anh Sâm, em Duyên với chụy Mộng thôi chứ còn Minh nào nữa đâu nên chắc tác giả gõ nhầm

Hắn không biết Tạ Sâm rốt cuộc có ý đồ gì, nhưng tóm lại, không phải vì muốn tốt cho Ngô Mộng.

Người chết vì tiền, chim chết vì mồi, Ngô Mộng kỳ thật cũng không sai, nhưng sai ở chỗ, nàng cùng Tạ Sâm xuất hiện ở trong cùng một quyển sách.

“Tôi cùng Ôn Duyên đi bên cạnh nhìn xem, sau khi các người tập hợp, dùng bộ đàm báo cho tôi.”

Chu béo không biết Tạ Sâm trong hồ lô muốn làm cái gì, bất quá bộ đàm bọn họ có thể liên lạc an toàn trăm phần trăm, hắn nhìn lướt qua ba anh em Hình gia đã sớm trở về, rốt cuộc là nhíu mày gật đầu nói: “Cậu đi nhanh về nhanh.”

Tạ Sâm gật gật đầu, rồi sau đó nhìn Ôn Duyên liếc mắt một cái, xoay người hướng ngược lại lối đi nhỏ của Ngô Mộng mà đi, thang máy chuyên vận chuyển hàng hoá vốn dĩ chính là ở bên cạnh siêu thị, Ôn Duyên mắt thấy Tạ Sâm đi con đường này, đột nhiên trước mắt sáng ngời, giương mắt nhìn ót Tạ Sâm: “Cậu

muốn đi kho hàng?!"

Tạ Sâm bước chân không ngừng, chỉ là lần này đáp lại hắn, "Đúng vậy."

Ôn Duyên có thể cảm giác được, tâm tình nam chính dường như vẫn có chút không tốt. Từ lúc hắn thiếu chút nữa bị tang thi cào đến giờ, sắc mặt Tạ Sâm vẫn luôn không đẹp. Thấy đối phương như vậy, hắn cũng nói không nên lời trong lòng cảm thụ gì, chỉ là không rõ có chút trướng trướng, lại có chút không thể hiểu được muốn cười, khóe miệng ý cười luôn là dâng lên lại sợ bị phát hiện áp xuống, giữa lúc gợi lên lại kéo xuống như thế, thật không dễ sống. *(Jeje: Khúc cuối câu này mình chém một chút, đại khái chả hiểu nó nói cái gì =_=")*

Nghĩ nghĩ, hắn vẫn là quyết định chủ động mở miệng, "Vừa rồi cậu khiến Ngô Mộng đi theo, lại chọn góc như vậy, chỉ là để máy theo dõi quay được nàng? Không gian của nàng không chỉ có mười mét vuông, cậu đã sớm biết?"

Lúc này hai người đã sắp chạy tới cửa kho hàng, cửa lớn kho hàng bị khóa chặt, nằm ngang là một cái then cửa kim loại rất lớn, xuyên qua các song kim loại, buộc dây xích sắt thô, phía cuối còn có một ổ khóa lớn.

Tạ Sâm từ trong quần áo lấy ra một cây bút, vừa dùng một đầu bút chạm nhẹ lên kim loại xiềng xích, vừa chậm rãi mở miệng nói: "Tuy rằng mạt thế, nhưng chỉ cần máy phát điện không phát sinh trục trặc, dung lượng phát điện vẫn có thể thỏa mãn nhu cầu điện dùng, như vậy các thiết bị điện tử dùng điện vẫn còn có thể sử dụng bình thường. Nơi này đèn đuốc sáng trưng, máy theo dõi tất nhiên cũng đang vận hành."

(Jeje: Haizz không có ý gì đâu nhưng mạt thế mà cứ lôi đồ công nghệ cao ra dùng như Kingsman thế này thì đám dị năng giả vứt đâu đây =]]]])

Ôn Duyên tuy rằng không quá minh bạch những danh từ thuật ngữ chuyên nghiệp, nhưng phần lớn có thể lý giải ý tứ Tạ Sâm, bởi vậy gật gật đầu không có nói tiếp, bởi vì hắn biết, lời này chỉ mới nói một nửa.

"Dị năng giả không gian giống như Ngô Mộng, không tính sau này mới có, chỉ nói riêng bẩm sinh, tôi chỉ biết bốn người. Rất nhiều nhiệm vụ cơ mật, chính là lợi dụng không gian của bọn họ để hoàn thành. Nhưng mạt thế tiến đến, rất nhiều dị năng giả đều là sau này trở thành, quốc gia cũng không có hoàn toàn hiểu biết cùng với khống chế bọn họ, những người này không có trải qua huấn luyện chuyên nghiệp với bồi dưỡng, tâm tính cùng với trình độ trung thành với quốc gia đều không thể lường được. Người như vậy xen lẫn giữa bá tánh bình thường, nếu bị thế lực địa phương khác thu mua lợi dụng, vô luận từ góc độ nào nói tới, đối với quốc gia, đối với nhân dân, đều là có trăm hại mà không một lợi."

Nếu nói tâm tính Ngô Mộng không chừng tùy thời có khả năng bị người ngoài thoạt nhìn "thực trâu bò" thu mua, việc này hắn tuyệt đối tin. Rốt cuộc trải qua hai ngày này, kỳ thật hắn tin tưởng mọi người hẳn là đều nhìn ra được, Ngô Mộng có hơi muốn tách ra.

Nàng từ lúc bắt đầu liền giấu độ lớn của không gian, nhưng kỳ thật này căn bản không thể trách nàng, chẳng lẽ lựa chọn bo bo giữ mình cũng là sai? Nhưng ngày đó xuất hiện bốn người Tống Minh Viễn, tựa hồ cho nàng xúc động rất lớn. Hai ngày này nàng nói dối trình độ tiêu hao vật tư cùng với số lượng còn thừa,

người sáng suốt đều biết nàng nói dối, nàng cũng không có khả năng không nghĩ tới việc này, nhưng cư nhiên vẫn là có thể mặt không đổi sắc nói ra việc tất cả mọi người biết là nói dối. Này liền đại biểu, nàng có tâm tư muốn rời đi đám người bọn họ, từ sớm đã rõ như ban ngày, nàng đã sớm chuẩn bị tốt, hiện giờ chỉ thiếu một cơ hội thôi.

Nhưng cho dù Ngô Mộng muốn rời đi, việc này như thế nào lại dính dáng quan hệ đến quốc gia? Tạ Sâm có thể hay không đem lợi hại của quan hệ nói quá một chút, huống hồ…… Người như Tạ Sâm, sẽ vì an toàn quốc gia mà nhọc lòng nổi nóng sao? Hình ảnh kia, hắn thật sự là không dám tưởng tượng……

"Mạt thế bắt đầu đã được nửa tháng, người nên yên ổn đều đã yên ổn, người không yên ổn cũng nên bắt đầu hành động. Nếu tôi đoán trước không sai, hai ngày này nhân viên kỹ thuật khu an toàn, hẳn là thông qua vệ tinh, khống chế camera theo dõi bên trong thành phố thậm chí là ở các tỉnh thành. Mắt điện tử lớn nhỏ ở các giao lộ, siêu thị, cửa hàng tiện lợi, trạm xăng dầu, máy ATM cùng với hết thảy hình ảnh trong camera theo dõi cùng với máy ghi hình, toàn bộ đều ở trong khống chế của họ."

Nghe đến đó Ôn Duyên cả người đều có chút không ổn! Một khi đã như vậy! Kia hắn ngày đó còn tự mình thu xe bồn chở xăng?! Không đợi Ôn Duyên đem suy nghĩ trong lòng nói ra, chỉ thấy Tạ Sâm dùng sức một cái, xích sắt thô nặng theo âm thanh rơi xuống, Tạ Sâm đem chúng nó nhẹ nhàng ném lên mặt đất, rồi sau đó lại dùng bút nóng chảy then cửa kim loại kia.

"Nhưng mọi việc không thể tuyệt đối, máy theo dõi cả nước có vô số, nhân lực bên trong khu an toàn muốn xem hết từng cái một, cũng chỉ có thể hữu tâm vô lực. Bất quá, nếu có người cảm kích, nói ra lúc nào đó ở chỗ nào đã xảy ra hiện tượng kì dị gì, chỉ cần máy ghi hình có lưu trữ, như vậy, hết thảy liền đều có tung tích lần theo."

Tạ Sâm nói làm Ôn Duyên theo bản năng mở to hai mắt nhìn, kia nói cách khác! Trừ phi từ lúc bắt đầu đem thiết bị theo dõi tim ra còn phá hỏng hết! Bằng không thời điểm bọn họ làm cái gì, có khả năng mọi thời khắc, nếu như may mắn mệnh tốt, không có ai chú ý tới! Nhưng là! Nhưng là! Nếu có người có tâm "chỉ điểm" hoặc "nhắc nhở", lại bị thu hình lại! Như vậy cái gì cũng không giấu được……. Cái gì cũng không giấu được a?!

Nghĩ đến thời điểm mới đến nơi này, hắn có chấp niệm muốn phá hủy hết phòng điều khiển thiết bị, thật sự là quá cmn sáng suốt!!

Ôn Duyên sau lưng đã mồ hôi lạnh ròng ròng, kia nói cách khác, Tạ Sâm căn bản là không phải vì chứng minh không gian Ngô Mộng lớn bao nhiêu, hoặc là nói hắn căn bản ngay từ đầu cũng không để bụng không gian Ngô Mộng lớn bao nhiêu! Hắn là muốn hoàn toàn đem quyền sinh tử của Ngô Mộng nắm trong tay, nếu có một ngày…… Chỉ cần một câu của hắn, liền có thể quyết định hướng đi nhân sinh sau này của Ngô Mộng……

Nam chính này…… Quả thực tùy thời tùy chỗ đều có khả năng thiết kế bẫy rập người khác! Căn bản khó lòng phòng bị!

Then cửa kim loại đứt gãy, Ôn Duyên nguyên bản hẳn là kích động tim đập ngược lại dần dần bình tĩnh, Tạ Sâm người này thật sự quá nguy hiểm, tuy rằng vô thanh vô tức, nhưng luôn làm ra một ít sự tình làm

hắn cảm thấy thực đáng sợ.

Chỉ là…… Chỉ là nói đi thì phải nói lại, nếu đối phương đã có tâm gạt hắn, hắn như thế nào biết những việc này……

"Còn thất thần làm gì."

Thanh âm Tạ Sâm làm Ôn Duyên hoàn hồn, hắn nhìn Tạ Sâm đứng ở cửa kho hàng, đối phương hướng kho hàng hất đầu một cái, giọng nói không chút gợn sóng bảo: "Đem tất cả đồ vật mang đi, một món cũng không để thừa lại."

Ôn Duyên chưa nói cái gì, đập vào mắt là hàng hóa chồng chất cao đến năm mét trong kho hàng, thùng cố định bên ngoài đinh trang mộc điều đều chưa mở ra. Loại thực phẩm như hamburger bánh mì bánh kem, đều đặt ở lối ra, nghĩ rằng mấy thứ này hạn sử dụng ngắn, cho nên đều đặt ở chỗ dễ lấy.

Mì ăn liền đồ uống linh tinh, xếp từng thùng từng thùng thành đôi ở lối đi nhỏ bên trái, đủ loại bành hóa thực phẩm đồ ăn vặt quả hạch, linh lang trước mắt, có thùng đã mở thùng chưa. Ôn Duyên tay phất một cái, đồ vật liền biến mất tại chỗ, như vậy đại lượng vật tư toàn bộ đều đặt ở trong không gian hắn, nói một chút đều không kích động kia tuyệt đối là bậy bạ! Nhưng nếu đều đã tới loại tình trạng này rồi, ra vẻ thanh cao gì đó, vẫn là miễn.

Đồ vật trong kho hàng từng chút một biến mất, Ôn Duyên cũng liên tiếp nuốt yết hầu. Hắn không biết tâm tình hiện tại nên hình dung như thế nào, nếu nói ai đó có thể thu nhiều vật tư như vậy, trừ bỏ những nam chính trong tiểu thuyết mạt thế, hắn thật sự chưa từng thấy qua khả năng thứ hai, hơn nữa đồ vật trong kho hàng này thật sự quá toàn diện, từ phòng bếp vệ sinh đến đồ dùng tắm rửa cư nhiên tất cả những cái cần có đều có, này thật sự không phải BUG (**) sinh ra dành riêng cho Tạ Sâm?

(**) BUG: Ai chơi game chắc biết từ này rồi ha, dùng để chỉ mấy lỗ hổng trong chương trình, nhờ đó người chơi thông qua lỗ hổng gian lận được.

Thời điểm Ôn Duyên tim đập gia tốc mà thu vật tư, một loại cảm giác làm hắn dâng lên dự cảm bất hảo, sau khi ngưng thần cảm giác một chút, Ôn Duyên sắc mặt đại biến nói: "Không tốt! Có tang thi lại đây!"

Tạ Sâm quét mắt nhìn vật tư còn dư lại đến nửa kho hàng, hắn nhìn về phía Ôn Duyên, hơi hơi nhíu mày nói: "Lại đây nhiều ít?"

Ôn Duyên vừa thu vật tư nhanh hơn, vừa ngưng thần cảm thụ, chợt cảm giác mệt mỏi làm hắn hít vào một hơi, chẳng lẽ đây là tinh thần lực Tạ Sâm nói tới? Chỉ là lúc này vô tâm tư quản nhiều như vậy, Ôn Duyên đôi tay không ngừng xẹt qua thu vật tư, "Số lượng rất nhiều! Nhất định là ngửi được hơi thở chúng ta! Đã ở trong phạm vi 1000 mét, phía nam tương đối nhiều, đám mập mạp bọn họ sẽ gặp trước!"

Thấy Ôn Duyên trong ánh mắt mang theo trưng cầu, Tạ Sâm xoay người cũng bắt đầu thu hồi vật tư, hắn biết Ôn Duyên trưng cầu cái gì, chỉ là lời nói ra, lại là bình tĩnh làm người rét run, "Người không thể giết

tang thi, sớm hay muộn đều sẽ chết."

Ôn Duyên nhìn Tạ Sâm, không nói gì nữa.

Tạ Sâm nói đúng, nếu hiện tại bọn họ không thể đối mặt được với tang thi, như vậy về sau sớm hay muộn cũng là chết, chỉ là ý tứ của hắn cũng không phải muốn hỏi bọn họ có cần không đối mặt với tang thi không, hắn tin tưởng Tạ Sâm cũng nên thật sự lý giải điều hắn muốn hỏi.

Hắn nói phía nam tương đối nhiều, mập mạp bọn họ sẽ gặp trước, như vậy đại biểu, đứng giữa mọi người, người trước hết gặp được tang thi, là Ngô Mộng.

Nhưng Tạ Sâm vừa rồi trả lời…

Xem ra Tạ Sâm hắn thật sự không quan tâm sống chết của Ngô Mộng……

Hay cho câu "Người không thể giết tang thi, sớm hay muộn đều sẽ chết.", chẳng sợ vừa rồi làm tốt chuẩn bị bắt chẹt vận mệnh Ngô Mộng, nhưng với Tạ Sâm mà nói, cho dù là một dị năng giả không gian, nếu không có năng lực có thể giết chết tang thi, kia dù đối với hắn là chuyện nhỏ không tốn sức gì viện thủ đều lười giúp một chút. Chẳng sợ trong tay hắn có đồ vật nắm giữ vận mệnh Ngô Mộng, nhưng Ôn Duyên phỏng chừng, kia cũng chỉ là khởi ý lâm thời của Tạ Sâm trong lúc đến siêu thị. Người giống như Ngô Mộng hết thảy, với Tạ Sâm hiện tại nói tới, đều là có thể có có thể không.

Hắn nghĩ đến Ngô Mộng trong sách vẫn luôn ái mộ nam chính, thẳng đến khu an toàn mới thôi.

Ở trong sách, Tạ Sâm không có trải qua "mất trí nhớ", bởi vì thời điểm vừa mới phát sinh trạng huống đó, nữ tử thần bí kia, chỉ sợ là tinh tế (***) đi, nàng liền lên sân khấu.

(***) Có điều này cần nói thật ra ngay từ lúc bạn nữ này xuất hiện đã được gọi là "tinh tế nữ nhân", "thiếu nữ tinh tế" hoặc ngắn gọn hơn là "tinh tế". Nhưng mà mình không nghĩ tên bạn ấy là Tinh Tế, mà chữ "tinh tế" này giống như để chỉ đặc điểm nhận dạng của bạn ấy ý, với lại thấy đất diễn bạn này không bao nhiêu cho nên trước giờ auto bỏ qua để mọi người đọc đỡ phiền, nhưng xét về sau số lượng nữ ngày càng nhiều mà cứ gọi khơi khơi thiếu nữ thì bố ai biết được là đứa nào nên từ giờ nếu có thì không bỏ nữa nhé.

Nàng cứu Sâm ca ca của nàng, bởi vậy tinh thần ám chỉ của Tạ Sâm đối với mọi người không bị đình chỉ, Ngô Mộng như cũ sẽ cho rằng Tạ Sâm thời thời khắc khắc đều là ôn nhu tinh tế, hắn là vương tử của nàng, là thần của nàng.

Đem thùng đồ vật cuối cùng thu vào, Ôn Duyên nhìn Tạ Sâm liếc mắt một cái hướng bên ngoài kho hàng đi. Ngay hiện tại, hắn rốt cuộc minh bạch vì cái gì cảm giác thái độ Tạ Sâm đối với Ngô Mộng, cùng với miêu tả trong sách cách xa như vậy.

Bởi vì hắn xuất hiện.

Hiện tại, bên người nam chính có nhiều thêm một nhân vật có không gian, hơn nữa người có không gian này lại còn hồ đồ, cùng nam chính trao đổi Linh Khí gì đấy, không gian này, hiện tại một nửa là của nam chính.

Người như Tạ Sâm, nguyên bản đối Ngô Mộng cũng chỉ là lợi dụng, nếu phát hiện Ngô Mộng đã sớm giá trị lợi dụng không phải tinh quý độc nhất vô nhị, hắn sẽ còn vì Ngô Mộng lo lắng hao tâm tốn sức sao?

Rõ ràng là không.

Càng đừng nói lúc trước làm hắn cảm thấy Ngô Mộng có giá trị chính là đồ vật có thể lợi dụng được, hiện tại chính hắn cũng có thứ này.

Ôn Duyên càng nghĩ càng cảm thấy trong lòng khó chịu, tang thi đã càng ngày càng gần, hắn không có quản Tạ Sâm phía sau, lập tức hướng thang máy bên kia đi tới.

(Jeje: Nếu nói về độ quỷ súc mất dạy đổi trắng thay đen lật mặt nhanh hơn chớp mắt này thì anh Sâm phải xếp vào hàng cực phẩm =_=)

36. Chương 36

Ôn Duyên hướng thang máy đi tới, càng đi càng cảm thấy không thích hợp, theo lý thuyết tốc độ di động của tang thi rất chậm, vừa rồi rõ ràng còn cách 1000 mét, như thế nào này đảo mắt một lát liền ở phía trước ba bốn trăm mét? Tốc độ này của chúng là gì đây?! Chẳng lẽ……

Ôn Duyên đột nhiên quay đầu lại muốn cùng Tạ Sâm nói cái gì, nhưng lại phát hiện Tạ Sâm sắc mặt khó coi chống tường đứng ở phía sau, tuy là trong lòng bởi vì sự tình không gian, nhưng Ôn Duyên vẫn là nhịn không được quay người lại, bước đi đến bên cạnh Tạ Sâm nói: "Cậu là làm sao vậy?"

Tạ Sâm cau mày lắc lắc đầu, hắn tuy rằng tận lực biểu hiện bình thường, nhưng Ôn Duyên vẫn là nhìn ra trong thần sắc đối phương hiện lên một tia thống khổ, liên tưởng đến giai đoạn "mất trí nhớ" trước đó của nam chính, chẳng lẽ trừ bỏ "mất trí nhớ", trên người nam chính còn bệnh kín nào khác?

"Cậu rốt cuộc làm sao vậy?! Nơi nào không thoải mái?"

Tạ Sâm hơi hơi nhếch mắt thấy Ôn Duyên, biểu hiện vội vàng dò hỏi của đối phương, cùng với bộ dáng giận dỗi vừa rồi bỏ đi khác nhau rất lớn, hai người đối lập, hắn quả nhiên vẫn là thích bộ dáng Ôn Duyên lo lắng cho hắn hơn một ít.

Tạ Sâm vẫn luôn nửa khép mắt không nói lời nào, hắn đem môi nhấp đến gắt gao, làm như hoàn toàn không có biện pháp khống chế bộ dáng, vươn tay phải chống tường, gian nan mà đi lên phía trước.

Ôn Duyên cảm thụ được tang thi bên kia càng ngày càng tới sát, lại nhìn thấy Tạ Sâm trước mắt gợn sóng bất kinh (*), buồn bực cắn răng giọng căm hận nói: "Thật là đời trước thiếu nợ cậu! Kiếp sau đốt giết đoạt lấy đều làm được! Chính là vì cái -2 xui xẻo kia! (**) Biết thế lão tử chết cũng không đánh như vậy!"

(*) Gợn sóng bất kinh: chỉ trạng thái bình tĩnh, không chút lo sợ trước biến cố

(**) Vụ -2 này có thể xem lại ở văn án hoặc chương 1 nếu đã quên =))))

Sau khi nói xong, hắn liền đem cánh tay Tạ Sâm vòng lên trên cổ mình, hắn vừa dịch đem trọng lượng Tạ Sâm để lên chính mình, vừa hơi hơi cong eo mà bước nhanh về phía trước. Ôn Duyên nhìn đường phía trước, hít sâu vài hơi trấn định cảm xúc, lúc này mới mắt nhìn thẳng mở miệng nói: "Cậu không muốn nói tôi liền không hỏi, chỉ là tốc độ của tang thi đang trở nên nhanh."

Ôn Duyên nói làm Tạ Sâm nhíu mày, hắn giơ tay ấn vị trí lỗ tai, rồi sau đó hơi hơi cúi đầu nhìn mắt Ôn Duyên từ phía sườn mặt, nhưng mà vừa thấy, tầm mắt không tự chủ được liền ngừng ở trên mặt.

Khóe miệng đối phương nhấp đến gắt gao, mũi cao cao, đường cong hàm dưới rõ ràng. Đôi mắt nhìn thẳng kia ở góc độ của hắn nhìn qua, bởi vì có lông mi che đậy, khiến cho hương vị một phen khác lạ. Tạ Sâm đem tầm mắt chậm rãi hạ xuống, ốc nhĩ, cổ, nanh sói màu đen của hắn nằm thẳng một đường, xương quai xanh…… Xuống chút nữa đi……

Ôn Duyên không phải không cảm giác được ánh mắt cực nóng từ đỉnh đầu bên cạnh, thậm chí hô hấp của Tạ Sâm khiến nhiệt độ của hắn trở nên khó mở miệng, hắn không biết Tạ Sâm như thế nào đột nhiên liền phát cua đồng tình! Chính là hắn hiện tại toàn bộ tinh thần đều tập trung cho việc cảm thụ tang thi, hơn nữa hắn càng ngày càng cảm thấy có cảm giác hơi mệt rã rời, chẳng lẽ đây là hậu quả tiêu hao tinh thần lực sao?

"Sâm tử! Cậu mẹ nó…… Các người mau trở lại!"

Chiếc máy vẫn luôn mang bên sườn Tạ Sâm đột nhiên vang lên, là âm thanh Chu béo.

Âm thanh này vang lên không chút ngoài ý muốn, Tạ Sâm chậm rãi thu hồi ánh mắt, "Lập tức."

"Thao! Ngô Mộng con mẹ nó mất tích! Chúng ta vừa rồi cho rằng nàng còn đang thu đồ vật! Có điều tìm một vòng không tìm được! Còn có! Những tang thi đó! Chúng nó đang lại đây!"

Âm thanh vô cùng lo lắng của Chu béo biểu đạt tính nghiêm trọng của sự tình, Tạ Sâm liếc mắt nhìn Ôn Duyên, đối phương nghe thấy hắn "lầm bầm lầu bầu" liền biết nhất định là nói chuyện cùng Chu béo, cho nên một bên vừa đi đường vừa thường thường nghiêng đầu liếc hắn một cái. Này hoàn toàn là động tác theo bản năng, lại làm đáy mắt Tạ Sâm hiện lên một tia cảm xúc, ít nhất, này đại biểu không xem như rùng mình.

“Tôi đã biết.”

Tạ Sâm nói xong câu đó liền dùng tay ôm lấy bả vai Ôn Duyên, Ôn Duyên bỗng dưng bị cố định lại tại chỗ còn đang phát ngốc, hắn quay đầu nhìn về phía Tạ Sâm, trong ánh mắt mang theo mờ mịt cùng nghi vấn.

“Cậu không phải nàng.”

Ngắn ngủn bốn chữ làm Ôn Duyên sửng sốt lên đồng, tiện đà suy nghĩ cẩn thận Tạ Sâm đại để là nhìn ra hắn vì cái gì không cao hứng, nhưng hiện tại này, là thời điểm đàm luận đề tài này sao?

Ôn Duyên nhấp hạ miệng không để ý tới Tạ Sâm, mắt nhìn Tạ Sâm lúc này sắc mặt khá hơn nhiều, hắn kéo tay Tạ Sâm đặt ở trên vai xuống, xoay người tiếp tục đi lên phía trước.

Hắn không muốn truy cứu xem Tạ Sâm khó chịu chỗ nào, hay chỉ là giả bộ lừa hắn. Tóm lại lúc này nắm chặt việc trở về mới là đúng đắn. Chẳng sợ tang thi lại đây, bọn họ cũng không thể bất chấp tất cả, sớm một chút tập hợp sớm một chút đi, mạng người cũng không phải nạp tiền điện thoại là được. *(Ý chỉ điện thoại hết tiền có thể nạp lại nhưng mạng người chỉ có 1, tạch là hết có muốn nạp tiền xài tiếp cũng không được)*

Qua chỗ ngoặt, một hàng người dựa vào tường xuất hiện trước mi mắt Ôn Duyên. Vệ Bình, Hình Đại cùng Hình Nhị đứng ở phía trước, Chu béo đứng ở bên trái, Phác Tĩnh Nghiên mặt phải, Hình Tam ngồi trên mặt đất ở trước cửa chính thang máy, thoạt nhìn còn chưa tỉnh lại. Mọi người hình thành một vòng tròn, tang thi không nhanh không chậm mà vây quanh bọn họ, bước chân Ôn Duyên nhanh hơn cơ hồ như đồng thời chạy tới: “Mau mở cửa thang máy! Đi a!”

Chu béo nghe thấy âm thanh nghiêng đầu, tầm mắt đảo qua Ôn Duyên, tự nhiên mà vậy ngó tới trên người Tạ Sâm phía sau hắn, “Cậu mẹ nó không phải bảo mở bộ đàm sao?! Tôi kêu cậu nhiều lần như vậy cậu không nghe thấy a?!”

Tạ Sâm cũng không có bởi vì ngữ khí cùng câu nói của Chu béo mà sinh khí, hắn vừa đi vừa đá văng tang thi sắp đến trước mặt, rồi sau đó nhìn đèn thang máy vẫn cứ luôn -2 , “Thang máy hỏng rồi?”

Chu béo bực bội mà duỗi tay hợp lại phía dưới phát, “Vô nghĩa! Nếu không phải thang máy hỏng rồi ai nó mẹ chờ các người?! Sớm đi rồi! Này khẳng định là có người làm! Cũng không biết là ai làm trò quỷ! Hơn nữa Ngô Mộng còn không thấy! Này mẹ nó quả thực muốn lấy mạng!”

Ôn Duyên đến gần nhìn thấy Hình Tam vẫn là trong trạng thái hôn mê, vừa muốn nói gì, đột nhiên nhìn đến mũi tên bên cạnh con số thang máy cư nhiên di động! Trong nháy mắt -2 liền nhảy lên thành -1 , liền thời điểm tất cả mọi người nhìn nó nhẹ nhàng thở ra, Ôn Duyên hét lớn một tiếng, khom lưng túm Hình Tam nhanh lui lại, “Cách xa chút!!! Là tang thi!!”

Tất cả mọi người ngây ra một lúc, bọn họ đều cho rằng thang máy khôi phục, nhưng như thế nào cũng không thể tưởng tượng được thang máy cư nhiên sẽ có tang thi, hơn nữa thang máy từ tầng hầm hai lên

tầng hầm một thật mau, thời điểm mọi người còn chưa lấy lại tinh thần, cửa thang máy liền mở.

"Cẩn thận!!!!"

Bởi vì Phác Tĩnh Nghiên đứng ở bên phải thang máy, nhưng bên phải thang máy cách một đoạn ngắn có một cái thùng rác, cho nên Phác Tĩnh Nghiên vừa rồi vì bảo vệ cho Hình Tam, cơ hồ là nắm lấy cửa thang máy mà đứng, mà Vệ Bình cùng Hình Nhị còn lại cách cửa thang máy khoảng bốn người, tang thi chen chúc mà ra, cách cửa thang máy một khoảng Chu béo thấy Phác Tĩnh Nghiên bị tang thi bắt được, nhịn không được hét lớn một tiếng.

Đây chính là em gái tốt, tuy rằng thoạt nhìn cũng không đơn giản, nhưng nàng là em gái a!!

Theo âm thanh Chu béo phát ra, côn điện trong tay Vệ Bình đã sớm thành côn ném bay ra ngoài, mắt nhìn tang thi bên phải bắt lấy Phác Tĩnh Nghiên bị Vệ Bình đánh trúng trước ngực, âm thanh cốt cách da thịt đứt gãy có loại ảo giác xốp giòn khô quắt, thời điểm mọi người theo bản năng ngừng thở, tang thi bị Vệ Bình đánh sụp ngực kia, lại càng đi thêm về phía trước!

Cùng âm thanh va chạm nền đất lát đá cẩm thạch cũng không quá rõ ràng, nhưng cánh tay chịu áp lực trọng lượng khiến Ôn Duyên nhịn không được kêu rên một tiếng, ở thời khắc khẩn cấp vừa rồi, tay trái Ôn Duyên bảo vệ Hình Tam, tay phải một phen kéo Phác Tĩnh Nghiên gục trên mặt đất qua, hắn vì che chở hai người kia, chính mình hai cái cánh tay đều bị hung hăng đè tới lên mặt đất, Vệ Bình nhìn hình ảnh này phản ứng chậm một giây, sau khi phục hồi tinh thần hắn cắn răng đem gậy gõ lên ót tang thi ở kia vẫn còn đang tiếp tục duỗi tay, theo âm thanh sọ vỡ vụn vang lên, Vệ Bình vẫn chưa giải hận, hung hăng một chân đem tang thi đá về phía thang máy. Mấy tang thi bên cạnh cũng đều bị mọi người nhất nhất giải quyết, tang thi trong siêu thị không nhanh không chậm vây quanh bọn họ, Vệ Bình tiến lên đem Ôn Duyên cùng Phác Tĩnh Nghiên kéo lên, Phác Tĩnh Nghiên chịu đựng cơn đau trên người vì bị ném lên sàn đá cẩm thạch, hô hấp còn hơi có chút dồn dập mà nhìn Ôn Duyên, bình tĩnh hai giây, ánh mắt nàng vô cùng cảm kích nói: "Cám ơn."

Ôn Duyên lắc lắc đầu không nói chuyện, Hình Nhị liệu lý vây lại đây một con tang thi, cũng quay đầu đối Ôn Duyên nói: "Anh em, cảm tạ!" Rồi sau đó hắn nhìn về phía Chu béo nói: "Chúng ta chạy nhanh đi mập mạp, không quan tâm người quấy rối là người hay là quỷ, nơi đây không nên ở lâu!"

Chu béo nghiêm túc gật gật đầu, rồi sau đó đem ba lô cả đám người nhất nhất ném đến bên cạnh thang máy, tang thi bị Vệ Bình đá đến thang máy đã chết, bởi vì đầu nó đã bị Vệ Bình đánh nát, chỉ là mọi người không ai muốn đem nó rửa sạch mang ra ngoài, đơn giản thang máy chuyên vận chuyển hàng hoá cũng đủ lớn, bọn họ đứng bên trong cũng không vì việc nhỏ này mà phát hoảng.

Chu béo đè đè nút, toàn bộ người trong thang máy đều im ắng, Ôn Duyên nhìn một đám người ai cũng chưa nói muốn ba lô trên lưng, trong lòng âm thầm gật gật đầu, còn tốt, ngã một lần khôn hơn một chút, vừa rồi tới là một tang thi trong thang máy, lần này trở lại tầng 1 trên mặt đất, ai biết mở cửa nghênh đón bọn họ lại sẽ là cái quỷ gì.

"Đinh" một đạo tiếng vang của thang máy, Tạ Sâm theo bản năng mà đem Ôn Duyên túm tới rồi cùng chui vào góc ở trong thang máy, Ôn Duyên phục hồi tinh thần lại trước loại hành động này của đối

phương, giương mắt nhìn nhìn ót Tạ Sâm, rồi sau đó lại dời đi tầm mắt, tuy rằng không nói gì, nhưng lại không có định đi ra ngoài.

Toàn bộ người trong thang máy chờ vận sức phát động bốn năm giây, chỉ là tình huống bên ngoài họ đã bố trí tốt xe, bên ngoài xe còn rải rác hai ba con tang thi, cửa thang máy vừa mở, tất cả liền hướng bọn họ đi tới, chỉ là sờ không tới bọn họ, lại không cam lòng mà qua lại vòng quanh.

"Trong óc nó, dường như có thứ gì."

Thời điểm tất cả mọi người trầm mặc đề phòng đi ra, Ôn Duyên đột nhiên mở miệng.

Tạ Sâm quay đầu nhìn hắn một cái, không biết vì cái gì, Ôn Duyên cảm thấy trong ánh mắt này mang theo một chút ý tứ hắn không nhìn thấu, bất quá này cũng không quan trọng, bởi vì nếu dựa theo cốt truyện bình thường a phát triển, thời điểm vai chính phát hiện trong óc tang thi có kết tinh, đám người bọn họ đã sắp đến khu an toàn.

Có điều không thể ngoại lệ chính là, kết tinh này trong bổn tiểu thuyết cũng là một loại đồ vật giống như tiền, tuy rằng không giống những tiểu thuyết mạt thế khác hoàn toàn thay thế tiền bạc, nhưng cũng thật sự không kém mấy.

Hiện tại tiền thật bị giảm giá trị, mọi người càng thêm tán thành trang sức bạch kim ngọc khí, nguyên bản đồ vật giống như đường phèn trong óc tang thi kia, căn bản không có tư cách trở thành tiền. Nhưng bởi vì nó thật sự hi hữu, muốn thu thập nó lại có tính nguy hiểm nhất định, cho nên vì khoa học nghiên cứu cùng thực nghiệm, khu an toàn không thể không đem nó làm một tiền lưu thông. Bởi vì chỉ cần lưu thông, đại bộ phận vẫn sẽ rơi vào tay khu an toàn, như vậy có thể giảm bớt nhân lực cố tình đi ra ngoài tìm kết tinh này.

Rốt cuộc loại kết tinh này, cũng không phải trong óc tang thi nào cũng có.

Ôn Duyên thật sự nhìn thấy kết tinh trong óc tang thi sao? Đương nhiên không có.

Hắn chỉ là đánh cược, nếu có, tự nhiên tốt nhất, nếu không có, tang thi tiếp theo, hắn vẫn sẽ nói có.

Thẳng đến khi thật sự phát hiện kết tinh mới thôi.

Từ nay về sau, hắn tuyệt đối không lại mất cẩn thận, ngồi chờ chết!

37. Chương 37

Ánh mắt một đám người đều tụ tập theo phương hướng ngón tay Ôn Duyên, tang thi này, trong óc có gì?

Tuy rằng mọi người đều cảm thấy rất kinh ngạc, nhưng xem hoàn cảnh bình thường bên ngoài thang máy, hoặc nhiều hoặc ít vẫn là làm cho bọn họ trong lòng nhẹ nhõm. Vệ Bình tuy rằng bộ dáng ngày thường không rên một tiếng, nhưng lúc này thấy vẻ mặt nghiêm túc của Ôn Duyên tuyệt đối không phải nói giỡn, hơn nữa chung quanh cũng không còn thứ gì không ổn, lập tức đem chủy thủ trên người đào ra, thời điểm một đám người còn chưa phản ứng lại, hắn trở tay nắm chủy thủ, cắt đầu tang thi nằm liệt trên vách thang máy.

Óc trắng bóng cùng với những khối máu màu đỏ đen, hình thành hai phía đối lập. Hơn nữa lúc trước Vệ Bình dùng côn ném trực tiếp phá nát gáy nó, lúc này cắt mở ra, thịt sền sệt cùng huyết quản cốt cách ma sát phát ra âm thanh đặc thù. Hiệu quả thị giác và thính giác được hoàn cảnh tương đối an tĩnh phụ trợ tới cực hạn, nhưng người ở đây, đến Phác Tĩnh Nghiên cũng nhịn xuống sự ghê tởm, nàng không chớp mắt mà nhìn chằm chằm động tác của Vệ Bình, tất cả mọi người rất muốn biết, Ôn Duyên nói, là thứ gì?

Khi kim loại cùng xương cốt va chạm nhau cũng phát ra âm thanh, bởi vậy Vệ Bình cũng không trông cậy dựa vào âm thanh mà phát hiện ra cái gì, hắn trực tiếp dùng sức đem chủy thủ cắt rơi xuống đất, bởi vì cái gáy đã bị hắn đánh nát, lúc này muốn mở ra đào sạch sẽ ra bên ngoài, trái lại cũng không quá khó khăn.

Trong chốc lát, một khối vật ước chừng bằng khoảng nắp bình nước lớn nhỏ hình chữ nhật góc cạnh, từ trong óc tang thi lấy ra, Ôn Duyên trước mắt sáng ngời, còn chưa kịp nói gì, Chu béo đã nhanh tay nhanh chân, từ cái bao lớn bên cạnh lấy ra một lọ nước khoáng đổ lên vật kia, trải qua bước đầu súc rửa, khối kết tinh màu trắng này, chậm rãi hiện ra trước mặt mọi người.

Cái này mới, trong óc tang thi cư nhiên còn có thể sản xuất đồ vật! Lực chú ý của mọi người đều bị hấp dẫn đi rồi, Tạ Sâm lại đột nhiên mở miệng: "Súc rửa sạch sẽ rồi mang nó theo. Tôi với Ôn Duyên đi ra ngoài xem tình huống thế nào, liên hệ qua bộ đàm."

Chu béo đầu cũng không buồn ngước lên ra dấu OK, chuyện li kỳ quái lạ hắn thấy nhiều, nhưng trong óc tang thi này có thể đào ra được đồ vật, hắn thật đúng là không nghĩ tới, chung quanh lâu như vậy cũng không có động tĩnh gì, nghĩ đến không sai lắm, Tạ Sâm nếu nói muốn cùng Ôn Duyên đi trước nhìn xem, liền nhất định là có nắm chắc, hắn trước nay đều sẽ không hoài nghi quyết định của Tạ Sâm, bởi vậy càng yên tâm.

Hai người một đường trầm mặc từ bãi đỗ xe đi tới chỗ Chu béo khi nãy dừng xe, dọc theo đường đi này, so với hiểm cảnh vừa rồi trong siêu thị, thật sự đặc biệt dễ dàng.

Tang thi này đó so với nhân loại mà nói, hành động tuyệt đối coi như là thong thả, kỳ thật chỉ cần tố chất tâm lý tốt một chút, lúc ấy vận khí tốt, cũng không có dừng lại ở địa phương đông người, đại thể vẫn là có thể chạy ra.

Hơn nữa tang thi cũng không phải đều đầy đường, nếu là khu vực dân cư dày đặc trước mạt thế mà nói, đích xác là nhiều đến đau đầu, nhưng ở địa phương tương đối trống trải ở bên ngoài, số lượng chúng nó,

còn xa mới khoa trường dày đặc như trong tiểu thuyết viết.

Hơn nữa, vừa rồi thời điểm cửa thang máy mở ra, Ôn Duyên liền phát hiện một vấn đề, tang thi bên trong siêu thị, tốc độ hành động so với tang thi bên ngoài nhanh hơn nhiều. Nguyên nhân của việc này, hắn trong lòng mơ mơ hồ hồ có vài ý nghĩ, nhưng rồi lại không dám xác định, chờ một lát người tề tựu, lại bàn vậy.

"Cậu vừa rồi nói ' phụ nhị ', là cái gì?"

Ôn Duyên mới vừa đem xe Chu béo thả ra, Tạ Sâm liền đã mở miệng, Ôn Duyên nhìn dưới mặt đất trầm mặc một giây, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía hắn, "Nếu tôi là người ngoài hành tinh, cậu thấy thế nào?"

Tạ Sâm trầm mặc hai giây, hắn nhìn Ôn Duyên, đột nhiên gợi lên khóe môi, "Có thể sinh hài tử?" *(Jeje: YY quá nhiều rồi =]]] Truyện cũng không có tag nam nam sinh tử đâu anh =]]])*

Tạ Sâm trả lời làm Ôn Duyên cả người đều sợ ngây, sau khi lấy lại tinh thần quả thực không biết nên nghiến răng nghiến lợi hay là nên đỏ mặt! Hắn như thế nào trước nay cũng không biết nam chính cư nhiên còn có loại…… Thuộc tính này?! Ôn Duyên trong lúc nhất thời trong lòng trong não đều là trăm mối cảm xúc ngổn ngang! Sắc mặt từ hồng đến xanh lại đến đen, quả thực không quá xuất sắc!

"Hài tử cũng không thể sinh…… Người ngoài hành tinh?" *(Jeje: Anh cho rằng người ngoài hành tinh thì phải biết sinh con à, khái niệm của anh về alien cũng thật mới mẻ và "thú dzị" =]]]])*

Loại ngữ khí vi diệu này của Tạ Sâm, quả thực làm Ôn Duyên cảm thấy ngực muốn phun ra búng máu! Này tác giả, vì cái gì muốn giả thiết thế giới hư cấu song song với địa cầu?! Vì cái gì hắn đột nhiên có một loại hảo tưởng xúc động muốn giết chết Tạ Sâm?! Không biết sau khi hắn giết chết Tạ Sâm, có thể hay không thay thế nam chính tiêu sái tự do bay trên trời?

Một đám người nhận được ý bảo của Tạ Sâm, không có gì khó khăn liền đều về tới trong xe, chỉ là sau khi lên xe Chu béo cũng không có trực tiếp trở lại phòng điều khiển, hắn cùng mọi người ngồi với nhau, nhăn mày đã mở miệng: "Các người nói vừa rồi, có phải hay không Ngô Mộng cùng người khác hợp tác với nhau, quay ngược lại làm tổn hại chúng ta?"

Tất cả mọi người không nói chuyện, Ôn Duyên cũng chưa nói, hắn không biết Chu béo phỏng đoán là đúng hay sai, trong lòng cũng không có cảm giác gì đặc biệt mãnh liệt, cho nên thật sự không định nói gì.

Kỳ thật đối với Ngô Mộng, hắn cũng không có nhiều ít phản cảm, tuy rằng cũng coi như không thích lắm, nhưng cũng tuyệt đối không phải chán ghét nàng là được. Thời điểm đọc sách chỉ cảm thấy nữ nhân này bị vai chính hố đến đáng thương, phần ngoại lệ trong cái hố này, cùng với loại hố hiện tại Tạ Sâm dành cho Ngô Mộng, tuyệt đối không cùng chung phân loại.

Miêu tả trong sách, chỉ làm hắn cảm thấy Ngô Mộng bị mị lực Tạ Sâm "trong lúc lơ đãng" câu đi hồn phách, mà Tạ Sâm năm lần bảy lượt hố đồng đội, cũng cùng vừa rồi thể nghiệm hắn tự mình đứng ở bên người Tạ Sâm tuyệt đối không giống nhau.

Khả năng đây chính là chỗ tác giả kia hố cha?! Trong sách tuy rằng không có đoạn miêu tả này, nhưng Ôn Duyên não bổ một chút, hắn cảm thấy nếu đổi thành tên tác giả niệu tính kia, hết thảy hành vi vừa rồi của Tạ Sâm, đều có thể toàn bộ đổi thành góc độ……

Nam chính Tạ Sâm, thiên tính thuần lương, bởi vậy chưa bao giờ suy xét quá nhiều. Hắn nhìn thấy vật tư liền phảng phất thấy được hy vọng sinh tồn ngày sau cho đồng đội, trong lúc vui sướng gấp không chờ nổi mà bảo Ngô Mộng có dị năng không gian đi thu vật tư. Giờ này khắc này, hắn trong lòng chỉ có sinh tử tồn vong của đồng đội, trừ việc đó ra, không còn ý nghĩ nào khác!

Đại để, chính là như trên vậy. *(Jeje: … Sai quá sai =]]])*

Ngữ văn của hắn không được tốt, cũng chỉ có thể nghĩ ra một đoạn như vậy, nhưng tổng thể là có thể biểu đạt ra phong cách của tên tác giả niệu tính kia. Này giống như chênh lệch giữa mộng tưởng và hiện thực, hắn thật sự rất muốn biết, những người khác đọc sách, rốt cuộc là làm sao thấy được hàm nghĩa cấp Thần tác giả kia muốn biểu đạt?

"Tôi cảm thấy là không, Ngô Mộng tuy rằng hẳn là sớm có ý tứ kia, nhưng bản tính nàng cũng không tính là hư, hẳn là sẽ không."

Phác Tĩnh Nghiên nói làm Ôn Duyên hoàn hồn, mà một bên Hình Nhị cũng không quá tán đồng, "Bản tính không phải bằng đôi mắt là có thể nhìn ra, nàng có thể không rên một tiếng mà rời khỏi, mập mạp ngờ vực không phải hoàn toàn không có khả năng."

Xưng hô này của Hình Nhị đối với mình, Chu béo tựa hồ đã hoàn toàn tiếp nhận rồi, chỉ là lập tức tâm tình phiền muộn, bởi vậy nhăn mày vẫn là không có giãn ra, "Trước không nói nàng, chung quanh còn tính là bình thường đi?"

Ôn Duyên thấy Chu béo nhìn về phía chính mình, chậm rãi gật gật đầu, Chu béo lúc này mới thở ra nói: "Mặc kệ là ai, chỉ cần không quấn lấy trước cứ mặc kệ, khả năng vừa rồi cũng chỉ là muốn bám trụ chúng ta, nghĩ ngợi nhiều như vậy, phí đầu óc."

Một đám người đều không có nói tiếp, bởi vì ai cũng đều nhìn ra được Chu béo còn có chuyện chưa nói.

"Chính là chúng ta hiện tại không có không gian, mấy bao đồ vật này cũng không biết đủ ăn bao lâu. Chúng ta người nhiều, này dọc theo đường đi cũng không có khả năng luôn thuận thuận lợi lợi như vậy…… Tôi cũng không bào căn hỏi đế một hai khiến các ngươi thừa nhận cái gì không được làm. Nhưng lúc trước đã nói thẳng, nếu các người có bản lĩnh kia, thời điểm chúng ta còn ở bên nhau lại che giấu, bình an không có việc gì thì còn tốt, nếu làm ra sai lầm gì, xong việc lại để tôi biết, đừng trách béo ca tôi trở mặt không biết người."

Ôn Duyên biểu tình không có chút nào thay đổi, liền khóe mắt đuôi lông mày đều không có nhúc nhích một chút, một đám người trừ bỏ hắn cùng Tạ Sâm, tất cả đều theo bản năng hơi hơi rũ xuống mắt, Chu béo nhìn lướt qua hai người hắn, Tạ Sâm không có nhìn hắn, chỉ là đột nhiên mở miệng nói: "Không gian, tôi có."

Tất cả mọi người đem ánh mắt ngắm nhìn trên người hắn, Ôn Duyên cũng vậy.

"Vừa rồi ở siêu thị, đột nhiên phát hiện, tôi cũng thực kinh ngạc."

Tạ Sâm mang theo ý cười nói như vậy, làm tất cả mọi người không biết nên như thế nào nói tiếp, Ôn Duyên càng là khóe miệng nhịn không được trừu động, một bên Chu béo còn lại là đôi mắt bóng lưỡng mà nhìn hắn, vẻ mặt kinh hỉ chi tướng.

"Sâm tử?!"

Tạ Sâm khóe miệng mang theo ý cười, sau khi nhìn Ôn Duyên liếc mắt một cái, đem điều khiển từ xa trên sofa đem nó "biến thành không có". Một đám người thấy thế, đều biết Tạ Sâm tuyệt đối không có nói giỡn, Chu béo nhưng thật ra thở phào, vẻ mặt thả lỏng ý cười, "Được được, biết cậu có năng lực, như thế rất tốt, đừng đến lúc đó gặp được chuyện phiền toái gì, lại không thể tồn trữ lương thực."

"Tôi vừa rồi quan sát, tang thi trong siêu thị rõ ràng so với bên ngoài đi nhanh hơn, các người có phát hiện không?"

Tất cả mọi người theo bản năng hồi tưởng, Ôn Duyên lúc này đã mở miệng, "Đích xác, ta cũng phát hiện. Tốc độ tang thi trong siêu thị không chỉ nhanh hơn tang thi bên ngoài, hơn nữa tính công kích dường như cũng mạnh hơn một ít, chúng nó thoạt nhìn cùng tang thi bên ngoài không có gì khác nhau, nhưng cứng rắn mà nói……"

Ôn Duyên mặt tựa trầm ngâm mà trầm mặc hai giây, rồi sau đó quét một vòng quanh mọi người nói: "Chúng nó giống như là…… Kỹ năng thăng cấp trong game đánh quái. Tang thi bên ngoài, tương đối dễ đối phó. Nhưng tang thi siêu thị, thiếu chút nữa cào trúng chúng ta. Trực quan nói tới, tôi cảm thấy chúng nó trở nên lợi hại. Chỉ là tốc độ cùng với công kích so với bên ngoài thì lợi hại hơn, những mặt khác, tạm thời còn không rõ ràng lắm."

Chu béo gật gật đầu nói: "Không sai, đợt rồi siêu thị kia đích xác khó đối phó hơn so với bên ngoài, chỉ là……"

Đích xác, sau khi Hình Nhị cùng Ôn Duyên kể rõ, tất cả mọi người cảm giác tang thi siêu thị so với bên ngoài khó đối phó hơn nhiều, lúc ấy thời điểm cửa thang máy mở ra, nếu không phải Ôn Duyên phản ứng mau mà hô một tiếng, bọn họ không chừng đã có người bị cào. Hơn nữa lúc ấy Hình Tam cùng Phác Tĩnh Nghiên nếu là không có Ôn Duyên, chỉ sợ lúc này cũng không có biện pháp lên xe.

Nhưng cho dù là vậy, chúng nó vì cái gì trở nên lợi hại?

"Tôi có suy đoán."

Ánh mắt mọi người đều dừng trên người Ôn Duyên, từ khi mọi người bắt đầu nhận thức Ôn Duyên, tích

cực tham dự thảo luận, hơn nữa chủ động đưa ra quan điểm như bây giờ, Ôn Duyên chính là lần đầu phá lệ.

Mà Ôn Duyên tự nhiên cũng cảm nhận được ánh mắt bọn họ, nhưng hiện nay hắn một chút cũng không cảm thấy không được tự nhiên, ngược lại cảm thấy giống như trong lòng thứ gì được buông xuống…… Quả thực việc được người khác chờ mong cùng thả lỏng ngoài dự kiến của hắn, xưa nay chưa từng có.

Thời điểm vừa rồi nói cho mọi người, trong óc tang thi có kết tinh, hắn liền hạ quyết tâm, về sau, hắn không bao giờ ôm thái độ quần chúng đi đối mặt thế giới này.

Hắn cũng được, nam chính cũng được, cha mẹ nuôi cũng được, đều là người sống sờ sờ có máu có thịt. Tất cả mọi người là chân thật tồn tại, bọn họ mỗi người đều là thân thể độc lập, vọng tưởng lấy thân phận "xem qua sách này" rồi toàn bộ thờ ơ lạnh nhạt đứng ngoài cuộc, là hắn quá ngây thơ rồi.

Kỳ thật từ khi hắn xuyên qua, chuyện lớn lớn bé bé ngoài ý muốn cơ hồ không ngừng lại, nếu cứ tiếp tục loại tâm tình này, quỷ mới biết cốt truyện sẽ bệnh trĩ đến dạng gì……

Hơn nữa, cho dù muốn bệnh trĩ, cũng phải là xuất phát từ tay hắn! Hắn không bao giờ tiếp thu hoàn toàn biến hóa không đoán trước được! Tuy rằng tác giả kia niệu tính, nhưng hắn cũng sẽ không ỷ lại cốt truyện trong sách mà cố tình thế nào! Hết thảy đều thuận theo tự nhiên, hắn sẽ bảo vệ tốt chính mình, bảo vệ tốt người hắn cảm thấy nên bảo hộ, bằng hết khả năng của hắn, cố gắng tồn tại.

Thu liễm một chút suy nghĩ lại đem ý tưởng chuyển thành lời nói đề ra, Ôn Duyên nhịn không được nhẹ nhàng nhíu mày, tuy rằng chỉ là một cái chớp mắt, nhưng nhóm người nhìn chằm chằm vào người của hắn tự nhiên là thấy được.

"Có lẽ, là bởi vì……" Ôn Duyên dừng một chút, hắn tự hỏi nên như thế nào tìm từ mới không có vẻ làm người ghê tởm, chính là rối rắm vài giây, vẫn là quyết định nói trắng ra, "Có lẽ là bởi vì, do bọn chúng ăn người."

38. Chương 38

"Gia Minh a, cháu như thế là không đúng rồi, đại ca thân thể không tốt, cháu như thế nào còn có thể cùng ông ấy cãi nhau?"

Lương Gia Minh không nói gì, chỉ là ánh mắt âm đức mà nhìn Lương Quốc Cung đang nói chuyện.

Từ sau khi phụ thân sinh bệnh, tên nhị thúc này liền thay thế vị trí phụ thân, thời điểm nhân vật trọng yếu đến khu an toàn, đối phương trực tiếp lướt qua hắn, công khai lấy thân phận phụ trách khu an toàn, đi nghênh đón những nhân sĩ quan trọng đó, thế nên sau đó hắn muốn tham dự, những người đó căn bản không muốn về dưới trướng hắn!

Nhưng chuyện đã rồi đành tạm thích ứng, hắn không thể ở thời điểm này cùng đối phương xé rách mặt, Rốt cuộc dù là Lương Quốc Cung có nhiều nhân mạch ở thịnh thế hay hiện tại vẫn phi thường hữu dụng, hơn nữa đối phương cũng thật sự là thân thích. Chỉ là nói đến thân thích, hắn cùng phụ thân đem đối phương trở thành thân thích, nhưng đối phương chưa chắc đem bọn họ trở thành thân thích!

Một ít hành động của Lương Quốc Cung đã sớm làm hắn sinh nghi, hắn bảo thủ hạ bí mật giám thị Lương Quốc Cung nhiều ngày, biết được kết quả thực muốn chọc giận đến hắn thất khiếu (*) bốc khói! Nhưng vừa rồi hắn cùng phụ thân nói chuyện này, phụ thân cư nhiên giận tím mặt! Hiển nhiên đối Lương Quốc Cung cực kỳ tín nhiệm, ngược lại cảm thấy hắn vì cái gọi là quyền lợi, mà bôi đen Lương Quốc Cung! Tóm lại chính là không tin hắn!

(*) Thất khiếu: 7 lỗ trên gương mặt, gồm hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi và một miệng.

"Đại ca, Gia Minh còn nhỏ, nó không hiểu chuyện, anh đừng giận nó."

Lương Quốc Cung nói chuyện liền lướt qua Lương Gia Minh, ngồi ở bên giường Lương Kiến Quốc.

Lương Kiến Quốc nghiêng đầu nhìn Lương Quốc Cung thở dài, rồi sau đó oán hận mà nhìn Lương Gia Minh, giận dữ nói: "Tiểu súc sinh! Sách không đọc mấy năm, ý tưởng nhưng thật ra lại không ít! Ta nếu là ngày nào đó chết, cũng khẳng định là do nó làm tức chết!!"

Lương Gia Minh thấy Lương Kiến Quốc nhìn chằm chằm mình vẻ mặt biểu tình hận sắt không thành thép, dời đi tầm mắt cắn chặt răng. Thời niên thiếu ai cũng từng đều không hiểu chuyện, huống hồ hắn xuất thân quan lại thế gia, tự nhiên càng là được nuôi dưỡng lớn lên. Tuy rằng phụ thân thiếu tính cạnh tranh sắc bén, nhưng bởi vì hàng năm không ở trong nhà, hắn lại yêu con, mẫu thân đối với hắn sủng ái có thừa, càng dưỡng thành tính tình vô pháp vô thiên, lúc đi học kiếm cách trốn học là chuyện thường ngày.

Nguyên bản kỳ thật cũng dùng chút thủ đoạn để vào trường đại học hàng đầu, nhưng bởi vì lúc ấy ở trong trường học đã xảy ra một ít ảnh hưởng đại sự quan trọng, tóm lại chính là không thể không thôi học. Chuyện này làm Lương Kiến Quốc cảm thấy không mặt mũi gặp người, đã từng một lần phát ngôn bừa bãi nói không có đứa con trai này.

Hắn cùng Lương Kiến Quốc tranh cãi hồi lâu, bởi vì không hay đọc sách, cho nên sau đó vô luận trong nhà an bài thế nào, hắn đều không nghĩ tới. Sau đó cùng bạn bè mở công ty, hiệu quả và lợi ích tính ra cũng không tồi, sau khi vào xã hội hoặc nhiều hoặc ít cũng biết tính nóng lạnh của những người này. Ngây ngô phản nghịch thuở nhỏ cũng chậm rãi mất đi, tuy rằng Lương Kiến Quốc vẫn như cũ không lộ ra sắc mặt tốt, nhưng kỳ thật bọn họ hai người trong lòng đều rõ ràng, nhìn hắn trưởng thành, Lương Kiến Quốc cũng rất cao hứng.

Chỉ là trời mưa gió thất thường, không đợi hắn thật sự lấy được thu hoạch lớn thế nào, mẫu thân liền xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Đợt tai nạn xe cộ kia cơ hồ làm hắn trong một đêm thay đổi cá tính cách. Cảm giác đã từng bất cần đời cười xem nhân sinh rốt cuộc tìm không thấy. Thẹn thùng khổ sở thương tâm thống khổ, ở đoạn thời gian kia, cơ hồ không có lúc nào là không làm bạn hắn.

Hắn rốt cuộc minh bạch thời niên thiếu kia, làm nhiều chuyện khiến mẫu thân nhọc lòng thượng hoả như vậy, chính mình có biết bao nhiêu sai lầm.

Chính là cuộc đời không có cơ hội làm lại từ đầu, người chết càng không thể sống lại. Từ khi nghĩ thông suốt tầng đạo lý này, hắn thật sự thay đổi triệt để, một lần nữa làm người giác ngộ, đối với Lương Kiến Quốc không còn là loại không hiểu chuyện như khi còn nhỏ. Tuy rằng Lương Kiến Quốc chưa nói, nhưng có khi hắn thấy ánh mắt Lương Kiến Quốc động dung, trong lòng so với đạt được hiệu quả và lợi ích lớn nào đều sung sướng cùng thỏa mãn hơn.

Nhưng ngoài ý muốn luôn là không hề dự triệu phát sinh, mạt thế bùng nổ, đại ca nhị ca đều bên ngoài tỉnh, lúc ấy chức vụ trên người Lương Kiến Quốc, làm cho bọn họ đều không thể rời đi nơi này, vì thế trước tiên chuyển dời đến khu an toàn.

Hắn tận mắt thấy Lương Kiến Quốc nửa đêm bốn điểm còn mở họp thảo luận quyết sách, bởi vì trật tự sở hữu đều đã hỗn loạn, rất nhiều chức vụ đều đối ứng hiện trạng, hiện tại soạn ra biên chế, rất nhiều địa phương đều khuyết thiếu nhân thủ đáng tin cậy. Hắn năm lần bảy lượt khẩn cầu Lương Kiến Quốc, mới miễn cưỡng đồng ý cho hắn tham dự công tác quản lý khu an toàn.

Từ phương diện này nói tới, hắn thật sự không thể không kính nể phụ thân của mình, nếu mỗi một người thân mang chức vị quan trọng, đều có thể giống phụ thân hắn làm hết phận sự bảo vệ kiềm chế theo luật lệ bản thân, làm sao phải sầu sẽ không có ngày hạnh phúc?

Chính là, cùng lúc đó làm hắn cảm thấy khó chịu chính là, phụ thân hắn đối với hắn đích xác thực nghiêm khắc, chỉ là người đều có thời điểm sơ sảy, đối với tên nhị thúc Lương Quốc Cung kia của hắn, Lương Kiến Quốc cơ hồ có loại tín nhiệm vô điều kiện cùng thả lỏng, có thể là bởi vì thời trẻ tổ mẫu hắn qua đời sớm, cho nên Lương Kiến Quốc đem tình anh em giữa chính mình cùng Lương Quốc Cung, xem đặc biệt sâu nặng.

Chỉ là phụ thân hắn căn bản không biết! Lương Quốc Cung đã sớm cùng những người Lưu gia đó cấu kết! Hơn nữa xem trình độ kia, tuyệt đối không phải sau khi quy hoạch khu an toàn mới có đi lại! Thời điểm thịnh thế, bọn họ đã có liên hệ thân mật! Chỉ là Lưu gia vẫn luôn coi phụ thân như cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, cho dù hắn ít khi đi tìm hiểu mấy chuyện phía trên, nhưng việc Lưu Thành An vì Lương Kiến Quốc mới xuống ngựa, hắn vẫn là biết đến! Bởi vậy ngoại giới thịnh truyền Lưu gia cùng Lương gia bọn họ không thân, cơ hồ ai cũng rõ ràng! Nhưng Lương Quốc Cung ngay tại cơ sở này, cư nhiên còn cho thủ hạ cùng Lưu gia thường xuyên ngầm tiếp xúc! Chẳng lẽ không phải có quỷ?!

Chỉ là phụ thân không tin hắn nói! Thậm chí hắn còn chưa nói tới quá trình sự tình, chỉ nói Lương Quốc Cung không thể tin, phụ thân đã giận tím mặt!

"Được rồi đại ca, Gia Minh còn nhỏ, tính tình xúc động khả năng làm việc còn thiếu suy xét. Đại ca anh dưỡng tốt thân mình mới là chính yếu, khu an toàn còn rất nhiều việc chờ ngươi xử lý. Đừng nóng giận, lại làm hại thân thể."

Lương Kiến Quốc nhìn Lương Quốc Cung, thật lâu mà thở dài, "Ai, Quốc Cung a, Gia Minh không hiểu chuyện, ngày thường nếu có cái gì, em cũng đừng cùng nó so đo."

Lương Quốc Cung cười lắc lắc đầu, "Đại ca a, tính tình Gia Minh em cũng không phải không biết, hơn nữa Gia Minh là cháu trai em, em như thế nào sẽ cùng nó so đo đâu."

Lương Gia Minh híp mắt, lạnh lùng mà nhìn màn "huynh đệ hữu cung" bên cạnh.

Biểu hiện của Lương Quốc Cung thật sự làm hắn vạn phần ghê tởm, lão đông tây này trải qua lễ rửa tội của năm tháng kỹ thuật diễn quả thực có thể so với cấp Thần, nhưng phụ thân nhớ đến tình anh em, căn bản không tin lời hắn nói lúc trước.

Hắn tuy rằng tính tình có chút không tốt, nhưng rốt cuộc cũng không phải người hay xúc động, cũng rất rõ ràng, lúc này nếu lại tiếp tục nháo, chẳng những không thể chuyển biến quan niệm của phụ thân, chỉ sợ còn khiến Lương Quốc Cung đạt được càng nhiều áy náy và tín nhiệm từ phụ thân, kia cũng không phải là kết quả hắn hy vọng nhìn thấy.

Cũng may là khu an toàn vẫn chân chính nằm trong tay phụ thân, hắn gần nhất cũng nhìn chằm chằm được, Lưu gia muốn thông qua Lương Quốc Cung thế nào, cũng không có dễ dàng như vậy.

Tương lai còn dài, lão đông tây ăn cây táo rào cây sung này, chậm rãi chờ xem……

Mấy ngày nay Chu béo xem như phóng hết mã lực, dùng tốc độ nhanh nhất hướng khu an toàn vội vàng đi.

Tạ Sâm càng không bủn xỉn, đem đồ vật trong không gian lấy ra cho mọi người cải thiện thức ăn. Tất cả mọi người cảm tạ hành động như vậy của Tạ Sâm, chỉ là bọn hắn tuy rằng không cần lại vì đồ ăn mà bôn ba vất vả, nhưng bởi vì Ôn Duyên phát hiện kết tinh kia, cho nên mọi người đi mỗi đoạn đường, đều phải xuống xe luyện luyện thân thủ, thuận tiện thu thập những kết tinh đó, mấy ngày qua, cũng góp nhặt được đầy một túi.

Này đương nhiên là đề nghị của Ôn Duyên, thứ nhất là nói để ngừa sơ sẩy chậm trễ, tang thi đều trở nên mạnh, bọn họ không có đạo lý còn có thể hưởng lạc an nhàn, hai là kết tinh không phải óc tang thi nào cũng có, tất nhiên không phải đồ vật bình thường, thu thập nhiều một ít, luôn là hữu ích vô hại. Nếu ngày sau thật sự có công dụng, cũng coi như là gián tiếp được lợi.

Lúc này Chu béo là chọn đường vòng đi, vừa lúc đi ngang qua một cái thôn, sau khi Ôn Duyên xác nhận phụ cận không có tang thi, Chu béo mới đưa xe ngừng ở cửa thôn. Này trong thôn hẳn là cũng không còn ai, từ bên ngoài hướng vào trong, liền có thể nhìn đến rất nhiều cảnh tượng lung tung rối loạn, hơn nữa thổ phòng (**) lại không thích hợp tránh né tang thi, nghĩ đến cũng sẽ không có người còn ở bên trong ngồi chờ chết.

(**) Mình nghĩ thổ phòng này là chỉ những ngôi nhà xây bằng đất thay vì gạch đá xi mang như ở thành phố

Mọi người vẫn là dựa theo sắp xếp lúc trước, trước nửa đêm Tạ Sâm Ôn Duyên Chu béo, sau nửa đêm Vệ Bình Hình Đại cùng Hình Nhị. Hình Tam hôn mê mấy ngày vẫn chưa tỉnh, Phác Tĩnh Nghiên lại là em gái, tất cả mọi người đem nàng bài trừ trong danh sách gác đêm, tuy rằng nàng cũng nói vài lần, nhưng một đám đại lão gia, như thế nào cũng sẽ không đồng ý để một cô nương gác đêm.

(Jeje: Haizzz… Nhiều khi nghĩ nếu tính tình Ngô Mộng cũng có thể như Phác Tĩnh Nghiên thì có khi đã thăng cấp lên làm nữ chính ngôn tình rồi hoặc ít nhất cũng là bằng hữu tốt với vai chính chứ đâu có số phận pháo hôi thế này =_=)

Cho nên cuối cùng Phác Tĩnh Nghiên chỉ có thể gánh vác trách nhiệm giặt quần áo cho bọn hắn, có đôi khi đi ngang qua cửa đầu phòng gì đó, Tạ Sâm từ trong không gian lấy ra mấy bộ quần áo, một đám người sau khi thay quần áo, cũng sẽ ở môn đầu trong phòng tản ra nghỉ ngơi.

Địa phương trong xe tuy rằng cũng không nhỏ, nhưng rốt cuộc vẫn là nghẹn khuất, thường thường xuống xe đi bộ một chút, cũng coi như là thả lỏng thân thể, huống hồ có đôi khi còn có thể thuận tay giết hai tang thi, thói quen này theo tình thế thay đổi, mọi người ở chung càng ngày càng có ăn ý, ngăn cách trước kia, đã càng ngày càng mỏng.

"Các người có nghe thấy âm thanh gì không?"

Lúc này mới vừa ăn xong cơm chiều, đoàn người đều ở bên ngoài xe dạo tới dạo lui hoặc đứng hoặc nghỉ ngơi.

Tạ Sâm cùng Hình Đại dựa vào thân xe hút thuốc, Ôn Duyên ngồi dưới đất nhìn trời, một câu này của Chu béo, nhưng thật ra là Phác Tĩnh Nghiên đáp lại trước, "Tôi còn tưởng rằng là tôi nghe lầm, béo ca anh cũng nghe thấy rồi?"

Chu béo nhíu nhíu mày, "Ân, trong chốc lát trong chốc lát, cô nghe, giống âm thanh gì?"

Phác Tĩnh Nghiên cau mày không biết nên như thế nào trả lời, Vệ Bình từ hàng rào xây bằng gạch bên cạnh nhảy xuống, đi đến trước mặt mọi người, chậm rãi mở miệng nói: "Là âm thanh nữ nhân."

Âm thanh nữ nhân?

Thôn không có người……

Ôn Duyên trong lòng nảy lên, mạc danh cảm thấy giống như có thứ gì ở trong đầu hiện lên, chính là rồi lại không nắm bắt được. Hắn xoay người nhìn Vệ Bình liếc mắt một cái, rồi sau đó nhanh chóng đứng dậy đến gần.

Hình Nhị đứng bên cạnh Chu béo, sau khi liếc mắt nhìn Chu béo, không chút để ý nói: "Quản nó là âm thanh gì, có quan hệ gì với chúng ta?" *(Jeje: Cảm thấy anh Nhị với anh béo cứ có gian tình =]]] Từ lúc anh*

béo xuất hiện tới giờ lúc nào cũng đi theo bên cạnh người ta =]]])

Thời điểm hắn nói ra lời này tầm mắt đảo qua mặt mọi người, tuy rằng một đám người đều đình trệ một chút, nhưng rốt cuộc không có người lộ ra thần sắc phản đối gì, Hình Nhị lúc này mới thả lòng. Trầm mặc hai giây, hắn tiếp tục nói: "Địa phương này hẻo lánh như vậy, phòng ốc bên trong đều là thổ phòng, cho dù thực sự có nữ nhân ở trong, có thể sống tới ngày nay, sẽ là kẻ đầu đường xó chợ? Tuyệt đối sẽ không."

"Nơi này tên là gì?"

Tất cả mọi người còn chưa kịp đáp lại lời Hình Nhị, vấn đề của Ôn Duyên lại khiến một đám người ngây ra một chút.

Chu béo tuy rằng không lý giải Ôn Duyên vì sao hỏi như vậy, nhưng theo bản năng hồi tưởng chỉ dẫn lúc trước, tên nơi này cũng dễ nhớ, "Gọi là Lưu gia thôn."

Ôn Duyên không biết nên hình dung như thế nào tâm tình hiện tại, nếu dựa theo đường cũ của cốt truyện mà đi, hắn nhiều lắm cũng chỉ là "biết trước", nhưng nếu sự tình nguyên bản không có trải qua, chỉ có mặt trong miêu tả phần ngoài lề, lại tuyệt đối có thể coi như kỳ ngộ! Trước mắt thế nhưng mèo mù gặp chuột chết, thật đúng là làm cho bọn họ cấp đụng phải!

Ôn Duyên nhịn không được nhìn về phía Tạ Sâm, trong ánh mắt mang theo hưng phấn cùng sung sướng khó che dấu! Cảm giác này giống như là cốt truyện đại thần chuyên môn vì bọn họ mà mở phó bản! Vẫn là phó bản dùng để xoát trang bị xoát tiền!

Ánh mắt Ôn Duyên, làm Tạ Sâm giật mình, một lát sau hắn gợi lên khóe miệng, đem tàn thuốc ném tới trên mặt đất dẫm tắt. Tạ Sâm bước đi đến bên người Ôn Duyên, tựa như những người khác đều không tồn tại, hắn hơi hơi cúi đầu, gần sát bên mặt Ôn Duyên, âm thanh lúc mở miệng, là ngữ khí vi diệu tất cả mọi người không cách nào hình dung, "Cảm thấy hứng thú?"

Ôn Duyên nhấp môi không nói gì, nhưng ánh mắt nhìn Tạ Sâm tràn ngập nhàn nhạt khẳng định cảm xúc, Tạ Sâm khẽ cười, nói ra một cách tự nhiên, "Vậy chúng ta liền đi vào."

Chu béo đứng ở một bên, khóe miệng không chịu khống chế mà trừu động vài cái. Hắn liền thảo…… Bọn họ đều là không tồn tại sao?! Tạ Sâm xem nhẹ mọi người tới loại này, hơn nữa tình huống lời trong lời ngoài còn mang theo nhàn nhạt sủng nịch, rốt cuộc tính nima loại nào a?!

39. Chương 39

"Mọi người, cùng đi không?"

Tạ Sâm quay đầu nhìn mọi người, khóe miệng vẫn cứ mang theo mỉm cười, bất quá ngữ khí mở miệng lại lễ phép.

Hình Nhị hồi thần, yết hầu nuốt một chút, liếc mắt nhìn Hình Đại dựa lên xe. Thấy đối phương cũng có chút bất đắc dĩ mà cười, Hình Nhị lập tức cũng không khống chế được, cúi đầu lắc đầu cười khổ.

Cũng thật là một chút biện pháp cũng không có, liền tính lý trí cảm giác Tạ Sâm quả thực là hồ nháo, nhưng Ôn Duyên cũng không phải người vô cớ gây rối đi, hắn càng không giống người dư thừa lòng hiếu kỳ. Huống hồ đối phương vừa rồi vẫn là có mục đích dò hỏi tên nơi này, có lẽ, không nhất định là không biết chút gì.

Hơn nữa…… Bọn họ sao có thể cự tuyệt đề nghị của Tạ Sâm? Bất luận từ phương diện nào nói tới, đều là vô pháp cự tuyệt.

"Ai, đi thôi đi thôi. Lên xe, vào xem sao lại thế này. Mọi người đều mệt nhọc, sớm xong việc ngủ sớm, ngày mai còn phải lên đường."

Chu béo cuối cùng tổng kết, tất cả mọi người không có dị nghị mà lên xe, Ôn Duyên túm chặt Tạ Sâm, thẳng tắp mà nhìn chằm chằm đối phương mở miệng nói: "Cậu…… Không sợ?"

Cái từ "sợ" này hiển nhiên không đơn giản như ý tứ trên mặt chữ như vậy, nhưng mà Tạ Sâm chỉ là nhìn chính mình bị túm chặt lấy, hắn mỉm cười trở tay uốn éo, dùng tay cầm tay Ôn Duyên. Rồi sau đó không quản đối phương giãy giụa, ngón tay dùng sức vuốt ve mu bàn tay đối phương vài cái, sau khi tay đã quá đủ nghiện, hắn mới chậm rãi từ từ mà dừng lại.

Ôn Duyên cũng không biết nên như thế nào đi định nghĩa loại hành động làm tim hắn gia tốc đập này của Tạ Sâm, chơi lưu manh sao? Nhưng hai người bọn họ đều là nam a, chiếm tiện nghi sao? Nhưng mẹ nó hắn cũng là nam nhân có tiện nghi cái lông a! Chỉ là, chẳng lẽ cứ như vậy không thể hiểu được tùy ý Tạ Sâm đối với hắn động tay động chân? Trong lòng biết rõ đối phương có tâm tính như thế nào muốn đụng vào chính mình, nhưng Ôn Duyên nói không ra loại cảm thụ này, quả thực là muốn lấy mạng!

(Jeje: Ahihi đề nghị gọi tên hành vi này là "ăn đậu hũ trắng trợn" =]]]])

Tạ Sâm nhìn Ôn Duyên đang rối rắm cảm xúc, làm như nhớ tới cái gì, đột nhiên nhếch môi nói: "Vì tình bạn, tôi như thế nào có thể sợ."

(Jeje: Chỗ này bản qt là "Vì tinh tế hữu nghị", cơ mà dịch ra là vì tình bạn thứ nhất cho thuần Việt thứ hai nghe ảo lòi hơn =]]] Thề là lúc edit đến đoạn này suýt cười phun nước, vl "Vì tình bạn" =]]])

Tạ Sâm nói làm Ôn Duyên toàn bộ cứng lại rồi, hắn chỉ cảm thấy toàn bộ trán mình đều tê tê nhức nhức, chẳng lẽ đây chính là cảm giác thiên lôi cuồn cuộn trong truyền thuyết đây sao?! Tình bạn……

Hắn trước kia chỉ cho rằng nam chính là một người thật khốc huyễn cuồng bá ngậm tâm cơ, nhưng hai ngày gần đây, nam chính này……

Ôn Duyên nhìn bóng dáng Tạ Sâm đi phía trước, liên tưởng đến đã từng một lần cho rằng đối phương là thánh phụ đơn thuần ngốc thiếu, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, lại có chút cảm giác vô ngữ ngưng nuốt thê lương.

Xe đi một lát thì vào thôn, con đường thôn này xây cất cũng không kém, ít nhất là quốc lộ chứ không phải đường bùn. Hai bên con đường là cây cối, phía sau chính là một loạt phòng ốc (*), khoảng cách giữa các phòng cũng không nhỏ, thôn không lớn, nghĩ cũng không đến nỗi xây một nhà dựa gần một nhà.

(*) Phòng ốc ở đây là chỉ mấy căn nhà đó, nhưng qt để phòng ốc thì mình cứ để nguyên là vậy, các bạn chỉ cần biết nó là nhà là được =)))

"Ai, đừng nói, các người xem, bên trong những viện đó, hình như còn đồ ăn."

Hình Nhị nói làm Ôn Duyên trước mắt sáng ngời, hắn quét mắt nhìn Tạ Sâm, ai ngờ đối phương con mắt mang ý cười mà nhìn hắn. Ôn Duyên nguyên bản muốn dời đi mắt, nhưng liên tưởng đến những lần giao phong gần nhất hắn giống như đều bị Tạ Sâm chế nhạo, lập tức không lùi khiếp (**), mặt vô biểu tình cùng Tạ Sâm đối diện thẳng thắn.

(**) Lùi khiếp: Lùi lại + khiếp sợ

Nguyên bản hắn còn đang sầu phát triển việc thu hoạch hoa quả trong không gian, thổ địa cùng nguồn nước trong không gian đều có sẵn, xem nhiều tiểu thuyết mạt thế như vậy, nếu không có khái niệm này coi như xong rồi.

Thực vật thế giới này có bị lây nhiễm hay không hắn không biết, nhưng phải luôn có lòng phòng bị với mọi việc chưa xảy ra, huống hồ mạt thế bùng nổ, rau dưa hoa quả gì đó sẽ biến thành tài nguyên khan hiếm, thật sự là chuyện hết sức bình thường, nếu không có điều kiện không gian thì thôi, đã có, tự nhiên không có đạo lý không lợi dụng.

Hai người ôm tâm tư, mắt nhìn những chỗ xe đi qua, Tạ Sâm vẫn là vẻ mặt muốn cười nhưng không cười, Ôn Duyên quýnh lên, nhanh chóng mở miệng nói: "Béo ca, dừng xe! Tôi…… Mắc tiểu!"

Chu béo nghe tiếng đầu tiên là cười "Vèo", cũng là, loại từ mắc tiểu này từ trong miệng Ôn Duyên luôn xụ mặt nói ra, ngẫm lại liền cảm thấy buồn cười, chỉ là lúc này không phải thời điểm cười cợt, Chu béo đi phía trước nhìn nhìn, toàn bộ thôn này đều tối lửa tắt đèn, có thể là bởi vì chung quanh không có bất luận nhà cao tầng sáng đèn nào, cho nên nơi này ban đêm có vẻ phá lệ đen nhánh.

Nếu không phải bởi vì vừa rồi bọn họ mở đèn chiếu, đừng nói sân này, thật sự tối đến mức đường phía trước cũng không thấy rõ, hơn nữa Ôn Duyên cũng chưa nói có tình huống tang thi, nghĩ đến hẳn là an toàn đi.

"Được, đi nhanh về nhanh a."

Tạ Sâm nhìn Ôn Duyên lập tức đứng dậy, đặc biệt tự nhiên cũng đứng lên theo, vẫn là Chu béo nhìn màn hình thấy hắn cũng hướng đến cửa xe đi, theo bản năng mở miệng nói: "Sâm tử cậu cũng đi?"

Tạ Sâm mới nhàn nhạt mà trả lời một tiếng "Ân".

Hai người sờ soạng đi tới phía trước, cũng không biết là phúc lợi xuyên qua hay thế nào, Ôn Duyên thời điểm trước kia ở trong đời sống hiện thực, có chứng bệnh quáng gà tương đối nghiêm trọng. Chính là từ sau khi thích ứng sinh hoạt thế giới này, hắn phát giác thị lực của mình vào ban đêm, quả thực tốt đến nghịch thiên thái quá!

Hắn hiện tại không những thấy rõ ràng sự vật trước mắt, đối với vật ở xa, cũng có thể giống như ban ngày thanh tích phân minh. Loại cảm giác này hắn rất khó hình dung, rõ ràng là ô sơn sao hắc (***), nhưng lại vô cùng rõ ràng. Loại năng lực nhìn ban đêm này, quả thực cùng với ấn tượng của hán về dã thú nào đó không sai biệt lắm, thậm chí là từng có lúc, mà đều bị đề cập……

(***) Ô sơn sao hắc: tương tự như tối đen như mực, nói chung là chỉ cảnh rất tối.

Ôn Duyên vừa muốn hướng bên trong đi, Tạ Sâm duỗi tay ngăn cản hắn một chút, hai người đứng ở trước cửa một cái sân. Ôn Duyên rõ ràng thấy rõ giàn nho bên trong, mặt trên thậm chí còn kết đầy quả nho, nhưng bàn tay Tạ Sâm không hề buông ra, làm hắn không lý do khẩn trương một chút.

Tạ Sâm không nói gì, mà là ngồi xổm nhặt lên mấy tảng đá, ở thời điểm Ôn Duyên còn chưa phản ứng lại, "Vèo vèo vèo" vài cái ném nhiều phương hướng bất đồng, cục đá dừng ở mặt cỏ trong sân phát ra tiếng vang nhỏ, nhưng cùng lúc đó, Ôn Duyên mắt thấy từ trong bóng tối vụt ra bóng đen, lấy tốc độ cực nhanh xẹt qua tầm mắt bọn họ hướng nơi xa chạy tới, hình ảnh đột nhiên phát sinh này làm Ôn Duyên sửng sốt một giây, Tạ Sâm lại cười đẩy cửa viện, nghiêng đầu nói với hắn: "Tang thi không có, nhưng mèo với chó thì không nhất định, chúng nó có biến dị hay không, chúng ta đến bây giờ vẫn chưa xác định, tiểu tâm vi thượng."

Ôn Duyên trong lúc nhất thời có chút xấu hổ cùng ảo não, Tạ Sâm nói không sai, bọn họ thật là nên tiểu tâm, có điều chính là nguyên nhân đối phương nói không sai, hắn mới càng buồn bực. Nhân gia là nam chính đều tiểu tâm cẩn thận như vậy, hắn hai ngày này là làm sao vậy, tín niệm giám định trước kia đâu? Đều cho chó ăn?

Nghĩ đến đây, Ôn Duyên hít sâu một hơi, hắn đối Tạ Sâm gật gật đầu, rồi sau đó hết sức chăm chú mà hướng trong viện đi. Trừ bỏ lực chú ý ở ngoài, mắt cùng tai cơ hồ đều toàn bộ đầu nhập cho công tác. Bộ dáng kia, quả thật là chân nhân bản quét mìn. Tạ Sâm nhìn đối phương như vậy, lại không có mở miệng cười nhạo, chỉ là mặt mang mỉm cười mà đi ở phía sau đối phương, không nói gì.

Ôn Duyên lúc trước chưa từng thu qua thực vật, thời điểm tay đặt trên giàn nho còn có chút khẩn trương, sợ sẽ đem mỗi gian nhỏ thu vào, còn quả nho để lại tại chỗ.

Nhưng chân chính thực tiễn sau đó làm hắn cực kỳ vui vẻ, bởi vì quả nho cư nhiên nhổ tận gốc, tính cả giàn nho cũng bị hắn thu vào! Hơn nữa dùng tinh thần lực quan sát một chút, quả nho cư nhiên là hoàn hảo không tổn hao gì! Quả thực thần kỳ!!

Có thành công này đây, Ôn Duyên mắt không ngừng kinh hỉ đem rau dưa trên mặt đất vuốt qua, cũng mặc kệ là cái gì, ba bảy hai mốt đều bỏ vào trong không gian. Tạ Sâm không biết đi vào trong phòng làm cái gì, Ôn Duyên chỉ cảm thấy đối phương không ở lại càng tốt, miễn cho bộ dáng tham lam của chính mình bạo loát trước mặt đối phương. Tuy rằng cũng nói không nên lời là vấn đề lớn gì, nhưng tổng cảm thấy hy vọng không như vậy là được.

Qua hai phút, Tạ Sâm từ trong phòng đi ra, thấy Ôn Duyên tràn đầy thích thú như cũ như vậy, vừa định mở miệng nhắc nhở một câu, lại thấy Ôn Duyên đột nhiên dừng lại, rồi sau đó nhấp nhấp miệng, làm như châm chước cái gì. Cuối cùng lại thu hai cây không biết là thực vật gì, lúc này mới rất là tiếc nuối mà ngừng hành động được xưng là càn quét lại.

"Sao lại ngừng?"

Ôn Duyên quay đầu, thấy Tạ Sâm đứng ở cửa, lại là vẻ mặt muốn cười lại không cười nhìn chính mình. Lập tức hắn cũng lười so đo với đối phương, chỉ là cong lưng đem cỏ tương đối cao rơi rụng trên mặt đất trong viện đều rút lên, sau đó lại đem đám bùn đất bị đào lên đó san bằng lại, "Nếu rút hết, thấy thế nào cũng khiến người ta nghi ngờ."

Tạ Sâm thấy có chuyện lạ gật gật đầu, rồi sau đó làm như không chút để ý nói: "Nếu cậu thu nhiều rau dưa hoa quả có sẵn như vậy, khả năng hạt giống gì đó cũng không dùng được…… Kia mau trở về đi thôi, phụ cận phòng ở đây cũng chưa có vấn đề gì, còn phải hướng vào trong đi."

Ôn Duyên sửng sốt hai giây mới hiểu được ý tứ trong lời nói của Tạ Sâm, lập tức bước xa mấy bước vọt tới mắt nhìn Tạ Sâm liền phải bước ra khỏi cửa viện, "Cậu vừa rồi nói hạt giống là có ý tứ gì? Ai nói tôi không cần?! Ở đâu?!"

Tạ Sâm quay đầu lại nhìn Ôn Duyên liếc mắt một cái, đối phương trên mặt hơi mang biểu tình nôn nóng cực kỳ ít có, bởi vậy gợi lên trong Tạ Sâm vài phần tâm tư muốn trêu đùa đối phương một chút.

"Hôn tôi một cái, tôi liền nói cho cậu."

……

Khớp hàm Ôn Duyên đóng mở cực nhỏ vài lần, thẳng đến khi Tạ Sâm thấy cằm đối phương, bởi vì cảm xúc dao động quá lớn, cơ hồ đều có chút xu thế phát run…… Lập tức lấy tốc độ cực nhanh mà cúi đầu hôn lên môi Ôn Duyên, trước khi rời đi còn há mồm nhẹ nhàng cắn đối phương một chút.

Môi thịt Ôn Duyên cảm giác mười phần, co giãn thật tốt, theo động tác cắn rời đi của Tạ Sâm, bị cứng rắn kéo ra rồi đàn hồi trở lại. Nếu không phải Tạ Sâm thập phần rõ ràng giờ này khắc này không phải lúc cảnh

tượng tiếp tục tuyệt hảo, hắn thật muốn dứt bỏ sở hữu, hảo hảo cùng Ôn Duyên ôn tồn một hồi.

Liến hướng miệng đầy đặn mềm mại, phiếm thủy quang của đối phương.

"Ân…… Tôi thân ngươi một chút cũng giống nhau. Tôi như vậy vất vả đem mấy túi hạt giống đều bỏ vào trong không gian, tổng phải được chút thù lao, cậu nói có phải hay không?"

Ôn Duyên cảm thụ được tư vị môi hơi tê dại, nhìn ánh mắt trêu đùa mang theo cảm xúc mạc danh của Tạ Sâm, hắn nâng tay áo lên lau miệng, không nói gì, lướt qua Tạ Sâm, thẳng phía xe mà đi tới.

"Nữ nhân kia là trốn tang thi sao? Không phải, nếu là trốn tang thi, sẽ không lựa chọn nơi này, liền tính lựa chọn nơi này, có thể không lên tiếng, nhưng không cần thiết không đốt đèn. Nàng là trốn người sao? Cũng không phải, nếu là trốn người, nên là một chút thanh âm cũng đều không phát ra, chúng ta lúc trước, cũng sẽ không còn có thể nghe thấy âm thanh. Nàng là người tay không tấc sắt sao? Không phải, loại ngồi ở trong phòng chờ đợi, không có năng lực bảo vệ mình, căn bản không có khả năng sống tới ngày nay. Như vậy, nàng vừa không phải trốn tang thi, hơn nữa cũng không phải trốn người, hơn nữa bản thân lại có năng lực, kia nàng vì cái gì một hai phải ở chỗ này?"

Ôn Duyên mới vừa lên xe liền nghe được Hình Nhị nói như thế, không đợi mở miệng, chỉ nghe Hình Nhị lại nói: "Nàng có khả năng, là bị nhốt ở nơi này."

40. Chương 40

(Jeje: Vậy là đi được 1/3 câu chuyện rồi, nếu giữ vững tiến độ này thì chắc khoảng Tết sẽ hoàn)

Ôn Duyên đã được kiến thức qua sự thông minh của Hình Nhị, chỉ là hiện nay mặc dù có chuẩn bị tâm lý, không thể không lại lần nữa cảm thán một chút, người thông minh như vậy, trong sinh hoạt ở dĩ vãng, hắn thật là một người cũng chưa từng thấy qua.

Khi Ôn Duyên đang hồi tưởng đoạn tình tiết này, âm thanh "Kẽo kẹt…" vang to phía sau, Ôn Duyên da đầu tê rần nhanh chóng nhìn lại thăm dò, là Hình Tam nằm ở nơi đó, nhưng thanh âm này……

Ánh mắt mọi người cùng tụ tập trên người Hình Tam và Hình Đại, sự yên tĩnh bên trong thùng xe càng phụ trợ âm thanh kẽo kẹt thêm thanh thúy rõ ràng, Hình Nhị ở phía trước nghe thấy sau đó nhanh chóng hướng loa nói: "Là lão Tam sao?"

Hình Đại trầm mặc hai giây, rồi sau đó ngẩng đầu nhìn mọi người một vòng, chậm rãi "Ân" một tiếng. Hình Nhị vội vàng đem vách ngăn giữa phòng điều khiển và thùng xe dâng lên, rồi sau đó vội vàng chạy

tới bên người Hình Tam. Hắn nhìn Hình Tam một cái, lại ngẩng đầu quét mắt nhìn mọi người một vòng, miệng mấp máy đóng mở nhiều lần, nhưng lại không có mồm miệng lanh lợi như hồi nãy, tựa hồ có nói cái gì, châm chước không biết nên như thế nào mở miệng.

Chu béo ý thức được trong xe đã xảy ra sự tình gì, sau đó lập tức đem xe dừng lại bên đường, cũng đi theo tới trong xe. Trên người Hình Tam vẫn không ngừng phát ra âm thanh "Kẽo kẹt", thanh âm kia cũng không từ bộ vị cố định nào phát ra, càng giống như xương cốt ma sát, thậm chí là sai vị mà sinh ra âm thanh đứt gãy. Tóm lại khiến người nghe da đầu tê dại, trình độ không hài hòa này có thể so với ma sát của phấn viết với bảng đen khi còn nhỏ, phát ra âm thanh bén nhọn, làm người nghe liền nhịn không được trên người nổi da gà, nói không nên lời là gì, quả thực dọa người.

Chu béo nhìn lướt qua Tạ Sâm, thấy Tạ Sâm rất có hứng thú mà nhìn Hình Tam, không hề có ý tứ mở miệng, lập tức trong lòng thở dài, hắn xem xét mắt Hình Nhị, ra vẻ nhẹ nhàng nói: "Còn thất thần làm gì, trong ngăn tủ đều có quần áo, trong chốc lát trên người hắn sẽ nứt vỡ! Nơi này còn có nữ đồng chí, phải chú ý ảnh hưởng a."

Tuy rằng Chu béo không nói quá minh bạch, nhưng mọi người đang ngồi đây cũng không ngốc. Tình huống Hình Tam nhìn bằng mắt liền biết không đúng. Nhưng xem Hình Đại cùng Hình Nhị giống như cũng không phải lần đầu tiên trải qua, lại xem Hình Tam trên người tuy rằng phát ra âm thanh như vậy, nhưng lại không có nhìn thấy địa phương nào không ổn.

Phác Tĩnh Nghiên vừa định nói chính mình không quan hệ, ai ngờ vòng eo Hình Tam lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được duỗi ra một đoạn dài! Nguyên bản áo trên vừa rồi, lập tức cũng chỉ đủ che đến phía trên rốn hắn! Phác Tĩnh Nghiên cả người sửng sốt, đem lời muốn nói nghẹn trở về, nhẹ hít một hơi.

Hình Đại phi thường bình tĩnh quay người lại đem quần áo trong ngăn tủ lấy ra, mấy ngày nay bởi vì có đôi khi muốn xuống xe đánh tang thi, cho nên một đám người đều có dự bị quần áo tắm rửa. Đến nỗi có cần tắm rửa nhiều lần hay không, Ôn Duyên cũng không quyền tuyệt đối định đoạt.

Rốt cuộc quần áo mặc lúc giết tang thi hoặc nhiều hoặc ít đều phải có chút lây dính, mà thời điểm ăn cơm, những quần áo đó tuyệt đối không thể mặc trên người, nhưng nếu một lần giết tang thi, lại một lần vứt bỏ quần áo, cho dù không gian hắn thu được một xưởng gia công trang phục, chỉ sợ không theo kịp bước chân đào thải kia.

Cho nên Tạ Sâm không cho Phác Tĩnh Nghiên gác đêm, nhưng lại khiến nàng mang bao tay từ chỗ Chu béo đi rửa sạch quần áo, nghĩ đến cũng coi như là quyết định sau khi suy nghĩ chu toàn.

Sau đó ngắn ngủi ba mươi giây, thân thể Hình Tam lấy tốc độ mọi người không tưởng tượng được hoặc biến lớn hoặc trở nên cao to, sofa hai mét bị Hình Tam sau khi "biến dài" nằm cũng không dư ra nhiều chỗ, lấy thị giác Ôn Duyên mà nhìn, thân hình Hình Tam ít nhiều cũng phải cao một mét chín, cơ hồ cùng Tạ Sâm không phân cao thấp.

Nguyên bản quần còn vừa, hiện nay chỉ quá đầu gối một chút, từ quần dài biến thành quần ngắn. Nguyên bản quần áo còn vừa, hiện nay cũng biến thành đồ hở hang, bởi vì chỉ có "biến dài" chứ không "biến rộng", quần áo tốt xấu cũng không như lời Chu béo nói có hiện tượng căng ra hay bị xé rách.

Hình Đại giúp Hình Tam tròng lên một kiện áo, Hình Nhị nhấp môi đem quần ném tới một bên, hắn đi đến phía trước, duỗi tay nhẹ nhàng vỗ sắc mặt không chút máu của Hình Tam, kính râm cũng khẩu trang của đối phương còn chưa gỡ, chỉ là lộ ra trên trán với cổ đã sớm vô sắc tái nhợt đầy mồ hôi, xuyên thấu qua khẩu trang đeo trên mặt đối phương, xúc cảm đều là ướt lạnh.

"Lão Tam? Lão Tam? Tỉnh tỉnh."

Tình hình sau đó, Hình Tam chỉ cần khôi phục "bình thường" sau đó thật nhanh sẽ tỉnh, có mấy lần thậm chí là ở giữa quá trình biến hóa đã tỉnh. Không phải bản thân hắn muốn tỉnh, hơn phân nửa là đau tỉnh. Nhưng nghe nói nếu sau khi biến hóa không vững vàng thanh tĩnh, dù hắn tu hành nhiều cũng vô ích, thậm chí là thành quả một lần "thu nhỏ lại" cũng đều uổng phí, cho nên dù biết huynh đệ sau khi tỉnh lại sẽ đau một hồi, hắn vẫn là cắn răng kêu đối phương dậy.

"Ân……"

Hình Tam nhẹ giọng đáp lại một chút, tuy rằng đôi mắt vẫn nhắm, nhưng tay phải nhẹ nhàng nâng lên. Hình Nhị thấy thế, rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, "Không có việc gì, ngươi trước nằm, trong chốc lát khôi phục cũng không nên nóng nảy."

Ôn Duyên ở một bên đem toàn bộ quá trình đều xem ở trong mắt, hắn nhìn Hình Tam lộ ra làn da tái nhợt không có chút máu, lập tức nhịn không được nói: "Thật sự không sao? Khí sắc hắn rất khó xem."

Hình Nhị lắc lắc đầu, nhưng lại không chính diện trả lời Ôn Duyên, Tạ Sâm xem xét ba huynh đệ này liếc mắt một cái, rồi không biết từ đâu rút ra một lọ nước khoáng không có nhãn hiệu, đưa cho Hình Nhị nói: "Cho hắn uống miếng nước đi, ra nhiều mồ hôi như vậy, cần phải bổ sung lại mới được."

Hình Nhị sau khi tiếp nhận nguyên bản còn thất thần liền phóng tới một bên, kết quả ai ngờ Hình Tam nằm ở nơi đó thoạt nhìn cơ hồ hơi thở thoi thóp, đột nhiên tựa như được nạp điện duỗi tay lấy bình nước khoáng kia, Hình Nhị thấy đối phương nắm nhanh như vậy, lập tức đem Hình Tam nâng dậy, sau đó đem nước khoáng vặn nắp trong tay đối phương, cười ha ha nói: "Khát ngươi cũng không nói, nước không phải còn nhiều sao? Mau uống đi."

Chỉ là lời nói trêu ghẹo, nhưng đôi mắt lại không tự chủ được hướng Tạ Sâm nhìn, quá trình vặn nắp bình quá mức dễ dàng, là từng bị mở ra, hay nước kia ở phương diện này……?

Tạ Sâm thấy hắn bất quá tự nhiên mỉm cười, làm như dốc hết sức lực ở biểu đạt thiện ý của chính mình.

Hình Tam tháo xuống một bên khẩu trang, ùng ục ùng ục mà mồm to uống nước bên trong, Ôn Duyên có thể lý giải tình huống mới rời giường nên khát nước, nhưng Hình Tam cơ hồ chỉ dùng mấy hớp liền đem một lọ nước khoáng uống xong hết rồi…… Nếu đây là nước trái cây, loại sự tình này cũng không tính hiếm lạ, nhưng kia chỉ là nước khoáng mà thôi…… Càng quỷ dị chính là, Tạ Sâm lại đưa cho bọn họ một lọ, Hình Tam cư nhiên lại uống hết……

So với tốc độ uống nước của Hình Tam, càng ngoài ý liệu, chỉ sợ là đường cong hàm dưới của hắn đi? Hình dạng mặt này, thật là một đại soái ca a……

Không đợi Ôn Duyên xem kỹ cẩn thận, Hình Tam lại đeo khẩu trang lên, hắn chậm rãi hút mấy hơi thở bình tĩnh lại nhịp tim đập do vội vàng uống nước, qua vài giây sau, hắn nhìn về phía Tạ Sâm, đằng sau kính râm, ánh mắt là như thế nào Ôn Duyên vô pháp nói rõ, đã có thể như vậy ngơ ngác cùng Tạ Sâm đối diện, nghĩ đến, hẳn là……

"Cảm ơn."

Hắn rốt cuộc vẫn là nói một tiếng cảm ơn, Ôn Duyên không biết sao, chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay vừa rồi đều đổ mồ hôi. Thời điểm Hình Tam cùng Tạ Sâm đối diện, rõ ràng hắn không nhìn thấy đôi mắt đối phương, nhưng nhịn không được cảm thấy có chút khẩn trương, cũng may Tạ Sâm vẫn luôn là vẻ mặt muốn cười không cười biểu tình, nếu không phải bộ dáng bày mưu lập kế kia, hắn thật sự đều có chút thế huyền tâm của Tạ Sâm.

Chu béo một bên đem xe chậm rãi đi lên phía trước, một bên chán đến chết liếc mắt nhìn động tĩnh trong xe, Hình Tam mắt nhìn Phác Tĩnh Nghiên (*) ở đối diện, nhưng thật ra một chút đều không kiêng dè, trực tiếp đem "quần ngắn" trên người cởi, chỉ còn quần lót tròng lên một cái quần dài, động tác này làm Phác Tĩnh Nghiên ngượng ngùng dịch mắt đi, chỉ là tuy rằng chuyển mắt đi, nhưng mặt một chút cũng không hồng.

(*) Khúc này để tên là Ngô Mộng, nhưng mà chụy Mộng làm gì còn ở đây, viết tới xuống dưới thì lại quay về là Phác Tĩnh Nghiên nên chắc tác giả viết nhầm.

Có thể là bởi vì Hình Đại đem áo ngoài trực tiếp tròng lên trên người hắn, kiện quần áo "thu nhỏ" hiện nay bó sát, Hình Tam giơ tay liền đem quần áo bên trong cởi, đường cong cơ bắp hoàn hoàn chỉnh chỉnh hiện ra trước mắt, Ôn Duyên chỉ nhìn thoáng qua liền nhịn không được ở trong lòng cảm thán, trách không được thời điểm còn lùn thoạt nhìn rắn chắc giống như vượn tay dài, dáng người này, tấm tắc……

"Ai, các ngươi sau khi tiến vào có nghe thấy tiếng nào không? Ta như thế nào cảm thấy trừ bỏ chúng ta bên ngoài một chút âm thanh đều không có a? Có thể hay không là chúng ta vừa rồi nghe lầm?"

Mấy ngày hôm trước Chu béo cũng đã mở máy thu âm trên xe, có đôi khi mở có đôi khi đóng, tác dụng chủ yếu là nắm chặt tình huống ở cửa xe cửa sổ, còn có thể không hề chướng ngại tiếp thu âm thanh bên ngoài, công năng này lúc mọi người buổi tối đi ngủ phần lớn là tắt, nhưng thời điểm hành tẩu ban ngày, nếu muốn biết xung quanh xe có âm thanh "đặc biệt" gì hay không, công năng này vẫn dùng được.

Đã một hồi lâu, máy thu âm cũng không phát ra âm thanh gì đặc biệt, Hình Tam hôn mê nhiều ngày như vậy, tự nhiên không biết âm thanh trong lời Chu béo là có ý tứ gì.

"Âm thanh gì?"

Câu hỏi của hắn, làm Hình Nhị một bên hạ ót xuống, theo sát quét một vòng mọi người, thấy Ôn Duyên vẻ mặt thần sắc hi vọng, Hình Nhị rũ mắt xuống, cẩn thận châm chước mà mở miệng nói: "Âm thanh một nữ nhân."

Hình Tam tự nhiên thấy Hình Nhị mới vừa rồi nhìn hướng về phía Ôn Duyên, hắn liếc mắt nhìn Tạ Sâm, rồi sau đó lại nhìn nhìn Ôn Duyên, trầm mặc mấy giây sau đó, chậm rãi mở miệng nói: "Dừng xe đi."

Chu béo nghe Hình Tam nói như thế, lập tức trộm nhếch miệng, nhưng quay đầu sắc mặt lại là mang theo nghi hoặc: "A?"

Hình Tam lại không thấy bộ mặt nghi hoặc kia của hắn, chỉ là rũ mắt, cách khẩu trang mở miệng: "Cứ như vậy tìm không thấy, muốn tìm người…… Đi theo tôi."

Chu béo chậm rãi ngừng xe, Hình Tam không nói nữa liền ở phía trước đi đầu xuống xe. Tạ Sâm túm Ôn Duyên đi ở phía sau, Ôn Duyên mắt thấy Tạ Sâm không có ý tứ thu xe, lập tức đành phải chính mình đem nó thu hồi.

Dù sao hiện tại hắn thu thứ gì, chỉ cần không làm người khác thấy rõ ràng, mọi người đều sẽ nghĩ Tạ Sâm làm. Ai khiến Tạ Sâm có cái đuôi sói to này đâu, hắn đã công nhiên tuyên bố hắn có được không gian, vậy hắn có cũng tốt, dù sao hắn là nam chính, có "toàn hệ dị năng" cũng không quá đáng.

Hình Tam khôi phục dáng người bình thường, thực sự thân cao chân dài. Vừa rồi Ôn Duyên phỏng chừng thật đúng là không sai, Hình Tam bình thường thân cao thấy thế nào đều có một mét chín, cơ hồ cùng Tạ Sâm hai người không phân cao thấp.

Chỉ là tốc độ đi đường của Hình Tam không nhanh như vậy, tư thế đi đường của Tạ Sâm càng như là tản bộ, luôn là chậm rãi từ từ, mà Hình Tam là cái loại này…… Sau khi đi được một đoạn đường, người mặt sau đều sẽ nhịn không được chạy chậm đuổi kịp cái loại tốc độ này.

"Ở chỗ này."

Một đám người ngừng ở trước cửa viện, toàn bộ sân im ắng đen nhánh, ánh trăng trên bầu trời ở khoảng cách này cơ hồ không có tác dụng gì, nơi này tối đến nỗi nếu hình dung đến duỗi tay không thấy năm ngón, cũng không chút nào là quá mức, dưới tình huống người bình thường cũng chỉ có thể mơ hồ nhìn ra hình dáng phòng ở, nhưng lúc này giờ phút này Ôn Duyên, vô cùng tinh tường thấy rõ cái giá đậu tây trong viện này, còn có một loạt bên trái kia, hình như là hoa hướng dương? Vẫn là một loại thực vật thân cao nào đó, toàn bộ sân đều là quy củ hình chữ nhật, phòng ở, ở chính giữa nhất.

Ôn Duyên có chút khẩn trương, dựa theo miêu tả trong sách, một đoạn này kỳ thật không có nửa cọng lông quan hệ cùng với nam chính, nhưng lại là bước ngoặt cả đời của một người khác. Liền bởi vì nơi này phát sinh sự tình, làm cho nhân sinh sau này của người này đều xảy ra thay đổi, bọn họ hẳn là, còn chưa đến chậm đi……

41. Chương 41

Đoàn người đứng ở sân hồi lâu, nhưng âm thanh gì cũng chưa nghe thấy, Hình Tam tuy rằng không nói gì nữa, chỉ là bóng dáng trầm mặc càng thêm cảm xúc chắc chắn, Ôn Duyên sợ chậm trễ nữa, sự tình sẽ phát sinh chuyển biến. Tuy nói hắn biết trước chi tiết phát sinh nơi này, nhưng rốt cuộc cũng không phải miêu tả chính diện, ai biết có phải hay không giống như khuôn sáo? Huống hồ tình huống nơi này cũng không phải dăm ba câu liền có thể giải thích, Hình Nhị tuy rằng thông minh hơn người, nhưng loại tình huống ở phương diện này, nghĩ đến cũng là rất khó đoán được……

"Cũng không có thanh âm gì a…… Người anh em, cậu xác định nơi này có người?"

Chu béo nhìn căn phòng tối lửa tắt đèn phía trước, trong lòng nói thầm đồng thời ngoài miệng cũng nhỏ giọng dò hỏi. Hắn là có điểm không nghĩ ra, bất luận là nam hay là nữ, tại địa phương này đợi, xung quanh đã tối đến cái đức hạnh này rồi, còn không bật đèn, này không phải tự ngược sao……

"Có ba người, hai nam, một nữ."

Không đợi một đám người hỏi làm sao biết rõ ràng có ba người, chỉ nghe Hình Tam từ từ mà tiếp tục nói: "Còn có hai con…… Rắn."

Loại động vật như rắn, bất luận nam nhân nữ nhân, đối với chúng nó đều sẽ có chút cảm xúc mâu thuẫn trời sinh. Chúng nó diện mạo rất là khiếp người, thời điểm lưỡi rắn "Tê tê" phun ra bên ngoài, rất ít người có thể thờ ơ không e ngại, đặc biệt là, đại đa số rắn, đều có liên quan đến "kịch độc", làm người muốn không cảnh giác cũng không được.

Không xong, nguyên tưởng rằng cốt truyện đại thần mở phó bản cho bọn hắn sẽ không còn hố cha như vậy nữa, nhưng ai biết cư nhiên vẫn là tới chậm một nhịp, hai con cầm thú kia! Cư nhiên đã tới rồi!

Hồi tưởng những miêu tả trong sách, Ôn Duyên liền cảm thấy ngực như có lửa thiêu, hắn đem côn ném luôn cột ở sau thắt lưng lấy ra nắm trong tay, chỉ cần là nam nhân có tâm, biết một cô gái bị hai cầm thú đạp hư, như thế nào cũng là vô pháp ngồi yên không nhìn đến đi! Nếu chuyện này không bị bọn họ phát hiện thì không tính, nhưng việc này thời điểm hắn đọc sách đã ôm tiếc nuối, hiện nay lại để cho bọn họ gặp được, thật không có đạo lý để cho bi kịch tái diễn một lần nữa!

Ôn Duyên tuy rằng không nói chuyện, nhưng một đám người cũng đều không phải ăn chay (*), ánh mắt buổi tối một người so với một người đều tốt, Ôn Duyên loại trạng thái hoàn toàn trầm mặc muốn bùng nổ này, tất cả mọi người cảm thụ được đến, Hình Tam mới vừa nói hai nam một nữ, nếu ba người này không phải một đám, kia khả năng lớn nhất……

(*) Không phải ăn chay: tức là không phải người hiền lành, ngây thơ gì,…

"Xem ra, suy đoán vừa rồi của chúng ta, tất cả đều sai rồi……"

Âm thanh Hình Nhị vừa dứt, Ôn Duyên liền nhẹ nhàng đẩy cửa viện, cửa sắt theo tiết tấu đẩy phát ra tiếng vang "Chi dát", giữa ban đêm yên tĩnh, nghe đặc biệt chói tai.

Ngoài dự kiến mọi người, Hình Tam cư nhiên một phen ngăn cản Ôn Duyên, rồi sau đó đi trước hắn. Động tác này làm giống như Tạ Sâm, cho nên lập tức Ôn Duyên sửng sốt một giây, theo bản năng mà quay đầu nhìn Tạ Sâm, lại phát hiện Tạ Sâm chính nhíu mày, không biết nghĩ đến cái gì.

"Sâm tử, cậu cũng nghĩ đến?"

Chu béo tự nhiên cũng thấy được sắc mặt Tạ Sâm, lập tức thấp giọng dò hỏi, Tạ Sâm không có đáp lại chỉ là nhẹ nhàng gật gật đầu.

Ôn Duyên không làm rõ được hai người đang đoán thứ bí hiểm gì, nhưng sự tình cấp bách, nữ nhân này không chỉ bản thân có giá trị đáng cứu, còn bởi vì trong cốt truyện phía sau, nàng còn ngầm trợ giúp cứu nam chính, đây chính là nguyên nhân cơ bản nhất hắn muốn cứu nàng.

Bởi vì cho dù nàng hắc hóa thành bộ dáng kia, nhưng trong lòng nàng vẫn cứ có một mảnh niết bàn, vì an nguy khu an toàn, nàng lựa chọn phương pháp chính xác, nhưng lựa chọn như vậy lại thiệt hại chính nàng.

Miêu tả ở ngay tình cảnh lúc đó, thật sự là bất đắc dĩ bi thống lại khiến người tiếc hận, một nữ nhân như vậy, hắn thật sự không đành lòng không đi cứu vớt.

Huống hồ, liền tính nàng bản thân là người thường không hề có giá trị lợi dụng, dưới tiền đề trong khả năng cho phép của bọn họ, hắn cũng không hy vọng chính mình thờ ơ nông nỗi đến mất đi lương tâm.

Cho dù chỉ là giúp nàng giải thoát khỏi tay hai cầm thú kia, cũng tốt hơn làm như không thấy thờ ơ đi ngang qua nơi này một cách nhẹ nhàng.

Hắn biết, sau khi mạt thế bùng nổ, rất nhiều tình huống đều không hề có thể sử dụng từ "khả năng cho phép" để đi hình dung. Nhưng nếu hắn thật sự cứ như vậy, làm như cái gì cũng không biết đi ngang qua nơi này, dưới tình huống bọn họ có năng lực, cũng như cũ hờ hững rời đi nơi này……

Tuy rằng hắn vẫn luôn thực thích, cũng rất bội phục rất nhiều nam chính lạnh nhạt trong sách, cảm thấy loại tính tình cũng nội tâm sống nguội cương ngạnh này thực mang cảm xúc, ngẫu nhiên đối với đồng đội ấm áp, lại có thể cảm động chết người.

Nhưng rốt cuộc không phải kẻ yếu đều là bạch nhãn lang giả heo ăn thịt hổ, cũng không phải kẻ yếu một lần lòng lang dạ sói đều là không đáng cứu trợ. Hiện thực vĩnh viễn là hiện thực, tiểu thuyết vì phụ trợ nam chính theo lý thường hẳn là lạnh nhạt, thậm chí sẽ cố ý nói xấu một kẻ yếu ở vào hoàn cảnh tuyệt đối ấy, làm tất cả mọi người cảm thấy, đi cứu người như vậy, nam chính mới là não tàn phạm tiện, không cứu được rồi.

Đây cũng là lý do, khi hắn xem Mạt thế thánh quang , cảm thấy nam chính Tạ Sâm thực phiền.

Bởi vì Tạ Sâm cùng với những nam chính lạnh nhạt xem qua trước đó thật sự chênh lệch quá nhiều, liền tính không có đi cứu "kẻ yếu" thoạt nhìn không phải thiện tra, nhưng hắn cũng không ít lần khiến đồng đội để lại một ít hậu hoạn vô cùng nguy hiểm, hắn cảm thấy nam chính nên lạnh nhạt khôn khéo, thậm chí chỉ cần một ánh mắt là biết đối phương tốt hay xấu……

Nhưng hiện tại người lạc vào trong cảnh hắn mới hiểu được, hiện thực là hiện thực, tiểu thuyết, vĩnh viễn đều là tiểu thuyết mà thôi.

Hắn cơ hồ có chín phần tin tưởng, nếu chính mình cũng học lạnh nhạt cương ngạnh như vậy mà đi đối mặt chuyện này. Từ nay về sau, thời gian tỉnh mộng nửa đêm, hắn tất sẽ áy náy thẹn thùng đến nỗi không có cách nào đi vào giấc ngủ.

Giả sử như có một khắc như vậy, hắn hoàn toàn có năng lực, có thể cứu vớt nữ nhân này, nhưng hắn không có, hắn thờ ơ lạnh nhạt, hắn nhìn như không thấy.

Ngẫm lại liền cảm thấy thực đáng sợ…… Hắn cảm thấy chính mình trước nay đều không tính là tốt bụng, nhưng lương tâm làm người, luôn là không thể vứt.

Hình Tam đi đầu vào trong viện trên đường đá, bởi vì hai bên viện đều là bùn đất, thoạt nhìn cũng không giống như là cố tình trang hoàng hay là thế nào, những hòn đá trung gian này cũng gần như cung cấp phương tiện đồng hành, cho nên khi đường có khi một cao một thấp, có hòn đá còn chưa mài nhẵn, nếu là đế giày mỏng một ít, chỉ sợ sẽ bị cắt trúng.

"Người anh em bên ngoài, nhà này đã có người chiếm. Nếu là vì nghỉ chân, các người tốt nhất đổi nhà khác."

Phòng trong đột nhiên truyền đến âm thanh nói chuyện của nam nhân đã được đề cao âm lượng, chỉ là bước chân Hình Tam không hề ngừng lại, tuy rằng so với đi đường bên ngoài chậm hơn một ít, nhưng bên trong cái viện không thể nào lớn nổi, vẫn là mắt nhìn bước tới cửa phòng.

Phản ứng lớn nhất chính là Chu béo cùng Tạ Sâm, càng tiếp cận nhà ở, Tạ Sâm sắc mặt càng khó xem, Chu béo còn nghe tần suất hô hấp của Tạ Sâm không đúng, trong lòng càng nôn nóng: "Sâm tử, cậu không sao chứ?"

"Xem ra, người anh em hóng thị phi muốn vào đây xem náo nhiệt?"

Người trong nhà chưa cho bọn họ cơ hội đáp lời, sau khi nói xong, cửa phòng liền "Vèo" một chút bị mở ra, hai con rắn vằn lớn đầu to dài mười mấy centimet, đột nhiên từ cửa chạy trốn ra! Cùng lúc chúng nó phóng ra, trong phòng vang lên tiếng nữ nhân kêu rên.

Hình Tam không nhanh không chậm trái phải tránh đi cú đánh của hai con rắn vằn lớn, Vệ Bình dùng một

tay đem Phác Tĩnh Nghiên kéo đến phía sau chính mình, Tạ Sâm cùng Chu béo ngược lại là càng bước thêm phía trước hai bước, đứng ở bên người Hình Tam. Ôn Duyên xem xét Hình Đại tránh đi rắn lớn, vừa muốn hướng phòng mở miệng, lại thấy hai bóng đen từ nóc nhà nhảy xuống, tựa hồ kiêng kị cái gì, cũng nhảy ra xa mấy thước.

"Thật đúng là theo đuổi không dứt a."

Một người trong đó đột nhiên mở miệng, chỉ là lời này nói không đầu không đuôi. Ôn Duyên nhìn lướt qua một đám người, tất cả mọi người đều trận địa sẵn sàng đón quân địch chú ý động tĩnh hai người trong phòng, chỉ có Tạ Sâm cùng Chu béo, vẻ mặt bất thiện biểu tình gắt gao mà nhìn chằm chằm hai người.

Hai con rắn vằn kia tựa như thu được mệnh lệnh gì, chậm rãi bò quanh trước người hai người bọn họ, người vừa rồi mở miệng nói: "Đến cái địa phương thâm sơn cùng cốc như vậy, các người cũng có thể bám đuôi theo sát không bỏ…… Như thế nào đây, đợt người thứ hai? Hừ, liền tính đuổi kịp cũng vô dụng, đồ vật kia, căn bản là không có ở trên người nàng!"

Người này nói làm Chu béo nhíu mày, hắn lặng lẽ nhìn Tạ Sâm bên cạnh, thấy Tạ Sâm sắc mặt vẫn như cũ khó coi, Chu béo lập tức cư nhiên sinh ra một tia khẩn trương.

Hai người đối diện tự nhiên đem sắc mặt Chu béo cùng Tạ Sâm nạp vào đáy mắt, lập tức hừ nhẹ một tiếng nói: "Hôm nay không tính, chúng ta sau này còn gặp lại!"

Thân pháp hai người kia giống như Hình Tam, vừa đi nhảy mấy cái thân ảnh liền biến mất giữa màn đêm, hai con rắn vằn lớn kia cũng vèo vèo vài tiếng liền vụt đi xa, không quá mấy chục giây hai người hai rắn đi khỏi tầm mắt mọi người, Chu béo lập tức cũng bất chấp những người khác ở đây, cau mày hướng Tạ Sâm nói: "A Sâm, cậu thế nào?"

Ôn Duyên tuy rằng nóng vội tình huống trong phòng, nhưng nhìn sắc mặt trắng bệch kia của Tạ Sâm cũng biết tình huống này thật không khéo, từ khi hắn bắt đầu nhận thức Tạ Sâm, Tạ Sâm đột nhiên xuất hiện loại bộ dáng khó chịu này cũng không phải lần đầu tiên, nhưng giống lần này rõ ràng như vậy, vẫn là lần đầu.

"Mặt trong phòng này." Tạ Sâm làm như nói một nửa nói, lại làm Chu béo bừng tỉnh đại ngộ. Hắn cũng sắc mặt khó coi mà xem xét trong phòng, rồi sau đó nghiêng đầu, hướng Ôn Duyên vẫn luôn muốn vào phòng nói: "Tôi khuyên cậu đừng nên đi vào, trong chốc lát vẫn là để ta vào đi thôi……"

Thời điểm mỗi khi Tạ Sâm mang cảm xúc thống khổ, cảnh tượng xung quanh tất nhiên là cực kỳ thảm thiết. Cũng không biết rốt cuộc có quỷ hồn hay không, dù sao mỗi khi Tạ Sâm đến loại địa phương huyết tinh bất kham này, phản ứng đều là như thế này. Tuy rằng…… Giết tang thi cũng thực ghê tởm đi được.

(Jeje: Cho những ai không nhớ hoặc không hiểu thì năng lực của Tạ Sâm là ảnh hưởng đến cảm xúc của những người xung quanh, cũng một dạng của "tẩy não", nếu anh muốn người khác nghĩ tốt về mình, tin tưởng mình thì người ta sẽ làm theo như vậy. Nhưng mà tác dụng phụ của việc này là Tạ Sâm có thể cảm nhận được những cảm xúc xấu xa, độc ác và bị ảnh hưởng bởi chúng. Càng đến gần những địa phương mới

xảy ra các vụ huyết tinh nảy sinh tâm trạng tiêu cực càng lớn thì ảnh hưởng càng nhiều. Vì cảnh trong phòng ảnh hưởng đến Tạ Sâm lớn như vậy => Nó rất ghê cho nên Chu béo mới bảo Ôn Duyên đừng vào nhìn)

Ôn Duyên không có trả lời Chu béo, do dự hai giây, hắn vẫn là có chút lo lắng nói với Tạ Sâm: "Cậu không sao chứ?"

Tạ Sâm cư nhiên không có nhìn Ôn Duyên! Hắn làm như lâm vào suy nghĩ gì, cau mày nói với Chu béo: "Bọn họ cư nhiên không chịu ảnh hưởng."

Chu béo vừa rồi trong lòng đã nghi ngờ, hiện nay nghe Tạ Sâm nói như vậy, càng là khẳng định ý tưởng trong lòng mình, chẳng hai người kia không chịu ảnh hưởng tinh thần quấy nhiễu của Tạ Sâm sao? Nhưng mà vì cái gì?

Mắt nhìn Tạ Sâm hẳn là không có việc gì, đối phương lại không có thời gian phản ứng chính mình, Ôn Duyên mím môi xoay người, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng.

Ai ngờ vừa rồi thật không phát giác cái gì, hiện nay mới đẩy, một cổ khí nồng đậm huyết tinh quả thực ập vào trước mặt. Tuy là biết rõ như thế, nhưng Ôn Duyên vẫn là không chịu khống chế trong lòng lộp bộp một tiếng, hương vị này tuy là vốn nên có, nhưng hắn vẫn là nhịn không được cầu nguyện, ngàn vạn không cần là xuất phát từ trên người nữ nhân kia.

Hắn ba bước cùng hai bước đi nhanh vào trong, lại đẩy cửa phòng sau bên trong, một cỗ hơi thở càng nùng liệt tanh hôi, giống như sóng nhiệt nhào tới. Tuy là lúc đọc sách đã biết trường hợp bên trong thảm thiết đến như thế nào, nhưng Ôn Duyên không nghĩ tới hơi thở cư nhiên cũng sẽ ghê tởm như thế, lập tức sặc đến nghiêng đầu, khống chế không được mà nôn khan một trận.

42. Chương 42

Tiếng bước chân phía sau, làm Ôn Duyên cố nén ghê tởm quay đầu đi, là Hình Tam.

Hình Tam lướt qua Ôn Duyên, giống như không chịu chút quấy nhiễu nào nhấc chân tiến vào phòng. Ôn Duyên mắt nhìn Hình Tam giơ tay vuốt ve vách tường bên cạnh, trong lòng muốn nói là không cần bật đèn, ai ngờ lời nói còn chưa nói ra, Hình Tam liền đem đèn bật mở.

Đèn chân không ở trong hoàn cảnh tối đen lâu dài đột nhiên sáng lên, Ôn Duyên đều nhịn không được theo bản năng nhắm mắt. Nhưng nữ nhân bị nhốt trong phòng kia, chỉ trừng cặp mắt đen, lạnh lùng mà nhìn chằm chằm Hình Tam cùng Ôn Duyên, đôi mắt đến chớp mắt cũng không chớp một cái. Nghĩ đến nếu không phải bởi vì bị treo lên cột trên xà nhà, lập tức cho dù không phải vào đây động thủ, cũng tuyệt đối là trận địa sẵn sàng đón quân địch……

Chỉ là ánh mắt lạnh lẽo của nữ nhân kia đảo qua cũng không có gì, có điều phòng này là phòng đất, không chỉ là có xi măng trên mặt đất, trên giường khắp nơi vương vãi máu hồng đen, cùng các khối thịt trắng hồng vàng các loại.

Mỡ cơ bắp cùng xương cốt nằm liền kề nhau, nơi nơi đều có, còn có chút ruột cùng các loại nội tạng chồng chất ở góc tường, toàn bộ nhà ở quả thực chính là một địa ngục rất sống động.

Có điều mang theo chút thịt cùng cánh tay gân huyết, chính là nằm ngay trên giường đất cách bên trái một chút bên dưới nữ nhân kia, chỉ cần nàng nhón chân hướng bên cạnh dịch một chút, nhất định sẽ dẫm lên đống máu thịt kia.

Bốn phía tường da bị vết máu phun tung toé loang lổ, đến nóc nhà cũng bị lan đến. Nghĩ đến nếu không phải bởi vì lúc này đã khô, những người đứng ở trong phòng, đều sẽ bị máu từ trên nóc nhà nhỏ giọt xuống dính đến.

Ôn Duyên chưa bao giờ nghĩ tới một ngày kia, hắn cư nhiên có thể nhìn đến cảnh tượng hạn chế tuổi tác chân thật như thế! Loại chấn động này đâu thể dăm ba câu có thể hình dung được! Nhớ trước đây nhìn đến đoạn miêu tả bằng chữ trong sách, hắn ghê tởm ăn không vô, nhưng mà cùng cảm thụ giờ này khắc này so sánh với, quả thực đều không đáng giá nhắc tới!

Hình Tam nâng mắt lên, nhàn nhạt đối diện cùng nữ nhân kia, Ôn Duyên cố nén sóng cuộn biển gầm đồ ăn trong bụng, lập tức cũng nói không nên lời.

Hắn biết một chút tính cách nữ nhân này, nếu không phải bởi vì nếu không ra tay, sự tình nàng tao ngộ này thật sự quá mức cực kỳ bi thảm, hắn kỳ thật cũng sẽ không như vậy sốt ruột quản chuyện người khác. Đặc biệt là đối phương, vẫn là nữ nhân có tính cách tương đối cổ quái.

Nhưng tưởng tượng đến trong sách, nữ nhân này hồi ức hình ảnh những gì mình gặp phải, cái gì cường nữ thậm chí luân nữ đều không tính là cái gì, vừa rồi hai súc sinh kia, cư nhiên dùng tay người chết còn có hai con rắn sọc kia tùy ý vũ nhục đạp hư nàng! Hơn nữa không chỉ có như thế, bọn họ còn dùng cặp gắp than ấn lên hai bộ vị trọng điểm, trừ lần đó ra còn có càng quá phận…… Tóm lại đến cuối cùng, nàng trên người từ trong ra ngoài, quả thực không có một chỗ ổn.

Ôn Duyên dừng lại hồi tưởng làm người khó chịu kia, hai súc sinh cặn bã kia căn bản không xem nàng là người, chỉ là nhìn theo hiện tại, quần áo trên người nàng tuy rằng tổn hại chút, nhưng tốt xấu vẫn là tương đối hoàn chỉnh, hơn nữa tuy rằng sắc mặt rất khó xem, cánh tay cũng bởi vì buộc chặt mà sung huyết biến tím, nhưng tốt xấu thân thể thoạt nhìn vẫn là hoàn hảo không tổn hao gì.

Hết thảy, hẳn là đều còn kịp.

"Chúng ta không có ác ý."

Ôn Duyên châm chước mở miệng, thấy ánh mắt nữ nhân đối diện không hề có cải thiện, lập tức thả chậm

tốc độ nói: “Tôi biết cô hiện tại cảm xúc không ổn định…… Nhưng mà, chúng tôi không có ác ý. Cô hẳn biết chúng tôi người rất nhiều, nếu muốn chế phục cô hoặc là làm hại cô, kia đều là thực dễ dàng, hoàn toàn không cần tôi ở chỗ này, cùng cô lãng phí thời gian.”

Ôn Duyên nói xem như vừa đấm vừa xoa, chỉ là nữ nhân không chút dao động, ánh mắt như cũ lạnh lẽo. Thời điểm Ôn Duyên hơi hơi nhíu hạ mi, muốn tiếp tục mở miệng, Hình Tam thân pháp như mèo nhảy đến trên giường đất, rồi sau đó mấy cái chớp mắt dùng chùy thủ cắt đứt dây thừng thô cỡ hai ngón cái, không đợi Ôn Duyên phản ứng lại, chỉ nghe rầu rĩ “Đông” một tiếng, nữ nhân theo tiếng dừng ở trên giường đất, xem như thí nguyệt thù triều ngã xuống, mà Hình Tam vài cái lại nhảy tới trên mặt đất, thẳng tắp mà nhìn, nữ nhân kia vì dùng mũi đáp đất nên phát ra vài âm thanh muộn.

Tuy rằng chỉ là từ giữa không trung ngã xuống ở trên giường đất, nhưng giường đất này cứng rắn vô cùng, phía trên lại nơi nơi đều là vết máu cùng hài cốt rơi rụng, dây thừng trói tay nữ nhân cũng chưa được cởi bỏ, Hình Tam cắt đứt, là bộ phận dây thừng treo ở không trung, nữ nhân miệng như cũ là bị băng dán trói chặt, có lẽ là bởi vì ngã đau, thời điểm đón ánh đèn nhìn qua, Ôn Duyên thấy được trong ánh mắt vừa rồi lạnh lẽo kia, cư nhiên toát ra hơi nước.

“Đừng dùng loại ánh mắt này nhìn chúng ta, muốn giết cô, cô đã sớm đã chết.”

Hình Tam nói làm Ôn Duyên có chút giật mình, người này ngày thường vô thanh vô tức, thoạt nhìn cũng không giống như khẩu hạ không lưu tình, như thế nào lúc này…… Đột nhiên liền không thương hương tiếc ngọc.

Nữ nhân làm như bị Hình Tam nói trúng điểm mấu chốt, phỏng chừng cũng là minh bạch đối phương nói chính là lời nói thật, vì thế chậm rãi bình tĩnh lại, nàng gục đầu xuống, ý đồ nâng đôi tay bị trói lên, thời gian đôi tay kia bị trói nhất định không ngắn, toàn bộ thủ đoạn khiến cho đến đầu ngón tay cũng phát tím, thời gian dài máu không lưu thông, làm cho tay nàng chỉ chỉ có thể run rẩy, lại không làm được bất luận động tác nào cần độ cong uốn lượn.

Làm như nỗ lực một hồi lâu, nhưng bằng thể lực cùng trạng thái của nàng hiện tại, thật sự không có biện pháp tự mình cởi trói tay, huống hồ hai chân cũng bị trói chặt, cả người hiện tại, toàn thân đều là trạng thái nửa chết lặng. Lại thở dốc một hồi lâu, nàng mới đọc nhấn rõ từng chữ không rõ mà cắn băng dán nói: “Làm ơn mở ra.” *(Jeje: Câu này chém một tí, không hiểu rõ qt nói gì nhưng mà chắc chắn là xin mở dây trói)*

Hình Tam cầm chủy thủ đi đến trước mặt nữ nhân, sau khi đứng thẳng hai giây, hắn mới không nhanh không chậm đem dây trói trên tay nữ nhân cắt đứt, công tác của hai nam nhân kia cũng quá mức, một nữ nhân, chỉ một đôi tay liền trói đến sáu nút thắt.

Nút thắt này có công năng co rút lại, chỉ biết càng thắt càng chặt, hơn nữa mỗi một cái đều rất nhỏ, để lại trên cổ tay một đạo dấu vết màu đỏ tím, hơn nữa lúc treo nàng lên là dùng dây thừng trói thêm một lần, cho nên những nút thắt kia đã khắc sâu trên da, hiện nay cắt đứt, thời điểm gỡ ra cơ hồ hợp chung với một lớp da, vết máu rơi, thoạt nhìn cũng khiến người không đành lòng.

Đôi tay nữ nhân đạt được tự do nhưng lại không động, nàng như cũ duy trì động tác bị trói chặt cứng đơ

kia, biểu tình trên mặt bớt phần thống khổ, hiển nhiên lần cởi bỏ này, đột nhiên sung huyết làm nàng cảm thấy không khoẻ.

Nhưng Hình Tam không quản nhiều như vậy, sau vài cái lại đem nút thắt chỗ cổ chân cắt đứt, cư nhiên trực tiếp ôm cổ nữ nhân làm nàng cúi đầu, rồi sau đó "Vèo" một tiếng, băng dán cột sau gáy nữ nhân được tháo ra, chỉ là băng dán kia còn hơi dính, Hình Tam cau mày, đem băng dán phía chỗ đầu tóc nữ nhân bóc xuống từ từ, đến khi đến chỗ bộ mặt, động tác hắn hơi dừng một chút, rồi sau đó kéo nhanh "Bá" một tiếng, nữ nhân kia theo đó cau mày, hiển nhiên đột nhiên lập tức như vậy, làm nàng cảm nhận được đau đớn.

Chỉ là ngoài dự kiến của Ôn Duyên, nàng cư nhiên không có mở miệng, mà là ngẩng đầu thật sâu mà nhìn Hình Tam liếc mắt một cái. Chỉ là Hình Tam hiện nay còn mang kính râm cùng khẩu trang, nàng tuy rằng nhìn không thấy ngũ quan đối phương, nhưng vẫn cứ thẳng tắp mà tiếp tục nhìn.

Đám người Tạ Sâm lúc này cũng vào được nhà ở, Phác Tĩnh Nghiên mới vừa tiến vào liền nhịn không được bưng kín miệng khắc chế nôn khan, những người khác sắc mặt cũng không tốt, rốt cuộc trường hợp nơi này thật sự quá làm người buồn nôn, hơn nữa xung quanh chỗ nữ nhân kia ngồi……

Ôn Duyên mắt nhìn tất cả mọi người vào được, Hình Tam cũng đã đem dây trói nữ nhân kia gỡ ra, chuyện này là hắn thu xếp phải làm, hiện nay nữ nhân cũng được cứu trợ, lại sau chuyện này, hắn cũng không muốn làm quá mức cố tình.

"Chúng ta chỉ là đi ngang qua, nghe được thanh âm cô mới quyết định tiến vào vừa lúc thấy tất cả. Nếu hiện tại hai người kia đi rồi, cô cũng tự do, chúng ta còn muốn tiếp tục lên đường," Ôn Duyên lời này mới nói một nửa, ai ngờ Chu béo nhanh chóng mở miệng ngắt lời nói: "Không sai, chính là không biết cô nương định đi đâu? Nếu tiện đường, không bằng đi cùng chúng ta?"

Ôn Duyên biểu tình ngưng lại, chỉ là vẫn luôn nhàn nhạt đảo cũng không rõ ràng, nói thật ra, Chu béo hiện nay thịnh tình mời như vậy, xem như tình lý bên trong, nhưng lại cũng là ngoài ý liệu, rốt cuộc Chu béo đã từng nhiều lần mệnh lệnh và giảng giải nhắc nhở bọn họ không cần hảo tâm giúp đỡ người khác, mà lần này……

Nữ nhân ngồi ở trên giường làm lơ máu loãng cùng phần còn lại của chân tay đã bị cụt bên cạnh, ánh mắt thẳng tắp mà đảo qua đoàn người Ôn Duyên, cuối cùng đem ánh mắt dừng ở trên người Hình Tam vẫn luôn trầm mặc, miệng đóng mở vài lần, thanh âm có chút khàn khàn nói: "Cám ơn."

Hình Tam không có tỏ thái độ, không có gật đầu cũng không có theo tiếng, nhưng thật ra Chu béo không chê phiền toái mở miệng nói: "Người chị em a, nơi này thật sự không phải chỗ để nói chuyện, cho dù lá gan ngươi lớn, lòng chúng ta cũng chán ghét a. Xe chúng ta ở ngay bên ngoài, trên xe quần áo đều có sẵn, cô đi lên đổi kiện quần áo, chúng ta hảo hảo nói chuyện?"

Có thể là hắn tìm từ tương đối bình dân, nữ nhân cũng không có biểu hiện biểu tình bài xích, Chu béo không ngừng cố gắng nói: "Bất quá cô yên tâm, nếu cô không muốn, chúng ta tuyệt đối sẽ không ép cô lưu lại. Chỉ là chị em gái à, cô xem nơi này trước không có thôn, sau không có cửa hàng. Tôi cảm thấy nếu tôi là cô, sẽ gắt gao đi theo đám người chúng ta, chúng ta là đi đến khu an toàn, cô chỉ cần xuất lực thời điểm

giết tang thi, chúng ta sẽ không để cô màn trời chiếu đất đói bụng. Mấy cái khác không cam đoan được, nhưng điểm này béo ca tôi có thể cam đoan với cô."

Thấy nữ nhân thần sắc do dự, ánh mắt không ngừng đánh giá đoàn người bọn họ, Chu béo nhanh chóng duỗi tay khoa tay múa chân một chút hướng Phác Tĩnh Nghiên, "Hơn nữa chúng ta cũng có nữ đồng chí, cô tổng không cần lo lắng vấn đề khác, tuy rằng chúng ta đều là nam, nhưng bởi vì chúng ta là nam, mới làm không được chuyện hai tên khốn khiếp kia làm, đối xử với nữ nhân như vậy, bọn họ không tính là nam nhân."

Buổi nói chuyện của Chu béo làm thần sắc nàng buông lỏng không ít, cũng là vì thời gian dài bị treo lên làm hao phí rất nhiều tinh lực của nàng, nàng thấy một đám người tuy rằng cũng chưa có biểu tình đặc biệt gì, nhưng cơ hồ ánh mắt bình tĩnh, đối với nàng xác thực cũng không ác ý, lập tức trong lòng thả lỏng không ít.

Chỉ là, lời hai người kia nói bên ngoài, vẫn khiến nàng trong lòng tồn tại nghi vấn đối với bọn họ, nhưng liền tính bọn họ là cái gọi là "đợt người thứ hai tìm nàng", nàng hiện tại ở hoàn cảnh địa vị xấu như vậy, bọn họ còn có thể cùng nàng nói chuyện đàng hoàng……

Nữ nhân hơi hơi rũ mắt xuống, mắt nàng nhìn đến bây giờ vẫn là đôi tay vô pháp tùy tâm cử động, đôi tay này không biết khi nào mới có thể hoàn toàn khôi phục tri giác. Nàng bị trói một ngày một đêm, nếu không phải đánh cuộc vận khí ý đồ kêu vài tiếng, lại vừa vặn khiến những người này phát giác tiến đến cứu giúp, qua đêm nay hai người kia, sẽ đối với nàng làm ra sự tình gì, thật sự không cách nào đoán trước.

Ngày này một đêm, nghe được, nhìn đến, đã sớm làm tinh thần nàng kề sát ngưỡng hỏng mất cùng với thể xác và tinh thần đều mệt, nếu có thể, nàng thật sự rất muốn hảo hảo nghỉ ngơi, cho dù chỉ là an tâm ngủ một giấc, cũng đã là thiên đại vạn hạnh……

Phác Tĩnh Nghiên rốt cuộc vẫn là nữ nhân, nhìn cảnh tượng xung quanh, đại thể cũng có thể đoán được nữ nhân đối diện đã trải qua cái gì. Hơn nữa phía trước lại có lời khuyên bảo của Chu béo, nàng đại thể cũng minh bạch ý tứ thế nào, bởi vậy chậm rãi đi đến cạnh giường đất, duỗi tay nhẹ nhàng đặt lên đầu gối nữ nhân.

"Theo chúng ta lên xe đi, tôi giúp cô đổi quần áo, cô cũng có thể an tâm nghỉ ngơi. Muốn nói cái gì, ngày mai nói cũng kịp." Thời điểm nói đến đây, nàng quay đầu nhìn đám người Chu béo liếc mắt một cái, rồi sau đó lại quay đầu lại đối với nữ nhân nói: "Cô sắc mặt đều đã phát xanh, quần áo trên người cũng nên thay mới được, nếu cố nén chính mình ở tại chỗ này, thật sự là một chuyện phi thường nguy hiểm, vẫn là nên theo chúng ta đi thôi?"

Biểu tình Phác Tĩnh Nghiên tuy rằng chưa nói thay đổi bao nhiêu lớn, nhưng ánh mắt thật ra chân thành tha thiết thực, nữ nhân nhìn chằm chằm vài giây, cảm thụ được tim vẫn luôn đập hoảng loạn trong lồng ngực có xu thế bình tĩnh lại, nàng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, gật gật đầu nói: "Vậy phiền toái các người."

Phác Tĩnh Nghiên nguyên bản còn muốn đáp lại một tiếng, ai ngờ nữ nhân này nói xong một câu, thân thể liền ngã sau! Mắt nhìn, cư nhiên liền hôn mê bất tỉnh!

43. Chương 43

"Cậu tỉnh?"

Nữ nhân vừa mới mở to mắt, nhìn thẳng Phác Tĩnh Nghiên đang nhìn chằm chằm dò hỏi chính mình, rồi sau đó nàng nhanh chóng mà nhìn hoàn cảnh xung quanh liếc mắt bốn phía, qua vài giây mới lấy lại tinh thần. Nàng ngưng thở chống tay lên sofa muốn ngồi dậy, nhưng ai biết tay mới vừa đụng tới sofa, liền đau đến mức khiến nàng phải hít vào một hơi khí lạnh.

Tay này tuy không còn màu tím đen như hôm qua, nhưng thoạt nhìn vẫn cứ là đỏ sậm, vết thương trên cổ tay bị trói nút thắt chặt đã được cẩn thận băng bó, vết thương trên cổ chân cũng như thế.

Nữ nhân cúi đầu nhìn quần áo trên người mình đã được đổi tốt, không đợi đặt câu hỏi, Phác Tĩnh Nghiên đưa bình nước khoáng cho nàng, âm thanh nhẹ nhàng mà mở miệng nói: "Cậu đã hôn mê hai ngày, quần áo là tôi thay cho cậu, yên tâm đi, người khác không nhìn thấy."

Nữ nhân nhận nước khoáng, mắt nhìn nhóm người ngồi ở bốn phía hoặc nhắm mắt dưỡng thần, hoặc cúi đầu nghiên cứu bản đồ, rũ xuống đôi mắt trầm mặc vài giây, mới chậm rãi mở miệng nói: "Cám ơn."

"Hừ! Người chị em cô không cần câu nệ như vậy, bất quá cô nên cảm ơn tiểu Phác, nàng chính là xoa bóp cho cô suốt hai ngày nay a, cô còn cần phải chú ý, đừng bắt tay làm việc đè nặng. Đôi tay tốt như vậy, nếu không thể dùng tới, sẽ rất đáng tiếc a."

Thanh âm Chu béo đột nhiên từ loa phát ra, nữ nhân thực sự sửng sốt một chút, nàng nhìn cái loa, lại nhìn màn hình tinh thể lỏng trước mắt phát tình hình bốn phía quanh xe, cùng với bộ dáng mỗi người đối với nàng đều mang cảm xúc nhàn nhạt, ánh mắt cuối cùng dừng ở trên chai nước khoáng, làm như nghĩ thông suốt cái gì, nâng tay lên, muốn vặn nắp chai.

Phác Tĩnh Nghiên nhẹ nhàng cản động tác nàng lại, duỗi tay thay nàng vặn nắp bình chai nước khoáng kia, theo động tác của nàng, âm thanh thanh thúy của nắp bình cùng phần plastic phía dưới tách ra vang lên. Nữ nhân nhìn động tác Phác Tĩnh Nghiên, yết hầu nuốt một chút, đôi tay nhẹ nhàng tiếp được bình nước khoáng, nâng cái chai ngẩng đầu lên liền vội vàng mà uống.

Bất đồng với Hình Tam ngày ấy chỉ cần hai ba hớp là hết sạch, nữ nhân miệng nhỏ nuốt từng ngụm, cách mỗi lần lại dừng một chút, tựa hồ cũng không muốn làm trò trước mặt nhiều người như vậy, nhanh như vậy liền đem bình nước uống. Nhưng có lẽ do quá khát, luôn là dừng lại không tới hai giây lại nhịn không được ngửa đầu tiếp tục uống, thẳng đến khi chai chỉ còn dư lại một phần tám, nàng lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

"Cậui không cần lo lắng, ăn uống chúng ta đã chuẩn bị trước, dọc theo đường đến khu an toàn này, hẳn là không có vấn đề gì. Hơn nữa béo ca phía trước cũng nói với cậu rồi, chờ tay cậu tốt lại, cùng chúng ta đánh tang thi là được. Cậu trong lòng cũng không cần có áp lực. Hai ngày này cậu cũng chưa ăn cái gì, đói bụng

đi?"

Phác Tĩnh Nghiên vừa nói chuyện, vừa dựa theo phân phó lúc trước của Chu béo, từ ngăn tủ trên đỉnh lấy đồ ăn ra, là bánh mì lạp xưởng cùng một ít thịt vò. Nàng nhất nhất mở gói đặc bên người nữ nhân, cũng không nói gì nữa, chỉ là nhẹ nhàng đem đồ vật hướng trong tầm tay nữ nhân đẩy đẩy.

Nữ nhân ngửi thấy hương vị của thịt vò cùng bánh mì truyền đến, cảm giác dạ dày bên trong đói kêu vang phóng đại lên không ít, đã ba ngày không có ăn cơm, giờ này khắc này cảm giác ăn uống có chút bỏng cháy, nàng lại không quan tâm bất luận kẻ nào, cầm lấy bánh mì liền mồm to mà cắn, cùng với tư thế mới uống nước vừa rồi hoàn toàn bất đồng, có thể thấy được là thật sự đói cực kỳ.

Một cây lạp xưởng bị nàng cắn bốn cái liền ăn sạch sẽ, phần thịt không lớn lắm dùng muỗng múc mấy cái múc sạch, Phác Tĩnh Nghiên xem ở trong mắt, hơi hơi mà thở dài.

Thẳng đến khi cái bánh mì cực lớn kia bị nàng toàn bộ ăn hết, nữ nhân mới nhìn mọi người xung quanh liếc mắt một cái, lại nhìn thoáng qua loa. Nàng ngừng lại hai giây, hơi hơi đề cao chút âm lượng nói: "Việc đã đến nước này, vậy cũng xin nói thẳng. Lời hai người kia nói trong sân đối với các người, tôi đều nghe được. Nếu như hai người kia nói vậy, đoán được người nào đó trong số các người, hẳn cũng không phải người thường." Thời điểm nói đến đây, ánh mắt của nàng theo bản năng liền dừng ở trên người Tạ Sâm, nhưng Tạ Sâm tựa như không nghe được lời nàng nói, vẫn luôn rũ mắt nhìn bản đồ trong tay mình.

Nữ nhân đành phải dịch mở mắt, nhìn về phía những người khác nói: "Nhưng bất luận các người vì cái gì cứu tôi, tôi trên người không có đồ vật gì đáng giá để các người cảm thấy hứng thú, không chỉ có như thế, thu lưu tôi, cũng chỉ sẽ mang đến cho các người vô tận phiền toái. Vì tôi một người xa lạ mà liên lụy toàn bộ đội ngũ bằng hữu, thật sự đáng giá?"

Ôn Duyên nheo lại đôi mắt vẫn luôn dưỡng thần, bọn họ cứu nàng cứu đích xác đột ngột. Nàng lúc ấy cầu cứu cũng chỉ có thể nói là theo bản năng cầu sinh phản ứng, có lẽ căn bản không nghĩ tới thật sự có người sẽ đến cứu nàng, nhưng cố tình lại có người vào thôn cứu nàng. Nếu như không phải đám người bọn họ, những người khác thật đúng là khó ở cái địa phương tối lửa tắt đèn kia, chuẩn xác tìm được nơi ở của ba người họ. Hơn nữa dưới tình huống xuất hai nam nhân quỷ dị cùng con rắn lớn như vậy, cũng như cũ nguyện ý vào nhà cứu nàng. Hơn nữa trong phòng là cảnh tượng như vậy, còn có thể nguyện ý đem nàng mang theo lên đường……

Những tình cảnh cùng trường hợp đó, tùy tiện đổi thành người thường khác gặp phải, chỉ sợ sớm giơ chân chạy, còn ai muốn quản sống chết của nàng.

Nhưng cố tình Chu béo còn đòi mang theo nàng lên đường, kỳ thực trước sau kết hợp lại, hắn cũng cảm nhận được một chút tin tức, chỉ là Tạ Sâm cùng Chu béo chưa bao giờ nói qua chuyện phương diện kia. Hiện tại nữ nhân này không chút lưu tình đem mặt làm trò của mọi người nói rõ, nếu Chu béo không cho câu trả lời hợp lý, nghĩ đến nữ nhân này cũng vô pháp tin tưởng bọn họ không hề có ý tốt khi mang theo nàng. Thô thì thô, nhưng biện pháp này cũng đủ đơn giản thô bạo.

"Nếu người chị em cô hỏi như vậy, tôi đây cũng ăn ngay nói thật. Hai người kia là ai, tin tưởng cô cũng biết đi, kia cùng bọn họ đối lập chính là một phương nào, cô hẳn là cũng rõ ràng a, chúng ta tìm cô về, nhưng

là tuyệt đối sẽ không hại cô."

Nữ nhân khẽ cười một tiếng, tầm mắt thẳng tắp mà nhìn chằm chằm loa, phảng phất nàng đang cùng Chu béo đối diện: "Tuyệt đối sẽ không hại tôi? Hừ, chỉ sợ anh căn bản là không biết, các người vì cái gì muốn tìm tôi đi? Các người căn bản không phải đợt người thứ hai tới tìm tôi, chỉ trùng hợp là người tổ chức, lại vừa vặn đi ngang qua mà thôi. Hai người kia nói vậy làm anh cảm thấy tôi là người tổ chức muốn tìm, cho nên anh thà rằng ăn không uống không, cũng nhất định sẽ cung phụng tôi cho đến khu an toàn. Là như thế này, không sai đi?"

Nữ nhân nói làm Chu béo nhíu mày, vì cái gì giọng nói của nàng trào phúng nặng nề như vậy, rốt cuộc là nhiệm vụ gì? Bộ đàm trên người hắn vẫn chưa có động tĩnh nào, mặt trên hẳn là không có phải bất luận nhiệm vụ gì xuống dưới mới đúng. Nếu có nhiệm vụ, liền tính hắn không có nhận được bất luận tin tức gì, Tạ Sâm tổng sẽ không một chút tin tức cũng chưa thu được. Chỉ là Tạ Sâm cái gì cũng chưa nói a. Nhiệm vụ phía trên phái xuống, Tạ Sâm cơ hồ không khả năng không biết, bởi vì luôn có khả năng sẽ yêu cầu hiệp trợ, hắn xác định loại nhiệm vụ này Tạ Sâm căn bản không có lý do gạt hắn, kia như thế nào……

"Đợt người thứ nhất, cô gặp qua?"

Tạ Sâm đột nhiên mở miệng, nữ nhân cũng đem tầm mắt từ loa chuyển sang trên người hắn, Tạ Sâm ánh mắt rõ ràng bình tĩnh thâm thúy, nữ nhân lại theo bản năng có chút khẩn trương, nàng nhấp môi dưới, mới mở miệng nói: "Không sai."

Tạ Sâm hơi hơi rũ mắt xuống, dùng ngón trỏ vuốt ve bản đồ bên phải bên cạnh, "Là dạng người gì?"

Vấn đề của Tạ Sâm làm nữ nhân trầm mặc một lát, hai giây sau nàng hơi hơi nhíu hạ mày, nàng cẩn thận mà nhìn chằm chằm biểu tình Tạ Sâm, châm chước mở miệng nói: "Một nam một nữ, nam chính là dị năng hệ hỏa, nữ chính là dị năng hệ băng, đầu tóc nữ nhân kia rất dài, cột một cái đuôi ngựa."

Nữ nhân trả lời làm Ôn Duyên đều lắp bắp kinh hãi, một đoạn này, trong sách không có viết, hoặc là trong sách nữ nhân này cũng không có hồi ức đoạn tình tiết trên, cách nói của nàng thực sự làm người cảm thấy quen thuộc, băng hệ dị năng, hỏa hệ dị năng, tóc dài đuôi ngựa……

"Sâm tử, cậu thấy thế nào?" Chu béo thanh âm có chút phát trầm từ loa truyền ra, người trong xe đều chú ý việc này, trong lúc nhất thời yên tĩnh một mảnh, không một chút tiếng vang.

Tạ Sâm biểu tình bình tĩnh mà nhìn nữ nhân, qua một hồi lâu mới mở miệng nói: "Kia không phải người chúng ta. Là có người…… Vàng thau lẫn lộn." *(Jeje: Ý bảo có người giả dạng ấy ~~)*

Tạ Sâm nói, làm nữ nhân có chút hỗn loạn. Không biết vì cái gì, nàng cảm thấy Tạ Sâm nói là có thể tin. Nhưng nàng vẫn luôn cho rằng, là tổ chức của Tạ Sâm, cùng một tổ chức khác cùng nhau tranh đoạt đuổi bắt nàng, nhưng nháo đến cuối cùng, cư nhiên nói cho nàng biết, đám ngươi kia căn bản không phải người tổ chức Tạ Sâm? Chỉ là nếu không phải, những người đó vì cái gì cũng cùng hai xà nam kia cùng nhau bắt nàng? Nếu là người tổ chức Tạ Sâm, nàng còn có lý do có thể lý giải ý tưởng bắt nàng của bọn họ, chỉ là nếu không phải……

Biểu tình nữ nhân có chút hoảng loạn tự nhiên không thoát được đôi mắt Tạ Sâm, hắn nghiêng đầu xem xét màn hình tinh thể lỏng, ngay trên con đường phía trước dừng lại một chiếc xa việt dã mạo hiểm bốc khói đen. Nữ nhân còn đang cúi đầu, làm như vội vã suy nghĩ cái gì, Tạ Sâm không có phản ứng nàng, giơ tay dùng điều khiển từ xa điều tiết đến phương hướng hình ảnh phía trước, hình ảnh chợt phóng lớn không ít, trong xe kia còn hai người, chỉ là từ thân hình nhìn xem, hai ngươi dường như, đang động thủ?

"Người chị em, cô cũng không cần quá khẩn trương, chuyện của cô chúng ta về sau lại nói. Sâm tử, chúng ta giúp họ một phen, hay trực tiếp đi?"

Chu béo nhìn hình ảnh phía trước, hướng loa không nhanh không chậm mà nói. Phía trước xe việt dã treo quân bài, hơn nữa nam nhân ngồi ở ghế điều khiển biến thành tang thi mặc quân trang, nam nhân ngồi bên cạnh chính là kiệt lực chống lại tang thi, hắn nhưng thật ra không có mặc quân trang, chỉ là giống như trong xe bị khóa, bằng không hắn cũng sẽ không cùng tang thi động thủ lại không xuống xe. Tình huống này đối với hắn thật đúng là bất lợi, cùng tang thi đánh nhau trong không gian chật hẹp như vậy, thật sự quá nguy hiểm.

Ôn Duyên từ lúc thấy rõ ràng hình ảnh kia trong nháy mắt, liền cả người đều như bị điểm huyệt, nghe thấy Chu béo dò hỏi như thế, lập tức càng là không lo lắng đi xem biểu tình bất luận kẻ nào, đột nhiên đứng dậy liền hướng xe nói: "Dừng xe! Mau dừng xe!"

Ôn Duyên thình lình xảy ra phản ứng làm tất cả mọi người ngây ra một lúc, Chu béo cũng là ngốc một chút, "Ôn Duyên, người này cậu nhận thức a?"

Chu béo hỏi chuyện làm Ôn Duyên cũng ngây ra một lúc, nhận thức…… Có thể xem là nhận thức sao……

Trước khi mỗi người nam nhân phát hiện mình là gay, chỉ sợ đều không tin tưởng chính mình là gay đi. Cho nên thời điểm ở đại học, hắn cũng không thể ngoại lệ đối với một người nam nhân sinh ra tình tố quá ngây thơ mờ mịt. Tuy rằng tình tố kia chưa bao giờ nở hoa càng sẽ không có kết quả, thậm chí từ đầu đến cuối đều chỉ bị hắn giấu thật sâu ở đáy lòng chưa bao giờ trồi lên, nhưng bất luận sâu cạn hay không, nó cũng đều xác thực từng tồn tại.

Hàn Thịnh, nam nhân duy nhất trong suốt hai mươi mấy năm cuộc đời đi qua của hắn từng có hảo cảm, sau khi tốt nghiệp đi phương khác chưa từng gặp mặt lại, nhưng hiện tại cư nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn, hơn nữa còn đang cùng tang thi liều chết vật lộn…..

Tạ Sâm hơi hơi híp mắt, hắn trầm mặc mà nhìn Ôn Duyên không coi ai ra gì chạy xuống xe, nhìn Ôn Duyên dùng điện côn một phen giết chết tang thi kia qua cửa sổ, hắn nhìn Ôn Duyên cư nhiên ở dưới tình thế cấp bách, tay không ngần ngại bỏ vào trong xe giúp nam nhân kia mở khóa. Chờ đến sau khi nam nhân xuống xe, Ôn Duyên luôn luôn phản ứng đạm bạc, cư nhiên phát ngoan dùng điện côn đem tang thi còn lại lăn lộn tiêu diệt.

Hay, thực hay.

Tạ Sâm đứng dậy, đứng thẳng trước mặt màn hình tinh thể lỏng, hắn nhìn nam nhân kia vòng qua xe đi

đến bên cạnh Ôn Duyên, làm như dò hỏi cái gì, hắn nhìn bộ dáng Ôn Duyên cúi đầu, vẻ mặt khẩn trương không biết làm sao. Không khí xung quanh giống như trở nên loãng, tất cả mọi người theo bản năng không dám lên tiếng, ngay cả Chu béo luôn luôn tùy tiện, đều đứng một bên xem động tĩnh phía trước, trong chốc lát lại nhìn liếc mắt Tạ Sâm trong xe, lại không dám nói lời nào.

Tạ Sâm từ đầu đến cuối không nói một chữ, hắn chỉ là ánh mắt ngăm đen mà nhìn chằm chằm hai người xa xa phía trước, đôi mát vẫn luôn bình tĩnh, chỉ là dĩ vãng ấp ủ nào đó bị lốc xoáy cảm xúc điên cuồng áp lực.

44. Chương 44

"Ôn Duyên? Cậu là Ôn Duyên đi? Thật không nghĩ tới có thể ở chỗ này nhìn thấy cậu! Không có việc gì đi?"

Lời nói của Hàn Thịnh vừa cao hứng vừa quan tâm, làm Ôn Duyên cơ hồ trong lúc nhất thời cũng không biết nên trả lời như thế nào. Tim hắn ngừng đập trong một chớp mắt, không biết là đang khẩn trương hay là chờ đợi, miệng tuy là giương lên, nhưng một chữ cũng không nói ra được.

"Từ sau khi tốt nghiệp cũng không gặp lại, nghe nói cậu đi Xuân Giang công tác, có khỏe không?"

Một từ "Xuân Giang" làm Ôn Duyên vừa rồi còn có chút kích động tâm tình, lập tức nhanh chóng lạnh, khóe miệng thật vất vả dâng lên độ cong cũng lập tức biến mất. Không vì cái gì khác, đơn giản vì địa danh này chỉ có trong sách…… Xuân Giang, là chỗ trong sách, cùng hiện thực không quan hệ nửa cọng lông, cùng hiện thực…… Không quan hệ nửa cọng lông.

Ôn Duyên không biết nên hình dung tâm tình giờ khắc này như thế nào, hắn ngẩng đầu thẳng tắp mà nhìn chằm chằm Hàn Thịnh mấy giây, thẳng đến khi đối phương muốn giơ tay bắt lấy tay hắn hỏi chuyện, hắn mới nhẹ nhàng thu tay lại, chậm rãi gật gật đầu.

Hàn Thịnh vươn tay ngừng ở giữa không trung, hắn sửng sốt một giây, rồi sau đó có chút ngượng ngùng mà cười cười thu hồi.

Hàn Thịnh cư nhiên cũng sẽ xuất hiện tại quyển sách này, Ôn Duyên thật là trăm triệu lần không nghĩ tới.

Lùi vạn bước mà nói, cha mẹ nuôi hắn đều xuất hiện, Hàn Thịnh xuất hiện có gì kỳ quái đâu. Chỉ là vì cái gì, vì cái gì Hàn Thịnh nói hắn đi công tác ở Xuân Giang. Chẳng lẽ, trong quyển sách này còn có một Ôn Duyên khác sao? Bằng không người cha mẹ nuôi cùng Hàn Thịnh từng tiếp xúc là ai? Thật sự có một Ôn Duyên khác, trước kia ở thế giới này thay hắn nhận thức những người này sao, kia có thể hay không có một ngày, hắn trong lúc vô tình ngẩng đầu, liền thấy được một chính mình khác đây……

"Ôn Duyên, cậu……"

Hàn Thịnh nói còn chưa nói xong, một bàn tay thon dài từ cổ mặt Ôn Duyên vươn tới, nhẹ nhàng dừng ở trên vai Ôn Duyên. Ôn Duyên hơi hơi rũ mắt không động đậy, tay kia ôm lấy cánh tay Ôn Duyên, gắt gao nắm chặt.

Hàn Thịnh nhìn thoáng qua tay kia, rồi sau đó nâng mắt lên đối diện chủ nhân cánh tay đó, Tạ Sâm lại đến nhìn cũng chưa liếc mắt nhìn hắn một cái, mang theo Ôn Duyên quay đầu lại liền hướng xe đi, một câu cũng không nói.

"Từ từ! Ôn Duyên, các người……"

Tạ Sâm không nhanh không chậm mà dắt Ôn Duyên trở về, Ôn Duyên nghe thấy thanh âm Hàn Thịnh, bước chân không tự giác liền thả chậm một cái chớp mắt, Tạ Sâm biểu tình bất biến, chỉ là tay giữ lấy bả vai Ôn Duyên tăng thêm chút lực đạo, cả người phát ra khí thế, làm Ôn Duyên trong lúc nhất thời không dám lên tiếng.

(Jeje: Hơn 40 chương mới ngửi được mùi giấm chua, nhưng chất lượng chua thì khỏi bàn cãi =]]])

Nhưng nghĩ người phía sau rõ ràng đã không thể lại điều khiển xe việt dã, cho dù đã biết đối phương cũng không phải Hàn Thịnh hiện đại xuyên qua đây giống hắn, cho dù đã biết Hàn Thịnh này chỉ là nhân vật trong sách, nhưng ngữ khí thần thái kia, thậm chí tính cách ôn nhu, đều vẫn là bộ dáng lúc trước làm hắn bắt đầu sinh tâm động……

Nhớ trước đây……

Những ngày tháng ngây ngô lại bận rộn trong trường học, từng màn một hiện lên trong đầu, Ôn Duyên nói không rõ cảm thụ trong lòng. Hắn chỉ là thở ra thật dài, cho dù biết Tạ Sâm khả năng cao hứng không lớn, cũng vẫn hạ giọng mở miệng: "Cũng sắp nhanh đến khu an toàn, mang hắn theo đi."

Ôn Duyên nói làm Tạ Sâm hơi hơi nheo lại đôi mắt, lực đạo tay giữ vai Ôn Duyên, cũng đột nhiên tăng thêm, Ôn Duyên nháy mắt ăn đau, nhíu mày hít hà một hơi.

Kỳ thật cho dù không nói, mấu chốt vấn đề hiện tại cũng đã thực rõ ràng, Ôn Duyên biết, Tạ Sâm là xem Hàn Thịnh không vừa mắt. Tạ Sâm chỉ là không muốn mang theo Hàn Thịnh, loại không muốn này, đã mãnh liệt đến nỗi đối phương thậm chí mở miệng tìm cái cớ tâm tình cũng không có.

Chỉ là vừa rồi không biết như thế nào liền nghĩ tới rất nhiều chuyện từng xảy ra, Ôn Duyên trong lòng có chút phân loạn, nhưng cũng biết Tạ Sâm lúc này tuyệt đối không được chọc giận, bởi vậy đành phải hít vào một hơi làm chính mình bình tĩnh lại, ý đồ từ góc độ khác khuyên, "Xe hắn ngồi là quân xe, lái xe cũng không phải quân hàm bình thường, nhìn phương hướng cũng là trên đường quay về khu an toàn. Dẫn hắn về khu an toàn, chúng ta nhất định sẽ không tốn công vô ích. Nếu là chuyện nhỏ không tốn sức gì, sao không thuận nước giong thuyền đi."

Tạ Sâm biểu tình cũng không có bởi vì Ôn Duyên nói mà sinh ra thay đổi gì, hắn thậm chí đến đáp cũng

không đáp lại Ôn Duyên một lời, nhưng bước chân thật là dừng, nhưng vài giây đều là như vậy giằng co không có mở miệng, trong lúc Ôn Duyên trong lòng sốt ruột, không biết nên mở miệng như thế nào tiếp tục khuyên bảo, Hàn Thịnh đi lên trước mở miệng nói: "Tôi…… Có thể cùng các người đồng hành không? Khu an toàn tôi có vài người bạn, có lẽ có thể giúp được các người nhanh hơn chút."

Ôn Duyên rõ ràng cảm giác được trong nháy mắt Hàn Thịnh tới gần bọn họ, áp khí xung quanh cả người Tạ Sâm càng trở nên nặng nề, hắn vừa định nói chút gì để hòa hoãn không khí, ai ngờ một cái cảm giác làm hắn hơi hơi nhăn lại mi, lại ngưng thần cảm thụ hai giây, hắn nhanh chóng ngẩng đầu, hướng Tạ Sâm nói: "Tang thi sắp tới, có tang thi! Rất nhiều!"

Tạ Sâm nhìn Ôn Duyên thật sâu lúc sau, Ôn Duyên cũng ngẩng đầu nhìn thẳng hắn. Một lát sau, Tạ Sâm chậm rãi buông lỏng tay giữ bả vai Ôn Duyên, xoay người hướng xe đi lên.

Bả vai chợt trở nên lạnh làm Ôn Duyên sửng sốt một cái chớp mắt, chỉ là hiện nay không có thời gian chậm trễ, hắn quay đầu hướng Hàn Thịnh ý bảo nói, "Trước lên xe rồi nói."

Suốt nửa đường vẫn luôn không nói chuyện, Ôn Duyên là như thế nào cứu Hàn Thịnh, Tạ Sâm lại là như thế nào áp suất thấp, mỗi người trong xe đều nhìn thấy rõ ràng. Cho nên dù Hàn Thịnh sau khi lên xe, mặt mang mỉm cười tự giới thiệu hồi lâu, nhưng một đám người đều chỉ là lễ phép mỉm cười đáp lại một lần, nhiều thêm một câu cũng không có, ngay cả nữ nhân vừa mới được cứu kia cũng như vậy.

Tình huống này làm cho Ôn Duyên ngồi ở trên sô pha rất là xấu hổ, muốn mở miệng cùng Hàn Thịnh nói hai câu, trong lúc nhất thời lại không biết nói từ đâu, trong xe im ắng, không khí này cũng thật sự không thích hợp ôn chuyện.

"Ai, người anh em, vừa rồi các người trong xe kia, chuyện là như thế nào?"

Ôn Duyên giương mắt nhìn, từ thời điểm mới vừa trở lại trong xe, hắn liền cảm thấy rất kỳ quái. Bởi vì Hình Nhị vẫn luôn ngồi tiêu dao tự tại tại ghế phó lái, không biết như thế nào, hiện nay cư nhiên xuất hiện ở trong xe. Hắn vẫn luôn lẩm bẩm ngồi ở phía sau không có tầm nhìn trống trải xem thoải mái như phía trước, lúc này như thế nào lại vui lòng ngồi phía sau?

Hàn Thịnh đối với câu hỏi của Hình Nhị cười một chút, rồi sau đó khẽ thở dài một cái, nói: "Chuyện này cũng là tôi sơ sẩy, buổi sáng hắn bảo đôi mắt hắn không thoải mái, sau đó tôi xem cũng chỉ thấy đỏ một chút, cũng không có miệng vết thương gì, nhưng ai biết buổi chiều…… Ngay từ đầu cả người hắn đều có điểm không thích hợp, sau đó chỉ trong vòng mười phút, đột nhiên liền biến thành dáng vẻ kia."

Hình Nhị cũng đi theo tiếc hận mà thở dài, "Kia thật là đáng tiếc a, nhưng các người như thế nào bị như vậy? Là thời điểm giết tang thi đôi mắt không cẩn thận dính phải máu? Hay là?"

Hàn Thịnh cũng có chút không xác định, làm như gật đầu lại như là lắc đầu, "Cái này tôi cũng vô pháp

đưa ra câu trả lời chính xác, bởi vì ra ngoài một chuyến, giết tang thi là không tránh khỏi. Nhưng chúng ta cũng đều biết, máu tang thi tuyệt đối không thể dính vào miệng vết thương, đôi mắt ngược lại càng không ngoại lệ…… Nhưng nếu dính vào, hẳn là cũng là có cảm giác, nhưng hắn không có nói qua, cho nên…… Tôi cũng hoàn toàn không rõ ràng."

"Nga……" Nhìn Hàn Thịnh có chút bất đắc dĩ cười khổ, Hình Nhị chậm rãi gật gật đầu, hắn nhìn lướt qua Ôn Duyên bên cạnh, trên mặt treo lên mỉm cười liền hướng Hàn Thịnh nói: "Cậu cũng không biết, vừa rồi thời điểm thấy cậu bị nhốt ở trong xe, tiểu Duyên khẩn cấp như bị gì, nhận thức hắn lâu như vậy, trước nay chưa từng thấy qua hắn khẩn cấp như vậy đâu. Thời điểm các người ở trường học, quan hệ khẳng định không tồi đi?"

Hình Nhị nói làm Hàn Thịnh ngây ra một lúc, Ôn Duyên còn lại là mặt vô biểu tình đem đầu chuyển hướng về phía màn hình tinh thể lỏng, không quan tâm ánh mắt bất kỳ ai.

"Ân……" Hàn Thịnh làm như hồi tưởng nhẹ ân ra tiếng, rồi sau đó rũ mắt cười một chút, làm như nghĩ tới cái gì, đối với Hình Nhị có chút ngượng ngùng nói: "Kỳ thật nghiêm khắc mà nói, hôm nay hắn có thể nhận ra tôi, tôi mới cảm giác thực kinh ngạc. Tính cách Ôn Duyên tương đối cô độc, cũng không được giáo, ngày thường đều là độc lai độc vãng, nói khó nghe chút, chính là tiếp xúc không tốt lắm."

Nghe đến thời điểm đó, Hình Nhị ha ha hai tiếng gật gật đầu đáp lời, Hàn Thịnh cũng nhếch môi cười nói: "Thời điểm ở trường học, hoạt động xã đoàn hắn đều rất ít tham gia. Khi đó đều là tân sinh, tất cả mọi người đều có chút ý tứ. Ôn Duyên bất hòa với họ, đã từng có lời đồn nói hắn có bệnh tự kỷ, bất quá việc này không ảnh hưởng sự thật hắn lớn lên đẹp a, nữ sinh trong trường học, thích hắn cũng không ít đâu."

(Jeje: Tưởng tượng anh Nhị thì thổi lửa, anh Thịnh cho thêm củi vào =]]] Trước mặt chồng người ta mà nói như vậy ẻm sống sao =]]])

"Ha ha, nói như vậy, quan hệ giữa cậu với hắn tuyệt đối không bình thường a, bằng không như thế nào biết nhiều chuyện của hắn như vậy a."

Hình Nhị vô tâm nói một câu, làm ánh mắt Ôn Duyên lập tức dừng lại, hắn nghiêng đầu nhìn Hàn Thịnh liếc mắt một cái, Hàn Thịnh biểu tình làm như cũng cương một chút, rồi sau đó như cũ mang theo cười nói: "Hắn ở ngay lớp bên cạnh của tôi, lại đều nhập học cùng một thời gian, huống hồ……"

Hắn nghiêng đầu nhìn Ôn Duyên liếc mắt một cái, có chút cảm hoài mà than thở nói: "Thời điểm thi đấu năm ba năm ấy, tôi không cẩn thận sẩy hắn, kết quả chân hắn bởi vì tôi, cư nhiên gãy xương. Lúc ấy lo lắng hỏng rồi, sau lại nghe nói cha mẹ hắn có việc không thể đến chăm sóc hắn, tôi đơn giản liền ở bệnh viện bồi hắn hơn phân nửa tháng, muốn nói tiếp xúc…… Thẳng đến khi tốt nghiệp mới thôi, hình như cũng là nửa tháng kia đi?"

Nói xong lời cuối cùng, ánh mắt Hàn Thịnh dừng trên mặt Ôn Duyên, Ôn Duyên không thể không gật gật đầu cho hồi đáp khẳng định. Không biết có phải ảo giác của hắn hay không, hắn cảm thấy Hàn Thịnh này, cùng Hàn Thịnh hắn nhận biết có vài điểm bất đồng, còn phải nói nơi nào bất đồng, hắn lại không nói được nguyên do……

Hơn nữa hắn còn xác định một sự kiện hụt hẫng, đó chính là, chuyện Hàn Thịnh nói là chân thật có phát sinh, hiện thực cũng là như thế, ngay cả thời gian cùng nhân tố đều là không có biến hóa. Nói cách khác, có khả năng Ôn Duyên trong thế giới này, cùng trải qua của hắn, cảm thụ của hắn, đều là tương đồng.

"Nga, này liền có điểm đáng tiếc, tôi còn tưởng rằng, cậu cùng tiểu Duyên rất quen thuộc đi……"

Hình Nhị nói tới đây, mọi người cơ hồ đều nghe ra ý tại ngôn ngoại, phỏng chừng là nếu Hàn Thịnh thừa nhận hắn cùng Ôn Duyên tương đối quen, Hình Nhị liền sẽ hỏi một ít đề tài tương đối mẫn cảm, rốt cuộc quân xe kia còn có nam nhân mặc quân phục bên trong, ất khó không gợi lên lòng hiếu kỳ của mọi người, nhưng Hàn Thịnh chỉ là cười không có nói tiếp, tự nhiên liền đại biểu hắn cũng không quá hy vọng bị hỏi đến vấn đề phương diện kia, Hình Nhị chỉ đành nhún nhún vai, không hỏi tiếp nữa.

Mắt nhìn trời đã tối rồi, đổi thành lúc này ngày hôm qua, tất cả mọi người nên ăn cơm, nhưng Tạ Sâm vẫn luôn nhắm mắt lại ngồi ở chỗ kia, từ lúc Ôn Duyên cùng Hàn Thịnh lên xe, đôi mắt kia của hắn giống như chưa từng mở ra.

Cái dạng này của Tạ Sâm, Chu béo cũng không dám tự tiện dừng xe, buổi tối hôm trước tất cả mọi người đều được nghỉ ngơi nguyên vẹn, ban ngày hôm nay cũng không có phát sinh sự tình nào khác hao phí tinh lực, chỉ là cứ tiếp tục như vậy không phải chuyện hay a, từ giữa trưa tới giờ cũng đã là một quãng thời gian dài, cho dù không phải bụng đói kêu vang, hoặc nhiều hoặc ít cũng nên có hơi đói bụng……

Thời điểm Chu béo muốn mở miệng nói gì đó, Tạ Sâm đột nhiên mở bừng mắt, hắn trợn mắt thật giống như có hiệu ứng đặc thù, toàn bộ thùng xe lập tức liền phá lệ an tĩnh, bất đồng với sự yên lặng do không ai nói chuyện lúc trước, thời khắc hắn mở to mắt kia, phảng phất thanh âm hô hấp của mọi người đều không tự giác mà nhẹ lại.

Tạ Sâm lặng im một giây, rồi sau đó rũ mắt, đem bao lớn đặt bên cạnh sofa để trước hai chân mình. Bao lớn này là một trong những bao bọn họ một đám người mỗi người cướp đoạt ở siêu thị trước đó, trừ bỏ một bao lớn ở ngoài này, những thứ khác đều bị hắn thu vào trong không gian, mọi người tự dưng không có bất luận dị nghị gì, rốt cuộc bao kia lớn thì lớn, nhưng cũng tuyệt đối không đủ nhu cầu ăn uống của bọn họ về lâu dài.

Bao đồ vật này vẫn là do Ôn Duyên sau này lựa ra để dùng trong khẩn cấp, mọi người tuy rằng chưa nói rõ, nhưng cũng có ăn ý mơ hồ, nếu là ở thời điểm bất luận việc gì cũng không tiện sử dụng không gian, ba lô này, vừa lúc có thể giải quyết vấn đề đồ ăn.

Hiện nay Tạ Sâm đem ba lô này mở ra, đem đồ ăn giống nhau bên trong lấy ra, rồi sau đó vứt ra các hướng cho đám người, này liền đại biểu, Tạ Sâm không có ý tứ sử dụng không gian trước mặt nữ nhân kia cùng Hàn Thịnh, nếu hắn không có ý tứ này, một đám người tự nhiên ai cũng không dám nhiều lời.

Chỉ là làm Ôn Duyên nhịn không được xấu hổ chính là, đến nữ nhân ngày hôm qua đoàn người họ còn chưa biết tên họ, đều được một phần đồ ăn đủ dùng cho hai ngày. Nhưng Hàn Thịnh ngồi bên cạnh hắn, cư nhiên đến bình nước khoáng cũng không được cho……

Ôn Duyên muốn mở miệng, nhưng Tạ Sâm ở trong bao sờ soạng sau một lúc lâu, lại móc ra một phần đồ ăn, liền gõ gõ lên loa, hắn nghiêng đầu hướng loa thanh âm bình tĩnh nói: "Dừng xe, ăn cơm."

Ôn Duyên nhìn Tạ Sâm cuối cùng lấy ra tới một phần đồ ăn kia, thật đúng là bình quân đến đòi mạng, thoạt nhìn đó là đồ ăn của Chu béo hai hôm nay? Đi theo con đường này, dích xác khoảng hai ngày có thể đến khu an toàn, nhìn tư thế này của Tạ Sâm, là thật sự không định cho Hàn Thịnh một chút đồ ăn nào……

Không đợi Ôn Duyên mày nhăn lại, Tạ Sâm liền nghiêng đầu đi.

Hai người ánh mắt ở không trung đối nhau, Tạ Sâm ánh mắt ngăm đen thâm thúy, Ôn Duyên căng da đầu không lùi bước. Đồ vật trong không gian đích xác không thể tính toàn bộ đều là của hắn, nhưng trước khi gặp được đám người nam chính này, hắn cũng ở trong không gian thu rất nhiều đồ vật a!

Nhưng Tạ Sâm cứ như vậy thẳng tắp mà nhìn chằm chằm hắn…… Nhìn chằm chằm đến mức Ôn Duyên không thể hiểu được tâm liền hư cả người.

Hắn cũng không biết vì cái gì liền chột dạ, nhưng đôi mắt bình tĩnh khác thường kia của Tạ Sâm làm hắn cảm thấy nhút nhát, hắn biết từ lúc gặp được Hàn Thịnh Tạ Sâm đã khó chịu, loại khó chịu rõ như ban ngày này cơ hồ muốn phá xác mà ra, hắn vẫn là…… Hắn vẫn là không cần kích thích đối phương đi……

Ôn Duyên nghĩ nghĩ liền không tự giác dời đi tầm mắt, thẳng đến khi cảm giác Tạ Sâm cũng dịch đi tầm mắt, hắn lúc này mới ở trong lòng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, rồi sau đó qua lại nhấp môi dưới vài cái, lúc này mới rất là ngượng ngùng mà hướng Hàn Thịnh xin lỗi nói: "Thật sự ngượng ngùng, cậu cùng tôi trước chắp vá hai ngày đi, dù sao cũng sắp đến khu an toàn, chúng ta ăn ít một chút, không thành vấn đề đi?"

Hàn Thịnh nhanh chóng cười lắc đầu nói: "Không có việc gì, cậu đừng lo lắng, tôi đã luyện đến chỉ cần không đói chết là được. Vừa rồi không lên tiếng, là bởi vì vẫn luôn ngại nói chuyện. Cậu đừng biểu tình như vậy, tôi còn chưa cảm ơn mọi người đâu, cậu như thế nào…… Ngược lại còn xin lỗi tôi, ngốc sao."

Hàn Thịnh nói, làm Ôn Duyên càng là cảm thấy trong lòng biệt nữu. Nói đến cùng, hắn cũng là không muốn trước mặt đối phương sử dụng không gian. Hắn cũng nói không nên lời vì cái gì, khả năng cũng là vì trong lòng còn có ngăn cách đi. Tuy rằng năm đó đích xác sinh ra tình tố hắn không hiểu lắm, nhưng cảnh đời đổi dời, tuy không đành lòng đối phương thân lâm vào hiểm cảnh, chỉ là……

Đối phương nói mấy câu, liền lại làm Ôn Duyên lâm vào loại cảm xúc không biết suy nghĩ gì.

Tạ Sâm nheo lại đôi mắt, lướt qua nửa đỉnh đầu rũ xuống của Ôn Duyên, thẳng tắp mà nhìn về phía Hàn Thịnh.

Này vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn Hàn Thịnh một cái. Hàn Thịnh dường như cảm giác được nghiêng đầu nhìn về phía hắn. Đối với đối mắt hơi hơi nheo nheo lại kia của Tạ Sâm, hắn lấy bề ngoài thoạt nhìn chính là tuyệt đối không chê vào đâu được, lễ phép mỉm cười.

45. Chương 45

Chu béo xuống xe, liền thấy Tạ Sâm một người ngồi ở bồn hoa ven đường hút thuốc. Nơi này đèn đường đến buổi tối tự động sáng lên, bọn họ đã đi hai ngày rồi, đi thêm một chặng đường phía trước nữa là khu an toàn, chỉ là phải đi qua một khu dân cư, buổi tối tối lửa tắt đèn hơn nữa tất cả mọi người đều có chút mệt, nói tóm lại không có bảo hiểm, cho nên mọi người quyết định ngày mai ban ngày lại tiếp tục.

Chu béo quay đầu đem cửa xe đóng lại, rồi sau đó lại ấn một cái nút trên chìa khóa, cùng thời gian, phía dưới hai chiếc sofa trong thùng xe, không tiếng động mà lộ ra ba trang bị nhỏ dài cỡ ba centimet, nhìn qua, có chút giống đồ vật hắn dùng khi lần đầu tiên xâm nhập cửa hàng ngũ kim kia.

"Tra được?"

Vấn đề đột ngột của Tạ Sâm cũng không làm Chu béo bối rối, chỉ là cũng làm hắn nhíu mày, "Cũng khó trách Hình Nhị đều cảm thấy hắn không đơn giản, đến cậu cũng không quấy nhiễu được hắn, kia khẳng định là dị năng bẩm sinh của hắn. Hồ sơ hắn không có bất cứ vấn đề gì, nhưng bản thân chính là vấn đề không nhỏ! Phía trên nói hắn sau khi tốt nghiệp đi làm ở công ty dược Trung Lương, đến bây giờ mới nhậm chức ba năm, bên trong danh sách công nhân đích xác có hắn, ảnh chụp tư liệu đều chính xác không có lầm, chức vị cũng hoàn toàn không tính cao, nhưng trực giác ta thấy không đúng, cho nên cố ý tra xét công tác ba năm gần đây bên ngoài của Trung Lương, tên Hàn Thịnh này, căn bản chưa từng xuất hiện! Nói cách khác, trong ba năm rồi, hắn chưa hề đi làm!"

Tạ Sâm phun ra một ngụm khói, cũng không có phản ứng lại Chu béo, Chu béo cũng biết tư liệu như vậy cũng không dậy nổi bao nhiêu phản ứng của đối phương, vì thế đem nghi ngờ của mình nói ra, "Mẹ hắn họ Phương, đã sớm ly dị cùng bố hắn, trong nhà thân thích quan hệ cũng rất đơn giản, cũng không có quyền thế gì dựa vào. Cổ đông Trung Lương, trực hệ hoặc là gián tiếp, đều cùng hắn không có quan hệ gì. Công nhân Trung Lương họ Hàn hoặc họ Phương, từ trên xuống dưới tổng cộng 21 người, nhưng tôi từng tra xét một lần, không ai có liên hệ với hắn."

Thấy Tạ Sâm sắc mặt như cũ nhàn nhạt, Chu béo nhăn lại mi nói: "Tư liệu hồ sơ hắn trăm phần trăm là giả, chỉ là hư danh mà thôi, nhưng hư danh như vậy cũng quá tốt a, ba năm rồi hắn đều lãnh tiền của Trung Lương! Bên trong cư nhiên cũng không có xuất hiện bất luận vấn đề gì? Này chẳng lẽ không phải vấn đề lớn nhất sao?"

Tạ Sâm giương mắt nhìn về phía Chu béo, Chu béo thấy được ánh mắt Tạ Sâm, chậm rãi gật gật đầu, nói: "Tôi hoài nghi bản thân Trung Lương chính là vấn dề lớn, hơn nữa tình huống bản thân hắn cũng quá khả nghi, cho nên đã truyền tin cho lão gia tử. Lão gia tử đáp lời nói hiện tại rất nhiều đồ vật vô pháp thâm nhập điều tra, chỉ có thể đến sau khi vào khu an toàn, lại cùng chúng ta bàn bạc kỹ hơn. Hắn bảo chúng ta đừng hành động thiếu suy nghĩ, nếu Trung Lương bên kia do kẻ bên kia khống chế, Hàn Thịnh cùng chúng ta tương ngộ, rất có thể không phải ngẫu nhiên."

Tạ Sâm cực chậm mà chớp mắt, ánh mắt dừng ở phía trước trên mặt đất, trên mặt không có biểu tình gì, "Đương nhiên không phải ngẫu nhiên, hắn lúc ấy ở trong xe cùng tang thi giằng co, trên tay trừ bỏ cái đệm dựa kia, không còn bất kỳ vũ khí gì, cơ hồ xem như tay không."

Tạ Sâm ngẩng đầu, liếc Chu béo nói: “Anh cảm thấy, tại đây mạt thế từ trong đi ra ngoài, bên người lại không mang theo vũ khí bảo vệ, là vì cái gì?”

Đôi mắt Chu béo trợn to một chút, tiện đà lại khẽ nhíu mày nói: “Kia cũng không đúng, liền tính dị năng hắn có tính chất công kích, nhưng thời điểm chúng ta hôm nay không muốn ra tay, hắn không chủ động nhắc tới, cũng coi như không gì đáng trách. Lúc ấy trong xe……” Nói tới đây, Chu béo đột nhiên minh bạch hàm nghĩa của Tạ Sâm, vì thế cũng liền không nói thêm gì nữa.

Trách không được Tạ Sâm nói không phải ngẫu nhiên, nếu Hàn Thịnh có năng lực có thể không mang theo vũ khí bảo vệ, kia hắn lại như thế nào dùng một cái đệm dựa cùng tang thi giằng co?Trực tiếp dùng dị năng giết chết tang thi kia càng nhanh hơn bớt việc?

Lui một vạn bước nói, liền tính dị năng hắn không có tính chất công kích, nhưng lúc này ra ngoài hành tẩu lại là đi theo quân đội, tổng không có khả năng thật sự tay trói gà không chặt. Huống hồ hắn còn chính mình thừa nhận, hắn cùng tài xế biến thành tang thi kia, có từng giết qua tang thi……

Lúc ấy hắn bày ra một bộ dáng trong lúc nguy cấp lâm vào thế yếu, dụng tâm này, đích xác khả nghi!

“Sâm tử, nếu cậu lúc ấy liền biết người này khả nghi, cậu như thế nào còn để Ôn Duyên đi cứu hắn a?”

Tạ Sâm hít sâu một ngụm thuốc, chậm rãi phun ra, rồi sau đó cơ hồ là gằn từng chữ một, nhẹ nhàng mà nói câu làm Chu béo mờ mịt khó hiểu, “Manh mối nếu đã tới, đương nhiên muốn đem nó nhổ bỏ tận gốc. Bằng không lưu trữ căn cua đồng hành phía dưới mặt đất kia, phiến đất kia, liền vĩnh viễn đều không tính là sạch sẽ.”

Ngữ khí Tạ Sâm làm Chu béo trong lúc nhất thời có chút lưng lạnh cả người, đặc biệt là hai từ “sạch sẽ” này, Chu béo cả người đều có điểm ngốc. Lập tức thấy Tạ Sâm đứng dậy hướng chính mình thò tay, hắn theo bản năng liền đem chìa khóa xe đưa qua. Qua vài giây hắn mới hoàn hồn, quay đầu lại nhìn bóng dáng Tạ Sâm.

Nghe ngữ khí này của Tạ Sâm…… Ôn Duyên này…… Về sau vẫn là tự cầu nhiều phúc đi……

“Chốc lát nữa sau khi tới, tôi đi xuống trước đánh tiếng tiếp đón, như vậy có thể giúp các ngươi bớt đi một ít phiền toái. Sớm một chút đi vào cũng sớm an bài hơn, tiết kiệm chút thời gian, tất cả mọi người đều có thể hảo hảo nghỉ ngơi một chút.”

Lời nói này của Hàn Thịnh quả thực quá phù hợp tâm ý mọi người, bởi vậy thời điểm mọi người nhìn đến theo bản năng thả lỏng mỉm cười, Ôn Duyên cũng ngại giội nước lạnh.

Nhưng quy tắc khu an toàn này hắn nhớ rõ rành mạch, loại này giống như trong tiểu thuyết thuyết mạt

thế viết…… Cái gì nhiều ít cân lương thực tương đương vé vào cửa, may mắn trong quyển sách này không có chuyện đó. Nhưng tuy rằng không có "vé vào cửa", mỗi một bước sinh tồn ở bên trong, cũng tuyệt đối không phải đều do chính phủ nâng đỡ.

Theo hắn biết, ở phía trước trung kỳ, đối với dân chúng bình thường nói tới, đồ vật chân chính miễn phí trong khu an toàn, cũng chỉ có nước cùng điện. Những đồ vật khác, đều là dựa vào chính đôi tay người sống sót đi thu hoạch.

(Jeje: E hèm cắt ngang xíu phát biểu cảm nghĩ =]]] Nói thiệt đây là bộ mạt thế văn sống dễ chịu nhất từ trước đến giờ rồi =]]] Cả đoàn người đi đánh tang thi nhẹ nhàng vô cùng, khu an toàn lại chẳng bắt nộp lương thực để vào cửa, nước và điện còn cung cấp miễn phí =]]] Mấy cái dị năng giống như làm màu cho đẹp chứ nguyên đoàn người nam chính từ đầu tới giờ đánh tang thi toàn dùng sức lực là chủ yếu, ba cái dị năng lôi hỏa cuồng suất khốc huyễn gì đó chỉ là phù du a =]]]])

Nếu là dị năng giả, lại nguyện ý vì khu an toàn mà cống hiến, nguyện ý tổ đội ra ngoài sưu tầm vật tư. Trong thời gian còn hiệu lực làm việc, mỗi ngày miễn phí một bữa cơm giữa trưa, tuy rằng thức ăn cũng coi như không có thịt cá, nhưng tuyệt đối là có thể chắc bụng.

Nếu không phải dị năng giả, chỉ cần vì an toàn khu làm ra cống hiến, kia cũng có thể đạt được đãi ngộ mỗi ngày miễn phí một bữa cơm. Tỷ như một ít cương vị đặc thù nhân viên nghiên cứu, tỷ như bác sĩ, hộ sĩ, quân nhân này đó vì nhân dân phục vụ kỹ thuật các loại, chỉ cần có giá trị lợi dụng lại trùng hợp yêu cầu khu an toàn, như vậy liền có thể ở khu an toàn đợi mệnh, trong lúc đợi mệnh muốn hoàn toàn phục tòng điều khiển khu an toàn, đồng thời hưởng thụ đãi ngộ mỗi ngày miễn phí một bữa cơm.

Cửa lớn khu an toàn ở xa phía trước mười mét, Ôn Duyên yên lặng mà nhìn, chỉ cảm thấy cùng miêu tả trong sách cơ hồ giống nhau như đúc.

Lương Kiến Quốc là quan chỉ huy có tính hành động cực kỳ, thời điểm ý thức được tình thế nghiêm trọng đến khó có thể khống chế, hắn hoả tốc phân chia ra khu vực này. Ở khu vực bên cạnh, trước tiên mạng lưới điện cao thế, hơn nữa là dùng sức gió phát điện, tuyệt đối coi như là nhìn xa trông rộng.

Mỗi mười mét hàng rào điện đều bị đào ra một cái khe rãnh bề sâu chừng hai mét, mười mét một rãnh cứ vậy kéo dài hai trăm mét, tuy nói hao phí rất nhiều nhân lực, thậm chí đến bây giờ còn đào, nhưng cứ như vậy giảm bớt tai họa ngầm khu an toàn bốn phái thụ địch.

Chỉ một cái cửa ra vào, cơ hồ vào thế một người giữ ải, vạn người khó vào. Cách mỗi năm mươi mét có một cái cửa lớn, bốn cửa mỗi cửa bên cạnh đều có trọng binh gác, bốn giờ cắt lượt thay phiên nhau, đạt được hiệu quả tập trung tinh thần tốt nhất.

Hàn Thịnh lúc này đang binh lính bên trong cánh cửa thứ nhất nói chuyện, Ôn Duyên thấy binh lính đưa cho Hàn Thịnh một cái dụng cụ, bên kia dụng cụ buộc vào trên một cái máy móc, Hàn Thịnh làm như ở dụng cụ kia ấn vài cái, một lát sau…… Hàn Thịnh hình như là nói chuyện với dụng cụ kia…… Lại qua sau một lúc, cửa lớn mở ra, Hàn Thịnh hướng bọn họ vẫy tay, ý bảo bọn họ qua đi.

Chu béo vừa hướng phía trước quy tốc mà mở ra, vừa hướng loa nói: "Người anh em này thoạt nhìn địa vị không nhỏ a, nói mấy câu làm cho cửa mở."

Ôn Duyên không có lên tiếng, đích xác, khu an toàn không có vé vào cửa, nhưng làm chiếc xe đi thẳng vào khẳng định không phải giống như bây giờ đơn giản thả lỏng vậy, chỉ là lúc bọn hắn đuổi tới vận tốt, thời điểm tới lại không có xếp hàng, cũng không biết ngày thường là cảnh tượng gì.

Cửa lớn sau khi mở ra sau đó kế tiếp hai cửa nữa là thông suốt, Hàn Thịnh vẫn luôn đi ở phía trước nói mở cửa cho bọn hắn, Chu béo liền ở phía sau chậm rãi đi theo, thẳng đến thời điểm đi đến trước mặt cửa thứ tư, Hàn Thịnh quay người lại giơ tay khoa tay múa chân, Chu béo hiểu ý mà hướng loa nói: "Đến trạm xuống xe a, vật phẩm tùy thân quý giá đều tự mang theo bên người, nhưng đừng đánh rơi a!"

Lời này làm Phác Tĩnh Nghiên cùng nữ nhân kia nhịn không được lộ ra nụ cười, Ôn Duyên cũng nhấp hạ miệng, Chu béo thoạt nhìn còn xem như mập mạp đẹp trai đi, chỉ là có đôi khi……

Tuy rằng trên đường đã vô số lần chân đạp trên mặt đất, nhưng Ôn Duyên không có lần nào giống như bây giờ cảm giác đầu nặng chân nhẹ, loại hoàn toàn thả lỏng này, lại lần nữa tụ tập đến trong cảm thụ đám người, làm hắn trong nháy mắt cơ hồ có loại ảo giác dường như đã mấy đời.

"Đem nó đặt trong miệng cắn một chút."

Một hộ sĩ mặc đồ cách ly, ở cách một phòng lưới bảo hộ đưa qua một chồng giấy thử, Hàn Thịnh hiểu ý phân phát cho mọi người trong đội ngũ. Ôn Duyên thấy bộ dáng thật cẩn thận kia của hộ sĩ, trong lòng cũng có thể nghĩ đến, nàng lúc trước tất nhiên là trải qua sự tình gì không tốt lắm, bởi vậy phi thường phối hợp đem giấy thử nhấp ở trong miệng.

"Từng bước từng bước lấy ra, xếp hàng tới."

Hàn Thịnh đem giấy thử lấy ra tới đưa cho hộ sĩ, hộ sĩ sau khi tiếp nhận, liền đem nó để vào ống nghiệm trên giá, trên giá có mấy chục cái ống nghiệm, mỗi cái ống nghiệm đều có một ít chất lỏng màu vàng nhạt. Sau khi Hàn Thịnh đưa giấy thử kia tiếp xúc chất lỏng, năm giây sau, chất lỏng như cũ là màu vàng nhạt.

"Người tiếp theo."

Chu béo y dạng họa hồ lô đem giấy thử đưa cho hộ sĩ, hộ sĩ lặp lại động tác lúc trước, như cũ màu vàng nhạt.

Cứ như vậy, trong đội ngũ mỗi người đều không có làm chất lỏng biến sắc, hộ sĩ không có ghét bỏ phiền toái, cũng không có đặc biệt vui sướng gì, hướng binh lính bên cạnh vẫn luôn mắt nhìn thẳng hô một tiếng "Qua", cửa thứ tư rốt cuộc trước mặt mọi người chậm rãi mở ra.

Bên phải là giấy thử xét nghiệm, bên trái tự nhiên chính là tư liệu đăng ký, thời điểm nhân viên ngồi ở lều

công tác thấy Hàn Thịnh mang theo một đám người còn ngây ra một lúc, thấy Hàn Thịnh chỉ là đối chính mình cười gật gật đầu cũng không có nói gì, nhân viên công tác lúc này mới đem ánh mắt dừng ở trên mập mạp trong đám người, đại khái sau khi quét một lần, hắn hơi hơi gật đầu, từ giá bên cạnh rút ra một chồng bảng biểu đưa cho nhóm hắn nói: "Trước đem tư liệu điền một chút, chúng ta dùng chung tư liệu các nơi cục dân an, làm ơn điền số chứng minh nhân dân chân thật hữu hiệu, nếu không tìm được người này, khu an toàn cũng không chào đón ngươi."

Đến phiên lời nói này tất cả mọi người không có gì dị nghị, chính là Ôn Duyên lại cả người đều ngây ngẩn, thời điểm lúc ấy đọc sách hắn không có nhìn đến? Cái gì số chứng minh nhân dân? Hắn, hắn đi nơi nào tìm được cái số chứng minh nhân dân đồ bỏ ấy?!

46. Chương 46

Cả trái tim Ôn Duyên đều nhảy phù phù phù phù nhanh hơn, từ ngoài nhìn vào, hắn vẫn là vững vàng bình tĩnh điền bảng biểu. Chỉ có mình hắn biết, lòng bàn tay cầm bút đã sớm toát ra mồ hôi lạnh. Làm sao bây giờ, nghe ý tứ nhân viên công tác này, sau khi đưa bảng biểu cho hắn, hắn muốn nghiệm chứng tin tức thật giả! Nhưng hắn là xuyên qua tới a, sao có thể có số chứng minh cư dân gì?!

Ôn Duyên hạ bút tốc độ càng ngày càng chậm, Chu béo đã đem bảng biểu đưa lên rồi, Ôn Duyên nghe nhân viên công tác kia gõ bàn phím một hồi, sau khi con chuột điểm vài cái liền hướng Chu béo nói: "Không thành vấn đề, trước tiên ở bên cạnh chờ một lát, các người cùng nhau tới, đều đăng ký xong rồi liền có thể đi vào."

Chu béo cười đáp trả, Tạ Sâm là người thứ hai đem bảng biểu đưa lên, thời điểm nhân viên công tác ghi vào còn giương mắt nhìn hắn một chút, rồi sau đó nói lời tương đồng như với Chu béo.

Tất cả mọi người lục tục đem bảng biểu đưa lên rồi, giữa lúc đó mới biết tên nữ nhân bọn họ cứu kia, tên của nàng cùng với Điền Tâm lúc trước có chỗ hiệu quả như nhau, nàng gọi là, Lương Hân……

Giữa quá trình còn phát sinh vài sự kiện nhỏ, thời điểm nhân viên công tác muốn đối chiếu ảnh chụp, đem khẩu trang cùng mắt kính Hình Tam lấy ra, nhưng Hình Tam lại không có động. Ôn Duyên cảm thấy lúc ấy Hình Đại cùng Hình Nhị giống như bởi vì vậy mà không khí có chút không đúng rồi, ai ngờ ngay lúc mọi người thấy nhân viên công tác cau mày, rõ ràng không kiên nhẫn, giây tiếp theo biểu tình trên mặt như trôi về đâu, lập tức liền từ cau mày biến thành bình tĩnh tự nhiên.

Chờ hắn ghi tư liệu Hình Tam xong, cư nhiên một chút dị nghị đều không có, khiến cho Hình Tam cũng ở bên cạnh chờ, phảng phất người vừa rồi thiếu kiên nhẫn, căn bản không phải là hắn.

Đối với thay đổi này, chỉ có Hình Nhị hình như có sở giác mà nhìn Tạ Sâm liếc mắt một cái, chỉ là Tạ Sâm trên mặt vẫn luôn nhàn nhạt, nhưng thật ra cái gì cũng nhìn không ra.

"Mấy thứ trong bảng biểu, có chỗ nào không rõ sao?"

Ôn Duyên nghe được nhân viên công tác dò hỏi, minh bạch đối phương đây là thúc giục, kỳ thật bảng biểu này cực kỳ đơn giản, chỉ là yêu cầu điền một chút trạng huống *(trạng thái + tình huống)* cơ thể cá nhân cơ bản, đến phương diện gia đình cũng không có đề cập, cho nên trừ bỏ số chứng minh cư dân, những thứ khác hắn đã điền xong.

Để điền số chứng minh cư dân, hắn vừa rồi trộm xem qua mọi người điền bảng biểu, số chứng minh cư dân cùng số chứng minh nhân dân này căn bản không phải là một, lại còn muốn nghiệm chứng, hắn muốn bịa cũng không bịa được……

(Jeje: Chỗ này giải thích chút, xin lỗi mọi người nhiều! Trong qt ghi là "cư dân chứng hào" và "thân phận chứng hào", ban đầu mình đọc không để ý nên cho là "cư dân chứng hào" là số cmnd, nhưng mà cái số này nó không có thực ngoài đời mà chỉ có trong sách nên bạn Duyên cũng không biết để mà điền. Nhưng mà đã rối thành một mớ rồi nên từ nay về sau sẽ giữ nguyên gọi là số chứng minh cư dân với số chứng minh thân phận. Thỉnh các đại nhân giơ cao đánh khẽ tha thứ cho editor ngu si vô giác a!)

P/s: Thật ra thì sau chương này 2 từ này cũng không xuất hiện nữa đâu…

Tay trái đặt trên bàn đã nắm thành đấm, chưa bao giờ từng có cảm xúc khẩn trương đến vậy, làm Ôn Duyên liền hô hấp đều có chút dồn dập. Đúng lúc này, bên trái đột nhiên xuất hiện một cái bóng. Là Hàn Thịnh đột nhiên đi tới, cong eo nhìn Ôn Duyên điền bảng biểu.

Làm như nhìn sơ qua một lần, thời điểm nhìn thấy bút của Ôn Duyên dừng ở mục số chứng minh cư dân, Hàn Thịnh nhìn mắt Ôn Duyên, theo sau cười mở miệng nói: "Qua loa giống hệt thời điểm còn đi học, đến số chứng minh cư dân của mình cũng không nhớ nổi."

Ôn Duyên ngơ ngác mà nhìn Hàn Thịnh mặt mang mỉm cười nói lời này, không đợi hắn phản ứng lại, chỉ nghe Hàn Thịnh hướng nhân viên công tác nói: "Hắn là bạn học của tôi, thời điểm đi học cũng như vậy, đến số điện thoại của mình cũng không nhớ. Địa chỉ nhà hắn là ở thành phố Vĩnh Dương khu Tân Dương số 1 tòa nhà B số 2009, cậu có thể tra địa chỉ này một chút, lại đem tư liệu chọn đọc tài liệu một chút."

Ôn Duyên nghe tới cái địa danh xa lạ cùng địa chỉ xa lạ này, tuy rằng hắn hoàn toàn không biết địa phương Hàn Thịnh nói, nhưng lại vạn phần rõ ràng Hàn Thịnh đang nói cái gì, Hàn Thịnh nói chính là địa chỉ gia đình của "Ôn Duyên" trong sách, Hàn Thịnh còn nói thời điểm hắn đi học số điện thoại cũng không nhớ, chỉ là……

"Ân…… Phụ thân Ôn Trường Hải……" Nhân viên công tác chọn đọc tư liệu thành viên gia đình Ôn Duyên, nghĩ đến đây cũng là có thể tìm ra tin tức cư dân của hắn hàng đầu, ai ngờ nói ra tên cha nuôi Ôn Duyên xong, đôi mắt nhân viên công tác mở to một ít, sau đó ánh mắt nhìn về phía Ôn Duyên cùng lúc trước tuyệt đối hoàn toàn không giống nhau, "Em trai, Ôn Tư Xa…… Không ngờ cậu là anh trai Ôn tiến sĩ, nếu cậu sớm nói, hắn đã bớt đi không ít phiền toái."

Nhân viên công tác tự quyết định đưa tư liệu kia vào, rốt cuộc không ngẩng đầu nhìn Ôn Duyên liếc mắt một cái, nghĩ đến cái gọi là số chứng minh cư dân kia cũng đã được tìm ra.

Ôn Duyên không biết giờ này khắc này trong lòng cảm giác là như thế nào, nhân viên công tác thái độ thực vi diệu, từ ngữ khí đối phương có thể thấy được, em trai hắn ở khu an toàn này hẳn không phải nhân vật bình thường, bằng không sẽ không khiến đối phương cố tình nói ra, nhưng bản thân là nhân vật người anh trai không bình thường, hắn cảm thấy ngữ khí của nhân viên công tác đối với hắn như vậy cực kỳ kỳ quái, trực giác nhắc nhở hắn việc này không còn đơn giản như lúc đọc sách, cả người hắn đều ở trong quyển sách này, thật sự không bao giờ có thể qua loa.

"Cậu đã là anh trai Ôn tiến sĩ, điều kiện các phương diện tự nhiên sẽ buông bớt một ít, bất quá, trong số các người, có dị năng giả sao? Dị năng giả chính là, những người có thể sử dụng được năng lực không như người thường, dọc theo đường đi của các người, ít nhiều gì cũng thấy qua đi? Các người không cần lo lắng, việc thừa nhận này không có chỗ hỏng nào, bởi vì khu an toàn hiện tại chính là nhu cầu cấp bách các loại dị sĩ tài ba, cho nên ngược lại chỗ tốt nhiều hơn. Khu an toàn sẽ căn cứ vào năng lực của các người, cho ra các bậc trợ cấp bất đồng. Năng lực càng lớn, trợ cấp càng nhiều. Nếu là dị năng hệ không gian, cơ bản cả đời đều không cần sầu. Không gian hệ chính là, có thể tùy tiện đem đồ vật, dùng dị năng của chính mình bỏ vào trong không gian không nhìn thấy, tùy thân mang theo, tùy thời lấy ra."

Thời điểm nói đến đây, nhân viên công tác dừng một chút, thấy một đám người sắc mặt cũng chưa xảy ra biến hóa gì, hắn chuyển sang nói: "Bất quá mặc kệ là dạng dị năng gì, nếu gặp được dấu diếm không báo, đến lúc sự việc đã bại lộ, khu an toàn có thể không lưu các người. Cho nên nếu là dị năng giả, nhất định hiện tại phải nói rõ. Trước mắt còn chưa có phát hiện người biến thành dị năng giả sau này, năng lực đặc thù sở hữu đều là đồng thời có được thời điểm tang thi bùng nổ, cho nên không cần ôm tâm lý may mắn. Hơn nữa, địa phương dị năng giả cùng dân chúng bình thường ở không giống nhau, điều kiện tự nhiên cũng ưu việt hơn nhiều. Từ nhiều phương diện nói tới, dị năng giả là càng may mắn hơn một chút. Xuất phát từ góc độ tư nhân mà nói, tôi cũng kiến nghị các người hảo hảo suy xét một chút lại trả lời tôi, bởi vì điểm này, lựa chọn tốt nhất chính là ăn ngay nói thật."

Nói cho hết lời, hắn liền nhìn chằm chằm biểu tình một đám người. Tất cả mọi người đều là trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, như vậy một đám người đi vào khu an toàn, từ bộ dạng ăn mặc sạch sẽ của bọn họ, còn có sắc mặt tuyệt đối khỏe mạnh kia, liền có thể đưa ra kết luận, đám người này tuyệt đối không đơn giản. Nếu nói bên trong bọn họ không có dị năng giả, hắn vô luận thế nào cũng không tin. *(Jeje: Khụ… Thật ra người ta toàn oánh tang thi bằng đồ công nghệ cao không anh ơi, dị năng chỉ là hàng phụ trợ cho đẹp thôi.)*

Hơn nữa, bất luận bọn họ có thừa nhận mình là dị năng giả hay không, dù sao tư liệu này hắn cũng muốn đăng báo lên…… Khu an toàn đối với dị năng giả quản chế thập phần nghiêm khắc, nếu có người dụng tâm kín đáo cố ý dấu diếm dị năng của chính mình, sự tồn tại như vậy, khu an toàn không có khả năng mặc kệ.

"Sức lực của tôi trở nên mạnh, so với trước kia không giống nhau, này tính là dị năng sao."

Ngoài dự kiến mọi người, Vệ Bình là người mặt vô biểu tình đầu tiên mở miệng, nhân viên công tác nhìn hắn một cái, vừa định hỏi là mạnh đến mức nào. Ai ngờ Vệ Bình vô thanh vô tức từ túi tiền lấy ra một đồng tiền xu, hắn nhìn nhân viên công tác liếc mắt một cái, rồi sau đó hai tay dùng ngón trỏ cùng ngón cái nắm tiền xu, cơ hồ như không dùng sức nhẹ nhàng bẻ, tiền xu gãy làm đôi……

Nhân viên công tác nhấp hạ miệng không nói gì, tiện đà mở ra tư liệu của Vệ Bình tiến hành bổ sung. Nếu Vệ Bình bẻ gãy cái bàn cái ghế linh tinh, hắn có lẽ còn bảo đối phương biểu hiện thêm nữa, nhưng đó là tiền xu a, phải biết rằng điểm dùng sức càng nhỏ, thứ muốn phá hư càng khó khăn. Giống như muốn bẻ gãy một cái gậy gỗ, nếu gậy gỗ bản thân dài, chỉ cần phân biệt cầm hai đoạn, bẻ gãy còn dễ dàng một chút,

nhưng nếu gậy gỗ thật ngắn, hai tay khép lại nắm ở hai bên muốn bẻ gãy, ngược lại bởi vì không có cách nào dùng lực, không có biện pháp dễ dàng bẻ gãy.

"Những người khác thì sao? Chỉ có mình hắn có dị năng thôi?"

Mọi người trầm mặc làm nhân viên công tác trên mặt có chút không nhịn được, Chu béo nhanh chóng đứng ra cười khổ nói: "Chúng tôi biết anh có ý tứ gì, dọc theo đường đi này cũng không phải không gặp người có thể phóng ra nước lửa. Nhưng vấn đề là, trong số chúng tôi thật sự không có người có năng lực đặc biệt như vậy. Mọi người có thể đi đến hôm nay, cũng đều bất quá là lá gan lớn thôi, hơn nữa người nhiều, số lượng chiếm ưu thế. Nếu đơn độc xách ra một người, ném ra bên ngoài chỉ có thể chờ chết a."

Nhân viên công tác không nói chuyện, nguyên bản còn có hơi giằng co giây tiếp theo lại quỷ dị cười, chỉ thấy nhân viên công tác kia, nguyên bản còn treo bộ mặt biểu tình "các ngươi như thế nào không biết điều như vậy", giây tiếp theo lại quỷ dị trở về bình tĩnh ban đầu. Vẻ mặt hắn trầm tĩnh lại, lại bắt đầu trên bàn phím gõ gõ đánh đánh, xem tình huống này tuyệt đối cũng không phải giận dỗi, ngược lại như thật sự ghi tư liệu gì. Sự thay đổi này tất cả mọi người đều thu vào trong mắt, bao gồm cả Hàn Thịnh vẫn luôn đứng ở một bên.

Ôn Duyên tự nhiên cũng cảm nhận được ánh mắt Hàn Thịnh nhìn bọn họ, đó là mang theo tìm tòi nghiên cứu lại mang theo chút tò mò, tuy rằng thoạt nhìn ôn hòa vô hại, thật sự làm người không dựng nổi nửa phần tâm tư phòng bị, nhưng hắn vẫn là tận lực khiến mắt nhìn thẳng, gợn sóng bất kinh.

Tại loại thời điểm này, trên mặt bất luận có một biểu tình đỉnh điểm rất nhỏ cùng biến hóa, đều có khả năng khiến suy nghĩ người ngoài cuộc như được dẫn đường.

Hắn cũng nói không nên lời vì cái gì, chỉ là trực giác không hy vọng trên người Tạ Sâm phát sinh một chút sự tình phiền toái nào. Hàn Thịnh hẳn là cũng là chú ý tới cái gì, rốt cuộc ngắn ngủn vài phút, nhân viên công tác kia đã hai lần xuất hiện loại cảm xúc xoay ngược lại này. Cứ như vậy có thể thay đổi tư duy người khác, thậm chí là hành vi năng lực, thật sự là quá mức nghịch thiên. Chỉ sợ người sở hữu dị năng, khiến cho người khó lòng phòng bị cũng là đáng sợ nhất, chính là loại lực lượng khống chế tinh thần này đi?

Cũng may Tạ Sâm không phải người đại gian đại ác gì, bất quá kỳ thật này cũng không có gì may mắn, rốt cuộc hắn là nam chính, có được năng lực khốc huyễn nhất, ngược lại cũng xem như không phải chuyện kỳ quái gì.

"Được rồi, cũng không có vấn đề gì, ân…… Vệ Bình đúng không, trước mắt lực lượng trở nên mạnh, kỳ thật cũng không có minh xác thuộc nhóm dị năng giả, cho nên phương diện cư trú cũng không có yêu cầu mạnh mẽ gì, anh vẫn là có thể cùng bọn họ ở bên nhau. Như vậy các người là lựa chọn đều ở cùng một chỗ, hay là?"

Hàn Thịnh thấy nhân viên công tác hỏi đến phần này, lập tức duỗi tay ấn phía trên bàn bên cạnh, nhân viên công tác làm như không ngờ tới hắn sẽ can thiệp chuyện này, cho nên biểu tình là có chút sửng sốt.

Hàn Thịnh không quản hắn, quay đầu với một đám người cười nói: "Còn chưa cảm ơn các người trên đường

cứu ta một mạng, nơi này khu vực không giống nhau, rất nhiều đồ vật liên quan có chênh lệch không nhỏ. Nếu không chê, lựa chọn ở xung quanh phòng tôi thế nào? Hoàn cảnh vẫn là không tồi, cũng tương đối thanh tĩnh. Tuy rằng không phải hoa viên biệt thự, nhưng tôi có thể giúp các người tương đối mở rộng nhà ở, cũng tranh thủ giúp các người sống cạnh nhau, có thể chiếu ứng tốt lẫn nhau."

Hàn Thịnh nói làm nhân viên công tác một bên thực sự giật mình, nhưng giật mình qua đi, hắn vẫn là không tự giác gật gật đầu, đối với một đám người nói: "Nếu các người có về sau cùng nhau tính toán làm chung nhiệm vụ, kia sống kế bên nhau thật là lựa chọn tốt nhất, bất quá……"

Hàn Thịnh lĩnh hội ánh mắt nhân viên công tác, hắn cười vỗ vỗ vai đối phương, sau đó quay đầu đối với một đám người không dị nghị nói: "Vậy quyết định như thế đi, đi theo tôi, thủ tục chờ sau khi vào lại làm cũng không muộn. Đi trước nghỉ ngơi dưỡng sức, ngày mai tôi lại mang bọn cậu đi dạo."

Nhiệt tình của Hàn Thịnh đã ấm người, lại không quá phận làm ra vẻ, nhưng thời điểm hắn nói chuyện, ánh mắt vẫn luôn là dừng ở trên mặt Ôn Duyên, Ôn Duyên không phải người mù, tự nhiên cảm giác được đến. Hắn tuy rằng nói không nên lời cảm giác trong lòng, nhưng rốt cuộc cũng biết đối phương hiện tại là vì tốt cho bọn họ, ít nhất thoạt nhìn, thật là vì muốn tốt cho bọn họ.

Cho nên, liền tính trong lòng khó tránh khỏi còn có cảm giác kỳ quái, nhưng hắn vẫn không lên tiếng phản đối. Người khác đều nhiệt tình đến mức này, nếu lại làm ra vẻ cự tuyệt, vậy không phải không thức thời, mà là không biết tốt xấu.

Nhưng Ôn Duyên rũ mắt trầm mặc, xem ở trong mắt Tạ Sâm còn có ý tứ khác, hắn không có nhìn Hàn Thịnh, mà là thẳng tắp nhìn Ôn Duyên trầm mặc. Từ bên ngoài nhìn qua, biểu tình cùng động tác của Tạ Sâm đều không có bất kỳ thay đổi gì, nhưng Chu béo vẫn luôn đứng ở bên cạnh hắn, không thể hiểu được liền rùng mình một cái. Hắn theo bản năng nghiêng đầu nhìn về phía Tạ Sâm, lại thấy Tạ Sâm chỉ là rũ mắt nhìn dưới mặt đất, lập tức Chu béo sờ không được đầu óc lại đem đầu cấp xoay trở về, hắn liếc mắt nhìn lều trại bên ngoài, nhịn không được giơ tay chà chà. Thật mẹ nó tà môn, bên ngoài mặt trời lên cao, như thế nào lúc này lập tức liền lạnh lên……

47. Chương 47

Chỗ ở phân phối so với dự đoán của mọi người thì tốt hơn nhiều, Hàn Thịnh tranh thủ cho bọn họ một vài căn hộ ba tầng cạnh nhau. Mọi người thương nghị nhất trí quyết định, Phác Tĩnh Nghiên cùng Lương Hân ở trong căn hộ ở giữa, cũng chính là 3002, ba anh em Hình gia ở trong số 3001, mà Tạ Sâm Ôn Duyên cùng Chu béo, ở lại 3003.

Hình dạng căn hộ đại để là tương đồng, đều là tiêu chuẩn ba phòng ngủ một phòng khách hai nhà vệ sinh một phòng bếp, thời điểm Hàn Thịnh giới thiệu, trong lúc vô tình nhắc tới hắn ở lại phòng cách vách 301, Ôn Duyên theo bản năng ở trong đầu tưởng tượng, cách vách phòng 301, dường như vừa lúc tương đối phòng 303 của bọn họ.

Tất cả mọi người đều đối với chỗ ở của chính mình thật vừa lòng, ít nhất tiêu chuẩn phối trí khu an toàn

đã cung cấp. Ôn Duyên lại biết, có thể cho bọn họ đến khu vực này, tình huống của Hàn Thịnh, cũng tuyệt đối không đơn giản.

Thời điểm đọc sách lúc ấy, nam chính bọn họ cũng không có ở tại nơi xa hoa như vậy, tuy rằng nơi bọn họ cư trú cũng phải địa phương tệ nhất, nhưng trừ bỏ nước cùng điện, những đồ vật khác đều phải tự mình chuẩn bị.

Nhưng nơi này, đến khăn lông bàn chải đánh răng những vật dùng hàng ngày đều cẩn thận chuẩn bị tốt, nghiễm nhiên cùng với khách sạn không khác gì nhau. Bất quá xem bộ dáng này Ôn Duyên trong lòng cũng đại khái đoán được, mấy khu vực phòng làm không tốt vừa mới làm lại còn chưa bắt đầu giao dịch, còn chưa kịp bán ra được vài căn, mạt thế liền bạo phát……

"Kỳ thật nếu thân nhân trong nhà đã ở khu an toàn, cũng có thể yêu cầu cùng người thân ở một chỗ."

Ôn Duyên nghe tiếng quay đầu lại, hắn nhìn Hàn Thịnh, không nói gì.

"Bất quá tôi đoán cậu nhất định không muốn. Hơn nữa…… Tình huống em trai cậu hiện tại nghĩ cậu cũng có thể đoán được, cho nên địa phương bọn họ ở…… Người đến người đi, không bằng nơi này thanh tĩnh. Tôi tự tiện thay cậu làm quyết định này, cậu sẽ không trách tôi đi?"

Ôn Duyên lặng im hai giây, hắn nhìn Hàn Thịnh, khóe miệng hơi hơi cong ra một cái độ cung, "Như thế nào sẽ."

Hàn Thịnh cùng Ôn Duyên ở cửa nói trong chốc lát sau liền rời đi, hắn thuyết minh sáng sớm mai sẽ mang một đám người làm quen một chút khu an toàn, hôm nay cơm chiều cũng sẽ có người đưa tới, xem như "hạ lễ dọn nhà" của hắn dành cho bọn họ, làm mọi người không cần cự tuyệt, sớm một chút nghỉ ngơi.

Hàn Thịnh đi rồi, Ôn Duyên gấp không chờ nổi vào phòng ở muốn giải quyết một chút vấn đề cá nhân. Ba anh em Hình gia cùng Phác Tĩnh Nghiên phân phối hai căn phòng kia như thế nào Ôn Duyên không biết. Bất quá đến phiên bọn họ, Ôn Duyên vào phòng giải quyết xong vấn đề cá nhân cảm thấy dự kiến, gian phòng này kèm theo nhà vệ sinh riêng, Chu béo không muốn, Tạ Sâm không muốn, không đợi hắn phản ứng lại, chỉ nghe bước chân hai người kia đồng thời đi hướng phòng khách, tuy rằng không nói gì, nhưng Ôn Duyên biết đối phương là đem phòng ở này dành cho mình, cảm giác được chiếu cố như vậy làm hắn có hơi thụ sủng nhược kinh (*).

(*) Thụ sủng nhược kinh: được yêu chiều mà lo sợ

Ôn Duyên đi ra cửa phòng, quả nhiên thấy hai người kia đang ngồi ở sofa, vừa định mở miệng khách sáo vài câu, chỉ nghe Chu béo đột nhiên nhẹ nhàng thở ra nói: "Cái này có thể yên tâm, may là không có máy nghe trộm, bằng nếu phải hủy, lão tử cần phí không ít công sức."

Chu béo nói làm Ôn Duyên sửng sốt, cơ hồ không có ý tưởng gì liền theo bản năng nói: "Máy nghe trộm?"

Chu béo liếc mắt nhìn hắn một cái: "Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, vừa rồi thời điểm tiến vào, gã trông cửa kia nói gì cậu đã quên? Độ khống chế dị năng giả của khu an toàn này cao như vậy, khó bảo toàn trong phòng không có đồ vật theo dõi gì. Bất quá vừa rồi tôi cùng Sâm tử đều kiểm tra một lần, bao gồm buồng vệ sinh trong phòng ngươi cũng xem qua, ngươi yên tâm, căn phòng này cũng thật là sạch sẽ, không có mấy thứ đồ vật lung tung rối loạn đó."

Ôn Duyên không nói chuyện, chỉ là rũ mắt gật gật đầu. Hắn nghĩ nghĩ, đi đến sofa bên cạnh ngồi xuống, "Vừa rồi nghe Hàn Thịnh nói, chúng ta có thể chính mình tổ chức đi bên ngoài thu thập đồ vật, sau khi trở về ấn theo tỉ lệ cống hiến là được. Bất quá những cái đó còn chưa vội, chỉ là tinh hạch tang thi…… Tôi nghe hắn nói tinh hạch hiện tại thực đáng giá, có thể đổi đến không ít đồ vật hữu dụng. Ta cảm thấy chúng ta tuy rằng tạm thời không thiếu vật tư linh tinh, nhưng tinh hạch còn tương đối thiếu, thứ này ngày sau không nhất định sẽ có tác dụng gì, chúng ta hẳn nên phòng ngừa chu đáo, miễn cho đến lúc đó luống cuống tay chân, lại thấu không đồng đều."

Ôn Duyên nói được Chu béo cực nhanh khẳng định, hắn gật gật đầu nói: "Không có sai, thứ đồ kia thực tà hồ, thời điểm lại đây tôi cũng nghe nói, hình như là nơi nào trong đầu có năng lượng? Bất quá nếu hiện tại khu an toàn đều dùng đến nó, kia nó khẳng định chính là đồ vật hữu dụng, đã có dùng, chúng ta tự nhiên không thể buông tha. Ngày mai đi nghiên cứu một chút, tổ cái đội gì đó đi ra ngoài đi bộ, bất quá chúng ta những người này……"

Ôn Duyên minh bạch Chu béo lời nói có ẩn ý, tuy rằng nói không nên lời vì cái gì, nhưng Ôn Duyên biết, Chu béo đã một nửa xem hắn như "người trong nhà", bằng không cũng sẽ không ở trước mặt hắn nói này đó băn khoăn.

"Sâm tử, cậu nói tên Hình Tam kia, đáng tin cậy sao."

Tạ Sâm phảng phất mới vừa hoàn hồn, hắn triển khai cánh tay, đem mặt bên quần áo vẫn luôn mặc ở trên người kéo ra, quần áo này cấu tạo kỳ quái thực, rõ ràng là quần áo dành cho nam, nhưng khóa kéo cư nhiên thiết trí ở bên mặt. Tạ Sâm sau khi kéo khóa kia, Ôn Duyên nguyên bản cho rằng liền có thể trực tiếp cởi ra, nhưng khóa kia kéo đến đầu cư nhiên còn không tách ra! Bởi vậy sau khi Tạ Sâm kéo xong khóa kéo, lại cầm quần áo hướng lên trên cởi, từ trên đầu cởi xuống dưới……

(Jeje: Chỉ có 2 điều. 1, ai thiết kế cái bộ đồ oái ăm như vậy. 2, đây tuyệt đối là sắc dụ!!!)

Ôn Duyên rõ ràng nghe được âm thanh nuốt yết hầu của mình, cái áo bó sát ngoài kia của Tạ Sâm, hắn phỏng chừng cũng là cùng căn cứ kia có quan hệ, bằng không thoạt nhìn, như thế nào giống như trang phục đặc công trong điện ảnh?

Hắn nguyên bản tưởng có bao nhiêu công nghệ cao, nhưng kỳ thật sau khi cởi ra minh bạch nhìn, là quần áo bên trong tăng rất nhiều túi đi, những hiếm lạ cổ quái đồ vật của Tạ Sâm, đều là đặt kề sát trong những cái túi đó, nghĩ đến cùng cũng là có tác dụng phòng trộm? Như vậy dưới tình huống thân thể kề sát chặt, nếu muốn trộm được thứ gì đó, phần lớn cũng không dễ dàng……

Tạ Sâm mới vừa đem quần áo cởi, Chu béo giống như là tràn ngập điện lập tức từ trên sofa nhảy lên, tiện đà lại thành thạo vài bước đi tới phòng hắn. Ôn Duyên nghe được thanh âm khóa kéo bị kéo thật

nhanh, nguyên bản cho rằng Chu béo cũng đi cởi quần áo, nhưng ai biết Chu béo vài bước đi ra, giơ tay liền ném lại đây một vật nhỏ màu bạc.

Ôn Duyên theo bản năng tiếp nhận nhìn lên, hắc, cũng chỉ lớn cỡ cúc áo nhỏ, bề ngoài thoạt nhìn khéo đưa đẩy, thứ đồ chơi này thật quen mắt, còn không phải là thứ vật nhỏ mệnh danh là máy công nghệ cao tinh lọc không khí lần đầu tiên gặp mặt sao?

Tạ Sâm trong miệng ngậm thuốc lá, đi phía trước dò xét, hắn vươn tay trái trước mặt Ôn Duyên, đôi mắt lại hà xuống trên người Ôn Duyên, cũng không nói chuyện.

Một bàn tay xuất hiện, tự nhiên làm Ôn Duyên theo bản năng mà nhìn về phía chủ nhân bàn tay này, nhưng đối phương đến nhìn cũng chưa thèm liếc hắn một cái, lời nói một chữ cũng không có, chỉ là biểu tình thực bình đạm vươn tay, ngang trước mặt chính mình.

Tuy rằng biết Tạ Sâm khả năng tính cách có đôi khi cổ quái như vậy, nhưng Ôn Duyên nói không nên lời vì cái gì, chỉ là cảm thấy trong lòng có cảm giác nói không nên lời. Hắn nhấp miệng đem đồ vật như cúc áo kia đặt trong tay Tạ Sâm, Tạ Sâm tiếp nhận sau sạch sẽ lưu loát đứng thẳng thân thể, dường như cũng không làm động tác đặc biệt gì, cũng chỉ là vuốt ve vật nhỏ kia hai cái, sau đó liền đem nó phóng tới trên bàn trà nhỏ.

Hắn hít vào một hơi khói, lại đem gạt tàn thuốc lá bắt được vị trí trong tầm tay của mình, thời điểm tiến hành động tác này đó, trước sau đều không có coi trọng Ôn Duyên liếc mắt một cái.

Ôn Duyên không thể nói đến từ trong lòng là cảm giác gì, kỳ thật muốn nói, Tạ Sâm hành động như vậy cũng không có vấn đề gì a, chỉ là vì cái gì hắn biệt nữu như vậy, trong lòng cảm thấy không thống khoái như vậy đi……

"Tôi giống hắn suốt đời sở cầu đồ vật, hắn cũng biết hiếp bức tôi nhất định không hiệu quả, cho nên không có khả năng phản bội chúng ta. Bất quá giữ lại một mình hắn là không đủ, ba người kia nhiều năm qua đã sớm hình thành ăn ý, tuy nói lúc trước là làm nghề người chết (**), nhưng mỗi người đều thật là có bản lĩnh, mang bọn họ theo, không tính là mệt."

(**) Chậc nếu mình nhớ không lầm thì nghề người chết là nghề liên quan đến sự sống chết người khác, đại khái như sát thủ, giết thuê giết mướn các loại,…

Tạ Sâm nói làm Chu béo có chút sờ không được đầu óc, hắn mơ màng hồ đồ đi đến trước sofa ngồi lại xong, nhìn Tạ Sâm ngữ khí khó hiểu nói: "Suốt đời sở cầu đồ vật? Nanh sói kia khẳng định không phải, nhưng còn có thứ gì a? Cậu nói hắn sẽ không phản bội chúng ta, chẳng lẽ hắn đã biết trên người của cậu có đồ vật kia?!"

Tạ Sâm hồi tưởng lúc ấy chính mình đưa qua, hai bình kia không có nhãn nước khoáng. Hắn theo bản năng mà đảo mắt nhìn về phía Ôn Duyên, lại phát hiện Ôn Duyên cũng như suy tư gì mà nhìn chính mình, Tạ Sâm quét đối phương một chút liền lại đem ánh mắt thu trở về, chuyển tới trên mặt Chu béo: "Không sai, bất quá anh không cần lo lắng, hắn đoạt không được, cũng không có khả năng cướp đi. Hơn nữa thứ này……

Có lẽ trừ bỏ chúng ta có thể cung cấp cho hắn, sợ là hắn rốt cuộc vô pháp tìm kiếm tại ngoại giới rồi."

Chu béo thấy Tạ Sâm như thế chắc chắn, lập tức cũng không đi hỏi là thứ gì, dù sao Tạ Sâm không nói cũng là có đạo lý riêng. Nhiều năm như vậy, giữa bọn họ đã sớm dưỡng thành tín nhiệm cùng ăn ý không thể địch nổi. Hắn biết Tạ Sâm sẽ không cần vì việc nào đó mà lừa gạt hắn, sự tình là chuyện như thế nào, lẫn nhau trong lòng có thông tin đại khái là được, tất cả đều nói hết ra ngoài, ngược lại là không cần.

"Đúng rồi." Thời điểm Chu béo nói lời này, quay đầu thẳng tắp mà nhìn về phía Ôn Duyên, "Lương Hân kia có lai lịch gì, hiện tại trong phòng chỉ có ba người chúng ta, cậu có thể nói đi?"

Ôn Duyên như thế nào cũng chưa nghĩ đến Chu béo sẽ ở lúc này đột nhiên làm khó dễ, hắn không phải không nghĩ tới xong việc chuyện này sẽ có người hỏi, nhưng hỏi đến đột nhiên như vậy, vẫn là làm hắn bất ngờ.

"Kỳ thật chuyện này, hiện tại nói ra tôi chính mình đều có chút không tin." Nói tới đây, Ôn Duyên ngừng lại một chút, hắn hơi hơi rũ mắt, chậm rãi mở miệng nói: "Chỉ là sau những ngày bị gãy xương đùi như Hàn Thịnh nói, tôi làm chuyện gì đều sẽ không thuận. Sau lại có một ngày đi ở trên đường, một người nam nhân đi theo phía sau tôi, vẫn luôn cùng tôi nói dạo gần nhất vận đen thế nào linh tinh. Lúc ấy trong lòng bực bội, căn bản là không ôm tâm tư gì. Sau lại…… Thường thường cũng sẽ nhớ tới. Hắn nói vận đen này sẽ luôn liên tục đến năm hai mươi bảy tuổi, trừ phi trước lúc đó, đến một địa phương chết chóc giấu diếm, đi giải cứu một nữ nhân."

Thời điểm nói đến đây, Ôn Duyên hít vào một hơi lại than, "Lúc ấy như thế nào sẽ tin, cái gì dấu diếm giết chóc, cái loại địa phương này sao có thể xuất hiện ở sinh hoạt hiện thực…… Thẳng đến lúc ấy…… Nghe Vệ Bình cùng các người nói là thanh âm một nữ nhân, lúc ấy nơi đó tối đen không ánh sáng, lại vừa vặn là hoàn cảnh như vậy, tôi lúc ấy ma xui quỷ khiến liền nghĩ tới địa danh, vì thế liền hỏi anh địa phương kia tên gọi là gì. Anh nói cho tôi là Lưu gia thôn, ta liền cảm giác càng thêm khẳng định……"

Tạ Sâm rũ mắt rất có hứng thú mà nghe Ôn Duyên tự thuật, hắn vươn tay phải chống bên phải cái trán, thanh âm cười như không cười mà mở miệng: "Lưu, bổn ý…… Thật đúng là giết chóc."

48. Chương 48

Cơm chiều không có đặc biệt khoa trương, nhưng cũng tuyệt đối coi như là phong phú, đoàn người đều tụ ở trong phòng bọn Ôn Duyên đem cơm ăn xong, giữa lúc đó cũng nói vài câu không đau không ngứa, biểu hiện mọi người có đều chút mệt mỏi. Thoát ly đám người lâu dài, hơn nữa lại mỏi mệt bôn ba, rốt cuộc cũng tới khu an toàn rồi.

Mọi người không hẹn mà cùng có chút theo bản năng thả lỏng. Bởi vậy Chu béo liền tính muốn nói hành trình ngày mai vẫn là nhịn xuống. Sau khi ai về nhà nấy, Ôn Duyên cũng cảm thấy đôi mắt phát trầm, ngáp một cái đối với hai người kia gật gật đầu, rồi về tới phòng của chính mình.

Sau khi cửa phòng đóng lại, Ôn Duyên rốt cuộc nhắm mắt lại thả lỏng hơi thở, rồi sau đó hắn mở choàng mắt, giương mắt cẩn thận mà đánh giá phòng của mình.

Này vẫn là lần đầu tiên kể từ khi hắn xuyên qua đây, có được một không gian độc lập thuộc về chính mình, thật hoài niệm loại cảm giác này…… Tuy rằng cùng mọi người ở cùng một chỗ, cũng không có cái gì không ổn,nhưng đối với thói quen một người sống một mình của hắn mà nói, vẫn là có nhiều lúc cảm thấy không tự do. Chính mình một người ở, mới cảm thấy trong lòng thoải mái.

Vốn định cứ như vậy trực tiếp ngủ một giấc, chỉ là đều sắp hơn nửa tháng không có tắm rửa, hơn nữa nửa tháng này màn trời chiếu đất, hắn thật sự không muốn làm ô nhiễm bộ chăn đệm thoạt nhìn rất sạch sẽ kia.

Tuy rằng trong không gian còn có không ít vật tư mới, nhưng tương lai còn dài, hắn cũng không muốn lãng phí.

Nặng nề mà thở dài, Ôn Duyên đi đến trong phòng tắm cởi hết quần áo. Vòi hoa sen phun nước, vừa ấm áp lại mạnh mẽ mười phần. Cảm giác dòng nước làm ướt thân mình khiến Ôn Duyên thích ý mà thở hắt ra, bên phải trên vách tường được khảm mặt tường kính, hắn theo bản năng hướng tường kính kia liếc liếc mắt một cái.

Mới đầu liếc mắt một cái còn không thấy có cái gì không ổn, tới khi Ôn Duyên đem đầu tóc gội đầy bọt xà phòng, dường như lập tức phản ứng lại, cũng không màng bọt xà phòng đi vào mắt làm đau, đột nhiên trừng lớn đôi mắt, quay đầu nhìn về phía tường kính.

Làm như nhìn thấy đồ vật không tưởng gì đó, Ôn Duyên ngơ ngác theo bản năng đem bọt xà phòng trên tay rửa sạch sẽ, rồi sau đó trợn tròn mắt lau mặt, hắn từng bước một mà đi đến trước tường kính đứng yên, qua hai giây, Ôn Duyên không tự chủ được mà vươn tay phải, vỗ ở phía trên bên trái bụng nhỏ của chính mình.

Động tác người trong gương cùng chính mình thật giống nhau, mà xúc cảm đầu ngón tay…… Lại là thật trơn nhẵn, nguyên bản vết sẹo lưu lại do giải phẫu viêm ruột thừa, đã không còn.

Ôn Duyên nhớ tới cái gì dường như lập tức xoay người sang chỗ khác, hắn dùng sức mà duỗi cổ ra phía sau, vội vàng mà nhìn về phía sau lưng.

Phía sau lưng nơi đó nguyên bản cũng có một vết sẹo không lớn không nhỏ, khi đó cha mẹ nuôi còn chưa sinh em trai, cho nên khi đó hắn, tính cách cũng giống như trẻ con bình thường, đều là hoạt bát hiếu động.

Năm ấy hắn vừa mới qua sinh nhật bảy tuổi, cùng các bạn nhỏ bò tường ở nhà xưởng bỏ hoang ở gần trường học, không cẩn thận một cái liền từ trên tường cao hai mét té xuống.

Kia xi-măng trên tường vừa lúc đột nhiên lòi ra một đoạn thép, hung hăng mà rạch một đường ở phía sau lưng hắn, hắn nhớ rõ lúc ấy chính mình có một đoạn thời gian dài chỉ có thể nằm bò mà ngủ, cụ thể cũng đều nhớ không rõ, sau khi bình phục cha nuôi vẫn là giận, quay đầu lại hung hăng mà đánh hắn một trận,

thấy cha nuôi giận như vậy, hắn tự nhiên không dám mở miệng dò hỏi chuyện này.

Sau lại có em trai…… Lại càng không có cơ hội để hỏi. Chỉ là vết sẹo hắn vẫn luôn cảm thấy khó coi kia, cư nhiên đã không còn…….

Phảng phất như nghĩ thông suốt cái gì, đôi mắt Ôn Duyên cơ hồ trong nháy mắt mở to, ánh mắt lại là tan rã vô thần. Hắn cúi đầu ngơ ngác mà nhìn đôi tay của mình, không biết qua bao lâu, mới mặt vô biểu tình ngẩng đầu, đi hướng vòi hoa sen rửa đi bọt xà phòng trên tóc. Hắn máy móc rửa sạch sẽ thân mình, rồi sau đó cơ hồ đến chà cũng chưa chà, liền nhanh chóng mặc vào quần áo đã chuẩn bị tốt từ trước.

Trong phòng tắm hơi nước mông lung, Ôn Duyên chỉ cảm thấy hô hấp đều có chút bị đè nén, hắn đi mau hai bước rời khỏi phòng tắm, rồi sau đó đem chính mình cả người đều hung hăng mà ném đến trên giường.

Đệm chăn có một cỗ khí vị mới tinh đặc trưng, nguyên bản lúc ở nhà, mấy thứ mới mua này hắn đều phải giặt qua một lần mới có thể dùng, chỉ là hiện nay căn bản không có loại điều kiện này, hắn từ hiện thực an ổn lập tức quá độ tới cái mạt thế nguy cơ tứ phía này, nguyên bản tưởng cả người mình xuyên qua đây, nhưng hiện tại xem ra……

Xưa nay chưa từng có cảm giác cô độc, lại khiến Ôn Duyên tại đây một khắc cảm thấy khó chịu.

Hắn có thói quen sinh hoạt một người, hắn lớn lên cũng là một người lành lặn, có cái gì là không thể một mình đi làm?

Nhưng hiện tại hắn là chính mình cũng không phải…… Hắn thậm chí còn không rõ ràng lắm thứ hắn cho rằng là hiện thực, đến tột cùng có phải hay không một giấc mộng của hắn? Hoặc là, hắn của hiện tại, đang lâm vào một cơn mộng không hồi tỉnh?

Trách không được cha mẹ nuôi cùng Hàn Thịnh lúc gặp mặt hắn không xa lạ chút nào, trách không được cho tới trước mắt còn chưa nhìn thấy Ôn Duyên thứ hai. Kỳ thật từ lúc bắt đầu, hắn đã xuyên vào trong thân thể của "Ôn Duyên" thứ hai.

Hắn không phải cả người xuyên qua sách, hắn xuyên qua đây…… Cũng chỉ có ý thức của hắn, hoặc nói là linh hồn? Hay là thứ đồ quỷ nào khác?

Hắn vẫn luôn cho rằng, đây là thân thể của mình, trước nay cũng chưa nghĩ tới việc đi nghiệm chứng. Thân hình dĩ vãng, thanh âm, thậm chí toàn bộ tri giác đều là quen thuộc như vậy! Quen thuộc đến độ hắn cơ hồ không có lý do gì đi hoài nghi!

Ngay cả những người trong dĩ vãng quan hệ không thể nào tốt nổi, tại đây một khắc Ôn Duyên cũng vô cùng tưởng niệm bọn họ, hay nói đúng hơn hắn không tưởng niệm bọn họ, hắn chỉ là tưởng niệm địa phương hắn tồn tại.

Tuy rằng biết thân thể này cũng kêu Ôn Duyên không sai, nhưng Ôn Duyên nói không nên lời khó chịu trong lòng.

Tiểu thuyết đều là gạt người, những nhân vật chính này đó đều có thể bình tĩnh như vậy tiếp thu sự thật mình không phải mình, nhưng hắn…… Trong lúc nhất thời hắn thật sự làm không được.

Hắn hiện tại thậm chí lo lắng, trong thân thể này, thật sự chỉ có chính hắn sao? Có thể hay không ngày nào đó một giấc ngủ dậy, phát hiện thân thể chính mình khống chế không được? Sau đó bị cấm đoán ở giữa một kẻ hở không biết? Ở giữa kẻ hở không có người cảm giác được đến chính mình, chỉ có thể cùng mình giao lưu?

Lại hoặc là…… Có thể hay không có ngày nào đó một giấc ngủ dậy, chính mình liền về tới hiện thực đi, mà nơi này hết thảy, đều chỉ là một giấc mộng?

Những con đường đẹp đẽ này đó trong tiểu tiểu ở dĩ vãng, dường như hiểu ý cho hắn một kích ngay bây giờ, không muốn sống từng bước từng bước liên tiếp ra bên ngoài nhảy! *(Đoạn này mình dịch hơi tối nghĩa, nội dung đại khái những viễn cảnh tươi đẹp trong sách so sánh với hiện thực thì giống như cho Ôn Duyên một kích trí mạng, khiến cho Ôn Duyên không muốn tiếp xúc với thế giới bên ngoài chấp nhận sự thật này)* Đầu Ôn Duyên càng ngày càng đau, cuối cùng hắn không thể không nhấp miệng đỡ trán chống cự loại đau đớn này.

Không hề dự liệu, một gương mặt thình lình xuất hiện ở trong đầu Ôn Duyên, hắn không biết giờ này khắc này trong lòng cảm thụ là gì, có thể tưởng tượng đến gương mặt người này, thân hình người này, Ôn Duyên không tự chủ được liền thấp thấp giọng nỉ non, "Tạ Sâm……"

……

"Cậu nên cảm thấy may mắn, may mắn cậu gọi, là tên của tôi."

Một câu này làm người lạnh cả lưng, giống như đất bằng sấm sét ở trong đầu Ôn Duyên nổ tung! Ôn Duyên cả người đều ngây ngẩn! Sau khi lấy lại tinh thần hắn còn tưởng rằng là ảo giác của chính mình, lại nghe Tạ Sâm nói: "Giữ cửa khóa trái, vào trong không gian."

(Jeje: Một ví dụ của "Đóng cửa tắt đèn về nhà dạy nhau" đây sao~ =]]]])

Ôn Duyên mộc ngơ ngác nghe trong đầu nói giữ cửa khóa trái, do dự hai giây, hắn vẫn là lựa chọn vào không gian. Kết quả mới vừa ổn định thân hình, lại bị cảnh tượng trong không gian làm sợ ngây người!

Nguyên bản vật tư lung tung rối loạn trên cỏ tất cả đều không thấy! Mà mới nhìn là thấy từng hàng đất vừa nhìn đã biết được phiên loại ra! Tuy rằng diện tích không tính đặc biệt lớn, nhưng cũng rất khả quan! Trước mắt còn không có đồ vật nẩy mầm, nhưng không gian này rốt cuộc cũng không phải phàm vật, nghĩ đến đến lúc đó tuyệt đối sẽ không kém!

Còn có, vừa rồi còn không cảm thấy cái gì, chính là lúc này Ôn Duyên cảm thấy không gian so với lúc trước độ lớn không giống nhau, hắn quay đầu nhìn Tạ Sâm đứng ở một bên, trong lúc nhất thời, cũng không biết nên nói cái gì trước.

"Vật tư bị tôi dịch chuyển đến hầm ngầm." Tạ Sâm biểu tình nhàn nhạt, nhìn không ra được gì. "Không gian biến lớn, bởi vì cậu cùng tôi trao đổi Linh Khí. Tôi cùng với nó dung hợp xong rồi, cậu cùng nanh sói hẳn là cũng như vậy, hiện tại, nên đổi trở lại."

Tạ Sâm nói chuyện liền đem trúc tiết phỉ thúy trên cổ tháo xuống, Ôn Duyên còn chưa hồi phục tinh thần lại, liền thấy Tạ Sâm đem phỉ thúy trúc tiết đưa tới, đối phương một bộ mặt vô biểu tình, đứng đắn vô pháp cự tuyệt.

Ôn Duyên lại không có tiếp, hắn chỉ là theo bản năng duỗi tay nắm sợi dây trên cổ, "Lúc trước ngươi nói có thể giúp ta đem Linh Khí che dấu, miễn cho người khác mơ ước, cho nên mới cùng ta trao đổi. Nhưng hiện tại nó vẫn tồn tại như cũ, mà ngươi lại muốn cùng ta đổi trở về, kia lúc trước…… Là có ý nghĩa gì."

Tạ Sâm bình tĩnh mà nhìn Ôn Duyên, qua hồi lâu, hắn mới chậm rãi nói: "Là không có ý nghĩa gì."

Ôn Duyên trơ mắt nhìn Tạ Sâm xoay người hướng rừng trúc bên kia đi, lập tức yết hầu phát khẩn một câu đều nói không nên lời. Đã ba bốn ngày, từ lúc gặp Hàn Thịnh, Tạ Sâm cả người liền đều cùng trước kia không giống nhau. Trước kia Tạ Sâm tuy rằng nghiêm túc, nhưng thường thường cũng có chút vui đùa, hơn nữa……

Chỉ là Tạ Sâm hiện tại, cả ngày đeo bộ mặt, giống như ai cũng đều thiếu hắn mấy trăm vạn, còn có, Tạ Sâm đã từng nói với hắn những hàm nghĩa của trao đổi Linh Khí, hắn thế nhưng còn nhớ kỹ đây!

Tuy rằng mặt ngoài thoạt nhìn hắn như là khịt mũi coi thường, nhưng lời nói của Tạ Sâm, hắn thật sự trước nay cũng không hoài nghi quá a! Nhưng mà Tạ Sâm hiện tại lại nói, lúc trước trao đổi, "Là không có ý nghĩ gì", lời này nghe vào tai hắn…… *(Jeje: Chỉ nghe ra một chữ – CHUA!)*

"Tôi không phải ý tứ kia." Ôn Duyên bước nhanh đuổi kịp Tạ Sâm, đương nhìn đến bàn trúc ghế trúc phía trước, cùng với ống trúc dùng để thịnh thủy trên bàn, Ôn Duyên cơ hồ là có chút lắp bắp mà đã mở miệng, "Tôi chỉ là…… Tôi chỉ là cảm thấy, nanh sói, kỳ thật mang cũng khá tốt. Cậu…… Có thể hay không để tôi mang thêm mấy ngày."

Tạ Sâm ngồi ở ghế trúc, từ dưới hướng lên trên nhàn nhạt mà nhìn Ôn Duyên.

Hắn nhìn biểu tình khẩn trương ba ba của Ôn Duyên, nhìn đối phương kia lại có chút hơi ửng đỏ, giây tiếp theo hắn dời đi mắt, đem trúc tiết vẫn luôn nắm trong tay đeo lại lên cổ, tuy rằng không có nói đáp ứng hay là không đáp ứng, nhưng rốt cuộc vẫn là cam chịu thỉnh cầu của Ôn Duyên.

Hành động của đối phương làm Ôn Duyên vững chắc thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong lòng cũng chậm rãi thả lỏng rất nhiều.

Hắn tận lực thu nhỏ động tác ngồi đối diện Tạ Sâm, hồi tưởng mới vừa rồi ở trong phòng, thanh âm Tạ Sâm giống như đất bằng sấm sét triệt vang ở trong đầu, lập tức nhịn không được nghiêng đầu nói với Tạ Sâm: "Cậu vì cái gì…… Có thể cùng tôi câu thông như vậy? Chẳng lẽ, là bởi vì ở trong không gian?"

Tạ Sâm không có trả lời hắn, mà là hỏi ngược lại: "Cậu vừa rồi thời điểm tắm rửa, phát hiện sự tình gì? Phản ứng lớn như vậy."

Tạ Sâm không hề che lấp vấn đề làm Ôn Duyên trong lúc nhất thời đều có chút sửng sốt! Sau khi lấy lại tinh thần hắn không thể tưởng tượng mà đối với Tạ Sâm nói: "Cậu nhìn lén tôi tắm rửa?" *(Jeje: Không, là công khai nhưng em không biết thôi =]]]])*

Tạ Sâm ánh mắt không hề có né tránh, "Cậu cảm thấy sao?"

Một câu hỏi này lại làm Ôn Duyên cả người đều không tốt! Đối phương liền như vậy vẻ mặt thản nhiên biểu tình hỏi ngươi cảm thấy sao? Cái gì cảm thấy a?! Cảm thấy cái gì a?! Hắn mẹ nó có thể cảm thấy gì a?!!!

49. Chương 49

"Cậu phát hiện cái gì?"

Tạ Sâm không để ý đến Ôn Duyên mặt mất sắc, vẫn cứ chấp nhất với thứ hắn thấy lúc trước. Lúc ấy Ôn Duyên đột ngột như vậy quan sát sau lưng chính mình, nhất định là phát hiện cái gì……

Ngắn ngủi một đoạn thời gian này, Ôn Duyên chỉ cảm thấy các loại cảm xúc cơ hồ lấy loại tư thái không biết xấu hổ tre già măng mọc mãnh liệt mà đến! Hắn cũng không biết nên như thế nào trả lời Tạ Sâm, thậm chí dù là lừa, hắn cũng không biết nên lừa như thế nào.

Thậm chí giờ này khắc này, hắn có chút không muốn lừa người.

Mỗi một lời nói dối đều phải dùng một ngàn cái nói dối đi tu bổ, hắn thật sự có hơi mệt mỏi.

Tạ Sâm cảm thấy hơi thở cả người Ôn Duyên có chút không bình thường, bất quá hắn cảm thấy, đối phương có lẽ đang ở ấp ủ một sự tình khiến hắn cảm thấy phi thường hứng thú, bởi vậy vẫn chưa lên tiếng đánh gãy.

"Tôi đọc một quyển sách."

Nói tới đây, Ôn Duyên dừng một chút, hắn rũ mắt xuống, đem tầm mắt dừng ở trên cỏ nơi xa.

"Trong sách có người, một giấc ngủ dậy, phát hiện chính mình xuất hiện ở ngoài không gian. Nơi đó hết thảy với hắn mà nói đều là không biết, hắn ngay từ đầu còn có hơi hưng phấn, sau lại vô cùng bàng hoàng. Tiểu tâm cẩn thận qua một đoạn thời gian, có một ngày hắn đột nhiên phát hiện, nguyên lai, hắn đã sớm không phải chính bản thân mình như hắn vẫn luôn nghĩ, khả năng…… Cơ thể hắn đang sở hữu, cũng không phải hắn." Ôn Duyên cảm thấy yết hầu phát khẩn, hắn không dám xem Tạ Sâm phản ứng, chỉ là nhìn trúc tiết trong ly đựng đầy nước trên bàn, không chút suy nghĩ, cầm lấy tới liền uống ba hớp.

Thời gian cứ như vậy yên lặng một hồi lâu, Ôn Duyên hòa hoãn khí mới buông ly trúc tiết, hắn đột nhiên nâng mắt lên hướng Tạ Sâm, gằn từng chữ một rõ ràng mà mở miệng nói: "Tôi tối hôm qua có một giấc mộng, trong mộng tôi, cũng trải qua giống hắn. Trang Chu mộng điệp, điệp mộng Trang Chu…… Sau khi tỉnh lại tôi đã phân không rõ, rốt cuộc trong mộng trải qua, cũng chỉ là một giấc mộng. Vẫn là tôi hiện tại, liền thân ở ở…… Bên trong cảnh trong mơ?"

Trong không gian trong nháy mắt yên tĩnh vô cùng, thời điểm Ôn Duyên phục hồi tinh thần lại, Tạ Sâm đã đứng ở trước mặt hắn, Ôn Duyên ngẩng đầu, tay Tạ Sâm trong một giây chạm đỉnh đầu hắn, không đợi hắn phản ứng lại, Tạ Sâm liền nhẹ nhàng xoa nhẹ hai cái, tiện đà cư nhiên cười ra tiếng!!!

Ôn Duyên vừa định phản ứng, lại nghe Tạ Sâm chậm rãi nói: "Mộng không có tôi, về sau không cần có."

Này vẫn là lần đầu tiên trong mấy ngày này Tạ Sâm dùng thanh âm mang theo ý cười cùng hắn nói chuyện! Ôn Duyên chớp chớp mắt trầm mặc sau một lúc lâu, đột nhiên mở miệng nói: "Không giận dỗi?"

Nguyên bản vừa nói xong Ôn Duyên có chút hối hận, trong lòng biết là được, hắn một hai phải nói ra để làm gì, dựa vào tính tình Tạ Sâm, rất có khả năng vừa rồi dương quang lập tức liền khôi phục thành mây đen……

Ôn Duyên trăm triệu lần không nghĩ tới chính là, Tạ Sâm cư nhiên cười trả lời hắn!

"Cậu từ địa phương xa như vậy lại đây, cho dù có sai, tôi cũng muốn khoan dung độ lượng rộng lượng."

Một câu này của Tạ Sâm trực tiếp vạch trần mấy kỹ xảo nhỏ tìm từ nói chuyện lúc trước của Ôn Duyên, nhưng Ôn Duyên làm như không nghe được nửa câu trước, chỉ là với nửa câu sau vẫn cố gắng nghe vào.

Hắn có chút không thể hiểu được mà chớp chớp mắt, "Tôi sai cái gì? Tôi nào có sai?"

Tạ Sâm ý bảo Ôn Duyên đứng dậy, Ôn Duyên theo bản năng đứng lên. Tạ Sâm cười như không cười mà nhìn hắn một cái, cũng không nói chuyện, mà là xoay người hướng nhà trúc bên cạnh đi tới, Ôn Duyên vốn định mở miệng nói không đi, nhưng ngược lại nghĩ đến, nếu cố tình tránh né đối phương, lúc này ngược lại hình như là hắn suy nghĩ nhiều đi?

Hai người tới cửa nhà trúc rồi, cửa phòng tự mở ra, Ôn Duyên lúc này mới phát hiện trong phòng, thế nhưng không biết khi nào lót thêm một tầng thảm thật dày? Còn có giường kia tuy vẫn là giường trúc tiết,

nhưng phía trên cư nhiên trải thêm đệm chăn!

Quỷ dị nhất chính là, đầu giường nơi đó…… Còn có hai cái gối đầu?

Tạ Sâm theo ánh mắt Ôn Duyên nhìn giường đệm liếc mắt một cái, tiện đà một bên cởi giày một bên nói: "Như vậy ngủ thoải mái."

Ôn Duyên theo tầm mắt đối phương cũng biết Tạ Sâm là nhắc nhở hắn cởi giày, hắn cũng không kịp suy nghĩ vì cái gì Tạ Sâm ngược lại càng giống chủ nhân không gian này, phản ứng đầu tiên là phối hợp yêu cầu của Tạ Sâm, nhanh chóng cởi giày, đi vào nhà.

Không gian này trước sau giữ nguyên một độ ấm, Ôn Duyên nhìn đệm chăn hơi mỏng trên giường đệm, động tác lập tức có chút câu thúc.

Trong phòng này chỉ có một cái ghế trúc giản dị kế bên giường, trừ bỏ nó ra, thật là tìm một địa phương tùy tiện ngồi cũng không có, Tạ Sâm khiến hắn tiến vào nơi này, không gian ở chung rõ ràng so với bên ngoài nhỏ hẹp quá nhiều, gần gũi cùng Tạ Sâm một chỗ như vậy, hắn thật sự rất khó thả lỏng.

Hai người đều ăn mặc quần áo đơn giản trong nhà, Tạ Sâm ngồi ở bên cạnh giường trúc, vỗ vỗ giường đệm kế bên mình.

Ôn Duyên nhìn Tạ Sâm liếc mắt một cái, tận lực không cho bước chân mình lúc đi qua có vẻ phù phiếm.

Tạ Sâm thấy hắn như thế, hơi hơi nhướng mày rất có hứng thú nói: "Còn chưa có làm gì, chân cẳng đã mềm nhũn thành như vậy, này nếu là làm cái gì, cậu chẳng phải là đi đường không được?"

Ôn Duyên nguyên bản cho rằng chính mình sẽ tức giận, cũng thật mở miệng lên tiếng, nhưng hắn nào có công phu sinh khí, chỉ vẻ mặt chết lặng mà đi đến giường đệm bên cạnh ngồi, nghiêng đầu nhìn về phía Tạ Sâm.

Tạ Sâm đem thân mình hơi hơi lùi ra sau, vươn hai tay chống ở trên giường, hắn nhìn sườn mặt Ôn Duyên, chậm rãi mở miệng nói: "Ngày đó, cậu vì thứ như vậy, mà nói dối gạt tôi. Chẳng lẽ không có sai?" *(Jeje: Anh thậm chí còn không xem người ta là con chứ đừng nói là người... Tội nghiệp bạn Hàn Thịnh =]]])*

Cảm thấy sự tồn tại của tầm mắt phía sau quá mạnh mẽ, Ôn Duyên nuốt yết hầu một chút liền bắt đầu theo bản năng hồi tưởng, vì thứ gì? Hắn lừa Tạ Sâm……?

"Ngày đó cậu nói, tang thi sắp tới."

Những lời này làm Ôn Duyên lập tức nhớ tới là đoạn nào, nếu nói nói dối nói tang thi muốn tới, vậy chỉ có một lần, chính là thời điểm gặp Hàn Thịnh.

Lúc ấy Tạ Sâm vẻ mặt tối tăm đứng ở bên cạnh xe, rõ ràng không vui khi Hàn Thịnh đi theo. Hắn nói Hàn Thịnh đó là quân xe sẽ không uổng phí một chuyến, Tạ Sâm cũng không cảm kích như cũ không nói lời nào, hắn không có biện pháp, lúc ấy dưới tình thế cấp bách chỉ có thể làm bộ tang thi sắp tới, sau đó làm Tạ Sâm lên xe…… Ở cái loại tình huống khẩn cấp này, Tạ Sâm cũng không có nói cái gì, cơ hồ tương đương với cam chịu Hàn Thịnh đi theo bọn họ đi.

Chỉ là…… Tạ Sâm biết, hắn nói bậy?

"Không sai, tôi đương nhiên biết cậu là nói dối gạt tôi, vì thứ đồ như vậy, cậu nói dối tôi."

Loại xưng hô "thứ đồ kia"……

Phản cảm của Tạ Sâm đối với Hàn Thịnh có hơi quá mức, nhưng Ôn Duyên cũng mơ hồ biết chút nguyên nhân, bởi vậy cũng không làm ra vẻ nói đối phương gì. Tuy rằng hắn từng thích Hàn Thịnh, nhưng trải qua một phen lăn lộn kia, hắn hiện tại đã có chút rõ ràng Tạ Sâm cùng Hàn Thịnh bên nào nặng bên nào nhẹ.

Đừng nói Hàn Thịnh ở đây, cho dù là Hàn Thịnh trong hiện thực xuất hiện ở nơi này, chỉ sợ cũng thay đổi không được sự tình nào đó đã phát sinh……

Chỉ là biết thì biết, Ôn Duyên vẫn là nhịn không được ấp úng mà mở miệng: "Kia cũng không thể hoàn toàn trách tôi. Rốt cuộc, cũng coi như từng quen hắn…… Lúc ấy thật sự không nghĩ nhiều, đều là theo bản năng……"

"Theo bản năng?"

Tạ Sâm đem ba chữ này nhấn mạnh, Ôn Duyên hậu tri hậu giác hô to tiêu rồi, nghiêng đầu quả nhiên thấy Tạ Sâm đứng thẳng người đem tay đặt ở phía sau hắn, Ôn Duyên cảm thụ được cánh tay ở sau chỗ eo kia của mình, toàn bộ da đầu đều có chút lạnh cả người.

"Không phải, cậu biết lúc ấy tôi……" Hơi thở ấm áp trên mặt sườn phía trái ngày càng gần, Ôn Duyên cảm thụ được Tạ Sâm càng ngày càng gần sát thân mình, vốn đang tính thanh minh suy nghĩ, lập tức có chút lung tung rối loạn phóng không, "Tôi chính là, lúc ấy tôi cho rằng hắn là…… Cố nhân đi, cho nên căn bản là không có nghĩ nhiều cái gì, tôi không phải cố ý muốn gạt cậu, tôi……"

Trong nháy mắt môi lưỡi có chút hơi hơi lạnh cả người dán lên, Ôn Duyên cơ hồ cho rằng, chính mình kỳ thật đã làm tốt chuẩn bị.

Lúc này đây hắn không có hoảng loạn cả người đều ngốc lăng, hắn là có ý thức, hắn rõ ràng biết Tạ Sâm hôn chính mình, cánh tay vòng quanh phía sau chính mình của đối phương ôm lấy bả vai.

Hắn vẫn luôn nhớ rõ tay Tạ Sâm lạnh lẽo, chỉ là giờ này khắc này, tay kia cách quần áo, như thế nào cơ hồ giống như đều nóng lên đi?

Tạ Sâm thấy Ôn Duyên đôi mắt có điểm du thần, vươn tay phải trực tiếp xuyên đến dưới nách cánh tay trái đối phương, dùng sức một cái Ôn Duyên đã bị hắn vặn nghiêng đi thân mình. Hắn biết chính mình có đôi khi là hỉ nộ vô thường, nhưng hắn sở dĩ vắng vẻ Ôn Duyên, chỉ là bởi vì không thích suy nghĩ đối phương cùng Hàn Thịnh, lúc trước kia có quá khứ hắn không biết.

Quá khứ Ôn Duyên hắn không có tham dự, tuy nói về sau hắn tuyệt đối sẽ không tha, chỉ là hắn tuyệt đối không thể tiếp thu Ôn Duyên cùng bồi hắn lúc trước từng có người đi lại thân mật, bất luận nam nữ.

Nguyên bản hắn cho rằng, Ôn Duyên thật sự cùng Hàn Thịnh kia có quá khứ hắn không biết. Chỉ là vừa rồi Ôn Duyên nói với hắn chuyện xưa liên quan đến "mộng", vô cùng minh bạch nói cho hắn, Ôn Duyên không phải người nơi này của bọn họ.

Hoặc là nói, Ôn Duyên trước mắt, một thứ gì đó trong thân thể…… Mới là thứ hắn thích. Mà hắn đối mặt "người" này, chỉ một cái Ôn Duyên cũng sẽ là biểu tượng lẫn lộn thôi.

Hắn không nghĩ miệt mài theo đuổi ở địa phương hắn không biết, Ôn Duyên rốt cuộc có phải hay không cùng người tương tự Hàn Thịnh kia, từng xảy ra chuyện gì đi.

Nhưng nếu Ôn Duyên hiện tại đã xuất hiện ở trước mặt hắn, kia bất luận Ôn Duyên nói chỉ là một giấc mộng cũng được, hay thế giới này vốn là chỉ là một giấc mộng cảnh của mọi người cũng thế. Suy nghĩ của Ôn Duyên, chỉ có hắn có thể chiếm cứ.

Nếu đã biết Ôn Duyên trước mắt, cũng không phải là Ôn Duyên mà Hàn Thịnh nhận định, kia hắn tự nhiên vui tiêu tan hiềm khích lúc trước. Ôn Duyên là một tồn tại chỉ có hắn biết đến, nhận thức việc này, từ trong ra ngoài, hoàn toàn lấy lòng hắn.

(Jeje:… Ấu trĩ…)

Ôn Duyên chỉ cảm thấy Tạ Sâm càng hôn càng nhanh, vốn tưởng rằng môi lưỡi tương ngộ sẽ càng ngày càng làm, chính là sự thật lại một lần chê cười hắn vô tri. Nguyên lai hai người hôn môi, nước bọt căn bản không dựa theo tốc độ bình thường phân bổ!

Hắn chỉ cảm thấy môi lưỡi lành lạnh kia của đối phương, giống như là khi còn nhỏ ăn qua số lượng không nhiều lắm thạch trái cây mềm, chỉ là dưỡng khí trong lồng ngực giống như không đủ dùng, hơi thở hô hấp ngày càng dồn dập, bàn tay Tạ Sâm từ bả vai dịch tới sau lưng hắn, đối phương cách quần áo vuốt ve làn da phần lưng của mình, Ôn Duyên cảm thấy chính mình đã không ngừng nóng mặt, hắn giống như toàn thân đều là nhiệt!

"Cậu cảm thấy, hiện tại là đang nằm mơ, hay là hiện thực?" Tạ Sâm vừa hôn Ôn Duyên vừa nhẹ giọng nói chuyện, Ôn Duyên cơ hồ bị hắn hôn đến không còn sức lực chống đỡ, vốn dĩ độ ấm không gian đã không thấp, lúc này, Ôn Duyên chỉ cảm thấy toàn bộ đầu đều choáng váng, cùng cảm giác choáng váng trong dĩ vãng không giống nhau, đây là một loại…… Thanh tỉnh hạ hơi say.

Nhìn bộ dáng Ôn Duyên thở hổn hển hô hô ánh mắt mông lung, Tạ Sâm rốt cuộc không bỏ được quá làm khó đối phương. Hắn khóe miệng khó thấy được lộ ra một chút mỉm cười, lực độ miệng đặt lên môi, cũng hết sức ôn nhu lưu luyến.

Rốt cuộc là Ôn Duyên "mộng" tới nơi này, hay là Ôn Duyên nơi này "mộng" tới nơi khác, hắn tin tưởng không ngừng là hắn, trong lòng Ôn Duyên, hẳn là cũng rất rõ ràng đáp án.

Rất nhiều hoang mang từ lúc bắt đầu tồn tại, bởi vì một hồi lời nói của Ôn Duyên, toàn bộ đều giải quyết dễ dàng. Tuy rằng còn có rất nhiều chỗ đối phương chưa làm rõ, bất quá những cái đó đều không vội, tương lai còn dài, hắn so với bất luận kẻ nào đều có kiên nhẫn.

50. Chương 50

(Jeje: Sắp thi nên bận rộn, lịch ra truyện sẽ thất thường từ giờ đến cuối tháng 12, mong mọi người thông cảm TT_TT)

"Cậu! Cậu sờ chỗ nào đó!!!"

Cảm nhận được động tác không an phận từ bàn tay đối phương kia, Ôn Duyên lập tức sắc mặt đỏ bừng mà quát lớn nói.

Tạ Sâm lại không để ý, vẫn cứ khi nhẹ khi nặng vuốt ve xoa nắn, hô hấp của hắn có chút không quá rõ ràng tăng thêm, nhưng Ôn Duyên bên kia, đã sớm thở hồng hộc.

"Cậu nếu không lộn xộn, tôi cũng chỉ sờ sờ. Cậu nếu lại tiếp tục lộn xộn mà nói…… Tôi cũng không biết, sẽ phát sinh cái gì."

Tạ Sâm thanh âm hơi khàn mà nói lời này, đưa tay liền đem Ôn Duyên ôm sát nằm ngã lên giường, hắn đem cả người Ôn Duyên đè dưới thân mình, đôi tay đè lại thủ đoạn giãy giụa của đối phương, hai cái đùi đem hai chân Ôn Duyên cố định lại gắt gao, không để cho đối phương nhúc nhích mảy may.

Loại cảm giác áp bách cơ hồ không cố ý phát ra, cũng đã có tính uy hiếp mười phần này, Ôn Duyên chưa từng tiếp xúc qua.

Rõ ràng trước kia cảm thấy dáng người Tạ Sâm xem như gầy ốm, sau khi cởi "trang phục đặc công" màu đen kia xong, hắn mới phát hiện Tạ Sâm kỳ thật có cơ bắp tuyệt đối rõ ràng. Tuy rằng không tính đặc biệt cường tráng, có điều chỉ cần đối phương dùng sức, hắn thế nhưng thật sự tránh thoát không được đi……

"Ân……"

Tạ Sâm phủ đi tới gần vành tai Ôn Duyên, bên tai mình đột nhiên truyền đến nhiệt khí, làm Ôn Duyên theo bản năng hừ nhẹ ra tiếng. *(Jeje: Cái là trong bản qt ghi vậy, cũng chả biết là censored của chữ gì)*

Loại cảm giác nóng vừa ngứa tê dại lại dễ chịu, làm Ôn Duyên nhịn không được cau mày hơi hơi mở miệng, Tạ Sâm canh chuẩn cơ hội, nhẹ nhàng nghiêng đầu chạm nhẹ trên môi, mỗi một chút hạ xuống đều là hết sức ôn nhu.

Thời điểm Ôn Duyên đã có thể sa vào loại ôn nhu say lòng người này, Tạ Sâm đột nhiên bật nhanh, cơ hồ lấy lực độ mưa rền gió dữ hung ác, hung hăng mà hôn!

Loại thế hung mãnh này, sợ tới mức Ôn Duyên trong lúc nhất thời cơ hồ quên mất giãy giụa, sau khi cảm nhận được tay chân đối phương chậm rãi mềm ra, Tạ Sâm buông lỏng kiềm chế tay đối phương, ngược lại duỗi đến sau đầu đối phương.

Hắn vững vàng mà nâng sau đầu Ôn Duyên, đem đối phương càng thêm hướng lòng ngực chính mình mà bao chặt chẽ.

Ôn Duyên cảm thấy chính mình cơ hồ sắp hít thở không thông, quanh hơi thở tràn đầy đều là hô hấp có chứa nhiệt độ của Tạ Sâm trong không khí.

Nếu nói ngay từ đầu hô hấp đối phương tăng thêm không quá rõ ràng, như vậy hiện nay theo động tác hung mãnh của đối phương, độ ấm hô hấp cơ hồ nóng rực, sớm đã khiến người nghe mặt đỏ!

Toàn bộ gáy của mình đều bị đối phương giữ trong tay, cái tay ấn ở sau lưng hắn kia, lực độ ôm chặt vào trong càng lúc càng lớn. Ôn Duyên chỉ cảm thấy Tạ Sâm không ngừng đem chính mình ấn chặt vào trong lòng ngực, theo thế hôn môi của đối phương, hắn trong chớp nhoáng, đột nhiên liền minh bạch câu "Hận không thể đem ngươi tiến vào trong lòng ngực ta" thường xuyên xuất hiện trong một số tiểu thuyết……

"Ân!" Đầu lưỡi đột nhiên đau xót làm Ôn Duyên kêu rên ra tiếng, hắn giương mắt nhìn về phía Tạ Sâm, khoảng cách giữa bốn mắt bất quá chỉ hai ba centimet, hô hấp Tạ Sâm thô nặng, đôi mắt cũng thâm thúy đáng sợ, nhưng tuy rằng thâm thúy, nhưng ở bên trong cặp mắt kia, hắn tinh tường thấy được ngọn lửa dục vọng chỉ có nam nhân mới có thể xem hiểu.

Cái tay vốn dĩ đặt ở phía sau lưng hắn, càng ngày càng đi xuống một chút, đôi mắt đối phương cứ như thế nhìn chằm chằm mình, Ôn Duyên cả người nóng lên rất là gian nan mà dời đi mắt, nhưng bàn tay Tạ Sâm chống ở sau đầu hắn dùng sức mà đem đầu của hắn vặn trở về, Ôn Duyên không lay chuyển được đối phương, nhưng ánh mắt như cũ không muốn dừng ở trên mặt đối phương, có lẽ không phải không muốn, mà là thật sự……

"Nhìn tôi." Tạ Sâm thanh âm khàn khàn, cực kỳ phiến tình mà mở miệng.

Lông mi Ôn Duyên run rẩy, vừa định giả ngu sung lăng cứ như vậy vẫn không nhúc nhích, nhưng lại đột nhiên cảm giác được một đồ vật không thể bỏ qua, tràn ngập uy hiếp gắt gao mà chống dưới bụng hắn……

Mà tay Tạ Sâm, cư nhiên có xu thế muốn cởi bỏ đai lưng của hắn!! Ôn Duyên không dám lơ là, lập tức bình phục hơi thở, chuyển mắt thấy Tạ Sâm vội vàng nói: "Cậu không phải nói! Cũng chỉ là……" *(Jeje: Có thấy thằng công nào giữ lời được lúc ở trên giường không =v=)*

Giọng nói ngừng không vì cái gì khác, chỉ vì Tạ Sâm cư nhiên lưu manh bắt chước động tác kia! Ở trên người hắn chậm rãi cọ xát di động!

Tạ Sâm nhìn bộ dáng ngốc ngốc kia của Ôn Duyên, nhịn không được khóe miệng gợi lên độ cong: "Chỉ là cái gì?"

Ôn Duyên nan kham mà duỗi tay để ở trên xương hông đối phương, ý đồ giảm bớt loại tiếp xúc gây phiền lòng này, thứ cần phải nói ra, vẫn là làm hắn quẫn bách không cách nào hình dung, "Cậu nói, chỉ là…… Sờ sờ."

Hai chữ "sờ sờ" bị Ôn Duyên nói cực nhẹ, Tạ Sâm không nói chuyện, chỉ là hô hấp mà nhìn Ôn Duyên cả thân bị dọa đến cổ cũng đỏ bừng. Không biết vì cái gì, hắn cảm thấy sau khi hắn "thẳng thắn", Ôn Duyên cả người so với trước kia thoạt nhìn thuận mắt hơn nhiều, loại thuận mắt này, làm cho hắn thật sự rất muốn ngay ở chỗ này, không màng tất cả mà trực tiếp làm đối phương……

Tạ Sâm không nói chuyện, lại nhìn thoáng qua Ôn Duyên, sau chậm rãi nhắm mắt lại, cả người đều đè ở trên người Ôn Duyên. Ôn Duyên bị động tác của Tạ Sâm làm cho hoảng sợ, ừa định giãy giụa mở miệng, lại nghe Tạ Sâm ở bên tai hắn nói giọng khàn khàn: "Đừng lộn xộn."

Cảm thụ được vật uy hiếp rất là đồ sộ kia ở dưới bụng nhỏ, Ôn Duyên yết hầu nuốt một chút, cả người cứng đờ, đến động cũng không dám động.

"Cậu nói cái gì?!"

Lương Gia Minh nhăn mày, trên mặt nói không nên lời là cảm xúc gì.

"Hàn Thịnh hẳn là tương ngộ cùng bọn họ ở trên đường, sau đó mới mang theo bọn họ trở về khu an toàn. Chỉ là rốt cuộc là ngẫu nhiên gặp được hay mặt khác, vẫn không thể biết được. Bởi vì Hàn Thịnh, đem bọn họ an bài ở trong nhà khu A."

Lương Gia Minh quay đầu lại nhìn người nói chuyện liếc mắt một cái, nhíu mày mở miệng nói: "Tra xét chưa?"

"Đã tra xét, chỉ là trong số bọn họ cũng không có người cùng Hàn Thịnh từng có liên hệ trực tiếp gì. Nhưng cũng vì nguyên nhân như thế, mới càng thêm làm người hoài nghi. Chính là, nếu Hàn Thịnh không muốn làm chú ý tới bọn họ, hắn không cần cùng những người đó trở về khu an toàn. Lùi một bước mà nói, hắn

hoàn toàn có thể không đem những người đó, an bài ở địa phương như khu A, tùy tiện ở một cái góc nào cũng không phải không thể. Nhưng Hàn Thịnh không những không che dấu gì, ngược lại còn cao điệu khắp chốn! Hành động này, thật là làm người ta nghi ngờ."

Lương Gia Minh gật gật đầu, "Chuyện này cậu làm thực tốt. Hàn Thịnh tâm tư bí mật, trời sinh tính lại giảo hoạt vô cùng, đoạn thời gian trước ngươi với tôi đã sớm lĩnh giáo rồi. Một khi đã như vậy, những chuyện khác tạm thời đều không cần cậu quản, cậu chỉ phụ trách đem hắn nhìn chằm chằm cho tôi. Hắn cùng Lưu gia, tuyệt đối có quan hệ không thể cho ai biết, nhưng thời gian dài như vậy, chúng ta cũng không lần ra manh mối gì…… Lưu gia xem hắn như át chủ bài, rồi lại không muốn cất giấu, hắn ngay sau đó cao điệu mang về một đám người như vậy trở về khu an toàn…… Đám người kia bất luận có phải hay không vì Lưu gia sở dụng, cậu phái người đi xem trọng, đừng để bại lộ gì."

"Vâng, đã an bài tốt, tam thiếu gia yên tâm."

"Không nghĩ tới khu an toàn ngược lại rất lớn, cơ hồ thật không sai biệt lắm là một cái 'khu'." Đôi tay Chu béo gối lên sau đầu nghỉ ở trên sô pha, nửa híp mắt làm như cảm thán.

Sáng sớm Hàn Thịnh mang tất cả mọi người đi ra ngoài một chuyến, đại thể hiểu biết một chút bố cục quy hoạch trước mắt của khu an toàn.

Kỳ thật ở trong khu an toàn, cơ hồ có loại ảo giác căn bản không có bùng nổ mạt thế, bởi vì tiểu khu vẫn cứ là tiểu khu trước kia, thị trường cũng vẫn cứ là thị trường trước kia, chỉ là trông coi tiểu khu không hề là bảo vệ bảo an bình thường, đồ vật thị trường, cũng không hề là mùa dưa và trái cây rau dưa.

Rất nhiều đồ vật mặt ngoài thoạt nhìn không thay đổi, nhưng thực tế, đã sớm thay đổi toàn bộ.

Khu an toàn lúc ấy khẩn cấp điều lệnh phong tỏa một mảnh đất vùng ngoại thành, nghe nói tình trạng tẩy sạch lúc ấy cũng là dị thường thảm thiết. Thời điểm sáng sớm một đám người đi ra ngoài đi bộ, không phải không có đi ngang qua khu vực bị phong tỏa, theo giải thích của Hàn Thịnh, những khu vực bị phong tỏa đó, phần lớn là bởi vì lúc trước tồn tại lượng lớn ấn ký tang thi giết chết, bởi vậy mới có thể bị phong tỏa.

Sau một hồi đem những địa phương quen thuộc ngày thường sẽ có yêu cầu đặt chân đến, Hàn Thịnh liền trở về lo chuyện của mình, tất cả mọi người về tới nơi. Tuy rằng không có nói rõ cái gì, nhưng thời điểm Lương Hân phải về phòng, Chu béo khuôn mặt tươi cười ha hả thỉnh nàng đến "một tụ" trong phòng, Lương Hân thoái thác mãi cũng không nói được Chu béo, rơi vào đường cùng, chỉ có thể rũ mắt đáp ứng.

"Em gái, người sáng mắt không nói tiếng lóng, nếu cô đoán được người tổ chức chúng ta, kia nói vậy cũng nên biết phương châm làm việc của chúng ta. Dưới tình hình chung, chúng ta tuyệt đối sẽ không hiếp bức bất luận kẻ nào, nhưng nếu tình huống đặc thù, chúng ta cũng có quyền quyết định tiền trảm hậu tấu. Cho nên…… Bên kia vì cái gì đuổi giết cô, hiện tại có thể nói chưa?"

Bộ dáng đứng đắn của Chu béo cùng bộ dáng hi hi ha ha kia quả thực khác nhau như hai người, Lương Hân cau mày rũ đầu, tuy rằng không nói gì thêm, nhưng bộ dáng kia cũng rõ ràng là không muốn nói chuyện.

Chu béo gật gật đầu, nhìn Tạ Sâm ngồi ở bên cạnh cùng Ôn Duyên, khóe miệng hắn giật giật, rốt cuộc là không trông cậy vào hai người kia nói ra được cái gì.

Từ thời điểm bắt đầu buổi sáng, là cá nhân liền nhìn ra được tới, hai người này nhất định là đã xảy ra sự tình không thể cho ai biết, rốt cuộc Tạ Sâm vô duyên vô cớ liền chuyển đổi tâm tình, muốn nói cùng Ôn Duyên bên người hắn không có quan hệ, Chu béo hắn là người thứ nhất không tin.

Sau khi thu suy nghĩ lại, Chu béo thấy Lương Hân vẫn là không có ý đồ mở miệng, lập tức có chút không quá kiên nhẫn mà mở miệng nói: "Kỳ thật việc này cô không nói tôi sớm muộn gì cũng sẽ biết, hỏi cô, chỉ là bởi vì không muốn phí công đi tra. Tôi như bây giờ hỏi cô, là còn không muốn để chúng ta bên này biết chuyện của cô. Tôi nói này em gái, cô thật sự đừng không biết lòng tốt người khác. Ca tôi hiện tại còn vui hỏi cô, hoàn toàn là bởi vì lúc trước ở trên xe, những cảm xúc đó của cô…… Hơn nữa cảnh tượng lúc trước trong phòng kia, cô cũng khẳng định không thiếu chịu tội. Cô nếu biết chúng ta là người tổ chức, cũng nên biết thứ đồ vật gọi là danh lợi kia đối với chúng ta đều là chó má, cô trong lòng rõ ràng việc này đi, chúng ta người sáng mắt không nói tiếng lóng, thống khoái chút đem chuyện nói rõ ràng, không tốt sao?"

Tuy là Chu béo nói như thế, nhưng Lương Hân vẫn cứ chỉ nắm chặt nắm tay không nói lời nào. Nguyên bản Tạ Sâm còn vẫn luôn nhìn Ôn Duyên, đột nhiên liền quay đầu nhìn nàng một cái, nguyên bản Lương Hân nắm tay còn nắm chặt chết khẩn, nắm tay lập liền có xu thế buông một chút, đầu nàng, cũng nâng lên một chút.

Trong một chốc đôi môi nàng hé mở kia, nàng lại giống như đột nhiên lấy lại tinh thần cắn chặt hàm răng, cau mày, hung hăng mà phe phẩy đầu đem nắm tay nắm chặt chết khẩn! Cứ như vậy tới tới lui lui lặp lại rất nhiều lần, cuối cùng cư nhiên thống khổ mà kêu rên ra tiếng, cũng vẫn là không phun ra một chữ!

Tạ Sâm thấy ý chí Lương Hân không chịu nói thật nhưng kiên định như thế, cư nhiên kiên định đến, liền hắn quấy nhiễu cũng có chút cố hết sức…… Tạ Sâm lập tức nhíu mày, tựa hồ có chút buồn rầu nói: "Chỉ là muốn lời nói thật mà thôi……"

Nói xong lời này, Tạ Sâm liền buông lỏng chân mày đang nhăn lại, bên kia Lương Hân phảng phất trong nháy mắt liền thở ra một hơi thật lớn, cả người đều nửa đỡ sô pha, không ngừng mà thở hổn hển.

Ôn Duyên lại nghĩ không rõ lắm, bộ dáng vừa rồi của Tạ Sâm, tuyệt đối không giống như là sẽ thiện bãi cam hưu, như thế nào lập tức liền lại……

51. Chương 51

Tạ Sâm bình tĩnh mà nhìn Lương Hân, ngoài miệng lại là đối với Chu béo nói: "Nàng như vậy không chịu nói thật, chỉ là bởi vì không tín nhiệm chúng ta, hay là trong lòng có vướng bận gì?"

Chu béo chớp chớp mắt, rồi sau đó lắc đầu nói: "Nàng không có vướng bận gì, khi còn nhỏ mệnh cũng tốt, con đường làm quan của cha nàng cũng luôn khá tốt, nếu hiện tại còn sống, chức vị…… Cũng đến cấp thành phố. Mẹ nàng cũng không kém, thời điểm còn sống còn có công ty tam gia. Nhưng từ sau tai nạn xe cộ sáu năm trước khiến hai người ngoài ý muốn tử vong, cấp trên cha nàng cũng chỉ cho chút bồi thường an ủi, công ty vị thân thích bên nhà mẹ nàng nuốt chiếm cũng không ít, hơn nữa nàng lúc ấy vị thành niên, sự tình lại phát sinh đột nhiên, bộ phận tài sản vốn nên thuộc về nàng, đều bị thân thích hai bên nhà chia cắt, đều nói là thay nàng bảo quản."

Nhìn ra được quá khứ này của Lương Hân mà nói, hoặc nhiều hoặc ít là có chút xúc động. Dù nàng cực lực khống chế, nhưng từ việc nắm chặt tay đến trắng bệch có thể nhận ra được, đối với thân thích hai nhà kia, nàng nhất định là phi thường oán phẫn.

Bất quá này quá bình thường, cha mẹ đột nhiên ngoài ý muốn qua đời, hai nhà thân thích lại chỉ lo tiền tài ích lợi, vội vàng phân chia tài sản, đặt ở trên người một nữ hài vị thành niên còn chưa bao giờ đặt chân vào xã hội, không thể không oán phẫn bọn họ đi.

"Bất quá nàng cha mẹ cũng coi như là nhìn xa trông rộng, trước đó hai người từng mua mấy bảo hiểm không nhỏ, người được lợi tất cả đều là tên nàng. Nhưng bởi vì nàng lúc ấy thật sự, thời điểm cha mẹ nàng còn sống, thân thích hai nhà kỳ thật có không ít người làm việc ở công ty mẹ nàng, cha nàng hẳn là cũng không thiếu người cần giúp đỡ đề bạt. Chỉ là có lẽ là thời gian dài, cho nên sinh hiềm khích? Dù sao nếu là tôi mà nói, giữa thân thích bạn bè, là tuyệt đối không thể kết phường làm buôn bán, phàm là nhấc lên đến tiền, giữa cha mẹ con cái còn nháo đến tận trời, huống chi những người đó vốn dĩ quan hệ cũng không ổn định……"

Thấy Lương Hân bởi vì lời nói của mình mà mặt lộ vẻ bi thương hận ý, Chu béo dừng một chút, làm như suy xét hai giây, sau rốt cuộc vẫn là than thanh tiếp tục nói: "Dù sao sau khi cha mẹ nàng qua đời, chính là không ai thiệt tình nguyện ý giúp nàng…… Đều là thứ đồ lòng lang dạ sói……"

Chu béo nhìn Lương Hân liếc mắt một cái, thấy đối phương không sai biệt lắm ổn định cảm xúc, mới bĩu môi mở miệng nói: "Luật sư lúc ấy cũng chỉ là người quản lý giúp nàng mà thôi, cũng may luật sư kia tâm còn có chút trách nhiệm cơ bản, giúp nàng bảo vệ ba căn hộ, xem như bảo vệ nàng áo cơm vô ưu. Bất quá công ty bảo hiểm bồi thường, dường như đến giờ còn chưa hoàn toàn trả hết đâu? Nàng là con gái một, bởi vì có phòng ở cho nên cũng không có cùng thân thích hai nhà kia ở cùng một chỗ, ngày thường trong nhà có dì giúp việc quét tước, nhưng cũng chỉ là sau khi xác định địa điểm, nàng vẫn luôn cô độc, đến bạn trai cũng không có, cho nên, hẳn là không có vướng bận gì."

Tạ Sâm nhìn Lương Hân, chậm rãi gật gật đầu, hắn trầm mặc hai giây, rồi sau đó đột nhiên đối với Chu béo nói: "Có thật là tử vong ngoài ý muốn?"

Tạ Sâm nói làm Chu béo ngẩn người, hắn lập tức nhìn về phía Lương Hân, quả nhiên, vấn đề của Tạ Sâm cũng làm Lương Hân đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt nàng mở lớn, nhìn Tạ Sâm lại nhìn Chu béo, thấy Chu béo cứ như vậy nhìn chính mình, Lương Hân dường như phảng phất cảm ứng được cái gì sắc mặt trở nên trắng xanh, mắt nàng hốt hoảng bất lực, phảng phất cực lực muốn Chu béo đưa ra lời phủ định đối với Tạ Sâm và mọi người ở đây.

Chỉ là……

Chu béo nhắm mắt lại không nhìn nàng, chỉ là cười khổ lắc đầu, "Cậu thật là…… Tôi cũng chỉ là phát hiện hồ sơ có người động tay chân lên, nếu thật là ngoài ý muốn, vậy sẽ không có người gian lận…… Tôi nguyên bản còn thương hương tiếc ngọc một chút, loại sự tình này, cách nhiều năm như vậy, đã biết đối với nàng có cái gì tốt."

Chu béo nói xong, Lương Hân cả người đều chấn động một chút, nàng không thể tưởng tượng mà ngẩn ngơ đứng, miệng hơi hơi giật, đôi mắt đến nháy cũng không nháy, cả người không có biểu tình.

Ôn Duyên cũng là vì lời Chu béo nói mà mở to hai mắt một chút, trách không được! Trách không được hắn không minh bạch được miêu tả trong sách…… Nguyên lai là như thế này…… Trách không được…… Như vậy hết thảy đều đã rõ.

Nhưng nếu thật là như vậy…… Kia Lương Hân cũng quá đáng thương……

Lúc này hô hấp của Lương Hân đã có chút rõ ràng dồn dập, Tạ Sâm lại không có quản, vẫn như cũ dùng ngữ khí cơ hồ xem như khắt nghiệt, nhàn nhạt mà mở miệng nói: "Lấy loại trạng thái hiện tại của cô, chỉ cần chúng ta không hề quản cô, cô tùy thời đều có khả năng chết trong tay đám người kia, cô nên biết, đối với bọn họ mà nói, này cũng không phải việc gì khó. Chỉ là, trước khi biết rõ ai là người giết cha mẹ ruột của mình, đã vứt bỏ tánh mạng. Cô, thật sự cam tâm?"

Tuy là Lương Hân muốn bảo trì trấn định, chỉ là nghe được Tạ Sâm nói như thế, lại nghe Chu béo đem tư liệu của nàng nói kỹ càng tỉ mỉ như vậy, lập tức rốt cuộc khống chế không được.

Nàng hồng con mắt quay đầu nhìn chằm chằm Tạ Sâm, qua vài giây, lúc này mới quay đầu nhìn về phía Chu béo, thân hình nàng kích động cơ hồ muốn đứng dậy, dùng thanh âm nghiến răng nghiến lợi, gằn từng chữ một mà mở miệng nói: "Cậu, dám, phát, thề, cậu, nói, là, thật,!"

Chu béo không nghĩ tới, Lương Hân tại loại thời điểm này, cư nhiên còn có đầu óc đi phân tích chính mình có khả năng nói dối?! Loại đầu óc này nếu dùng ở chung tần sóng của bọn họ, thật là một sự kiện tốt đẹp cỡ nào a!

Hắn chớp mắt, rồi sau đó thở dài đỡ cái trán, cơ hồ là có chút bất đắc dĩ mà mở miệng: "Tôi nói cô nha đầu này, như thế nào khó câu thông như vậy. Chuyện này nếu là giả, tôi cùng cô phát cái thề liền biến thành thật sự? Con gái các người a, chỉ toàn tin mấy thứ không có thật."

Vài giây không nghe thấy hồi âm, Chu béo ngẩng đầu, chỉ thấy Lương Hân như cũ kích động phát run, cũng không biết là câu nào vừa rồi của hắn ảnh hưởng đến đối phương, lúc này con mắt Lương Hân đỏ bừng phiếm ánh nước, bộ dáng nghẹn muốn khóc nhưng không khóc được, thật sự có chút đáng thương……

Trong lòng Chu béo, lập tức liền lại có chút không đành lòng.

"Ai, tôi nói cô đừng khóc a, chúng ta cũng chỉ là muốn hỏi rõ ràng rốt cuộc chuyện là như thế nào! Cô nếu là ngay từ đầu nói thật, chuyện này tôi còn không nghĩ đến việc nói cho cô a! Tôi còn lừa cô…… Tôi có ý tứ

sao ta?! Lời nói cũng đã nói ra, nếu cô đã rõ ràng đám người ở bên kia sẽ đuổi theo cô không bỏ, cô cũng biết tình huống của tôi và Tạ Sâm là như thế nào, cô nói cô gạt chúng ta còn có ích lợi gì a? Chúng ta sớm hay muộn đều phải biết a!"

Trong thời gian ngắn Lương Hân thu được cú sốc khá lớn, Chu béo sợ nói quá mức, đối phương là một cô gái sẽ không tiếp thu được. Bởi vậy hắn dùng từ ngữ mà hắn cho rằng tương đối hòa hoãn, mở miệng tiếp tục nói: "Cô cứ như vậy không chịu nói cho chúng ta biết, đơn giản là sợ chúng ta sẽ hại cô sao, chỉ là cô chẳng lẽ còn không suy nghĩ cẩn thận sao? Chúng ta cũng không phải nhất định biết chuyện của cô a em gái! Tôi hỏi cô như vậy, chỉ là bởi vì trên đường cứu cô cũng coi như duyên phận, tôi muốn hiểu biết minh bạch lại mang theo cô. Cô nếu là thật sự không tiện nói, béo ca tôi thật không miễn cưỡng cô, cô nhưng ngàn vạn lần đừng khóc a, cô nếu thật sự cảm thấy chúng ta không đáng tin cậy, kia trong chốc lát béo ca tôi tự mình giúp cô đi tìm chỗ ở mới? Cô cũng không tin chúng ta, cùng chúng ta ở cùng một chỗ ngươi khẳng định cũng khó chịu, cô nói đúng không?"

Ngay từ đầu Chu béo đích xác xem như dỗ nàng, chỉ là nói xong lời cuối cùng rõ ràng kiên nhẫn không đủ, đề tài liền diễn biến thành muốn tìm cho nàng "chỗ ở mới"……

Lương Hân tuy rằng trong lòng có cảnh giác, có điều tiềm thức cũng biết vài người này hẳn không phải là người xấu. Chu béo nói tìm cho nàng chỗ ở mới cũng làm nàng có chút luống cuống! Nàng mấy ngày nay tuy rằng cũng có chút chịu đựng vắng vẻ, nhưng rốt cuộc vẫn là áo cơm vô ưu, hơn nữa Phác Tĩnh Nghiên đối nàng cũng thực tốt, nàng thật sự tìm không ra một chút điểm tật xấu nào để yêu cầu rời đi những người này, huống hồ nàng so với ai khác đều biết lời nói của Tạ Sâm vừa rồi là thật, nếu rời đi những người này, nàng căn bản không có năng lực bảo vệ tốt chính mình, nói không chừng ở thời điểm hết thảy còn chưa có đã chết mất.

Chỉ là……

Thời điểm Chu béo không kiên nhẫn cơ hồ muốn đứng dậy, Lương Hân nắm chặt nắm tay gục đầu xuống, cắn chặt răng mở miệng nói: "Tôi muốn các người đáp ứng tôi, giúp tôi tìm được hung thủ hại chết cha mẹ tôi."

Chu béo thật sự không hiểu, sự tự tin đúng lý hợp tình của cô nương này rốt cuộc là từ đâu tới? Tạ Sâm lại là rất có hứng thú mà nhìn Lương Hân, không biết nghĩ đến cái gì.

Mắt thấy Lương Hân phải nói ra chân tướng, Ôn Duyên nuốt yết hầu một chút, hắn theo bản năng buộc chặt nắm tay, hướng đi câu chuyện thật sự muốn thay đổi sao, thật sự có thể chứ……

"Nàng hôm qua mới tới nháo, anh hôm nay lại tới…… Cũng không sợ nàng đụng đến lão bà của anh đi?" Nữ nhân sau khi đem cửa đóng lại, dựa lên tường, nàng nhìn Lương Quốc Cung, duỗi tay cởi cúc áo sơ mi đối phương.

Lương Quốc Cung lặng lẽ cười một tiếng, một phen cầm tay đối phương, hướng trong lòng ngực dùng sức

một túm liền ôm sát nữ nhân dựa vào trên tường, "Nàng dám?! Hắc hắc…… Một ngày không thấy em, ta liền khó chịu, nhịn không được liền nghĩ tới đến xem……"

Vừa nói chuyện, Lương Quốc Cung vừa nhắm mắt lại, vẻ mặt say mê mà hít một hơi, "Thật thơm a. Vì cái gì trên người của em luôn thơm như vậy? Là loại nước hoa nào thế?"

Nữ nhân khẽ cười một tiếng, giơ tay chống lên bả vai Lương Quốc Cung, "Em trước nay đều không cần nước hoa, nếu có mùi hương, vậy nhất định…… Là mùi thơm của cơ thể."

Năm chữ "mùi thơm của cơ thể" bị nữ nhân nói thực nhẹ, nàng dán bên tai Lương Quốc Cung mềm giọng, một ngụm nhiệt khí thổi tới trên lỗ tai Lương Quốc Cung. Lương Quốc Cung quả thực toàn bộ thân mình đều căng cứng, yết hầu nuốt một ngụm, liền nghiêng đầu hôn lên cổ nữ nhân.

Nữ nhân phối hợp ngậm lại miệng, khẽ rên lên một tiếng.

Lương Quốc Cung nghe thanh âm này, lập tức liền hít một hơi, hắn gấp gáp mà vỗ lên quần áo đối phương làm từ vật liệu may mặc tơ lụa bóng loáng, qua lại vuốt ve, nóng lòng đem quần áo vướng bận trên người đối phương cởi ra.

Nữ nhân dáng người mềm như không có xương, chất da trắng nõn nà, cảm xúc lúc bế lên, cho dù hắn từng làm qua vô số người, cũng thật sự nghĩ không ra có người nào có thể tuyệt như vậy.

Nghĩ nghĩ, Lương Quốc Cung chỉ cảm thấy dưới bụng càng nóng……

Ngay lúc bước chân hai người lảo đảo, ôm hôn khó xá khó phân hết sức, từ cửa lớn truyền đến âm thanh phá cửa "phanh phanh phanh", âm thanh này thật lớn, tiết tấu lại thật sự quen tai, Lương Quốc Cung đang nhắm mắt lại hôn môi trên cổ nữ nhân còn trầm mê, trong mắt hiện lên một tia trào phúng vô cùng rõ ràng.

Nàng lặng lẽ đem khóa kéo bên phải váy mình kéo xuống, lại lớn tiếng rên rỉ một tiếng, nàng lôi kéo tay Lương Quốc Cung chạm lên đường nối khóa kéo, dùng bộ ngực cua đồng ra sức cọ trên người Lương Quốc Cung.

Lương Quốc Cung lúc này cơ hồ lâm vào loại trạng thái cảm giác phong bế, hắn hoàn toàn sa vào xúc cảm mềm mại trơn trượt của đối phương không thể kiềm chế, đối phương trên người thơm tho mềm mại, bộ ngực mềm mại cọ xát hắn quả thật làm tâm hắn tô, lập tức làn da ấm vừa cùng tay hắn tiếp xúc, cả người hắn đều kích động đến run rẩy!

(Jeje: Thiệt buồn là đoạn nước thịt của hai bạn nhân vật phụ này vậy mà còn nhiều hơn nhân vật chính =_=")

52. Chương 52

(Jeje: Mấy ngày nay thi miệt mài không có thời gian edit luôn =.= Tạm thời tranh thủ trước 1 chương cho mọi người, chương tiếp theo thì hên xui)

"A –!!!"

Ngay thời điểm hắn hận không thể đem toàn bộ quần áo đối phương cởi ra, nữ nhân đột nhiên chịu kinh hách hét to một tiếng, cửa lớn cũng tùy theo "Phanh" một tiếng phát ra tiếng vang, nguyên lai là bởi vì người ngoài cửa dùng sức quá mạnh, đem cửa lớn đánh bay đến bức tường bên cạnh.

Một nữ nhân mắt đỏ bừng đứng ở cửa, nàng nhìn Lương Quốc Cung như cũ còn đang hành động dưới thân, lập tức hận cắn răng hét lớn: "Lương Quốc Cung!! Anh mẹ nó không có gì để nói sao!!" Nàng mắng xong một câu, liền đem ánh mắt dừng ở trên người nữ nhân mặc váy đỏ dài trong phòng.

Bên trái chiếc váy dài của đối phương sớm bị Lương Quốc Cung cởi tới đùi, tay Lương Quốc Cung còn đặt trên đùi nữ nhân chưa rời đi. Khóa kéo bên phải váy dài cũng bị mở rộng ra, từ góc độ nàng nhìn qua, nữ nhân này thế nhưng đồ lót cũng không mặc!! Cứ như vậy công khai trực tiếp mặc đầm!!

Một cái tay khác của Lương Quốc Cung, liền ở phía trên khóa kéo kia sờ cua đồng sống! *(Jeje: Mình nghĩ từ "cua đồng" ở đây chỉ cái *** thứ-mà-chúng-ta-biết-là-thứ-gì-đấy)*

Da thịt trắng nõn kia của đối phương, cùng với bàn tay hơi tối màu của Lương Quốc Cung, hình thành hai phía đối lập. Nữ nhân bừng tỉnh từ trong hồi tưởng, chính mình đã từng cũng ở thời điểm tuổi trẻ như vậy, lần đầu gặp Lương Quốc Cung, khi đó Lương Quốc Cung, cũng giống như đối với nữ nhân kia yêu thích mình…… Càng nghĩ càng phẫn hận, ghen ghét trong ánh mắt, lập tức liền cơ hồ có thể hóa thành thực chất mà trào ra!

"Mày con tiện nhân này!! Tao hóa!! Mày như thế nào tiện như vậy!! Tao làm mày phát tao! Tao mẹ nó làm mày phát tao!!" Nàng tùy tiện cầm lấy bình hoa pha lệ trên giá cao ngay cửa, đôi tay nàng liền hung hăng hướng đầu nữ nhân ném tới, Lương Quốc Cung liền tính nhập thần như thế nào đi nữa, lúc này cũng phục hồi tinh thần lại, lập tức nói cũng chưa kịp nói một câu, theo bản năng liền quay lưng lại, đem toàn bộ nữ nhân váy đỏ bảo hộ trong ngực mình!

Bình hoa dày nặng ném đến sau cổ Lương Quốc Cung phát ra một tiếng trầm vang, hắn cùng nữ nhân trong lòng ngực đồng thời lảo đảo một chút, bình hoa kia sau khi rơi xuống mặt đất cũng không bị nứt, ngược lại nền nhà gỗ bị để lại một cái ấn hố nhợt nhạt……

Trong phòng an tĩnh lại, Lương Quốc Cung chỉ cảm thấy cổ mình nóng rát đau, xương cốt không biết có hay không bị hao tổn, này thật đúng là nguy hiểm thật lớn! Nếu hướng lên trên thêm một chút, cái ót hắn nhất định bị đập trúng!

"Oa thảo ni! Cô mẹ nó tìm chết!!" Đau đến sờ cũng không dám sờ một chút sau cổ làm Lương Quốc Cung thật sự phát hỏa! Hắn đi lên trước vài bước liền đem nữ nhân trước cửa kéo vào trong phòng, một cái tát

tai mạnh, một chút cũng không lưu tình hướng gương mặt bay tới! Lực độ kia, cơ hồ dùng hết toàn sức!

"Cô mẹ nó thiếu chút nữa tạp chết lão tử! Tôi cho cô người đàn bà đanh đá! Tôi cho cô la lối khóc lóc!"

"A!! A ——!!!"

Nữ nhân váy đỏ nghe nữ nhân đối diện kêu thảm thiết, sợ tới mức hai tay ôm lấy cánh tay, vẻ mặt chấn kinh bộ dáng nhìn hai người trước cửa ẩu đả.

Khởi điểm vẫn là xé rách, nữ nhân kia tuy ăn một cái tát, còn biết đánh trả vài cái không để mình bị đánh, nhưng nàng như thế nào cũng không muốn ăn mệt, tóm lại cũng là nữ nhân, cùng Lương Quốc Cung nam nhân so sánh, thực lực kém quá nhiều.

Thế cho nên sau đó Lương Quốc Cung trực tiếp đem nữ nhân hất ngã trên mặt đất, dùng chân dùng sức hướng nàng đá chết.

Trên chân hắn mặc dù mang dép lê, cần phải biết nam nhân nếu khởi xướng tàn nhẫn tới, lực chân kia luôn là không thể khinh thường, nữ nhân trên mặt đất dù ôm lấy đầu, cũng vẫn là bị hắn đá kêu thảm thiết liên tục, lăn lộn không ngừng.

Nữ nhân váy đỏ đứng ở phòng trong nhìn một màn này, vẻ mặt hoảng sợ không thôi. Nhưng nếu lúc này có người nhìn kỹ, tổng có thể phát hiện trong ánh mắt nàng lộ ra một chút nghịch ngợm vui sướng khi người gặp họa……

Hừ, thẳng đến giờ này khắc này, nàng mới có hơi cảm thấy phòng ở này cũng không tính là tệ! Nếu không phải trong phạm vi trăm mét chỉ một mình nhà nàng, nữ nhân này lại nhiều lần lại đây nháo sự, giấy này, đã sớm bao không được phát hỏa.

Về sau bao được hay không đánh rắm cũng không liên quan đến nàng, chỉ là hiện tại Lương Quốc Cung còn hữu dụng, nàng cũng không thể làm đối phương, tại loại thời điểm nãy thọc ra thêm rắc rối gì……

"Quốc Cung……"

Nữ nhân váy đỏ vừa suy nghĩ, vừa sợ hãi mà đi lên trước, thấy nam nhân còn không dừng hành động đá nữ nhân kia, nàng mới thấp giọng mà kêu một tiếng.

Lương Quốc Cung lại đạp hai cái, lúc này mới thở ra nghiêng đầu tới, "Ân? Bảo bối làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái sao?"

Hắn vừa nói chuyện vừa hướng nữ nhân váy đỏ đi tới, thấy đối phương lắc lắc đầu ý bảo không có việc gì lúc này mới yên tâm. Nhìn bộ dạng tinh tế nhu nhược này của đối phương, lại tưởng tượng đến bộ

dáng mới vừa rồi la lối khóc lóc kêu gào của nữ nhân trên mặt đất kia, Lương Quốc Cung liền cảm thấy người nọ mười phần hết muốn ăn.

Hắn nhẹ nhàng ôm hồng y nữ nhân, lập tức hướng sô pha đi tới, vừa đi, vừa đối với nữ nhân phía sau nói: "Trần Lâm, tôi cùng cô nói một lần cuối cùng, nơi này, không phải chỗ cô nên tới!"

Nữ nhân bị gọi là Trần Lâm lau miệng một phen, nuốt xuống đứng lên, bụng nàng đau đớn khó nhịn, cánh tay vừa rồi cũng bị Lương Quốc Cung đá sinh đau, may là trên đùi không có việc gì, chỉ là bởi vì nửa người trên đau đớn, lúc này eo có chút không đứng thẳng nổi.

"Lương Quốc Cung, anh không sợ chuyện của anh cùng thứ tao hóa này, bị lão điêu bà Lương Thục Phượng kia biết?!"

Lương Thục Phượng tuy rằng cũng họ Lương, nhưng lại là vợ Lương Quốc Cung, tính cách đanh đá lanh lẹ, chỉ là đến già rồi càng thêm khó mà nói chuyện, ngược lại trở nên xảo quyệt, bởi vậy mọi người cảm thấy nàng không dễ sống chung lắm.

Vốn dĩ Lương Thục Phượng cùng Lương Quốc Cung có một người con gái, nhưng nữ hài thời trẻ sinh bệnh chết non, Lương Thục Phương sau đó cũng không mang thai nữa. Trong thời gian ngắn còn đỡ, trường kỳ dĩ vãng, Lương Quốc Cung bởi vậy mà đối với nàng từ từ xa cách. Lương Quốc Cung lại bởi vì công tác mà xã giao bên ngoài thật nhiều, năm rộng tháng dài, Lượng Thục Phượng mở một con mắt nhắm một con mắt, chỉ cần không chơi đùa, cũng liền sẽ không nói Lương Quốc Cung cái gì.

Nhưng sau khi mạt thế bạo phát, Lương Thục Phượng đạt được dị năng hệ hỏa. Bắt đầu từ đây, nàng liền đối với vấn đề tác phong của Lương Thục Phượng xem đến đặc biệt nghiêm khắc. Sau khi tới khu an toàn, yêu cầu các phương diện càng tăng thêm nhiều.

Chỉ là Lương Quốc Cung tuy rằng sợ hãi dị năng của nàng, lo lắng Lương Thục Phượng dưới sự giận dữ sẽ thương tổn chính mình, nhưng lại cũng yêu cầu nàng dùng dị năng đứng ở phía sau hắn phụ trợ, cũng làm chân dựa vào ở khu an toàn. Bởi vậy, Lương Quốc Cung ở bên ngoài đối với Lương Thục Phượng có thể nói là nói gì nghe nấy, chỉ là thời điểm ngầm rỗi rãnh, những hành vi ác liệt trong dĩ vãng, một cái cũng không từ bỏ.

Hồng y nữ nhân này, còn không phải là kết quả sau khi tới khu an toàn, làm bừa làm loạn sao?

"Trần tỷ tỷ, tuy rằng em không nên ở thời điểm này đánh gãy cuộc nói chuyện của các người…… Bất quá em nhịn không được muốn nói một chút…… Rốt cuộc chúng ta gặp mặt nhiều lần, em cũng chưa tìm được cơ hội tự giới thiệu." Thấy tầm mắt của nữ nhân chỗ cửa thành công chuyển từ trên mặt Lương Quốc Cung sang trên mặt mình, hồng y nữ nhân hơi hơi mỉm cười, rất có một loại cảm giác bình thản ung dung, "Em kêu Điền Tâm, năm nay 24 tuổi." *(Jeje: Chụy ấy đã quay trở lại *clap clap*)*

"Cục cưng? Hừ, tao hóa quả nhiên là không giống bình thường, đến tên cũng mang theo mùi vị tao đến chết…… Chỉ là mày nói với tao cái này ích lợi gì? Thứ như mày, cũng xứng đáng yêu cầu người khác xưng hô tên của mày?"

Trần Lâm tuy rằng thoạt nhìn thân thể bị thương, nhưng nhìn tư thế này, một chút đều không tính toán thua trận đầu. Điền Tâm nói xong câu vừa rồi kia liền đem đầu vùi ở trên vai Lương Quốc Cung, nàng không có nhìn Trần Lâm, cũng không cho Lương Quốc Cung nhìn đến biểu tình của mình, chỉ là tay vịn quần áo đối phương đột nhiên nắm thật chặt, hơn nữa là cái loại thật khẩn trương, khiến cho Lương Quốc Cung từng trận đau lòng.

"Trần Lâm, cô đi về trước, đừng không biết tốt xấu!"

Một tiếng của Lương Quốc Cung so với cái gì cũng có hiệu quả tốt hơn, Trần Lâm cả người chấn động một chút, nàng nhìn Lương Quốc Cung ánh mắt cơ hồ mang lên oán hận, "Lương Quốc Cung, anh thật sự như vậy lòng lang dạ sói sao, tôi theo anh 13 năm, anh cư nhiên vì kỹ nữ như vậy bỏ mẹ con chúng tôi sao?! Anh còn có lương tâm sao?? Anh vẫn là người sao!!"

Lời kịch của Trần Lâm cơ hồ thời điểm mỗi khi hai bên tranh chấp đều sẽ lấy ra nói, Lương Quốc Cung đã sớm tập mãi thành thói quen, tâm không dậy nổi một chút sám hối nào.

"Trần Lâm, hiện tại tôi còn có chút nhẫn nại, cô nhanh chóng ra ngoài cho tôi, về sau đừng lại đến tìm Điền Tâm phiền toái."

Trần Lâm cắn răng nhìn đôi cẩu nam nữ cùng ôm nhau đối diện, âm đức mà gằn từng chữ một nói: "Nếu tôi không đi thì sao."

Lương Quốc Cung hừ nhẹ một tiếng, "Không? Trần Lâm, tính tình Tống Minh Viễn, cô hẳn là so với tôi còn rõ ràng hơn…… Các người chính là cùng chung chăn gối, còn quen biết sáu năm……"

Ba chữ Tống Minh Viễn làm Trần Lâm thân mình chấn động, tiện đà không biết là nghĩ tới cái gì nàng đột nhiên run lập cập, nàng lại hận lại sợ mà nhìn Lương Quốc Cung, mà Lương Quốc Cung tự nhiên biết, một chiêu Tống Minh Viễn này chính là điểm yếu của Trần Lâm, phàm là nhắc tới Tống Minh Viễn, Trần Lâm liền không có thời điểm không thành thật.

Tống Minh Viễn có hay không gia bạo hắn không biết, bất quá thân thể Trần Lâm vẫn luôn hoàn hảo không tổn hao gì, rốt cuộc bọn họ hai người nhiều năm ngủ chung với nhau nhiều lần như vậy, trên làn da đối phương có vết thương ứ thanh hay không, hắn vẫn là rất rõ ràng.

Nghĩ đến đây, Lương Quốc Cung liền rất là đáng tiếc mà thở dài, kỳ thật làn da Trần Lâm không tồi, thanh âm cũng rất êm tai, lớn lên cũng coi như tú khí. Chỉ là tâm tính nàng…… Thật sự không phải loại hình nam nhân yêu thích, nhưng đối phương là một nữ nhân có chút tư sắc, tâm tính gì đó, ngược lại là tiêu chuẩn xếp hạng cuối cùng.

"Linh Linh, kiên trì một lát, lát sau liền đến."

Nữ hài được gọi là Linh Linh này co người nằm ở chỗ ngồi phía sau thùng xe, chân mày vẫn luôn nhíu chặt, đôi mắt vẫn luôn nửa mở nửa khép, trong miệng lẩm bẩm vô ý thức đang nói thứ gì, chỉ là bất luận người khác cẩn thận nghe như thế nào, đều nghe không rõ ràng lắm nàng nói cái gì.

Tống Giai Thiến tuy rằng ngồi ở ghế phó lái, nhưng một lòng đều đặt ở trên người nữ hài phía sau.

Từ thời điểm kẹt xe lần trước của bọn họ, sau khi gặp được hai người không thể hiểu được nói bậy một hồi, này dọc theo đường đi quả thực kém chút nữa đem toàn bộ địa phương màu xanh đào hết lên trời, may mắn cuối cùng, ở một bệnh viện thú cưng màu xanh độc gặp được Tống Linh Linh hơi thở thoi thóp, không chỉ riêng vậy, bọn họ còn phát hiện một sự kiện khó lường.

Nghĩ tới sứt đầu mẻ trán thời điểm phát sinh sự tình, Tống Giai Thiến dị thường bực bội mà giơ tay đè trán một chút, nàng nghiêng đầu nhìn Tống Minh Viễn đang hết sức chăm chú lái xe, lập tức nhịn không được mà mở miệng nói: "Ca, anh nói xem những con chó đó có hay không thật sự biến dị?"

Tống Minh Viễn chớp mắt một cái, ngữ khí bình đạm không có gì lạ: "Nhân loại cũng là một loài động vật có vú, nếu nhân loại có thể dễ dàng cảm nhiễm, động vật sao lại không thể."

Tuy rằng thực không muốn nói, có thể tưởng tượng tượng hình ảnh kia một chút, Tống Giai Thiến vẫn là nhịn không được lẩm bẩm nói: "Chỉ là nếu những động vật đó phân tán đi, sẽ uy hiếp đến rất nhiều người đi……"

Tống Minh Viễn từ phản xạ của kính xe liếc mắt nhìn Tống Giai Thiến một cái, hắn ngữ khí như cũ bình tĩnh không có phập phồng, "Ở vào bất luận trường hợp gì ta cũng đều hy vọng chuyện này có thể chậm phát triển một chút, nhân tố bất an càng nhiều, dị năng giả chúng ta càng sống lâu. Nếu là những người đang cầm quyền đều có thể nghĩ được tới, nếu thế giới lại khôi phục thái bình thịnh thế, nếu ngươi là người lãnh đạo, ngươi cảm thấy lúc ở thái bình thịnh thế, nhân tố không yên ổn nhất nên diệt trừ, là ai đây?"

Tống Minh Viễn càng giảng, phía sau lưng Tống Giai Thiến càng đổ mồ hôi lạnh, nàng thật sự trước nay chưa từng nghĩ tới sự tình này, có lẽ là bởi vì…… Nàng trước nay cũng chưa nghĩ tới, thế giới hiện tại này, còn sẽ khôi phục cái gọi là thái bình thịnh thế kia……

53. Chương 53

Gần nhất mấy ngày nay tất cả mọi người đều thích ứng sinh hoạt khu an toàn, lúc trước Chu béo bảo chừng nào còn chưa hiểu biết thấu triệt khu an toàn, bọn họ không thể đi ra ngoài làm nhiệm vụ. Rốt cuộc đến thế cục còn chưa biết rõ ràng đã chạy ra bên ngoài, bỏ lỡ thời gian tìm hiểu tốt nhất, lúc đó muốn hối hận cũng không kịp.

Lương Hân sau khi trải qua một ngày nói chuyện kia, đương nhiên lưu lại bên cạnh mọi người, tất cả mọi người biết sự thay đổi lặng yên không một tiếng động này, nhưng lại không có người cố ý nói ra, hết thảy đều quá mức tự nhiên, mọi người ở chung có thể tính là vui sướng.

Trong buổi tối nghị sự trước đó một ngày, Lương Hân dưới tình thế cấp bách đề nghị dứt khoát Ôn Duyên đi tìm Hàn Thịnh hỏi thăm rõ ràng, còn chưa chờ Ôn Duyên cự tuyệt, Hình Nhị là người thứ nhất lên tiếng phản đối.

"Hàn Thịnh tuyệt đối không phải người đơn giản, chỉ là chúng ta được hắn đưa tới khu an toàn này, lại được hắn an bài cuộc sống tốt như vậy. Nói thế nào, tạm thời không có cách phủi sạch quan hệ với hắn, huống hồ, còn có một tầng quan hệ của Ôn Duyên, trong khoảng thời gian ngắn, chỉ sợ chỉ có thể im lặng xem thay đổi như vậy."

Thấy một đám người đều có chút cảm giác như lọt vào trong sương mù, Hình Nhị hơi hơi nhíu mày nói: "Hàn Thịnh kia cho tôi cảm giác, rất kỳ quái…… Tóm lại hắn tuyệt đối là nhân vật khó đối phó, hơn nữa cho dù muốn cảm tạ chúng ta, hắn cũng hoàn toàn không cần phải đem chúng ta an bài ở địa phương chói mắt như vậy. Các người xem nơi này bốn phía thanh tĩnh là cái dạng gì? Đã qua mấy ngày, tôi ngoại trừ mấy người tuần tra bên ngoài còn lại không thấy người ra vào. Nhưng tôi nghe bên ngoài người ta nói, những người sống sót khác đều là ở nhà tám người chung một phòng ngủ! Có mấy căn nhà có thể cho ba người ở chung một phòng? Huống chi chúng ta một lần lấy là ba căn?"

Hình Nhị nói làm Hình Đại cơ hồ chưa bao giờ nói chuyện cũng gật gật đầu, "Là như thế này không sai. Chúng ta hiện tại đã bị vài thế lực khu an toàn theo dõi. Thời điểm mỗi lần xuống nhà ra vào, người tuần tra phía dưới là không xác định địa điểm đổi mới, tôi lưu ý hai ngày, chỉ có bọn họ là thời thời khắc khắc canh giữ dưới lầu chúng ta, nhiều lắm hai mươi tiếng mới đổi một lần, mà những đội viên tuần tra khác, mỗi bốn giờ liền đi đến nơi khác một lần, chỉ có bọn họ, chỉ nhìn chằm chằm nhà chúng ta, nhưng trong đống nhà này, trước mắt cũng chỉ có ba hộ gia đình chúng ta."

Thấy tất cả mọi người nín thở ngưng thần nghe, Hình Đại theo bản năng sờ soạng quần một chút, ai ngờ tay còn không có từ túi quần cầm ra, phương hướng bên trái liền bay qua một món đồ. Hình Đại theo bản năng duỗi tay tiếp lấy, ngẩng đầu thấy Tạ Sâm trong miệng cũng ngậm điếu thuốc, rũ mắt dùng lửa châm.

Hình Đại cười thầm, cũng đem điếu thuốc đặt trong miệng, dùng một cái bật lửa vẫn luôn nằm trong túi khác châm lửa, hắn hung hăng mà hút một ngụm lại đem khói phả ra, hoãn hai giây, mới lại mở miệng nói: "Tuy rằng bọn họ đều đem vành nón ép tới nhìn không tới nửa khuôn mặt, chế phục lại tất cả mọi người một dạng, nhưng tôi nhận người không phải xem diện mạo."

Hình Đại dừng một chút, nhìn lướt qua mọi người, bộ dáng kia dường như cho mọi người cơ hội đặt câu hỏi, nhưng tất cả mọi người tập trung tinh thần mà nhìn hắn, giống như chuyện hắn nhận người không phải xem diện mạo, mọi người không một người cảm thấy ngoài ý muốn.

Hình Đại trầm mặc mà chớp mắt hai cái, qua vài giây sau thấy vẫn không người dò hỏi, lúc này mới mở miệng tiếp tục nói: "Có mấy lần chúng ta đi đến địa phương khác, một trong số bọn họ liền ở phía sau xa xa đi theo, chỉ là trừ bỏ theo dõi chúng ta, hắn cũng không có hành động quá phận nào khác, cho nên tạm thời có thể không cần để ý tới hắn. Nhưng là Hàn Thịnh kia, hắn cấp chúng ta an bài ở địa phương đặc thù như vậy, làm không tốt, chính là vì nghe nhìn lẫn lộn dùng…… Ở chỗ thanh tĩnh này mà sống tốt, ngược lại vô hình trung biến thành bia ngắm thương (súng), cũng mặc kệ mục đích của hắn là gì, nếu suy đoán của tôi đúng, kia chúng ta hiện tại cũng chỉ có thể làm như không biết, địch trong tối ta ngoài sáng, chỉ có thể án binh bất động."

"Cho nên, chúng ta hiện nay đầu tiên nên biết rõ ràng chính là thế cục khu an toàn, trước khi biết rõ ràng thế cục, tuyệt đối không thể dễ tin bất luận một người nào cho dù là quen biết, đặc biệt là Hàn Thịnh."

Chu béo đúng lúc bổ sung làm Ôn Duyên cảm thấy quả thực không thể không khen thưởng, chỉ là trong lòng tuy rằng là tán đồng, nhưng ngoài miệng cũng không thể nói cái gì, rốt cuộc Hàn Thịnh là người hắn quen biết, hắn ngay từ đầu lại như vậy xúc động đi cứu người…… Lúc này lập tức lâm trận phản chiến, ngược lại có vẻ có chút đột ngột.

Hắn lặng lẽ ở trong lòng, đem thế lực trong sách phân bố lại một lần nữa, nguyên bản muốn buổi tối nói một câu với Tạ Sâm về phương diện này, ai ngờ, một đám người sau khi nói xong, Tạ Sâm cùng Chu béo thần bí hề hề không biết đi làm cái gì, kết quả suốt một buổi tối đều không có trở về.

Suốt một buổi tối thu hoạch, cũng chỉ có hạt mầm trong không gian nảy mầm, tuy rằng trước mắt còn không biết là mầm gì, chỉ là Ôn Duyên lại phát hiện sự tình làm hắn kinh hỉ cơ hồ ngủ không yên! Thời gian của đồ vật trong không gian này cư nhiên sẽ nhanh hơn! Trước kia xem tiểu thuyết cảm thấy quả thực là giả thiết vô nghĩa, cư nhiên xuất hiện ở trên người hắn! Nhưng hắn một chút đều không cảm thấy thiên lôi cẩu huyết! Hắn chỉ cảm thấy vô cùng vui sướng! Vui sướng đến mức hắn cả đêm cũng chưa đi ngủ! Liền muốn nhìn một chút bằng mắt thường có thể hay không quan sát ra sự trưởng thành của hạt mầm kia!

Gần nhất hai ngày hắn cùng Tạ Sâm nghiên cứu ra thật nhiều cách dùng không gian, Tạ Sâm cũng nói thật cho hắn, lần trước nhìn hắn tắm rửa, không xem như cố ý nhìn lén, thời điểm người trong không gian muốn nhìn đến một nửa kia ở bên ngoài làm gì đó, chỉ cần ở trong đầu nghĩ đối phương, liền có thể ở trong không gian cảm nhận được cảnh tượng vị trí đối phương, giống như là một loại công nghệ cao có thể thành hình trong đại nào, Ôn Duyên thử thật nhiều thứ, quả thực lần nào cũng đúng!

Mà mặt khác thời điểm quan sát bên ngoài, khi mỗi người tiến vào trong không gian chỉ có thể một người quan sát cảnh tượng nơi đó. Lại bởi vì cảnh tượng kia chỉ có thể hiện ra trong đầu mình, bởi vậy là vô pháp cùng chung, bất quá hai người khi nói chuyện phiếm trình bày cho nhau một lần, nhưng thật ra không có ảnh hưởng gì.

Ôn Duyên ở trong không gian ăn không ngồi rồi liền chịu đựng cả đêm, ngày hôm sau mới ra không gian liền nghe được tiếng đập cửa vang lên, liền Ôn Duyên chính mình cũng không biết thời điểm hắn đi mở cửa trên mặt mang theo chút cười, ai biết cửa vừa mở ra, tươi cười này liền ngừng ở trên mặt!

Là Hàn Thịnh tới, cũng đúng, Tạ Sâm cùng Chu béo đều có chìa khóa, nào cần gõ cửa đâu.

Ôn Duyên bình phục một chút tâm tình, khẽ cười giữ cửa mở lớn hơn chút nữa, "Tiến vào ngồi."

Hàn Thịnh xách theo hai bao đồ vật cười gật gật đầu, Ôn Duyên ngửi thấy được hương vị đồ ăn. Hàn Thịnh thấy Ôn Duyên tuy rằng tận lực làm chính mình mặt không đổi sắc, nhưng khóe mắt dư quang vẫn là thường thường liếc về phía đồ vật trong tay mình, vì thế hắn nhếch miệng cười cười, vừa một tay đổi giày, vừa lấy ra đồ vật trong tay: "Lấy vào đi thôi, cậu thích ăn nhất sủi cảo thịt lừa. Tôi trước tiên nói hai ngày, hôm nay mới có một chút như vậy, đều lấy lại đây cho cậu."

Thái độ Hàn Thịnh tự nhiên thục lạc như vậy, làm Ôn Duyên trong lúc nhất thời có chút hoảng hốt. Hắn đột nhiên nhớ tới những quá khứ đã sớm bị hắn phủ đầy bụi ở nơi sâu thẳm trong ký ức.

Khi đó hắn chân thương nằm viện, đồ ăn bệnh viện lại thật sự ăn không quen, Hàn Thịnh thấy hắn ăn uống luôn không đầy đủ như vậy, mấy lần hỏi hắn muốn ăn cái gì, ngay từ đầu hắn đều ngại với không quen thuộc mà căn bản ngượng ngùng cùng đối phương nói, sau lại có một ngày thật sự là thèm, mới nói cho Hàn Thịnh, chính mình muốn ăn sủi cảo thịt lừa.

Hàn Thịnh ngày đó đi một buổi trưa, thẳng đến chạng vạng mới trở về, ngay từ đầu hắn còn sinh khí, có thể thấy được Hàn Thịnh vẻ mặt tươi cười tiến vào lại ngượng ngùng phát hỏa, chỉ đành hỏi đối phương có phải hay không trên đường xảy ra chuyện gì, Hàn Thịnh nói chuyện gì cũng không có, hắn liền càng thêm buồn bực.

Sau hắn nhìn thấy sủi cảo mới xem nhẹ việc đối phương làm hắn đợi nửa ngày, nhưng một tháng sau khi hắn xuất viện mới biết được từ bạn học, Hàn Thịnh ngày đó vẫn luôn tìm không thấy địa phương bán sủi cảo thịt lừa, nguyên bản chiều hôm đó có một cuộc thi tương đối quan trọng, Hàn Thịnh cư nhiên vì mua sủi cảo cho hắn mà hướng lão sư xin nghỉ! Kết quả làm lão sư cùng đồng học mặt một đốn thoá mạ mới khiến hắn bị mắng trở về trường học đi……

Hàn Thịnh ngày hôm đó thi xong liền cùng lão sư vội vàng xin nghỉ chạy đi, Ôn Duyên thẳng đến khi đó mới biết được, nguyên lai Hàn Thịnh mỗi ngày ở bệnh viện thoạt nhìn như ăn không ngồi rồi bồi hắn, kỳ thật căn bản là không nhàn nhã nhẹ nhàng giống như hắn nói, kỳ thi cùng tác nghiệp, những thứ nên hoàn thành hắn đều phải buổi tối trở về trong thời gian ngắn ngủi đi hoàn thành. Nhưng cho dù là như vậy, Hàn Thịnh ở trước mặt hắn cũng chưa bao giờ oán giận kêu mệt quá.

Từ nhỏ đến lớn hiếm khi có người đối với mình tốt như vậy, cho nên Ôn Duyên cơ hồ không có gì ngoài ý muốn, liền đối với Hàn Thịnh sinh ra một loại tình tố, cùng hắn đối mặt với bất luận kẻ nào khác đều bất đồng.

Không biết thời điểm người khác luyến ái là như thế nào, hoặc là hắn kia căn bản gọi luyến ái cũng không tính, hắn chỉ biết là, hắn càng muốn tiếp xúc hòa thân cận, hắn liền càng sẽ biểu hiện xa cách cùng lãnh đạm.

Có rất nhiều lần Hàn Thịnh ngẫu nhiên nhìn thấy hắn cùng hắn chào hỏi, chỉ là hắn đều làm như không thấy mặt vô biểu tình cùng đối phương nghênh diện mà qua. Nhưng chỉ có hắn biết, ở thời khắc ngẫu nhiên như vậy cùng đối phương tương ngộ, thời điểm hắn cảm nhận được ánh mắt của đối phương dừng trên người mình, trong lòng hắn khẩn trương, hắn thật là khẩn trương.

(Jeje: Giờ mới phát hiện ra thuộc tính tsundere của bạn thụ =]]])

Nhưng có lẽ là vì thời gian khắc chế lâu quá, cũng có lẽ là…… Có lẽ là bởi vì, tính cách Hàn Thịnh cũng không giống Tạ Sâm cường thế như vậy…… Tóm lại hắn từ từ quen việc "cố ý" bỏ qua như vậy, vẫn luôn như vậy bị động đem tình cảm khác thường này áp xuống dưới đáy lòng, ai cũng chưa từng nói qua.

Cũng có lẽ là thời gian áp chế lâu rồi, thời điểm sau này lại ngẫu nhiên nhớ tới, cảm xúc trong lòng đã sớm từ thoải mái phập phồng quá độ đến gợn sóng bất kinh, chỉ là hắn cũng đích xác chưa từng có thời khắc tưởng niệm đối phương đến tận xương. Có đôi khi ngẫu nhiên nghĩ đến gương mặt đối phương, cũng không còn cái loại cảm thụ tim đập gia tốc phù phù phù phù này.

Từ rất nhiều phương diện nói tới, liền tính là đến bây giờ mới thôi, hắn đều không làm rõ được, đối với hắn mà nói, Hàn Thịnh, rốt cuộc là gì.

"Như thế nào còn đứng đó ngây người? Mau thừa dịp còn nóng ăn đi, để lạnh sẽ tanh."

Ôn Duyên trong lúc bừng tỉnh lại thấy được ngày đó ở bệnh viện, Hàn Thịnh thở gấp đem hai hộp sủi cảo lớn đầy ắp đặt ở trên chăn mỏng của hắn, "Nhanh ăn đi a, thứ này nếu để lạnh có thể sẽ bị tanh."

Động tác đối phương duỗi tay lại đây làm Ôn Duyên hồi thần, hắn cúi đầu nhìn cái tay cầm đũa của đối phương, ngơ ngác mà nhìn sau một lúc lâu, đột nhiên cười khẽ một chút, "Như thế nào dùng chung một đôi, tôi đi lấy thêm đũa, kể từ sau khi tốt nghiệp, này vẫn là lần đầu tiên hai ta cùng ngồi ăn cơm chung."

Hàn Thịnh trầm mặc hai giây sau cũng cười, "Được a, từ sau khi biết cậu thích ăn nó, tôi cũng quen dần hương vị của nó, hiện tại cũng có thể ăn rất nhiều, cậu nếu là không sợ tôi cùng cậu đoạt, liền mang lên cho tôi một đôi."

Ôn Duyên cười liệt khai miệng, chưa nói gì xoay người hướng phòng bếp đi, Hàn Thịnh bên này đứng ở trước sofa, lại là nhìn bóng dáng Ôn Duyên thu liễm tươi cười. Thẳng đến khi thân ảnh đối phương biến mất ở cửa phòng bếp, hắn mới rũ mắt xuống, nhàn nhạt mà nhìn đôi đũa trong tay một cái, hắn đem chúng nó thả lại trên bàn, không có lên tiếng nữa.

54. Chương 54

Thẳng đến thời điểm giữa trưa, hai người kia mới trở về, Ôn Duyên ngồi ở trên sô pha ngơ ngẩn phát ngốc. Chu béo ở cửa nhìn thấy bộ dáng kia của hắn, vừa định trêu ghẹo vài câu, lại nhìn thấy trên bàn trà còn hộp đồ ăn với bao nilon, lập tức nhướng mày nói: "Nha, có khách nhân đã tới a."

Ôn Duyên nghe tiếng nhìn hắn một cái, lại nhìn Tạ Sâm ở phía sau hắn, gật gật đầu nói: "Là Hàn Thịnh đã tới."

Tạ Sâm tựa như không nghe thấy Ôn Duyên nói, xoay người, đóng cửa, khom lưng, cởi giày động tác liền mạch lưu loát, không có chút tạm dừng nào.

Thấy thần sắc hai người kia cũng không có biến hóa gì, Ôn Duyên lại nhìn sắc mặt tuyệt nhiên không tính là buồn ngủ của họ, môi giật giật, nhưng rốt cuộc vẫn là không có nói gì nữa.

Suốt cả đêm không về, hắn không phải không hiếu kỳ hai người này đi đâu làm gì. Chỉ là từ nhỏ hắn đã biết, có một số việc, nếu đã hỏi ra miệng, nếu đối phương không tiện trả lời hoặc không vui để trả lời, kết quả là, người xấu hổ vẫn là chính hắn.

Kỳ thật hắn cũng rõ ràng, giả thiết này đó "không có tiện" cùng "không vui" cũng chỉ là hắn tự mình an ủi mà thôi. Kỳ thật nói đến cùng, thế giới người trưởng thành, lời ngầm sau lưng không trả lời, vẫn lo phần nhiều "không tín nhiệm".

Ôn Duyên luôn luôn khắc chế thực tốt, cho nên khi Chu béo đi tắm rửa, thời điểm Tạ Sâm ngồi ở đối diện hắn hút thuốc, hắn cũng chỉ là biểu tình bình đạm mà ngồi, không có chủ động mở miệng, cũng không có phù hoa tránh đi.

Tạ Sâm xem xét đồ vật trên bàn, tuy rằng sủi cảo còn dư lại mấy cái, nhưng nhìn phân lượng hộp đồ ăn này, Hàn Thịnh là mang theo số lượng cho hai người. Nói cách khác, hoặc là đối phương thật sự chỉ có thể mang tới lượng sủi cảo dành cho hai người, hoặc là, trước khi đối phương lại đây, rất rõ ràng nhà này cũng chỉ có một mình Ôn Duyên. Khả năng khác, cơ hồ không có.

Tạ Sâm xem xét bốn cái sủi cảo còn dư lại trong hộp đồ ăn, hắn phun ra một ngụm khói, rồi sau đó cực kỳ tự nhiên mà, đem khói bụi hướng về phía hộp đồ ăn kia. Nguyên bảo sủi cảo trắng trắng nộn nộn, lập tức đã bị khói bụi lây dính hơn phân nửa.

Không đợi Ôn Duyên phản ứng, Tạ Sâm nâng mắt lên, nhìn Ôn Duyên nói: "Cậu là cố ý không thu thập, muốn cho chúng ta nhìn thấy?"

Không có sai, hắn thật là cố ý không thu thập. Không có ý gì khác, chỉ là hắn cảm thấy nếu đem mấy thứ này thu thập, đến lúc đó hai người này trở về, nếu phát hiện trong nhà có dấu vết người ngoài tiến vào, hỏi hắn chuyện như thế nào, hắn giải thích cũng cực kỳ phiền toái.

Chi bằng trực tiếp đem đồ vật Hàn Thịnh mang lại đây, cứ như vậy công khai mở ra đặt đó, làm hai người kia rõ ràng, là ai, mang theo thứ gì lại đây, như vậy cũng vừa xem hiểu ngay.

Tuy rằng biện pháp có chút đơn giản thô bạo, nhưng thực may cũng không cần hắn giải thích gì, chỉ cần trả lời tên người đến, mặt khác, bọn họ não bổ một chút là được.

Bởi vậy Ôn Duyên hơi hơi rũ mắt xuống, không nói gì, trực tiếp tương đương cam chịu theo như lời Tạ Sâm.

"Cậu thực thích ăn sủi cảo?"

Câu hỏi của Tạ Sâm làm Ôn Duyên ngẩn người, hắn nâng lên đôi mắt nhìn Tạ Sâm, có điểm không minh bạch đối phương hỏi vậy là có ý gì.

Nhìn thấy Ôn Duyên ngây ra, Tạ Sâm lần đầu có chút không kiên nhẫn mà nhíu mày, "Rốt cuộc có phải

hay không?"

Thấy đối phương nhíu mày, Ôn Duyên lập tức đem những nỗi lòng này đó mở ra, có chút sờ không được đầu óc gật gật đầu nói: "Đúng…… Xem như thế đi."

Đối phương một đoạn thời gian không nói gì, Ôn Duyên nuốt yết hầu, lại lặng lẽ giương mắt nhìn Tạ Sâm một chút, ai ngờ Tạ Sâm cũng chính trực nhìn thẳng mình, Ôn Duyên trong lòng căng thẳng, đầu không còn liền buột miệng thốt ra nói: "Bởi vì khi còn nhỏ ăn Tết……"

Thời điểm nói đến đây, Ôn Duyên lập tức liền dừng lại, thật nhiều đoạn ngắn từng bị hắn xem nhẹ liền như vậy từng màn ở trong đầu tái hiện, nghĩ đến chi tiết lúc trước vẫn luôn bị chính mình xem nhẹ, Ôn Duyên đều cảm thấy tay chân lạnh cả người. Trách không được hắn luôn có loại cảm giác thực không phối hợp, trách không được hắn luôn là có một loại cảm giác bị đè nén khó hình dung, có lẽ trong tiềm thức hắn, đã sớm có dự cảm……

Ôn Duyên thẳng tắp mà nhìn Tạ Sâm, sắc mặt có chút trắng bệch, thở dốc cũng bởi vì tâm thần khẩn trương mà có chút nhanh hơn, miệng hắn hơi mở ra sau lại không phát ra âm thanh nào, lời muốn nói giống như là chắn ở trong cổ họng, gắt gao mà vướng ở nơi đó, làm hắn một chữ cũng không phun ra được.

Tạ Sâm đã nhận ra biến hóa của Ôn Duyên, hắn liếc mắt phía phòng tắm tiếng nước xôn xao không ngừng, rồi sau đó đứng lên, lôi kéo Ôn Duyên đi vào trong phòng mình, Ôn Duyên cứng đờ đi theo, ngược lại cũng không giãy giụa, có lẽ là cũng không lấy lại tinh thần để giãy giụa.

Sau khi cửa phòng đóng lại, Tạ Sâm ấn một cái nút nhỏ trên cửa, Ôn Duyên tuy rằng không có nhìn thấy bên trong phòng biến hóa gì, nhưng nghĩ đến hẳn là loại đồ vật cách âm linh tinh đi, Tạ Sâm đi đến trước giường đem bức màn kéo lại, rồi sau đó túm Ôn Duyên, hai người song song biến mất tại chỗ.

Không khí trong không gian rõ ràng cùng bên ngoài không giống nhau, hoàn cảnh chợt thay đổi, làm Ôn Duyên từ trong suy nghĩ thoát ra, chung quanh tươi mát đến cơ hồ có chút thấm lạnh không khí, cũng làm đại não hắn nhanh chóng bình tĩnh. Hắn nhìn Tạ Sâm, tiềm thức nói cho hắn hẳn là lập tức nói cho đối phương chuyện này, nhưng đáy lòng có một âm thanh nho nhỏ nhắc nhở hắn, thật sự muốn nói sao, nếu cảm giác của mình là thật, nếu hiện tại liền nói với Tạ Sâm, kia đến lúc đó, cũng thật không còn con đường sống nào……

Ôn Duyên khởi điểm còn muốn trước tránh khỏi đề tài này, ít nhất cũng muốn chờ đến thời điểm chính mình chân chính bình tĩnh lại, lại tự hỏi một chút rốt cuộc nên xử lý như thế nào. Nhưng chỉ là trong chớp mắt, ánh mắt hắn liền thu trở lại, không vì cái gì khác, bởi vì hắn thấy ở trên mặt đất trong không gian một cái…… Máy móc, theo bản năng mà, hắn quay đầu lại nhìn về phía Tạ Sâm.

Ánh mắt Tạ Sâm vẫn luôn dừng ở trên người Ôn Duyên, bởi vậy Ôn Duyên vừa rồi nhìn thấy gì, hiện nay nhìn chính mình lại muốn dò hỏi cái gì, hắn đều rõ ràng. Kia đồ vật nguyên bản là hắn muốn cấp cho đối phương một cái kinh hỉ, chỉ là nghĩ đến vừa rồi đối phương như vậy……. Bộ dáng tựa hồ còn có điểm dấu diếm mình, Tạ Sâm đáy lòng liền dâng lên một cổ cảm xúc phi thường không dễ khống chế.

Hắn xem nhẹ ánh mắt dò hỏi của Ôn Duyên, nâng lên tay vuốt ve môi đối phương, Ôn Duyên ngốc ngốc tùy ý Tạ Sâm cứ như vậy dùng ngón cái ma sát miệng mình, không vì cái gì khác, chỉ là vừa rồi trong chớp nhoáng kia, Tạ Sâm cho hắn cảm giác cả người đều thay đổi một chút, tuy rằng mắt thường nhìn qua đối phương vẫn là bộ dáng ngày thường, nhưng hắn chính là thực mẫn cảm biết, Tạ Sâm lại tiến vào hình thức tuyệt đối không thể trêu chọc kia, Tạ Sâm, sinh khí.

Ôn Duyên trong lòng khẩn trương, vấn đề muốn dò hỏi trước cũng tạm gác lại, nếu nói tiếp xúc với nhau cho tới hôm nay, Tạ Sâm vì cái gì sinh khí, nếu nói hắn một chút cũng không biết, kia rõ ràng là giả ngu, chỉ là……

"Tôi…… Cậu trước đừng nóng giận."

Đối phương vuốt ve miệng mình, bởi vậy thời điểm nói chuyện, hơi nóng kia có một chút phản công đến trên chính mình, động tác đối phương không ngừng, Ôn Duyên hơi chút có chút bất đắc dĩ mà khẩn tay xuống, rốt cuộc cuối cùng vẫn là nâng lên, đem đạt trên cổ tay đối phương đang vuốt ve môi mình.

"Tôi không muốn giấu cậu, cậu đừng nóng giận."

Tạ Sâm không nói chuyện, lại cũng không bướng bỉnh như thế nào, Ôn Duyên biết, đối phương đang nghe hắn nói.

"Tôi rối rắm như vậy, thật sự ra có nguyên nhân." Ôn Duyên rũ mắt không xem phản ứng đối phương, hắn mở miệng nhẹ thay đổi vài hơi, lúc này mới thở hắt ra nói: "Tôi hoài nghi…… Tôi hoài nghi Hàn Thịnh, hắn…… Cũng giống như tôi." *(Jeje: Oh my god! Sấm động trời quang! Tình địch đuổi theo từ thế giới kia! O_O)*

Vừa nói đến Hàn Thịnh, Ôn Duyên toàn bộ đầu óc liền rối loạn, hắn có chút bực bội mà sờ soạng cái trán, rồi sau đó dứt khoát ý bảo Tạ Sâm ngồi trên mặt đất, trên mặt đất đều là cỏ xanh, thoạt nhìn thực sạch sẽ.

"Tôi ngay từ đầu không nghĩ nói cho cậu, cậu muốn lý giải tôi, tôi cũng không phải cái gì…… Nhớ tình cũ hay là thế nào, tôi chỉ là lo lắng vạn nhất là tôi cảm giác sai rồi, lại trách lầm người khác…… Chỉ là tôi cũng biết, cậu đã sớm chán ghét hắn, cho nên kỳ thật tôi nói hay không, cũng đều không có gì khác biệt…… Cái kia, tôi biết tôi hiện tại tư duy thực hỗn loạn, nói cũng lung tung rối loạn, cậu chắp vá nghe, trước đừng cắt ngang tôi, tôi sợ tôi một lát không nói ra được."

Tạ Sâm không có ngồi xuống, bất quá cũng không có đi, hắn như cũ như vậy đứng ở tại chỗ, Ôn Duyên biết đối phương đang nghe chính mình nói chuyện, kỳ thật như vậy không cần cùng đối phương đối diện cũng tốt, nhìn phiến rừng trúc cách đó không xa, nỗi lòng cũng bình tĩnh vài phần, "Bởi vì cậu hỏi tôi có phải hay không thích ăn sủi cảo, tôi là thật sự không biết. Không phải tôi không muốn nói cho cậu, bởi vì nghiêm khắc mà nói, kỳ thật khi còn nhỏ tôi đặc biệt không thích ăn mấy đồ vật có nhân, cái gì bánh bao sủi cảo hoành thánh linh tinh, tôi chỉ thích ăn da, không thích ăn nhân bên trong."

Hồi tưởng thời điểm lúc trước còn chưa có em trai, hắn cũng là cái loại trẻ con tùy hứng chỉ ăn da không

ăn nhân, mỗi lần nhìn cha mẹ nuôi nuông chiều sủng nịch tươi cười, hắn đã cảm thấy bị sủng hạnh phúc, lại cũng chậm rãi cảm thấy có hơi theo lý thường hẳn là vậy, hồn nhiên đều quên mất khi từng ở cô nhi viện, chứng kiến đến nhân tình ấm lạnh.

Hắn sai lầm cho rằng kia thật sự là gia đình của chính mình, bọn họ thật sự liền tương đương với cha mẹ ruột của mình, hắn cảm thấy, đó là cho dù tận thế tiến đến, cũng như cũ sẽ không thay đổi sự thật.

Nhân loại chính là như vậy, thời điểm rét lạnh khát vọng ấm áp, thời điểm ấm áp khát vọng chắc bụng, sau khi chắc bụng lại sẽ chậm rãi yêu cầu vị. Dục vọng con người là vô cùng vô tận, đừng nói thế giới người trưởng thành lòng tham không đáy, năm đó thời điểm hắn vẫn là trẻ con mấy tuổi, không phải cũng như thế sao.

Chỉ là hắn đã quên, hắn vốn dĩ cũng chỉ là có công năng làm "lời dẫn" mà thôi, hắn đem chính mình trở thành chánh chủ, trở thành vương tử. Nhưng thực tế, hắn tựa hồ đến thị vệ cũng không thể tính.

"Bất quá người luôn là muốn lớn lên, chỉ ăn da cũng không phải không thể, nhưng là đã không có người vì tôi, nguyện ý chỉ ăn nhân thay. Phần nhân còn lại nên làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ đều ném sao? Cho nên tôi cũng từ từ quen đi liền ăn da cùng nhân. Chỉ là nói thật ra, nhiều năm như vậy, tôi còn cảm thấy chỉ có da là ăn ngon. Chỉ là có rất nhiều thứ không phải cậu yêu thích là có thể được, người tồn tại không có khả năng mọi chuyện đều thuận tâm ý cậu, hơn nữa này chỉ là tính phần lớn chưa kể đến việc nhỏ. Việc nhỏ như vậy còn có rất nhiều, nếu mỗi lần đều dựa theo yêu thích của mình mà làm……"

Ôn Duyên biết chính mình cảm xúc có chút kích động, kỳ thật có rất nhiều lời hắn đều không nên nói lúc này, trong lòng hắn rõ ràng.

Nhưng không biết vì cái gì, có thể là bởi vì, sau khi ở cùng Tạ Sâm, hắn luôn là không thể nào lựa chọn chỉ có thể nói những nguyện ý hắn không đành lòng nói hết sự tình, chỉ là hắn lại không thể không nói.

Hắn cũng làm không rõ ràng lắm loại tâm tình này rốt cuộc là cái gì, kỳ thật thật muốn nói tiếp. Tạ Sâm đã không đánh hắn lại không mắng hắn, càng không cầm đao đặt trên cổ ép buộc hắn. Thời điểm duy nhất Tạ Sâm bức bách hắn, vẫn là thời điểm lần đầu tiên gặp mặt. Chỉ là từ sau lần đó trở đi, Tạ Sâm thật sự chưa từng bức bách hắn, trong lòng hắn rất rõ ràng. Mỗi lần hắn đều ở dưới "uy hiếp" của đối phương mà lựa chọn nói thật, nhưng đối phương "uy hiếp". Thật sự có uy lực như vậy sao?

Hắn không biết, hắn chỉ biết là, đối mặt Tạ Sâm, hắn một chút đều không muốn nói dối, một chút cũng không.

(Jeje: Hết chương và vẫn chưa biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra với đám sủi cảo, rốt cuộc bạn Hàn Thịnh có phải là tình địch đuổi theo, quá khứ của Ôn Duyên ra sao,… bà tác giả cắt hay lắm =.=)

55. Chương 55

*(Jeje: Cuối cùng cũng thi xong *tung bông* Nếu mấy ngày nữa mà các bạn thấy ngừng ra chương mới một thời gian thì đó là đã có điểm thi rồi nhé TT_TT)*

Ôn Duyên thở hắt ra, ngẩng đầu nhìn Tạ Sâm nói: "Cậu lần trước hỏi tôi lúc tắm nhìn thấy gì, tôi chỉ là nói cho cậu biết lai lịch, lại không nói cho cậu, tôi rốt cuộc phát hiện cái gì."

Ôn Duyên nói giơ tay ấn ở phía bên phải trên bụng nhỏ của mình, "Nguyên bản chỗ này có vết sẹo do giải phẫu viêm ruột thừa lưu lại, bất quá cái này phát sinh sau khi trưởng thành, cho nên có thể không tính. Nhưng chỗ ở phía sau lưng…… Vốn dĩ cũng nên có một vết sẹo không lớn không nhỏ, năm tôi bảy tuổi lưu lại, bởi vì trước đó chúng ta gặp qua cha mẹ nuôi của tôi, cho nên tôi thực tin tưởng bọn họ chính là người thế giới này. Nếu bọn họ nhận thức tôi, kia đại biểu, thế giới này cũng có một Ôn Duyên được bọn họ thu dưỡng, cho nên tôi lúc trước mới đưa ra kết luận tôi không còn là chính mình nữa, tuy rằng theo lý luận Ôn Duyên này cũng là tôi, chỉ là……"

Ôn Duyên gục đầu xuống cấm thanh, Tạ Sâm đột nhiên ngồi xổm xuống, hắn nhìn sắc mặt khó coi đối diện của Ôn Duyên, lấy ra một điếu thuốc. *(Jeje: Ê ê ai cho mi dạy hư tiểu Duyên nhà ta vậy hả =3=")*

Ôn Duyên trầm mặc đã lâu, hắn biết sắc mặt của mình nhất định rất khó xem, hắn nói không nên lời tư vị hiện tại! Hắn hoài niệm mình trước kia, thật sự hoài niệm! Ai không muốn làm mình chân chính đâu?! Còn nếu nói giây tiếp theo liền có thể làm hắn trở lại trong thế giới hiện thực đi, làm hắn quay về chính mình. Hắn cũng nói không nên lời vì cái gì…… Hắn chỉ là rất rõ ràng, chính mình cũng không thể đồng ý không chút do dự.

Có lẽ là bởi vì, chỉ có ở thế giới này hắn mới có thể phóng túng chính mình, cũng có lẽ là bởi vì, hắn có khả năng thật sự bắt đầu luyến tiếc người ngồi xổm đối diện mình nhưng bất luận là bởi vì cái gì, hắn đều không bỏ được nơi đây, cho dù trình độ này cũng không bỏ được. Loại nhận thức này, làm hắn rối rắm, lại thêm bất lực.

"Cậu phát hiện vết sẹo, cùng sự tình hôm nay, có liên hệ gì với nhau?"

Tạ Sâm có lẽ là không muốn Ôn Duyên lại đem suy nghĩ đặt ở những quá khứ đó, chuẩn xác không lầm đem suy nghĩ Ôn Duyên lôi lại chủ đề chính.

Ôn Duyên thư khẩu khí liễm suy nghĩ, nghĩ đến những sự tình khi còn nhỏ, kỳ thật cha nuôi lúc ấy, đối với hắn cũng thật sự tốt……

"Phía sau lưng tôi hẳn là nên có vết sẹo, là do năm bảy tuổi ham chơi gây ra. Thép cắt một miệng vết thương rất sâu, khi đó tôi vừa mới qua sinh nhật, lại vừa lúc đuổi kịp ăn Tết, nhưng bởi vì miệng vết thương quá sâu lại không thể không nằm viện. Cha nuôi tuy rằng giận, nhưng lại thực đau lòng tôi, liền tính đêm 30 hôm đó, cũng vẫn luôn ở bệnh viện bồi tôi. Ở cách vách giường bệnh tôi có một lão a di, nàng thực thích tôi, cho nên con nàng đưa cho nàng sủi cảo thịt lừa, nàng còn đưa cho chúng ta một ít."

Ôn Duyên hít vào một hơi, hắn cũng không có xem phản ứng của Tạ Sâm, hồi tưởng quá khứ đã qua, chậm rãi tiếp tục nói: "Vốn dĩ cha nuôi cũng tìm mọi cách từ chối, nhưng lão a di kia cãi lại nói cho tôi không phải cho hắn, cha nuôi chỉ có thể để tôi nhận lấy, sau đó còn thuận tiện dỗ tôi, nói ăn thịt lừa miệng vết thương sẽ mau lành, để tôi không cần lo lắng, cứ việc ăn. Tôi lúc ấy tuổi còn nhỏ, đặc biệt thích ăn Tết, lại là lần đầu tiên ở bệnh viện ăn Tết, cho nên phi thường khó chịu. Nhưng cha nuôi vẫn luôn ở bên cạnh dỗ tôi, xuất viện liền mang tôi đi phóng pháo hoa, khi đó tâm tính trẻ con, nghe nói có thể phóng pháo hoa, vô cùng cao hứng mà liền ngoan ngoãn ăn……"

Ôn Duyên phảng phất lại lần nữa cảm nhận được thời khắc ấm áp nhất kia, độ cong khóe miệng cũng nhu vài phần, "Kia vẫn là lần đầu tiên tôi ăn sủi cảo thịt lừa, có thể là bởi vì tâm tình tốt đi, liền cảm thấy hương vị thật đúng là không tồi…… Nhưng chờ tôi sau khi quen thói ăn da xong để nhân lại, cha nuôi không giống như xưa dứt khoát ăn, lão a di nhìn đến sắc mặt khó xử của cha nuôi, liền đặc biệt cười ha hả nói, có phải hay không bị dị ứng với thịt lừa a? Cha nuôi lúc ấy cũng ngượng ngùng thừa nhận. Tôi lúc ấy còn không biết dị ứng là cái gì, nhưng cũng mơ hồ minh bạch, phỏng chừng cha nuôi không thể ăn thịt lừa. Lúc ấy vì để cha nuôi cảm thấy tôi đã lớn hiểu chuyện, kia vẫn là lần đầu tiên tôi chủ động, không chọn nhân da, đều ăn toàn bộ. Tuy rằng cha nuôi chưa nói cái gì, nhưng tôi cảm thấy ánh mắt hắn nhìn ta lúc ấy có loại cảm xúc vui mừng này đi…… Lúc ấy không hiểu đó là vui mừng, sau khi trưởng thành mới hiểu được, nhưng loại cảm xúc này, cũng sẽ không xuất hiện trên người tôi nữa. Cho nên đối với sủi cảo thịt lừa, tôi xem như…… Có loại tình cảm đặc thù đi……"

Nói tới đây, Ôn Duyên đình chỉ hồi ức, hắn trấn định cảm xúc, thật sâu mà hít một hơi, rồi sau đó lại phun ra, "Mà chuyện này, nếu không phải Hàn Thịnh ở cùng một chỗ với tôi, căn bản không có lý do biết. Rốt cuộc Ôn Duyên nơi này, phía sau lưng đến vết sẹo cũng không có, nhưng nếu không phải bởi vì vết thương kia nằm viện, lại từ đâu ra sủi cảo thịt lừa."

"Không phải trùng hợp?"

Ôn Duyên minh bạch ý tứ Tạ Sâm, lập tức lắc đầu nói: "Hắn sáng nay lúc tới liền nói, biết tôi thích ăn sủi cảo thịt lừa, mang riêng đến…… Kỳ thật lúc trước ở đây, tôi liền có loại cảm giác này, lúc sau nhìn thấy hắn dọc theo đường đi…… Tôi cảm giác có chỗ nào không phù hợp, tôi không thể nói tới, lúc ấy cũng chỉ là một loại cảm giác thôi. Phỏng chừng hắn đã sớm biết tôi không phải Ôn Duyên nơi này, có lẽ từ lần đầu tiên gặp mặt, hắn cũng đã biết, chỉ là tôi quá tín nhiệm hắn, cũng không có hoài nghi lời hắn nói, chỉ tưởng Hàn Thịnh trong thế giới này bị tôi gặp phải, cũng không có nghĩ nhiều."

Ôn Duyên dừng một chút, lại tiếp tục nói: "Nhưng kỳ thật mấy ngày nay, tôi cũng không phải một chút cũng chưa nghĩ tới, rốt cuộc giữa nhau tiếp xúc chút ít, hắn cho tôi cảm giác luôn là thực vi diệu, hắn đối với hiểu biết của tôi…… Kỳ thật ngay từ đầu liền có chút không bình thường toàn diện, nếu thật sự theo như lời hắn nói, chỉ là giống tôi quan hệ hệ quen biết như bạn học, kia hắn sao có thể biết địa chỉ nhà tôi ở thành phố Vĩnh Dương? Này căn bản không khoa học đi, tuy rằng địa chỉ kia, hiện tại tôi căn bản không biết là nơi nào…… Nhưng nếu là hộ tịch thế giới này, nhà kia hẳn là chỗ ở của cha mẹ nuôi và em trai."

Nghĩ tới "em trai" mình, Ôn Duyên dừng nói một chút, tiện đà hất hất đầu tiếp tục nói: "Tuy rằng tôi vô pháp nói Ôn Duyên thế giới này có bất đồng gì với tôi, nhưng xem thái độ cha mẹ nuôi đối với tôi liền biết, bọn họ là không có khả năng ở cùng một chỗ đi. Huống hồ, liền tính tôi cùng Ôn Duyên này có một chút bất đồng, nhưng cũng sẽ không có khác biệt quá lớn. Cho nên vô luận như thế nào, tôi đều là không có khả năng mang Hàn Thịnh trở về căn nhà kia. Kia Hàn Thịnh, hắn lại là như thế nào biết địa chỉ nhà Ôn Duyên? Lại còn nói ra thuần thục như vậy?"

Không đợi Tạ Sâm trả lời, Ôn Duyên liền tự hỏi tự đáp: "Trừ phi hắn ngay từ đầu liền đối với Ôn Duyên sinh ra hứng thú nồng hậu, cho nên hắn mới muốn đi tìm hiểu hết thảy về Ôn Duyên, bao gồm tình huống gia đình ở thành thị khác. Chỉ tiếc, phỏng chừng sau khi hắn hiểu biết một hồi, phát hiện Ôn Duyên nơi này chỉ hàng nguyên gốc thế giới này, cũng không phải Ôn Duyên cùng một thế giới với hắn. Tôi lý giải cảm thụ của hắn, thời điểm lúc trước mới nhìn thấy cha mẹ nuôi, tôi cũng dị thường khiếp sợ, rốt cuộc ở thế giới này xuất hiện người mình nhận thức, loại chuyện này, thật sự không dễ tiếp thu……"

Ôn Duyên cũng không tính toán nói cho Tạ Sâm thế giới này chỉ là một quyển sách, bởi vì chuyện tới hiện giờ, liền hắn cũng không dám khẳng định này rốt cuộc còn có phải quyển sách hắn xem kia hay không.

"Tôi đoán rằng, hắn hẳn là rất sớm phía trước, liền tới thế giới này. Lúc ấy thời điểm lần đầu gặp mặt, có lẽ biểu hiện của tôi cùng Ôn Duyên hắn điều tra bất đồng? Cũng có lẽ là hắn đã nhận ra chuyện gì khác, tóm lại, hắn lúc ấy nói đến sự kiện lúc thi đấu đá hỏng chân ta, nếu tôi đoán không sai, hẳn chính là lần đầu tiên hắn thử tôi. Mà tôi lại không hề cảnh giác, theo hắn nói liền thuận theo…… Mà từ một khắc tự mình nói theo hắn kia, hắn nên biết, Ôn Duyên này, đã đổi tâm."

Tạ Sâm không nói chuyện, chỉ là lẳng lặng mà hút thuốc.

Có lẽ là bởi vì không gian tương đối rộng lớn, Ôn Duyên không cảm thấy bị hun đến hoảng, "Kỳ thật tôi biết, hắn nhanh chóng như vậy mang theo sủi cảo thịt lừa tới, hẳn là đã sớm xác định tôi không phải Ôn Duyên nơi này. Trách tôi ấn tượng đối với hắn vẫn dừng lại ở lúc trước, cho nên đều xem nhẹ những quá khứ quan trọng đó…… Bất quá nói như thế nào đâu, tuy rằng đại não tôi còn chưa phản ứng lại, nhưng tiềm thức đã thực cảnh giác không muốn tín nhiệm hắn…… Bằng không, tôi cũng sẽ không cố ý đi lấy đũa dùng của chúng ta."

Thời điểm nói đến đây, Ôn Duyên có chút khó chịu, nếu nói Hàn Thịnh chỉ là Hàn Thịnh thế giới này thì tốt, nhưng đối phương cố tình là Hàn Thịnh hắn quen thuộc kia, hắn tin tưởng Hàn Thịnh hiện tại tuyệt đối không giống trước kia, nhưng hắn thật sự nói không nên lời vì cái gì không giống nhau, nơi nào không giống nhau, chỉ là tiềm thức cảm thấy……

Đối phương, đã không còn là bộ dáng hắn từng thích.

"Sau khi hắn đi rồi, tôi liền bắt đầu cân nhắc, tôi cẩn thận hồi tưởng một chút những việc trải qua lúc trước. Kỳ thật nếu không phải hắn ám chỉ ở thế giới này vẫn cứ cùng tôi cùng giáo, tôi cũng sẽ không cho rằng Ôn Duyên nơi này cùng tôi trải qua hoàn toàn giống nhau. Nhưng nói như thế nào đâu, có lẽ liền tính không phải hoàn toàn giống nhau, nhưng đại thể cũng không sai biệt lắm, rốt cuộc thái độ cha mẹ nuôi đối với tôi, cũng giống như nơi đó…… Cho nên đại thể vận mệnh, hẳn là cũng sẽ không có lệch lạc gì……"

Ôn Duyên lắc lắc đầu, bỏ qua một bên những sự tình không thoải mái không đi thâm tưởng, nhưng hắn vẫn là khó có thể ức chế nghĩ tới Hàn Thịnh lúc trước ở bệnh viện im lặng làm bạn với hắn, Hàn Thịnh đã từng là ôn nhu như ánh mặt trời như vậy, mà Hàn Thịnh hiện tại, tuy rằng thoạt nhìn vẫn là bộ dáng kia, chỉ là……

Ôn Duyên hoãn khẩu khí, kỳ thật liền tính hoài niệm lại như thế nào, bọn họ rốt cuộc chưa từng thâm giao qua, cho nên nghiêm khắc mà nói, cũng không có gì nhưng nhớ lại. Bởi vậy, hắn đem tình cảm tư

nhân của mình tạm thời bỏ qua một bên, chỉ nói cảm thụ hôm nay, "Hắn…… Cùng với người tôi cho rằng đã hoàn toàn không giống nhau. Hắn hôm nay tới như vậy, có lẽ cũng là thử tôi đi. Hắn có tâm tư hại tôi hay không, tôi cũng không biết, nhưng trừ bỏ chi tiết hắn cùng lòng tôi biết rõ ràng, hắn cũng không có biện pháp khác, đi chứng minh tôi không phải Ôn Duyên thế giới này. Cho nên, liền tính hắn trong lòng ngờ vực, thậm chí là xác định, nhưng chứng cứ minh xác, phỏng chừng trong một chốc hắn cũng lấy không ra. Cho nên tôi tạm thời cũng có thể không cần lo lắng sẽ liên lụy các người, chỉ là nếu, đến lúc đó hắn thật sự lấy ra chứng cứ gì……"

"Các cậu lúc trước, như thế nào lại tiếp xúc với nhau?" Tạ Sâm chú ý tới "Cùng với người tôi cho rằng đã hoàn toàn không giống nhau" của Ôn Duyên, nếu là người có quan hệ thân mật, sao có thể dùng từ "cho rằng"?

Tạ Sâm nhiều lần chú ý sai trọng điểm như vậy, Ôn Duyên cũng đã quen…… Hắn cảm thấy từ sau khi cùng Tạ Sâm nhận thức, cảm xúc của mình càng ngày càng phong phú, lời nói cũng càng ngày càng nhiều, tỷ như hiện tại, hắn chỉ cảm thấy như trút được gánh nặng, nhưng lại không tự chủ được có chút muốn cười khổ……

"Thời điểm ở trên xe, không phải đã nói rồi sao. Tôi lúc trước chân bị thương, hắn ở bệnh viện chiếu cố tôi một tháng."

Tạ Sâm: "Chỉ như vậy?"

Ôn Duyên: "Chỉ như vậy."

Không đợi Ôn Duyên mang đề tài hơi trầm trọng này bình thường trở lại, Tạ Sâm liền một phen kéo hắn, đối phương căn bản mặc kệ hắn không kịp tiết tấu này, chỉ vào máy móc cách đó không xa, liền chậm rãi mở miệng nói: "Đó là máy phát điện năng lượng mặt trời, lão Chu đã sửa lại một chút. Thoạt nhìn không lớn, lại tương đương với một trạm phát điện loại nhỏ."

Hắn thấy Ôn Duyên cả người đều sững sờ, vì thế tiếp tục nói: "Chờ tôi đem đường bộ chuẩn bị cho tốt, về sau, trong không gian liền có thể dùng điện."

Ôn Duyên còn ngây người, hắn nhớ rõ thời điểm ra khỏi không gian lúc sáng, thứ này tuyệt đối chưa xuất hiện, cho nên……

"Các người, cả đêm đi ra ngoài, đừng nói với tôi, chính là vì cái này?"

Tạ Sâm nhìn biểu tình không thể tưởng tượng được của Ôn Duyên, tuy rằng không tỏ ý kiến, nhưng lại cũng không chính diện trả lời.

Hắn cùng Chu béo đi ra ngoài cả đêm, đích xác có một phần là nguyên nhân này, nhưng cũng không phải toàn bộ. Chỉ là có chút sự tình, tạm thời, còn không có tất yếu để Ôn Duyên biết.

Chỉ là, nếu Hàn Thịnh kia có lai lịch như vậy, hắn còn phải nghĩ cách, cấp cho Ôn Duyên một liều thuốc mạnh tiếp theo……

Ôn Duyên tuy rằng ngoài miệng đối với Hàn Thịnh kia vắng vẻ, nhưng hình ảnh hắn lúc ấy nghĩa vô phản cố như vậy lao xuống xe đi cứu người, vẫn là thường thường nhảy ra làm tâm tình bản thân bực bội.

Hắn cần thiết nghĩ biện pháp, làm Ôn Duyên hoàn toàn từ bỏ niệm tưởng quá khứ giữa bọn họ. Ôn Duyên trừ bỏ hắn, căn bản không cần thiết nhớ kỹ người khác……

56. Chương 56

"Cái gì? Sao có thể?! Virus tang thi?! Các người nói bậy!! Trên người nàng căn bản là không có miệng vết thương!!" Tống Giai Thiến bảo vệ Tống Linh Linh trong lòng ngực, vẻ mặt không thể tin tưởng mà nhìn nhân viên công tác khu an toàn.

"Tống tiểu thư cũng thật oan uổng chúng ta, chúng ta làm sao dám lừa các người, dịch thí nghiệm biến hồng, đại biểu trong nước bọt nàng nhất định có PTX951, nếu nàng không có ngoại thương, kia nhất định là thông qua con đường khác lây nhiễm, xem tình trạng của nàng hiện tại bệnh đã biến chuyển, nhiều nhất còn có hai giờ…… Tống tiểu thư, chúng ta cũng không hy vọng phát sinh chuyện như vậy, thật sự thực xin lỗi…… Thỉnh nén bi thương."

Nhân viên công tác sau khi dứt lời đưa tay ra hiệu, binh lính vẫn luôn canh giữ ở một bên cầm thương (súng) hướng bọn họ đi tới, Tống Giai Thiến ôm sát Tống Linh Linh trong lòng ngực, vừa phe phẩy đầu vừa lui ra sau hô: "Các người muốn làm gì?!"

Nhân viên công tác thở dài, có chút khó xử nhìn Tống Minh Viễn sắc mặt xanh mét vẫn luôn đứng ở một bên, hắn nhận thức Tống Minh Viễn cùng Tống Giai Thiến, bởi vì nhận thức hai người này, mới phá lệ khó xử, "Tống tiên sinh ngài cũng biết, nếu phát sinh loại tình huống này, chúng ta phải hết sức trợ giúp người nhà người bệnh tiễn đưa người lây nhiễm đoạn đường, liền tính là ngài cũng không thể ngoại lệ. Rốt cuộc sự tình liên quan đến toàn bộ khu an toàn, tôi thật sự là, không có cách nào a……"

Thấy Tống Minh Viễn vẫn cứ sắc mặt xanh mét không nói lời nào, nhân viên công tác trong lòng kêu khổ đồng thời trên mặt cũng cực kỳ bất đắc dĩ: "Kỳ thật, thay vì để cho bọn họ ở dưới tình huống chính mình không chút nào cảm kích biến thành như vậy…… Sao không làm cho bọn họ lấy thân phận nhân loại, hảo hảo xuống mồ vi an? Hơn nữa ngài cũng biết, hiện tại người lây nhiễm phù hợp điều kiện, còn có thể được an bài yên giấc ở mộ viên thống nhất, Tống tiên sinh ngài đối với khu an toàn có……"

Nhân viên công tác chưa nói xong, đã bị một thanh băng bay qua sát tai sợ tới mức một chữ đều nói không nên lời, Tống Giai Thiến hốc mắt đỏ bừng mà nhìn hắn, ánh mắt kia giống như là muốn đem hắn ăn tươi nuốt sống, "Yên giấc cái đầu ngươi! Xảy ra chuyện không phải người nhà của cậu, nói mát ai mẹ nó nói không được! Nếu xảy ra chuyện chính là cháu gái cậu con gái cậu, cậu còn có thể nói ra những lời vừa rồi như vậy sao? Thao nima cậu lại nói một câu tin hay không tôi lập tức phế đi cậu?! Đều cút cho tôi!"

Ánh mắt Tống Giai Thiến cùng lời nàng nói ra, lập tức dọa lui các binh sĩ ngay từ đầu còn muốn cầm thương (súng) đi lên, chỉ là tuy rằng lui về phía sau, nhưng tốc độ cũng là rất chậm. Kỳ thật Tống Giai Thiến tuy rằng nói lợi hại, nhưng rốt cuộc cũng không ý có xông vào khu an toàn, rốt cuộc bọn họ vẫn là ở ngoài cửa phòng hộ khu an toàn. Chỉ cần những người này không tiến vào bên trong khu an toàn, bọn họ liền tính nguyện ý cùng một phòng tang thi cùng nhau sinh hoạt, đứa nhóc bên này của những người này cũng không công phu quản a.

Nhân viên công tác thiếu chút nữa bị thanh băng cắt đứt lỗ tai cũng im miệng, hắn thành thành thật thật giơ tay lên lui tới lều bên cạnh, Tống Giai Thiến mắt nhìn Tống Linh Linh trong lòng ngực phát sốt cao hồ ngôn loạn ngữ, trong lòng càng lúc càng khó chịu.

Cháu gái nàng từ nhỏ đã đặc biệt hiểu chuyện, lớn lên lại đáng yêu, bề ngoài thoạt nhìn nhu nhu nhược nhược, nhưng bên trong kỳ thực rất kiên cường. Thời điểm lúc trước chị dâu qua đời sớm, tiểu nha đầu ở bệnh viện trực tiếp khóc hôn mê bất tỉnh, tự kia về sau tuy rằng cũng chưa gượng dậy nổi một đoạn thời gian, nhưng sau khi vực lại tinh thần liền càng thêm nỗ lực học tập, năm trước thi đại học còn khảo trúng trường đại học năm đó chị dâu hy vọng nàng thi vào.

Chỉ là sau này anh trai lại cưới chị dâu hiện tại, cũng khó tránh khỏi thiên vị cháu trai nhỏ hơn một ít, hơn nữa nha đầu này có khả năng tiếp xúc với chị dâu hiện tại cũng có chút xấu hổ, cho nên liền trọ ở trường, bởi vậy quan hệ cùng anh trai, so với trước kia xa lạ hơn một ít.

Tuy rằng nàng đối với chị dâu hiện tại chưa từng có bất luận ấn tượng không tốt gì, nhưng nàng biết Linh Linh không thích chị dâu hiện tại là thiên chân vạn xác (*), nhưng rốt cuộc quan hệ giữa hai người vốn dĩ xấu hổ, nàng từ trước đến nay cũng không nghĩ nhiều quá.

(*) Thiên chân vạn xác: Vô cùng chân thật, ngàn vạn lần xác định. Ý chỉ một điều hết sức chắc chắn không thể nghi ngờ.

Nhưng từ khi nghe người nọ nói, ở kiến trúc màu xanh có thể tìm được Linh Linh, mà sau khi bọn họ thật sự tìm được rồi, trong óc nàng toàn là lời đối phương nói lúc ấy, cháu trai nhỏ cũng không phải con trai ruột của anh trai.

Nếu đối phương nói chính là sự thật…… Không! Mặc kệ đối phương nói có phải sự thật hay không! Nàng đều không thể tiếp thu nha đầu này cứ như vậy rời đi bọn họ!

Nàng mới mười tám tuổi!! Sao có thể cái gì đều còn chưa trải nghiệm qua, cứ như vậy rời đi?!

Cảm giác được người trong lòng ngực mình bị túm ra bên ngoài, Tống Giai Thiến sớm đã rơi lệ đầy mặt theo bản năng gắt gao khép lại cánh tay, phục hồi tinh thần lại là Tống Minh Viễn ở đối diện nàng thò tay, nàng rốt cuộc kìm nén không được trong lòng vô lực cùng bi ai, toan cái mũi đã mở miệng: “Ca…… Chúng ta, chúng ta nên làm cái gì bây giờ……Linh Linh nàng…… Linh Linh……”

Tống Giai Thiến vừa nói vừa cúi đầu nhìn Tống Linh Linh thống khổ nỉ non, nàng ngẩng đầu nhìn Tống Minh Viễn vẻ mặt đờ đẫn, bi thương trong lòng càng làm nàng thấp thấp nghẹn ngào ra tiếng, “Ca, anh

đừng như vậy, chúng ta ngẫm lại biện pháp, Linh Linh nàng sẽ không có việc gì…… Khó như vậy chúng ta mới tìm được nàng! Sao có thể để nàng có việc! Nàng còn trẻ tuổi như vậy……”

“Sao lại lại đây lúc này? Bọn họ đều không có ở nhà.”

Ôn Duyên mở cửa liền nhìn thấy Lương Hân đứng ở cửa, hắn nhìn đồ vật Lương Hân nắm trong tay, theo bản năng chạy nhanh mở cửa ra để đối phương tiến vào, Lương Hân tự nhiên không để ý phản ứng của Ôn Duyên, lập tức ngược lại thở dài nhẹ nhõm một hơi, nắm chặt đồ vật trong tay, bước nhanh vào phòng.

Ôn Duyên hồi ức vừa rồi nhìn đến viên đá quý màu đỏ ước chừng lớn nhỏ cỡ quả trứng chim bồ câu, đồ vật kia thoạt nhìn là đá quý màu đỏ, nhưng hắn là người xem qua sách, tự nhiên trong lòng rõ ràng, đó là một viên đá quý tuyệt đối không bình thường! Bởi vì nó ẩn chứa năng lượng, có thể khiến tang thi bình thường né xa ba thước, cơ hồ có thể cam đoan phạm vi mấy ngàn mét trong vùng, đều sẽ không có tang thi lui tới.

Mà lực dụ hoặc của loại đồ vật này, vô luận đối với bất luận tổ chức gì đều là chí mạng hấp dẫn. Bởi vậy người ngày đó đuổi theo Lương Hân không bỏ, tự nhiên dùng bất cứ thủ đoạn nào cũng muốn được thứ này.

Lương Hân sau khi vào nhà thực thản nhiên ngồi ở trên sô pha, nàng nhìn Ôn Duyên rót cho nàng một chén nước, hít sâu một hơi sau, đột nhiên mở miệng nói: “Tôi biết, anh cùng bọn họ mỗi người đều không giống nhau. Anh cũng không cần sốt ruột giải thích, trực giác nữ nhân anh sẽ không hiểu. Tôi cũng biết, tôi như vậy lỗ mãng đem nó ra, thật sự quá không bình tĩnh, chính là tôi không có cách nào……”

Ôn Duyên ngồi ở đối diện Lương Hân, không tự chủ được nhìn viên đá quý màu đỏ trong tay đối phương, tuy rằng cũng không có thực kích động, nhưng tâm tình hiện tại của hắn cũng tuyệt đối không phải bình tĩnh như nước, rốt cuộc đó là Thần khí duy nhất công khai trong quyển sách có thể phòng tang thi.

“Tôi biết các người đều thực thần bí, cũng đều không phải người thường. Cho nên nếu tôi cùng anh nói, nó cũng không phải đá quý màu đỏ bình thường, mà là một vật đến tôi cũng không biết giá trị chất lượng, nhưng thứ này, nó có thể phòng ngừa tang thi vây công, nghĩ đến, anh cũng có thể bình tĩnh tiếp thu nghe tôi nói tiếp.”

Lời nói Lương Hân có ẩn ý, bất quá đối phương dù sao cũng là nữ nhân, cho nên Ôn Duyên chỉ là gật gật đầu, cũng không có nói cái gì.

Thấy Ôn Duyên phản ứng, Lương Hân theo bản năng xoa tay trái, nàng thở hắt ra, hoãn thanh nói: “Nghiêm khắc mà nói, mỗi người các anh đều là ân nhân cứu mạng của tôi, mặc dù có thời điểm tôi khống chế không được sẽ đi hoài nghi các người, nhưng mỗi lần bình tĩnh lại, tôi cũng sẽ cười chính mình. Nếu lúc trước không có các ngươi cứu tôi, tôi về sau như thế nào có cơ hội hoài nghi các người đâu? Nói đến cùng người đều là ích kỷ, hiện tại thế đạo loạn như vậy, muốn an toàn sống sót, liền càng muốn ích kỷ một chút. Cho nên mấy ngày trước tôi suy xét như vậy, anh cũng không cần chê cười tôi. Anh đừng nói bọn họ không có ở đây, tôi chính là bởi vì bọn họ không ở đây mới có thể lại đây, lần trước thẳng thắn sự tình là

cho các người mọi người một công đạo, mà lần này…… Anh chỉ cần đơn giản mà trả lời tôi một vấn đề, dù bảo tôi đem nó tặng cho anh, tôi cũng vui lòng."

Ôn Duyên biết Lương Hân thông minh, nhưng hắn không nghĩ tới đối phương thông minh đến như vậy, tuy rằng lời nói chưa nói ra khỏi miệng, nhưng hắn mơ hồ đã biết đối phương muốn hỏi hắn vấn đề gì.

"Cha mẹ tôi, rốt cuộc là ai giết chết?"

Trong nhà một mảnh yên tĩnh, qua hồi lâu, Ôn Duyên mới ngữ khí bình tĩnh mà mở miệng: "Cô như thế nào cho rằng, tôi có thể trả lời cô vấn đề này?"

Lương Hân nhắm mắt lại nhẹ nhàng nhíu mày, mắt nàng lộ ra thống khổ mà thở hắt ra, nỗ lực làm thanh âm của mình nghe tới thực bình tĩnh, "Ngày đó bọn họ hai người đều nóng lòng khiến tôi nói ra chân tướng, duy độc anh ngồi ở chỗ kia vẻ mặt bình tĩnh. Đúng vậy, không sai, anh ngày thường cũng thường xuyên là mặt vô biểu tình, mà khi Chu Phổ Thiên trả lời Tạ Sâm, thời điểm nói cha mẹ tôi là bị người hại chết……"

Lương Hân cắn chặt răng, nỗ lực làm tâm tình mình bình tĩnh, "Thời điểm hắn trả lời như vậy, anh lại là lộ ra biểu tình ' thì ra là thế ' như vậy, tuy rằng thực mau, nhưng tôi có thấy! Tôi thật sự thấy! Anh nhất định là biết gì đó, anh nhất định biết! Tuy rằng tôi không biết anh vì cái gì sẽ biết, nhưng tôi biết anh nhất định rõ ràng một ít chi tiết gì đúng hay không?!"

Lương Hân càng nói càng kích động, hốc mắt cơ hồ đều có chút đỏ, nàng thẳng người đứng ở trước sofa, nắm chặt nắm tay cúi đầu đối Ôn Duyên nói: "Tôi cầu xin anh, tuy rằng mới qua một vài ngày, nhưng với tôi mà nói quả thực là sống một ngày bằng một năm! Tôi không có cách nào cùng hai người bọn họ nói, tôi biết anh cùng bọn họ không giống nhau! Tôi cầu xin anh, chỉ cần cho tôi một đáp án là được, tôi chỉ cần một đáp án! Lại sau này bất luận sự tình tôi đều sẽ không phiền toái anh! Tôi là nói thật! Cầu xin anh nói cho tôi! Cầu xin anh!"

Mắt thấy Lương Hân gần như quỳ xuống, Ôn Duyên nhanh chóng cau mày đứng dậy một phen kéo lại cánh tay đối phương, "Cô đừng như vậy, có chuyện bình tĩnh nói."

Lương Hân chảy nước mắt phe phẩy đầu, nàng là thật sự không có biện pháp khác! Nàng biết con đường bức bách này là nhất định không thể thực hiện được, vậy chỉ còn lại có lợi dụ, nhưng nàng nào có đồ vật gì đáng giá khiến người khác mở miệng đâu? Duy độc chỉ còn lại có một đồ vật có giá trị lợi dụng cực đại như vậy.

Nàng biết Ôn Duyên không phải người xấu, liền tính có được thứ này, cũng sẽ không dùng đi làm chuyện xấu, huống hồ Ôn Duyên tuy rằng thoạt nhìn thường xuyên mặt vô biểu tình, nhưng rốt cuộc là người ôn hòa, cho nên nàng mới ở trong tình trạng rối rắm đem ra, nàng là thật sự không có biện pháp khác……

Liền thời điểm Ôn Duyên rối rắm không biết nên như thế nào trả lời, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa "Thịch thịch thịch".

Ôn Duyên nhanh chóng dựng lên ngón trỏ "Hư" một tiếng đối với Lương Hân, hắn ý bảo đối phương chạy nhanh đi rửa cái mặt trở ra nhìn xem sao lại thế này, nhìn đá quý màu đỏ đối phương nắm trong tay, Ôn Duyên thở dài nói nhỏ: "Nhất định đem nó giữ kỹ, nếu cô biết giá trị của nó, cũng đừng để cho người khác thấy, chuyện của cô có cơ hội lại nói. Đừng khóc, tôi tin tưởng cô nhất định có thể báo thù."

Lương Hân hít mũi cắn môi mà nhìn Ôn Duyên, tiếng đập ngoài cửa vẫn còn tiếp tục, Ôn Duyên có chút bất đắc dĩ mà nhìn nàng, Lương Hân lại cắn môi dưới, lúc này mới đem đá quý màu đỏ kia đặt trong túi áo khoác, nàng nhẹ nhàng hướng Ôn Duyên gật gật đầu, rồi sau đó chậm rãi đi về phía buồng vệ sinh.

Ôn Duyên lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, giơ tay lau mồ hôi nhợt nhạt trên trán, chạy nhanh phía cửa vừa đi vừa nói, "Tới."

"Bang" một tiếng cửa chính mở ra, khi thấy rõ ràng người đứng ngoài cửa, Ôn Duyên ngốc một cái chớp mắt, cái người tới này, thật sự vô cùng nằm ngoài dự kiến của hắn……

(Jeje: Là ai??? Mọi người đoán là ai???)

57. Chương 57

Ôn Duyên để cho Hình Tam vào phòng, thẳng đến khi đóng lại cửa chính, hắn vẫn còn mờ mịt.

(Jeje: Ok đến editor cũng đoán sai =]]] Cứ tưởng là anh Hàn, ba má tiểu Duyên, thậm chí là Tống Viễn Minh nhưng éo ngờ là anh Tam =]]])

Hình Tam cơ hồ là loại người không ra khỏi cửa điển hình, bọn họ mấy ngày nay đi bên ngoài xem xét tình huống, thời điểm sưu tập tình báo, Hình Tam cũng là ở trong phòng không ra khỏi cửa. Bất quá giữa bọn họ không so đo này đó, mọi người nhiều hay ít đi một kết quả cũng không khác mấy. Huống hồ phần lớn đều đã là người lớn, tự nhiên cũng không ai nói cái gì, nhiều lắm cũng chỉ hỏi Hình Đại cùng Hình Nhị tình huống đối phương một chút, hai ba câu, cũng bỏ qua.

Rốt cuộc có mắt đều nhìn ra được, Hình Tam không quá hòa hợp với tập thể.

Nhưng một người không ra khỏi nhà hơn nữa không quá hòa hợp với tập thể, đột nhiên tới gõ cửa hắn, Ôn Duyên tự nhiên cảm giác rất là mờ mịt. Hơn nữa hắn tuyệt đối có lý do tin tưởng, đối phương biết trong nhà hắn lúc này còn có một người, nga…… Không nhất định, có lẽ……

Thanh âm nước chảy trong buồng vệ sinh dừng lại, Lương Hân một bên dùng tay xoa mặt một bên đi ra ngoài, phỏng chừng là ngượng ngùng dùng khăn lông trong phòng vệ sinh, Ôn Duyên nhanh chóng lấy hai tờ khăn giấy trên bàn đưa cho Lương Hân.

Kỳ thật loại đồ vật như khăn giấy này, xem như hàng hóa tương đối xa xỉ, bất quá ở nhà này bọn họ thường xuyên có những thứ đồ này, mọi người trong lòng biết rõ ràng là từ đâu tới, tự nhiên không ai cảm thấy quái dị.

Lương Hân hạ giọng nói cảm ơn, sau đó lau mặt.

Nàng tự nhiên thấy được Hình Tam, bất quá bởi vì thời điểm lần đầu tiên gặp mặt, Hình Tam để lại cho nàng…… Ấn tượng khó mà nói, nàng cũng không biết hình dung như thế nào cảm giác của mình đối với Hình Tam, dù sao đối phương cũng luôn im lặng không nói lời nào, hơn nữa lại luôn là khẩu trang kính râm che mặt, cho nên dù trong lòng có khúc mắc không minh bạch, chỉ cần xem đối phương là không khí, tiếp xúc với nhau, cũng không có gì biệt nữu…… *(Jeje: Từ biệt nữu này chắc những ai hay đọc đam mỹ cũng biết rồi ha, nếu phải dịch thuần Việt thì tương đương với "không được tự nhiên". Nhưng thấy lặp lại hai từ "không" nên mình giữ nguyên là "biệt nữu")*

Lương Hân vừa định nên như thế nào tìm từ cùng Ôn Duyên cáo biệt, nếu Hình Tam tới, kia đề tài của nàng và Ôn Duyên không thể tiếp tục.

Mấy ngày nay tất cả mọi người ra bên ngoài sưu tập tình báo, nàng là nhìn thấy Ôn Duyên trở lại trước tiên mới đến tìm hắn. Loại cơ hội này về sau còn có rất nhiều, nàng tuy rằng sốt ruột, nhưng cũng chờ thời cơ.

Còn không chờ nàng mở miệng, Hình Tam vẫn luôn đứng ở nơi đó đột nhiên quay đầu nhìn về phía nàng, chỉ là lúc này đây, thanh âm đối phương cách khẩu trang, làm người mạc danh liền cảm thấy nghiêm túc mà sinh ra sợ hãi, "Hắn liền tính nói cho cô, cô cũng không có biện pháp báo thù, cứ như vậy không biết tự lượng sức mình?"

Lương Hân ngốc lăng một giây, ngược lại đại khái minh bạch đối phương đang nói cái gì……

Nàng không thể tưởng tượng mà nhìn phía Ôn Duyên, lại thấy Ôn Duyên cũng giống như gặp quỷ đang nhìn nàng, ánh mắt hai người tương ngộ, liền minh bạch lúc này đối phương cũng là đột ngột không biết tình huống, vì thế song song đem ánh mắt kinh ngạc, dừng ở trên người Hình Tam.

Hình Tam lại không có giải thích, chỉ là lo chính mình nói: "Cô vì chút bí mật này, còn chưa đến mức giao ra vật giá trị như vậy. Nếu đồ vật kia xuất hiện trong tay cô, vậy nó là của cô. Bất luận bất luận kẻ nào lấy bất luận chuyện gì cùng cô trao đổi, cô nếu biết tác dụng của nó, hẳn là càng nên giữ lấy nó. Lúc ấy nếu chúng ta không đi cứu cô, cô hay không vô luận như thế nào, đều sẽ không đem nó giao ra đi, cũng sẽ không nói ra bí mật của cô."

Hình Tam nói ra nói làm Lương Hân lạnh cả người, nàng theo bản năng sắc mặt trắng bệch hướng Ôn Duyên bên cạnh hoạt động, bí mật của nàng…… Nàng cho rằng sẽ không có người nào khác biết, vì cái gì Hình Tam này……

Nhưng tuy rằng thực sợ hãi với đối phương không thể hiểu được làm sao biết bí mật năng lực của mình, nhưng mắt thấy khí thế đối phương, Lương Hân lại không thể không căng da đầu mà đi trả lời câu hỏi

của hắn, "Đúng…… Bởi vì tôi biết những người đó nếu có được nó, nhất định sẽ có rất nhiều người sắp tao ương chịu tội. Hơn nữa tôi liền tính giao cho bọn họ, bọn họ cũng nhất định sẽ không lưu lại cho tôi một cái mạng! Có điều nếu tôi không cho, kia bọn họ liền sẽ không dễ dàng giết tôi! Cho nên vô luận như thế nào, tôi đều sẽ không giao cho bọn họ! Đến nỗi bí mật của tôi…… Liền càng không thể nói cho bọn họ! Nếu không đến lúc đó, liền tính tôi muốn chết, bọn họ đều sẽ không để cho tôi như nguyện."

Hình Tam hừ nhẹ một tiếng, Ôn Duyên cảm thấy, một tiếng "Hừ" này, thật là nguyên vẹn làm hắn minh bạch cái gì gọi là chân chân chính chính "Hừ lạnh một tiếng".

"Sớm biết như thế, ngày kia không nên cứu cô." Không đợi Ôn Duyên cùng Lương Hân phản ứng lại, Hình Tam liền tiếp tục nói: "Cô đem đồ vật ngươi có thể liều mình bảo hộ, cứ như vậy cùng giá trị kẻ thù treo lên ngang bằng, bọn họ đáng giá? Cô có năng lực báo thù? Chỉ bằng thực lực hiện tại của cô? Gấp không chờ nổi, đi qua chịu chết?"

Ngữ khí bao hàm châm chọc của Hình Tam làm sắc mặt Lương Hân nghẹn đến mức đỏ bừng, nàng đương nhiên biết Hình Tam nói thị phi sự tình hết sức rõ ràng, nhưng cho dù như thế, nàng cũng nhịn không được muốn cãi lại vài câu, "Có điều ít nhất, tôi có thể biết người tôi phải đối phó là ai! Tôi cũng có thể có mục tiêu a! Giống như tôi bây giờ mỗi ngày đần độn, liền muốn báo thù đối thủ cũng không biết là ai! Anh căn bản là không biết cảm thụ của tôi! Anh căn bản là không trải nghiệm qua! Nói mát ai không nói được?!"

Hình Tam không nói gì, Ôn Duyên kéo cánh tay Lương Hân một chút, tuy rằng không biết vì cái gì, bất quá thoạt nhìn, Hình Tam đối với Lương Hân là tuyệt đối không có ác ý. Đối phương tuy rằng nói khó nghe, nhưng lại là những câu có lý.

Hơn nữa đứng ở góc độ người đứng xem mà nhìn, Hình Tam nói những lời này đó, kỳ thật là ngăn cản Lương Hân đem hồng bảo thạch giao cho hắn. Tuy rằng làm đương sự, hắn trong lòng cũng có chút vi diệu…… Bất quá nếu việc nào ra việc đó mà nói, Hình Tam làm như vậy cũng không sai, rốt cuộc hắn cùng Lương Hân cũng không phải quan hệ thân cận tín nhiệm đến cỡ nào, Lương Hân hôm nay mạo muội như vậy lại đây, không thể nói không xúc động.

"Nói mát? A, đồ vật kia dù trân quý, cũng chỉ bất quá là vật ngoài thân. Cô nếu muốn báo thù như vậy, có từng nghĩ tới cái giá phải trả? Nếu tôi nói bồi tôi một ngày, làm theo yêu cầu của tôi, tôi liền có thể giúp cô báo thù. Như thế nào, cô suy xét một chút?"

(Jeje: Ngửi thấy mùi JQ đâu đây… =.=)

Hình Tam nói làm Ôn Duyên cùng Lương Hân đều ngây ngẩn cả người, Lương Hân càng là không biết bởi vì xấu hổ hay vì giận, cả người đều có chút run rẩy! Nàng trừng lớn con mắt gắt gao mà nhìn chằm chằm Hình Tam, nắm tay cũng bởi vì nắm thật chặt mà hơi hơi rung động trước sau, Hình Tam nhìn thấy bộ dáng nàng, cười lạnh một tiếng nói: "Tôi cho rằng hạ quyết tâm bao lớn, nguyên lai cũng chỉ bất quá là nguyện ý trả giá vật ngoài thân! Loại trình độ này, dù biết kẻ thù của cô là ai, có thể có tác dụng gì?!"

Chu béo nói qua, trong nhà Lương Hân nếu không xảy ra chuyện kia, kia nàng chính là phiên bản tiểu công chúa thời hiện đại, trong nhà điều kiện hậu đãi, lại được sủng ái. Cho dù sau khi cha mẹ qua đời nhấm nháp nhân tình ấm lạnh, nhưng rốt cuộc ăn, mặc, ở, đi lại so với người khác đều là hàng đầu, càng miễn

bàn chịu tội gì đó, lớn như vậy, nào có ai như Hình Tam đối đãi với nàng như vậy?

Thời điểm môi Lương Hân run rẩy làm như muốn nói ra gì đó, Hình Tam hừ lạnh một tiếng mà mở miệng nói: "Nếu còn muốn giữ lại tự tôn mặt mũi, vậy hẳn là dùng hết thảy toàn lực để trở nên mạnh mẽ! Lấy vật ngoài thân đi trao đổi…… Đáng giá còn đỡ, nếu giá trị kém cách xa, chính là biểu hiện vô năng của kẻ yếu nhất! Ngươi một không có dậy sớm ngủ trễ rèn luyện thể xác và tinh thần, hai không có nhận rõ điều cần học hỏi, uổng cho một tràng oán hận! Liền tính đã biết là ai giết hại cha mẹ ngươi, ngươi lại có thể như thế nào?! Người bảo thủ vô dụng…… Còn muốn chính mình báo thù, quả thực thiên phương dạ đàm (*)!"

(*) Thiên phương dạ đàm: Chuyện ngàn lẻ một đêm, ý chỉ điều không có thực, không có cách nào làm được.

Lương Hân đã bị Hình Tam nói cắn môi chảy nước mắt, tuy rằng không ra tiếng, nhưng Ôn Duyên nhìn nắm tay đối phương cơ hồ bị nắm chặt kia, lập tức cũng cảm thấy Hình Tam nói thật sự có chút…… Quá nặng.

Chỉ là lời nói kế tiếp của Lương Hân, thực sự làm Ôn Duyên có chút kinh ngạc. Hơn nữa xem phản ứng của Hình Tam, hắn tựa hồ cũng là không nghĩ tới đi……

"Anh, có thể dạy tôi sao." Lương Hân chậm rãi ngẩng đầu, nàng ở lúc Hình Tam làm như muốn mở miệng, cắt ngang đối phương nói: "Bất luận là cái gì cũng tốt. Tôi biết tôi hiện tại thực vô dụng…… Tôi cái gì đều không biết, nhưng chính vì tôi cái gì cũng không biết, cho nên, cái gì cũng tốt, chỉ cần tôi có thể học, là được. Đến nỗi nhận rõ chính mình sao…… Ha hả, cái gì nhận rõ không nhận rõ, nếu không phải các người đã cứu tôi, hiện tại tôi thành bộ dáng gì, còn chưa nhất định đâu…… Mạng này vốn là nhặt được, tôi biết tôi hôm nay lại đây xúc động, nhưng nếu không có tự thân trải nghiệm qua, tôi vẫn là câu nói kia, nói mát, tôi không muốn nghe."

Lương Hân thở hắt ra, nàng lau mặt, vẻ mặt nghiêm túc mà nhìn Hình Tam, "Anh vừa rồi nói nhiều như vậy, như vậy, anh rốt cuộc nguyện ý dạy tôi sao?"

Không khí trong phòng lập tức lại an tĩnh xuống, Ôn Duyên ngơ ngác cùng Lương Hân cùng nhau chờ đáp án của Hình Tam, ai ngờ tiếng đập cửa cư nhiên lại vang lên, Ôn Duyên hoàn hồn sau liền chạy nhanh đi mở cửa.

Cửa vừa mở ra, Hình Nhị một chút cũng không khách khí, đối với Ôn Duyên cười gật gật đầu, cởi giày liền hướng trong phòng đi tới.

Nhìn thấy bộ dáng ngưng trọng của hai người đứng đối lập nhau trong đại sảnh, Hình Nhị thở dài, hắn quay đầu nhìn Ôn Duyên, ngữ khí khổ đại cừu thâm nói: "Lão Tam vừa rồi ngồi đột nhiên liền đứng lên, một hai phải lại đây, nhưng làm tôi hoảng sợ. Tôi cân nhắc, sợ hắn…… Hắc hắc, không có việc gì thì tốt, không có việc gì thì tốt."

Khóe miệng Ôn Duyên giật giật, hắn biết Hình Nhị này đó cũng chỉ là tìm cớ thôi, chỉ là nhìn bộ dáng này hắn cũng không dám nói đối phương là vì cái gì lại đây. Chi bằng im lặng xem biến, dù sao hôm nay hắn không phải vai chính, chỉ vào xem náo nhiệt.

Ai ngờ không đợi Ôn Duyên đi đến trước sofa ngồi xuống, tiếng đập cửa lại vang lên.

Lúc này đây Ôn Duyên nhíu mày, cửa nhà bọn họ vài ngày liền đều không vang lên tiếng một lần, như thế nào hôm nay một cái lại một cái vang lên, còn liên tục không dứt.

Lúc này đây, người đứng ngoài cửa, là chân chân thật thật làm Ôn Duyên lắp bắp kinh hãi.

Tống Giai Thiến không quản Ôn Duyên giật mình, nàng hướng phòng trong nhìn lướt qua, rồi sau đó còn tính bình tĩnh vào phòng, chờ Ôn Duyên đem cửa đóng lại mới mở miệng.

"Tôi biết tôi tới đột ngột, chỉ là chúng ta thật sự không có cách nào, cầu xin cậu, cứu Linh Linh."

Tống Giai Thiến nói trong mắt liền nhấp nhoáng ánh nước, nàng hai tay niết ở bên nhau đặt ở trước người không ngừng vặn vẹo, "Chúng ta dựa theo cậu nói, ở một bệnh viện thú cưng tìm được nàng, chỉ là thời điểm quay về khu an toàn vừa rồi……"

Nói tới đây, Tống Giai Thiến dừng một chút, nàng hít vào một hơi, tận lực làm chính mình bình tĩnh nói: "Nàng bị kiểm tra cảm nhiễm virus tang thi. Tuy rằng chúng ta tin tưởng vững chắc trên người nàng không có miệng vết thương! Chỉ là kiểm tra đo lường ba lần, đều là một kết quả…… Chúng ta không thể nhìn nàng biến thành tang thi, càng không thể để cho người khác giết nàng, cho nàng cái gọi là yên vui! Tôi biết như vậy, có lẽ là làm khó người khác, nhưng cậu nếu có thể sớm biết nàng ở đâu, cậu liền nhất định không phải người thường! Cầu xin cậu! Chỉ cần có thể cứu Linh Linh, bảo chúng ta làm cái gì cũng được! Nàng còn trẻ tuổi như vậy…… Chúng ta thật sự…… Chỉ cần cậu có thể cứu Linh Linh, làm trâu làm ngựa tùy tiện cậu nói! Chúng ta tuyệt không hai lời! Bất luận yêu cầu gì! Chúng ta toàn bộ đáp ứng! Được không? Cứu cứu nàng! Được không?"

Ôn Duyên nhìn hốc mắt đỏ bừng của Tống Giai Thiến, trong lúc nhất thời trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Hắn vốn tưởng rằng cho bọn hắn chỉ một con đường, Tống Minh Viễn liền có thể cứu Tống Linh Linh, chỉ cần cứu Tống Linh Linh, Tống Minh Viễn cũng liền có thể tránh cho hắc hóa, thế nhưng như vậy cũng đã chậm sao.

Nhưng hắn cũng chỉ là dựa vào xem những thứ trải qua trong sách, trước tiên đã biết một ít chi tiết, còn nói cứu người, hắn nào có cái loại năng lực này đâu……

Nghĩ đến đây, Ôn Duyên hơi hơi rũ mắt xuống, hắn cứu không được, nhưng nếu là một trong ba người đứng phía sau……

Này nói không chừng, là cơ hội ngàn năm có một tuyệt vời thì sao……

(Jeje: Một lần nữa lại ngồi đoán =]] Là ai là ai sẽ là ai??? Editor nghi là Lương Hân quá, có khi liên quan đến viên hồng bảo thạch kia)

58. Chương 58

Người trong phòng đều bởi vì Tống Giai Thiến đã đến mà trầm mặc, Ôn Duyên không nói gì, rũ mắt không biết nghĩ đến cái gì. Hình Nhị nhìn nhìn Tống Giai Thiến, lại nhìn Ôn Duyên, cười cùng Tống Giai Thiến hoà giải nói: "Hắc, tôi nói mỹ nữ, thời điểm lần trước chúng ta ở trên xe, tôi đối với nhóm cô có ấn tượng rất sâu. Lúc ấy tiểu Duyên quay về xe còn nói với chúng ta, hy vọng các người có thể cứu được cháu gái của mình. Các người cứu được cháu gái của mình tự nhiên là chuyện tốt, nhưng nếu nàng nhiễm virus cô còn tới tìm chúng ta, vậy thực sự có hơi làm khó người khác…… Tiểu Duyên dù tính ra được nàng ở đâu, nhưng hắn cũng không có thần lực có thể cho người khởi tử hồi sinh a."

Hình Nhị nói, thành công làm Tống Giai Thiến đem ánh mắt chuyển qua trên người hắn, chỉ là ánh mắt này không chứa thiện ý, "Cái gì khởi tử hồi sinh?! Linh Linh hiện tại còn khỏe! Anh trù ẻo nàng?!"

"Ách……" Tống Giai Thiến đột nhiên lạnh lùng sắc bén, làm Hình Nhị xấu hổ một chút, vốn tưởng rằng đối phương ngày thường chỉ là anh tư táp sảng, chính là lớn lên thật sự xinh đẹp, khí chất lại tốt, cái tóc đuôi ngựa càng làm dáng người nàng thêm thon dài. Liền bởi vì đối phương là một vị mỹ nữ như thế, hắn cư nhiên cũng xem nhẹ tướng mạo đối phương, cư nhiên đã quên, đối phương là người đang nói chuyện mà bị gián đoạn tính tình sẽ trở nên xấu……

"Hắc, mỹ nữ ngươi oan uổng tôi, cô xem chúng ta tốt xấu cũng coi như là từng có gặp mặt một lần, tuy rằng ngươi chưa thấy qua tôi, nhưng tôi đã thấy cô a, lúc ấy chúng ta……"

Hình Nhị nói còn chưa nói xong, Hình Tam liền phá lệ mà cắt ngang hắn, đối với Tống Giai Thiến nói: "Các người có cái gì đáng giá để chúng ta mạo hiểm lớn như vậy, làm chính mình trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích?"

Hình Tam nói làm Tống Giai Thiến lập tức nhìn về phía hắn, nàng không quản lý do thoái thoác lúc trước của Hình Nhị, vội vàng mà đối với Hình Tam nói: "Bất luận các người yêu cầu cái gì, chúng ta tất cả đều đáp ứng! Liền tính là giết người phóng hỏa cũng không từ chối! Bất luận là cái gì! Chúng ta toàn bộ đều đáp ứng! Toàn bộ! Chỉ cần các ngươi có thể cứu Linh Linh! Tôi nói chính là sự thật! Tuyệt không đổi ý!"

Hình Tam hừ lạnh một tiếng, không có nói nữa, Tống Giai Thiến thấy hắn như thế, lập tức nước mắt trong hốc mắt đảo quanh, "Tôi cầu xin các người, chỉ cần có thể cứu Linh Linh, thật sự bảo chúng ta làm cái gì cũng có thể. Chúng ta tuyệt đối sẽ không quên ân phụ nghĩa! Các người yêu cầu như thế nào chúng ta liền làm như thế nấy! Tuyệt đối tuyệt đối sẽ không làm bất luận cái gì thương tổn liên lụy các người! Tôi thề! Tôi thề!"

Nàng đem ánh mắt chuyển tới trên người Ôn Duyên, lời nói rõ ràng, ngữ điệu cầu xin, "Cậu cũng nói qua Linh Linh là đứa con duy nhất của đại ca, đại tẩu đã qua đời, đây là huyết nhục duy nhất bọn họ còn lưu lại trên đời này, Linh Linh mệnh khổ, tuổi còn nhỏ đã không còn mẹ ruột, chúng ta mấy năm nay…… Cũng đích xác bởi vì người khác thua thiệt nàng quá nhiều…… Đừng cho chúng ta sau khi giác ngộ, lại làm chúng ta cứ như vậy trơ mắt mất đi nàng! Cầu xin cậu! Cầu xin các người, cứu cứu nàng đi, cứu cứu nàng……"

Nói xong lời cuối cùng, Tống Giai Thiến đã nửa ngồi xổm trên mặt đất thất thanh khóc rống, nàng thật sự tình thiết, trước mắt cũng bất chấp hình tượng mình ra sao.

Hình Tam thấy Lương Hân môi nhấp đến gắt gao, đứng ở nơi đó nhìn Tống Giai Thiến ngồi xổm trên mặt đất. Nàng chưa thấy qua đoàn người Tống Minh Viễn, tự nhiên cũng không biết bọn họ trải qua cùng nhìn thấy lúc trước, Hình Tam nguyên bản muốn mở miệng, nhưng Tống Giai Thiến lại ngồi xổm nơi đó khóc lóc, nhịn không được trước đã mở miệng.

"Tôi biết, các người nhất định là có thể cứu Linh Linh. Tôi cũng biết, để các người cứu một người không quen biết, đích xác làm khó người khác. Tôi tuy rằng tính cách xúc động, chỉ là suy bụng ta ra bụng người, tôi cũng minh bạch. Đổi lại là tôi hay đại ca…… Tôi cũng chưa chắc sẽ đồng ý, đi cứu một người không liên quan với nhau."

Nàng chậm rãi đứng dậy, dùng mu bàn tay lau nước mắt trên mặt, Ôn Duyên trong lòng thở dài, đi trở về trước bàn đem khăn giấy đưa tới trước mặt nàng, nàng cầm tờ giấy xoa xoa nước mũi, tận lực bình tĩnh mà mở miệng nói: "Cám ơn…… Tôi biết, tôi hôm nay như vậy đột nhiên lại đây, muốn lập tức thuyết phục các người tính thành công quá thấp. Tôi cũng biết, lúc trước lần đầu tiên gặp mặt, chúng ta cũng chưa lưu lại ấn tượng tốt gì cho các ngươi…… Chỉ là bất luận chúng ta hối hận như thế nào, xác xuất thành công thấp như thế nào, tôi đều phải thử một lần! Đó là cháu gái ruột của tôi a! Hơn nữa nếu không gặp gỡ các người, chúng ta có khả năng không cứu được nàng! Nói đến cùng…… Chúng ta muốn cảm ơn các người!"

Tống Giai Thiến nuốt nuốt yết hầu, giơ tay lau nước mắt muốn tràn ra, "Có điều chúng ta đều chỉ là người thường, không có cách nào khống chế được tình cảm của mình! Đặc biệt là tình thân! Chúng ta, thật sự…… Chỉ cần các người đưa ra điều kiện, chỉ cần chúng ta làm được! Chúng ta thật sự toàn bộ đều đáp ứng! Một cái hay mười cái đều được! Nhiều ít cũng không sao cả! Mạng Linh Linh là vô giá! Chỉ cần các người có thể cứu nàng, các người…… Bất luận điều kiện gì, cho dù gian nan, cho dù không hợp lý! Tôi, chúng ta mọi người, đều sẽ tiếp thu."

Khóe mắt Hình Tam liếc nhìn Lương Hân, quả nhiên, đối phương nghiêng đầu thẳng tắp mà nhìn chính mình. Hình Tam rũ mắt trầm mặc vài giây, ngữ khí cực chậm mà mở miệng nói: "Làm trâu làm ngựa cũng có thể?" *(Jeje: Oh my god hóa ra là anh??? Em tưởng anh chỉ biết súc cốt công với chạy đi làm tình báo với có cái mặt đẹp trai hay giấu thôi chứ giờ có khả năng trị tang thi luôn??? Hóa ra định luật người càng đẹp càng có tài trong tiểu thuyết là sự thật =]]])*

Tống Giai Thiến không những không có sinh khí, ngược lại ánh mắt sáng lên, nàng nhìn cả khuôn mặt Hình Tam, đều mang theo hy vọng nhảy nhót, "Có thể có thể! Đừng nói làm trâu làm ngựa, chỉ cần có thể cứu Linh Linh, chuyện vất vả cỡ nào chúng ta đều vui! Chỉ là…… Chỉ là chuyện này rốt cuộc là chuyện nhà chúng ta, tôi cùng ca ca tôi có thể vì Linh Linh làm hết thảy, nhưng mà, đồng bạn của chúng tôi……"

Hình Tam hừ lạnh một tiếng, "Chúng ta còn chưa có đáp ứng đâu, đã bắt đầu cò kè mặc cả."

Tống Giai Thiến cả người cứng lại, tựa hồ là không dự đoán được Hình Tam cư nhiên là cái dạng tính tình này. Tống Giai Thiến cười khổ một chút, thở dài chậm rãi nói: "Tôi thật sự không phải ý tứ kia, chỉ là, này rốt cuộc là chuyện trong nhà, bọn họ tuy rằng cùng chúng tôi cộng đồng dốc sức làm, nhưng rốt cuộc cũng……"

"Được." Hình Tam cắt ngang lời Tống Giai Thiến, Tống Giai Thiến cũng nhấp môi ngừng lại.

Hình Tam tính tình cổ quái, nàng lại không tức giận. Chỉ cần có thể cứu Tống Linh Linh, đừng nói Hình Tam hiện nay như vậy, cho dù càng quá phận một trăm lần, một ngàn lần, nàng cũng cao hứng!

Chỉ cần nguyện ý cứu Tống Linh Linh, liền đại biểu những người này vẫn là người tốt chân chính! Nàng cũng mơ hồ nhìn ra được, Ôn Duyên ngay từ đầu nói ra được nơi Tống Linh Linh ở, tựa hồ là thật sự không có cách nào có thể cứu Tống Linh Linh, có điều nam nhân mang khẩu trang kính râm kia không giống vậy, hắn cùng mỗi người đều không giống nhau.

Thái độ nói chuyện của đối phương tuy rằng thật không tốt, tính tình cũng thực cổ quái, có điều Tống Giai Thiến có dự cảm, chỉ cần người này chịu gật đầu, kia Tống Linh Linh liền được cứu rồi!

Chỉ cần bọn họ có thể cứu được Tống Linh Linh, đó chính là đại ân nhân của Tống gia bọn họ! Tính tình cho dù cổ quái một ít, nàng cũng chỉ cảm thấy khả kính đáng yêu! Tuyệt không có nửa điểm sinh khí!

"Ca ca cô, là dị năng gì?"

Câu hỏi của Hình Tam làm Tống Giai Thiến ngẩn người, tiện đà trầm mặc hai giây, cư nhiên không lập tức trả lời!

Hình Tam cười lạnh một tiếng, phi thường không lưu tình mà mở miệng nói: "Xem ra cô cũng không nóng nảy cứu cháu gái mình, nếu cô không nóng nảy, vậy đi ra ngoài. Chúng ta còn có chính sự muốn thương lượng, miễn cho lãng phí thời gian."

Tống Giai Thiến sắc mặt thống khổ mà lắc lắc đầu, nàng lại làm sao không nghĩ rõ rõ ràng ràng mà nói ra, chính là dị năng anh trai nàng…… Thời thịnh thế dị năng kia cũng chỉ là một chút manh mối, hơn nữa cũng chỉ ở thời điểm cảm xúc anh trai nàng dao động sẽ hiển lộ một chút manh mối, một chút trình độ kia, nếu không phải anh trai chính miệng nói cho nàng, nàng cũng chỉ tưởng là ảo giác của mình, rốt cuộc chỉ là chút điện, đại đa số người đều tưởng tĩnh điện phát sinh phản ứng. Điểm này, thậm chí cả hai chị dâu cũng không sinh ra bất luận hoài nghi gì đối với anh trai. Rốt cuộc thời thịnh thế manh mối hiển lộ ra thật sự quá nhỏ, anh trai khi còn nhỏ liền biết chính mình trên người có điện, nhưng bởi vì thật sự có thể xem nhẹ, hắn cơ hồ cũng chưa dùng làm gì.

Không nói đến anh trai, nàng lại làm sao không phải?! Khi còn nhỏ chỉ tưởng nhiệt độ cơ thể mình hơi thấp, hoặc là do thể chất thiên lạnh, tóm lại thường xuyên tay lạnh chân lạnh, sờ lên băng lạnh lẽo, lạnh đến nỗi khi nàng còn nhỏ nắm cây cột băng, cây cột băng kia cư nhiên sẽ không tan chảy! Chỉ là kỳ thật người khác sờ tới nàng, cũng chỉ là cảm giác lạnh lẽo, cũng không có đạt tới trình độ lạnh băng đến xương.

Nhưng bởi vì từ nhỏ nàng đã quen hiện tượng nắm băng không tan này, thẳng đến trung học nàng còn tưởng rằng là bình thường! Thẳng đến sau khi học tri thức vật lý, đã biết chính mình không giống người thường, nàng càng là thận trọng từ lời nói đến việc làm, thậm chí đến cha mẹ nàng cũng không nói qua, mãi cho đến sau lại…… Sau khi mạt thế bạo phát, hết thảy, đều trở nên không giống như cũ!

Nàng ngược lại còn đỡ, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng rốt cuộc không phải người duy nhất. Nhưng bọn họ ở bên ngoài hành tẩu nhiều ngày như vậy, chưa bao giờ nhìn thấy qua loại dị năng của anh trai lần thứ hai! Bên ngoài đều không có, càng đừng nói đoàn đội dị năng giả trong khu an toàn, nàng cẩn thận hỏi thăm lại dò hỏi thêm, tuy rằng lại nói tiếp thực không thể tưởng tượng, nhưng là trước mắt dị năng giả bố trí cả nước, chỉ có anh trai nàng có dị năng phát ra lôi điện, độc nhất vô nhị, lại không có người thứ hai! Cho nên mấy ngày nay ở bên ngoài hành tẩu, anh trai nàng chưa từng ra tay trước mặt người ngoài, sợ năng lực kia quá mức chói mắt, lại gặp phải chuyện gì bưng tới.

Mắt thấy Hình Tam mất đi nhẫn nại đi đến sô pha ngồi xuống, Tống Giai Thiến vội vàng tiến lên hai bước, nhéo nắm tay nói: "Dị năng ca ca tôi có chút đặc thù…… Tôi thật sự không phải cố ý dấu diếm, chỉ là, chỉ là……"

Tống Giai Thiến ngữ khí khó xử, ai ngờ Hình Tam căn bản không quan tâm, đầu cũng không nâng một chút, càng miễn bàn cấp Tống Giai Thiến một ánh mắt.

Tuy rằng hắn mang kính râm, nhưng cảm giác tồn tại của Hình Tam cùng người khác bất đồng, cũng đúng là bởi vì, liền tính hắn mang kính râm, nhưng nếu là hắn nhìn về phía ai, đều có thể cảm nhận được ánh mắt sắc bén của hắn, cho dù có một tầng thấu kính ngăn cản, cũng không làm nên chuyện gì.

Tống Giai Thiến biết người nam nhân này tuyệt không phải thành ý bình thường liền có thể đả động, rơi vào đường cùng nhắm mắt lại hít vào một hơi, mở mắt ra, hơi có chút hương vị được ăn cả ngã về không, "Dị năng ca ca tôi, tôi tạm thời không thể trực tiếp nói cho anh, nhưng tin tưởng tôi, tuyệt không phải tôi có tâm dấu diếm, mà là bởi vì…… Tôi không thể ở thời điểm cái gì cũng chưa xác định, khiến cho ca ca thân hãm hiểm cảnh…… Linh Linh như vậy đã là đại bất hạnh, nếu lại bởi vì tôi qua loa mà làm ca ca xuất hiện sai lầm gì, tôi thật sự liền…… Tôi cũng không phải hoài nghi các người, chỉ là không có tường nào không có gió thổi (*), tôi cầu ngươi có thể lý giải tôi! Tin tưởng tôi! Việc đã đến nước này, tôi tuyệt không nói dối lừa anh! Nếu các người có thể cứu Linh Linh! Dị năng ca ca tôi là cái gì tôi cam đoan tôi xong việc lập tức nói cho người! Không chỉ có như thế, năng lực ca ca tôi, năng lực của tôi! Chỉ cần các người dùng được, chúng ta tuyệt không có hai lời! Bất luận tình huống hay lập trường gì, chỉ cần dùng được với chúng ta, chúng ta máu chảy đầu rơi! Tuyệt không chối từ!"

(*) Không có tường nào không có gió thổi: Ý chỉ không có chuyện gì là giấu kín được, luôn sẽ có lúc bị lọt ra ngoài.

Hình Tam ngẩng đầu nhìn Tống Giai Thiến sau một lúc lâu, rồi sau đó không biết từ nơi nào lấy ra một đồ vật đen sì, dược vị rất nồng, rất khó làm người không đi hoài nghi……

"Ăn nó."

Tống Giai Thiến ngẩn người, chỉ thấy Hình Tam dùng ngữ khí rất là không kiên nhẫn nói: "Nói miệng không bằng chứng, mau chóng ăn, đừng chậm trễ chúng ta cứu người."

Tống Giai Thiến thấy đối phương nói như thế, cắn chặt răng cũng không hỏi lại, trực tiếp tiếp nhận viên thuốc, há mồm liền ném tới trong miệng, vì tỏ vẻ thành ý, nàng còn chịu đựng vị chua xót của thuốc viên dùng sức nhấm nuốt một phen, rồi sau đó nhắm mắt lại nghẹn khí nuốt xuống. Có điều bởi vì vị quá

mức đắng, sau khi nuốt xuống viên thuốc kia, Tống Giai Thiến nghẹn đến rơi nước mắt. Ôn Duyên xem nàng thật sự không dễ dàng, đưa cho nàng một lọ nước khoáng, Tống Giai Thiến xem cũng chưa xem, vặn nắp bóp mũi liền từng ngụm từng ngụm mà rót hết, suốt một lọ nước đều uống xong, ai ngờ vẫn còn khó chịu như khi nãy, Tống Giai Thiến cơ hồ có loại phản ứng, sắp không chịu khống chế sắp sửa nhổ ra.

"Thuốc này cũng không phải độc dược gì, bất quá sẽ làm người chậm rãi mất đi thần trí, kết quả kém nhất, cũng chính là biến thành kẻ điên, sinh hoạt vô pháp tự gánh vác, chết thì tuyệt đối không chết được."

Thấy Tống Giai Thiến nuốt yết hầu, ngốc ngốc không có phản ứng, Hình Tam đứng dậy chỉnh trang quần áo, "Xem cô thành tâm muốn cứu người như vậy, tôi liền tạm thời tin tưởng quyết tâm của cô. Bất quá nhân loại luôn là lật lọng, nói miệng không bằng chứng, chứng từ càng là vô dụng, đơn giản dùng đồ vật mình để ý nhất đi cam đoan, tôi còn có thể yên tâm một ít. Tôi muốn cô đáp ứng, sau này bất luận phát sinh sự tình gì, đều không thể thổ lộ ra chuyện chúng ta cứu người ngày hôm nay, việc này trừ cô ra cùng ca ca cô, ngoài cháu gái cô, không thể để cho thêm một người nào biết được."

Không đợi Tống Giai Thiến gật đầu đáp ứng, Hình Tam liền tiếp tục nói: "Tác dụng thuốc này rất ôn hòa, sẽ không lập tức liền hiển lộ ra tới. Chỉ cần cô đúng hạn dùng giải dược tôi cho, cô liền vẫn là người bình thường. Bất quá nếu cô sợ, tôi thật ra có thể giải hoàn toàn cho cô, coi như cô hôm nay không có tới, chúng ta cũng cái gì cũng chưa nghe thấy."

Hình Tam nhìn Tống Giai Thiến sắc mặt có chút trắng bệch, ngữ khí bình tĩnh nói: "Hiện tại hối hận, còn kịp."

Tống Giai Thiến không nghĩ tới, loại chuyện chỉ từng xuất hiện ở trên TV, cư nhiên sẽ phát sinh ở trên người mình. Có điều Hình Tam trang điểm quái dị, phương thức nói chuyện cũng rất kỳ quái. Hơn nữa càng thêm quỷ dị chính là, tuy rằng đối phương nói ra sự tình ly kỳ không thể tưởng tượng như vậy, nàng thật sự một chút hoài nghi cũng không có! Tương phản, nàng cư nhiên còn cảm giác phi thường tin tưởng, tin tưởng đối phương căn bản không có lý do lừa nàng……

Có lẽ, nếu không phải bởi vì chính mình còn có chút giá trị lợi dụng, đối phương, có khả năng đến hứng thú lừa nàng cũng không muốn có……

"Tôi đáp ứng anh, không hối hận."

Nhìn Tống Giai Thiến vẻ mặt kiên định, Hình Tam không có nói gì nữa, chỉ là gật gật đầu, hắn mang theo đầu, hướng ngoài cửa đi đến.

(Jeje: Tạ Sâm anh đâu rồi?!! Mấy chuyện cứu người làm thánh phụ là vai của anh mà Hình Tam cũng cướp đất diễn luôn rồi kìa!!! Nếu anh không về nữa thì phần diễn show ân ái của anh với Ôn Duyên sẽ thành của anh Hàn luôn đấy!!!)

59. Chương 59

Dọc theo đường đi, Ôn Duyên vừa đi đường, vừa tính kế ngày sau. Dựa theo thời gian mà nhìn, hành động hố đồng đội đầu tiên của nam chính sau khi tiến vào khu an toàn, hẳn là sắp tới. Chẳng qua trong nguyên tác người nam chính hố là Ngô Mộng, nhưng hiện tại Ngô Mộng đã không ở trong đội ngũ bọn họ, kia chuyện này, còn có thể có sao……

Tất cả mọi người đi theo phía sau Hình Tam, đoàn người theo Tống Giai Thiến ra phạm vi bảo hộ khu an toàn. Tống Minh Viễn rốt cuộc không phải người thường, liền tính Tống Linh Linh bị tra ra virus tang thi, nhưng nhân viên công tác vẫn là lượn bên ngoài tầng phòng hộ thứ hai, cho bọn hắn dựng tạm một cái lều, hơn nữa nhân viên thủ vệ xung quanh, cũng không có lại can thiệp.

Chỉ là tuy rằng không có can thiệp, nhưng nhiều đôi mắt ở kia nhìn như vậy, nếu Tống Linh Linh thật sự biến thành tang thi, nghĩ đến bọn họ cũng sẽ không tùy ý để tang thi đả thương người. Phạm vi quanh thân khu an toàn xuất hiện tang thi, như vậy bất luận Tống Minh Viễn phẫn nộ như thế nào đều là vô dụng, nếu đánh gục, nhất định sẽ không lưu tình.

Đoàn người đi theo Tống Giai Thiến đi tới lều, Tống Minh Viễn nhìn thấy đoàn người phía sau Tống Giai Thiến, hắn nhìn lướt qua Ôn Duyên, liền đem ánh mắt dừng ở trên người Hình Tam đứng đằng trước.

Hình Tam nhìn Tống Minh Viễn, rồi sau đó cau mày nhìn Tống Linh Linh bị hắn ôm vào trong ngực, "Anh ôm nàng như vậy, chẳng lẽ không biết nếu độ ấm tăng cao, cũng sẽ thúc đẩy virus cảm nhiễm? Là ngại thời gian quá nhiều phải không?"

Tống Minh Viễn là cái loại người rắn rỏi bất luận nhìn như thế nào, đều là đứng trên ra lệnh. Nhưng bị Hình Tam nói như vậy, cư nhiên cũng chân tay luống cuống có chút hoảng loạn đem Tống Linh Linh trong lòng ngực nới lỏng rồi rời ra, Hình Tam tiến lên cẩn thận quan sát một chút sắc mặt đã có chút phát hôi của Tống Linh Linh, rồi sau đó hắn quay đầu nhìn Lương Hân, Lương Hân trong nháy mắt này tựa hồ liền lĩnh ngộ ý tứ Hình Tam, lập tức cũng đi lên trước, nhìn kỹ xem tình huống Tống Linh Linh, rồi sau đó cẩn thận đối với Hình Tam gật gật đầu.

Ai ngờ Lương Hân gật đầu, Hình Tam lại nhíu mày, hắn nhìn về phía Tống Minh Viễn, thanh âm mở miệng hơi có chút không tình nguyện, "Đem áo khoác con gái anh cởi ra, đến bên ngoài khu an toàn lại nói."

Hiện tại tuy rằng không phải mùa đông, nhưng mùa thu năm nay phá lệ lạnh sớm, Tống Linh Linh kỳ thật cũng không có mặc quần áo đặc biệt dày gì, chỉ là một cái áo lông ngắn nhỏ, áo khoác cũng chỉ là tiểu sam thực bình thường, nếu chỉ mặc tiểu sam này đi ra ngoài, người bình thường nhất định sẽ cảm thấy thực lạnh.

Chính là hiện nay lúc này, lạnh một chút so với để virus tang thi gia tốc khuếch tán, Tống Minh Viễn tự nhiên hiểu được cân nhắc lợi hại. Lập tức thành thạo cởi áo trên Tống Linh Linh, còn có đai đeo quần tất ở phía dưới tất cả đều cởi ra, chỉ để lại một cái quần lót cùng tiểu sam.

Hắn không cố kỵ ánh mắt bất luận kẻ nào, trực tiếp đem Tống Linh Linh đã hoàn toàn hôn mê cõng trên lưng mình, Hình Tam nhìn Tống Minh Viễn như vậy liếc mắt một cái, nghiêng đầu đối với Tống Giai Thiến

nói: “Các người trước lái xe đi ra ngoài, ra cổng khu an toàn chờ chúng ta, đừng cọ xát, lãng phí thời gian chính là mạng nàng.”

Tống Giai Thiến nuốt yết hầu nhanh chóng gật gật đầu liền đi ra ngoài, thời điểm xoay người kia đuôi ngựa thẳng tắp vút ra một đường cong thật dài, Hình Nhị nhìn bóng dáng đối phương, lại nhìn vẻ mặt khẩn trương của Lương Hân, cuối cùng lại nhìn Ôn Duyên. Hắn híp híp mắt, nhẹ nhàng mà nhắm mắt.

Tống Minh Viễn đang lái xe, nhưng đầu liên tiếp quay về phía sau xem, Tống Linh Linh hiện tại đã hoàn toàn lâm vào hôn mê bất tỉnh nhân sự, sắc mặt cũng là loại hôi bại bất đồng với người bình thường, tuy rằng không phải đặc biệt rõ ràng, nhưng bộ dáng này đã làm người phi thường tuyệt vọng. Loại tâm tình này, người không trải qua thật sự vô pháp lý giải, tuy rằng Tống Giai Thiến lần nữa cùng hắn cường điệu, nói là người trong xe phía trước có thể cứu Linh Linh, nhưng hắn vẫn cứ vô pháp khống chế loại tâm tình như tro tàn này lan tràn dưới đáy lòng.

Hắn nghĩ, cho dù Linh Linh thật sự có thể được cứu trợ, nhưng hình ảnh Linh Linh hôm nay sốt cao nói mớ cùng với sắc mặt trắng xám kia, hắn cả đời này chỉ sợ không cách nào quên được.

Đây là sơ sẩy cùng sai lầm của người làm cha như hắn, loại sai lầm này đã không thể dùng hối cải thay đổi cách làm người liền có thể đạt được tha thứ, nếu hắn lúc trước dụng tâm hơn trên người Linh Linh, con gái như thế nào sẽ trải qua loại sự tình đáng sợ này? Nếu thời điểm lúc trước con gái trầm mặc nhiều ngày, hắn chịu dụng tâm cùng con gái giao lưu, chịu vì tâm tình con gái suy nghĩ, con gái sẽ như thế nào bởi vì cùng mẹ kế lẫn nhau không hòa hợp, mà lựa chọn rời xa nhà đâu?

Nếu con gái sinh hoạt ở nhà, kia này hết thảy liền……

Thời điểm nghĩ tới đây, xe phía trước vừa lúc dừng lại, động tác Hình Tam xuống xe thực lưu loát, nhìn đối phương xuống xe, Tống Minh Viễn dừng suy nghĩ cũng lập tức tắt hỏa. Hắn xuống xe đem Tống Linh Linh từ ghế sau ôm xuống, Tống Giai Thiến đi theo phía sau hắn, hai người đi theo chỉ thị của Hình Tam, Tống Giai Thiến đi theo tốp năm tốp ba tang thi ở bên cạnh, đi vào một cửa hàng bán đồ ăn tạp ở bên đường.

Hình Nhị Hình Tam cùng Ôn Duyên, vài người đều đem tang thi giải quyết, sau khi đoàn người toàn bộ đều tiến vào cửa hàng bán đồ ăn tạp, Hình Tam tiếp đón người hướng vào trong đi, loại cửa hàng giống như vậy đều có buồng trong, chỉ cần nhìn qua bao nilon hỗn độn đầy mặt đất còn có kệ để hàng trống không, cũng không khó tưởng tượng, cửa hàng bán đồ ăn tạp này, chỉ sợ sớm đã trải qua nhiều “lễ rửa tội”.

Buồng trong quả nhiên là chỗ chủ nhân nơi này từng cư trú, chỉ là trải qua nhiều lễ rửa tội, đệm chăn trên giường thậm chí đều bị cầm đi, chỉ còn lại có nệm cao su, tủ đầu giường tủ quần áo đều bị mở ra hỗn độn, bên trong toàn bộ rỗng tuếch, nghĩ đến đồ vật có thể lấy đi được, hết thảy đều bị càn quét không còn.

Tống Minh Viễn đem Tống Linh Linh đặt ở trên nệm cao su, Hình Nhị nhìn thoáng qua cửa sổ liền đi kéo màn, Tống Minh Viễn cái gì cũng chưa quản, chỉ là mở miệng nói ra, cũng là lời nói đầu tiên với đám người này kể từ khi gặp nhau tới nay, “Làm ơn.”

Hình Tam không để ý đến hắn, trực tiếp quay đầu đối với Lương Hân nói: “Thời gian sắp không đủ, đi

thôi."

Ôn Duyên nhìn Lương Hân cắn cắn môi liền vẻ mặt khẩn trương mà hướng Tống Linh Linh đi tới trước, không thể ức chế, hắn liền nhớ tới hình ảnh Lương Hân thẳng thắn với bọn họ ngày đó.

"Nếu các người chịu giúp tôi tìm được hung thủ giết hại cha mẹ tôi, tôi liền có thể bảo vệ các người ở mạt thế an toàn vô ngu, hành động vô ưu! Tuyệt không vì nguyên nhân bị tang cào hay cắn phải, phát sinh nguy hiểm đến sinh mệnh. Máu tôi có thể giải virus tang thi…… Chỉ cần là sau khi bị cắn, ở giai đoạn trước khi biến thành tang thi, chỉ cần uống máu tôi xong, vậy có thể cứu chữa! Cho nên…… Mang theo tôi, các người liền tương đương với mang nhiều thêm một cái mạng. Chỉ cần có tôi ở đây, sự tình đáng sợ nhất trước mắt cũng không còn đáng sợ như vậy, thế nào, giá trị như vậy, có đủ hay không?"

(Jeje: Chời đậu =.= Chương trước anh Tam làm màu kinh khủng hóa ra cuối cùng người chữa chính là chị Hân =.= Vậy mà dòm thái độ cứ tưởng ổng là boss là người ra tay chứ =]])

Thực hiển nhiên, một phen lời nói của Lương Hân lúc ấy làm ba nam nhân đều chấn kinh rồi, Ôn Duyên là không nghĩ tới nàng cư nhiên cứ như vậy nói ra, mà Chu béo cùng Tạ Sâm chỉ sợ là không nghĩ tới năng lực của nàng cư nhiên là cái dạng này, tóm lại ba nam nhân đều thực kinh ngạc, thế cho nên ai cũng không có lập tức tiếp lời.

Chỉ là Lương Hân lại là có điểm hiểu sai ý, nàng tưởng bọn họ không tin nàng, cho nên theo sát, nàng liền nhìn Chu béo, có chút sốt ruột tiếp tục nói: "Nếu anh điều tra bối cảnh gia đình tôi còn có tình huống sinh hoạt lúc trước, vậy anh cũng nên biết tôi trước kia dưỡng một con mèo! Tuy rằng không phải loại tên tuổi gì, nhưng nó là một tay mụ mụ tôi nuôi lớn, sau khi mụ mụ qua đời nó liền đi theo tôi sinh hoạt. Mạt thế bùng nổ ngày đó, là nó một thân đầy máu nhảy tới đánh thức tôi, tôi mới biết được bên ngoài biến thành địa ngục……"

Nói tới đây ánh mắt Lương Hân tan rã một chút, tựa hồ là nghĩ đến trường hợp ngay lúc đó, Chu béo biết nàng là ở tại lầu một, cho nên lời này cũng được nói thông, chỉ là hiếu kỳ nói: "Chẳng lẽ ngươi cấp con mèo kia uống máu ngươi? Ngươi làm thế nào biết máu mình hữu dụng?"

Nói tới đây Lương Hân cũng là thở hắt ra lau cái trán, "Tôi cũng không biết nói như thế nào, lúc ấy nó trên người đều là máu, tôi lúc ấy còn không có biết rõ ràng nó bị thương hay không, bởi vì chưa từng trải qua chuyện như vậy, căn bản là phản ứng không kịp. Lúc ấy chỉ là nghe âm thanh kêu la thảm thiết bên ngoài tiểu khu, trong lòng thật sự sợ hãi, hơn nữa trong nhà lại chỉ có một mình tôi, cho nên động tác đầu tiên chính là đóng lại cửa sổ khóa kỹ lúc sau lại đem bức màn kéo lên, lại đem cửa sổ trong nhà đều kiểm tra kỹ, tôi mới ôm nó chạy đến trong phòng vệ sinh rửa sạch. Tránh ở trong phòng vệ sinh, có thể là bởi vì phong bế, khi đó mới hoàn hồn, sau đó mới phát hiện mặt sau đùi nó rớt một khối da lông, bên trong màu đỏ đều lộ thịt, hơn nữa nó trước kia tắm rửa đều thực nghe lời, có điều khi đó chỉ là muốn rửa lông dính máu của nó một chút, nó liền phi thường…… Táo bạo, như thế nào đều không bắt được, hơn nữa luôn là kêu 'ngao ngao' như vậy, đây là phi thường khác thường, nó trước kia cũng không như vậy."

Lương Hân thấy ba nam nhân biểu tình bình tĩnh nghe chính mình tự thuật, lập tức ngữ khí cũng chậm lại

chút, “Lúc ấy tôi cũng không tin tà, căn bản là không có nghĩ theo hướng khác, hơn nữa chỉ có một mình tôi…… Khó tránh khỏi muốn tìm thứ dựa vào, cho nên rửa sạch cho nó xong. Chỉ là sau khi tắm xong tôi ôm nó, nó liền liều mạng giãy giụa gãi, này không tính là gì, cuối cùng cư nhiên hung hăng mà cắn tôi một ngụm! Thật sự hung hăng, lúc ấy tôi thiếu chút nữa đem nó ném tới trên mặt đất!”

Lương Hân nâng lên tay phải đặt ở trước mắt nhìn nhìn, rồi sau đó thấp giọng tiếp tục nói: “Hiện tại ấn ký đã nhìn không ra gì nữa, nhưng cẩn thận xem cũng vẫn phải có, lúc ấy nó cắn tay phải tôi. Không biết các người từng nuôi thú cưng hay chưa, nếu nó không nghe lời đột nhiên công kích chúng ta như vậy, làm chủ nhân, dù sao trong lòng tôi là rất khó không dậy nổi một cổ tà hỏa…… Lúc ấy tôi liền muốn đánh nó một trận làm nó nghe lời, chỉ là tôi đột nhiên liền cảm thấy không đúng, đôi mắt nó trước kia xanh biển phi thường xinh đẹp, có điều đối mắt kia lúc ấy giống như là…… Biến thành màu đen màu đỏ, cũng không phải, tóm lại chính là cái loại hồng không hồng đen không đen, hơn nữa đồng tử mèo vốn dĩ là một vạch thẳng, lúc ấy nhìn qua, rất là dọa người.”

Nhưng mà nghĩ đến sự tình phía sau biểu tình Lương Hân trở nên bình tĩnh, “Lúc ấy bị đôi mắt nó làm cho hoảng sợ, ngây người không dám đánh nó, nhưng nó cũng không có nhả ra, thời điểm gắt gao cắn tôi đau tê dại, lại liếm máu trên miệng vết thương tôi. Bởi vì máu lưu lại cũng không quá nhiều, nó liếm vài cái tôi lấy lại tinh thần liền lập tức đem nó đánh bay…… Tôi không phải chủ nhân tốt gì, tang thi trên điện ảnh tôi không phải chưa từng thấy qua, tôi sợ a! Tôi thật sự sợ! Tôi không nghĩ cứ như vậy chết…… Ba ba mụ mụ đã rời đi tôi, tôi không thể liền như vậy đã chết.”

Lương Hân ngẩng đầu lên, hốc mắt bị nàng nghẹn đỏ bừng, “Cho nên bất luận các người thấy thế nào, tóm lại lúc ấy tôi không có biện pháp lại cùng nó cùng nhau đợi, tôi vô pháp vì một con thú cưng mà đặt mình vào trong hiểm cảnh, cho nên liền đem nó nhốt trong phòng vệ sinh.”

Một phòng người an tĩnh hồi lâu, qua một hồi lâu Lương Hân mới tiếp tục nói: “Chuyện lúc sau các người là có thể đoán được, cửa buồng vệ sinh làm bằng pha lê, tôi nhìn nó từ táo bạo một chút trở nên dịu ngoan, từ lúc bắt đầu như hổ rình mồi vòng quanh xem tôi, đến sau lại khôi phục như trước kia vậy, an an tĩnh tĩnh mà ngồi dưới đất, chờ tôi mở cửa……”

Đôi mắt Lương Hân nhắm chặt một chút sau lại mở, “Tôi là ngày hôm sau mới dám mở cửa buồng vệ sinh, úc ấy bên ngoài đã là hỏng bét, một đêm kia khiến tôi căn bản không ngủ, muốn ngủ cũng ngủ không được, nơi nơi đều là thét chói tai cùng…… Các loại thanh âm giống như khiến người ta lâm vào địa ngục. Lúc ấy tôi mở cửa buồng vệ sinh, trong lòng là bình tĩnh có chút chết lặng, bởi vì cảm thấy tương lai thực xa vời, một đêm kia khiến tôi suy nghĩ rất nhiều, tôi cũng đoán được vì cái gì Betty sẽ có cái loại biến hóa này, Betty chính là tên của nó, nó đích xác khỏe, khôi phục bình thường. Chỉ là sau này, thời điểm tôi chạy ra…… Vẫn là ném nó đi. Tôi vô pháp mang theo nó chạy ra bên ngoài, vì mạng sống, tôi làm không được, tôi…… Vì chính mình, không có lựa chọn nào khác.”

Bất lực cùng thống khổ trong câu nói của Lương Hân làm Ôn Duyên trong lòng dâng lên một cổ không đành lòng, còn không chờ hắn khuyên đối phương đừng nói nữa, Lương Hân hít vào một hơi, vẻ mặt bình tĩnh tiếp tục nói: “Xong việc làm tôi càng thêm xác định nguyên nhân chuyện này…… Là bởi vì thời điểm tôi cùng một đám người đang chạy trốn bị tang thi bắt một chút, tôi cũng không có theo như lời bên ngoài phát sinh bệnh biến. Dọc theo đường đi tôi mọi cách xác nhận, tang thi thật là vô pháp cảm nhiễm tôi, cho nên tôi biết, máu của tôi, không giống với người khác.”

Ôn Duyên nhớ rõ ràng, lúc ấy Lương Hân nói một câu cuối cùng, biểu tình là có chút vi diệu thay đổi.

Không sai, những lời này sau lưng đại biểu cho cái gì, lúc ấy đang ngồi vài người nói vậy đều là rất rõ ràng, nếu nói Lương Hân liều chết muốn giữ được bí mật này, thật đúng là không phải nói không thông, phải biết rằng nàng chính là tương đương với một giải dược hình người, hơn nữa chỉ cần nàng còn sống, giải dược kia chính là cuồn cuộn không ngừng.

Tuy rằng lại nói tiếp tàn nhẫn chút, nhưng nếu thế lực phương nào có được nàng lại đem nàng giam cầm, kia đã có thể thật là được lợi vô cùng, tình thế trước mắt, xem như không đầu địch nổi……

Bất quá Lương Hân tuy rằng nói máu nàng có giá trị lớn như vậy, nhưng nàng vẫn là chưa nói vì cái gì đám kia người sẽ đuổi theo nàng không bỏ, bất quá Chu béo Tạ Sâm cùng với Ôn Duyên cũng đều nghe minh bạch, về chuyện máu của nàng, ba người bọn họ là người đầu tiên biết đến, những người đuổi theo nàng còn chưa biết. Chẳng qua chuyện này thật sự quá mức kinh bạo, cho nên Chu béo cùng Tạ Sâm cũng đều không có lại tiếp tục bức nàng nói ra nguyên nhân đám người kia đuổi theo nàng, rốt cuộc nàng đều chịu công đạo sự tình trấn cửa ải tánh mạng nàng lúc trước, cái gọi là nguyên nhân kia, nghĩ đến sớm muộn gì cũng sẽ trồi lên mặt nước.

Ôn Duyên nghĩ đến dặn dò của Chu béo đối với Lương Hân lúc ấy, hắn nói chuyện này bọn họ không có hoàn toàn nắm chắc, nhưng ngàn vạn không thể ở bất luận trước mặt kẻ nào lộ ra manh mối, bằng không thứ nàng sắp sửa gặp phải không biết là cái dạng gì.

Tóm lại là trấn an thêm đe dọa, Lương Hân cũng coi như là nghe lời. Nhưng hắn vẫn là xem thường nàng, chủ ý của Lương Hân quá mạnh, người khác khuyên bảo liền tính nhất thời có thể cho nàng thỏa hiệp, nhưng nếu chính nàng muốn làm cái gì, vậy cho dù lúc trước đã đưa nhiều lời khuyên, cũng không làm nên chuyện gì.

Tuy rằng trước mắt tới xem, hắn cũng không cảm thấy cứu Tống Linh Linh là quyết định sai lầm, tương phản, hắn cảm thấy nếu hắn là Lương Hân, chỉ sợ cũng sẽ bắt lấy cái cơ hội ngàn năm một lần này! Rốt cuộc Tống Minh Viễn chính là cường giả dị năng hệ lôi điện duy nhất trong quyển sách! Đối phương là cường giả chân chính, là sự tồn tại khiến vai chính cũng phải ăn mệt.

Bất quá hắn sở dĩ sẽ quyết định cứu người, là bởi vì hắn xem qua sách, cho nên hắn thực xác định, Tống Minh Viễn đáng giá.

Nhưng Lương Hân cũng không biết.

Nàng cái gì cũng không biết, chỉ bằng vài giọt nước mắt của Tống Giai Thiến, hứa hẹn mới nói ở miệng…… Không, cũng không đúng, nếu nói sự tồn tại của Lương Hân hiện nay đã thay đổi, như vậy Hình Tam, giống như là BUG phối trí dành riêng cho Lương Hân……

Ôn Duyên nhìn Lương Hân cắt ngón trỏ mình, hướng miệng Tống Linh Linh nhỏ máu. Hắn nhìn Lương Hân nhỏ máu xong, lúc sau vừa muốn thu tay lại, Hình Tam liền cầm lấy, đặt ở trên miệng mình……

60. Chương 60

(Jeje: Vậy là đã đi được 1/2 đoạn đường rồi, hy vọng mọi việc vẫn tiếp tục thuận lợi như vậy. Chúc mọi người Giáng Sinh vui vẻ ^^)

Trong lúc nhất thời người trong nhà đều không có phát ra âm thanh, người khác đều quan sát tình huống Tống Linh Linh, mà Ôn Duyên lại đang nhìn Hình Tam cùng Lương Hân, ánh mắt không ngừng qua lại tuần tra.

Hình Nhị theo tầm mắt Ôn Duyên nhìn qua, đi lên trước che ở vị trí bên cạnh hai người kia, sau đó khôi phục thanh âm sinh động dĩ vãng xua xua tay nói, "Ai, chúng ta làm xong rồi thì tránh ra chút đi, người trong nhà người ta còn đang sốt ruột muốn xem đây."

Hình Nhị nói, chính là khiến Tống Giai Thiến vẫn luôn ở bên cạnh nhìn thở ra một hơi thật lớn. Nàng sau khi thấy Hình Nhị đẩy Hình Tam cùng Lương Hân, lập tức cùng Tống Minh Viễn cơ hồ là cùng lúc vượt nhanh lên phía trước. Hai người một trước một sau canh giữ ở mép giường Tống Linh Linh, một người hướng trán Tống Linh Linh sửa sửa lại, một người gắt gao nắm tay Tống Linh Linh.

Xúc cảm đầu ngón tay trong ướt át lại có chút lạnh lẽo, nhưng bởi vì ngón trỏ mình là từ khe hở phía dưới khẩu trang đối phương vói vào, cho nên vải dệt của khẩu trang, làm ngón trỏ nàng càng thêm có loại ảo giác chặt chẽ, bị bao vây lại. Cảm giác này làm Lương Hân không chịu khống chế mặt đỏ lên, kết quả không đợi tim nàng gia tốc đập, chỉ thấy Hình Tam đột nhiên buông lỏng tay, sau đó phi thường rõ ràng nhăn mày lại, trực tiếp lướt qua nàng, đối với Tống Minh Viễn cùng với Tống Giai Thiến nói: "Còn không nhanh tìm nước cho nàng uống? Nhéo tay nàng là có thể làm nàng khỏe?"

Hình Tam nói làm Tống Minh Viễn theo bản năng buông lỏng tay ra, hắn hiện tại thoạt nhìn giống như một con chim sợ cành cong, một chút gió thổi cỏ lay về Tống Linh Linh, đều có thể làm chân tay hắn luống cuống. Ôn Duyên ở bên cạnh nhìn không đành lòng, lặng lẽ rời khỏi nhà ở, giả ý ở góc nhỏ bên trong ngăn tủ lục tung một phen, sau đó đem từ không gian lấy ra nước khoáng đã bóc nhãn, lại đem bình để trên mặt đất cọ hai cái, làm ra vài dấu vết "bão kinh phong sương" (*), lúc này mới đi vào trong phòng thở phào nhẹ nhõm, đem nước khoáng đưa cho Tống Minh Viễn nói: "Mau cho nàng uống đi."

(*) Bão kinh phong sương: trải qua bão lũ gió mưa, ý chỉ trải qua hoàn cảnh khó khăn trắc trở

Ai ngờ Tống Minh Viễn cư nhiên còn do dự một chút mới tiếp nhận, do dự này tất cả mọi người thấy được, chỉ là Ôn Duyên lại không cảm thấy xấu hổ, bởi vì hắn minh bạch, kia không phải bổn ý của Tống Minh Viễn. Trong sách Tống Minh Viễn vốn là người hay đa nghi, đối với thân tín bên người còn như thế, huống chi là hắn đâu.

Bất quá Ôn Duyên lý giải, Hình Tam lại không nhất định, chỉ nghe hắn hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía Tống Giai Thiến nói: "Cô cũng coi như là mệnh quý nhân với cháu gái cô, nếu là người khác tới cầu chúng ta……" *(Jeje: Thôi anh ơi cứu cũng đã cứu rồi đừng màu mè lên mặt ngạo kiều nữa =]] Mà người cứu cũng có phải anh đâu, nói như đúng rồi ấy =]]])*

Nói đến một nửa, Hình Tam lại hừ lạnh một tiếng không nói nữa, tuy rằng không ai nhìn thấy phía sau

kính râm hắn là dạng ánh mắt gì, bất quá nghĩ đến hắn là có chút khinh thường, nhưng một loạt động tác này người khác làm có lẽ là tuỳ tiện mất giá, nhưng Hình Tam giống như là trời sinh liền có tư bản cao ngạo, mỗi cái hừ lạnh đều không lý do làm người khẩn trương lên, một chút cũng không có biện pháp không để trong lòng.

(Jeje: Xác định thuộc tính ngạo kiều nữ vương thụ =]]])

Động tác Tống Minh Viễn bởi vì lời nói của Hình Tam dừng một chút, có điều cứu con gái sốt ruột hắn chưa nói gì, chỉ là cùng Tống Giai Thiến thật cẩn thận đút Tống Linh Linh nửa bình nước, đại khái qua năm phút đồng hồ, sắc mặt Tống Linh Linh nguyên bản hôi bại một chút xám chỉ còn có tái nhợt.

Tuy rằng là tái nhợt, nhưng Tống Minh Viễn vẫn là kích động không ngừng vuốt tóc mái Tống Linh Linh, hắn quay đầu lại nhìn Hình Tam, sau khi quay lại đầu, đem áo khoác mình cởi ra đắp lên người Tống Linh Linh, thấy Hình Tam không giống như ban đầu châm chọc hắn, cơ hồ là vui mừng lộ rõ trên nét mặt đem Tống Linh Linh nhẹ nhàng ôm vào trong ngực, tay phải hắn nhẹ nhàng vuốt ve cái gáy Tống Linh Linh, nhắm mắt lại thở đều, làm như lầm bầm lầu bầu mở miệng nói: "Ông trời đối đãi ta không tệ."

Hắn không ngừng vuốt ve cái gáy Tống Linh Linh hai cái, sau đó mới nhẹ nhàng buông ra, thấy Tống Linh Linh được Tống Giai Thiến đỡ lại lần nữa nằm xuống, hắn lúc này mới đứng dậy trước mọi người, hắn nhìn nhìn Hình Nhị, rồi sau đó nhìn Ôn Duyên, lại nhìn về phía Hình Tam, cuối cùng nhìn về phía Lương Hân, đôi tay hắn đặt ở bên người, cư nhiên ở thời điểm tất cả mọi người không phản ứng lại, đối với Lương Hân cúi thật sâu!

"Tiểu cô nương, cô cứu Linh Linh, cũng bằng với cứu hai cái mạng của tôi và nàng. Ân ngày hôm nay, không có gì báo đáp, cô có yêu cầu gì, hoặc là nguyện vọng, chỉ cần tôi có thể làm được, tuyệt không chối từ."

Lương Hân không nghĩ tới Tống Minh Viễn nghiêm túc như vậy, nàng theo bản năng mà nhìn về phía Hình Tam, ai ngờ Hình Tam phảng phất căn bản không chú ý Tống Minh Viễn tính toán cảm tạ như thế nào, chậm rãi đi đến mép giường đứng, không biết ở kia đánh giá cái gì.

Lương Hân lập tức cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể tiến lên ngượng ngùng mà cười nói: "Đại thúc chú trước đứng lên đi, chú như vậy tôi nào nhận được, chú xem, chú cũng kêu tôi một tiếng tiểu cô nương, kỳ thật tôi so với Linh Linh cùng lắm vài tuổi, nếu Linh Linh tỉnh lại thấy chú như vậy, còn ở trong lòng trách tôi."

Biểu tình Tống Minh Viễn không có gì biến hóa, nhưng lại là chậm rãi nâng lên thân mình, hắn cho dù cúi người, tự nhiên cũng biết Hình Tam đi đến mép giường đi xem Linh Linh, bởi vậy đứng dậy sau nhìn Lương Hân gật gật đầu, rồi sau đó nhấp môi không nói chuyện, quay đầu liền nhìn về phía mép giường.

Thấy Hình Tam duỗi tay muốn hướng về phía cổ Tống Linh Linh chạm vào, Tống Minh Viễn theo bản năng liền tiến lên duỗi tay muốn túm chặt cánh tay trái Hình Tam, nhưng ai biết không đợi hắn nắm, chỉ nghe Hình Tam không nhanh không chậm mở miệng nói: "Muốn cho con gái anh tiến vào khu an toàn sinh hoạt an ổn, anh tốt nhất cũng đừng quấy rầy tôi."

Hình Tam nói làm động tác Tống Minh Viễn nhất thời ngừng giữa không trung, hắn thu hồi bàn tay nắm chặt của chính mình, bắt đầu từ lúc nhìn thấy Hình Tam, đối phương đã không biết là lần thứ mấy làm hắn ăn mệt, nhưng thái độ đối phương như vậy, lại không làm hắn dậy nổi chút tức giận nào.

Bởi vì, mạng Linh Linh là cứu về từ trên tay những người này. Tuy rằng còn chưa có kết quả xác thực, nhưng sắc mặt Linh Linh đã tốt hơn rất nhiều, hơn nữa tình huống thường run rẩy lúc trước cũng biến mất, mắt nhìn muốn khôi phục bình thường, hắn có thể nào không cao hứng đâu.

Chỉ là tuy nhìn Linh Linh chuyển biến tốt, có điều Hình Tam còn nói cái gì "Muốn cho con gái anh tiến vào khu an toàn sinh hoạt an ổn"……

"Cậu nói, là có ý tứ gì?"

Hình Tam nghe tiếng quay đầu nhìn Tống Minh Viễn, làm như nghe được chuyện buồn cười gì, quay đầu lại một bên sửa hình dáng bộ mặt cho Tống Linh Linh, một bên không nhanh không chậm mà mở miệng nói: "Vừa rồi chuyện nàng nhiễm virus, tất cả mọi người canh giữ ở khu an toàn đều thấy được. Chẳng lẽ anh nghĩ cứ như vậy để nàng nghênh ngang trở lại khu an toàn đi? Nói cho mọi người, là chúng ta lúc ấy vội vội vàng vàng ra đây hội hợp các người, chữa khỏi virus tang thi cho nàng?"

Hình Tam nói làm tất cả mọi người kinh ngạc một chút, ngay cả Ôn Duyên đều có trong nháy mắt ngây người, bất quá nghĩ đến Hình Tam nếu có thể làm Lương Hân cứu người, chắc là có kế sách vẹn toàn, cho nên giây tiếp theo lại đem tâm thả trở về. Bất quá những người khác không hiểu biết như hắn, đặc biệt là Lương Hân, lập tức cả khuôn mặt đều biến sắc, nghĩ đến cũng là hối hận vừa rồi quyết định quá mức xúc động.

Hình Tam quay đầu lại liếc nàng một cái, căn bản là mặc kệ Lương Hân tâm tình ra sao, vừa kéo khẩu trang, vừa mở miệng nói: "Hiện tại nghĩ mà sợ có ích lợi gì, thời điểm cứu người không biết lượng sức mà đi, lỗ mãng hấp tấp đem người khác cứu, nói không chừng, đến lúc đó chết chính là cô."

Lương Hân nuốt yết hầu một chút, héo héo mà nhìn Hình Tam, ai ngờ đôi mắt nguyên bản héo héo theo sau Hình Tam kéo bỏ khẩu trang liền càng mở to càng lớn, ba đường cong này, so với người kêu Tạ Sâm cũng không kém gì đâu. Thời điểm nghĩ đến đây Lương Hân ngẩn người, kỳ quái…… Tưởng tượng như vậy, Tạ Sâm kia đích xác rất tuấn tú, rất tuấn tú a…… Chỉ là nàng như thế nào giống như cũng chưa từng chú ý tới? *(Jeje: Vì anh là người đã có vợ nên không chơi trò mỹ nam thánh phụ như hồi trước nữa, kẻo không vợ anh ghen =]]])*

Bất quá ngược lại tưởng tượng, Lương Hân cũng liền bình thường trở lại, ai bảo Tạ Sâm kia làm người cảm thấy quái quái không dễ tiếp xúc đâu? Tuy rằng người nọ có đôi khi là cười, nhưng lại làm người từ đáy lòng cảm thấy dựng lông. Hắn cho người ta ấn tượng hơn phân nửa là một cảm giác mơ hồ nhìn không tới……

Tỷ như tưởng tượng đến Tạ Sâm, nàng liền sẽ nghĩ đến cái loại cảm giác đối phương thích ý ngồi ở trên sô pha, lẳng lặng mà nhìn chính mình này. Tuy rằng hắn nói chuyện tìm từ đều thực nhu hòa, không giống Chu béo vội vàng bất đắc dĩ như vậy, nghe tới thảnh thơi làm người thả lỏng…… Có điều ngữ điệu thảnh thơi như vậy, thực sự làm người cảm thấy nguy hiểm cực kỳ!

Dù sao, Tạ Sâm kia cho người ta cảm giác chính là rất nguy hiểm! Giác quan thứ sáu của nàng từ nhỏ đã rất chính xác, tuy rằng Tạ Sâm trước nay không biểu hiện một mặt dọa người, nhưng nàng biết, Tạ Sâm nhất định là nam nhân rất nguy hiểm, bởi vậy cho dù đẹp trai, nàng cũng vô pháp đem diện mạo hắn coi trọng hơn loại cảm giác này.

Mà Hình Tam lại bất đồng……

Hình Tam tuy rằng nói chuyện tìm từ chọc người lợi hại, nhưng lại một chút đều không thật sự làm người sợ hãi, nhiều lắm chính là trong lòng hơi không thoải mái, hoặc đáy lòng sinh ra chút sợ hãi. Chính là cảm giác này, so sánh cùng Tạ Sâm cho người ta cái loại cảm giác khiếp sợ, đã xem như thực làm người thoải mái.

Nghĩ đến đây, Lương Hân lại lần nữa nuốt yết hầu. Kỳ thật lúc trước khi mạt thế chưa phát sinh, nàng thật đúng là ở hiện thực chưa gặp được soái ca đẹp như vậy đâu, hình ảnh trên mạng chụp không ít, có điều trong sinh hoạt chưa từng thấy qua a. Nàng còn tưởng rằng chính mình đời này cùng soái ca vô duyên, không nghĩ tới tính cách Hình Tam như vậy, cư nhiên cũng có mặt đẹp trai như vậy…… Tuy rằng chỉ là cái cằm, bất quá làn da này, đường cong này, hình dạng môi này……

(Jeje: Để em nói cho chị Hân nghe một bí mật. Biết sao chụy Mộng chết không? Vì dại trai đó!!!! Tỉnh táo lại đi!!! Đây là đam mỹ, trừ phi chị là bạn bè cực tốt với nhân vật chính bằng không tất cả soái ca đều có cp hết rồi!!!)

Không đợi nàng phản ứng lại, chỉ thấy Hình Tam chậm rãi tháo kính râm xuống, sau khi kính râm tháo xuống, hình dáng sườn mặt đối phương đập vào mắt mọi người. Lương Hân chỉ cảm thấy hình ảnh như được quay chậm, trên mạng soái ca đủ loại đều có, nhưng Hình Tam như vậy, nàng chưa thấy qua.

Bởi vì hàng năm mang kính râm khẩu trang, làn da đối phương có chút quá phận trắng nõn thậm chí là có chút tái nhợt, sống mũi thẳng tắp cùng với đường cong thon dài của hàm dưới, đem hình dáng sườn mặt hắn chế tạo quả thực so với nam minh tinh quảng cáo còn đẹp hơn! Cái gì đao tước rìu đục lại lập thể linh tinh tìm từ nàng cũng không biết nên dùng cái nào, tóm lại chính là…… Thật đẹp, trách không được ngữ khí nói chuyện của Hình Tam luôn là như vậy, hắn có tiền vốn để kiêu ngạo.

Thời điểm đại bộ phận người đều cảm thấy Hình Tam lớn lên thật là làm người ngoài dự đoán, chỉ thấy Hình Tam duỗi tay chậm rãi đặt ở chỗ giao sát cổ vuốt ve, rồi sau đó hắn không biết từ đâu lấy ra đồ vật dạng bình nhỏ, sau khi dùng ngón tay lau chút, nhẹ nhàng đồ ở chỗ giao nhau kia, tức khắc trong phòng truyền đến một cổ hương vị cực mát lạnh, giống như bạc hà, rồi lại không hoàn toàn giống.

Ôn Duyên cơ hồ đã đoán được đối phương là muốn làm cái gì, còn không chờ trong lòng hô to cẩu huyết, kết quả Hình Tam liền xác minh điều hắn đoán! Trên mặt Hình Tam cư nhiên dán một tầng "mặt nạ"! Tựa như mặt nạ da người trước kia hắn xem Đạo mã nhớ của Lương Gia Huy! Chẳng qua Hình Tam hiển nhiên so với Lương Gia Huy cao cấp hơn một ít! Hắn không phải từng khối từng khối dán lên, mà chỉ là cần "bung keo" bên cạnh, liền có thể chỉnh trương bóc mặt nạ ra!

Sau khi mặt nạ bóc ra, nói đến cũng quái, diện mạo Hình Tam thật là thay đổi một chút, còn nếu nói thay đổi lớn, Ôn Duyên cảm thấy cùng vừa rồi giống như cũng không khác biệt lắm…… Bất quá giống như xương

mi thấp hơn một chút? Hàm dưới giống như so với vừa rồi còn muốn thẳng hơn một ít…… Mà hốc mắt……

"Này…… Cái này là?"

Tống Giai Thiến quả nhiên vẫn là bị khiếp sợ, nàng biết những người này đều rất có năng lực, nhưng nàng ngàn tưởng vạn tưởng cũng không thể tưởng được, sẽ xuất hiện những sự kiện kì dị như vậy trên người những người này, đặc biệt là, "mặt nạ" này thoạt nhìn mỏng lại không mỏng, mặt trên màu da nhợt nhạt lại còn có hoa văn lỗ chân lông, này quả thực chính là……

Hình Tam đương nhiên biết Tống Giai Thiến kia phát run nghi vấn đại biểu cho hàm nghĩa gì, hắn một bên đem mặt nạ "dán" trên mặt Tống Linh Linh, một bên không nhanh không chậm mà mở miệng nói: "Này không phải làm từ da người, làm bằng da người, không bằng dùng nó tốt hơn nhiều."

61. Chương 61

Hình Nhị thấy không khí xung quanh bởi vì một câu của Hình Tam mà có vẻ có chút xấu hổ, lập tức cũng là bất đắc dĩ mặt cười khổ một chút, thời điểm lão Tam nói chuyện không suy nghĩ còn đỡ, nhưng nếu chính hắn nghĩ rồi nói tiếp, thật đúng là cái gì đều không quan tâm.

Cái gì "da người không tốt bằng nó", loại lời nói này có thể tùy tùy tiện tiện nói ra sao, trong phòng này người nào không phải tu thành tinh, hơi chút động động đầu óc liền nghe được ra lời này của hắn ý tại ngôn ngoại a! Nhưng người này cũng đã mạo hiểm cứu người, lúc này còn cấp ra oai phủ đầu, cũng không phải quá biệt nữu đi……

Hình Nhị nghĩ nghĩ liền cười gượng hai tiếng, rồi sau đó đối với Tống Giai Thiến sắc mặt sớm đã khó coi vẫy vẫy tay nói: "Đừng sợ đừng sợ, nếu là da người, lão Tam cũng không có khả năng đeo ngay lên gương mặt cháu gái cô a. Hơn nữa tiểu cô nương này sau khi tỉnh lại hỏi, nếu thật là da người, đến lúc đó biết chân tướng, nàng còn không hủy loại mặt nạ này a? Hắc hắc, bất quá thứ này chính là mệnh căn tử của lão Tam, hắn chịu bỏ được cho cháu gái cô dùng, cũng là tạo hóa của cháu gái cô."

Hình Tam lúc này đây không có hừ lạnh, mà là vừa chỉnh mặt nạ trên mặt Tống Linh Linh, vừa theo Hình Nhị nói tiếp, "Nếu tôi đoán không sai, tiểu cô nương này là vì cứu người mới cảm nhiễm virus, tuy rằng choáng váng chút, nhưng bản tính không xấu. Huống hồ, hắn có hai tiền bối thật tốt, chịu vì nàng trả giá hết thảy."

Hình Tam giống như là mang thêm kỹ năng đặc thù tẻ ngắt, hắn vừa nói xong, một phòng liền yên tĩnh, mà Hình Nhị nhiều năm qua sớm thành thói quen với phong cách của Hình Tam, lập tức cười cười, chỉ chỉ "mặt nạ" kia, đối với Tống Giai Thiến sắc mặt vẫn có chút không tin tưởng lắm giải thích nói: "Chúng ta không cần thiết lừa cô, thứ đồ chơi này, là lấy từ trên người một loại động vật kêu ngung (yóng). So sánh với da người, da ngung quý hơn nhiều! Ngung này không thể so với người, hơn mười hai mươi năm đều không nhất định có thể gặp được một con đâu! Hơn nữa nó biết bay, cho nên cho dù gặp gỡ cũng không nhất định có thể tóm được nó, hơn nữa liền tính tóm được, cũng không nhất định có thể lột được một phần da mặt hoàn chỉnh. Bởi vì thứ da mặt kia mỏng như da người, thời điểm lấy phải chú ý tay nghề, không

có chút đạo hạnh, căn bản đừng nghĩ tới việc lột được da. Hơn nữa liền tính miễn miễn cưỡng cưỡng lột được xuống một phần da mặt hoàn chỉnh, đến cuối cùng cũng không nhất định có thể làm thành mặt nạ thích hợp, thời gian từ lúc lột da xuống đến làm mặt nạ chỉ có thể trong vòng hai giờ, qua hai giờ a, da liền không mới mẻ mềm mại như vậy, cho dù thước tấc vị trí mắt mũi miệng thích hợp, nhăn bèo nhèo, đến lúc đó cũng chỉ có thể từ bỏ."

Tống Giai Thiến nghe chính là trợn mắt há hốc mồm, lập tức ngơ ngác mà nói tiếp nói: "Ngung? Đó là động vật gì? Mặt…… Cậu nói, da mặt nó?" Lại liên tưởng đến mới vừa rồi Hình Nhị nói 'vị trí mắt mũi miệng', Tống Giai Thiến ở trong đầu tưởng tượng một chút động vật mặt người thân chim, nháy mắt chỉ cảm thấy có chút ghê tởm……

Hình Nhị minh bạch ý tứ Tống Giai Thiến, lập tức cũng không nỡ ăn ngay nói thật, chớp mắt "Hải" một tiếng liền trêu ghẹo nói: "Con gái các người đúng là kỳ quái, cả ngày tự mình dọa chính mình, tôi nếu là nói cho cô, ngung chính là thiên sứ linh tinh, cô còn cảm thấy sợ hãi ghê tởm?" *(Jeje: Ba xạo vừa phải thôi anh =]]]])*

Hình Nhị nói xong, Ôn Duyên liền ác hàn dời đi ánh mắt, trời ạ, Hình Nhị này thật là đang khuyên Tống Giai Thiến sao, lột da mặt thiên sứ? Mệt hắn có thể nghĩ ra……

Hiển nhiên Tống Giai Thiến cảm giác giống Ôn Duyên, lập tức chỉ là cười gượng hai tiếng liền không đáp lời, nàng cúi đầu nhìn Hình Tam "điều chỉnh" mặt nạ cho Tống Linh Linh, trong lúc nhất thời trong lòng cảm khái vạn ngàn, mắt thấy mạng Tống Linh Linh nhất định là phải bảo vệ, chỉ là bọn họ chọc phải một đám người rõ ràng không đơn giản như vậy, con đường về sau, phỏng chừng là nếu không bình tĩnh……

Thời điểm trong phòng lại lần nữa lâm vào yên tĩnh, cửa pha lê bên ngoài cửa hàng bán đồ ăn tạp đột nhiên phát ra thanh âm, vì để cho an toàn, lúc ấy đoàn người sau khi tiến vào, là trực tiếp dùng cây lau nhà để ở khóa cửa pha lê, thanh âm này làm tất cả mọi người kinh ngạc một chút, Ôn Duyên tốc độ nhanh nhất, xoay người liền ra bên ngoài xem xét.

Đang lúc hắn tim đập nhanh hơn không biết bọn họ sắp gặp phải dạng đối thủ gì, ngược lại khi thấy rõ người ngoài cửa, trên mặt không tự giác liền lộ ra tươi cười, "Các người như thế nào tìm được nơi này?!"

Ôn Duyên vừa nói chuyện, vừa cầm cây lau nhà dời đi, Tạ Sâm cùng Chu béo còn có Hình Đại ba người phía trước phía sau vào phòng, Chu béo nhìn Ôn Duyên, lại nhìn Hình Nhị từ trong phòng đi ra, lập tức cười than một chút xua xua tay: "Chúng ta mới vừa trở về, liền nghe nói có người tới đem các người cùng nhau ra ngoài, Tạ Sâm để cho Vệ Bình cùng tiểu Phác chờ ở trong khu an toàn, mang theo tôi cùng Hình Đại cùng nhau ra đây nhìn xem, nếu thực sự có cái gì khó khăn, cũng có thể giúp đỡ chút."

(Jeje: Xin lỗi nhưng đọc đến đoạn này trong đầu mình chỉ nghĩ tới "bắt gian tập thể" =]]]]])

Ôn Duyên biết Chu béo lời này hơn phân nửa là nói cho người trong phòng nghe, cười lắc lắc đầu nói: "Không khó khăn, chỉ là thật sự có người yêu cầu hỗ trợ, bất quá Lương Hân đã giúp, hiện tại Hình Tam, đang ở bên trong giải quyết tốt hậu quả. Mấy người kia các người cũng gặp qua, chính là đám người lần trước chặn đường chúng ta xảy ra chuyện, là vì con gái thủ lĩnh bọn họ."

Chu béo gật gật đầu, Hình Đại nghe nói Hình Tam ở bên trong giải quyết tốt hậu quả, đối với Ôn Duyên gật gật đầu lúc sau liền hướng trong phòng đi đến. Ôn Duyên thấy Tạ Sâm không có ý tứ đi vào, lập tức nhìn hắn cùng Chu béo nói: "Như thế nào sớm như vậy liền đã trở lại? Không phải nói chạng vạng mới trở về sao."

Ôn Duyên không hỏi còn đỡ, hắn vừa hỏi, Chu béo mày liền nhăn lại tới, "Đừng nói nữa, hôm nay chúng ta đi ra ngoài phát hiện rất nhiều chuyện không giống bình thường, phụ cận khu an toàn chúng ta xem như bảo hộ thực tốt, nhưng từ cảng dừng về sau, tôi cùng Sâm Tử, chúng ta……"

Chu béo hồi ức cảnh tượng ngay lúc đó, mày nhăn có thể kẹp chết một con ruồi bọ, "Ai, sợ thật là muốn làm việc lớn không được a, chúng ta phát hiện, động vật giống như cũng đã xảy ra biến dị……"

Yết hầu Ôn Duyên nuốt một chút, động vật biến dị, Chu béo nếu đem nó trở thành chuyện này nói, hẳn là liền không phải một hai con, mà là đại quy mô……

Chuyện này cũng coi như là ngoài ý muốn bên trong dự kiến, chỉ là nhìn thời gian xem như rất rất ngoài ý muốn! Như thế nào bọn họ mới đến khu an toàn mấy ngày, động vật liền phát sinh biến dị quy mô lớn? Này…… Trong sách tiết tấu rõ ràng không phải nhanh như vậy, như thế nào sẽ nhanh như vậy liền biến dị?

"Có việc?"

Tạ Sâm đột nhiên đặt câu hỏi làm Ôn Duyên ngây ra một lúc, hắn mờ mịt mà nhìn đối phương trong chốc lát, khởi điểm còn tưởng rằng đối phương hỏi đến là về việc động vật biến dị, nhưng nhìn đôi mắt đối phương, hắn minh bạch đối phương là hỏi hắn thời điểm vừa rồi cùng kia đám người tiếp xúc có chuyện gì hay không…… Hắn không biết nên như thế nào trả lời như không có việc gì, lập tức chỉ có thể trước giả bộ mà lắc lắc đầu, làm bộ chỉ cho rằng đối phương là hỏi hắn chuyện động vật biến dị, "Không có việc gì a, béo ca không nói cho ta biết, ta còn chưa biết đâu."

Tạ Sâm rũ mắt xuống không nói cái gì nữa, nhưng thật ra Chu béo ở một bên vẻ mặt tặc tặc hạ giọng nói: "Việc này tôi trước không đề cập tới, ai Ôn Duyên tôi nói cho cậu a, việc này hôm nay nếu cậu không ở bên ngoài, béo ca tôi hiện tại khả năng đã sớm ngâm nước ấm tắm, thoải mái dễ chịu ở bồn tắm lim dim một hồi! Nhưng ai bảo cậu cũng đi theo đám người này ra đây, Sâm tử không yên tâm a, phi kéo tôi ra tới, ai tôi có thể tưởng tượng bồn tắm của tôi."

Ôn Duyên minh bạch Chu béo là có ý tứ gì, chỉ là trong tiềm thức minh bạch, nhưng trên mặt không muốn biểu hiện quá minh bạch, tuy rằng trong lòng biết đối với Tạ Sâm hắn cũng có cảm giác không giống nhau, nhưng nói đến cùng cảm giác này tới cũng quá nhanh, hắn đều còn suy nghĩ tốt nên đối mặt như thế nào, bởi vậy hắn chỉ là ngượng ngùng mà đối với Chu béo cười cười. Tiện đà đột nhiên nghĩ đến, hai người này, vì cái gì còn không có hỏi hắn, Lương Hân giúp người bên trong làm gì?

Hắn vừa rồi không nói quá rõ ràng, bởi vậy chỉ tiết lộ một chút nửa nói nửa lưu. Bất quá hắn hiện tại cũng mơ hồ đoán được, phỏng chừng thấp giọng gì đó, đối với Hình Tam mà nói dường như không có tác dụng.

Tuy rằng không rõ ràng lắm đối phương rốt cuộc là như thế nào làm được, nhưng Hình Tam đã có cái súc cốt công, nghĩ đến nhất định là phương diện năng lực Đạo gia đi? Bằng không hắn như thế nào có thể ở tình huống cách vài mặt tường còn nghe được bọn họ ở đại sảnh nói chuyện đâu? Huống hồ mặt nạ kia dù nói là mặt nạ, nhưng dựa vào hắn nhận tri, kia quả thực chính là "thuật dịch dung" trong đầu hắn a……

Phảng phất cảm nhận được nghi vấn của Ôn Duyên, Chu béo nhẹ nhàng vẫy vẫy tay nói: "Nghe khu an toàn người ta nói, bảo là đi cùng các người ra ngoài, còn có tiểu cô nương bị cảm nhiễm. Nếu không phải bởi vì vậy, Sâm tử cũng không thế nào cũng quyết chạy ra tìm cậu a."

Tuy là khống chế tốt, Ôn Duyên nghe lời này cũng vẫn là theo bản năng giương mắt nhìn Tạ Sâm, ai ngờ Tạ Sâm cư nhiên cũng đang nhìn hắn! Ánh mắt hai người gặp nhau giữa không trung, ánh mắt ngăm đen thâm thúy kia của đối phương làm Ôn Duyên đầu không còn, hắn theo bản năng liền dời đi mắt, qua hai giây, mới mở miệng nói: "Không có việc gì, đã xong. Cái kia, việc động vật biến dị, là chuyện như thế nào?"

Chu béo xem xét trong phòng, hắn ngửa đầu ý bảo vào nhà nói chuyện. Ôn Duyên nghĩ nghĩ bên trong nhà ở xem như không nhỏ, lại nhiều thêm ba người, cũng vẫn là dư dả. Hắn minh bạch Chu béo hẳn là muốn đi vào chào hỏi Tống Minh Viễn, bởi vậy gật gật đầu.

Hình Tam không biết khi nào đã đem mặt nạ Tống Linh Linh chỉnh xong, Ôn Duyên tò mò đi lên trước xem xét, một chút dấu vết đều không có…… Chính là, chính là kỳ quái chính là, mặt nạ này mang ở trên mặt Hình Tam rõ ràng thay đổi không lớn, theo lý thuyết cũng chính là hình dáng của nó, hẳn là không quá khác ngũ quan của Hình Tam……

Nhưng lúc này Tống Linh Linh tuy nói trên mặt không có dấu vết gì, nhưng hắn biết Tống Linh Linh giờ này khắc này trên mặt đã dán mặt nạ. Bởi vì diện mạo nàng thay đổi a! Không chỉ có thay đổi, biến hóa còn không nhỏ a!

Lúc trước Tống Linh Linh là kiểu hình tiểu mỹ nữ văn tĩnh, nhưng hiện tại nhìn lại, tuy rằng không tính là xấu đi, nhưng "tướng mạo" thật sự thường thường, khắp ngũ quan một điểm chói mắt cũng không có, cơ hồ chính là loại gương mặt đặc biệt bình phàm ném vào trong đám người, tuyệt đối tìm không thấy.

"Anh khỏe a, tôi họ Chu, bên cạnh tôi là Tạ Sâm, tôi gọi hắn là Sâm tử, người khác đều kêu tôi lão Chu. Không biết…… Xưng hô như thế nào?"

Chu béo cười mở miệng thật giống như hoàn toàn không quen biết Tống Minh Viễn, nhưng hắn lần trước là lái xe, là người đầu tiên nhìn thấy đoàn người Tống Minh Viễn, sao có thể không quen biết đâu.

Tống Minh Viễn tự nhiên cũng biết điểm này, đối phương là người ngồi ở phòng điều khiển lái xe, ánh mắt hắn rất tốt, huống hồ lúc ấy khoảng cách giữa hai xe bọn họ không tính là xa, diện mạo Chu béo cũng coi như dễ nhớ, tuy rằng thể trạng béo mập chút, nhưng ngũ quan đứng thẳng, làm người gặp qua khó quên.

"Cậu khỏe, tôi kêu Tống Minh Viễn, đó là em gái tôi Tống Giai Thiến, nằm, là con gái tôi Tống Linh Linh. Hôm nay…… Đa tạ các người đã cứu con gái tôi, không biết có cái gì có thể giúp đỡ, có yêu cầu mà

nói, thỉnh nhất định mở miệng."

Không đợi Chu béo cười lại cùng Tống Minh Viễn khách sáo hai câu, chỉ thấy Hình Tam đứng ở một bên không nóng không lạnh mà cười nói: "Một câu này từ vừa rồi đến bây giờ nói bao nhiêu lần, em gái anh vì cứu con gái anh, tốt xấu còn ăn thuốc tôi đưa nàng. Anh rõ ràng thành ý không bằng em gái mình a, còn không bằng đem con gái cho nàng nuôi, tôi xem so với đi theo ba ba anh còn khỏe hơn. Trách không được…… Con gái biến thành bộ dạng kia, mà người làm ba đến con gái ở nơi nào chịu tội cũng không biết. Phỏng chừng nếu không phải Ôn Duyên lúc trước nhắc nhở anh một câu, anh có khả năng, đến bây giờ còn chưa tìm được con gái đâu?" *(Jeje: Mặc dù anh nói cũng không sai nhưng có cần chọc ngoáy người ta hoài như vậy không hả anh Tammm!! Nhân vật chính về rồi anh đứng qua một bên làm mỹ nam tử im lặng đi =]]])*

Câu nói không lưu tình chút nào của Hình Tam cơ hồ khiến Tống Minh Viễn không chỗ dung thân, sự tình hắn vẫn luôn không muốn thừa nhận ra ngoài, bị Hình Tam lấy một loại ngữ điệu hoàn toàn không sao cả, rõ rõ ràng ràng toàn bộ nói ra. Trong lúc nhất thời hối hận, hổ thẹn cùng không chỗ dung thân hoàn toàn tràn ngập hắn, hắn thống khổ mà nhắm mắt lại, nắm chặt nắm tay cắn chặt răng, chậm rãi cúi đầu.

62. Chương 62

"Đại ca, hiện tại còn không phải thời điểm áy này, nếu sinh mệnh Linh Linh đã không còn nguy hiểm lại có thể trở về khu an toàn sinh hoạt, kia chúng ta có phải hay không cũng nên biết rõ ràng một ít việc?!"

Tống Giai Thiến ý có điều chỉ, Tống Minh Viễn lại không có nói tiếp, mà là chậm rãi mở to mắt nhìn về phía Ôn Duyên.

Ôn Duyên minh bạch hàm nghĩa ánh mắt đối phương, bởi vậy không đợi Tống Minh Viễn đặt câu hỏi, đánh đòn phủ đầu nói: "Chúng ta tương ngộ ngày kia, tuy rằng tôi nói những sự tình đó, thật là vì kéo dài thời gian cho các người lựa chọn rời đi, nhưng nội dung cũng không phải giả. Tôi biết hai đám người chúng ta về sau sớm hay muộn cũng gặp nhau ở khu an toàn, cho nên không có khả năng tự mình hủy đường sống của mình. Mệnh trung của anh thật sự không con, đứa con trai hiện tại này của anh, cũng không phải thân sinh anh, đến nỗi phụ thân hắn là ai, tôi cũng không rõ ràng lắm. Anh hiện tại cũng không cần thiết quá tin tưởng lời nói của tôi, bởi vì anh có thể chính mình điều tra, hiện tại phạm vi khu an toàn nhỏ như vậy, tôi nghĩ việc này đối với anh mà nói cũng không khó."

Vẫn luôn không chịu tin tưởng sự tình, lại lần nữa bị Ôn Duyên cứ như thế xác định trọng tâm lần nữa, nếu nói Tống Minh Viễn vì trước đó làm tốt chuẩn bị cho nên một chút đều không thương tâm khổ sở, đó là căn bản không có khả năng.

Con trai bảo bối từ nhỏ đến lớn đều là phủng ở lòng bàn tay, cư nhiên không phải con ruột của mình! Hắn cũng không biết vì cái gì, nhưng thật sự từ lần đầu tiên tương ngộ, lời nói của Ôn Duyên hắn cũng đã tin! Này với hắn mà nói là thực không thể tưởng tượng, nhưng hắn chính là tin! Kỳ thật nếu con trai là nhận nuôi, hoặc là Trần Lâm trước khi kết hôn mang đến, hắn sẽ tuyệt đối không tối tăm phẫn nộ như bây giờ!

Chỉ là Tống Tuấn Minh, là con trai hắn và Trần Lâm nhận thức hai năm sau mới sinh ra! Bởi vì Tống Tuấn Minh, hắn mới cùng nàng kết hôn! Bọn họ quen hai năm a! Nàng cư nhiên trước khi cùng hắn kết hôn, cũng đã phản bội hắn?! Hơn nữa ngày thường còn dấu diếm tích thủy bất lậu (*)! Không hề lộ ra sơ hở!

(*) Tích thủy bất lậu: không để lọt ra chút nào, không có sơ hở

Nghĩ đến hình ảnh ngày xưa Trần Lâm xem Tống Tuấn Minh như cục cưng bảo bối mà yêu thương, Tống Minh Viễn liền cảm thấy dị thường châm chọc! Nguyên bản còn tưởng rằng Trần Lâm đau chính là con của bọn họ! Nhưng nhiều năm như vậy, Trần Lâm đau chính là con nàng cùng nam nhân khác sinh! Liên quan hắn! Đều chẳng hay biết gì! Nhiều năm như vậy! Hắn vẫn luôn yêu thương con người khác! Lại đối với con gái ruột mình làm như không thấy! Loại hối này! Loại hận này! Người chưa từng trải qua làm sao có thể hiểu được?!

"Ca, anh đừng như vậy, sắc mặt nhìn thật dọa người…… Hiện tại còn không phải thời điểm hành động theo cảm tình, Ôn Duyên nói rất đúng, chúng ta phải đi về điều tra, sự tình rất quan trọng, nếu không tra một chút, chúng ta đều sẽ không an tâm! Chính là chúng ta không chỉ muốn điều tra rõ chuyện này, miễn cho oan uổng chị dâu, chúng ta càng muốn tra…… Nếu Tuấn Minh thật sự không phải con của anh, như vậy, hắn rốt cuộc là ai……"

Tống Minh Viễn cắn chặt răng, chậm rãi gật gật đầu. Hắn tự nhận cái gì cũng đều không có mệt Trần Lâm, ăn, mặc, ở, dùng, liền tính không cho nàng thứ tốt nhất, ngược lại tuyệt đối cũng coi như sinh sống xa xỉ. Trần Lâm ngày xưa cũng chưa bao giờ oán giận sinh hoạt không như ý, càng là trước nay cũng chưa nói trả tiền không đủ hoa linh tinh. Từ khi theo hắn, hắn chưa từng để Trần Lâm đi ra ngoài công tác quá một ngày, hắn tự nhận chính mình nuôi vợ con, nàng muốn cái gì, chính mình cũng chưa từng có từ chối! Nhưng cho dù là vậy, nàng còn có thể cùng nam nhân khác sinh hạ hài tử, sự kiện hoàn chỉnh như vậy, cơ hồ rõ như ban ngày cũng chỉ có một khả năng!

Hoặc là, là nam nhân kia cho nàng thứ hắn không cho được, hoặc là…… Chỉ là ngẫm lại loại khả năng thứ hai, Tống Minh Viễn liền cơ hồ sắp không thở nổi! Bởi vì loại khả năng thứ hai này, đại khái chính là, đối với nữ nhân làm phu bạc = phụ, ở thời điểm trước khi bọn họ kết hôn, cũng đã có việc cẩu thả!!!

"A, Lương thủ trưởng trăm vội bên trong thế nhưng còn có thời gian tới nơi này của tôi, làm cái gì? Chẳng lẽ là lần trước còn chưa có đánh đủ, Lương thủ trưởng…… Còn muốn đánh thêm vài cái?"

(Jeje: Nhiều khi edit hơn 3k word mấy chuyện linh tinh đối thoại thấy bình thường mà xuất hiện mấy đứa cẩu huyết lừa gạt ân ái như phim chiếu giờ vàng thế này làm thiệt oải =.= Tụi này là nhân vật phụ mà nói còn nhiều hơn nhân vật chính)

Trần Lâm không chút để ý hai tay giao nhau trước người, nghiêng đầu liếc Lương Quốc Cung mới vừa vào cửa, ngữ khí kia, không thể nói không mang theo châm chọc.

"Ai, Lâm Lâm a, em cũng đừng cùng ta sinh khí. Em lại không phải không biết tính tình ta, qua rồi thì cũng tốt, như thế nào còn cùng ta giằng co?"

Thái độ thân thiện của Lương Quốc Cung tự nhiên đến cơ hồ có chút không biết xấu hổ, làm Trần Lâm lần đầu tiên cảm thấy, nàng trước kia thấy thế nào lại đi ngủ với nam nhân như vậy.

Lương Quốc Cung sớm đã không còn tuổi trẻ khi khí phách hăng hái, nàng cũng không còn trẻ. Nhưng trải qua ngày tháng dốc lòng bảo dưỡng cùng với nhiều năm sống trong nhung lụa dễ chịu, nàng tuy rằng tuổi cũng tăng, nhưng không chút nào giảm phong vận cùng mỹ mạo khi còn trẻ. Nhưng lại xem Lương Quốc Cung, bởi vì hàng năm rượu thịt xã giao ăn chơi đàng điếm, bộ mặt tuấn lãng khi trẻ đã sớm không còn, thân hình cũng từng coi như đẹp đẽ, cũng trở nên cực kỳ bình thường, thậm chí còn có bụng bia.

Nhiều năm qua, nàng đều bởi vì bận tâm tình cảm năm xưa, mới không có thay lòng đổi dạ lên người Tống Minh Viễn. Bởi vì Lương Quốc Cung là nam nhân đầu tiên của nàng, ở thời điểm nàng còn không có hiểu chuyện tham gia vào sinh hoạt của nàng, nàng cảm thấy cho dù nàng cùng Lương Quốc Cung không kết hôn, nhưng nàng đối với đối phương mà nói tổng hội là không giống nhau. Nhưng không ngờ, nàng kiên trì, thế nhưng đổi lấy kết quả buồn cười như vậy.

Lần trước ở nơi đó của Điền Tâm, nàng triệt triệt để để thể nghiệm một phen cái gì gọi là chân chính đau lòng. Trước kia tuy rằng biết Lương Quốc Cung ngẫu nhiên cũng sẽ đến bên ngoài ăn dã thực, nhưng nàng đã không còn là con bé lúc trước tê tâm liệt phế, theo thời gian tăng trưởng, nàng không phải không yêu, mà là học xong như thế nào càng yêu chính mình hơn.

Cho nên liền tính biết Lương Quốc Cung sẽ ở bên ngoài ăn vụng, nhưng việc bên ngoài, nàng trước nay không để ở trong lòng. Nàng vẫn luôn cho rằng chính mình cùng những người đó là không giống nhau, ít nhất ở trong lòng Lương Quốc Cung, chính mình nhất định cùng những người đó không giống nhau! Khác không nói, chỉ nói giữa bọn họ còn có Tống Tuấn Minh, đứa bé kia tuy rằng bên ngoài họ Tống, nhưng kia lại là con trai ruột của Lương Quốc Cung a!

Lương Thục Phượng là gà mái không thể đẻ trứng, nếu không phải bởi vì hai nhà liên hôn chính trị, Lương Quốc Cung như thế nào sẽ coi trọng một nữ nhân, đến mùi vị của nữ nhân cũng không có như vậy?!

Nàng 19 tuổi liền đi theo Lương Quốc Cung, mãi cho đến hiện tại 35 tuổi! Liền tính không sinh Tuấn Minh, cũng là không có công lao cũng có khổ lao đi? Ai ngờ 16 năm ẩn nấp làm bạn, thế nhưng so ra kém một con hồ ly tinh mới đến khu an toàn! Cái này làm cho nàng như thế nào có thể không hận đâu?!

Nhìn Trần Lâm sắc mặt thay đổi thất thường, nhưng không có xông lên la lối khóc lóc, Lương Quốc Cung trong lòng biết hẳn là còn hấp dẫn, lập tức cười nịnh nọt đi lên trước, hống đối phương nói: "Đừng cau mày, không phải em nói sao, cau mày dễ già."

Trần Lâm cười lạnh một tiếng không nói chuyện, chỉ là lại hừ lên tiếng, Lương Quốc Cung chạy nhanh hắc hắc hai tiếng mà duỗi tay ôm eo Trần Lâm, Trần Lâm tượng trưng tính tránh thoát vài cái lại không chạy ra, Lương Quốc Cung ôm Trần Lâm, duỗi tay vuốt bụng nhỏ nàng bình thản như cũ, "Đừng cùng ta giận dỗi, tình hình hiện tại này em cũng biết, ta không phải áp lực quá lớn sao, nói nữa, em muốn cùng ta sinh khí, em liền không nghĩ tới ta mấy năm nay là như thế nào?"

Không nói cái này còn đỡ, vừa nói cái này Trần Lâm trong lòng liền càng nén giận! Cái gì như thế nào?! Nhớ trước đây nàng cùng Tống Minh Viễn, từ nhận thức đến kết hôn, cái nào không phải Lương Quốc Cung tự mình an bài bày mưu đặt kế cho nàng?! Tống Minh Viễn mặt ngoài nhìn qua tướng mạo thường thường, nhưng chỉ cần là ở trên đường hỗn, có mấy người không biết tên hắn?!

Lúc trước Lương Quốc Cung lợi dụng nàng tiếp cận Tống Minh Viễn, cùng hắn thành lập quan hệ hợp tác, ngay sau đó từng bước một tới gần Tống Minh Viễn, sau lại lại được đến tín nhiệm của Tống Minh Viễn. Có Tống Minh Viễn uy hiếp hơn nữa thêm thế lực Lương Quốc Cung, nhiều sòng bạc gia đình ngầm trong thành phố, cùng với tư nhân hội sở cao cấp kèm theo mấy khu tắm rửa, mấy thứ này mỗi năm khiến Lương Quốc Cung mang đi thu vào quả thực khả quan đến nỗi nàng không muốn đi tính toán!

Tuy rằng nàng cũng được chia hoa hồng, nhưng nàng vẫn luôn cảm thấy Lương Quốc Cung trong lòng cũng là để ý nàng, bằng không cũng sẽ không ngàn dặn dò vạn dặn dò không cho nàng mang thai con Tống Minh Viễn.

Chỉ là nàng đột nhiên liền cảm thấy, trước kia Lương Quốc Cung cũng không cho nàng mang thai con hắn a? Thật là như hắn nói, sợ hãi xuất hiện vấn đề không tốt xong việc sao? Có điều sau này Tống Tuấn Minh ngoài ý muốn xuất hiện, chỉ là cái "ngoài ý muốn" này, tuy rằng Lương Quốc Cung hoài nghi, nhưng hắn cũng không có chứng cứ, hơn nữa lúc ấy nàng dỗ ngọt cùng với cố ý tránh, rốt cuộc vẫn an toàn đem Tống Tuấn Minh bình an sinh hạ.

"Tuấn Minh một lát nữa sẽ quay trở lại, bộ dáng này của Lương thủ trưởng, là không sợ hắn nhìn thấy?"

Lương Quốc Cung hắc hắc hai tiếng, giơ tay xoa nhẹ bộ ngực mềm mại của Trần Lâm, "Đã lâu không ôm em, ta đều phân phó tốt, yên tâm đi, vật nhỏ còn có hơn bốn mươi phút mới trở về, hắn đi hai ngày này có quen không? Trở về có không cao hứng hay không?"

Bởi vì Tống Tuấn Minh năm nay đã bảy tuổi, mà gần đây khu an toàn có mở một lớp học tiểu học đơn giản. Bởi vì có gia trưởng mang theo hài tử chạy cùng, nhưng ở khu an toàn lại muốn công tác duy trì sinh hoạt, hài tử quá nhỏ không ai chiếu cố, hơn nữa cũng đích xác có rất nhiều hài tử đều tới tuổi tác nên đọc sách rồi, thời điểm lần trước Lương Gia Minh cùng hắn nói chuyện này hắn liền nghĩ tới Tống Tuấn Minh, việc này đối với vật nhỏ cũng là chuyện tốt, cho nên lập tức liền đáp ứng.

Thấy Lương Quốc Cung nhắc tới con trai mình, tâm tình Trần Lâm mới tốt hơn một chút, ắc mặt cũng hơi hơi đẹp, "Hắn tuổi tác nhỏ, đương nhiên là thích cùng trẻ con cùng tuổi chơi, mỗi ngày trở về đều cao hứng phấn chấn, chỉ là có đôi khi buổi tối gặp ác mộng…… Rốt cuộc vẫn là tiểu hài tử, nhìn đến đồ vật, có đôi khi không nhận thức được có bao nhiêu nguy hiểm…… Chỉ là tuy rằng không hiểu lắm, nhưng hình ảnh cũng khiến hắn sợ, qua đợt này, khả năng sẽ tốt hơn đi."

Lương Quốc Cung đem cằm đặt trên vai Trần Lâm, sau khi gật gật đầu, hắn có chút nghiêm túc mà đối với Trần Lâm nói: "Nếu Tống Minh Viễn đã trở lại, chúng ta hiện tại cùng hắn ngả bài, dựa theo địa vị hôm nay của ta ở khu an toàn, nghĩ đến hắn cũng không dám thế nào, sau đó ta đem hai mẹ con em cùng đón đi, em xem thế nào?"

Trần Lâm lưng dựa ở trong lòng ngực Lương Quốc Cung, ở góc độ đối phương nhìn không tới nhẹ nháy

mắt một chút, lời này nàng đã từng đợi nhiều năm như vậy, nhưng hiện tại Lương Quốc Cung nói ra, vì sao nàng không cảm thụ chút vui sướng nào, chỉ cảm thấy trái tim băng giá……

Giờ này ngày này nàng mới đột nhiên phát hiện, người khiến nàng có cuộc sống bình an vui vẻ, cũng không phải Lương Quốc Cung, hoàn toàn là Tống Minh Viễn nàng sợ nhất! Mới bị nàng cắt ngang làm tình với nữ nhân kia, Lương Quốc Cung lại ở ngay lúc này nói muốn cùng nàng ngả bài với Tống Minh Viễn? Vui đùa cái gì vậy? Thật đem nàng xem như ngốc tử sao?

"Ha hả, cùng đón đi? Khu an toàn này cho dù lớn như vậy, anh có thể đem chúng tôi giấu ở dưới nền đất? Lấy địa vị của anh hiện tại, hắn là không dám đối với anh như vậy. Nhưng mẹ con chúng tôi thì sao? Nếu biết Tuấn Minh không phải con ruột hắn, anh cảm thấy hắn sẽ bỏ qua cho Tuấn Minh sao? Sẽ bỏ qua cho tôi sao?"

Trần Lâm càng nói càng kích động, giẫy mạnh từ trong lòng ngực Lương Quốc Cung trốn thoát ra, rồi sau đó quay người lại nhìn hắn, "Lương thủ trưởng, anh nếu là không muốn hai mẹ con chúng tôi, anh cứ việc nói thẳng! Tôi Trần Lâm tuyệt không sẽ lì lợm la liếm bái anh không bỏ! Nhưng anh cũng không cần phải làm hại chúng tôi đến mạng cũng không còn đi?! Không nói đến Tuấn Minh, chỉ nói quang cảnh tôi theo anh mười sáu năm, anh như thế nào có thể hạ tâm ngoan độc như vậy?!"

Thấy nước mắt Trần Lâm tràn ra vành mắt, cảm xúc kích động đều có chút nghẹn ngào, thái độ Lương Quốc Cung lập tức có chút phóng thấp nói: "Em đừng kích động a…… Ta nói kế hoạch khá, em nếu không đồng ý, ta lại như thế nào sẽ làm đâu. Vốn tưởng rằng em sẽ cao hứng, không nghĩ tới ngược lại làm em thương tâm…… Không đề cập tới cái này không đề cập tới cái này, trong chốc lát Tuấn Minh sẽ trở lại, ta đi bên ngoài kiếm chút đồ hắn thích ăn đặt ở trong nhà, vừa rồi lại đây, cũng chưa chuẩn bị, em cũng bình tĩnh, em không cao hứng, chúng ta lại không đề cập tới cái này."

Kỳ thật hắn làm sao dám nghĩ tới phải hướng Tống Minh Viễn ngả bài? Trần Lâm lập tức như vậy nghẹn ngào cự tuyệt, thật sự là làm hắn thả lỏng không ít! Rốt cuộc vừa rồi nghe phía dưới nói, Tống Minh Viễn cùng em gái trở về lại đi rồi, lại còn có mang theo con gái bị cảm nhiễm?

Nhưng bất luận như thế nào, Tống Minh Viễn đều là một đối tượng chỉ thích hợp hợp tác, hắn so với Trần Lâm càng lo lắng chuyện này bị Tống Minh Viễn biết! Bởi vì nghe nói Lưu gia đã có động tác, tại loại thời khắc mấu chốt này, Tống Minh Viễn chỉ có thể thành thành thật thật nằm dưới trướng hắn! Tuyệt đối không thể khiến hắn ở thời điểm này xuất hiện sai lầm gì, tuyệt đối không thể……

Lương Quốc Cung cười đem Trần Lâm ôm đến trên sô pha, vỗ nhẹ nhẹ chụp cánh tay đối phương, lại thấp giọng dỗ vài câu liền đứng dậy cáo biệt, đồ vật đưa cho Tuấn Minh đương nhiên sẽ đúng hạn đưa lại đây, chẳng qua không phải là hắn đưa, mục đích hắn lại đây hôm nay, đã đạt được.

Kỳ thật Trần Lâm cũng không có hoa tàn ít bướm, quái ở chỗ…… Năm tháng vô tình đi.

Editor có lời muốn nói: T7 này mình cùng gia đình đi du lịch, tới T2 mới về, T3 lại học tới khuya cho nên theo dự đoán sớm nhất phải T4 tuần sau mới có chương mới. Ngày mai và nếu kịp thì mình sẽ bồi mọi người thêm 1-2 chương, còn nếu lực bất tòng tâm thì hẹn gặp lại vào tuần sau vậy!!!

63. Chương 63

Đoàn người ở thời điểm trời sắp tối về tới cửa khu an toàn, làm Tống Giai Thiến ngoài ý muốn chính là, Lưu Bân cư nhiên canh giữ ở chỗ đó, nàng nghĩ tới sự tình Linh Linh cảm nhiễm virus ban ngày, hiển nhiên Lưu gia phái người thủ tại chỗ này, tuyệt không phải vô dụng.

Cùng người phía sau trao đổi ánh mắt, Tống Giai Thiến hít mũi chậm rãi xuống xe, cửa khu an toàn có gắn đèn pha, bởi vậy biểu tình bi thương của nàng từ lúc bắt đầu xuống xe, khiến cho tất cả mọi người nhìn rành mạch.

"Lưu đại ca, Linh Linh nàng……"

Ở một khắc Tống Giai Thiến xuống xe kia, Lưu Bân liền hạ lệnh mở cửa nhỏ, hắn bước nhanh đi lên trước nghênh đón Tống Giai Thiến đang nghẹn ngào, lại nhìn Tống Minh Viễn phía sau nàng mắt đầy tơ máu, hắn thở dài, giơ tay vỗ vỗ vai Tống Giai Thiến, nói khẽ với nàng an ủi: "Sự tình trải qua tôi đều đã biết, tôi cũng rất khổ sở. Ca ca em…… Thoạt nhìn trạng thái thật không tốt, em cũng vậy. Mấy ngày nay trừ chuyện tất yếu, trước đều không cần sốt ruột hồi báo, nhiệm vụ cũng tạm thời sẽ không an bài các người đi làm. Trở về nghỉ ngơi cho tốt, không cần nghĩ quá nhiều."

Tống Giai Thiến chậm rãi gật gật đầu, rồi sau đó dường như bỗng nhiên nhớ tới cái gì, đem hai cô bé lục tục từ trong xe đi ra túm tới phía trước, "Lưu đại ca, các nàng về sau, chính là em gái tôi…… Tôi muốn mang các nàng cùng nhau huấn luyện làm nhiệm vụ, tiểu Hân còn đỡ, chỉ là Ninh Ninh giống như chịu qua bị thương nặng, trừ bỏ chính mình tên Ninh Ninh, những chuyện khác nàng đều không nhớ rõ ràng, ghi vào tư liệu bên kia, anh xem……"

Lưu Bân quay đầu nhìn hai cô bé liếc mắt một cái, Lương Hân hắn đương nhiên là biết đến, một cô bé khác chưa thấy qua, bất quá, chỉ cần không phải Tống Linh Linh là được.

Tống Linh Linh cảm nhiễm virus tang thi, lại câu tới người Hàn Thịnh mang về, có lẽ cùng Tống Minh Viễn có manh mối liên quan. Cũng đúng là bởi vì việc này, hắn mới có thể thủ tại chỗ này.

Tìm hiểu hai đám người kia có quan hệ gì là thứ nhất. Thứ hai, bọn họ cũng là lo lắng, Tống Minh Viễn làm việc luôn luôn có khả năng không dựa theo lẽ thường ra bài, liền tính đem con gái biến thành tang thi đến khu an toàn, kia cũng không phải không có khả năng, bởi vậy hắn mới có thể ở chỗ này tự mình thủ.

"Nếu là em gái em nhận nuôi, tôi có thể giúp đỡ, tự nhiên đạo nghĩa không thể chối từ. Chuyện khác em đều không cần lo lắng, tôi sẽ an bài thỏa đáng, chỉ là, các nàng đi huấn luyện……?"

Ngữ điệu hơi mang nghi vấn của Lưu Bân, làm Tống Giai Thiến than nhỏ khẩu khí nói: "Các nàng đều là người thường, nhưng tuổi các nàng cũng xấp xỉ Linh Linh…… Linh Linh cũng là người thường, nhưng nếu Linh Linh có năng lực có thể tự bảo vệ mình, cũng không đến mức rơi vào…… Cho nên Lưu đại ca, tôi sở dĩ muốn mang các nàng huấn luyện làm nhiệm vụ, cũng là không hy vọng các nàng lại giống như Linh Linh,

tuổi còn trẻ như vậy, liền……”

Thấy nước mắt Tống Giai Thiến sắp đổ ào ào xuống, Lưu Bân nhanh chóng vỗ vỗ vai nàng nói: “Đừng khóc, tôi biết suy nghĩ của em. Em yên tâm, hết thảy thủ tục tôi đều sẽ giúp em làm tốt, chỉ là các nàng rốt cuộc là người thường, không thể sử dụng sân huấn luyện dị năng giả mà thôi. Nếu em muốn mang các nàng, có thể cho các nàng trước tiên ở sân huấn luyện người thường mà thích ứng cường độ, chờ hơi có tiến bộ về sau, em làm dị năng giả, có thể tùy thời qua chỉ điểm cho các nàng.”

Tống Giai Thiến nhanh chóng gật đầu, Lưu Bân an ủi nhéo vai nàng, đảo mắt về phía tạ Sâm đi từ sau lên nói: “Đã sớm nghe đại danh Tạ tiên sinh, nổi tiếng không bằng gặp mặt, thật là hạnh ngộ!”

Tạ Sâm liếc mắt nhìn tay phải đối phương vươn tới, hắn ý vị thâm trường mà nhìn Lưu Bân, khóe miệng mang theo độ cong mỉm cười, chậm rãi gật gật đầu.

Lưu Bân vươn tay phải cứ như vậy xấu hổ ngừng ở không trung, Tạ Sâm trước sau không có động tác. Cuối cùng Lưu Bân chỉ có thể cười lấy tay mình tạo thành chữ thập, theo bản năng xoa chà xát, “Mọi người đã trở lại liền mau vào đi thôi, chỉ là thí nghiệm vẫn ắt không thể thiếu, mặt khác tôi sẽ phụ trách chuẩn bị. Các người a, đều là người có tác dụng lớn đối với khu an toàn, tôi cũng không thể chậm trễ.”

Cuối cùng làm như vui đùa nói, làm Tống Giai Thiến nín khóc mỉm cười, Lưu Bân xem nàng cười, cũng cười hướng trong bãi hạ tay. Tống Giai Thiến mang theo đầu, đem đoàn người đều đưa tới cửa trong tiến hành kiểm tra đo lường. Lưu Bân quay đầu lại nhìn bóng dáng một đám người, mới vừa rồi chân thành tha thiết tươi cười còn dừng lại ở trên mặt, một giây đồng hồ liền biến mất vô tung vô ảnh.

“Ai……”

Từ lúc mới về nhà rót nước, Chu béo liền có chút thở ngắn than dài, lúc này mới vừa rót chén nước ngồi ở trên sô pha thở ra, cũng đã là lần thứ ba thở dài.

Chu béo thấy Ôn Duyên mắt nhìn mũi mũi nhìn tim ngồi ở kia cũng không lên tiếng, càng là sầu đến mày nhăn chết khẩn, “Tôi liền biết một chuyến đi ra ngoài buổi chiều này chắc chắn không có chuyện gì tốt, thế nào, bị lão Lưu gia theo dõi đi? Nếu không phải các cậu cùng cái tên Tống Minh Viễn gì kia đi ra ngoài một chuyến, Sâm tử nếu không lo lắng cậu, chúng ta nếu không đi tìm các cậu, nói không chừng còn có thể ẩn nấp một đoạn thời gian! Cái này hay, Lưu Bân kia mặt ngoài thẳng thắn chính trực, nội bộ còn không biết chết dạng gì đâu! Lời nói vừa rồi kia của hắn, hiển nhiên là biết chi tiết Sâm tử, hắn biết ngược lại không quan trọng, vấn đề là Lưu gia khẳng định đã biết, nhưng Lưu gia mà biết, Lương gia không có khả năng không biết…… Ai, ai! Phiền, phiền a!”

Tạ Sâm nhìn Ôn Duyên rũ mắt không nói lời nào, giương mắt xem xét Chu béo liếc mắt một cái, nói: “Nước hẳn còn nóng, anh có thể đi tắm giặt.”

Chu béo bĩu môi hừ nhẹ một tiếng, mắt trợn trắng liền đứng dậy hướng phòng hắn đi tới, nghĩ đến hẳn là đi lấy quần áo tắm rửa đi.

Tạ Sâm nhìn Ôn Duyên liếc mắt một cái, đứng lên nghiêng đầu đối với hắn nói một câu "Cậu lại đây", rồi sau đó liền lập tức đi về hướng phòng mình.

Ôn Duyên đầu tiên là không có phản ứng gì tĩnh tọa hai giây, rồi sau đó nhẹ nhàng đứng dậy thở ra, lúc này mới không nhanh không chậm đi theo Tạ Sâm, vào phòng đối phương.

Bức màn trong phòng Tạ Sâm dường như rất ít khi được kéo qua, nhưng quỷ dị chính là không khí trong phòng đối phương vẫn tươi mát như vậy. Ôn Duyên ngoài ý muốn có chút không muốn ra, Tạ Sâm đem hết thảy chuẩn bị tốt sau đó liền kéo hắn vào trong không gian.

Ôn Duyên ngơ ngác mà nhìn thu hoạch xanh biếc cơ hồ cao đến eo hắn, theo bản năng bật thốt lên nói: "Nhanh như vậy……"

Tạ Sâm liếc Ôn Duyên một cái, cánh tay phi thường tự nhiên ôm tới vai hắn, muốn nói Tạ Sâm ngày thường tuy rằng có "tính công kích", nhưng bọn họ vẫn là rất ít khi tiếp xúc tứ chi, bởi vậy đối phương đột nhiên "động tay động chân" như vậy, Ôn Duyên trong lúc nhất thời cư nhiên có chút vô pháp thích ứng.

Cảm nhận được thân thể cứng đờ trong lòng ngực, Tạ Sâm một bên ôm lấy đối phương hướng nhà trúc của bọn họ đi đến, một bên mở miệng nói: "Hôm nay vì cái gì muốn theo chân bọn họ cùng nhau đi?"

Lý giải ý tứ Tạ Sâm, Ôn Duyên hơi hơi nhíu hạ mi nói: "Này nào có vì cái gì, lúc ấy Tống Giai Thiến lại đây cầu cứu, Hình Tam giúp đỡ Lương Hân đàm phán thành công, tôi chỉ là bởi vì ở trong phòng lại trùng hợp tham gia, cho nên liền đi theo, nào có đạo lý vì cái gì?"

"Cho nên cậu biết Tống Giai Thiến là muốn mang cậu đi tiếp xúc hai người, mà hai người kia, trong đó một người đã từng cản đầu xe chúng ta, mà một người khác, cảm nhiễm virus tang thi."

Bị Tạ Sâm nói như vậy hình như là bộ dáng rất nguy hiểm…… Bất quá Ôn Duyên biết, nếu hắn lúc này ngây ngẩn cả người, Tạ Sâm chỉ sợ cũng thật sự sinh khí. Bởi vậy hắn ngừng cũng không ngừng một chút lập tức trả lời nói: "Đương nhiên đã biết! Vẫn là cậu cùng tôi cùng bọn họ đàm phán tôi như thế nào có thể không biết đâu? Kỳ thật tôi lúc ấy cùng đi cũng là có nguyên nhân, một là bởi vì Hình Tam đã cấp Tống Giai Thiến ăn một loại độc dược chỉ hắn có thuốc giải. Hai là bởi vì tôi nghe nói qua sự tình về Tống Minh Viễn, hắn người này tuy rằng không phải người tốt gì, nhưng có tiếng ân oán phân minh, nếu cứu con gái hắn, đối với chúng ta không có nửa điểm có hại. Thứ ba sao, chính là bởi vì…… Kỳ thật tôi cũng muốn nhìn một chút máu Lương Hân cứu người như thế nào…… Tôi không lừa cậu, lúc ấy thật sự hoàn toàn nắm chắc, không có nguy hiểm."

Tạ Sâm trầm mặc hồi lâu không nói gì, ở thời điểm Ôn Duyên cho rằng đối phương lại âm tình bất định sinh khí, chỉ nghe đối phương chậm rãi mở miệng nói: "Hôm nay cùng lão Chu đi ra ngoài, chúng ta không chỉ thấy được động vật biến dị số lượng lớn, còn thuận đường nghe thấy được một sự kiện không lớn không nhỏ."

Lực chú ý của Ôn Duyên lập tức bị lời Tạ Sâm nói câu đi, có thể làm Tạ Sâm hình dung thành không lớn không nhỏ, hẳn không phải việc nhỏ.

"Em trai cậu ở thời điểm thực nghiệm, đã xảy ra chút ngoài ý muốn."

Theo mỗi một chữ Tạ Sâm nói sau này, đôi mắt Ôn Duyên liền càng mở to càng lớn. Mấy ngày này, kỳ thật trong lòng hắn vẫn luôn đều quay quanh chuyện muốn hay không đi gặp mặt cha mẹ nuôi. Chỉ là nói đến cùng, hắn vẫn là có chút chú ý ngày đó hai người khi nhìn thấy máu trên người hắn, liền không dám đi lại phía trước…… Còn có em trai kia của hắn……

"Là cái gì ngoài ý muốn? Người khác…… Thế nào?"

Tạ Sâm phát hiện thời điểm Ôn Duyên nhắc tới em trai mình, biểu tình giống như có một chút mất tự nhiên, bất quá hắn không quá dám khẳng định, bởi vì biểu tình Ôn Duyên biến hóa rất nhỏ.

"Tạm thời không có nguy hiểm tánh mạng, bất quá phải cách ly quan sát. Chỉ là cha mẹ nuôi cậu thực lo lắng, mỗi ngày đều phải đi phòng thí nghiệm vấn an mấy lần, hôm nay…… Hình như là ngày thứ tư? Tình huống hẳn là không quá lạc quan, vốn dĩ hai ba ngày nên kết thúc sự tình, kết quả đến bây giờ còn ở phòng cách ly quan sát." Tạ Sâm vừa nói vừa quan sát đến sắc mặt Ôn Duyên, hắn thấy Ôn Duyên mày nhăn, thật nhăn, lập tức cũng minh bạch, kia người một nhà ở trong lòng Ôn Duyên, vẫn là rất có phân lượng nhất định.

"Nếu trong lòng không bỏ xuống được, một hồi tôi bồi cậu đi xem."

Lời này làm Ôn Duyên ngẩng đầu cảm kích mà nhìn hắn một cái, ánh mắt này tựa hồ làm Tạ Sâm rất là hưởng thụ, hắn mỉm cười híp híp mắt, "Muốn cảm tạ tôi, dù sao cũng phải có vài hành động thực tế." Nói, hắn liền đem cánh tay nguyên bản ôm trên vai chuyển dời đến bên hông đối phương, dùng sức một cái, Ôn Duyên đã bị hắn bao trong lòng ngực. Ôn Duyên nhẹ hít vào một hơi ngẩng đầu, không đợi nói ra một chữ, miệng đã bị Tạ Sâm mổ một chút. *(Jeje: Lưu manh deso =]]])*

"Ân……" Ôn Duyên theo bản năng trừng lớn mắt, Tạ Sâm sợ Ôn Duyên thẹn quá thành giận, chỉ là hôn một cái, thực mau liền buông tay ra.

Chỉ lần này, chính mình cũng không tốt đến mức lấy đối phương như thế nào, bởi vậy Ôn Duyên chỉ có thể nhìn Tạ Sâm liếc mắt một cái, rồi sau đó làm bộ dường như không có việc gì bất tri một tiếng. Liền ở thời điểm hắn cho rằng đối phương cũng là ngừng lại, lại thấy Tạ Sâm mặt mang mỉm cười mà đã mở miệng: "Một hồi còn có việc, không thích hợp tiếp tục. Tương lai còn dài, tôi muốn chờ đến lúc rảnh rỗi mấy ngày."

Tạ Sâm nói làm Ôn Duyên không rõ nguyên do, kỳ thật hắn mặc dù tim có hơi nhảy gia tốc, chỉ là tâm thần đã sớm bị câu nói vừa rồi của Tạ Sâm câu đi rồi.

Em trai nếu xảy ra chuyện, cha mẹ nuôi nhất định lo lắng hỏng rồi. Còn nhớ rõ khi còn nhỏ em trai viêm phổi thiếu chút nữa cháy hỏng đầu óc, này cũng không phải giống như Chu béo hù người, là thật sự phát

sinh. Bất quá…… Là ở trong thế giới hiện thực phát sinh, ở thế giới này, hắn cũng nói không chừng chưa từng phát sinh qua.

Nhưng bất luận phát sinh hay không, thái độ cha mẹ nuôi đối đãi mình với con trai ruột sẽ không giống nhau, Ôn Duyên có thể lý giải bọn họ sợ hãi máu trên người mình, hắn lý giải bọn họ là sợ hãi virus tang thi. Chỉ là sắp xếp lý giải, cũng không đại biểu thời điểm phát sinh cảnh tượng kia, hắn sẽ không thương tâm khổ sở.

Tỷ như lúc này hai người đã đứng ở cửa chờ đợi hai phút, hắn biết Tạ Sâm sẽ không chọn thời điểm trong nhà không có người dẫn hắn lại đây, như vậy chuông cửa khẳng định là người trong phòng nghe được. Huống hồ cha mẹ nuôi hiện tại ở, là đoạn đường biệt thự tốt nhất khu an toàn.

Liền tính bọn họ thật sự đều không ở nhà, nhưng biệt thự không có khả năng không có người chiếu cố bọn họ. Y theo hiểu biết của hắn đối với thói quen sinh hoạt của hai người ngày xưa, ở hiện tại loại thời khắc khẩn trương này, trong phòng thành thật không có khả năng có thời điểm nào không có người ở.

Ở trong lòng thở dài, Ôn Duyên vừa định nói hôm nay đi về trước đi, ai ngờ cửa lại đột nhiên mở ra, là cha nuôi dò đầu ra từ của xem xét, thấy xác xác thật thật chỉ có hai người Ôn Duyên cùng Tạ Sâm, lúc này mới do do dự dự mà, giữ cửa mở ra.

64. Chương 64

(Jeje: Vâng mình đã trở lại =))) Đi Đà Lạt có vài ngày thôi mà cả người bây giờ tròn vo như quả bóng =))) Từ giờ thời gian cũng rảnh rỗi nên truyện sẽ tiếp tục ra đều đều nha)

"Là các người a, đến khu an toàn lúc nào vậy? Dọc theo đường đi…… Cũng khỏe?"

Cha nuôi hơi mang chút khách sáo thăm hỏi, làm Ôn Duyên nhàn nhạt mà cười một chút, hắn mang đến mấy bao đồ vật lớn đặt trước cửa, vòng Ôn phụ đi vào đại sảnh. Dưới ánh đèn mới thấy rõ ràng sắc mặt tái nhợt ảm đạm của cha nuôi, cái này làm cho Ôn Duyên nhíu mày.

Hắn có chút lo lắng mà nói ra xưng hô nhiều năm không gọi: "Ba…… Con nghe nói chuyện em trai, chỉ là người cùng…… Mẹ, cũng nên chú ý thân thể, không cần quá mức làm lụng vất vả. Các người tuổi lớn, nếu yên tâm, liền giao chuyện này cho con lo đi. Con nghe nói các người mỗi ngày đều phải đi phòng thí nghiệm xem Thiếu Hàng rất nhiều lần, nhưng nơi này cách phòng thí nghiệm một quãng xa, các người như vậy tới tới lui lui, thân thể thật sự ăn không tiêu. Hơn nữa năm nay trời lạnh sớm, hiện tại cũng đã lạnh cả người, người cùng mẹ eo đều không tốt, đừng để bị lạnh."

Ôn Duyên nói hiển nhiên làm Ôn phụ cực kỳ động lòng, xem thần sắc ngập ngừng của đối phương, liền có thể nhận ra hắn có bao nhiêu cảm động. Ôn Duyên nhìn tay mình bị đối phương giữ chặt vỗ nhẹ, phỏng chừng Ôn Duyên ở thế giới này, cũng đã lâu không có gọi hai người này một tiếng 'ba mẹ' đi……

Ôn phụ một bên vỗ tay Ôn Duyên một bên nhẹ nhàng gật đầu, còn không chờ hắn mở miệng nói cái gì, thanh âm mẹ nuôi Ôn Duyên Mã Tuệ Trinh, không lớn không nhỏ từ phía sau truyền ra tới, "Là tiểu Duyên sao?"

Ôn Duyên dừng một chút, còn không chờ hắn tiếp lời, chỉ thấy Mã Tuệ Trinh vừa xoa tay hướng bên này bọn họ đi tới, vừa cười nói: "Vừa rồi nghe tiếng còn chưa xác định, thật là các con a."

Tạ Sâm lúc này mới cười đối với Ôn phụ cùng Ôn mẫu mở lời tiếp đón, "Bá phụ, bá mẫu." *(Jeje: Phải là nhạc phụ nhạc mẫu mới đúng nhé =]]])*

Mã Tuệ Trình nhìn phía sau Ôn Duyên, liền cười đối với Tạ Sâm nói: "Tới khu an toàn này dọc theo đường đi khẳng định cũng không dễ dàng, nếu tới liền ăn bữa cơm rồi hẳng đi. Ai nha, trời đã trễ như thế này a……"

Thời điểm nói tới đây, sắc mặt Ôn phụ cùng Ôn Duyên đều thay đổi một chút, này không phải rõ ràng hạ lệnh đuổi khách sao…… Chỉ là Mã Tuệ Trình dường như cũng không phát hiện sắc mặt bọn họ, tiếp tục như không có việc gì mà cười nói: "Bất quá tới cũng đúng thời điểm, đồ ăn còn chưa hạ nồi đâu! Ta lại đi làm nhiều thêm phần hai người, các con đợi chút ha!"

Giọng nói vừa dứt, Mã Tuệ Trình liền làm bộ hướng phòng bếp đi, còn không chờ Ôn Duyên lên tiếng nâng tay ngăn cản, chỉ thấy nàng dường như đột nhiên lại nghĩ tới cái gì "Ai u" một tiếng quay đầu lại, "Nhìn đầu óc ta này, chỗ ở các con nhất định là không có? Nếu yêu cầu, ta có thể tìm bằng hữu Hàng Hàng giúp các con hỏi một chút, nhìn xem còn có địa phương nào rộng mở một chút hay không. Bất quá hiện tại chỗ ở phi dị năng giả đều hơi nhỏ, các con cũng đến sớm làm quen, con xem phòng này chúng ta ở cũng là phiền em trai con, bất quá a, là có văn bản rõ ràng quy định không thể cho người ngoài tùy tiện……"

"Đủ!"

Ôn phụ gầm một tiếng, làm Mã Tuệ Trinh hoảng sợ, Ôn phụ nghiêng đầu căm tức nhìn nàng liếc mắt một cái, quay đầu lại đối với Ôn Duyên cùng Tạ Sâm nói: "Các con nếu không có chỗ ở, hoặc là không ở cùng những người khác được, liền tới đây bồi ta và mẹ con đi. Lầu trên lầu dưới nhà này còn trống rất nhiều, dù sao nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi. Có thể tới khu an toàn không dễ dàng, quy định là một chuyện, đời sống là khác, các con không cần đem lời nàng nói để ở trong lòng……"

Nhìn sắc mặt càng ngày càng kém của mẹ nuôi, Ôn Duyên cười khổ một chút, rũ mắt ngắt lời nói: "Không cần ba."

Ôn phụ ngay từ đầu đích xác nói phát ra từ trong lòng, chỉ là bị Ôn Duyên nói như vậy, vài lần há mồm lại cũng không nói tiếp được.

Ôn Duyên ngẩng đầu, đối với hai người cười cười, "Con chỉ là muốn tới xem các người, địa phương ở chúng ta đã giải quyết. Ba mẹ yên tâm, con lần này lại đây không có ý tứ khác, con biết, các người thích thanh tĩnh."

Ngữ khí tự nhiên tươi cười cùng bình thản của Ôn Duyên, làm Ôn phụ trong lúc nhất thời đã không còn dũng khí nhìn thẳng hắn, hắn rũ xuống đôi mắt, nặng nề mà thở dài.

Mã Tuệ Trinh lại là đôi mắt chớp hai cái không lên tiếng nữa, Ôn Duyên nhìn hai người một trận, tiếp tục cười nói: "Kia ba mẹ, chúng ta liền đi trước. Chúng ta ăn no rồi mới lại đây, không tiện lưu lại ăn cơm, hơn nữa sắc trời thật sự không còn sớm, các người cơm nước xong, cũng sớm một chút nghỉ ngơi đi. Chuyện em trai bên kia con sẽ tận lực, các người không cần quá lo lắng."

Nhìn bóng dáng hai người rời đi, thẳng đến khi cửa phòng vang lên tiếng đóng cửa, Ôn phụ mới nặng nề mà thở dài, nghiêng đầu nhìn Mã Tuệ Trinh nói: "Em lại phát điên cái gì! Hài tử thật vất vả tới, em bớt tranh cãi có thể nghẹn chết sao?! Nó lại còn không e ngại em! Không phải là chỉ ở lại hai ngày sao?! Ăn chút đồ vật của em thì làm sao vậy?!"

"Làm sao vậy? Ở hai ngày? Ăn chút đồ vật của tôi? Ôn Lương a Ôn Lương! Anh là đang cùng tôi giả ngu sung lăng sao?! Nó nếu là ở lại, có chuyện hai ngày sau đi sao?! Lại còn mang theo cái tên gọi là bằng hữu kia! Lần trước còn gạt chúng ta nói cái gì sinh mạng Thiếu Hàng có nguy hiểm!! Không phải đều do những tên hồ bằng cẩu hữu (*) của nó nói sao?! Còn 'Ăn chút đồ vật của em thì làm sao vậy'? Anh cũng thật hỏi được như vậy? Đồ ăn này của chúng ta chính là nhờ Thiếu Hàng làm trong phòng thí nghiệm mà nhận được! Hiện tại bao nhiêu tiền cũng mua không được anh biết không?! Tổng cộng chỉ đủ ba người chúng ta ăn! Thiếu Hàng thường xuyên vì làm công tác quốc gia, không có cơ hội trở về nghỉ ngơi, tôi còn phải lưu trữ cho con trai tôi ăn chứ! Nào có nhiều hơn để nuôi người rảnh rỗi a?! Anh giữ lại?! Anh nuôi sống! Anh có thể nuôi sống nó anh liền giữ lại!! Anh đi kêu nó trở về a? Anh đi kêu a?!"

(*) Hồ bằng cẩu hữu: Bạn bè như hồ ly, chó. Ý chỉ những đám bạn không đàng hoàng, không đáng tin.

Mã Tuệ Trinh nói làm Ôn phụ nhắm mắt lại thở dài, hắn duỗi tay từ túi quần lấy ra một điếu thuốc, Mã Tuệ Trinh thấy hắn không nói lời nào, lải nhải tiếp tục nói: "Huống chi hiện tại khu an toàn ai không biết địa phương người thường ở, đến nước điện cũng phải trả phí? Bọn họ ở tại nơi này của chúng ta, giảm bớt tiền không phải sử dụng trên người chúng ta là như thế nào?! Không duyên cớ vô cớ cho nó ăn không uống không ăn trắng mặc trơn? Hừ, năm đó nếu không phải bởi vì nuôi nó còn lấy được một số tiền như vậy, tôi sẽ nuôi không nó?! Cái gì lời dẫn bất quá là lấy tới hù ngốc tử thôi! Tôi lại không phải thật sự……"

(Jeje: Nhắc cho những ai không nhớ thì ban đầu lý do Ôn Duyên được nhận nuôi là vì Ôn gia không sinh được con nên cần nhận một đứa trẻ về làm "lời dẫn" để mang thai, cũng na ná với cách xin con cầu tự ở VN mình)

"Em câm miệng!!!!"

Ôn phụ gầm lên giận dữ, hoàn toàn dọa Mã Tuệ Trinh nhảy dựng. Không đợi nàng phục hồi tinh thần lại, Ôn phụ liền giận trừng nàng nói: "Hiện tại ngày tháng tốt quá, em lại muốn vong bản?! Tôi nói bao nhiêu lần rồi! Đến chết cũng không cần nhắc lại chuyện kia! Em là ngại chuyện hiện tại còn chưa đủ nhiều sao?!"

Ôn phụ phẫn nộ diệt không ít khí thế của Mã Tuệ Trình, nàng lập tức có chút nọa nọa không dám lên tiếng, mà Ôn phụ lại như là áp lực lâu rồi, nhìn Mã Tuệ Trình không dám hé răng, nheo lại đôi mắt lạnh lùng nói: "Hơn nữa lúc ấy, em không nhớ rõ đồng sự Thiếu Hàng nói như thế nào sao?! Hắn đã từng không

biết vì sao sốt cao độ ngất bất tỉnh nhân sự! Chỉ là thời điểm chúng ta đuổi tới, vừa mới khôi phục mà thôi! Nhưng này không đại biểu hắn một chút cũng không bị gì! Có thể thấy được người nọ liền tính là giả vờ cũng có chút năng lực! Em ở trước mặt tôi nói nói còn chưa tính! Nếu làm trò trước mặt người ngoài còn không biết tốt xấu như vậy! Đến lúc đó liên lụy chỉ sợ cũng không chỉ thân mình chúng ta chôn xuống đất! Còn có con trai của chúng ta!"

Mã Tuệ Trình nuốt yết hầu một chút, lập tức cũng không dám nói cái gì nữa, bẹp bẹp miệng hướng cửa ra vào đi, hai người họ đều có thói ở sạch, vừa rồi Ôn Duyên kia hai người lại đây một chuyến, còn không biết đem cửa ra vào đạp loạn thành như thế nào đâu.

Nhưng mà lúc nhìn đến cửa ra vào lại thấy mấy túi đồ lớn, Mã Tuệ Trinh mắt trợn trừng, động tác nhẹ nhàng mà mở túi ra, bên trong thế nhưng là chăn bông giường áp súc cùng quần áo! Còn đều là đồ mới! Cùng với loại hơi mỏng khu an toàn dự bị là hai thứ hoàn toàn khác nhau! Áp súc xong rồi còn mấy túi như vậy, này có bao nhiêu nhiều ít a…… Nàng vui sướng mà muốn cùng Ôn phụ trong đại sảnh lấy vào, nhưng miệng mới vừa há to, rồi lại đột nhiên nhớ tới cái gì, lập tức xụ mặt.

"Còn thất thần làm gì? Còn không đem đồ vật tiểu Duyên đưa lại đây bỏ vào trong phòng đi! Hài tử kia mỗi lần trở về xem chúng ta, trước nay chưa từng đi tay không! Dựa vào đồ vật mỗi lần hắn đưa mà tính, tiền lương một tháng của hắn, nhiều hơn chúng ta vài lần còn chưa đủ đâu! Nếu là vấn an thân sinh cha mẹ, tại sao lại như vậy……"

Ôn Lương nói làm Mã Tuệ Trinh bĩu môi, tuy rằng Ôn Lương nói chính là lời nói thật không sai, chỉ là nàng không bắt Ôn Duyên phải đưa thứ tốt lại đây a?! Hơn nữa điểm này của Ôn Lương cũng khiến nàng tức giận! Nàng trước kia cũng không thấy Ôn Lương ở bên ngoài mạnh mẽ ngăn lại a? Lúc trước mỗi lần Ôn Duyên tặng đồ, hắn cũng không phải đều thu vô cùng cao hứng sao?Như thế nào thời điểm hiện tại nói đến những việc này, sai đều là một mình nàng?

Mã Tuệ Trinh một bên mang đồ vật hướng vào trong đi, một bên dưới đáy lòng yên lặng chửi thầm, bất quá những lời này nàng cũng chính là ngẫm lại, ngoài miệng là không có khả năng nói ra, Ôn Lương coi trọng mặt mũi, việc này nếu nói ra tới, kia chính là muốn chọc giận.

Sáng sớm hôm sau, Tống Giai Thiến liền mang theo bé gái tên Ninh Ninh, đi tới phòng ở bọn Ôn Duyên. Chu béo gọi mọi người, bởi vì thời điểm đêm qua trở về ba anh em Hình gia đều trong đội ngũ, cho nên cũng chỉ có Vệ Bình cùng Phác Tĩnh Nghiên còn chưa biết sự tình Ninh Ninh.

Bất quá Tạ Sâm nói, loại sự tình này biết hay không cũng không ảnh hưởng gì, hơn nữa càng ít người biết liền càng an toàn, không cần phải cố tình nói ra. Mọi người chỉ cần nhận thức bé gái tên Ninh Ninh này là được, nàng rốt cuộc là Tống Linh Linh hay Tống Ninh Ninh với mọi người mà nói cũng không có khác nhau quá lớn, Hình Tam cũng cho là như thế, cho nên mọi người cũng đều cam chịu không hề nhắc tới.

Dù sao mặt nạ Hình Tam thiên y vô phùng, chỉ cần không phải Ninh Ninh tự nguyện dùng nước thuốc đem mặt nạ bóc ra, ai cũng đều không thể nhìn thấy gương mặt thật của nàng. Huống hồ nước thuốc kia, Hình Tam cũng không có cho nàng.

"Đến bây giờ còn không có nhớ tới sao? Như thế nào sáng sớm tới giờ còn chưa nhớ tới……"

Tống Giai Thiến nghi vấn có chút vội vàng, ngày hôm qua trở về dọc theo đường đi cộng thêm đêm qua một đêm, Tống Linh Linh…… Không, hiện tại hẳn là kêu nàng Tống Ninh Ninh.

Tống Ninh Ninh hôn mê một đường cộng thêm một suốt đêm, Tống Minh Viễn liền phân cho Tống Giai Thiến trong phòng thủ Tống Ninh Ninh một suốt đêm. Nguyên bản bọn họ cũng chưa nghĩ Tống Ninh Ninh sẽ hồi tỉnh, nhưng ngày hôm sau thời điểm trời còn chưa sáng, tinh thần Tống Ninh Ninh sau khi mở mắt cư nhiên là tốt ngoài dự đoán! Chỉ là về việc vì sao xuất hiện ở bệnh viện thú cưng, cư nhiên một mảnh mơ hồ một câu đều nói không rõ!

Bất quá thân nhân cha con gặp lại nhau, Tống Ninh Ninh vẫn là không dám tin tưởng, khóc thở hổn hển, rốt cuộc vẫn là nữ hài tử, mạt thế buông xuống không thể không nói đánh sâu vào tâm trí nàng, Tống Minh Viễn cùng Tống Giai Thiến cũng là an ủi nàng lúc này mới dỗ không hề khóc.

Tống Giai Thiến chua xót tự trách nói ra bọn họ mấy năm nay đối với nàng lãnh đạm xem nhẹ, thấy Tống Ninh Ninh lại muốn khóc, lúc này mới nhanh chóng rời đề tài này, đem việc bọn họ như thế nào cứu nàng, mặt nạ trên mặt nàng là chuyện gì xảy ra giải thích một phen. Tống Ninh Ninh tính cách trầm ổn trưởng thành sớm, cho nên tuy rằng sợ hãi kinh dị, lại cũng khiến nàng dùng nỗ lực lớn nhất đem sự thật tiếp nhận.

Bởi vì sợ hãi cành mẹ đẻ cành con, ba người nói chuyện sau ba giờ, Tống Minh Viễn khiến cho Tống Giai Thiến đơn độc mang theo Ninh Ninh tới tìm Ôn Duyên bọn họ. Việc bọn họ ngày hôm qua cùng nhau ra vào khu an toàn, nghĩ đến người khu an toàn, nên biết đến, đều đã biết. Loại thời điểm này, vô luận như thế nào đều qua loa không được.

65. Chương 65

(Jeje: Phần xưng hô ở chương này hơi khó đặt, vì xét theo thân phận Linh Linh là cháu Tống Giai Thiến nên xưng hô là con, nhưng trong truyện Linh Linh gọi Tống Giai Thiến là tỷ tỷ nên để em hết từ nay về sau nhé nhé… Với lại gọi em cho nghe nó "bạch liên hoa" ^^)

"Như vậy em rốt cuộc là vì cái gì xuất hiện ở bệnh viện thú cưng kia? Còn chưa nhớ ra sao? Ninh Ninh em cẩn thận ngẫm lại, chị nhớ rõ em căn bản là không nuôi thú cưng nào a? Hơn nữa em vẫn luôn dị ứng với nước bọt mèo chó, sao có thể nuôi thú cưng?"

Nghi vấn của Tống Giai Thiến làm Tống Ninh Ninh theo bản năng gật đầu, "Em thật là không có nuôi thú cưng a……"

Một phòng đầy người đều đang nhìn chính mình, cái này làm cho Tống Ninh Ninh ngượng ngùng mà cúi đầu, nhưng nàng cũng biết sự tình rất quan trọng, tuy rằng ký ức nàng vẫn có chút hỗn loạn, nhưng rốt cuộc cũng biết nặng nhẹ, bởi vậy cũng đem hết toàn lực cau mày cẩn thận hồi ức, "Em sao có thể nuôi thú

cưng, trong khoảng thời gian gần đây tác nghiệp rất nhiều, mỗi ngày tới thời điểm chạng vạng mới ra khỏi thư viện, làm sao có thời giờ chiếu cố thú cưng gì……"

Tống Ninh Ninh chậm rãi buông lỏng mày, trừng lớn mắt, "Em nhớ ra rồi! Ngày đó, ngày đó là em cùng Diêm Húc cùng nhau ở thư viện! Thời điểm đi ra trời đã tối, sau đó chúng em đi đến đường nhỏ bên cạnh trường học, chúng em đang muốn đi lối nhỏ đến tiệm cơm đối diện ăn cơm, sau đó tới lấy xe! Sau đó có người lấy ra bản đồ lớn, hỏi đường ta…… Một người khác lại nhờ Diêm Húc hỗ trợ xem một chút kính viễn vọng ban đêm……"

Thời điểm nói tới đây Tống Ninh Ninh phảng phất cũng là hối hận không thôi, nàng cắn môi, cơ hồ dùng một loại ngữ khí biết vậy chẳng làm tiếp tục nói: "Em như thế nào ngốc như vậy! Lúc ấy phản ứng đầu tiên là tin bọn họ, căn bản cũng không hoài nghi! Nếu là những mánh khóe bịp người khác em có khả năng còn phản ứng lại, chỉ là bọn họ mặc quân trang, lúc ấy trời lại không sáng, quân xe quân trang, căn bản rất khó khả nghi! Sau đó…… Sau đó Diêm Húc tê liệt ngã xuống trước mắt em, thoạt nhìn thực suy yếu nói không nên lời, hắn chỉ là nhìn kính viễn vọng một chút, không…… Hình như là điều tiết một chút? Tóm lại hắn chưa kêu tiếng nào liền ngã trên mặt đất! Có điều em biết hắn là thanh tỉnh! Chờ em lấy lại tinh thần, em cũng đứng không yên…… Khẳng định là phía trên bản đồ kia bị bọn họ bôi cái gì! Sau đó em liền cả người vô lực chân cẳng nhũn ra…… Bọn họ đem chúng em túm đến trên xe, sau đó một đường đi thoải mái trống trải, bởi vì đầu óc thực vựng, căn bản cái gì đều phản ứng không kịp, em chỉ biết là bọn họ đem chúng em đưa tới một kho hàng ở Đông Giao, sau đó liền thật sự duy trì không được, hôn mê qua đi……"

Tống Ninh Ninh nói làm người ở đây càng không tìm nổi manh mối, quân xe quân trang? Kho hàng?

Nhưng những người khác tìm không ra manh mối, Hình Nhị hừ lạnh một chút, "Đối phó hai học sinh cũng dùng thủ đoạn như vậy, bọn họ thật đúng là tiểu tâm cẩn thận."

Tống Ninh Ninh bị hắn nói cũng là nói lý không rõ manh mối, Hình Nhị lại không nhìn nàng, chỉ là híp mắt nói: "Trước kia nghe nói có loại máy móc thủ đoạn hữu dụng này để bắt người. Kính viễn vọng kia đã được chỉnh tốt cơ quan, điều chỉnh tiêu điểm là tuyệt đối không chuẩn, người không hề chuẩn bị cầm lấy tới nhìn về phía phương xa, theo bản năng đều muốn điều tiết một chút tiêu cự. Chỉ là chỉ cần điều tiết một cái, cơ quan kính viễn vọng sẽ từ bên trong bắn ra hai thanh châm rất nhỏ, bay hướng về phía mắt người sử dụng kính viễn vọng, mà vị trí chúng nó bay tới cũng đã được tính toán, sẽ chỉ làm đôi mắt người bị hại đau đớn khó nhịn lại không thương tổn giác mạc. Tình hình chung kim tiêm đều có chứa các loại thuốc, chờ người bị bắn ngất đi, giác mạc đã bị lấy đi rồi, này vẫn là nhẹ, nghiêm trọng một chút, thận cũng không còn."

Hình Nhị nhìn về phía Tống Ninh Ninh, "Có điều tình huống các người không giống vậy, em cẩn thận suy nghĩ một chút, thời điểm các em tỉnh lại, đôi mắt bạn em, có phải hay không cũng không có xuất hiện vấn đề??"

Tống Ninh Ninh cảm thấy lúc này Hình Nhị cùng vừa rồi hoàn toàn bất đồng, nhưng nàng lại nói không nên lời là bất đồng nơi nào, chỉ là theo bản năng gật gật đầu nói: "Không có, đôi mắt hắn vẫn dùng tốt. Lúc trước em tỉnh lại, chúng em còn ở kho hàng kia, khi đó xung quanh một người cũng không còn, em thật sự thực sợ hãi, hơn nữa em……"

Thời điểm nói tới đây, Tống Ninh Ninh dừng một chút, nàng hai mắt đẫm lệ mà nhìn Tống Giai Thiến, vốn đang do dự, chỉ là sự kiện như vậy nếu không nói từ đầu tới cuối, có lẽ đến lúc đó sẽ ảnh hưởng kết cục

chỉnh thể, bởi vậy nàng hoãn khẩu khí, cắn răng tiếp tục nói: "Hơn nữa quần áo em…… Bị cởi bỏ, còn có quần…… Có điều em dám khẳng định! Em dám khẳng định không có phát sinh cái gì! Em không biết vì cái gì đến cuối cùng không có phát sinh loại chuyện này…… Chỉ có thể cảm tạ ông trời, thật sự cảm tạ ông trời! Tuy rằng lúc ấy chung quanh một người đều không có, nhưng em còn đang hoàn toàn bị dọa choáng váng, sau khi lung tung mặc xong quần áo kêu tỉnh Diêm Húc chạy ra bên ngoài…… Chỉ là thời điểm chúng em chạy ra đường lớn, phát hiện hết thảy đều thay đổi……"

Tống Ninh Ninh nuốt yết hầu một chút, hít vài hơi mới tiếp tục nói: "Chúng em cũng là nhìn thấy con đường kia mới biết được nơi đó là Đông Giao, theo lý thuyết đường này không nên có nhiều xe như vậy, chỉ là lúc đó trên đường toàn là xe, còn có rất nhiều người chửi rủa hoặc là đánh nhau, bọn họ giống như thực sốt ruột cũng thực hỗn loạn, bên trong còn có thật nhiều kẻ điên gặp người liền cắn…… Lúc ấy em chỉ là sợ hãi còn chưa nghĩ nhiều, chính Diêm Húc lôi kéo ta chạy trở về. Chúng em tránh ở phía sau đường mười mấy mét trộm quan sát, những thứ cắn người đó căn bản dùng từ kẻ điên không thể hình dung…… Bọn họ là ăn thịt người! Không phải cắn cắn thôi, là sẽ đem thịt người cắn rớt! Những người đó thoạt nhìn là đánh nhau cùng những kẻ cắn người đó dây dưa, em lúc ấy vô luận như thế nào cũng không dám tin tưởng thứ mình nhìn thấy, sau đó, chúng em là như thế nào trở lại kho hàng kia, em nghĩ không ra……"

Tống Ninh Ninh vừa nói vừa khóc, loại khóc thút thít này đã không còn là thứ nàng khống chế được, mọi người chỉ là dùng ánh mắt an ủi nàng, Tống Giai Thiến còn nhẹ nhàng vuốt ve phía sau lưng nàng cho nàng lực lượng, lại không dám cắt ngang nàng. Tống Ninh Ninh có thể tận lực bình tĩnh mà nói ra này đó, đối với một thiếu nữ mới vừa 19 tuổi mà nói, đã là chuyện cực kỳ không dễ làm.

Tiếp nhận khăn giấy Lương Hân đưa qua, Tống Ninh Ninh mạnh mẽ khởi động lại một cái tươi cười nói tiếng cảm ơn, nàng đã từ Tống Giai Thiến biết là Lương Hân cứu nàng, cho nên đối với Lương Hân, nàng tự nhiên có một loại cảm xúc bất đồng với người khác.

"Chúng em lúc ấy tránh ở kho hàng mãi cho đến nửa đêm, Diêm Húc nói, những thứ bên ngoài chính là tang thi trong điện ảnh, em thật sự không muốn tin tưởng, chỉ là loại âm thanh này bên ngoài vẫn luôn không dừng lại, bọn họ khi bị cắn kêu thảm thiết kêu rên, em ở kho hàng cách xa như vậy đều có thể nghe đầy đủ được…… Lúc ấy em chỉ cảm thấy tinh thần em đều sắp hỏng mất, có điều hai chiếc điện thoại di động cùng đồ vật sở hữu của chúng em đều bị những người đó cầm đi, chúng em toàn thân trừ bỏ quần áo cái gì đều không có, người muốn liên lạc cũng không liên lạc được, có điều…… Lại không dám đến bên ngoài cầu cứu……"

Thời điểm nói tới đây đôi mắt Tống Ninh Ninh càng ngày càng sáng, "Sau đó, bởi vì buổi tối ngày đầu tiên chúng em căn bản không dám ngủ, mãi cho đến thời điểm buổi chiều ngày hôm sau, chúng em hai người đói cực kỳ lại bị vây bên trong, có điều không dám đi ra ngoài cũng không dám ngủ. Liền ở lúc ấy, không biết có phải hay không bởi vì những người ở trên đường đều bị những con quái vật ấy ăn hết rồi…… Chúng nó cư nhiên tìm được kho hàng! Tiếng bước chân của chúng nó cùng nhân loại không giống nhau, rất chậm, rất chậm rất chậm…… Thời điểm ma sát mặt đất, sẽ xuất hiện loại âm thanh kéo dài thực khủng bố."

Nhớ tới lúc này làm Tống Ninh Ninh theo bản năng quơ quơ đầu, nàng hít sâu hai hơi bình tĩnh một chút, liền lập tức tiếp tục nói: "Có điều dù chúng nó chậm, em cùng Diêm Húc ở kho hàng tìm nửa ngày, trừ bỏ mấy cây hẳn là lúc trước dùng để cột lấy dây thừng bên ngoài chúng em, công cụ có thể sử dụng bảo hộ mình đều không có! Thật sự đến một cây gậy gỗ cũng không có! Thời điểm em tuyệt vọng cho rằng, chúng em có lẽ sẽ chết ở nơi đó, chúng em nghe được thanh âm xe! Là hướng kho hàng mở ra! Cũng không phải ở trên đường chạy, mà là ở trên mặt đất đầy bùn bên cạnh kho hàng! Em lúc ấy liền nghĩ, nhất định phải khiến chiếc xe này mang chúng em đi ra ngoài! Cho dù là những người xấu đó trở lại cũng không là gì, vẫn

tốt hơn bị những quái vật đó ăn! Người xấu cũng là người, lúc ấy tình huống lại hỗn loạn như vậy, nói không chừng còn có đường sống! Nếu phải đối mặt với những quái vật không cách nào câu thông đó, chúng em không chỉ có đói khát mệt nhọc lại tay không tấc sắt, thật là chết chắc rồi!"

Tống Ninh Ninh nói làm tất cả mọi người nhìn nàng một cái, cô bé này tuổi không lớn, nhưng ở trong nguy nan cư nhiên còn có thể làm được cân nhắc lợi hại, loại tâm tính này, bé trai cùng tuổi sợ là ít ai có thể làm được.

"Cũng may trời cao vẫn là giúp chúng em một phen, cũng không phải những người xấu đó, là một thúc thúc mang theo vợ hắn cùng hài tử bốn tuổi. Một nhà bọn họ vừa lúc từ phía Nam hướng Bắc đi, những đường lớn khác đều bị ngăn chặn, bọn họ muốn từ đường vòng đường núi xuyên qua, thời điểm đi ngang qua kho hàng nghe được chúng em kêu cứu mạng, lại thấy tang thi còn chưa vây lấy xung quanh kho hàng, liền mạo hiểm đem hai chúng em cứu lên xe."

"Cho nên hai người các em, là được nam nhân kia cứu, một đường hướng Bắc đi, mới có thể đi ngang qua bệnh viện thú cưng gia đình kia? Nhưng thời điểm chúng ta tìm được em cũng không phát hiện người khác? Em lại là vì cái gì tránh ở bệnh viện thú cưng đâu? Chẳng lẽ là hắn nửa đường bỏ các em xuống?"

Nghi vấn của Tống Giai Thiến làm Tống Ninh Ninh nhìn về phía nàng, "Là hắn đã cứu chúng em, hắn là người tốt, không chỉ mang theo chúng em lên đường, còn thực quan tâm chúng em có bị thương hay không. Phải biết rằng chúng em đi ba ngày ba đêm mới đến phố có bệnh viện thú cưng kia, tình huống ngay lúc đó thật sự đã không xong đến không cách nào hình dung, nếu không phải hắn một đường không chê chúng em còn bảo hộ chúng em…… Em cùng Diêm Húc, đã sớm không biết chết ở nơi nào."

"Tới cái phố kia rồi, các người có việc dừng lại phải không? Để tôi đoán một cái, từ Đông Giao đi hướng về phía Bắc, còn đi ba ngày rồi, khi đó cách khu an toàn hẳn là rất gần. Có lẽ, bởi vì em cùng Diêm Húc gia nhập, đem đồ ăn bọn họ nguyên bản chuẩn bị tốt vốn là cũng đủ ăn hết sạch, nam nhân trung niên kia không còn cách nào khác, chỉ có thể tạm dừng lại, nói là cho các người đi ra ngoài tìm đồ ăn, có phải hay không?"

Hình Nhị nói làm Tống Ninh Ninh thẹn thùng gật gật đầu, nàng đem đầu áp thấp thấp, ngữ khí cũng không giống vừa rồi lúc cao lúc thấp như vậy, "Em biết, em lúc ấy biết rõ ràng như vậy, lại còn làm bộ vô tri chiếm tiện nghi người khác, là không đúng. Chỉ là…… Em không muốn chết, nếu em đã chết…… Tóm lại em không thể chết được, tuy rằng ở trong lòng cũng khinh thường chính mình, em chỉ có thể da mặt dày quấn lấy bọn họ, khẩn cầu bọn họ có thể đem ta đưa tới khu an toàn. Em ở trong lòng phát thề, chỉ cần bọn họ đem ta đưa tới khu an toàn, em sẽ bảo ba ba cảm tạ bọn họ. Em sẽ không để bọn họ cứu không em, em cũng sẽ không ăn không trả tiền đồ ăn cho bọn họ…… Em thật sự đều nhớ kỹ, em chưa từng có nghĩ tới chỉ tiếp thu không hoàn lại, em không phải người tri ân không báo như vậy."

"Có điều làm em không nghĩ tới chính là, thúc thúc cứu các người thế nhưng một đi không trở lại!"

Hình Nhị nói làm Tống Ninh Ninh đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía hắn, nàng không nói gì, Hình Nhị lại là cười lạnh một chút tiếp tục nói; "Hắn hẳn là nói cho các người ở trong xe đợi hắn, chỉ là hắn đi rồi liền không trở về. Các người hai đứa nhóc choai choai, một nữ nhân, một đứa bé, đều không có năng lực chiến đấu, có thể tự bảo vệ mình đã miễn cưỡng. Các người có lẽ chờ tới chạng vạng? Hoặc không là tới khi nào? Tóm lại xuất hiện tình huống các người không thể không xuống xe. Liền tính người có tam cấp, các ngươi

cũng muốn xuống xe…… Huống chi cái phố kia cũng không có người nào, cho dù chiếc xe không bị tang thi vây, các ngươi chỉ sợ cũng là sẽ dọa hoảng không nhìn đường xuống xe chạy trốn……"

Tống Ninh Ninh cắn môi dưới rũ mắt xuống, "Đúng vậy, lúc ấy a di kia chính là sợ hãi, em cùng Diêm Húc khuyên như thế nào nàng không cần xuống xe chạy loạn nàng đều không tin chúng em, còn vẫn luôn nói cái gì ' hắn sẽ không trở lại' linh tinh, nghe nàng hình dung, thật giống như nàng dường như sáng sớm liền biết thúc thúc kia sẽ vứt bỏ chúng em! Em thực không thích nàng nói như vậy, rốt cuộc một đường kia nếu không có thúc thúc kia, mấy người chúng ta đã sớm chết! Lúc ấy Diêm Húc nghe nàng như vậy nói, sắc mặt liền rất khó coi. Tóm lại sau nàng lại không nghe lời chúng ta khuyên, thời điểm mới sáng sớm ngày hôm sau liền ôm hài tử xuống xe chạy, em cùng Diêm Húc chờ ở trong xe đến thời điểm giữa trưa ngày hôm sau, thật sự là các loại nguyên nhân làm cho vô pháp lại ở trong xe chờ đợi, liền xuống xe chạy tới bệnh viện thú cưng ven đường chờ bên trong…… Chúng cem vẫn luôn dựa vào việc ăn đồ ăn của mèo để chống đỡ, có điều, thúc thúc kia cũng không quay trở về."

Tống Ninh Ninh nói xong, Hình Nhị mắt trợn trắng, "Sẽ trở về mới là lạ, em căn bản không cần đối với hắn cảm kích, nếu tôi không đoán sai, hắn chính là một trong những quân lính trong xe lúc đó!"

Editor có lời muốn nói: Ý kiến riêng của mình về chương này

Thật sự mình rất thất vọng về Tống Linh Linh (hay gọi là Tống Ninh Ninh hiện tại). Mặc dù Hình Nhị vạch trần ra rằng người đàn ông đó cũng chính là một trong những kẻ bắt cóc bạn ấy trước đó, nhưng thời điểm khi ấy Ninh Ninh không hề biết chuyện đó nên đối xử với người ta như vậy là không chấp nhận được.

Người ta mang theo vợ con chạy trốn mà nghe tiếng kêu còn chạy lại cứu là có tâm lắm rồi, chỉ riêng việc đó thôi cũng đã đủ cho bạn ấy biết ơn suốt đời, chứ đừng nói là còn chăm sóc chia sẻ đồ ăn này nọ. Vậy mà vì sợ chết bạn ấy không chịu xuống xe đi kiếm đồ ăn, mặc dù bản thân là một phần nguyên nhân khiến người ta hết sạch đồ ăn. Sợ chết? Ai mà không sợ chết? Bạn ấy bảo bạn ấy sợ nên mặt dày xin xỏ, hứa khi đến khu an toàn sẽ kêu ba ba đền ơn các kiểu. Nhưng cũng không nghe bạn ấy kể là bạn ấy có ngăn cản thúc thúc đó xuống xe đi kiếm đồ ăn thay. Cũng không thấy bạn Diêm Húc xuống cùng giúp đỡ. Nói tóm lại cả hai bạn đều hèn nhát trốn trên xe để một người đàn ông trung niên có vợ và con đi kiếm đồ ăn dùm, lại còn có cái tư tưởng hết sức ỷ lại "bảo ba ba cảm tạ". Tại sao không phải chính bản thân mình làm gì đó đền đáp mà phải là ba ba? Tống Ninh Ninh có bao giờ nghĩ tới, nếu như ba ba của bạn cũng chết hoặc biến thành tang thi rồi thì sao? Rồi còn cái gì mà "ta thực không thích nàng nói như vậy", chồng người ta có ơn cứu mạng lại chạy đi kiếm đồ ăn cho mình, ít nhất Ninh Ninh cũng nên có sự tôn trọng và cảm thông cho người vợ. Cho dù bà ta có chửi bạn ấy là cái gì đi nữa thì cũng phải chấp nhận, còn đang ăn ở nhờ người ta ơn còn chưa đền đáp nổi vậy mà trong lòng đã có loại tư tưởng này. Mình cảm thấy bạn Ninh Ninh giống như cảm thấy người phụ nữ này phiền phức các kiểu cho nên không thích. Nhưng không biết lúc bạn mặt dày xin người ta để khỏi phải xuống xe kiếm đồ ăn có nghĩ tới bản thân mình cũng phiền phức như vậy không?

Tóm lại mặc dù bạn ấy nói rất nhiều, sử dụng các loại độc thoại nội tâm để thể hiện mình không cố ý mình không muốn vậy mình không phải đứa vô ơn đâu vân vân… nhưng theo ý kiến của mình thì Ninh Ninh cũng chẳng phải người tốt lành gì, đóa bạch liên hoa bị mẹ ghẻ chèn ép đạp xuống bùn nhưng vẫn không hôi tanh mùi bùn các kiểu. Cuối cùng thì để bản thân khỏi chết đói bạn ấy và Diêm Húc vẫn xuống xe đấy thôi, nếu như ngay từ đầu làm vậy đi kiếm đồ ăn thì có phải tốt hơn không. Kể cho lắm vào phần lớn cũng toàn là bao biện cho bản thân là chính, hoàn toàn không hề có thái độ ăn năn hối cải. Nếu như tác giả không cho vị thúc thúc này là một trong những tên bắt cóc Ninh Ninh như Hình Nhị nói thì chắc hình tượng bạn này còn tuột dốc nhiều hơn nữa. Đúng là cha mẹ thế nào con cái thế nấy, toàn để chuyện đã rồi mới nhào lên la gào hối hận tìm cách sửa chữa. Tống Minh Viễn và Tống Giai Thiến không quan

tâm nên khiến cho Tống Linh Linh bị mẹ ghẻ gây áp lực rời nhà để đến khi con mình gặp nạn mới cuống quít chạy đi tìm người giúp. Tống Linh Linh cũng vậy, mặt dày cùng bạn học mình không chịu xuống xe kiếm đồ ăn chiếm tiện nghi người khác xong để người ta biến mất không quay lại mới bày đặt cái gì mà "khuyên can" vợ người ta (ờ mà hình như cũng không nghe bạn ấy bảo là hối hận về hành động của mình). Cái nhà này chả ai tốt, chẳng qua đứng về phe nhân vật chính nên phải tẩy trắng để cho phù hợp thôi.

66. Chương 66

"Cái gì? Anh nói người cứu Ninh Ninh bọn họ, chính là người thuộc lực lượng quân lính trong xe? Vì cái gì?"

Hình Nhị nhìn Tống Giai Thiến, lại nhìn Tống Ninh Ninh nói: "Trước nói lượng lượng quân lính trong xe, bất luận bọn họ là người nào, nếu dùng loại thủ đoạn này đối phó các ngươi, nhất định là có nguyên nhân. Tôi vừa rồi nói, một chiêu kia của kính viễn vọng, có tác dụng lớn nhất nhằm vào việc lấy giác mạc, nhưng nếu chỉ là đơn thuần làm một người té xỉu, phương pháp có rất nhiều, vì cái gì phải phiền toái như vậy? Nguyên nhân chỉ có một, bọn họ cảm thấy dùng kính viễn vọng ngược lại là đơn giản nhất, này liền thuyết minh, công phu này đối với bọn họ nói tới ngược lại càng thêm quen thuộc dễ thao tác. Cho nên, thân phận bọn họ không khó suy đoán, chỉ sợ cũng là thường dùng loại phương pháp này tiến hành phạm tội, chỉ là, nếu bọn họ thật là vì giác mạc……"

Hình Nhị còn chưa nói xong, hắn thẳng tắp mà nhìn đôi mắt Tống Ninh Ninh. Nhưng người ở đây đều minh bạch, nếu đám người kia thật là vì giác mạc, như vậy Tống Ninh Ninh cùng nam hài kêu Diêm Húc kia, hiện tại khả năng đã sớm nhìn không thấy……

"Còn có, sau khi những người đó đắc thủ, trực tiếp đem bọn họ đưa đến bên trong kho hàng, chỉ điểm này tôi liền biết bọn họ cũng không phải hướng về phía giác mạc. Phải biết rằng lấy giác mạc cùng thận, đều là giải phẫu cực kỳ tinh vi. Căn bản không giống như lời đồn đãi, chỉ ở trong phòng tắm một khách sạn liền có thể đạt tới. Liền tính thật sự thông qua thủ đoạn bạo lực miễn cưỡng lấy đi thận, người bị cướp nội tạng kia cũng là hẳn phải chết không thể nghi ngờ, mà giải phẫu giác mạc càng cần phải sống, nếu không ở hoàn cảnh riêng biệt tiến hành giải phẫu, liền tính miễn cưỡng lấy được giác mạc, phỏng chừng cũng là không có biện pháp sử dụng lần thứ hai, cho nên bọn họ cần gì phải lăn lộn một phen kia đâu? Nếu đám người kia sau khi cướp Tống Ninh Ninh bọn họ, trực tiếp hướng kho hàng. Vậy thuyết minh, lúc trước bọn họ đã định sẵn, bọn họ căn bản là không phải vì nội tạng, chỉ là cần mạng người!"

Hình Nhị nói làm tất cả mọi người khẩn trương lên, "Mạng người? Mạng người…… Bọn họ…… Là vì mạng…… Vì mạng ai?"

Thời điểm Tống Giai Thiến hỏi cái này lời nói cơ hồ có chút phát run, nàng như thế nào cũng không thể tưởng tượng được, chính cháu gái của mình cũng có khả năng bị người xấu không biết tránh ở địa phương nào theo dõi, sao có thể đâu……

Hình Nhị gợi lên khóe miệng nhìn Tống Giai Thiến liếc mắt một cái, "Này đã có thể khó mà nói, tuy rằng nhìn từ phía bên ngoài, đám người kia dùng chiêu kính viễn vọng tương đối tàn nhẫn lên người Diêm Húc, nhưng này cũng rất có khả năng chỉ bởi vì hắn là nam. Đám người kia nói không chừng đều chỉ là vì

tránh cho phiền toái, cho nên mới dùng biện pháp có chút tàn nhẫn như vậy với hắn. Mà Tống Ninh Ninh là nữ, tự nhiên liền dùng biện pháp tương đối ' ôn nhu ' một chút. Bất quá này đều khó mà nói, muốn đơn giản biết rõ ràng bọn họ là vì mạng ai, vậy cần xem, ai có giá trị bị cướp đi."

Hình Nhị nói làm Tống Ninh Ninh có chút khổ sở mà rũ mắt xuống, "Là em. Tuy rằng em nói không nên lời vì cái gì, nhưng em biết bọn họ là hướng về phía em tới, Diêm Húc chỉ là bị em liên lụy, hắn không chỉ có bị em liên lụy cùng nhau tao ngộ bắt cóc, hắn còn……"

Nhìn Tống Ninh Ninh xoạch xoạch rớt nước mắt xuống, Tống Giai Thiến đột nhiên nghĩ tới sự tình Tống Ninh Ninh cảm nhiễm virus tang thi lúc trước, nàng thở dài, nhẹ nhàng sờ sờ phía sau lưng Tống Ninh Ninh, nói: "Diêm húc…… Hắn có phải hay không……?"

Nói chưa dứt lời, Tống Giai Thiến nói làm Tống Ninh Ninh khổ sở nức nở lên, "Không…… Em không biết…… Chúng em tránh ở bệnh viện thú cưng, ngay từ đầu những động vật nhỏ đó cũng chỉ là có chút nôn nóng, rốt cuộc hoàn cảnh bên ngoài biến thành như vậy, chúng nó thính giác nhạy bén cảm xúc trở nên mẫn cảm cũng là bình thường, chúng em căn bản không có nghĩ nhiều. Diêm Húc thích động vật nhỏ…… Chúng em ở bên trong mấy ngày này, hắn đều là cùng những con mèo nhỏ chó nhỏ đó cùng nhau vượt qua, hắn thích cho chúng nó ăn, còn nói nếu được cứu trợ, liền đem chúng nó mang theo, không cho chúng nó lưu lại tao ngộ nguy hiểm……" *(Jeje: Đây mới là thánh phụ chân chính hố đồng đội! Bỏ rơi người cứu mạng nhưng sẵn lòng cứu giúp mèo con chó con thời mạt thế! Đề nghị anh Sâm kham thảo học theo!)*

Sau khi nói tới đây, Tống Ninh Ninh liền nói không nổi nữa, tuy rằng không có gào khóc, chỉ là nghẹn ngào nước mũi đều chảy ra, Tống Giai Thiến vừa định nói khổ sở thì đừng nói nữa, nhưng Tống Ninh Ninh lại nắm tờ khăn giấy hỉ nước mũi, hà hơi nói: "Thời điểm buổi tối ngày thứ ba hắn bị một con mèo phát tính cào bị thương, ngay từ đầu hắn nói thẳng không có việc gì không có việc gì, chỉ là sau lại không biết vì cái gì đem những con mèo nhỏ chó nhỏ đó đều nhốt lại. Theo tính cách hắn, này tuyệt đối không có khả năng không có nguyên nhân, có điều em hỏi hắn vì cái gì, hắn lại không nói. Chỉ là hắn không thể gạt được em, chúng em từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hắn hành động sau lưng đại biểu cho hàm nghĩa gì, em liền tính phỏng đoán không ra mười phần, bảy tám phần vẫn là có thể. Cho nên em liền hỏi hắn, cậu có phải cảm giác được cái gì hay không, không được phép gạt tớ."

Tống Ninh Ninh nuốt yết hầu một chút, lau lau không chịu khống chế nhỏ giọt xuống dưới nước mắt, "Lúc ấy Diêm Húc cười cùng em nói, không phải chuyện lớn gì, chỉ là phòng bị với chưa xảy ra thôi, kế tiếp em không cần làm gì chỉ cần ở bên hắn là được. Hắn nói từ nhỏ đến lớn đều là hắn nhường em, lúc này đây vô luận như thế nào muốn em nghe hắn, hắn nói rất đúng nghiêm túc vô cùng, em không biết như thế nào, lúc ấy liền sợ hãi, em không phải sợ hắn, em chính mình cũng không biết em sợ chính là cái gì…… Cho nên tuy rằng sau hắn lại kiên trì ở gian kho hàng nhỏ cách vách em, nhưng em vẫn lén lút qua xem. Có thể là trong lòng có dự cảm gì đi, em biết Diêm Húc lúc ấy nhất định là có chuyện gì đã xảy ra, chỉ là thời điểm em nhìn thấy hắn ngã trên mặt đất hôn mê bất tỉnh, mặc dù đã làm tốt chuẩn bị trong lòng, cũng vẫn là sợ hãi! Em…… Em ma xui quỷ khiến……"

Tất cả mọi người nghe tập trung tinh thần, chỉ có Hình Tam khóe miệng hơi hơi gợi lên tới, hắn từ khi đem mặt nạ đeo lên cho Tống Ninh Ninh, cả người có chỗ nào đó không giống, sau khi trở về khu an toàn cũng không mang khẩu trang kính râm, biểu tình gương mặt, ngược lại so với mọi người tưởng tượng lại nhiều hơn nhiều.

"Em, em lúc ấy cũng không biết nghĩ như thế nào, liền cảm thấy hắn hôn mê cùng với việc hắn bị mèo cào

bị thương không khỏi liên quan…… Nghĩ tới thời điểm người bị rắn cắn bị thương đều phải dùng miệng đem máu độc hút ra, cho nên em……"

"Cho nên em liền dùng miệng hút miệng vết thương hắn bị mèo cào, ý đồ muốn đem thứ em cho rằng là ' độc tố ' hút ra." *(Jeje: Dùng miệng đem máu độc hút ra không chỉ có nguy cơ làm độc lan nhanh hơn đến tim mà còn có thể bị nhiễm trùng vết thương, chỉ có phim với sách mới chơi kiểu đó được thôi chứ ngoài đời thì… =.=)*

Hình Tam nói làm Tống Ninh Ninh cắn môi gật gật đầu, nàng cũng biết ý nghĩ của mình thực ngốc thực buồn cười, chỉ là lúc ấy nàng thật sự không thể nghĩ ra được biện pháp nào khác, nàng nếu cái gì đều không làm, tinh thần nàng sẽ chịu không nổi loại tra tấn này. "Chỉ là không biết tinh thần quá mức khẩn trương hay vì cái gì…… Em sau khi hút xong, còn chưa kịp nhìn xem có thành quả hay không, liền mất đi ý thức……"

"Cái này rốt cuộc minh bạch, vì cái gì em trên người rõ ràng không có dấu vết thương tổn, lại vẫn cảm nhiễm virus tang thi."

Tống Giai Thiến than thở làm hốc mắt Tống Ninh Ninh lại đỏ, Tống Giai Thiến cũng ý thức được vừa rồi chính mình nói không đúng, nhưng hối hận cũng có chút chậm, Tống Ninh Ninh ngẩng đầu đối với nàng khó coi mà cười cười, rồi sau đó thấp thấp nói: "Em biết, tuy rằng em được cứu nên cao hứng, chỉ là Diêm Húc hắn……"

Tống Giai Thiến bỗng nhiên nhớ tới, thời điểm lúc ấy nàng cùng Tống Minh Viễn tìm được bệnh viện thú cưng gia đình kia, đi vào thực sự phí một phen thời gian, hơn nữa lúc ấy nếu không phải nhìn thấy Tống Ninh Ninh ngã vào mặt đài dưới cửa kính lầu hai, bọn họ rất có khả năng bắt đầu tìm người cũng lãng phí khá nhiều thời gian. Hiện tại nàng mới nhớ tới, kia giống như là nhà ở có một gian cửa sổ sát đất duy nhất ở lầu hai, hơn nữa, nơi đó cũng căn bản không phải kho hàng gì……

Tống Giai Thiến miệng khẽ nhếch mà như suy tư gì, chẳng lẽ là Diêm Húc sau khi tỉnh lại, hắn đem Tống Ninh Ninh chuyển qua địa phương thấy được ở lầu hai kia? Có điều đại bộ phận người sau khi cảm nhiễm virus tang thi, đều là lâm vào hôn mê, thời điểm tỉnh lại lần nữa, cũng đã biến thành tang thi, nếu biến thành tang thi, sao có thể từ bỏ 'đồ ăn' ngay bên miệng?

(Jeje: Nếu đây là một bộ ngôn tình với Ninh Ninh là nữ chính và Diêm Húc là nam chính thì nó sẽ như thế lày =))) Mẹ nữ chính mất sớm, cha cưới vợ kế sinh con trai, nữ chính bị mẹ kế chèn ép rời gia đình nhưng vẫn nhẫn nhục chịu đựng quyết tâm vươn lên. Nam chính là thanh mai trúc mã từ nhỏ, vẫn luôn thầm mến nữ chính. Khi mạt thế xảy ra, bọn họ bỏ trốn đến một bệnh viện thú cưng, nam chính bị mèo cào cảm nhiễm tang thi virus, nữ chính bạch liên hoa vì cứu người liều mạng hút độc vô tình cảm nhiễm virus bất tỉnh. Sau đó nam chính tỉnh lại biến thành tang thi vương thấy nữ chính vì mình như vậy vừa yêu vừa đau đớn vì thân phận cuối cùng tìm cách để người khác tìm thấy nữ chính cứu giúp xong bỏ đi. Nữ chính nhờ có vầng hào quang chói sáng nên không biến thành tang thi mà vô tình thức tỉnh dị năng nào-đó-vô-cùng-bá-đạo, tưởng rằng nam chính đã chết bắt đầu từ bạch liên hoa chuyển sang hệ nữ cường gặp thần giết thần gặp Phật giết Phật, trả thù mẹ kế, xây dựng căn cứ, thu phục một đống tiểu đệ tiểu muội theo sau. Sau đó gặp lại phát hiện nam chính chưa chết lại bắt đầu từ hệ thanh mai trúc mã chuyển sang ngược luyến tàn tâm. Cuối cùng nữ chính tìm ra vaccine chống tang thi, cứu vớt thế giới, biến nam chính lại thành người, hai người bọn họ sống bên nhau hạnh phúc trọn đời. The end!

Rất tiếc đây là đam mỹ. Và sorry vì lần này viết cảm nhận hơi dài nhưng mà t nhịn không được =]]])

Nhưng nếu không phải Diêm Húc làm, vậy là ai? Vấn đề là, đối phương đem Tống Ninh Ninh đưa đến lầu hai, liền đủ để thấy đối phương có lòng tốt, hơn nữa đối phương còn đem Tống Ninh Ninh đặt ở vị trí tương đối dễ nhìn thấy như vậy, hiển nhiên cũng là hy vọng có người có thể tới cứu nàng. Chỉ là lúc ấy Tống Ninh Ninh đã hút máu Diêm Húc, theo lý thuyết đã bị cảm nhiễm, chẳng lẽ là lúc ấy còn chưa hiển lộ ra bệnh trạng? Hay là…… Thời điểm Diêm Húc tỉnh lại Tống Ninh Ninh cũng chưa có bệnh trạng gì, bởi vậy hắn chỉ nghĩ có người tới cứu nàng, vì tránh cho tình hình chính mình phát cuồng làm bị thương đến Tống Ninh Ninh, cho nên hắn một mình rời khỏi?

"Tiểu…… Thiến Thiến tỷ tỷ, chị suy nghĩ cái gì?"

Biết Tống Ninh Ninh vừa rồi định kêu mình "tiểu cô", Tống Giai Thiến cười lắc lắc đầu: "Không có gì, chỉ là Ninh Ninh, thời điểm chúng ta đến, bên trong bệnh viện thú cưng kia cũng chỉ có một mình ngươi, chúng ta không có nhìn thấy Diêm Húc, tang thi cũng không có. Mèo chó theo như lời ngươi đích xác đều bị người nhốt lại, hơn nữa…… Thời điểm chúng ta đi vào cũng phí một phen công phu, là có người cố ý chế tạo chướng ngại không cho người khác dễ dàng đi vào như vậy, chị nghĩ, nói không chừng là Diêm Húc, hắn vì bảo hộ em……"

Tống Giai Thiến nói làm Tống Ninh Ninh mở to hai mắt, "Chị là nói…… Diêm Húc hắn chưa có chết?!"

Tống Giai Thiến nhìn Tống Ninh Ninh, nàng duỗi tay sờ sờ đầu Tống Ninh Ninh, nhẹ nhàng mà cười một chút, "Chúng ta đều là hy vọng như thế, chỉ là chị không có cách nào cho các em bất kỳ cam đoan gì. Bất quá, chị nghĩ khả năng lớn nhất, hắn là hắn đem em chuyển tới lầu hai. Em nói em là ở kho hàng mất đi ý thức, kho hàng kia chị cùng anh trai đều thấy, là ở phía cuối lầu một. Nói cách khác, là có người đem em chuyển đến lầu hai, đối phương làm như vậy mục đích đơn giản là bảo hộ em, chỉ là thời điểm chúng ta đi vào trừ em ra không có phát hiện những người khác ở bên trong, cho nên, nếu chị đoán không sai, hắn là do Diêm Húc làm."

Tống Ninh Ninh cười khóc, vừa khóc vừa cười, miệng nàng lẩm nhẩm lầm nhầm không biết nhắc mãi cái gì, có điều Tống Giai Thiến biết, Tống Ninh Ninh giờ này khắc này là cao hứng, nếu không biết nội tình, nàng có lẽ còn nghĩ rằng Tống Ninh Ninh cùng Diêm Húc là một đôi tình nhân bé nhỏ, bất quá nàng rất rõ ràng, giữa hai đứa nhỏ này là tình bạn giản dị chân thành tha thiết nhất, bọn họ từ nhỏ lớn lên cùng nhau, cảm tình so với anh em ruột không khác gì nhau.

"Ai, trọng điểm không phải ở trên đám người xấu kia sao, các người tách đề tài như vậy, tôi về sau không giúp các người phân tích."

Hình Nhị nói làm Tống Ninh Ninh lại ngẩng đầu lên, nàng không hy vọng nhất thúc thúc kia là người xấu, rõ ràng là hắn cứu bọn họ, sao có thể là người ngay từ đầu thương tổn bọn họ đâu……

Lại lần nữa được mọi người chú ý, cái này làm cho Hình Nhị không lớn không nhỏ mà khẽ hừ một tiếng, mới tiếp tục mở miệng, "Vừa rồi nha đầu nói có người muốn chiếm tiện nghi nàng, này không phải giải thích ngay từ đầu đám người kia có mục đích sao? Tuy rằng không biết đây có phải mục đích cuối cùng hay không, nhưng rõ ràng, bọn họ tuyệt đối không đơn giản là bắt cóc làm tiền đơn giản như vậy. Nếu là

vì tiền tài trong nhà đem nàng bắt cóc, không đạo lý đem theo tiểu tử kêu Diêm Húc kia mang theo, loại hành vi phạm tội này dưới tình hình chung là vô cùng tinh vi không có khả năng phân biệt sai, nhưng bọn họ giống như căn bản không để bụng trói nhiều thêm một người, hơn nữa…… Nếu tôi chưa nói sai, bọn họ căn bản là không có bất luận ngụy trang gì, em thấy được mặt bọn họ đi?"

Hình Nhị càng nói, sắc mặt Tống Ninh Ninh càng khó xem, nàng vô cùng nhanh chóng gật gật đầu, "Đúng vậy, có điều ánh sáng lúc đó rất tối…… Nhưng mà, thật là không có ngụy trang, bởi vì không có ngụy trang, cho nên chúng ta mới căn bản không có bố trí phòng vệ."

Hình Nhị nhún vai, "Cho nên nói a, bọn họ ngay từ đầu không tính toán cho các người tồn tại đi khỏi kho hàng kia, làm gì còn cố sức che mặt."

Editor có lời muốn nói: Vậy là thêm một chương thút tha thút thít nữa mà vẫn chưa biết được cái gì quan trọng =.= Nói thật cho dù là nhân vật chính đi nữa cũng không nên kể lan man như vậy, huống hồ Tống Ninh Ninh chỉ là nhân vật phụ. Hy vọng chương sau tác giả kết thúc hồi tưởng giùm mình =.=

67. Chương 67

"Cái gì? Anh nói bọn họ còn muốn giết Ninh Ninh bọn họ?"

Tống Giai Thiến thay đổi sắc mặt, một đôi mắt thẳng tắp mà nhìn chằm chằm Hình Nhị.

Hình Nhị nho nhỏ mà mắt trợn trắng, "Bằng không thì sao? Tuy rằng lúc ấy ánh sáng tối, nhưng cũng không bài trừ có một phần vạn khả năng khác đi? Hơn nữa nha đầu vừa rồi cũng nói bọn họ ngay từ đầu chỉ là đầu mơ hồ, nhưng cũng không có hoàn toàn ngất xỉu đi a. Huống hồ liền tính hoàn toàn hôn mê đi, kia thời điểm ngay từ đầu nói chuyện cũng là có tiếp xúc chính diện đi? Thanh âm cùng hình dáng bộ mặt cùng thân hình, hiện giờ đều là manh mối mấu chốt. Nếu những người đó có nghĩ tới việc muốn đem nha đầu hai người bọn họ thả ra, nhất định sẽ bảo đảm hai người này đối với bọn họ sẽ không có chút ấn tượng chính xác nào, nhưng hiển nhiên bọn họ cũng không có làm như vậy. Hơn nữa nếu tôi không đoán sai, bọn họ lúc ấy nhất định là chờ không kiên nhẫn được, cho nên…… Nha đầu em cẩn thận suy nghĩ một chút, ngày phát sinh sự tình đó, là ngày mấy em nhớ không?"

Tống Ninh Ninh thấy Hình Nhị hỏi như thế, lập tức cúi đầu cẩn thận hồi ức, nàng cau mày vừa định hai giây, liền lập tức thả lỏng mày, ngẩng đầu vạn phần xác định nói: "Là ngày 21! Bởi vì bắt đầu có lời đồn đãi ca bệnh sốt cao kia là bệnh lây nhiễm, mà trường học chúng ta thực không khéo chính là nơi đầu tiên phát hiện có ca bệnh sốt cao. Chuyện ngay từ đầu bị hiệu trưởng áp xuống, sau lại là phụ huynh học sinh đến trường học gây sự, hiệu trưởng lúc này mới nói từ ngày 15 bắt đầu nghỉ học nửa tháng về nhà ' kiểm tra sức khoẻ '…… Chỉ là lời tuy nói như vậy, nhưng kỳ thật cũng không phải quy định cứng nhắc, chỉ là cấp cho những phụ huynh học sinh không yên tâm đó một cái cớ, cũng cấp cho trường học chính mình một cái bậc thang (*). Nếu thật muốn về nhà ' kiểm tra sức khoẻ ', là yêu cầu cha mẹ hai người tự mình gọi điện thoại nghiệm chứng. Mà em cùng Diêm Húc và đại đa số học sinh giống nhau, đều không có lựa chọn về nhà ' kiểm tra sức khoẻ ', vẫn là lựa chọn ở trong trường đi học bình thường."

(*) Cấp cho bậc thang: ý chỉ cấp cho một đường lùi. Thường được dùng khi lâm vào hoàn cảnh khó khăn nên chuẩn bị trước đường lùi, hoặc khi hai người tranh cãi một trong hai bắt đầu đuối lý thì người còn lại sẽ cho đối phương một đường lùi (vd như ôn hòa lại, tặng lợi ích, khuyên bảo khôn khéo,…) để người kia vừa có thể ngừng tranh cãi mà vừa không bị mất mặt. Cái này ai đọc nhiều truyện TQ rồi thì chắc biết, nhưng mà mình vẫn giải thích cho những bạn nào mới đọc ^^

Tống Ninh Ninh hồi ức tình huống ngay lúc đó, càng nói trong lòng liền càng minh bạch là chuyện như thế nào, "Chỉ là sau lại không biết sự tình như thế nào liền trở nên nghiêm trọng, phụ huynh tới trường học gây chuyện ngày càng nhiều, hơn nữa nghe nói không chỉ có trường chúng em, lúc ấy đại trung tiểu học các nơi trên cả nước đều có chút rối loạn. Rất nhiều phụ huynh học sinh đã bắt đầu không tín nhiệm trường học, tuy rằng hiệu trưởng chúng em không muốn thừa nhận, có điều ca bệnh sốt cao vẫn là một người tiếp một người ở trong trường học xuất hiện. Cho nên sau này, các phụ huynh vẫn luôn nháo đến khi hiệu trưởng nói toàn thể nghỉ học mới bỏ qua. Chuyện này nháo cũng coi như không nhỏ, hơn nữa cũng không chỉ một mình trường chúng em như thế này, hiệu trưởng tuyên bố nghỉ học bắt đầu từ ngày 22, em cùng Diêm Húc cũng là vì cái này, mới có thể ở thư viện suốt một ngày. Bởi vì rất nhiều tư liệu nếu không đề cập tới tìm đọc trước, đến lúc đó về nhà cũng cũng không có biện pháp hoàn thành. Nếu nói những người xấu đó là chờ không kịp, từ phương diện này nói tới ngược lại cũng không khó giải thích, có điều em không phải học sinh nơi khác, nhà của em cũng ở thành phố A này, nếu thật sự hướng về phía em tới, em có trở về nhà hay không cũng không có ảnh hưởng bọn họ, vì cái gì một hai phải ở trường học động thủ, còn liên lụy Diêm Húc……"

Hình Nhị nhìn nhìn Tống Ninh Ninh, lại nhìn nhìn Tống Giai Thiến, nghĩ đến Ôn Duyên lúc ấy trở lại trên xe nói quan hệ gia đình Tống Minh Viễn, hắn "Hắc hắc" mà cười quái dị hai tiếng, nhìn Tống Ninh Ninh nói: "Đương nhiên là bởi vì…… Có người không muốn thời điểm em ở nhà đợi đã xảy ra chuyện a. Em nghĩ a, em nếu ở trong trường học xảy ra chuyện, việc này cũng chỉ là 'sự kiện ngẫu nhiên'. Hơn nữa nếu quan hệ xã hội của em đơn giản, việc này rất có khả năng cuối cùng liền định luận thành em bị xui xẻo, nhiều nữ học sinh như vậy ai bảo em lại bị chọn trúng, giống như bốc thăm, kẻ bắt cóc theo dõi em, ai mà biết. Nhưng nếu em về nhà…… Kia có thể không còn giống, việc này chính là có nhằm vào, ai cùng em có thù oán, em chết đối với ai có lợi? Nếu tra xuống chút nữa mà nói, vốn dĩ người có quan hệ, rất khó chân chính phiết sạch sẽ."

Hình Nhị nói làm Tống Ninh Ninh cùng Tống Giai Thiến đều ngây dại, đặc biệt là Tống Ninh Ninh, nàng chậm rãi chớp chớp mắt, không thể tưởng tượng mà thấp thấp nói: "Anh là nói…… Có người muốn em chết……"

Hình Nhị mắt trợn trắng, "Có muốn khiến ngươi chết hay không tôi không đưa ra kết luận được, nhưng tôi có thể khẳng định có người không muốn em sống tốt, hơn nữa người này rất có khả năng là bên cạnh em. Bất quá người này cũng thật đủ tàn nhẫn a, thà rằng tiện thể mang theo một người vô tội cũng muốn ở một ngày cuối cùng bắt em, còn cho là siêu thị mua một tặng một, tâm cũng thật tàn nhẫn."

Ngoài dự kiến mọi người, sau khi được câu trả lời của Hình Nhị, Tống Ninh Ninh thế nhưng cực kỳ bình tĩnh, ngược lại là Tống Giai Thiến, sắc mặt khó coi tới nông nỗi nhất định, hơn nữa ánh mắt cũng không mở lớn, phảng phất như nghĩ tới người nàng muốn diệt trừ cho sảng khoái.

Nhưng thật ra Hình Nhị uống nước miếng thuận thuận yết hầu, rất có hơi nói chuyện say sưa tiếp tục nói: "Bất quá người tính không bằng trời tính a, bọn họ ngàn tính vạn tính cũng không thể nghĩ được, đêm khuya ngày 21 đến rạng sáng ngày 22, là thời điểm đám người bị cảm nhiễm virus tang thi đầu tiên thức tỉnh, những người bệnh sốt cao có hơn phân nửa đều biến thành tang thi, khu vực hoạt động bên trên phía

trước trăm cay ngàn đắng trong tối ngoài sáng nhắc nhở không cần đến nhân viên dày đặc, những người đó không nghe khuyên bảo, không để trong lòng, đám người thứ nhất liền gặp họa. Mà đám người bắt đi các em, bọn họ cũng nhất định là thu được tin tức trước, bằng không sẽ không ở thời khắc như vậy ném toàn bộ các ngươi rời khỏi, thật sự nói một câu, ngươi cũng thật hẳn là cảm tạ mạt thế tới, tuy rằng không nên nói như vậy, giảng giải theo hướng ích kỷ, có em hay không, mạt thế đều sẽ bùng nổ, chỉ là mạt thế bùng nổ lại cứu các em một cái mạng, cũng bảo vệ thân mình em."

Nghe xong Hình Nhị trước sau phân tích, Tống Ninh Ninh trong lòng đã mơ hồ biết là ai phải đối phó chính mình, chỉ là tâm tình sau khi biết chân tướng, xa không có phẫn nộ như nàng ngay từ đầu tưởng tượng, nàng chỉ là còn rối rắm một vấn đề, "Có điều anh vì cái gì nói, thúc thúc đã cứu chúng ta là người xấu?"

Hình Nhị: "Các em không phải ở kho hàng Đông Giao?"

Tống Ninh Ninh: "Đúng vậy, nhưng việc kia có thể đại biểu cho cái gì đâu?"

Hình Nhị: "Kho hàng kia là vứt đi đi? Em đã nói bên trong cái gì đều không có."

Tống Ninh Ninh: "Là vứt đi, có điều kia thì thế nào?"

Hình Nhị cười cười không nói lời nào, từ bàn trà phía dưới lấy ra giấy Chu béo cố ý làm ra, giấy mỏng này cơ hồ trong suốt lại đặc có tính dai, cơ hồ không xé được.

Nguyên bản tác dụng giấy này là khắc đồ họa đường bộ ở trên bản đồ, nhưng Hình Nhị căn bản nói trình tự làm việc kia, hắn trực tiếp tất tất tác tác mà vẽ ra khu vực đại khái trên giấy, rồi sau đó mới vẽ mấy đường nhỏ từ Đông Giao đến khu an toàn, vừa vẽ vừa nói: ""Hắn cùng em nói đều bị ngăn chặn cho nên muốn vòng đường núi, chỉ là em xem, liền tính này, này, còn có này."

Hình Nhị vừa vẽ vừa viết dấu hiệu ở trên đường bộ, "Liền tính ba con đường này đều bị ngăn chặn, lối rẽ bên cạnh này thì sao? Liền tính lỗi rẽ đại lộ bình thường đều bị ngăn chặn, nói lên đường núi, lại là chỉ có một mình các em sao? Này, này…… Còn có này, còn có này, bất luận cái nào so với lối tắt các em muốn đều nhanh hơn, nhưng hắn không có lựa chọn, cố tình chọn đường vòng xa lao lực nhất đi đến khu an toàn! Em cũng không cần lại thay hắn giải vây, ai đều biết ở phụ cận Đông Giao đều không có nhà ở, hơn nữa Đông Giao vốn dĩ chính là vùng ngoại thành, giao thông bế tắc con đường lại không rộng lớn, hắn xuất hiện ở kho hàng phụ cận, cũng chỉ có thể nói hắn là cố ý vòng qua đi. Bởi vì kho hàng kia tuy rằng gần núi, nhưng cùng chân núi không có nửa mao tiền quan hệ, nó là cùng tương liên con đường! Em như thế nào không nghĩ, từ sơn dã chạy đến kho hàng, hắn phải vòng qua bao nhiêu cây cối nhiều ít lớn lớn bé bé? Mất nhiều ít sức lực? Nhưng hắn đều biết con đường khác, vì cái gì còn muốn vòng qua? Cho nên hết thảy cũng chỉ có một lời giải thích, đó chính là hắn đã sớm biết thời điểm đi ngang qua nơi đó gặp được các em! Hắn đã sớm biết, trong kho hàng kia, có người!"

Tống Ninh Ninh nhìn họa đồ của Hình Nhị, lại nhìn một đám người gương mặt không có phản bác, nàng nhẹ nhàng lắc lắc đầu, có chút không thể tin được mà ấp úng nói: "Có điều hắn đã cứu chúng ta, nếu hắn muốn hại chúng ta, hắn không cần phải cứu chúng ta, hắn vòng vo như vậy lại đây, rõ ràng là vì cứu chúng ta a!"

Hình Nhị nhún vai, "Tôi chưa nói hắn là muốn giết các em a, tôi không phủ nhận hắn cứu các ngươi một mạng, nhưng ngươi đừng quên, nếu hắn không phải người ban đầu hại em, hắn lại như thế nào biết các ngươi ở nơi đó đâu? Chẳng lẽ liền bởi vì hắn ngẫu nhiên cứu các em một mạng, em liền đối với hắn chỉ có cảm kích không có oán phẫn? Tiểu nha đầu, nếu mạt thế không có bùng nổ, em có hay không nghĩ tới, thiện tâm của hắn, còn có đất dụng võ sao? Em xác định tai họa ngươi tao ngộ lúc trước, hắn sẽ dũng cảm đứng ra vì em mà đắc tội đồng lõa sao? Em xác định hắn quyết tâm cứu em kiên định như vậy sao? Em thật sự cho rằng thời điểm hắn lúc ấy ở bên cạnh bệnh viện thú cưng, là thật sự bởi vì không thể quay về cho nên mới không có trở về sao? Em có nghĩ tới mấy vấn đề này?"

Tống Ninh Ninh ngây ngốc không có phản ứng, nhưng Tống Giai Thiến lại là khó hiểu nói: "Nhưng hắn nếu là người xấu, lại vì cái gì còn phải đi về một chuyến cứu người đâu? Hơn nữa lúc ấy tình huống khẩn cấp như vậy, hắn thật sự không cần phải a? Còn có…… Nếu cứu người, lại vì cái gì muốn nửa đường rời khỏi đâu? Nếu là thật sự không thể quay về……?"

Ai ngờ lời nàng còn chưa nói xong, Hình Nhị liền hừ lạnh một tiếng cắt ngang: "Hắn không phải người tốt, lại không có nghĩa thành người xấu, cái thứ không rõ ràng đấy tôi nào hiểu hắn nghĩ như thế nào? Có thể là đột nhiên chủ nghĩa anh hùng quấy phá? Nghĩ hiện tại trở về cứu người dù sao đồng lõa cũng không phát hiện được? Ai biết được? Dù sao như vậy không tổn thất ích lợi bản thân mỗi ngày 'người tốt chuyện tốt' đều có rất nhiều người làm, nhưng nếu muốn bọn họ tổn thất một chút ích lợi bản thân, em nhìn lại xem? Liền tỷ như thời điểm hắn đi lúc ấy, bốn người há mồm chờ hắn cho ăn, em cho rằng hắn có mấy cái mạng năng lực bao lớn có thể nuôi sống một xe năm miệng ăn? Chẳng lẽ rời khỏi không phải kết quả bình thường nhất sao? Tôi đều nói hắn khẳng định là kia người một đội kia, các ngươi nếu kiên trì muốn cảm tạ hắn tôi đây cũng không ngăn cản, chỉ là từ tục tĩu nói trước, tôi đã nói được rất rõ ràng, nếu bởi vì không nghe tôi khuyên mà lại bị té nhào, đến lúc đó ra bất luận sai lầm gì, đừng tới cầu bất luận ai trong chúng ta. Liền tính bọn họ đáp ứng, tôi cũng sẽ giảo hợp thất bại không cho bọn họ đáp ứng, tôi nói được thì làm được."

Hình Nhị đột nhiên thay đổi phong cách làm Tống Ninh Ninh cùng Tống Giai Thiến hoàn toàn có chút ngốc, Ôn Duyên thấy không khí có chút đình trệ, lập tức nghiêng đầu nhìn Tạ Sâm, nói tránh đi: "Các người hai ngày này điều tra thế nào? Có tin tức sao?" *(Jeje: Ơn giời tác giả vẫn nhớ ai là nvc._.)*

Câu hỏi của hắn làm Tống Giai Thiến ngây ra một lúc, chủ yếu nàng không nghĩ tới Ôn Duyên có thể làm trò trước mặt các nàng thảo luận những việc này, không đợi Tạ Sâm trả lời, nàng liền muốn trước tiên mang theo Tống Ninh Ninh cáo từ, chỉ là Tạ Sâm lại giơ tay chặn lại động tác nàng muốn kéo Tống Ninh Ninh, "Thời gian còn sớm, một hồi cơm nước xong lại đi đi, hơn nữa chuyện chúng ta muốn thảo luận cô cũng có thể giúp đỡ, lúc này đi, có hơi khách khí."

Chu béo thấy Tống Giai Thiến có chút khẩn trương, lập tức cười phụ họa nói: "Đúng vậy đúng vậy, chúng ta rốt cuộc tới chậm a, có rất nhiều chuyện lại không dễ hỏi thăm người khác. Cũng không biết các ngươi có thuận tiện nói hay không, nếu không tiện chúng ta cũng không miễn cưỡng, có điều cơm trưa là nhất định phải ăn, không tới còn chưa tính, tới không cơm nước xong lại đi, chúng ta một đám người lớn như thế nào không biết xấu hổ như vậy."

Tống Giai Thiến thấy thời điểm Chu béo nói "chúng ta một đám người lớn", sắc mặt Lương Hân cùng Phác Tĩnh Nghiên đổi cũng không đổi, tâm tình không biết như thế nào ngay từ đầu rõ ràng khẩn trương đến không được bỗng chốc lập tức liền thả lỏng, tuy rằng không cười ra, nhưng tâm lý rốt cuộc bình tĩnh rất nhiều.

"Được, chúng ta đây, ăn xong cơm trưa lại đi……" Nàng nghiêng đầu nhìn nhìn Tống Ninh Ninh, thấy đối phương cũng gật gật đầu, lúc này mới đồng ý nói ra.

68. Chương 68

"Cái gì? Lương Quốc Cung cùng Lưu gia có liên hệ? Sao có thể, tất cả mọi người biết Lương gia cùng Lưu gia sớm đã như nước với lửa."

Những người khác còn chưa nghi ngờ, Lương Hân đã lên tiếng trước, một đám người sau khi lấp đầy bụng đều có chút thả lỏng, Chu béo liếc biểu hiện hơi kích động của nàng một cái, quay đầu đối với Tống Giai Thiến nói: "Cô nói bọn họ có liên hệ, là từ khi nào bắt đầu? Là sau khi đến khu an toàn? Hay là từ rất sớm trước kia đã có liên hệ?"

Tống Giai Thiến nhẹ nhàng hô khẩu khí, nghĩ nghĩ, nói: "Kỳ thật chuyện này tôi có thể biết được tất cả cũng đều là trùng hợp, có người cùng anh trai tôi ăn cơm bên ngoài, nguyên bản cũng là chạm vào không được, nhưng ai bảo thời điểm bọn họ ra tới hảo xảo bất xảo như vậy làm chúng tôi nhìn thấy đâu. Lương Quốc Cung cùng Lưu Thành An hai người một trước một sau, tuy nói cũng coi như tị hiềm, nhưng tôi phỏng chừng là hai người đều thật sự có việc gấp, lúc ấy tình huống kia trong mắt người sáng suốt, vừa thấy liền biết bọn họ lúc trước là ở bên nhau. Nhưng khi đó Lưu Thành An bởi vì Lương Kiến Quốc xuống ngựa, việc này ai cũng biết. Lưu gia đều hận chết Lương gia, Lưu Thành An lại như thế nào sẽ cùng Lương Quốc Cung tâm bình khí hòa ăn cơm đâu? Lúc ấy anh trai tôi lôi kéo tôi tránh ở chỗ tối xem rành mạch, tuy rằng hai người đều ngụy trang cũng không mang vài người đi theo, nhưng tôi khẳng định chính là bọn họ không sai. Khoảng cách từ ngày đó đến nay…… Ít nhất, cũng đã ba bốn năm."

Chu béo rũ xuống đôi mắt thở hắt ra, "Bọn họ quả nhiên từ rất sớm đã có liên hệ, thứ tôi tra được cũng nói thông. Vậy các người thì sao, các người tra thế nào?"

Hình Nhị thu được ánh mắt Chu béo, hắn nhìn Ôn Duyên, nhún nhún vai nói: "Giống như bề ngoài, Hàn Thịnh kia bất luận trong tối ngoài sáng đều là người Lưu gia, điểm này thật tốt. Nhưng tư lịch hắn thường thường bằng cấp cũng không cao, Lưu gia vì cái gì hướng hắn vươn cành ôliu đâu? Điểm này cũng mê man như vậy, tra không ra."

Chu béo gật gật đầu không nói chuyện, nhưng thật ra Ôn Duyên, thời điểm nhắc tới tên Hàn Thịnh, Tạ Sâm rõ ràng cảm giác được đối phương phản ứng không giống như khi cùng thảo luận người khác.

Hắn đem thân mình nhích lại gần, duỗi tay ở trên bàn trà nhẹ nhàng gõ hai cái, "Trước không nói này đó, Lương gia cùng Lưu gia hiện tại đang tranh quyền khống chế khu an toàn, Lương gia phụ trách giao tiếp đối ngoại. Nhìn từ bên ngoài, Lương gia là chiếm ưu thế tuyệt đối, bất quá Lương Kiến Quốc hiện tại ốm đau trên giường, hết thảy sự tình đều do Lương Quốc Cung cùng Lương Gia Minh phụ trách. Nhưng Lương Quốc Cung là trưởng bối Lương Gia Minh, lại cùng Lưu gia sớm có quan hệ cá nhân. Xem tình hình này, Lương gia sợ là không ổn."

Tạ Sâm nói xong, Tống Giai Thiến liền nhanh chóng ứng hòa nói: "Chính là như vậy không sai! Lão đông

tây Lương Quốc Cung kia có chút thủ đoạn, nếu phải luận trí tuệ khí độ, thủ đoạn thống trị hắn căn bản so ra kém Lương Kiến Quốc! Nếu khu an toàn thật sự trong tay hắn hoặc Lưu gia, kia thật là gặp phải tao ương! Lưu gia nào phải đèn cạn dầu? Lưu Thành An thời trẻ làm những chuyện thiếu đạo đức đếm không hết! Dùng thịt nát làm dầu mỡ xuống chia hộ nghèo khó dưới nông thôn, kia không phải đều là hắn làm sao?! Lưu Bân trước kia không thể chê, nhưng tôi cùng hắn cũng có mấy năm không gặp, có phụ thân như vậy mỗi ngày ở bên tai ' ân cần dạy dỗ ', tôi xem hắn cũng thay đổi…… Nếu vẫn là tính cách trước kia, hắn sẽ không ở thời điểm Lương gia chủ sự, còn công khai ở cửa khu an toàn cản chúng ta. Ngày đó nói tiếp, ai, thời điểm lúc ấy xuống xe nhìn đến hắn ta thật sự thất vọng cực kỳ! Rốt cuộc khi còn nhỏ cũng là cùng nhau chơi thân, cảm giác mạt thế vừa tới, thật nhiều thứ che dấu trước kia bị lôi ra ánh sáng, trong lúc nhất thời đều có hơi thích ứng không nổi."

(Jeje: Nhà bà chị cũng có hiền lành gì đâu, chặn xe người ta ăn cướp trắng trợn =.= Vậy mà nói cứ như "bạn bè quanh tôi đều thay đổi chỉ có tôi là không" =.=)

"Hắc, xem cô nói lòng đầy căm phẫn, không biết còn tưởng rằng cô có bao nhiêu trung lương, có bao nhiêu yêu quốc gia yêu nhân dân đâu. Mỹ nữ cô có phải hay không đã quên lần đầu chúng ta gặp mặt? Tuy rằng lúc ấy tôi ở trong xe cô ở dưới xe, nhưng hình tượng kia của cô tinh thần phấn chấn bồng bột sống động, tôi phỏng chừng nhất sinh nhất thế đều khó có thể quên a." *(Jeje: Phản dame hay lắm =]] Vả bốp bốp vào mặt cho đám đạo đức giả này chừa =]]])*

Hình Nhị trêu chọc làm Tống Giai Thiến náo loạn đỏ mặt, cái gì hình tượng tinh thần phấn chấn bồng bột sống động…… Nhớ tới cảnh tượng chính mình lúc ấy dùng băng trùy đem bánh xe đám người này đông lạnh, Tống Giai Thiến nghẹn mặt một chữ đều cũng không nói ra được, Hình Nhị tên khốn này, này không phải mẳng chửi khéo người ta sao……

(Jeje: Tình địch thật sự lên sàn =]]])

"Tiến sĩ, hai người ngày hôm qua tiến đến vấn an ngài hôm nay lại tới nữa, tiến sĩ đồng ý bọn họ đi vào không?"

Ôn Thiếu Hàng vùi đầu vào số liệu ký lục trên đỉnh đầu, mày nhíu chặt theo trợ thủ nói giãn ra dần, chỉ là giây tiếp theo lại nhíu trở về. Bên ngoài lúc này còn truyền rằng hắn ốm đau ở trên giường, nhưng người này hiện nay êm đẹp đang ngồi ở kia, nơi nào có nửa điểm bộ dáng làm người ta lo lắng?

"Như thế nào lại là hai người tới? Cho tôi xem một cái."

Ôn Thiếu Hàng vươn tay, trợ thủ lưu loát đem màn hình tinh thể lỏng trong tay đưa qua.

Trong màn hình Ôn Duyên cùng Tạ Sâm một trái một phải đứng ở trước cửa phòng thí nghiệm, bởi vì nơi này là cơ mật trọng địa khu an toàn, cơ hồ ba bước một cái cameras. Bởi vậy liền tính Ôn Duyên ngẫu nhiên chuyển đầu một chút, chỉ cần Ôn Thiếu Hàng nhẹ điểm một chút màn hình cắt, liền có thể nhìn đến cảnh tượng thật, bất luận Ôn Duyên chuyển tới chỗ nào đều vậy.

Trợ thủ cảm thấy, tiến sĩ nhà mình chỉ cần nhìn thấy nam nhân tương đối lùn hơn một ít trong màn hình, cảm giác cả người đều không giống nhau. Ánh mắt tiến sĩ sẽ trở nên nhu hòa, cả bộ mặt sẽ không sắt đá như vậy, ngay cả thanh âm nói chuyện cũng có độ ấm, chỉ là tiến sĩ không chủ động nói, hắn tuyệt đối sẽ không hỏi thân phận đối phương.

Tính tình tiến sĩ không tốt, bất quá làm nghiên cứu khoa học, đều như vậy.

Ôn Thiếu Hàng nhìn nhìn liền chậm rãi nâng tay phải lên, hắn dùng ngón trỏ nhẹ nhàng đụng vào mặt nghiêng của Ôn Duyên trong màn hình. Tỉ lệ màn hình thu nhỏ lại, khuôn mặt Ôn Duyên cũng chỉ lớn bằng hai đầu ngón tay hắn, hắn cứ như vậy nhẹ nhàng dùng ngón trỏ trêu đùa Ôn Duyên trong màn hình, qua vài giây, khóe miệng cư nhiên lặng yên không một tiếng động mà cong lên.

Trợ thủ mắt nhìn mũi mũi nhìn tim giả bộ không phát hiện, tình cảnh này hai ngày này cũng không tính hiếm thấy, chẳng qua tiến sĩ chạm đến không phải màn hình mà là ảnh chụp. Theo lý thuyết tới phòng thí nghiệm là không cho phép mang theo bất luận vật phẩm tư nhân gì, hắn cũng không biết tiến sĩ từ nơi nào làm ra những ảnh chụp đó, chỉ riêng hắn gặp qua cảnh tượng đối phương lấy ra vuốt ve tinh tế không dưới năm lần, có thể nghĩ tiến sĩ lấy chúng nó ra với tần suất cao bao nhiêu.

Bất quá nếu không có những ảnh chụp đó, hắn có lẽ còn sẽ cho rằng tiến sĩ là đối với nam nhân vóc dáng cao trong màn hình cảm thấy hứng thú. Bởi vì y theo ánh mắt hắn xem, người vóc dáng cao kia rõ ràng đẹp trai hơn người vóc dáng thấp một tí. Tuy rằng vóc dáng thấp cũng không kém, chỉ là cảm giác không giống nhau. Vóc dáng cao kia cho người ta cảm giác thật thoải mái a, hắn mới tiếp xúc hai lần, thái độ đối phương khiêm tốn nho nhã lễ độ, cho người ta cảm giác như tắm mình trong gió xuân. *(Jeje: Lại thêm 1 nạn nhân =]]] Cơ mà sao anh lại nghĩ tiến sĩ nhà mình là thụ =]]])*

Mà vóc dáng thấp kia kém một tí…… Đôi mắt người nọ hẹp dài lại nửa chọn không chọn, môi cũng hơi mỏng nhàn nhạt, thoạt nhìn chính là bạc tình. Tuy rằng cũng coi như cảnh đẹp ý vui, nhưng cho người ta cảm giác lạnh băng, cảm giác so với vóc dáng cao khó tiếp xúc hơn nhiều.

"Vốn dĩ định chờ hắn một người tới…… Tính, đem đồ vật nơi đó lấy ra, tôi hôm nay liền tự mình đi qua gặp hắn."

Ôn Thiếu Hàng nói làm trợ thủ ngây ra một lúc, kỳ thật phát sinh sự cố gì đó nói đối với bên ngoài, tất cả đều là Ôn Thiếu Hàng tự đạo tự diễn, hắn căn bản là không có việc gì, cũng không có phát sinh bất luận sự cố gì. Đến nỗi vì cái gì tuyên bố với bên ngoài như vậy, nguyên nhân có quá nhiều, chỉ là một chốc một lát đây là kế sách tạm thời tốt nhất. Bởi vì toàn bộ phòng thí nghiệm là phân khu vực cách ly, người phụ trách khu vực này của bọn họ là bản thân Ôn Thiếu Hàng, cho nên ở tình huống chỉ có hắn cùng Ôn Thiếu Hàng biết, Ôn Thiếu Hàng tương đương với bị chính mình giam lỏng tại gian phòng thí nghiệm này, mà một gian phòng thí nghĩ khác, có một "Ôn tiến sĩ" đang nằm bị quan sát.

Đó là "rối gỗ" thông qua kỹ thuật cao cấp làm được, thoạt nhìn cùng Ôn Thiếu Hàng giống nhau như đúc, chỉ là chúng nó vĩnh viễn sẽ không có ý thức, chỉ có thể bảo trì trạng thái người thực vật, cự kỳ thích hợp trong thời gian ngắn phối hợp diễn một vở diễn như vậy. Nhưng vấn đề là, chúng nó hiện tại còn ở giai đoạn chưa hoàn thiện, cho nên có những tệ đoan không nhỏ, tỉ như những dịch dinh dưỡng liên tiếp cung cấp đó tuyệt đối không thể chặt đứt, nếu chúng nó xảy ra cắt ngang, người giả kia sẽ giống như cây cối mất đi bùn đất nhanh chóng héo tàn khô héo.

Mà thời gian biến hóa từ thịnh biến suy này cực kỳ ngắn, cơ hồ chỉ có không đến nửa giờ.

"Tiến sĩ…… Có điều toàn bộ phòng thí nghiệm, thiết bị có thể cung cấp dịch dinh dưỡng cho nó, toàn bộ đều đặt ở trong phòng kia. Nếu tiến sĩ muốn tự mình qua, kia nhất định phải dời nó đi. Nhưng nếu dời đi, có thể mất khoảng nửa giờ……"

"Bạch Hàn."

Thanh âm trợ thủ ngày càng thấp cuối cùng ngăn ở bên miệng, từ trong miệng Ôn Thiếu Hàng nói ra tên của mình, liền đại biểu Ôn Thiếu Hàng không muốn nghe hắn nhiều lời, bởi vậy hắn chỉ có thể nhẹ nhàng ngậm miệng lại, rũ đôi mắt xuống cam chịu yêu cầu của Ôn Thiếu Hàng.

"Nhanh lên, tôi chờ không kịp."

"…… Vâng."

Ôn Duyên đi theo bước chân trợ thủ phía trước, cùng Tạ Sâm chậm rãi từ từ đi tới bên trong phòng thí nghiệm.

Cửa ra vào phòng thí nghiệm này là ở trên mặt đất không sai, chỉ là toàn bộ bên trong lại là tầng hai dưới mặt đất, mà muốn đi thông đến tầng thứ hai cũng phí chút thời gian, trừ bỏ người bên ngoài như bọn họ ra vào phòng thí nghiệm đều phải nghiêm khắc đăng ký, công nhân sở hữu công tác trong phòng thí nghiệm, từ lớn đến nhỏ đều có một chế độ quản lý cực kỳ hoàn chỉnh.

Công nhân ở trong phòng thí nghiệm đi lại, chẳng sợ chỉ là vượt qua một khu vực cũng muốn nghiệm chứng thân phận, Ôn Duyên an tĩnh mà nhìn trợ thủ từ trong cổ áo một tấm card không lớn không nhỏ hướng dụng cụ bên cạnh quẹt một chút, sau đó lại ấn một chuỗi mật mã thật dài, cuối cùng mới nghiệm chứng vân tay.

Cửa vang lên thanh âm nghiệm chứng "tích tích tích", trợ thủ kéo nó ra sau xoay người nhường vị trí, sau khi Ôn Duyên cùng Tạ Sâm đều đi vào, hắn mới đóng lại cửa ra vào hướng bên trong đi. "Buổi sáng hôm nay tiến sĩ đối với dược vật sinh ra phản ứng bài xích, vừa mới ổn định xong, hy vọng các người không cần chậm trễ lâu lắm."

Minh bạch ý tứ trong lời nói đối phương, Ôn Duyên gật gật đầu, hắn không có nói cái gì nữa, mà là nhẹ hít một hơi, chậm rãi hướng giường thực nghiệm đi vào.

Đập vào mắt người vẫn là một thân màu trắng, người này từ nhỏ đã thích màu trắng, quần áo quần vớ giày, cái gì cũng đều là màu tráng. Cố tình chính mình lại không biết cẩn thận mặc, mẹ nuôi sủng nịch, cho dù đem trang phục trắng mặc lúc về thành đồ đen, vẫn là cười giận mắng.

Hiện tại…… Trưởng thành, như cũ là một thân màu trắng. Xem xét giày vớ màu trắng trên chân đối phương, Ôn Duyên đem ánh mắt thu trở về. Xem ra thế giới này Ôn Thiếu Hàng cũng không có biến hóa gì, nhưng hắn lại rốt cuộc không có cách nào giống như ngay từ đầu, bàng tâm tình ban đầu đi đối mặt em trai này.

Hắn không nghĩ thử, cũng không muốn tồn tại may mắn trong lòng. Nếu thế giới này Ôn Thiếu Hàng thật sự cùng trong thế giới hiện thực giống nhau……

Có điều, mặc kệ không giống nhau, hắn đều không thể không tới xem hắn.

Cứ như vậy lẳng lặng mà đứng đến có ba phần nhiều, Tạ Sâm trong lúc vô tình thoáng nhìn Ôn Thiếu Hàng nằm ở trên giường phẫu thuật, ngón trỏ tay phải hắn tựa hồ hơi hơi gợi lên một chút, tuy rằng chỉ là một chút.

Chỉ lần này, làm Tạ Sâm theo bản năng liền hồi tưởng Ôn Thiếu Hàng nằm trên giường giải phẫu ngày hôm qua, hắn làm như nghĩ tới cái gì, lại cẩn thận nhìn nhìn Ôn Thiếu Hàng giờ phút này nằm trên giường phẫu thuật. Một lát sau, đôi mắt Tạ Sâm thu lại, ánh mắt chậm rãi tối sầm

Hắn nghiêng đầu liếc mắt nhìn Ôn Duyên rũ đầu không biết nghĩ đến gì đó, khẽ cười, nhẹ nhàng mở miệng nói: “Phát sinh phản ứng bài xích có lẽ cũng là chuyện tốt, nói không chừng rất nhanh sẽ tỉnh.”

Ôn Duyên nghe tiếng nâng mắt lên, lại không có trả lời hắn.

Tạ Sâm mỉm cười, nâng tay lên lại bất quá tự nhiên mà ôm bả vai Ôn Duyên, “Chúng ta đi trước đi, buổi sáng mới phát sinh phản ứng bài xích, hiện tại hắn cần yêu cầu nghỉ ngơi, ân?”

Lời nói Tạ Sâm, động tác Tạ Sâm…… Ôn Duyên bất đắc dĩ nhấp hai bên miệng.

Hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua Ôn Thiếu Hàng, ở trong lòng thở dài, lúc này mới theo Tạ Sâm xoay người rời đi. Nhưng ở trong nháy mắt hắn xoay người đi cũng không có nhìn thấy, Ôn Thiếu Hàng nằm ở trên giường phẫu thuật, sớm đã mở mắt, mà cặp mắt kia lại không phải nhìn chằm chằm hắn, cặp mắt kia, chính dừng ở trên người người nọ ôm bả vai hắn.

69. Chương 69

(Jeje: Nếu có ai thắc mắc em Ôn Duyên sao mới xuất hiện đã biến mất thì phải mấy chương nữa mới xuất hiện lại nhé)

Ngày tháng ở khu an toàn bay quá nhanh, người thường cùng dị năng giả tách ra huấn luyện, cũng không có gây nên gánh nặng quan hệ xa cách giữa một đám người, tuy rằng phân chia khu vực bất đồng, nhưng

lại thống nhất thời gian làm việc và nghỉ ngơi.

Chỉ là, tuy là ngay từ đầu đã được cảnh báo nếu có dị năng cần phải thông báo trước đó, nhưng cũng có khối người, trước khi vào sân huấn luyện mới lâm thời trình báo chính mình có được dị năng. Có lẽ là đã thích ứng sinh hoạt bình tĩnh của khu an toàn, cũng có lẽ là đã thấy không có trả giá liền không có thu hoạch, rất nhiều người ngay từ đầu phi thường mâu thuẫn, thậm chí là không muốn thừa nhận mình là dị năng giả, hiện nay đều sôi nổi đứng dậy, thản nhiên mà trần thuật năng lực của chính mình.

Tuy rằng càng nhiều người, có lẽ đều chỉ là vì muốn sinh hoạt tốt hơn.

Cùng thời gian, nghe nói tiến sĩ Kim Văn Tu từ lúc vào phòng thí nghiệm, liền một lần đều không có ra khỏi, rốt cuộc không phụ sự mong đợi của mọi người từ trong tinh hạch tang thi lấy ra vật chất cần dùng. Càng làm cho nhân tâm phấn chấn chính là! Kim Văn Tu thông qua thực nghiệm lâm sàng không gián đoạn xác nhận! Chỉ cần là đối với động vật có vú, dưới da cấy loại vật chất vắc-xin phòng bệnh này, kết quả trực tiếp đạt được, chính là trực tiếp có được dị năng hữu hiệu nào đó!

Này có lẽ là ông trời cho con người một lần cơ hội cuối cùng, ở trong sọ não tang thi cơ hồ muốn đem bọn họ hủy diệt, để vào chìa khóa như vậy có thể cho bọn họ trở nên càng cường đại hơn nữa.

Bất quá người cấy vắc-xin phòng bệnh kích phát ra thành dị năng giả, cùng với những người sau mạt thế tự chủ đạt được dị năng vẫn là có một ít khác nhau. Rõ ràng nhất chính là, dị năng giả sau mạt thế đạt được dị năng, phần lớn đều là kim, mộc, thủy, hỏa, thổ hệ linh tinh thiên nhiên ngũ hành, hoặc là ngũ hành nguyên tố kéo dài dị năng. Mà vắc-xin phòng bệnh kích phát ra bất đồng, chúng nó nhiều loại, có thể khống chế plastic, có thể khống chế thanh âm, còn có thể không ngừng bị thương tái sinh cơ hồ tương đương "thân thể bất tử", đa dạng phồn đa đến làm người hoa cả mắt.

Có điều bất luận là vắc-xin phòng bệnh kích phát, hay là sau ngày đó đạt được, chỉ cần là dị năng, liền đều phải tiêu hao tinh thần lực. Vắc-xin phòng bệnh kích phát ra dị năng giả tuy rằng chủng loại đa dạng, nhưng độ lớn nhỏ của nguyên tinh thần bọn họ là cố định, khi kích phát lớn bao nhiêu, bất luận rèn luyện như thế nào cũng đều không tăng trưởng.

Mà những người thu hoạch được dị năng sau khi mạt thế bùng nổ lại bất đồng. Bọn họ nếu rèn luyện nhiều hơn, nguyên tinh thần có thể thong thả tăng trưởng. Nguyên tinh thần trở nên lớn, tinh thần lực sẽ mạnh, dị năng liền sẽ càng thêm lợi hại. Cho nên tổng kết lại, vẫn là những người đạt được dị năng sau mạt thế lợi hại hơn một chút, này đối với bọn họ nói tới có lẽ cũng là một loại cân bằng trên tinh thần.

Bất quá vô luận loại dị năng nào càng mạnh, một đoạn thời gian gần đây, số lượng dị năng giả ở khu an toàn đang tăng trưởng ở mức bội số, có được dị năng đã không còn là sự tình không dám thừa nhận, cho dù người đã từng lòng có băn khoăn, nhìn thấy người đồng dạng có được dị năng hiện tại đang hưởng thụ sinh hoạt so với bọn họ càng thêm hậu đãi, ngoài miệng nói không hâm mộ, nhưng trong lòng không nhất định nghĩ như thế. Cái khác còn chưa tính, nhưng để cho Ôn Duyên cảm thấy lo lắng chính là, hiện tại cư nhiên có dị năng giả gọi là "hệ tinh thần"!

Loại dị năng hệ tinh thần này cùng năng lực của Tạ Sâm nghe tới cơ hồ hoàn toàn tương đồng, tuy rằng phía chính phủ không có nói nó có thể thay đổi tư tưởng người khác, nhưng cũng đều là năng lực có thể

không cần tốn nhiều sức, giết người vô hình.

Phía chính phủ đem nó phán định là dị năng có tính công kích. Nói cách khác, dị năng này trong mắt mọi người, là một thủ đoạn công kích rất lợi hại. Mà người có được dị năng hệ tinh thần cũng bị người phia trên theo dõi nghiêm mật, thậm chí hắn rốt cuộc là ai, hiện tại người khu an toàn cũng không nói rõ ràng lắm. Lời đồn là có, nhưng đều không có căn cứ xác thật, đại bộ phận người đều là bảo sao hay vậy.

Bất quá phía trên vì để cho có thêm nhiều dị năng giả an tâm "thẳng thắn", mặt ngoài xem là bất luận loại hình dị năng gì, bọn họ toàn bộ đều sẽ trước tiên chiếu cáo bên trong, để làm cho các dị năng giả cùng loại hình an tâm của mình không phải loại đặc biệt, càng tâm cam tình nguyện vì bọn họ hiệu lực.

Chỉ là, trước mắt phía chính phủ đối với cách nói "dị năng giả bẩm sinh" có hay không là hàm hồ ý này. Bởi vì càng ngày càng nhiều dị năng giả đứng dậy, một ít nhân vật khác với dị năng giả bình thường cũng dần dần nổi lên mặt nước.

Ôn Duyên vào cửa sau, liền nhìn thấy Chu béo cùng Tạ Sâm vẻ mặt không ngờ. Giữa trưa Ôn phụ cho người tới tìm hắn cùng nhau qua ăn cơm, nói là Ôn Thiếu Hàng đã tỉnh lại hơn nữa rất tốt, người một nhà cũng coi như ăn bữa cơm đoàn viên. Nhưng Ôn Thiếu Hàng đã khỏe được vài ngày, Ôn phụ qua lâu như vậy mới bảo hắn qua, hắn lại không thể từ chối, chỉ có thể bất đắc dĩ đi. Kết quả ai ngờ đi ngược lại chưa thấy được Thiếu Hàng, tuy rằng kỳ quái, lại cũng làm hắn nhẹ nhàng thở ra, cùng hai người ăn xong một bữa cơm lại bị Ôn phụ lôi kéo nói chuyện trong chốc lát, hắn liền đã trở lại. Chỉ là mấy giờ đồng hồ ngắn ngủi không gặp, sắc mặt Tạ Sâm cùng Chu béo như thế nào khó coi như vậy.

"Phát sinh chuyện gì?"

Chu béo ngẩng đầu liếc Ôn Duyên một cái, nhẹ nhàng thở hắt ra nói: "Quả thực là tính kế giỏi a, cậu chân trước mới vừa đi, tôi cùng Sâm tử liền cũng bị kêu đi rồi, bởi vì từ lần trước trở về về sau nhà chúng ta luôn có người, thời điểm chờ chúng ta phản ứng gấp gáp trở về đây, trong phòng đã có người vào."

Ôn Duyên ngốc một đầu, nhanh chóng bước nhanh đi đến sofa bên cạnh hai người ngôi xong, "Anh là nói có người cố ý điều cả ba chúng ta đi? Chuyện này không có khả năng, tôi là bị tôi…… Sẽ không, sao có thể! Vậy các người thì sao? Các người là bị ai kêu đi?"

Chu béo nhìn Tạ Sâm, thấy đối phương móc ra điếu thuốc, chỉ có thể nhún nhún vai nói: "Liền tính không muốn ở sau lưng người khác nói bậy cũng không có cách, còn có thể là ai, lão bạn học của cậu a, Hàn Thịnh."

Ôn Duyên ngây ra một lúc, theo bản năng nhìn về phía Tạ Sâm, nói: "Hắn tìm các người làm cái gì?"

Tạ Sâm liếc mắt nhìn hắn, điếu thuốc ngậm giữa đôi môi nhẹ nhàng trả lời nói: "Không biết."

Không biết? Chân mày Ôn Duyên lập tức liền nhăn lại, Chu béo tính tình cấp, lập tức giơ tay bãi bãi, đem ánh mắt Ôn Duyên dẫn tới trên người mình, "Cậu hỏi hắn cũng không phải là muốn vội muốn chết, bất

quá Hàn Thịnh này thật là không thể hiểu được, hắn hôm nay tìm chúng ta nói không ít chuyện, nhưng đích xác không có chủ đề a. Một, hắn cư nhiên biết chi tiết của tôi cùng Sâm tử! Nhưng vấn đề là chúng ta còn không biết hắn…… Hai, hắn biết chúng ta cùng Tống Minh Viễn đã thành lập quan hệ, phỏng chừng hắn cũng hoài nghi là bởi vì Tống Linh Linh, bất quá hắn không có chứng cứ. Ba, hắn tựa hồ là muốn mượn sức chúng ta dựa sát dưới trướng Lưu gia? Nhưng hắn lại không biểu hiện ra tích cực bao nhiêu, tựa hồ chúng ta về sau hỗn (*) với ai, hắn căn bản đều không thèm để ý."

(*) Hỗn: Từ hỗn ở đây chỉ lăn lộn, chung một giới,.. chứ không phải hỗn láo nha =))))

Cũng không quản Ôn Duyên tiêu hóa lời hắn nói hay không, Chu béo liền cơ hồ là tự nhủ nói thầm: "Hắn nói vẫn luôn giống thật mà lại giả hàm hàm hồ hồ, tôi cũng như lọt vào trong sương mù không rõ. Sâm tử từ đầu đến cuối cũng chưa phản ứng hắn, theo tôi bản thân cùng hắn đối thoại, hắn ngược lại cũng không ngại, vẫn luôn khuôn mặt tươi cười đón chào. Chỉ là quay đầu lại cẩn thận một chút dư vị đối thoại cùng hắn, tôi cũng không rõ hắn muốn biểu đạt ý gì? Thật sự chỉ là vì kéo dài thời gian mới nói nhiều như vậy sao? Tôi như thế nào ngược lại cảm giác, hắn như là cố ý lộ ra manh mối gì cho chúng ta đâu?"

Ôn Duyên mơ mơ hồ hồ gật gật đầu, "Vậy anh nói có người đã tới……?"

Chu béo sắc mặt lập tức nghiêm túc lên, "Không sai, cái này là ván đã đóng thuyền, hơn nữa chứng cứ vô cùng xác thực." Hắn vừa nói vừa đem ipad trên bàn trà nâng lên hướng Ôn Duyên, ngón tay ở trên màn hình nhẹ điểm một trình tự, qua vài giây sau, một mảnh đen nhánh trên màn hình xuất hiện màu vàng lấm tấm tạo thành hình ảnh hình người. *(Jeje: Chời ơi mạt thế rồi mà còn có ipad có wifi là sao =]]] Sao tự dưng t cảm thấy mạt thế bớt đáng sợ vậy nè =]]])*

"Tôi ở chậu hoa trong phòng khách có bỏ vào một đồ vật…… Nguyên lý của nó cùng với nhiệt thành khác nhau không quá nhiều, bất quá nhiệt dung riêng càng tinh tế chuẩn xác cũng càng phức tạp hơn một ít, chỉ là trước mắt kỹ thuật khai phá hữu hạn, chỉ có thể thăm dò hoạt động sinh vật trong phạm vi đường kính nhỏ, nhưng nhằm vào phòng ở lớn nhỏ của chúng ta vẫn là dư dả. Cậu không cần lo lắng, thời điểm ba chúng ta ở nhà tôi sẽ không dùng nó, vốn dĩ hôm nay đều đã quên, may mắn Sâm tử nhắc nhở một câu. Bất quá…… Cậu trước nhìn xem, chúng ta sau lại nói."

Ôn Duyên theo Chu béo đưa qua cứng nhắc cẩn thận mà nhìn, trên màn hình xuất hiện hình người màu vàng thoạt nhìn là nam nhân thành niên, từ chỉnh thể mà xem, đối phương hẳn là trải qua ngụy trang, bằng không trên màn hình sẽ không xuất hiện hình dáng chế phục tuần tra dưới lầu. Hắn từ trong túi lấy ra cái đồ vật, không đợi Ôn Duyên nhíu mày nhìn kỹ, chỉ thấy Chu béo giống như thao tác di động dùng hai ngón tay kéo ra, bộ phận hình ảnh lập tức phóng to, hình dáng vật thể người nọ cầm trong tay…… Rõ ràng là một chiếc chìa khóa!

"Người này, cư nhiên có chìa khóa phòng ở chúng ta?!" Hàn Thịnh lúc ấy rõ ràng nói qua đem bốn chiếc chìa khóa đưa hết cho bọn hắn, chỉ là…… Không được hai người kia đáp lại, Ôn Duyên ngẩng đầu liếc hai người một cái, Tạ Sâm tuy rằng là đang nhìn hắn, nhưng ánh mắt lại có chút phát ám, đó đã từng là ánh mắt làm hắn có chút kinh hồn táng đảm, đã bao lâu không có nhìn thấy Tạ Sâm nhìn mình như vậy……

Ôn Duyên lập tức thu hồi ánh mắt rũ xuống đôi mắt, đích xác, là Hàn Thịnh đem bọn họ kêu đi, tại phương diện này nói gì, có tính là gì đâu. Có điều không phải hắn cũng từng nói qua sao, Hàn Thịnh này không phải Hàn Thịnh hắn cho rằng, bọn họ hiện tại nói không tốt đều là địch nhân, lời nói của Hàn Thịnh hắn

như thế nào còn có thể tin tưởng trong tiềm thức? Này quả thực quá không đúng rồi, Tạ Sâm sinh khí cũng là có đạo lý……

Nhưng cho dù trong lòng cái gì cũng đều minh bạch, nhưng hắn không rõ vẫn là có chút cảm giác bị lừa gạt…… Ôn Duyên âm thầm nắm chặt quyền, hắn nâng mắt lên, tiếp tục nhìn màn hình.

Nam nhân sau khi vào nhà cũng không có lập tức triển khai hành động gì, hắn đứng yên ở chỗ cửa ra vào sau một lúc lâu, thoạt nhìn phá lệ tiểu tâm cẩn thận, qua ước chừng một phút đồng hồ, hắn mới nhẹ nhàng từ trong túi lấy ra cái gì…… Là giày bộ? Hắn tròng giày bộ lên, sau đó thong thả mà vòng qua chỗ cửa ra vào.

"Kia không phải giày bộ bình thường, nếu tôi không đoán sai, nó là một loại vật chất kiểu mới chưa công khai, theo người đi lại, nó có thể ghi chép manh mối sở hữu trên mặt đất, mỗi một tầng đều sẽ có một 'ký ức' độc lập, một bước một tầng, dưới hoàn cảnh riêng biệt có thể hoàn chỉnh mà thác ấn xuống manh mối này đó, bất quá chỉ có thể dùng một lần, nhưng chỉ cần hoàn cảnh cho phép, dùng một lần cũng đủ giải quyết rất nhiều vấn đề. Nếu hắn tròng cái giày này lên đi đến mỗi một góc trong phòng một lần, căn cứ dấu vết để lại, muốn suy đoán sinh hoạt hằng ngày của chúng ta, cũng không phải việc gì khó." *(Jeje: Hết mạng internet riêng, mấy dụng cụ super awesome như dành cho điệp viên, giờ lại là vật chất kiểu mới chưa công khai =]]] Tang thi tỏ vẻ 'đánh đấm gì nữa tụi bây trực tiếp quăng bom nổ tan xác hết tụi tao luôn đi')*

Ôn Duyên theo giảng giải của Chu béo, nhìn một chút người nam nhân này là như thế nào đem phòng khách ' điều tra ' một lần, lại là như thế nào tra xét phòng mỗi người bọn họ đưa cái đế hướng lên trời sau lại nguyên trạng phục hồi như cũ.

Trí nhớ người này cơ hồ coi như là đã gặp qua là không quên được? Bằng không sao có thể mới vừa sau khi vào nhà, cơ hồ là lúc ấy liền động thủ điều tra, rồi sau đó lại bất quá bình thường, đem địa phương có điều chỉnh thay đổi khôi phục nguyên trạng? Chẳng lẽ hắn chỉ xem một cái, liền có thể nhớ kỹ tất cả đồ vật bày biện trong phòng này, thậm chí chi tiết?

Thẳng đến sau khi người nam nhân này điều tra đủ rồi, Ôn Duyên còn đắm chìm ở trong suy nghĩ vừa rồi, gần đây nhân tài khu an toàn xuất hiện lớp lớp, đủ loại dị năng giả đa dạng phồn đa, muốn nói đã gặp qua là không quên được hẳn là cũng có không ít…… Cần phải làm được loại đến nỗi chỉ xem một cái liền lập tức toàn bộ nhớ kỹ….

Từ từ, động tác mở cửa của người này! Vừa rồi đối diện còn không có chú ý, người này là thuận tay trái? Lúc trước gặp qua nơi nào……

"Có phải hay không cảm giác rất quen mắt? Tôi cùng Sâm tử nghiên cứu qua, nếu nói không sai, người này chính là……"

"Thịch thịch thịch ——"

Lời Chu béo mới nói một nửa, tiếng đập cửa bên ngoài, liền vang lên.

Editor có lời muốn nói: Theo dự tính thì truyện này cũng đã đi được hơn 1/2, cho nên mình cũng có thể bắt đầu triển khai thêm 1 bộ mới làm song song ^^ Nhưng vẫn còn phân vân, hy vọng mọi người cho gợi ý. Hiện tại đang khá thích thể loại khoái xuyên, nếu như ngụy BE ngược tâm công hoặc ngược tra các kiểu giữa các thế giới càng tốt (vâng iem thích máu chó =]]]) cầu xin ý kiến. Hoặc không thì loại đam mỹ hài super hài cười không nhặt được mồm cũng được =))))

70. Chương 70

Ôn Duyên không nghĩ tới, Lương Gia Minh sẽ lúc này tự mình lại đây tìm bọn họ. Bất quá mấy ngày gần đây cũng coi như là bình tĩnh trước bão táp. Lương Gia Minh hẳn là cũng rất rõ ràng vừa rồi ba người bọn họ bị người điều tra, người này ở thời điểm bọn họ tiến vào khu an toàn, đã chú ý tới bọn họ, có thể ẩn nhẫn quan sát lâu như vậy, cũng coi như khó có được.

Cửa phòng sau khi đóng lại, trong lúc nhất thời trong phòng yên tĩnh hẳn. Ôn Duyên tiếp đón Lương Gia Minh thay dép lê, Lương Gia Minh đối với Ôn Duyên cười gật đầu trí tạ, rồi sau đó đứng dậy, chậm rãi đi hướng phía đại sảnh.

Chu béo quét mắt ngồi ở bên cạnh Tạ Sâm sắc mặt không thay đổi, thấy ánh mắt Lương Gia Minh cũng là dừng ở trên người Tạ Sâm, lập tức đứng lên, cười đối với Lương Gia Minh nói: "Lương tam thiếu đại giá quang lâm, như thế nào không cho người tìm chúng ta trước, ngài tự mình lại đây, chúng ta thế nhưng thụ sủng nhược kinh, tới, chúng ta ngồi xuống nói chuyện."

Lương Gia Minh theo Chu béo thủ thế ngồi ở sofa bên cạnh, hắn cười cúi đầu thở dài, thời điểm nâng mặt lên, thật ra có một cỗ chí khí tiêu sái làm nhân tâm sinh hảo cảm, "Chu đại ca cũng không nên xưng hô tôi như vậy, nếu tôi lại đây, các vị nói vậy cũng có thể đoán ra ý đồ tôi đến. Bên ngoài người khác xưng tôi một tiếng Lương tam thiếu, kia cũng là vì cha tôi. Nhưng nếu bàn về tuổi, các vị ở đây đều lớn tuổi hơn so với tôi. Hiện tại cha tôi bệnh nặng nằm trên giường, bác hai tôi độc tài quyền to, tôi tuy rằng trong tay cũng có chút quyền lợi, nhưng vài lần đổi mới quy hoạch, tiêu hao cũng không sai biệt lắm. Nhưng vì tương lai lâu dài khu an toàn, tôi lại không thể không lên kế hoạch đổi mới quy hoạch. Chúng ta người sáng mắt không nói tiếng lóng, tôi không phải tới thu các người thành thủ hạ tôi, tôi chỉ là muốn các người làm ơn giúp tôi một phen. Thân thể cha tôi càng ngày càng không tốt, tôi không muốn đem những việc này làm hắn càng nhọc lòng. Thẳng thắn thành khẩn mà nói, tôi thật là có điều tra các người, tôi cũng biết phần lớn trong đội ngũ các người đều là người tài ba dị sĩ. Bác hai tôi tuyệt phi thiện chủ (*), Lưu gia càng không phải. Tôi tuy rằng cũng không phải hàng chất lượng tốt gì để tuyển chọn, nhưng hiện tại ba phần thế lực khu an toàn, tôi tự nhận, coi như là lựa chọn tốt nhất."

(*) Tuyệt phi thiện chủ: không phải người chủ tốt

Chu béo nhìn về phía Tạ Sâm, Ôn Duyên cũng nhìn về phía Tạ Sâm, Lương Gia Minh lời này tuy rằng là đối với ba người nói, nhưng sau khi nói xong, ánh mắt đồng dạng cũng là dừng ở trên người Tạ Sâm.

Tạ Sâm cùng Lương Gia Minh nhìn nhau trong chốc lát, nhẹ nhàng cười, "Kia nếu, chúng ta lại bồi dưỡng một thế lực mới?"

Lương Gia Minh tươi cười cứng ở trên mặt, hắn theo bản năng liếm môi, rồi sau đó thử nói: "Thế lực Lưu gia sớm đã thành thục, chỉ là đang đợi một cơ hội, nếu không danh bất chính, ngôn không thuận. Bác hai tôi cũng là như hổ rình mồi, chỉ sợ đã sớm cùng Lưu gia cấu kết, có hai phương bọn họ ở bên, Tạ đại ca dù muốn bồi dưỡng một thế lực mới, chỉ sợ cũng sẽ không dễ dàng như vậy."

Biểu tình Tạ Sâm không có gì biến hóa, vậy mà không có mở miệng phản bác, Lương Gia Minh thả lỏng một ít, hơi hơi hoãn khẩu khí nói: "Tôi sở dĩ có thể cùng bọn họ chống lại, cũng hoàn toàn là nhờ lão bộ hạ cha tôi lưu lại, còn có một số người thanh minh. Chuyện này kỳ thật nếu để cha tôi biết, cũng không phải không thể, chỉ là tôi còn chưa muốn đi đến một bước kia. Bác sĩ nói cha tôi yêu cầu tĩnh dưỡng, không thể lại lao tâm hao tổn tinh thần, tôi không hy vọng chèn ép được hai con bạch nhãn lang kia, lại làm cha tôi bệnh nặng thêm, này với tôi mà nói cũng không phải kết cục tốt nhất. Cho nên tôi tới thỉnh cầu các ngươi trợ giúp tôi một tay, các ngươi không đơn giản là giúp tôi, cũng không đơn giản là giúp cha tôi, các ngươi là giúp những người sống sót không còn nhà để về, là giúp toàn bộ khu an toàn này, ta tại đây đại biểu mọi người, thiệt tình hy vọng các người có thể thận trọng suy xét một chút."

Tạ Sâm vẫn là biểu tình mỉm cười kia, qua vài giây yên tĩnh, lúc Lương Gia Minh cho rằng đối phương muốn nhả ra lời đáp ứng, Tạ Sâm mở miệng nói: "Lương tam thiếu nói có tình có lí, nếu là những người khác, phỏng chừng ngay lập tức liền đáp ứng rồi."

Lương Gia Minh biết Tạ Sâm không dễ thu phục, chỉ là hắn không nghĩ tới đối phương cư nhiên như vậy không màng tình cảm giáp mặt cự tuyệt hắn hai lần. Nói đến cũng kỳ quái, đối phương cự tuyệt hắn như vậy, hắn cư nhiên một chút đều không tức giận được, ngược lại còn nảy sinh một loại tâm tình một hai phải làm đối phương đáp ứng.

Lương Gia Minh rũ mắt suy nghĩ vài giây, dùng một loại ngữ khí thương lượng thử nói: "Như vậy như thế nào, nếu các vị không chê Lương mỗ (*) năng lực hữu hạn, tôi có thể đem chỗ ở các vị chuyển qua địa phương càng tiện lợi hơn, nơi đó hoàn cảnh càng an tĩnh, diện tích cũng rộng mở chút, hơn nữa ở ngay trung tâm khu an toàn, tuyệt đối an toàn. Tôi biết là Hàn Thịnh mang chư vị đi vào khu an toàn, nhưng tôi cũng tra qua, các người cùng Hàn Thịnh cũng không có bất luận quan hệ gì. Mấy ngày này tôi vẫn luôn quan sát, hắn đem các người quang minh chính đại như vậy mang về tới, không thể nghi ngờ là đem các người đẩy đến nơi đầu sóng ngọn gió, nhưng các người cùng hắn cũng không giao thoa, thật sự cam tâm bị hắn lợi dụng như vậy sao? Huống hồ tin tưởng các vị cũng đều đã biết, hôm nay các người đi rồi, Lưu gia phái người lặng lẽ tới, các người thật sự nguyện ý ở tại một căn phòng tùy thời tùy chỗ sẽ bị người xa lạ thăm sao? Hắn là người Lưu gia, nhưng Lưu gia còn không tin hắn mang các người về, có thể thấy được quan hệ giữa bọn họ không ổn định đến thế nào. Mà các người tham dự trong đó, không lo lắng đến lúc đó khó có thể toàn thân trở ra sao?!"

(*) mỗ: cách xưng hô bản thân

Lương Gia Minh như là kích động nói ra lời nguyên bản không định nói, hắn hơi hơi dừng một chút, tiện đà tình ý chân thành mà nhanh ngữ tốc hơn nói: "Nếu các vị nguyện ý trợ giúp tôi một tay, tôi cam đoan sẽ không làm các vị lại trải qua như vậy! Tôi tuyệt đối sẽ không để người ngoài có cơ hội thương tổn bằng hữu của tôi, càng sẽ không để bằng hữu của tôi, hối hận về quyết định đi theo tôi!"

Chu béo nhìn về phía Tạ Sâm, Tạ Sâm hơi hơi rũ mắt, như là suy nghĩ cái gì.

Không đợi Lương Gia Minh tiếp tục du thuyết, Ôn Duyên đột nhiên mở miệng nói: "Trách không được, thời điểm lần đầu tiên gặp mặt, hắn nói là bạn cùng trường với tôi, nguyên lai là đã sớm điều tra tôi, tiện đà nói dối."

Lương Gia Minh đem lời muốn nói dừng một chút, trả lời trước Ôn Duyên tự nói, "Đúng vậy, hắn là T đại, mà cậu…… Nhớ không lầm hẳn là F đại, căn bản là không phải chung một trường."

Ôn Duyên ngầm hiểu mà nhìn Tạ Sâm liếc mắt một cái, phát hiện Tạ Sâm cũng đang nhìn hắn. Nếu Hàn Thịnh cùng hắn ở thế giới này căn bản là không ở chung một trường học, như vậy bọn họ từ giây phút lần đầu tiên gặp mặt, Hàn Thịnh nên biết hắn không phải Ôn Duyên thế giới này. Cũng đúng, chính mình lúc trước kích động như vậy lao xuống đi cứu người, thật sự là quá rõ ràng……

"Vậy đêm nay đi."

Tạ Sâm đột nhiên lên tiếng, tất cả mọi người nhìn về phía hắn.

"Vậy đêm nay, ba người chúng ta trước dọn qua. Nơi này người khác vào được, cảm giác không sạch sẽ. Còn những người khác, ngày mai lại trưng cầu ý kiến của bọn họ."

Nhưng hắn không đáp ứng để người khác cũng dọn qua đi a…… Lương Gia Minh cười khổ, rốt cuộc gật gật đầu, "Vậy chọn ngày chi bằng nhằm ngày đi, tôi tại đây chờ, trong chốc lát các người cùng tôi cùng nhau đi, chúng ta cùng nhau qua đi?"

Chu béo cùng Tạ Sâm nhìn nhau liếc mắt một cái, rồi sau đó gật đầu xem như đồng ý. Chu béo vui tươi hớn hở mà chụp tay một chút, rồi sau đó đứng lên đi thu thập đồ vật. Tạ Sâm chưa nói cái gì, đứng dậy sau đi về phía phòng hắn cũng bắt đầu thu thập, Ôn Duyên không có phản ứng gì quá lớn, sau khi đứng dậy cũng đi về phòng mình.

Tạ Sâm đem đồ vật cần thiết chuẩn bị đủ, sau đó "bá" một tiếng đem tấm màn ở nơi này từ lúc bắt đầu, liền vẫn luôn không kéo ra đem kéo ra, đối diện ánh đèn sáng tỏ trên phòng lầu, Hàn Thịnh đang ở trước cửa sổ tưới nước cho hoa, có lẽ là Tạ Sâm kéo ra bức màn chiếu chút nắng, hai nhà này khoảng cách không xa, Hàn Thịnh ngẩng đầu lên, thấy là Tạ Sâm, hắn lễ phép mà gợi lên khóe miệng, gật gật đầu mỉm cười một chút.

Tạ Sâm nhìn đối phương hai giây, làm như nghĩ nghĩ, giây tiếp theo, lại "bá" một chút đem bức màn kéo về……

(Jeje: Sự trở lại của một nữ nhân vật cũ =]] Mặc dù đã bị hố một lần chị vẫn ngu như xưa =]])

"Ai cho cô tiến vào?"

Ngô Mộng trong tay cầm một tấm ảnh chụp, sắc mặt có chút không được tốt xoay người lại, thấy Ôn Thiếu Hàng quấn khăn tắm tóc còn dính nước vẻ mặt âm trầm, lập tức càng là có chút khẩn trương nói: "Em…… Là bá mẫu nói anh ở trong phòng, em tiến vào nghe thấy anh đang tắm rửa, liền, đợi một hồi……"

Ôn Thiếu Hàng liếc tấm ảnh chụp trong tay Ngô Mộng, lập tức nhíu mày nói: "Cô lục lọi gối đầu của tôi? Ai cho cô đụng đến đồ vật của tôi?! Đem nó buông, đi ra ngoài!"

Nguyên bản chỉ là nhẹ nhéo, nhưng thái độ Ôn Thiếu Hàng làm Ngô Mộng theo bản năng liền nắm chặt ảnh chụp trong tay, "Người này là…… Là gì của anh? Vì cái gì ảnh chụp của hắn ở dưới gối đầu của anh? Anh có thể nói cho em không……" *(Jeje: Tự tiện vô phòng lục lọi đồ người ta còn hỏi ngược lại =.= Bị hố chết một lần rồi vẫn chưa chừa thói lắm chuyện)*

Ôn Thiếu Hàng nguyên bản còn tính tâm tình không tồi làm Ngô Mộng hoàn toàn thất bại. Này một tháng luân phiên lăn lộn, hắn thật vất vả có thời gian nghỉ ngơi cả ngày, kết quả mới vừa tắm rửa xong, còn chưa nghĩ xong nên như thế nào mới có thể hẹn Ôn Duyên ra tới, Ngô Mộng nữ nhân này cư nhiên không mời tự chạy đến nhà bọn họ! Càng giận chính là mẹ cũng không biết trong đầu suy nghĩ cái gì! Cư nhiên để nữ nhân này vào trong phòng hắn! Nữ nhân này chẳng lẽ không biết mặt mũi là gì ư?! Cứ như vậy chạy đến phòng hắn cư nhiên còn lục lọi đồ vật của hắn!

"Tôi lặp lại lần nữa, đem nó buông, đi ra ngoài."

Ngô Mộng nhìn sắc mặt Ôn Thiếu Hàng càng thêm âm trầm, tuy rằng trong lòng sợ hãi, nhưng người trong ảnh chụp làm nàng căn bản không có biện pháp bình tĩnh trở lại! Nghĩ ảnh chụp được Ôn Thiếu Hàng đặt ở địa phương thân mật như gối đầu, trong lòng nàng giống như bị kiến gặm cắn vừa đau vừa ngứa khó chịu đến chết!

"Anh còn chưa trả lời câu hỏi của em, người này rốt cuộc là gì của em? Vì cái gì ảnh chụp của hắn ở dưới gối đầu của anh? Các người có quan hệ gì?"

Ôn Thiếu Hàng nguyên bản tính tình không thể nào tốt hoàn toàn bị Ngô Mộng khơi dậy! Quan hệ của hắn cùng người trong ảnh chụp, là sự tình hắn không muốn nhắc tới nhất! Nếu bọn họ không phải loại quan hệ đáng chết này, hắn đã sớm xuống tay! Tội gì nhịn đến bây giờ?

Còn có nam nhân lần trước ôm lấy đối phương…… Tưởng tượng đến hình ảnh kia, hỏa khí của hắn căn bản khắc chế không được mà thẳng hướng bùng cháy! Ôn Thiếu Hàng nắm chặt nắm tay, hắn nheo đôi mắt nhìn Ngô Mộng, từng bước một mà đi đến trước mặt Ngô Mộng.

Lặng im sau hai giây, hắn đột nhiên dùng tay phải, kiềm trụ cằm đối phương, gằn từng chữ một nói: "Cô thật sự thực chọc người phiền. Tôi đã nói qua hai lần, đem đồ vật buông, đi ra ngoài cho tôi. Lỗ tai cô hỏng rồi, hay căn bản đã điếc? Không nghe thấy lời nói của tôi sao? Ân?!"

Mã Tuệ Trinh cầm mâm đựng trái cây cười ha hả đi lên, mới vừa đi tới cửa phòng Ôn Thiếu Hàng trên hành lang, liền thấy nhi tử bảo bối nhà mình, duỗi tay bóp cằm con gái Ngô giáo thụ! Việc này thiếu chút nữa đem nàng dọa bay hồn!

Lần trước Ôn Thiếu Hàng khó được nghỉ ngơi, Ngô giáo thụ lại có văn kiện giao tiếp quên đưa hắn, đơn giản cũng không phải văn kiện bí mật quan trọng gì, để cho con gái thuận tiện ra ngoài đưa tới nhà bọn họ.

Nàng thấy nữ nhi này bộ dáng đẹp lại thích hợp tuổi, lập tức liền tâm sinh hảo cảm lưu lại ăn cơm, không nghĩ tới người ta đối với con trai nàng cũng có hảo cảm a! Nàng liền nghĩ, dứt khoát đem hai người trẻ tuổi này tác hợp ở bên nhau, chẳng phải dệt hoa trên gấm? Phải biết rằng kia chính là khuê nữ Ngô giáo thụ a! Này nếu là kết thông gia, con đường sau này của nhi tử bảo bối của nàng còn phải sầu sao?! Tuy nói Ngô Mộng này cũng không phải do vợ cả Ngô Vĩnh Sâm sinh, nhưng quản nàng là ai sinh đâu! Hiện tại đã là lúc nào, chỉ cần là con gái ruột Ngô Vĩnh Sâm Ngô giáo thụ, vậy là tốt rồi!

"Ai nha ta nói Hàng Hàng! Con đây là đang làm gì a! Con mau buông tay! Mau buông tay!!"

Ôn Thiếu Hàng nghiêng đầu thấy Mã Tuệ Trinh bưng mâm đựng trái cây đi đến, lập tức càng là giận sôi máu, "Mẹ! Người như thế nào để nàng cứ như vậy tiến vào phòng con? Người không biết con đang tắm rửa sao? Người rốt cuộc là nghĩ như thế nào?"

Một hồi chất vấn này của Ôn Thiếu Hàng, làm Mã Tuệ Trinh cảm thấy ở trước mặt Ngô Mộng mất hết mặt mũi, đứa con trai này nói chuyện từ trước đến nay đều là một bộ kia, tuy nói nàng đã quen, nhưng nàng sợ Ôn Thiếu Hàng lại nói ra cái gì khó có thể vãn hồi, cho nên lập tức thừa dịp đối phương cùng chính mình nói chuyện, đem Ngô Mộng túm đến phía sau mình, sau đó giơ tay chỉ vào Ôn Thiếu Hàng, đó là vẻ mặt vô cùng đau đớn a, "Con a con! Con tên hỗn trướng này! Cô nương nhà người ta tới nhà chúng ta tìm con, ta để nàng lên trước chờ con một hồi có cái gì không đúng? Giữa người trẻ tuổi, phóng khoáng một tí lại làm sao vậy? Con cho là tiểu thư khuê các khuê phòng thời cổ đại sao? Còn không cho người vào?! Con nếu là không cho người vào, về sau ta cũng không vào được!"

Thấy Ôn Thiếu Hàng bị chính mình một hồi quát lớn nói ngơ ngác, Mã Tuệ Trinh quay đầu đối với Ngô Mộng vẻ mặt thương tiếc nói: "Hùng tiểu tử này xui xẻo tính tình lại thối! Chúng ta đừng để ý đến hắn! Cùng a di đi xuống lầu, a di làm cháo bí đỏ con thích ăn! Đi nhanh một chút, chúng ta xuống lầu ăn cháo đi, đừng để ý đến hắn!"

Ngô Mộng vốn còn muốn nói cái gì, có thể thấy được Mã Tuệ Trinh đối với mình thiên vị như thế, lập tức cũng biết lại dây dưa chỉ sợ không chiếm được chỗ tốt gì. Dù sao tương lai còn dài, bởi vậy chỉ phải nhẹ nhàng gật gật đầu, làm như ẩn nhẫn ủy khuất, đi theo Mã Tuệ Trinh xuống lầu.

Ôn Thiếu Hàng nhìn bóng dáng hai người kia xuống lầu, nghĩ bề ngoài ngăn nắp lượng lệ, nhưng bên trong lại thường xuyên gà bay chó sủa, nếu cha mẹ cùng tới, cơ hồ đều có thể dùng từ chướng khí mù mịt để hình dung nhà này. Lại nghĩ tới Ôn Duyên mỗi lần lại đây, đều tựa hồ là thói quen, luôn là vẻ mặt đạm nhiên mỉm cười, hắn cúi đầu nhìn ảnh chụp vừa rồi từ trong tay Ngô Mộng đoạt lại, trong lòng buồn bực mà nhăn chặt mày, nhắm mắt lại thật dài mà thở dài một hơi.

71. Chương 71

"Ai! Từ từ, trở về!"

Hình Tam vừa muốn cất bước, đã bị Lương Hân một phen túm chặt quần áo kéo vào hẻm. Tống Ninh Ninh đi ở bên người Lương Hân, cũng nhấp môi lặng lẽ tránh ở một bên, quay đầu mắt trông mong mà nhìn Lương Hân.

Bọn họ vừa mới huấn luyện xong ra tới, ba người là người cuối cùng phụ trách đem dụng cụ đưa đến kho hàng, cho nên lúc ra hơi chậm.

Hình Tam nâng cánh tay vỗ rớt tay Lương Hân túm hắn, cau mày nghiêng đầu, "Làm sao vậy? Lén lút?"

Lương Hân dựng thẳng ngón tay "hư" khoa tay múa chân một chút, dùng ánh mắt đối với hai người ý bảo hẻm nhỏ phía trước, hai người song song đi tới kia, hạ giọng nói: "Đó là bác ba tôi, tôi đã nghĩ bọn họ sẽ ở khu an toàn, sớm làm tốt chuẩn bị hội ngộ, ai không nghĩ rằng thời điểm gặp được là cái dạng này! Nữ nhân kia cũng không phải bác gái bác ba tôi, bác gái tôi là mẫu dạ xoa…… Khu an toàn chỉ là địa phương hơi lớn chút, hắn cũng dám làm loạn, thật đúng là gan to!"

Hình Tam cùng Tống Ninh Ninh ánh mắt đều dời về phía Lương Hân ra hiệu, đối diện đi tới một nam một nữ, nam nhân tay có chút không kiêng nể gì đặt trên eo nữ nhân, nữ nhân như là không có xương cốt bám vào bên vai nam nhân. Hai người không biết đang nói cái gì, khoảng cách có hơi xa, bọn họ tuy rằng nghe không rõ ràng lắm nội dung nói chuyện, lại có thể nhìn ra được hai người là vừa nói vừa cười, nam nhân tay còn thường thường hướng lên trên nâng vuốt ve một chút bộ ngực kiêu ngạo của nữ nhân, động tác kia thoạt nhìn thật sự đáng khinh cực kỳ.

Hình Tam hơi mang chán ghét dời đi mắt, nhưng Tống Ninh Ninh lại là cau mày cẩn thận mà nhìn sau một lúc lâu, rồi sau đó tự mình lẩm bẩm: "Không thể nào, sao có thể……"

Lương Hân tinh ý, nghe Tống Ninh Ninh nói như vậy, nhanh chóng đem hai người hướng hẻm nhỏ càng lôi kéo, để tránh đợi lát nữa cùng hai người kia gặp gỡ, nàng nhìn Tống Ninh Ninh, ngữ khí vội vàng nói: "Cái gì không có khả năng? Cậu phát hiện cái gì có phải hay không? Mau nói ra a."

Tống Ninh Ninh theo bản năng nhíu mày lắc lắc đầu, nàng cắn môi lại tiểu tâm cẩn thận mà thăm dò đi ra ngoài nhìn, trong nháy mắt nhìn thấy nữ nhân kia nghiêng đầu, hoảng sợ nhanh chóng thu hồi thân mình, nàng vỗ vỗ ngực, theo bản năng hít sâu nói: "Em không có nhìn lầm…… Có điều như thế nào lại như vậy…… Nữ nhân kia, chính là vợ của thúc thúc đã cứu em và Diêm Húc ở kho hàng a! Nàng là a di có nhi tử, lúc ấy không nghe em và Diêm Húc khuyên, một hai phải xuống xe, chính là nàng!"

Là nàng? Lương Hân cùng Hình Tam đồng thời nhăn mày lại, ba người ở hẻm nhỏ nín thở ngưng thần, nghe được tiếng bước chân đi qua trong chốc lát, Lương Hân mới thăm dò đi ra ngoài. Hai người kia vô tri vô giác, vẫn như cũ mờ ám không ngừng, quả thực là rõ như ban ngày không hề cố kỵ.

Lương Hân thu hồi ánh mắt, nghiêm túc mà đối với Hình Tam nói: "Tam ca, chúng ta ba người chỉ có anh có thể làm được, anh mau đi cùng bọn họ, tôi cảm thấy nhất định trên người bọn họ có manh mối rất quan trọng! Anh đã nói ta nỗ lực liền có thể báo thù, bởi vì còn có dấu tích để theo! Nhưng đám người hại Ninh Ninh đến bây giờ đều không có manh mối, nhưng hiện tại lại có khả năng từ trên người bọn họ tra được điểm gì! Nhiều ngày như vậy tôi cùng Ninh Ninh đã sớm là bạn bè! Chúng ta không thể từ bỏ manh mối này! Hơn nữa còn sự tình liên quan đến bác ba của tôi! Anh nếu không giúp chúng ta, hai chúng ta…… Liền

chính mình đi! Anh trở về nói cho mọi người một tiếng, nếu chúng ta đêm nay còn không có trở về, hơn phân nửa là……" *(Jeje: Nhờ giúp mà sao như đe dọa vậy nè =]]])*

Nhìn biểu tình Lương Hân lã chã chực khóc, Hình Tam hơi hơi hạ mi nhưng không nói tiếp. Lương Hân rũ xuống trong ánh mắt huyên thuyên tất cả đều là tính toán nhỏ, nhưng lời tàn nhẫn nói một nửa, thấy Hình Tam còn chưa động lòng, vừa muốn trộm giương mắt xem đối phương liếc mắt một cái, ai ngờ Tống Ninh Ninh một bên rốt cuộc nhịn không được, nhấc chân liền phải đuổi kịp phương hướng hai người kia biến mất!

Hình Tam duỗi tay kéo Tống Ninh Ninh lại ném về hướng Lương Hân, hắn nghiêng đầu liếc Lương Hân liếc mắt một cái, hừ nhẹ một tiếng nói: "Dù sao nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, mang nàng đi trước, chờ tôi trở về lại nói."

Nói xong, không đợi Lương Hân lập tức liền lộ ra khuôn mặt tươi cười nói cảm ơn, Hình Tam lắc mình mấy cái liền biến mất trong tầm nhìn hai cô gái. Tống Ninh Ninh ngơ ngác mà chớp chớp mắt, rõ ràng là chưa phản ứng kịp. Mà Lương Hân lại duỗi tay ở trước mặt nàng quơ quơ, xú thí nói: "Hắc hắc, chị đã sớm nói cho em đi, Tam ca rất lợi hại! Hắn người này a, thời gian dài cậu liền biết, điển hình miệng dao găm tâm đậu hủ, kỳ thật người rất tốt!"

Tống Ninh Ninh nhìn Lương Hân giống như khoe Hình Tam như anh ruột của mình, nghĩ đến lcu1 ban đầu cùng bọn họ nhận thức, đối phương nếm thử bộ dáng ăn mệt của Hình Tam, lập tức cũng xì một tiếng bật cười. Nhưng mà nghĩ tới hình ảnh vừa rồi nhìn đến, tươi cười lại một chút biến mất.

Lương Hân xem ở trong mắt, ra tiếng an ủi nói: "Em trước đừng nghĩ nhiều, chờ hắn trở về hẳn là liền có manh mối, chúng ta đi về trước, chân tướng muốn tới, trốn cũng tránh không khỏi, bất luận là tốt hay là xấu, cuộc sống này đều phải tiếp tục."

Tống Ninh Ninh minh bạch Lương Hân là đang an ủi chính mình, gật gật đầu tận lực xả ra nụ cười, "Em minh bạch, cám ơn chị, Hân Hân tỷ."

"Đây là thứ gì?"

Tống Giai Thiến cùng Tống Minh Viễn nhìn màn hình tinh thể lỏng Chu béo cầm cứng ngắc trong tay, hình người ở mặt trên tạo thành từ nhiệt dung giống như cao cấp không ít, tuy rằng biết mấy người đối phương đều không đơn giản, nhưng lại không nghĩ tới còn trang bị nhiều công nghệ cao như vậy, thật đúng là rất mới mẻ.

"Trước đừng động đây là thứ gì, kêu hai người các người lại đây là muốn cho các người cũng xác nhận một chút. Tuy rằng chúng ta cùng Lương Gia Minh bước đầu đạt thành hiệp nghị, nhưng cũng chỉ là đứng bên Lương gia về sự tình đại cục, chuyện ngầm, chúng ta đều ước định không can thiệp chuyện của nhau. Các người hẳn là cũng biết, chúng ta sở dĩ dọn đến nơi đây, hoàn toàn là bởi vì phòng ở trước kia bị người dò xét, tuy rằng tôi cảm thấy hẳn là không có vấn đề gì, đối phương cũng không lưu lại thứ gì. Kỳ thật chúng

ta đã có bước đầu xác nhận thân phận đối phương, nhưng còn thiếu vài chứng cứ, hôm nay cho các người lại đây cũng là giúp xác nhận một chút, các người nhìn xem người này, trước đừng có nói vội, chờ xem xong rồi lại nói cảm tưởng?"

Hai người thấy Chu béo nói nghiêm túc như thế, lập tức cũng biết không tiện hỏi những chuyện khác, đều nghiêm túc mà xem người trong màn hình. Từ lúc đội người này cứu Tống Ninh Ninh, lại mang theo nàng cùng nhau sinh hoạt cùng nhau huấn luyện, hai người nhìn tính cách Tống Ninh Ninh càng ngày càng rộng rãi, tươi cười càng ngày càng nhiều, trong lòng miễn bàn cao hứng cỡ nào vui mừng biết bao.

Đối với đám người này, bọn họ cũng là phát ra từ nội tâm muốn dung nhập cùng tiếp nhận, nhiều ngày như vậy tới nay, lúc ban đầu xa lạ cùng xấu hổ sớm đã giảm đi hơn phân nửa, một đám người hiện tại ở chung hòa hợp, nói chuyện cũng không giống lúc đầu quanh co lòng vòng như vậy.

Tống Giai Thiến cùng Tống Minh Viễn đem toàn bộ ghi hình kiên nhẫn xem xong rồi, hai người sau khi xem xong nhìn nhau liếc mắt một cái, Tống Giai Thiến ngẩng đầu cơ hồ dùng ngữ khí cực kỳ khẳng định nói: "Là Lưu Bân, ngón út tay trái hắn so với người thường dài hơn rất nhiều, các người xem này." Nàng vừa nói, vừa học động tác Chu béo vừa rồi phóng đại hình ảnh chi tiết, dùng ngón cái cùng ngón trỏ ở màn hình tinh thể lỏng nhẹ nhàng kéo, động tác khi đối phương mở cửa vươn tay trái nháy mắt dừng hình ảnh. Trong hình tay trái, ngón út đích xác cơ hồ sắp ngang bằng ngón áp út.

Chu béo nhìn Tống Minh Viễn, thấy hắn cũng gật gật đầu, lúc này mới quay đầu lại nhìn Tạ Sâm liếc mắt một cái. Tạ Sâm duỗi tay từ trên bàn trà cầm lấy một điếu thuốc, rồi sau đó đem hộp thuốc trượt trên bàn trà đến trước mặt Tống Minh Viễn, "Mấy ngày nay chuyện khác đều không sai biệt lắm, nếu lúc trước hắn tới thăm chúng ta, chúng ta liền đáp lễ hắn một lần, thuận tiện lại đưa cho hắn vài món đồ."

Tống Giai Thiến có chút kích động hưng phấn mà cắn môi dưới, bọn họ ẩn nhẫn chuẩn bị lâu như vậy, rốt cuộc muốn bạo phát sao?

Đột nhiên, một thanh âm "ca" vang lên, làm bốn người trong phòng nhìn nhau một chút, Chu béo trước ra cửa đứng ở trên hành lang hướng dưới lầu xem, ai ngờ cư nhiên gặp được Hình Tam dẫn theo một nam nhân đi vào, phía sau còn có Lương Hân cùng Tống Ninh Ninh đi theo, Tống Ninh Ninh cái mũi vừa đỏ, hình như là ở khóc đâu, Ôn Duyên đi ở cuối cùng, hẳn là hắn mở cửa, giờ phút này chính mình đóng cửa lại.

"Nha, đây là làm sao vậy? Ai khi dễ Ninh Ninh của chúng ta a?"

Bởi vì Tống Ninh Ninh tuổi nhỏ nhất, tất cả mọi người đem nàng như em gái nhỏ đối đãi, Lương Hân ngẩng đầu nhìn bởi vì lời này của Chu béo mà Lương Hân ngẩng đầu nhìn bởi vì từ trong phòng ra tới, duỗi cổ cất cao giọng nói: "Béo ca, Tống thúc, Thiến Thiến tỷ, các người đoán chúng ta bắt được người nào? Còn phải nhờ Tam ca ít nhiều! Nếu không phải hắn không ngại cực khổ nằm vùng nhiều ngày như vậy, chưa nhất định có thể đem gia hỏa này bắt được đâu!"

Nói xong, phát hiện Tạ Sâm cũng từ trong phòng ra tới, Lương Hân theo bản năng ngữ khí nói chuyện liền thu liễm rất nhiều, nàng theo bản năng gật gật đầu thấp giọng nói: "Tạ đại ca."

Tạ Sâm đối với nàng gật gật đầu, rồi sau đó liền đem ánh mắt dừng ở trên người Ôn Duyên đi cuối cùng, Chu béo theo tầm mắt đối phương nhìn qua, vừa cùng anh em Tông gia xuống lầu vừa ngữ khí trêu chọc nói: "Lương Hân cũng không phải là tôi nói cô a, chính cô nói, hai ngày này cô có phải hay không lại không đi sân huấn luyện? Cô cũng không nhìn xem Ôn đại ca của cô, hôm nay buổi sáng chúng ta đi qua sân huấn luyện của các người, nghe thấy bên trên đối với hắn điểm danh khen ngợi! Nếu không phải chúng ta đi, hắn trở về khẳng định là sẽ không nói! Đâu giống cô, có chút tiến bộ trở về liền ríu rít, hắn trên người không có huyết hải thâm thù a, cô học người ta! Cả ngày chỉ biết chạy loạn, mấy ngày hôm trước bắt được tên trộm nháo đến dư luận xôn xao, hôm nay này lại là cái gì?"

Nói đem ánh mắt dừng ở trên người Hình Tam, "Còn có Tam ca này của cô a, từ lúc hắn thành Tam ca cô, quả thực biến thành thị vệ bên người cô, thật không biết hắn vì cái gì đối với cô tốt như vậy……"

Một câu cuối cùng là Chu béo chính mình nói thầm, Lương Hân không nghe thấy, cũng căn bản vô tâm tư nghe xong, "Ai nha béo ca! Anh trước đừng ngắt lời, anh không biết người kia là ai! Anh nếu biết hắn là ai, anh sẽ không nói tôi! Lại nói Tam ca lần này tuyệt đối không phải vì tôi làm bậy! Người này chính là lúc ấy ở Đông Giao cứu…… Cứu Tống Linh Linh người kia a! Còn nhớ rõ trinh thám của Nhị ca không? Hắn nói không chừng biết là ai muốn hại Tống Linh Linh! Đây chính là một sự kiện lớn a!"

Tống Minh Viễn nghe Lương Hân nói như thế, lập tức đi lên trước ý bảo Hình Tam đem người buông, Hình Tam ném một cái, người bị hắn giữ trong tay lập tức liền ngã ngồi trên mặt đất. Đối phương miệng bị Hình Tam dùng một đống giẻ lấp kín, Tống Minh Viễn dẫn theo hắn đem hắn ném đến góc tường, lại từ bên cạnh xách một chiếc ghế dựa, hắn đem ghế dựa đặt trước mặt người nọ, sau khi ngồi lên, vươn một chân đạp lên trước ngực người nọ, duỗi tay đem giẻ trong miệng đối phương lấy ra.

Miệng được giải phóng, nam nhân khó có thể ức chế mà ho khan nôn khan, qua ước chừng hơn hai mươi giây, hắn bắt đầu giả ngu sung lăng mà mở miệng nói: "Các ngươi…… Các ngươi là người nào, bắt tôi làm gì…… Chúng ta hoàn toàn không có oán thù……"

Nam nhân nói ngăn ở bên miệng, bởi vì hắn vừa mới trơ mắt mà nhìn một cây băng trùy từ nơi xa bay tới ngừng ở cách trán hắn khoảng 1cm, hắn cả người toát ra mồ hôi lạnh, nhìn nam nhân dẫm hắn vẻ mặt mặt vô biểu tình, vừa định mở miệng dò xét, lại thấy đối phương cực kỳ bình tĩnh mà đã mở miệng: "Các ngươi có mấy người, đều gọi là gì, nghe mệnh lệnh ai bắt cóc con gái ta, ngươi chỉ có một lần cơ hội trả lời, nghĩ kỹ rồi lại mở miệng."

Nam nhân nhìn Tống Minh Viễn dẫm chính mình, vừa rồi có chút kinh hoảng còn không có thấy rõ ràng, hiện tại lại nhìn qua, lại liên tưởng một mạt bằng chùy kia, thân phận đối phương cùng nữ nhân phía sau hắn cơ hồ miêu tả sinh động, đây là anh em Tống gia a!

Hắn cúi đầu suy nghĩ hai giây, ngẩng đầu có chút thở hổn hển mà mở miệng: "Tôi…… trước khi tôi trả lời những câu hỏi đó, tôi muốn nói…… Tôi, chúng tôi, chúng tôi là thay Lương thủ trưởng làm việc, chúng tôi là người Lương thủ trưởng, anh muốn đụng đến tôi, sẽ không sợ Lương thủ trưởng hắn đến lúc đó……"

Hắn nói còn chưa nói xong, Tống Giai Thiến tiến lên một chân đá vào mặt hắn, nàng từ bên hông bắt lấy một thanh quân đao Thụy Sĩ, thưởng thức mở ra lưỡi dao gần sát lỗ tai nam nhân, ngữ khí ôn nhu mà mở miệng nói: "Đừng nói ngươi là người Lương thủ trưởng, cho dù ngươi là cha ruột Lương thủ trưởng, hôm nay nhiều thêm một câu vô nghĩa, ta liền trước cắt lỗ tai ngươi, lại phế đi tay ngươi, sau đó đào đi đôi mắt

của ngươi, còn muốn thiến ngươi! Ai bảo ngươi nghe theo thứ không nên nghe, tóm được người không nên bắt, nhìn đồ vật không nên nhìn! Thân là nam nhân cư nhiên còn kết bè phái khi dễ một nữ hài tử! Ngươi cho rằng ngươi làm bộ trở về cứu nàng là có thể giấu trời qua biển? Còn may ông trời có mắt, bằng không cháu gái ta chẳng phải hủy trong tay đám cặn bã các ngươi?! Ngươi nếu biết ta là ai, nên biết ta tính tình là có tiếng không tốt! Ân? Còn vô nghĩa sao?"

Trái phải thình lình xảy ra đau đớn bén nhọn làm nam nhân "A" một tiếng kêu lên, hắn nhìn Tống Giai Thiến đứng ở một bên vẻ mặt âm ngoan, ập tức biết đối phương không phải nói giỡn, lập tức nhắm mắt lại mở miệng nói: "Tôi nói tôi nói! Tôi nói!! Tôi nói hết!! Tống đại tiểu thư người trước lấy thanh đao ra, trước lấy thanh đao ra a……"

Tống Giai Thiến hừ lạnh một tiếng không có động, ngược lại càng thêm hướng thanh đao dùng sức một ít, "Ngươi là thứ gì? Cũng dám yêu cầu ta? Mau nói! Nếu để ta phát hiện có nửa câu giả, lỗ tai này của ngươi, liền không thấy được ánh trăng đêm nay!"

Nam nhân nhắm mắt lại mặt khổ liệt ai ai vài tiếng, hắn suy nghĩ vài giây, liền ở thời điểm Tống Giai Thiến kìm nén không được muốn đem đao càng hướng trong dùng sức, hắn dưới tình thế cấp bách lập tức mở miệng nói: "Chúng ta có sáu người!"

Thấy Tống Giai Thiến đem đao ngừng ở tại chỗ, hắn lúc này mới hoãn khẩu khí, chịu đựng nóng rát đau đớn bên tai, hắn không dám đại ý mà lập tức tiếp tục nói: "Chúng ta sáu người, nguyên bản là làm chút…… Chút sinh ý dân cư, chính là bán, bán tiểu hài tử…… Sau lão đại xảy ra chuyện, dư lại năm người chúng ta không có đầu, lại không có biện pháp duy trì những mạch người đó của lão đại, sinh ý dân cư chặt đứt một vòng không có biện pháp tiếp tục, cho nên chậm rãi, sinh ý liền làm không được……"

"Đừng vô nghĩa!" Nghĩ đến Tống Ninh Ninh nói tình huống sáng sớm tỉnh dậy quần áo bất chỉnh, Tống Giai Thiến dưới sự giận dữ trực tiếp đem dao nhỏ hướng bên cạnh hoa một cái, phía dưới vành tai lỗ tai nam nhân bị nàng sống sờ sờ cứng rắn cắt rớt một khối thịt nhỏ.

"A! ——" lửa nóng kịch liệt đau đớn làm nam nhân gào khan một tiếng, hắn không nghĩ tới Tống Giai Thiến cư nhiên thật sự nói cắt liền cắt! Sự tàn nhẫn này làm tim hắn đều phát run! Xem ra hôm nay thật là xui xẻo!

"Là người Lương thủ trưởng liên hệ cùng chúng ta! Từ sau khi không làm mua bán người, chúng ta liền vẫn luôn nghe người nọ an bài! Hắn kêu chúng ta xưng hắn Lưu tiên sinh! Sau Lưu tiên sinh liền an bài chúng ta làm việc đen tối để sống! Chính là…… Chuyên môn đầu cơ trục lợi nội tạng, liên hệ chợ đêm cùng một ít bệnh viện đen, hai đầu kiếm, chúng ta làm đường nối, cũng không trực tiếp ra mặt. Nếu có tin tức gì, hắn liền trước tiên cho chúng ta biết, bởi vì chúng ta là quân xe, chứng nhận sĩ quan đều có đủ, cho nên mỗi lần đều có thể tránh đi bài tra, liền tính ngẫu nhiên có vài vấn đề nhỏ, cũng là hắn ra mặt bảo tới chúng ta, hai năm trước vẫn luôn bình an không có việc gì. Sau lại ngẫu nhiên có thời điểm kiếm không đủ, chúng ta liền sẽ động thủ tìm chút mới mẻ…… Các người nếu bắt tôi, khẳng định cũng biết tiền căn hậu quả, chỉ là là các người biết đến như vậy, dùng, dùng kính viễn vọng cùng nước thuốc hắn cho chúng ta…… Giống nhau, giống nhau đều đi tỉnh ngoài bắt người ở đầu đường lưu lạc trở về……"

Tống Giai Thiến nghe đến đó liền nhíu mày: "Ngươi nói Lương thủ trưởng rốt cuộc là Lương thủ trưởng nào? Hắn nói hắn là người Lương thủ trưởng? Ngươi làm sao dám xác định đối phương không phải lừa gạt

người?"

Nam nhân hoãn khẩu khí, lấy lại bình tĩnh nói: "Hắn đương nhiên không có nói cho chúng ta biết hắn là người Lương thủ trưởng, chúng ta cũng không hỏi, chính là hai năm dấu vết để lại luôn là có một ít, hơn nữa chúng ta theo dõi hắn rất nhiều lần, tuy rằng không có chứng cứ thiết thực, nhưng hắn nhất định là người Lương thủ trưởng không sai! Là, là Lương Quốc Cung, Lương thủ trưởng."

Lương Quốc Cung…… Tống Giai Thiến quay đầu lại cùng Tống Minh Viễn nhìn nhau liếc mắt một cái, quay đầu lại lại đem đao hướng trong ấn.

"Liền, liền ba ngày trước khi tang thi bùng nổ, chúng ta thu được tin nhắn, di động kia ngày thường chỉ là có việc công đạo chúng ta mới có thể gởi thư tức, tin nhắn bảo chúng ta thu phục một nữ học sinh, chính là…… Chính là Tống, Tống Linh Linh tiểu thư. Tin nhắn nói rất tàn nhẫn, muốn…… Muốn cho nàng sau khi chết cũng không ai có thể nhận ra, chúng ta tuy rằng kỳ quái vì cái gì làm tới tình trạng này, có điều cũng không thể không đi làm. Y theo phân phó, chúng ta là muốn lợi dụng đem nội tạng nàng đi……Cho nên chúng ta liền đi trường học chờ, chỉ là đợi hai ngày cũng chưa có cơ hội xuống ta! Hai ngày kia tin nhắn thúc giục tới thường xuyên, chúng ta tuy rằng cảm thấy kỳ quái cũng không có biện pháp, Lưu tiên sinh định ra quy củ không thể về tin tức cùng điện thoại. Bị thúc giục như vậy, chúng ta cũng thực phiền, hơn nữa biết được ngày hôm sau trường học liền đóng cửa, trên tin nhắn minh xác nói không thể để Tống Linh Linh tiểu thư về nhà…… Cho nên một ngày cuối cùng, chúng ta chỉ có thể, chỉ có thể đem nàng cùng một nam học sinh liên quan đem đi."

Tống Giai Thiến nghe lửa trong lòng cọ cọ hướng lên trên bùng nổ, "Sau khi chết cũng không ai có thể nhận ra? Trên tin nhắn là nói như vậy?"

Nam nhân nhìn biểu tình âm mặt của Tống Giai Thiến, lập tức một câu cũng không dám hàm hồ mà ứng tiếng nói: "Đúng, đại khái chính là ý tứ này, chúng ta lúc ấy cũng rất kỳ quái, Lưu tiên sinh như thế nào sẽ cùng một nữ sinh có thù lớn như vậy, chỉ là chúng ta lại không thể hỏi, chỉ có thể nghe lệnh hành sự. Vốn dĩ đem bọn họ hai người bắt lên xe, là trước muốn đem 'đồ vật' lấy xuống…… Là, chính là nội tạng…… Chỉ là bác sĩ chợ đêm bên kia vẫn luôn cùng chúng ta hợp tác phát tin tức, đối phương đều nói không có biện pháp làm phẫu thuật hai ngày này, nói cái gì chuyện phát sốt nháo đến bọn họ không dám ra cửa. Bọn họ là bác sĩ, đối với mấy ngày này sinh trực giác mẫn cảm đồng cảm, còn dặn dò chúng ta những ngày đó cũng không cần loạn đi. Bất luận chúng ta nâng giá cả lên nhiều ít bọn họ cũng không chịu ra tới, sau chúng ta lại phát tin tức cho bệnh viện đen, đối phương cũng nói lúc ấy các bệnh viện đều là kín người hết chỗ, căn bản không có biện pháp dấu tai mắt người làm giải phẫu này đó. Nhưng nội tạng nếu như không phải ở phòng giải phẫu chuyên môn, căn bản là không có biện pháp lấy a, chúng ta những người này chỉ phụ trách bắt người, những kỹ thuật sống đó sao có thể làm, cho nên…… Cho nên chúng ta liền lâm thời sửa lại chủ ý, đem bọn họ kéo đi một kho hàng ở Đông Giao."

Tống Ninh Ninh nhìn nam nhân trên mặt đất nàng đã từng nghĩ là ân nhân cứu mạng, lắp bắp mà tự thuật đã từng đối với chính mình lên các loại kế hoạch đáng sợ, nàng cảm thấy trong lòng mình có một ít đồ vật bị đối phương dễ như trở bàn tay đánh nát. Nàng không biết đó là cái gì, hình như là nhận tri đối với thế giới này, lại hình như là biểu hiện tốt đẹp giả dối chính nàng hư cấu ra.

Trong lòng có một thanh âm nhắc nhở nàng, này đó có lẽ đều là khi trưởng thành cần thiết trải qua, chính là trong đầu lại có một cái ý thức thấp thấp tự thuật, nói nếu hắn không phải người xấu, nếu hắn không có lừa nàng, thật là tốt biết bao a.

Lương Hân nhìn Tống Ninh Ninh ở bên cạnh rơi lệ, tuy rằng đối phương không ra một chút tiếng rớt nước mắt, nhưng nàng quá minh bạch giờ này khắc này Tống Ninh Ninh trong lòng có bao nhiêu dày vò không chịu nổi, nàng thở dài, vươn tay ôm lấy đối phương, Tống Ninh Ninh miệng bẹp bẹp, cuối cùng là dựa vào trên vai Lương Hân thấp thấp mà hít hít cái mũi.

"Sau lại…… Sau khi chúng ta tới kho hàng rồi, còn chưa có cân nhắc ra tới kế tiếp nên làm cái gì bây giờ, lại đột nhiên nhận được tin tức, nói bên ngoài người đều biến thành tang thi trong điện ảnh, không chỉ có cắn người, còn ăn thịt người! Hơn nữa đều là đột nhiên phát sinh! Đến cơ hội phản ứng đều không có! Chúng ta lúc ấy còn không tin, là có người gọi điện thoại người trong nhà, sau khi xác nhận chuyện này, nói cái gì cũng không ở kho hàng đợi thế nào cũng phải đi! Chúng ta vừa thấy việc này không phải bậy bạ, cũng liền, cũng liền đều đi rồi……"

Trong phòng yên tĩnh một mảnh, Ôn Duyên rót nước lúc sau bưng khay ra tới, tất cả mọi người bình tĩnh mà nhìn nam nhân giả bộ bình tĩnh trên mặt đất kia. Ôn Duyên đem khay đặt ở trên bàn bên cạnh, cầm lấy một chén nước uống một ngụm, sau đó nhìn nam nhân kia, không nhanh không chậm nói: "Hắn không có nói có người có ý đồ đối với Tống Linh Linh gây rối. Tới tình trạng này còn dấu diếm chân tướng, xem ra, hơn phân nửa hắn chính là người kia."

Một câu của Ôn Duyên làm nam nhân hoàn toàn thay đổi sắc mặt, hắn sắc mặt trắng xanh đem đầu lắc như trống bỏi, trong miệng trừ bỏ nhắc mãi "Không, không" ở ngoài, cư nhiên một câu giảo biện nói đều nói không nên lời.

Tống Minh Viễn nheo lại đôi mắt nhìn bộ dáng đối phương sắc mặt tái nhợt, nhấc chân hung hăng mà dẫm tới cổ đối phương, Ôn Duyên lại uống một ngụm nước, hắn nhìn nam nhân, ngữ khí bình tĩnh nói: "Ngươi lúc ấy ý đồ đối với Tống Linh Linh gây rối, là nghe nói mạt thế đáng sợ lúc này mới miễn cưỡng dừng lại. Nếu không phải vì bảo toàn tánh mạng, phỏng chừng ngươi là sẽ không bỏ qua. Xong việc ngươi làm bộ tiện đường đi cứu Tống Linh Linh cùng bạn học nàng, đó là bởi vì các ngươi sáng sớm liền biết tình huống gia đình Tống Linh Linh. Lúc ấy mạt thế bùng nổ, tình huống hỗn loạn, Tống Minh Viễn danh dương bên ngoài, ngươi muốn giả ý cứu Tống Linh Linh, đến lúc đó hướng Tống Minh Viễn tranh công."

Ôn Duyên không để ý tới sắc mặt tái nhợt của nam nhân, ít có hùng hổ doạ người nói: "Các ngươi có sáu nam nhân thành niên, Tống Linh Linh ở trong hỗn loạn rất khó thấy rõ mặt mỗi người, huống chi nàng còn trúng mê dược. Sau lại ở thời điểm tuyệt vọng, ngươi lại cứu nàng một mạng, rất có khả năng lưu lại cho nàng một ấn tượng anh hùng hoàn toàn mới. Ngươi trăm phương ngàn kế, trên đường trở về lại đối với hai người Tống Linh Linh chiếu cố nhiều hơn. Nếu các ngươi an toàn đến khu an toàn, vậy ngươi chính là ân nhân cứu mạng của nàng, chỉ cần đồng lõa ngươi không lộ mặt tố giác, ngươi chính là đại anh hùng, là đại ân nhân của Tống Minh Viễn, hắn sẽ đối với ngươi vô cùng cảm kích."

Ôn Duyên lại uống một ngụm nước, hắn gắt gao mà nhìn chằm chằm mặt nam nhân trên mặt đất, tay cầm ly thế nhưng có một tia run rẩy không quá rõ ràng, "Mà cái kia ngươi theo như lời Lưu tiên sinh, hiện tại mạt thế hỗn loạn, liền tính hắn cũng ở khu an toàn, nhưng nếu ngươi thoái thác hết thảy đều là cơ duyên xảo hợp, hắn cũng không có biện pháp đem ngươi thế nào, phạm vi khu an toàn hữu hạn, nếu bại lộ chuyện của ngươi, không thể nghi ngờ cũng liền bại lộ chính hắn, hắn sẽ không làm như vậy. Ngươi đem hết thảy đều tính kế tốt, lại không nghĩ rằng mạt thế so với ngươi tưởng tượng càng thêm gian khổ không chịu nổi, không chỉ chiếu cố bụng của mình, còn muốn tùy thời tùy chỗ ứng phó nguy hiểm từ bốn phương tám hướng xa lạ. Giữa đường ngươi lâm thời thay đổi chủ ý, ngươi cảm thấy mạng mình mới càng quan trọng, trên xe lớn lớn bé bé mặt khác bốn người đều là trói buộc, ngươi sau khi tới khu an toàn sống càng tốt, chỉ là ngươi có cái mạng để mang bọn họ đến khu an toàn hay không, ngươi lại không cách nào xác định, bởi

vậy ngươi đem bọn họ ném ở trên đường, chính mình một người hướng khu an toàn trốn, lại không nghĩ rằng, người bị ngươi ném còn có khả năng tồn tại, hơn nữa đem những chi tiết đó, còn nguyên đều nói ra!"

Ôn Duyên nói thêm mỗi một chữ, sắc mặt nam nhân liền tái nhợt một phân, Tống Giai Thiến nhìn trán đối phương toát ra mồ hôi, lập tức cắn răng quay đầu nhìn về phía Tống Minh Viễn, Tống Minh Viễn sắc mặt âm trầm, dưới chân dùng lực một cái, chỉ nghe nam nhân trên mặt đất buồn ân một tiếng, đôi mắt vừa lật liền hôn mê bất tỉnh.

72. Chương 72

Sau khi nam nhân trên mặt đất ngất đi rồi, Tống Giai Thiến xoay người đem Tống Ninh Ninh ôm vào trong ngực không tiếng động an ủi, Lương Hân thấy Tống Minh Viễn nhìn lại đây, rũ mắt xuống mở miệng nói: "Mấy ngày nay không nói cho các người, là sợ các người vô pháp nhẫn nại, rút dây động rừng. Chúng tôi sở dĩ phát hiện hắn, là bởi vì tình nhân bác ba tôi…… Ninh Ninh nói nữ nhân kia chính là nữ nhân trên xe cứu bọn họ lúc ấy, nhưng khi đó nàng đang cùng bác ba tôi ở bên nhau. Trực giác tôi bảo không đúng, Ninh Ninh tuy rằng đơn thuần, nhưng cũng sẽ không lầm quan hệ nam nữ. Nàng nói nữ nhân kia là vợ của người lúc ấy cứu nàng, vậy nhất định là có nguyên nhân. Cho nên tôi bảo Tam ca theo dõi giám thị nữ nhân kia, nàng cũng thực cẩn thận, phỏng chừng là bởi vì sợ bác ba tôi phát hiện đi…… Ông trời cũng giúp chúng ta, hôm nay là người nam nhân này lén lút muốn qua tìm nàng, vừa lúc để Tam ca bắt được."

Tạ Sâm nhìn Ôn Duyên sắc mặt vẫn cứ không được tốt liếc mắt một cái, quay đầu đối với mọi người nói: "Các người tiếp tục, chúng ta lên trước."

Nói liền kéo Ôn Duyên hướng trên lầu đi, Ôn Duyên theo ở phía sau cũng không tránh, Tạ Sâm dẫn đến phòng, sau khi đem cửa đóng lại, lôi kéo Ôn Duyên vào trong không gian.

Thu hoạch trong không gian đã trưởng thành, chỉ là thời gian hữu hạn, hai người bọn họ vẫn luôn không rảnh để đi quản, cho nên vẫn để mặc như vậy, thu hoạch đều bảo trì ở trạng thái chín, dựa theo loại tốc độ phát dục lúc đầu này, sớm nên già héo, chỉ là chúng nó vẫn như cũ quả lớn chồng chất treo, không hề có dấu hiệu già đi.

"Nam nhân kia cậu gặp qua?"

Tạ Sâm nói hỏi đến ổn chuẩn tàn nhẫn, Ôn Duyên cũng biết vừa rồi chính mình tuy rằng kiệt lực trấn định, nhưng Tạ Sâm nhất định vẫn là có thể nhìn ra tới điểm gì đó, hắn nhắm mắt lại nhẹ nhàng thở phào, "Chưa thấy qua, tôi sao có thể gặp qua, tôi nói rồi tôi không phải người nơi này của các người, như thế nào gặp qua tên cặn bã như vậy…… Tôi có chút mất khống chế là bởi vì, bởi vì hắn nói, hắn trước kia làm chính là hoạt động mua bán trẻ con! Tôi hận nhất cái này, tôi hận nhất cái này! Nếu không có những người này……"

Nói tới đây Ôn Duyên cúi đầu, hắn nói không được nữa, không biết nên nói như thế nào.

Tuy rằng hắn từ nhỏ lớn lên ở cô nhi viện, căn bản có lẽ không có quan hệ gì với buôn bán người, có

điều hắn vẫn là nhịn không được giận chó đánh mèo! Nếu không có những tên hỗn đản đó đem trẻ con trở thành vật phẩm mua bán! Lại như thế nào sẽ có nhiều trẻ con thất lạc cha mẹ như vậy? Tuy nói có rất nhiều cha mẹ nuôi sau khi mua trẻ con về, cũng sẽ cho nó cuộc sống tốt đẹp. Chỉ là hết thảy đều có khả năng, cô nhi viện bọn họ đã từng tiếp nhận không ít trẻ con "qua tay" vài lần đến cuối cùng không người nguyện ý tiếp tục nuôi nấng, tùy ý vứt bỏ.

Hắn cũng không phải đáng thương những cô nhi đó, cũng không phải thay bọn họ bất công, chỉ là hắn cũng không phải người may mắn gì, có tư cách gì đi đáng thương người khác? Cũng chính vì nguyên nhân như vậy! Hắn mới càng hận! Hắn liền chính mình là như thế nào đến cô nhi viện cũng không biết! Cho nên mỗi lần tưởng tượng đến khả năng lớn nhất của mình, chính là bị nhân tố ngoại lực kéo rời xa khỏi cha mẹ ruột, tâm tình của hắn liền sẽ trở nên phi thường không tốt! Đặc biệt là gặp phải cặn bã như vậy! Hắn cơ hồ có loại xúc động muốn không tiếng động xé nát đối phương……

Tạ Sâm nhìn Ôn Duyên đứng ở đối diện hắn thần sắc tối tăm, Ôn Duyên như vạy hắn trước nay không nghĩ tới, tính cách Ôn Duyên vẫn luôn không ôn không hỏa, ít có lộ ra ngoài tình cảm mãnh liệt như vậy. Tuy rằng đối phương không có nói qua xuất thân của chính mình cho hắn, nhưng nếu cùng ở với cha mẹ nuôi, đơn giản cũng có vài loại khả năng như vậy.

Nghĩ đến xuất thân có khả năng nhất của đối phương, Tạ Sâm lần đầu tiên cảm giác chính mình trong lòng có chút khó chịu. Đây là một loại cảm thụ thật không tốt, hắn hơi hơi nhăn mày, theo cảm giác của mình đem Ôn Duyên ôm vào trong lòng ngực, như vậy Ôn Duyên cũng không làm hắn sợ hãi, ngược lại chỉ cảm thấy đau lòng, hắn càng ôm càng chặt, khẩn đến độ hắn có thể nghe rõ âm thanh hít thở của Ôn Duyên.

Ôn Duyên chỉ cảm thấy tà hỏa từ dưới đáy lòng toát ra chậm rãi bình ổn, hắn nhắm mắt lại lẳng lặng cảm thụ bộ ngực vờn quanh chính mình. Loại cảm giác này rất kỳ quái, đối phương rõ ràng không nói gì, nhưng hắn lại có thể cảm nhận được tâm tình đối phương, thật giống như được trấn an không tiếng động, loại cảm giác được quan tâm này, làm hắn trong lòng ấm áp, trong lúc nhất thời giống như bị bớt thời giờ sức lực, thế nhưng không nghĩ tới việc thoát ra khỏi lồng ngực đối phương.

Sự tình phát sinh gần đây rất nhiều cũng thực hỗn loạn, hắn không nghĩ tới Lưu gia nhanh như vậy liền thăm dò bọn họ, hắn cũng không nghĩ tới, Lương Gia Minh sớm như vậy liền tới tìm Tạ Sâm. Bất quá tính theo kế hoạch, có lẽ cũng không tính sớm, dựa theo hết thảy dấu hiệu cho thấy, gần nhất còn sẽ có sự tình càng nghiêm trọng phát sinh. Mấy đêm gần đây hắn đều ngủ không tốt, nhắm mắt lại chính là các loại hình ảnh không ngừng cắt, mỗi ngày đều cảm giác thực bao vây. Thân thể đã thích ứng huấn luyện cường độ cao, nhưng tinh thần còn chưa đuổi kịp, mệt cực kỳ, nhưng lại vô pháp hạ tâm xuống để mà nghỉ ngơi thật tốt.

"Người kia, là Lưu Bân sao?"

Thanh âm trong lòng ngực đặt câu hỏi làm Tạ Sâm hơi hơi cúi đầu nhìn một chút, đối phương cũng không có từ trong ngực mình chui ra, điểm này làm hắn thực vừa lòng.

"Đúng vậy. Tống Giai Thiến nói ngón út tay trái hắn so với người bình thường dài hơn một chút, xác nhận hình ảnh, là hắn."

Ôn Duyên không tiếng động gật gật đầu, hắn có thể cảm giác được động tác Tạ Sâm cúi đầu, "Vậy cậu tính toán đáp lễ hắn như thế nào?"

Từ "đáp lễ" này làm Tạ Sâm cười một chút, hắn phát hiện Ôn Duyên càng ngày càng hợp khẩu vị hắn, từ này hắn thích.

"Kỳ thật Hình Tam ngày hôm qua liền có thể đem hắn mang lại đây, là tôi bảo hắn hôm nay mang đến."

Tuy rằng Tạ Sâm nói thật không minh bạch, nhưng Ôn Duyên cơ hồ nháy mắt đã hiểu, "Cậu là muốn mượn tay anh em Tống gia đi đối phó Lưu Bân? Kỳ thật cậu không cần như vậy, bọn họ hẳn là cũng sẽ hỗ trợ."

Tạ Sâm hơi hơi lắc lắc đầu, "Không phải mượn. Ngày hôm qua thời điểm Hình Tam nói cho tôi người nam nhân này, tôi đã tra qua, tuy rằng không có chứng cứ xác thật, nhưng 'Lưu tiên sinh' hắn nói kia hẳn chính là Lưu Khải."

Lưu Khải, Ôn Duyên kỳ thật biết Lưu tiên sinh kia chính là Lưu Khải, bất quá chuyện này kỳ thật cùng Lưu khải một chút quan hệ đều không có.

Lưu Khải tuy rằng là con thứ hai của Lưu Thành An, nhưng quan hệ của hắn cùng Lương Quốc Cung so với quan hệ của bất kỳ người Lưu gia nào đều tốt hơn, bởi vì hắn là đứa trẻ do vợ lẽ của Lưu Thành An sinh ra……

Thời trẻ Lưu Thành An bởi vì tranh gia sản cho nên không dám mang Lưu Khải về nhà, Lưu Khải là được Lương Thành An ủy thác cho Lương Quốc Cung nuôi lớn ở bên ngoài, Lương Quốc Cung có thể xem như một nửa cha ruột của Lưu Khải, Lương Quốc Cung vốn dĩ không có con, đối với Lưu Khải từ nhỏ đã khoẻ mạnh kháu khỉnh vốn dĩ liền thích, sau khi lớn lên Lưu Khải cũng không quên, trình độ thân mật đối với Lương Quốc Cung phát triển trái lại còn nhiều hơn so với Lưu Thành An. Kỳ thật theo hắn thấy, kết quả Lưu Khải là sẽ trở thành người của Lương Quốc Cung chứ không phải Lưu gia, kia quả thực chính là thiên kinh địa nghĩa thuận lý thành chương.

"Lưu Khải chính là con trai Lưu Thành An, bất luận hắn vì cái gì bảo nam nhân kia bắt cóc Tống Linh Linh, anh em Tống gia cùng Lưu gia sống núi là kết định rồi. Dù sao bọn họ sớm hay muộn cũng động thủ, ta sớm một chút làm cho bọn họ có một cái lý do, không phải thực tốt sao?"

Ôn Duyên âm thầm mắt trợn trắng, hắn không lý giờ này khắc này hắn cảm thấy Tạ Sâm có điểm âm hiểm, cẩn thận nhìn lại nội dung trong sách, Ôn Duyên nhịn không được ngửa đầu nói: "Nhưng hắn là Lưu gia nhị công tử, như thế nào sẽ bảo nam nhân kia bắt cóc Tống Linh Linh? Y theo thân phận năng lực hắn ngày xưa, liền tính nói cùng Tống Linh Linh có cảm tình ân oán cá nhân, cứ theo lẽ thường cũng không nên tìm những người đó, còn xuống tay tàn nhẫn như vậy. Anh em Tống gia cũng không ngốc, ngược lại thực thông minh. Trong này có ẩn tình khác, sau khi điều tra xong, vạn nhất bọn họ phát hiện độc thủ phía sau màn không phải Lưu Khải càng không phải Lưu gia, kia……?"

Tạ Sâm duỗi tay nhéo mũi Ôn Duyên, "Cậu không thấy vừa rồi nam nhân kia thời điểm nói tới Lương Quốc Cung, Tống Giai Thiến quay đầu lại cùng Tống Minh Viễn nhìn nhau một chút? Cho nên quan hệ

giữa bọn họ, nhất định thực yếu ớt. Chuyện này liền tính cùng Lưu gia không có quan hệ trực tiếp, nhưng nam nhân kia đã làm anh em Tống gia đối với Lương Quốc Cung nổi lên lòng nghi ngờ. Nếu chuyện này thật sự cùng Lương Quốc Cung có quan hệ, bằng độ thân mật của hắn cùng Lưu gia, Lưu gia muốn ở dưới cơn thịnh nộ của anh em Tống gia thoát khỏi đến không còn một mảnh, chỉ sợ, sẽ không dễ dàng như vậy."

Ôn Duyên cau mày né tránh tay Tạ Sâm, hắn nghĩ nghĩ, vẫn là mở miệng nói: "Vẫn là trước tiên nói đi, dù sao cậu sớm muộn gì phải biết rằng. Kỳ thật chuyện này là vợ Tống Minh Viễn sai sử, nữ nhân kia…… Không chỉ có một việc này của Tống Linh Linh, vợ trước kia của Tống Minh Viễn, cũng là nàng tìm người hại chết, cùng Lưu gia thật đúng là không có quan hệ gì. Bất quá Lưu gia cũng không phải người tốt gì, không có bọn họ cùng Lương Quốc Cung thông đồng làm bậy, Lương Quốc Cung cũng không có khả năng mấy năm nay xuôi gió xuôi nước. Hơn nữa vợ Tống Minh Viễn vốn dĩ chính là tình nhân Lương Quốc Cung, là Lương Quốc Cung làm nàng cùng Tống Minh Viễn nhận thức kết hôn. Con trai của nàng và Tống Minh Viễn, kỳ thật cũng là của Lương Quốc Cung. Hôm nay nam nhân kia nói là Lưu tiên sinh phát tin tức cho hắn, kỳ thật cũng đều là nữ nhân kia phát, ân…… Nàng cùng Lưu Khải kia cũng là loại quan hệ này…… Bất quá dường như không quá thường xuyên là được."

Có thể lượng tin tức này quá lớn, liền tính là Tạ Sâm, đang nghe sau cũng khó tránh khỏi trầm mặc vài giây, hắn rũ mắt xuống thấy Ôn Duyên, hướng quẹo trái phía dưới, gần sát lỗ tai đối phương, đột nhiên nói lời không liên quan, "Cậu biết không, lần đó ở sân huấn luyện nhìn thấy ngươi đổ mồ hôi đến quần áo đều ướt, tôi lúc ấy liền cứng."

Ôn Duyên ngốc một chút, hơi thở nóng nóng của đối phương ở bên tai làm cho hắn ngứa, điểm chết người chính là, nghe xong một câu này đại não của hắn trực tiếp trống trơn……

"Tôi lúc ấy nhìn những người đó ở xung quanh cậu, cậu không biết tôi có bao nhiêu ghen ghét bọn họ đâu."

Ôn Duyên cảm thấy yết hầu mình rung động, hắn theo bản năng nuốt một chút.

Tạ Sâm chậm rãi dùng môi vuốt ve vành tai Ôn Duyên, tay vẫn luôn nhẹ đặt ở sau lưng đối phương cũng chậm rãi dời xuống động. Ôn Duyên nói không nên lời cảm giác chính mình lúc này, rõ ràng muốn từ trong lòng ngực đối phương rút lui ra ngoài, chỉ là đối phương đột nhiên không nói lời nào yên tĩnh, càng mang đến cho hắn một loại run sợ không thể hiểu được, hàm dưới hắn vài lần khép mở, lại một chữ đều cũng không nói ra được.

Tạ Sâm rũ mắt nhìn lỗ tai ngày càng hồng bên dưới môi mình, nhịn không được mà gợi lên khóe miệng. Không phải hắn cố ý đem đề tài dẫn tới phương diện này, nhưng ai bảo Ôn Duyên cố ý câu dẫn hắn đâu. *(Jeje: Mặt dày vô sỉ nói không biết ngượng =]]])*

Mỗi lần Ôn Duyên yên lặng không ra tiếng còn đỡ, nhưng thời điểm nếu Ôn Duyên lấy một loại ngữ khí cực kỳ khinh thường, hoặc là cực kỳ đạm mạc đi trình bày một sự tình hắn cho rằng người khác không biết, cái loại biểu tình mặt ngoài khinh thường, nhưng lại có chút nhàn nhạt kiêu ngạo, thật sự làm hắn nhịn không được trong lòng ngứa ngáy.

Nhìn sắc mặt đối phương đỏ bừng vẫn không nhúc nhích, khóe môi Tạ Sâm mang cười mà vươn lưỡi khẽ liếm vành tai đối phương một chút, như nguyện cảm nhận được cả người trong lòng ngực mình đều hung

hăng mà run lên, hắn lúc này mới nhếch môi ôm sát đối phương, gắt gao mà dán lên lỗ tai đối phương, nhẹ lẩm bẩm nói: "Tôi phát hiện chính mình càng ngày càng thích cậu, càng ngày càng."

(Jeje: Mọi người dự đoán xem chương sau có H hay không =]]])

73. Chương 73

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

(Jeje: Câu trả lời chính là... Editor cũng không biết =]]] Bà tác giả thâm thúy quá làm editor không rõ rốt cuộc là H buông màn hay là không H luôn =]]]

Nhưng mà vì cả hai cũng coi như xác định quan hệ nên từ chương này chuyển xưng hô thành anh-em nha...)

Sáng sớm hôm sau Chu béo liền phát hiện chuyện kỳ quái. Bầu không khí giữa Ôn Duyên cùng Tạ Sâm..... Dường như có chút không giống? Cụ thể không giống chỗ nào, hắn cũng không nói rõ, bất quá thoạt nhìn như thế nào khiến cho người cảm thấy dường như lập tức liền hài hòa? Rõ ràng nhất chính là, Ôn Duyên cư nhiên đem bữa sáng của Tạ Sâm đem lên lầu đi! Đây chính là chuyện xưa nay chưa từng có!

Tuy rằng biểu tình đối phương vẫn là nhàn nhạt nhìn không ra cái gì, nhưng hành vi "săn sóc" này vẫn là làm Chu béo cảm thấy rất là quỷ dị a..... Hai người này hôm qua trước mặt mọi người làm trò về phòng trước, rốt cuộc đã trải qua cái gì đây.....

"Béo ca?"

Chu béo vừa nhấc đầu liền thấy Ôn Duyên đã đứng ở trước mặt mình, lập tức hoảng hốt mà "A?" một tiếng, sau khi nhìn thấy bộ mặt vô biểu tình của Ôn Duyên, lập tức một phách đầu nói: "Cậu nhìn trí nhớ tôi này, kia cái gì, tối hôm qua Lương Gia Minh cho người đưa tin tức tới, nói để chúng ta đi kho lương một chuyến, tối hôm qua hai người không phải nghỉ ngơi sớm sao, chúng ta liền không kêu cậu. Vài người chúng ta thương nghị một chút, quyết định anh em Tống gia, ba người Hình gia, còn có ba chúng ta đi đến đó, Vệ Bình bồi mấy nha đầu kia ở khu an toàn, nếu có chuyện gì khác, còn có người giữ nhà, kỳ thật nếu không phải Tống Giai Thiến một hai phải đi, chúng ta ngay từ đầu cũng không muốn mang nàng đi..... Bất quá lúc sau nàng nói nàng có thể nấu cơm, chúng ta ngẫm lại liền đồng ý....."

Ôn Duyên trầm mặc mà nhìn hắn một cái, không nói chuyện. Nhưng Tạ Sâm lúc lâu sau mới xuống mở miệng nói: "Kho lương nào?"

Chu béo ngẩng đầu nhìn đối phương liếc mắt một cái, nhanh chóng đem notebook đặt ở trên bàn trà mở ra, vừa dùng con chuột chọn đọc tài liệu tư liệu vừa nói: "Hiện tại tình thế khẩn cấp, đương nhiên là kho lương số một. Xa thì có xa chút, nhưng một chuyến này là cần thiết phải đi, nghe nói có một đội mười ba dị năng giả đi cũng chưa trở về? Đã hơn nửa tháng, đến nay không có tin tức, dường như lúc ấy chọn bọn họ đi liền bởi vì bọn họ đều là tinh anh. Hiện tại dị năng giả tinh anh đều một người cũng không trở về, cho nên cũng không ai nguyện ý lại đi."

Chu béo nói chuyện, liền đem notebook xoay về phía hai người, "Nếu nói dị năng giả không trở về là do còn chút trì hoãn, thì mấy tấm ảnh chụp này là nguyên nhân chủ yếu làm Lương Gia Minh ngồi không yên. Các người xem, đây là vệ tinh chụp được, chỉ là độ cao cùng tốc độ này..... Tuyệt đối không phải nhảy vài cái liền nói thông. Thứ này nếu thật là tang thi mà nói, thì đó chính là kho lương số một có tang thi biết bay! Hoặc là nói, nơi đó có một đại gia hỏa tương đương với boss tang thi!"

Ôn Duyên nhìn tang thi trong màn hình hơi hơi nhíu mày, Chu béo cũng không có nói ngoa, trên ảnh chụp đen màu xanh biếc một sinh vật hình người, bởi vì là vệ tinh quay chụp cho nên cũng không phải thập phần rõ ràng, nhưng nhìn qua đích xác có 80% khả năng trở lên là tang thi. Tang thi này leo lên nóc nhà cao

nhất của kho thóc, có hai ảnh chụp góc phải bên dưới thời gian chỉ kém 2 giây, nhưng nhân vật chính trong ảnh thế nhưng trong hai giây vượt qua hai trần nhà kho lúa! Một giây vượt qua một cái kho lúa, đây là tốc độ đáng sợ như thế nào……

Ôn Duyên cùng Tạ Sâm nhìn nhau liếc mắt một cái, Chu béo cũng mặt lộ vẻ nghiêm túc chi sắc, chỉ bằng mấy bức ảnh chụp là có thể đủ nhìn ra được người này tuyệt đối không phải dễ đối phó, nếu không có chuẩn bị đầy đủ, nhìn như vậy, thật đúng là huyền bí.

"Leng keng ——"

Ôn Duyên lại nhìn ảnh chụp mới đi sang hướng cửa, mở cửa là anh em Tống gia cùng ba người Hình gia, bọn họ thế nhưng cùng nhau đến đây. Ôn Duyên gật gật đầu để cho bọn họ vào nhà, rồi sau đó tiếng đóng cửa vang lên.

"Các người tới vừa lúc, ngày hôm qua cho các người trở về chuẩn bị đồ vật, đều lấy được chưa?"

Chu béo trước nhìn về phía Hình Tam, Hình Tam gật gật đầu, đem túi xách ở trong tay ném cho Chu béo, túi không biết đựng cái gì, theo động tác rơi xuống, lách cách lang cang một trận thanh âm pha lê chạm vào nhau.

Chu béo đem túi mở ra, túi chai lọ vại bình chửa đủ loại dược bùn, mấy thứ này là hắn bảo Hình Tam chuẩn bị, cũng là Hình Tam nói hắn có thể chuẩn bị. Đêm qua bọn họ đem lộ tuyến đi đến kho lương số một quy hoạch tốt, lúc này đây muốn dùng tốc độ nhanh nhất bọn họ nhất định phải đi đường núi. Hiện tại động vật đều biến dị, côn trùng liền càng khó mà nói, nhưng những con đường khác có thể đi đều đã bị ngăn chặn, bọn họ không có lựa chọn nào khác.

Cho nên, hắn bảo Hình Tam đi chuẩn bị một ít các loại thuốc nước đuổi trùng còn có thuốc giải độc, cho bất kỳ tình huống nào. Đến nỗi thảo dược này đó, tại khu an toàn nhà cao san sát Hình Tam là như thế nào làm ra, bọn họ không ai đi hỏi.

Đoạn đường này bọn họ không có biện pháp mang theo Lương Hân, không chỉ vì Lương Hân ra khỏi khu an toàn có lẽ liền không an toàn như vậy nữa, càng là bởi vì Lương Hân mới vừa gặp được bác ba của nàng. Nàng nghe bọn họ nói ch mẹ nàng chết như thế nào, nàng nhìn thân thích nào cũng thấy khả nghi, trong lúc nhất thời căn bản vô pháp đem tinh lực từ trên người bác ba kia dời đi. Bất quá nàng vẫn là giao cho Chu béo đồ vật quan tâm, hai người trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, việc này chỉ có hai người bọn họ biết, để tránh mọi người biết có át chủ bài bảo mệnh, sơ sẩy chậm trễ.

Sở dĩ không có giao cho Hình Tam, hoàn toàn là bởi vì tính cách Hình Tam có đôi khi không dễ khống chế, tuy rằng hắn đối với Lương Hân là thật sự tốt, nhưng Lương Hân vì mọi người suy nghĩ, vẫn là đem đồ vật giao cho Chu béo. Liền từ đó đến bây giờ Hình Tam còn chưa có hoàn toàn giải độc cho Tống Giai Thiến là có thể nhìn ra tới, hắn liền tính trên mặt cùng những người khác bình thường, đáy lòng nghĩ như thế nào, người khác khả năng vĩnh viễn đều không thể biết.

"Thứ này tôi cùng ca phí rất nhiều công sức mới làm ra, bất quá chúng ta muốn nhiều thuốc mê như vậy làm gì a?"

Chu béo cười đối với Tống Giai Thiến vẫy vẫy tay, "Mọi việc đều có vạn nhất, nếu là gặp được tang thi khen ngược nói, trực tiếp giết chết là được, nhưng nếu gặp được người đâu? Nếu là gặp được người tốt thì còn đỡ, nếu là gặp phải người không tốt như vậy thì sao? Có đôi khi giết người không phải lựa chọn duy nhất, cũng không nhất định là lựa chọn tốt nhất, tôi cho các người chuẩn bị này đó, cũng là để lo trước khỏi hoạ."

Đoàn người đem những đồ vật trên đều thu thập không sai biệt lắm, Chu béo đối với Tạ Sâm gật gật đầu, Ôn Duyên quét mắt nhìn Tống Minh Viễn cùng Tống Giai Thiến, thấy thời điểm Tạ Sâm đem trang bị vũ khí trống rỗng "biến" ra, bọn họ tuy rằng mắt lộ ra kinh ngạc, lại không có cảm xúc gì khác, lúc này mới hơi hơi thả chút tâm.

Chu béo tựa hồ với ai đều không thấy là người ngoài, cười đối với một đám người nói: "Đều đi lên chọn đồ đi, a sớm liền cùng Sâm Tử tham thảo qua, nếu là lại có hành động, mấy vũ khí bình thường không đủ dùng, cho nên cùng Lương tam thiếu lấy đồ vật tốt hơn. Chủy thủ này đó đều là cực phẩm, mới vừa nhập

khẩu, không phải hàng hóa sản xuất số lượng bình thường, tuy rằng không thể chém sắt như chém bùn, nhưng chém tang thi vẫn có thể giảm rất nhiều lực."

Chu béo thấy Tống Giai Thiến lập tức trên mặt mang cười tiến lên cầm lấy một phen chủy thủ đánh giá, hắn cũng cười cầm lấy một trường đao bề ngoài nhìn qua phi thường bình thường, ai ngờ mới vừa rút thanh đao ra khỏi vỏ, Tống Giai Thiến liền ánh mắt sáng lên lập tức thò qua tới nói: "Là là đao Damascus (*) sao!!!"

(*) Thép Damascus là một loại thép truyền thống dùng để rèn kiếm của vùng Trung Đông. Loại thép này độc đáo với đặc trưng các vân kim loại nổi bật với các vết đốm như nước chảy. Các thanh kiếm được làm từ loại thép này nổi tiếng với việc rất chắc chắn, rất khó vỡ, lưỡi đàn hồi tốt và có thể mài rất bén.

Hình ảnh:

Sau khi kinh hô nàng lại có chút liều mạng ức chế mà nhìn Chu béo nói: "Béo ca anh sẽ không lấy hàng giả ra tới hố chúng ta đi? Kia nó là thật hay là……"

Chu béo cười mà không nói, đem đao trực tiếp đưa tới trước mặt Tống Giai Thiến, Tống Giai Thiến kích động tay đều có chút run lên, nàng ngẩng đầu nhìn Tống Minh Viễn, sau đó vẻ mặt vui sướng mà đi đến trước mặt Tống Minh Viễn nói: "Ca! Anh mau xem! Anh không phải thích nhất mấy thứ này sao? Nó là thật hay là giả?"

Tống Minh Viễn bất đắc dĩ mà nhìn Tống Giai Thiến liếc mắt một cái, đứa em gái này của hắn thoạt nhìn đã phải ba mươi tuổi, tính cách có đôi khi giống như tiểu nữ hài, thật làm người không có biện pháp.

Mặc dù nghĩ là nghĩ như vậy, Tống Minh Viễn cũng có chút không bình tĩnh mà duỗi tay chạm hoa văn trên thân đao, "Văn Mohammed này chính là linh hồn của đao Damascus, chúng ta mắt thường chứng kiến chính là hoa văn, nếu phóng đại xem, liền sẽ phát hiện toàn bộ hoa văn đều là những đường răng cưa nhỏ không đồng đều. Loại cứng rắn này là tác phẩm đỉnh cao của luyện kim bột phấn cổ đại cùng kỹ thuật rèn kết hợp, địa phương tỏa sáng màu trắng Tuyết Minh Than thiết, độ tinh khiết của nó rất cao, xen lẫn trong thân đao, làm đao trở nên không gì phá nổi lại có tính dai cực kỳ, đồng thời lại khiến không dễ bị rỉ sắt, mấy trăm năm không bảo dưỡng cũng có thể sáng như mới…… Đáng tiếc, thợ thủ công thời cổ chờ đúc loại đao này không có lưu lại văn hiến, cho đến ngày nay loại kỹ thuật này đã sớm thất truyền…… Hàng mô phỏng ta đã thấy không ít, chỉ là không nghĩ tới có một ngày ta có thể nhìn thấy chính phẩm, này thật là, quá hoàn mỹ……"

Tống Minh Viễn vừa nói vừa nhẹ nhàng vuốt ve mặt ngoài trường đao này, động tác kia tựa như vuốt ve một vị mỹ nữ Ketone (*), vừa ôn nhu lại mê luyến.

(*) Ketone: từ này không biết là gì, tra google thấy ra cái gì mà chỉ số nước tiểu =.=

"Nhìn ra được tới Minh ca là thật sự thực thích nó a! Tôi đây liền đem nó giao cho anh. Kỳ thật đem nó lấy ra tới cũng chính là vì tìm cho nó chủ nhân tốt, tiền nhiệm chủ nhân của nó biến thành tang thi, nếu cứ như vậy vứt đi cũng là đáng tiếc. Chỉ là, tôi hy vọng Minh ca anh có thể đem nó dùng, mà không phải cất giấu."

Chu béo nói làm đôi mắt Tống Minh Viễn lập tức liền sáng, giá trị đao này bao nhiêu hắn lại rõ ràng bất quá, nó không phải đồ vật trả bao nhiêu tiền có thể cân nhắc, trong mắt người hiểu đao yêu đao, nó là chân chính vật báu vô giá!

"Ta sẽ không làm nó minh châu phủ bụi trần (*)." Tống Minh Viễn lại sờ soạng vài cái thân đao, ngẩng đầu lên sau, nghiêm túc mà đối với Chu béo nói câu, "Cây đao này ta liền nhận lấy, cám ơn."

(*) Minh châu phủ bụi trần: ý chỉ tài năng, tinh hoa bị che lấp, giấu đi

Chu béo vẫy vẫy tay, dường như không có việc gì mà nhìn Tạ Sâm liếc mắt một cái, ai ngờ Tạ Sâm chỉ là gợi lên khóe miệng, liền ánh mắt cũng chưa cho hắn một cái, Chu béo ở trong lòng nhẹ nhàng mà xì một tiếng khinh miệt, trên mặt lại là khuôn mặt tươi cười doanh doanh mà đối với một đám người nói: "Tới tới, mọi người lại đây chọn vũ khí đi, mấy thứ này tuy rằng không bằng thanh Damascus kia, nhưng cũng đều là đồ tốt, chúng ta nhanh chóng chuẩn bị cho tốt, chuẩn bị xuất phát!"

Bởi vì súng lục đã không còn an toàn, mà dao găm lại không có trường đao dùng tốt, cho nên lần này mọi người cơ hồ đều lựa chọn mang trường đao có chút độ cong, mặc dù có nói không nên lời tên là gì, nhưng thoạt nhìn liền sắc bén vô cùng lại có tính dai, kỳ thật chỉ cần cầm vừa tay, bất luận có phải danh đao hay không, đều không phải chuyện quan trọng gì.

Đoàn người cứ như vậy, cơ hồ xem như dưới tình huống vạn chúng chú mục đi tới cửa khu an toàn, Chu béo không biết là khi nào làm ra nhiều bộ quần áo màu đen cùng loại với Tạ Sâm như vậy, toàn bộ bọn họ thay trang phục thống nhất, phía sau đều cõng ba lô, vũ khí toàn bộ treo ở đai lưng bên hông, nhìn thật là đồ sộ. Đặc biệt là Tống Giai Thiến, nàng ưỡn ngực ngẩng đầu mang cái kính râm, tóc đuôi ngựa sau đầu theo tư thế đi đường hơi hơi đong đưa, thấy thế nào tự tin như thế nấy, thấy thế nào anh tư táp sảng như thế nấy.

Chu béo đi ở mặt sau cười đối với Tạ Sâm bân cạnh nói: "Tôi xem nàng không giống như là đi ra ngoài liều mạng, ngược lại như là đi ra ngoài du ngoạn, trời đầy mây, mang kính râm làm gì."

Tạ Sâm còn chưa trả lời Chu béo, Tống Giai Thiến thính tai quay đầu, giận cười đối với Chu béo nói: "Béo ca! Sau lưng nói người chính là hoạt động chỉ có những bà tám mới làm! Như thế nào, chẳng lẽ anh không muốn làm nam nhân, cần tôi giúp anh một chút không a?" Nói chuyện, nàng còn uy hiếp mà vỗ vỗ chủy thủ bên hông.

Chu béo dở khóc dở cười mà nâng lên đôi tay chịu thua, tính tình nóng bỏng này của Tống Giai Thiến cũng thật không phải người bình thường có thể chịu nổi đến. Những người khác ở bên cạnh đều không tiếng động mà lắc đầu cười, Ôn Duyên cũng khó được cười một chút, ai ngờ chỉ chớp mắt, liền thấy Ôn Thiếu Hàng đang đứng ở cửa mặt mang mỉm cười mà nhìn hắn.

Bước chân Ôn Duyên dừng một chút, Tạ Sâm liền phát hiện. Hắn theo ánh mắt Ôn Duyên nhìn lại, trong nháy mắt nhìn thấy Ôn Thiếu Hàng kia, nguyên bản trong mắt còn mang theo một chút ý cười, lập tức toàn bộ không còn.

Không vì cái gì khác, đơn giản là Ôn Thiếu Hàng giờ phút này cũng chính là bao lớn bao nhỏ ở trên người, thoạt nhìn võ trang hạng nặng, mà hắn lại lẻ loi một mình đứng ở nơi đó, thẳng tắp mà nhìn Ôn Duyên cười, dáng vẻ này của đối phương, nếu còn đoán không ra là gì, mới thật là kỳ quái……

74. Chương 74

"Thiếu Hàng, em như thế nào…… Không ở phòng thí nghiệm?" Không trách Ôn Duyên hỏi ra vấn đề như vậy, hiện tại bên trong khu an toàn cùng nghiên cứu khoa học treo lên thông báo, đều là bất luận sáng đêm vùi đầu làm nghiên cứu ở phòng thí nghiệm, em trai hắn hơn phân nửa là cuồng công tác. Lần trước nghe cha nuôi nói, nếu không phải bởi vì Ôn Thiếu Hàng bệnh nặng một hồi, mẹ nuôi chết đi sống lại không cho hắn công tác sáng tối chẳng phân biệt, thời điểm trước khi bọn họ đến khu an toàn, Ôn Thiếu Hàng cơ hồ ngày nghỉ cũng là ở phòng thí nghiệm.

Ôn Thiếu Hàng tay trái đặt ở trong túi quần áo, tay phải vươn tới đem đai an toàn ba lô của Ôn Duyên kéo lại, bởi vì hắn so với Ôn Duyên cao hơn nửa cái đầu, cho nên động tác này trong mắt người ngoài như là anh em đảo lộn. Hắn thấy Ôn Duyên chỉ là theo bản năng nghiêng đầu nhìn tay hắn, lại không có né tránh, cho nên lộ ra tươi cười thuần túy cực kỳ, "Đương nhiên là chờ ca a."

Dứt lời hắn liền quay đầu nhất nhất nhìn về phía một đám người, phi thường tự nhiên mà mỉm cười nói: "Mọi người khỏe, tôi gọi là Ôn Thiếu Hàng, em trai Ôn Duyên, mọi người có thể giống anh tôi, kêu tôi là Thiếu Hàng. Thật sự thực cảm tạ các vị, cảm tạ các vị mấy ngày nay tới giờ chiếu cố anh trai tôi, tôi đại biểu người nhà của tôi, hướng các người nói lời cảm tạ. Chỉ là hiện tại điều kiện hữu hạn, cũng không có đồ tốt gì có thể đáp tạ các vị, tôi chuẩn bị một ít tâm ý nho nhỏ, đợi lát nữa ở trên đường sẽ chia cho mọi

người, hy vọng đến lúc đó, mọi người không cần ghét bỏ."

Ôn Thiếu Hàng này một hồi nói lưu loát bằng phẳng có tình có lí, tuy là biết Tạ Sâm một bên không thể hiểu được giống như có chút khó chịu, nhưng Chu béo cũng vô pháp a! Không ai đánh người cười, đây là quy củ từ xưa lưu lại. Lại nói đối phương còn là em trai Ôn Duyên, Tạ Sâm rốt cuộc không thể hiểu được tức giận cái gì a……

Tâm lý quay tròn cân nhắc không ngừng, Chu béo trên mặt lại là một bộ ngây thơ chất phác cười to, "Nói cái gì a! Là em trai Ôn Duyên cũng chính là anh em với chúng ta! Kia cái gì…… Chính là, Thiếu Hàng a, chúng ta đi làm nhiệm vụ ở kho lương, cậu biết chuyện kho lương số một đi? Một chuyến này đường xá phần lớn là sơn đạo, hung hiểm vạn phần, chúng ta kỳ thật cũng không có mười phần nắm chắc có thể trở về…… Tâm tính mọi người đều đã đến mức này, cậu lại là một kỹ thuật viên, cậu thật sự lớn nhưng không cần……"

"Chu đại ca đây là không tin Thiếu Hàng." Không đợi Chu béo đem lời nói cho hết, Ôn Thiếu Hàng mỉm cười một câu liền đem đối phương nghẹn họng. Ôn Thiếu Hàng hơi hơi rũ mắt xuống, rồi sau đó lại giương mắt nhìn Chu béo mỉm cười nói: "Chu đại ca yên tâm đi, Thiếu Hàng tuy rằng không có xuất sắc như mọi người, nhưng cũng vẫn là đủ để tự bảo vệ mình. Hơn nữa, đúng là bởi vì một chuyến này hung hiểm vạn phần, Thiếu Hàng mới càng không thể không đi."

Một câu cuối cùng "không thể không đi" bị Ôn Thiếu Hàng nhấn mạnh, hắn tuy rằng là nhìn Chu béo nói, nhưng Ôn Duyên đứng ở một bên vẫn là theo bản năng nắm chặt tay, Tạ Sâm còn nhìn Ôn Thiếu Hàng, ánh mắt sâu thẳm.

Đối phương rốt cuộc là em trai Ôn Duyên, Chu béo trên mặt có chút xấu hổ mà cười, hắn quay đầu lại, muốn Ôn Duyên giải vây cho hắn, khuyên em trai hắn không cần thêm phiền. Rốt cuộc bí mật của một đám người bọn họ là không ít, tuy rằng đối phương là em trai Ôn Duyên, nhưng bọn hắn mọi người trong lòng biết rõ ràng, quan hệ của Ôn Duyên cùng cha mẹ nuôi hắn là cũng không phải rất hài hòa. Từ mấy ngày này tới nay đôi vợ chồng kia chỉ đi tìm Ôn Duyên một lần, liền có thể nhìn ra được tới, bọn họ cùng Ôn Duyên cơ bản chính là không thế nào thân mật. Em trai kia cũng không phải em ruột, liền càng là khó mà nói! Như bây giờ ý nghĩa không rõ đứng ở cửa một hai phải đi theo cùng bọn họ, nào có đạo lý tùy tùy tiện tiện liền mang theo đâu……

Ôn Duyên nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của Chu béo, chỉ là hắn không biết nên nói như thế nào…… Ánh mắt hắn tuần tra qua lại giữa Chu béo cùng Ôn Thiếu Hàng, hồi đầu Chu béo liền kém cùng hắn làm mặt quỷ, nhưng hắn vẫn là một chữ cũng chưa nói ra. Đã không có thay Chu béo khuyên bảo Ôn Thiếu Hàng, càng không có thay Ôn Thiếu Hàng nói vài câu lời hay giải vây.

Ôn Thiếu Hàng cứ như vậy mặt mang mỉm cười mà cùng Ôn Duyên đối diện, lúc nhìn thấy đối phương thật sự không có ý đồ thay mình nói chuyện, khóe miệng hắn gợi lên một tia tự giễu mỉm cười, tuy rằng giây lát lướt qua, nhưng bởi vì hắn xuất hiện thật sự quá mức đột ngột, bởi vậy khó tránh khỏi chịu sự chú ý của mọi người. Này đây, một màn tự giễu mỉm cười này, trong mắt người khác, ý nghĩa kia, có thể không giống nhau lắm.

Một lát sau, Ôn Thiếu Hàng khẽ thở dài một cái, giương mắt đối với Chu béo cười nói: "Chu đại ca, đừng vội nổi nóng. Tôi lý giải lý do anh tạm thời không tín nhiệm tôi. Chỉ là anh xem nhẹ một chuyện rất quan

trọng, tôi như thế nào sẽ đúng giờ như vậy chờ ở nơi này? Tôi như thế nào sẽ biết, các người hôm nay muốn đi làm nhiệm vụ?"

Một câu làm tất cả biểu tình trên mặt Chu béo đều biến mất, hắn quay đầu lại cẩn thận mà đánh giá Ôn Thiếu Hàng một lần, như suy tư gì nói: "Là Lương tam thiếu bảo cậu tới?"

Ôn Thiếu Hàng nhanh nhẹn mà cười gật gật đầu, "Đúng vậy. Bởi vì lúc này đây, nếu các người muốn thuận lợi tới kho lương, thật sự có lý do không thể không mang tôi theo. Hắn bảo tôi tới, cũng vì Ôn Duyên là anh trai tôi. Chúng ta lên xe rồi lại nói thế nào? Xem ở trên người anh trai tôi, tin tưởng tôi một lần. Tôi sẽ không lừa gạt các người. Nếu lừa các người, ra khỏi khu an toàn, các người tùy tiện đem tôi ném ở nơi nào, tôi là tuyệt đối sẽ không có hai lời. Như thế nào?"

Phần tự tin này của đối phương, cùng loại tự tin của đại bộ phận những người khác hoàn toàn không giống nhau. Liền tỷ như Tống Giai Thiến, nàng thực tự tin, cho nên thực sáng ngời, thực bắt mắt, bất luận đi đến nơi nào đều là tiêu điểm. Nhưng Ôn Thiếu Hàng bất đồng, tất cả mọi người nhìn ra được hắn cũng thực tự tin, nhưng là…… Hắn tuy rằng bề ngoài xuất chúng, nhưng hoàn toàn không sáng ngời, càng không bắt mắt, hắn cho người ta chính là một loại…… Là một loại tự tin thực mềm mại, thực nội liễm. Để cho người khác căn bản không có lý do chán ghét hắn, thậm chí dù là một chút tâm tư ghen ghét đều rất khó có, này thật là quá khó thấy……

Nói đến loại phân thượng này, Chu béo còn có thể nói cái gì đâu, hắn chỉ có thể trên mặt mang cười cùng Tạ Sâm đối một ánh mắt, nhưng ai biết Tạ Sâm vẫn luôn rũ mắt căn bản không nhìn hắn, qua lại vài lần đều là như thế này, thẳng đến khi tất cả mọi người lên xe, Tạ Sâm vẫn là khuôn mặt âm trầm không nói lời nào, Chu béo chỉ có thể ở trong lòng thầm mắng vài câu, cùng Hình Nhị nhanh nhẹn vào thùng xe trước.

Chỉ là sau khi vào trong xe xảy ra một chuyện tương đối xấu hổ, nguyên bản Tạ Sâm cùng Ôn Duyên ngồi cùng nhau là thực bình thường, có thể trước kia Ôn Duyên vẫn luôn là ngồi dựa ở bên phải, cũng chính là chỗ có thể ngồi nhiều thêm một người, là bên tương đối rộng rãi kia, mà Tạ Sâm thì ở bên trong. Nhưng lúc này đây, Tạ Sâm sau khi vào trong xe an vị trên ghế sofa chính giữa, Ôn Duyên trái phải nhìn nhìn, lúc sau Tạ Sâm thình lình giương mắt nhìn hắn một cái, thành thành thật thật cúi đầu lựa chọn vị trí dựa vào trong bên phải. Sau khi ngồi xuống mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, liền tính rõ ràng cảm giác được luôn có một đạo tầm mắt cực nóng đuổi theo chính mình, hắn cũng chỉ có thể làm như nhìn không thấy.

"Thiếu Hàng a, không nói gạt cậu, đại bộ phận người trong đội chúng ta cũng coi như là sinh tử chi giao. Tuy rằng cùng nhau trải qua không tính nhiều, nhưng kinh tâm động phách cùng nghìn cân treo sợi tóc là tuyệt đối từng có. Cho nên chúng ta cũng biết sống sót không dễ dàng, tất cả mọi người đều cũng coi như thẳng thắn thành khẩn, không muốn chủ động nói việc riêng, chúng ta tuyệt đối sẽ không hỏi đến, nhưng nếu không đem bản lĩnh thật nói ra để mọi người hiểu biết, chúng ta cùng nhau lên đường, tổng hội là không an tâm, cậu nói có phải hay không?"

Chu béo một bên khởi động xe, một bên từ loa hướng trong xe nói. Mà Ôn Thiếu Hàng từ lúc lên xe không ngừng đánh giá bên trong, lúc này nghe thanh âm Chu béo, hắn một bên nhìn đỉnh lều cửa sau xe, một bên cười đáp lại nói: "Không sai, băn khoăn của Chu đại ca, tôi đương nhiên minh bạch."

Ôn Thiếu Hàng thu hồi ánh mắt nhìn đỉnh lều, hắn mỉm cười xem chiếc xe chậm rãi rời đi khu an toàn, Chu béo chạy kỳ thật không chậm, nhưng cũng tuyệt đối không xem như nhanh, con đường này là nơi nhất

định phải đi để đến đường núi kia, hai bên đều có cây cối bồn hoa xanh hóa, Ôn Thiếu Hàng duỗi cổ nhìn cây cối bên kia đã sớm vàng khô, quay đầu nhìn loa, nói: "Chu đại ca, năng lực của Thiếu Hàng, kỳ thật là cái dạng này."

Hắn vừa nói xong, Chu béo gắt gao mà nhìn chằm chằm màn hình tinh thể trên thùng xe, theo bản năng thả chậm tốc độ xe, nhưng qua vài giây, cũng chưa thấy được Ôn Thiếu Hàng dùng kỳ năng dị thuật gì a……

Ở thời điểm hắn nhịn không được muốn mở miệng dò hỏi, Hình Nhị bên cạnh duỗi tay vỗ vỗ cánh tay hắn, Chu béo ngẩng đầu, thấy Hình Nhị hướng cửa sổ xe chỉ.

Ánh mắt Chu béo dời đi, lúc này mới phát hiện, là cây bên ngoài sớm đã vàng khô đang lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được dần dần trở nên xanh, chúng nó biến hóa, tựa như video cắt nối biên tập ra thay đổi bốn mùa, phảng phất toàn bộ thế giới đều đột nhiên tràn ngập sinh cơ, khô vàng suy bại bị màu xanh lá dần dần thay thế, đến miệng vết thương trên thân cây cũng đều nhất nhất vuốt phẳng, chính mắt nhìn thấy trường hợp loại sinh mệnh này tỏa sáng đích xác làm người xem thế là đủ rồi, cũng chỉ là hai giây, sau hai giây Chu béo liền ở trong lòng khẽ thở dài một cái, năng lực này đích xác thực chấn động nhân tâm, chỉ là muốn ở mạt thế bảo vệ chính mình……

Không đợi đem đáng tiếc than thở ra, chỉ thấy những thân cây toàn bộ dạt dào màu xanh lúc sau cư nhiên còn có xu thế không ngừng sinh trưởng! Chu béo trừng lớn đôi mắt, trơ mắt nhìn một thân cây đột nhiên giống dây mây uốn lượng to ra mấy thước! Thẳng tắp mà hướng đầu xe bọn họ bay lại đây! Tốc độ công kích của thứ kia làm hắn căn bản không kịp phản ứng! Theo bản năng chuyển động tay lái muốn tránh đi, chỉ là không đợi hắn tránh được mấy mét, chỉ cảm thấy thân xe giống như bị cái gì cố định, sau khi phục hồi tinh thần lại, mặc hắn nhấn ga như thế nào, chỉ có tiếng chân ga vang lên "Ô ô", thân xe lại cư nhiên đều không chút sứt mẻ!

Chu béo theo bản năng nuốt yết hầu, hắn lập tức rũ mắt nhìn hướng màn hình tinh thể lỏng. Quả nhiên, Ôn Thiếu Hàng chính diện mang mỉm cười mà nhìn những cái cây hai bên đường, hắn quay đầu nhìn về phía loa, tươi cười nho nhã lễ độ, ngữ khí cũng là cực kỳ khiêm tốn, "Chu đại ca, dị năng của Thiếu Hàng, là có thể khống chế sinh trưởng thực vật, hơn nữa phát động chúng nó tiến hành công kích. Xem như mộc hệ dị năng biến dị đi, là…… Dị năng bẩm sinh."

Một câu này không chỉ có làm Chu béo theo bản năng dẫm phanh lại làm cho diệt hỏa, càng là làm Ôn Duyên không thể tưởng tượng mà trừng lớn đôi mắt quay đầu nhìn về phía Ôn Thiếu Hàng! Dị năng bẩm sinh? Giống như Tạ Sâm, dị năng bẩm sinh? Như thế nào sẽ?! Em trai của mình, Ôn Thiếu Hàng, là người trời sinh liền có năng lực đặc thù? Này như thế nào sẽ đâu?! Sao có thể?!

Duy nhất sắc mặt bất biến chính là Tạ Sâm. Chỉ là so với vừa rồi, giống như càng thêm khó coi một chút……

Tống Giai Thiến ngồi đối diện ba người bọn họ nhịn không được quay đầu cười trộm. Này thật sự không trách nàng, ai bảo bầu không không khí ba người đối diện kia không được tự nhiên như vậy đâu, từ lúc mới vừa nhìn thấy Ôn Thiếu Hàng nàng liền bắt đầu hoài nghi, Ôn Duyên đối với hắn căn bản không có loại vui sướng anh trai gặp em trai, ngược lại là không được tự nhiên càng nhiều hơn. Mà hắn đối với Ôn Duyên cũng không giống như là loại cung kính em trai với anh trai, ngược lại trong ánh mắt nhìn Ôn Duyên, càng nhiều thêm một loại cảm xúc không nói rõ. Hiện tại lại xem phản ứng của Tạ Sâm, lại nghĩ tới vừa rồi lúc ở cửa, Ôn Thiếu Hàng bởi vì Ôn Duyên không có thay hắn nói tốt, cho nên lộ ra một tia ý vị sâu xa cười

khổ kia……

Thì ra là thế, thì ra là thế a! Hơn nữa hai người kia còn đều là dị năng bẩm sinh, xem ra một đường này của bọn họ, không lo không có diễn để xem!

(Jeje: Chỉ có thể nói, ánh mắt quần chúng hỏa nhãn kim tinh, sáng hơn sao trên trời =]]])

75. Chương 75

"Cậu nói, dị năng của cậu là bẩm sinh?"

Chu béo bình tĩnh lại khởi động xe, hắn điểm một cái nút trên xe, làm mọi người nghẹn họng nhìn trân trối chính là, dưới tình huống đôi tay của hắn buông ra tay lái hơi hơi tự động điều chỉnh trái phải, ánh mắt mọi người trước màn hình tinh thể lỏng đều rất hiếu kì, ngay cả Ôn Thiếu Hàng bị hắn đặt câu hỏi cũng vậy, Chu béo chỉ có thể trả lời trước nói: "Tôi đem đường trên bản đồ nhập vào, hệ thống trong xe tự động phân tích định vị, tuần hoàn theo phương hướng tọa độ khống chế chiếc xe tiến hành điều chỉnh rất nhỏ, đạt tới cảnh giới không người điều khiển. Bất quá tôi cần ngồi ở nơi đây, để phòng ngừa tình huống đặc thù phát sinh, rốt cuộc thứ này tôi còn chưa có nghiên cứu xong, chỉ là vì lần này ra ngoài, lâm thời nghiên cứu ra tới bán thành phẩm, trừ bỏ tôi, các người nếu là ai thời điểm khởi động xe này đừng dùng loạn a, đến lúc đó lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn."

Nói xong hắn liền mắt trông mong cùng Ôn Thiếu Hàng trên màn hình tinh thể lỏng đối diện, Ôn Thiếu Hàng đối với Chu béo cười cười, "Chu đại ca, anh nhìn tôi như vậy, tôi cũng không biết nên nói như thế nào…… Ân, tôi nghĩ, nếu như anh suy nghĩ như vậy, đại danh của anh cùng Tạ đại ca, ba năm trước đây tôi cũng đã nghe nói. Đặc biệt Tạ đại ca, người trong phạm vi chúng ta, đối với hắn, chỉ sợ là không người nào không biết đi?"

Chuyện tới hiện giờ Chu béo cũng không muốn lại đánh đố, một đám người này sớm hay muộn đều là muốn cùng nhau vào sinh ra tử, miễn cho đến lúc đó tái sinh ra bại lộ khác, hắn sớm đã có ý tưởng phun nhanh ra hết. Dù sao hiện tại mạt thế tới, bí mật trước kia đánh chết cũng không thể nói đã sớm không phải bí mật gì, so với cất giấu chính mình ngờ vực, còn không bằng nói thẳng ra tới miễn cho nhiều chuyện, chỉ là Ôn Thiếu Hàng đột nhiên như vậy đứng ra nói cho hắn, bọn họ rất sớm trước kia là một đám, hắn vẫn là có chút không thể tin được, "Chẳng lẽ cậu cũng là người tổ chức? Ba năm trước đây…… Cậu là ba năm trước tiến vào tổ chức sao?" *(Jeje: Cứ gọi tổ chức hoài mà không cho cái tên =]] Làm liên tưởng tới 'tổ chức áo đen' bên Conan =]])*

Ôn Thiếu Hàng mỉm cười từ trong bao bên cạnh lấy ra một túi nhỏ, hắn duỗi tay ở bên trong sờ sờ, lấy ra một kiện đồ vật, mà thứ này, làm Ôn Duyên theo bản năng mà dùng tay phải che đậy tay trái.

Chu béo nhìn chiếc nhẫn trên tay Thiếu Hàng kia, Ôn Duyên đã từng cho rằng nhẫn của mình và Tạ Sâm là tương đồng, kỳ thật ngược lại, trong mắt người trong ngành, khác nhau giữa nhẫn này là tương đương rõ ràng, bởi vì ánh sáng chúng nó bất đồng.

Hai loại nhẫn tuy rằng đều là màu trắng kim loại, nhưng ánh sáng nhẫn Ôn Duyên phiếm nhàn nhạt đỏ sậm, đó là màu ánh sáng, không liên quan đến bản thân kim loại. Chẳng qua nói thêm chút, nhẫn Ôn Duyên tựa như cho người ta một loại cảm giác kim loại tông màu ấm, mà tương phản, chiếc nhẫn kia của Tạ Sâm ánh sáng màu xanh lá tiêu chuẩn, là tông màu lạnh.

Mà chiếc nhẫn trong tay Ôn Thiếu Hàng, cũng là tông màu lạnh. *(Jeje: Nhẫn phân biệt công thụ…? =3=)*

Chu béo nhìn Tạ Sâm vẫn luôn không nói chuyện, hắn tuy rằng biết Tạ Sâm không phải sẽ bởi vì những việc này mà so đo người, nhưng hắn vẫn là mạc danh sinh ra một loại tâm tình "có thể lý giải". Rốt cuộc nhẫn kia là đồ vật chỉ có nhân vật cấp bậc bộ môn cao nhất có được, bất luận Ôn Thiếu Hàng là bộ môn nào, này đều đại biểu năng lực của hắn tuyệt đối không phải bình thường, loại người này đột nhiên gia nhập bọn họ, Tạ Sâm có chút cảm giác uy hiếp kia cũng là bình thường đi…… Đại khái……

Thấy Chu béo vẻ mặt như suy tư gì, Ôn Thiếu Hàng cười thân phúc hậu: "Chu đại ca vừa rồi không phải nói sao, chúng ta này đó làm nghiên cứu khoa học, cũng liền thuộc về nhân viên hậu cần, bộ môn của tôi tự nhiên cũng là bộ môn hậu cần, cả ngày chai lọ vại bình, cùng Chu đại ca và Tạ đại ca là không thể so sánh được. Tôi lấy nó ra tới tuyệt đối không có ý tứ gì khác, chỉ là muốn cho Chu đại ca có thể tin tưởng lời nói của tôi. Chúng ta tuy rằng không thuộc một khu cũng không chung một bộ môn, nhưng lại là đồng bạn một tổ chức. Hơn nữa, các ngươi lại là bằng hữu anh trai tôi, cho nên tôi không muốn quanh co lòng vòng, chỉ là muốn các người có thể tiếp nhận tôi nhanh hơn."

Chu béo khẽ dạ gật gật đầu, nhưng thật ra Hình Nhị bên cạnh hắn đột nhiên mở miệng nói: "Ai, Ôn huynh đệ, thời điểm ở khu an toàn, tôi nghe nói phòng thí nghiệm nghiên cứu ra được thuốc mới? Cái kia…… Việc này có thể nói không?"

Ôn Thiếu Hàng đem ánh mắt chuyển qua trên người Hình Nhị, khẽ cười cười, "Đương nhiên. Mặc dù đối với người khác không thể nói, nhưng đối với các người, không có thứ gì không thể nói."

Ôn Thiếu Hàng trả lời làm Hình Nhị nhướng mày, hắn quen thói nhẹ nhàng mà ấn mở tấm ngăn giữa phòng điều khiển và thùng xe, cùng Chu béo lên tiếng thay vị trí lúc sau liền chạy tới trong xe. Hắn ngồi giữa Hình Đại cùng Hình Tam, đối mặt Ôn Thiếu Hàng bắt đầu hỏi vấn đề hắn cảm thấy hứng thú.

Ôn Thiếu Hàng mỉm cười nhìn Hình Nhị mặt mang tò mò không ngừng đặt câu hỏi, những người này, thái độ mọi người đối với hắn, cũng chỉ có Hình Nhị là hắn không có thăm dò rõ ràng.

Hình Đại cùng Hình Tam vừa thấy chính là loại người thiên tính trầm mặc, đối với việc hắn đến cũng không có phản ứng gì khác, giống như có hắn hay không, bọn họ đều hoàn toàn không để bụng. Mà Tống Minh Viễn là ngay từ đầu đối với hắn gật gật đầu, sự tích người này hắn là có nghe thấy, đối phương là điển hình của nam nhân phương Bắc, tính cách thực thẳng thắn, cũng không phải tiểu nhân yêu cầu đề phòng gian nguy. Mà Tống Giai Thiến tuy rằng trong lời nói tỏ vẻ không có gì, nhưng ngẫu nhiên cũng là sẽ quay đầu tới đối với hắn cười một cái, chỉ là tươi cười kia phi thường khách sáo lễ phép. Hiển nhiên nàng có hơi sợ người lạ, bất quá phỏng chừng thời gian dài tiếp xúc liền sẽ chậm rãi trở nên tốt.

Tồn tại của Chu béo trong đám người này giống như là can thiệp viên, ở thời điểm mọi người cùng một người xa lạ tương ngộ, trước hết mở miệng hẳn đều là hắn. Hắn không có ưu điểm gì đặc biệt, nhưng đây

là ưu điểm lớn nhất của hắn. Hắn cho người ta cảm giác phi thường bình thường, bình thường đến nỗi cùng hắn nói chuyện đều tự nhiên mà hạ thấp cảnh giác, như là ở cùng hàng xóm mình, cùng đồng sự mới của mình nói chuyện, mặc dù có chút cảm giác xa lạ co quắp, nhưng lại sẽ không tâm sinh cảnh giác, càng sẽ không hoài nghi đối phương có ác ý gì, nhưng trên thực tế Chu béo không thể nghi ngờ là người cực kỳ thông minh, bất quá thông minh thì thông mình, chỉ cần không xấu, thông minh chỉ có thể nói là một chuyện tốt.

Mà Hình Nhị cùng những người này đều không giống nhau. Ấn tượng đầu tiên về Hình Nhị của hắn là từ cha mẹ nơi đó được đến, vẫn là hai phiên bản khác nhau.

Mã Tuệ Trinh đem Hình Nhị nói thành một tên giang hồ bịp bợm, bởi vì trong mắt nàng, Ôn Duyên không phải người có thể quen bạn bè lợi hại, cho nên nàng thực tự nhiên đem Hình Nhị phân loại thành "giả danh lừa bịp". Nàng đem toàn bộ sự tình phát triển trải qua lúc ấy, thêm mắm thêm muối đối vớ Ôn Thiếu Hàng nói không dưới mười bản, bất quá sau lại trải qua răn dạy của Ôn Lương, Ôn Thiếu Hàng cũng đại để hiểu biết một chút sự tình chân chính trải qua.

Trong dăm ba câu của Ôn Lương, Hình Nhị là một người có bản lĩnh thật, nhưng rồi là có chút thâm tàng bất lộ, liền tính thoạt nhìn cẩu thả, kia cũng tuyệt đối là người có chút bản lĩnh, hơn nữa, hắn còn nhất định không phải người xấu.

Hiện tại nhìn đến người thật ngồi đối diện hắn, Ôn Thiếu Hàng tự nhiên liền càng thêm tin tưởng cách nói của Ôn Lương.

Hắn biết Ôn Lương có đôi khi sẽ bởi vì một ít tình huống hiện thực, mà làm ra một ít lập trường không rõ quyết định. Thí dụ như kỳ thật hắn có đôi khi cũng sẽ nhắc mãi muốn cho Ôn Duyên về nhà nhìn xem, nhưng nếu mẫu thân ở một bên phân tích vài câu "quan hệ lợi hại", phụ thân rất có khả năng liền dao động, đến cuối cùng phỏng chừng ý tưởng này cũng không giải quyết được gì. Nhưng chờ đến khi qua đi, hắn sẽ đem toàn bộ trách nhiệm chuyện này đều đẩy đến trên người mẫu thân, hắn sẽ nói nàng quá mức khắt nghiệt, lại tuyệt không thừa nhận nửa phần khuyết điểm của mình.

Tuy rằng loại tính cách này của phụ thân hắn thật sự thực không thích, nhưng con người không hoàn mỹ, huống chi đó là cha mẹ ruột của hắn. Hơn nữa, Ôn Lương đại bộ phận thời điểm đều là phi thường thẳng thắn thành khẩn, hắn đánh giá một người tổng hội là việc nào ra việc đó, rất ít bởi vì tình cảm cá nhân mà đi thiên vị hoặc chửi bới đối phương, điểm này thật là rất khó có, tuyệt đối không có nhiều người có, mới có thể có chút nhân tính.

"Theo như cậu nói, chúng ta có một ngày có thể có hi vọng không sợ virus tang thi?!"

Ôn Thiếu Hàng một bên du tinh thần tác, một bên thoạt nhìn biết gì nói hết cùng Hình Nhị nói chuyện, nhưng Hình Nhị đột nhiên đề cao âm lượng câu hỏi, lại làm hắn không thể không ngừng tự hỏi, hắn hơi hơi mỉm cười, từ ba lô bên cạnh lấy ra ngoài một chiếc hộp.

"Lý luận thì thật là như vậy. Thuốc phòng ngừa virus tang thi chúng ta còn đang khai phá, bởi vì chúng ta phát hiện một số ít điểm giống nhau ở người sống sót cùng động vật không có bị cảm nhiễm, mà nghiên cứu chúng nó, chính là nhiệm vụ hàng đầu hiện tại của chúng ta. Thời điểm mạt thế vừa mới bắt đầu, có

rất nhiều người đều biến thành tang thi, cũng có rất nhiều người có được năng lực đặc thù, mà điểm chú ý của chúng ta cũng chỉ dừng lại ở trên người tang thi cùng nhóm dị năng giả, lại quên mất người bình thường sống sót. Cùng lý, còn có những con vật ngay từ đầu không có bị cảm nhiễm, không thể nghi ngờ chúng nó cũng là thực may mắn, chúng ta rất tin, loại may mắn này tuyệt đối không phải không có đạo lý, cho nên mới muốn nghiên cứu."

Hình Nhị quét mắt nhìn hộp trong tay đối phương, như suy tư gì gật gật đầu nói: "Kia hiện tại?"

Ôn Thiếu Hàng cười cười, duỗi tay đem hộp trong tay mở ra, hộp chia làm mười hai ô vuông nhỏ, trong mỗi ô vuông đặt một cái ống nghiệm phong bế, "Hiện tại, kỳ thật đã có chút thành quả, chỉ là còn chưa có công khai. Nhạ, chính là chúng nó, kỳ thật tôi vốn dĩ không nên đem hàng mẫu như vậy lấy ra, bất quá, đây là lễ vật tôi muốn đáp tạ mọi người, tuy rằng không thể hoàn toàn phòng ngự virus tang thi, nhưng nó sau khi sử dụng có thể phân giải bảy phần chung thuốc virus tang thi, cũng chính là sau khi uống nó bảy phần chung, chỉ cần không phải hút vào lượng virus tang thi cực đại, đều là sẽ không cảm nhiễm, cũng liền sẽ không thay đổi thành tang thi. Mạt thế các người cùng anh trai tôi một đường đến khu an toàn nhất định thực không dễ dàng, tính tình anh trai tôi cũng không tốt lắm…… Luôn là muốn đa tạ mọi người, đây là lễ vật tôi cảm thấy thực tế nhất, cho nên, mời các người nhất định phải nhận lấy…… Ha hả, kỳ thật lén lút lấy đồ vật như vậy, tôi cũng có chút ngượng ngùng ha."

Ôn Thiếu Hàng nói như vậy, lộ ra tươi cười đáng yêu giống học sinh lấy lòng thầy giáo, bởi vì hắn nhìn hộp trong tay cười, cho nên thoạt nhìn một chút đều không làm ra vẻ, ngược lại làm người cảm thấy thẳng thắn thành khẩn đáng yêu. Hắn như vậy, không thể nghi ngờ làm hảo cảm mọi người đối với hắn vô hình trung bay lên rất nhiều, đặc biệt là Tống Giai Thiến, nàng nhíu lông mày cắn cắn môi, xem xét Tạ Sâm. Nàng cảm thấy, Tạ Sâm lần này hẳn là gặp được kình địch, Ôn Thiếu Hàng này từ lúc lên xe không có cùng Ôn Duyên nói qua một câu, chỉ là hắn cơ hồ luôn ở lời trong lời ngoài ám chỉ mọi người là loại tư tưởng "Bởi vì các người là bạn anh trai tôi, cho nên tôi muốn đối tốt với các ngươi."

Cho nên liền tính hắn không cùng Ôn Duyên nói một lời, nhưng tất cả mọi người sẽ cảm thấy, đúng là bởi vì có Ôn Duyên tồn tại, cho nên Ôn Thiếu Hàng mới có thể đối với bọn họ như vậy.

Kỳ thật đạo lý này nếu nàng nghĩ thông suốt, những người khác ở đây hẳn là không ai nhìn không ra tới, nhưng vấn đề là Ôn Thiếu Hàng người ta dùng chiêu này thuận lý thành chương a, ai bảo Ôn Duyên là anh trai hắn đâu……

Huống hồ thái độ hắn từ đầu tới đuôi cũng chỉ có thể sử dụng hai từ "thảo hỉ" để hình dung được chứ? Nếu không phải đã sớm nhìn ra tới, kỳ thật người ta coi trọng chính là anh trai hắn, vậy tuyệt đối là cong, nàng cũng có chút muốn vén tay áo xông lên đi, các loại cầu nhận thức cầu thông đồng cầu phát triển được chứ……

Loại nam nhân tốt lớn lên đẹp trai nhưng không quá đẹp đến mức gây vạ, tính cách nội liễm rồi lại là không trầm mặc ít lời, tính tình khiêm tốn hơn nữa nói chuyện nho nhã lễ độ, tình huống hiện tại đi nơi nào tìm a……

Ai, chỉ là thời điểm gặp gỡ thật sự là chậm, nhìn nhìn loại lấy lòng hoàn toàn vô hình của người ta đối với Ôn Duyên…… Tuy rằng trong lòng có chút nhăn, có khó chịu nhíu mi lại như vậy…… Có điều nàng vẫn là không thể không cảm thán một câu, chiêu này cao, thật là cao a……

76. Chương 76

"Có một vấn đề tôi vẫn luôn nghĩ không ra, cậu nói, rốt cuộc là trước khổ sau ngọt tốt, hay là trước ngọt sau khổ tốt đây?"

Hình Nhị vừa giơ nửa cái ống nghiệm kia, vừa dường như không có việc gì mà đối với Ôn Thiếu Hàng tiếp tục đặt câu hỏi. Vấn đề này thoạt nhìn cùng đề tài vừa rồi không liên quan nhau, nhưng Ôn Thiếu Hàng lại không có gì nghi ngờ, ngược lại thật sâu mà nhìn Hình Nhị một giây, rồi sau đó cong lên khóe miệng đối với Hình Nhị cười nói: "Khổ hay ngọt trước nay đều không thể bị hoàn toàn tách ra. Nếu không có khổ, lại nào biết đâu rằng cái gì là ngọt? Cùng lý, nếu không có ngọt, lại như thế nào sẽ cảm thấy khổ đâu? Cái gọi là trước khổ sau ngọt, cũng bất quá là một loại tự mình an ủi thôi. Nhân sinh ngắn ngủn mấy chục năm, bất luận gọi là trước ngọt sau khổ, hay là trước khổ sau ngọt, chỉ cần chúng ta chính mình cho rằng là ngọt, kia nó liền đều là ngọt."

Hình Nhị ngẩng đầu nhìn Ôn Thiếu Hàng hồi lâu, hắn thấy Ôn Thiếu Hàng đem hộp ống nghiệm khác phân phát cho mọi người, mười hai cái ống nghiệm còn dư lại ba cái, chính hắn cầm lấy một ống, dư lại hai ống, làm bộ liền phải đưa cho Ôn Duyên.

"Tôi cảm thấy, chúng nó vẫn là đặt ở chỗ ngươi tương đối bảo hiểm."

Những lời này Hình Nhị nói ngữ điệu thường thường, Ôn Thiếu Hàng dừng một chút sau, vừa định cười nói cái gì, còn không chờ hắn mở miệng, toàn bộ thân xe liền kịch liệt nhoáng lên! Từ thời điểm vừa rồi bọn họ đối thoại xe cũng đã lên núi, nhưng Chu béo lái xe luôn luôn tứ bình bát ổn, tuy rằng đường núi so với mặt đường ngoài kia kém rất nhiều, nhưng xe này tính năng thật sự là tốt, ở trong xe này một đường liền cơ hồ không cảm giác được xóc nảy gì, hiện nay lay động mãnh liệt như vậy, có thể thấy được trạng huống là có bao nhiêu nghiêm trọng!

Tất cả mọi người đối diện trạng huống chưa biết rõ ràng, chỉ nghe Chu béo ở phía trước nói: "Mọi người chuẩn bị tốt! Có tình huống!!"

Toàn bộ thân xe lay động càng ngày càng kịch liệt, Tống Giai Thiến theo bản năng giơ tay bắt lấy cánh tay Tống Minh Viễn, đối với phía trước hô lớn: "Có phải động đất hay không?!"

Chu béo nghiêm túc sắc mặt không biết trên bảng thao tác ấn cái gì, không đợi hắn phân ra tâm thần đến trả lời, Hình Nhị liền đứng dậy nhíu mày nói: "Không phải! Này không phải động đất! Là ngoại lực gây ra."

Hình Nhị vừa nói xong Chu béo phía trước cư nhiên đem xe tắt máy! Hắn nhìn dấu hiệu các hạng chỉ số trên màn hình nhỏ liếc mắt một cái, mặt lộ vẻ nghiêm túc mà đi đến thùng xe nói: "Đích xác không phải động đất, số liệu vệ tinh biểu hiện vùng này căn bản không tồn tại động đất, không xác định đây là cái gì…… Chúng ta không thể mạo muội đi mở đường, hơn nữa sự tình có hơi khó giải quyết, tôi thế nhưng thấy được báo động bạo tuyết? Lại còn có diện tích nước lớn! Hiện tại đông còn chưa đến, nhưng báo động trước tuyệt đối không có khả năng bị lỗi, này thật sự là……"

"Xuống xe."

Tạ Sâm đột nhiên mở miệng cắt ngang làm tất cả mọi người ngốc một chút, nhưng hắn lại cau mày có chút không kiên nhẫn mà lặp lại một lần, "Mau xuống xe."

Ôn Duyên cảm giác tay mình bị Tạ Sâm túm lên, còn chưa hỏi đối phương sao lại thế này, hai ba giây thời gian hắn đã bị Tạ Sâm đưa tới sau cửa xe, Tạ Sâm đem "gia hỏa" đạt bên cửa xe ném tới trong lòng ngực Ôn Duyên, nhanh nhẹn mà mở cửa xe thứ nhất liền nhảy xuống, thân xe cùng mặt đất lúc này còn lay động, Tạ Sâm vươn đôi tay làm tư thế đỡ, Ôn Duyên đứng ở cửa cảm thụ được gió lạnh đột nhiên quất lên ngoài xe, nhắm mắt nhảy xuống! Thời điểm ở khu an toàn, hắn rõ ràng không cảm thấy lạnh như thế……

Sau khi hai người xuống xe những người khác cũng đều xuống xe, Tạ Sâm vừa mới đem xe thu vào không gian, ai ngờ chấn cảm càng ngày càng mạnh, Ôn Duyên bị Tạ Sâm ấn ở bên người, hắn lòng nóng như lửa đốt mà hồi ức nội dung trong sách, chỉ là càng sốt ruột hắn liền càng không nhớ nổi thứ hữu dụng! Chuyện xưa bởi vì hắn tham gia đã sớm xảy ra thay đổi! Có chút tình tiết riêng hắn thậm chí đều cảm thấy vĩnh viễn sẽ không xảy ra!

"Thanh âm này……" Hình Tam đột nhiên mở miệng, chỉ là hắn thần sắc nghiêm túc chau mày, đôi mắt nhìn thẳng một hướng.

"Anh cũng nghe tới rồi? Tôi vừa rồi còn tưởng rằng là tiếng gió! Đây là thanh âm gì a?" Tống Giai Thiến khẩn trương mà xiết chặt trường đao trong tay, thanh âm này giống như là thứ gì từ sâu trong yết hầu lộc cộc ra tới, chỉ là loại phạm vi truyền bá này, đồ vật phát ra âm thanh kia……

Hình Nhị nhìn nơi xa một chút xuất hiện thân ảnh màu đen thật lớn, ngay từ đầu hắn còn không quá xác định, thẳng đến khi đầu thứ kia chuyển qua tới, môi đỏ sáng ngời cùng với lông trắng hàm dưới trên mặt đối phương làm hắn hít hà một hơi, "Là Quỷ Phí Phí." *(Jeje: Thế còn tang thi-kun của t đâu..)*

Quỷ Phí Phí, lớn lên so với tinh tinh hay phí phí đều hung ác hơn, mặt nó thực đen, cơ hồ là thuần đen, màu đen thuần đến độ người đứng xem liếc mắt một cái nhìn lại, cơ hồ đôi mắt cái mũi của nó đều thấy không rõ lắm. Có điều nó có môi dưới màu đỏ rất tươi đẹp, giống đực Quỷ Phí Phí trên cằm còn có một vòng lông màu trắng, bởi vì loại diện mạo đen nhánh một mảnh này, cho nên mới kêu nó "Quỷ Phí Phí", bất quá một bộ phận người hiểu biết tính tình nó sẽ không cho như vậy, bọn họ cho rằng nó sở dĩ bị xưng là "Quỷ Phí Phí", hoàn toàn là bởi vì tính công kích đáng sợ kia của nó. Bất luận là con báo hay lão hổ hay mãnh thú cỡ lớn nào khác, chỉ cần chọc giận Quỷ Phí Phí, chỉ sợ đều phải ăn không hết, gói đem đi.

Mà Tạ Sâm lúc này liền nhìn con quỷ phí phí nơi xa kia, hắn dùng tốc độ cực nhanh mà nheo lại đôi mắt, nhìn hai giây sau hắn lại hướng bốn phía tuần tra một vòng, lôi kéo cánh tay Ôn Duyên hướng bên cạnh đi, vừa đi còn vừa nói với mọi người: "Đừng lớn tiếng nói chuyện, ngàn vạn lần không cần khiến cho nó chú ý, theo sát anh."

Lúc này biên độ chấn động càng lúc càng lớn, một đám người cũng đại khái rõ ràng chấn động mặt đất này chỉ sợ cũng cùng Quỷ Phí Phí đối diện này có quan hệ, chỉ là bọn họ không dám lên tiếng, Tạ Sâm dưới tình hình chung sẽ không quản chuyện, nhưng nếu quản, liền nhất định là đại sự, hắn nói không cho bọn họ lên tiếng nhất định có đạo lý của hắn. Đoàn người cơ hồ coi như là lắc lư mà đi theo phía sau Tạ

Sâm cùng Ôn Duyên, Tạ Sâm chọn một cây cực kỳ thô to, hắn lôi kéo Ôn Duyên đứng ở sau cây, thần sắc ngưng trọng mà quan sát Quỷ Phí Phí nơi xa.

"Quỷ Phí Phí là cái gì…… Như thế nào…… Lớn như vậy?"

Nghi vấn của Tống Giai Thiến làm mọi người sắc mặt càng thêm ngưng trọng, không sai, liền tính là giống đực Quỷ Phí Phí, theo lý thuyết cũng không nên vượt qua tám mươi cm! Nhưng con quỷ phí phí đối diện kia rõ ràng thấp nhất cũng đến hai mét! Tuy rằng như vậy thoạt nhìn là không lớn, nhưng nó cách bọn họ rất xa! Hơn nữa đối lập tham chiếu cây cối bên cạnh nó, nó nói ít nhất cũng phải hai mét! Tính không tốt có khi đến hai mét năm!

"Đều đứng lại đây."

Tạ Sâm vừa đem loan đao Ôn Duyên vẫn luôn ôm vào trong ngực rút ra một phen, vừa ở trong tay ước lượng mà nắm, vừa mở miệng nói: "Trong chốc lát vô luận nhìn thấy cảnh tượng gì đều không cần phát ra âm thanh, Quỷ Phí Phí đối với thanh âm thực mẫn cảm…… Chỉ là chúng nó giống nhau sẽ không phá hư cây cối, đúng rồi, những thảo dược đó đâu?"

Chu béo thu được ánh mắt dò hỏi của Tạ Sâm, lập tức chạy nhanh đem từ bình thủy tinh đến giấy dầu túi thảo dược đào ra tới, "Đối, các người nhanh chóng bôi lên cổ mặt sau lỗ tai nhiều một chút, Quỷ Phí Phí này thoạt nhìn liền không tầm thường, đừng đến lúc đó có thể từ nó giữ mạng được, ngược lại có sờ xà trùng chuột kiến trong tay, mau bôi lên."

Tất cả mọi người không dám đại ý tiếp nhận bôi, Ôn Thiếu Hàng ở thời điểm bôi thuốc, còn lại là rất có hứng thú đem nước thuốc kia đặt dưới mũi ngửi ngửi, sau khi bôi, hắn lại cẩn thận nhìn da thịt mình, cuối cùng, hắn cư nhiên vươn đầu lưỡi liếm liếm! Trong mắt Tống Giai Thiến mấy mạc này đều dừng ở giờ này khắc này đã không dám tùy ý đặt câu hỏi, Tạ Sâm nghiêm túc như vậy, nàng không dám tùy tiện hỏi vấn đề vô dụng, chỉ là một loạt động tác này của Ôn Thiếu Hàng, vẫn là làm nàng nhịn không được bẹp bẹp miệng, thật không hổ là làm nghiên cứu khoa học, đối với cái gì đều có tính chuyên nghiệp cao nhiệt tình như vậy, chỉ là nghĩ đến đối phương nói không chừng cái gì cũng đều dám liếm, nàng không biết như thế nào, trong lòng liền cảm thấy mao mao……

"Thao……" Chu béo rốt cuộc nhịn không được mà nhẹ nhàng chửi nhỏ một tiếng, bởi vì mặt đất chấn động càng ngày càng kịch liệt! Thế cho nên mọi người cơ hồ tất cả đều đứng chung một chỗ tả diêu hữu bãi căn bản vô pháp đứng lại!

Tạ Sâm cau mày nhìn phương hướng Quỷ Phí Phí kia, suy nghĩ hai giây sau hắn từ hầu bao lấy ra một cuộn dây thừng, tận lực nhanh chóng đem nó ở trên thân cây cột một vòng, rồi sau đó hắn hung hăng mà thắt nút, đem dây thừng thật dài nhanh chóng buộc lại thật nhiều vòng tròn, hắn nắm lấy tay Ôn Duyên nhấn ở vòng thứ nhất, rồi sau đó đem dây thừng ném đến phương hướng mọi người nói: "Cầm nó. Nhớ kỹ, bất luận phát sinh sự tình gì đều không cần buông tay, dưới loại tình huống này nếu bị vứt ra đi…… Không cần tôi nói, các ngươi cũng nên biết hậu quả."

Một đám người đều khẩn trương đến không được, đặc biệt là Tống Giai Thiến, nàng đang xem Quỷ Phí Phí trước sau lại nhìn đồ vật, toàn thân phi thường rõ ràng mà đánh một cái lạnh run! Nàng là dị năng hệ

băng, có thể làm nàng cảm giác lạnh nhất định không phải độ ấm, mà là……

"Tôi, chúng ta…… Chúng ta thật sự chờ ở chỗ này sao……"

Liền tính nàng biết không nên loạn hỏi một chút đề, có điều lập tức cũng không thể không hỏi! Bởi vì Quỷ Phí Phí đối diện một chút bò lại đồ vật kia! Đồ vật kia!! Chỉ là đầu của nó thoạt nhìn cũng đã rộng hơn một thước! Nàng không biết thứ kia còn có thể gọi là rắn hay không!! Toàn bộ đầu đều là màu tro đen, lưỡi rắn nhổ ra cũng là màu đen…… Này mẹ nó là động vật nơi nào, này rõ ràng là quái vật a!!!

Tống Giai Thiến ngữ khí không xong đặt câu hỏi, thu được ánh mắt nghiêm khắc đáp lại của Tạ Sâm. Nàng còn chưa phản ứng lại Tạ Sâm vì cái gì đột nhiên bộ dáng nghiêm túc, Tống Minh Viễn cư nhiên vươn một bàn tay khác che miệng nàng! Nàng vừa định theo bản năng mở miệng dò hỏi, mà Tống Minh Viễn lại cũng là mặt vô biểu tình mà nhẹ nhàng lắc lắc đầu, Tống Giai Thiến thấy Tống Minh Viễn dùng ánh mắt ý bảo nàng xem bên cạnh, lúc này mới một chút bình tĩnh lại, nhẹ nhàng quay đầu, nhìn mấy đồng bạn đồng dạng bị con quái xà thật lớn kia chấn kinh.

Nàng tinh tường thấy được khiếp sợ trong mắt Hình Nhị cùng với ngưng trọng trong mắt Hình Tam, Ôn Thiếu Hàng tuy rằng không có đặc biệt lộ liễu tiết cảm xúc ra ngoài, nhưng nhất quán tươi cười treo bên miệng hiện tại là độ cung thường thường, ánh mắt mọi người đều tụ tập ở trên người quái xà kia, cơ hồ không có người để ý giờ này khắc này, hoặc là vừa rồi giữa nàng cùng Tạ Sâm xảy ra hỗ động gì.

Lại nhìn Tạ Sâm sớm đã lấy cái ót đối với chính mình, Tống Giai Thiến giống như đột nhiên liền hồi thần tới, chính mình vừa rồi phản ứng khủng hoảng như vậy, ở quần thể là phi thường không thể thực hiện. Bởi vì cảm xúc là sẽ lây bệnh, thời điểm tao ngộ sự tình mọi người chưa từng trải qua, có một người lập trường không kiên định hoặc là cảm xúc hỏng mất, vậy sẽ sinh ra dây chuyền phản ứng rất kỳ quái.

Nguyên bản người có lẽ còn tâm tồn ý chí chiến đấu, liền tính chính bọn họ không nghĩ chuyện quan trọng trước nhụt chí, nhưng bởi vì sự thật đánh sâu vào quá mức mãnh liệt, rất có khả năng tiềm thức trong lòng, cũng đã làm cho bọn họ không chiến mà lui.

Thì ra là thế, là bởi vì nàng nói loại ngôn ngữ có thể "ô nhiễm" cảm xúc đội ngũ, cho nên Tạ Sâm mới có thể đột nhiên nghiêm khắc như vậy……

Chỉ là này thật sự không trách nàng…… Lấy độ lớn nhỏ đầu con rắn kia…… Đừng nói ăn luôn bọn họ trong một ngụm, chỉ là bọn họ tìm kiếm che chở dưới cây đại thụ thô tráng này, nhìn ra con quái xà kia cơ hồ một cái đuôi liền có thể đánh bay a……

Chỉ là, chỉ là nàng muốn chân tướng vừa rồi nói rời khỏi như vậy, bằng sức mấy đôi chân của bọn họ, sao có thể đi được ra ngoài đây…… Vậy phải làm sao bây giờ??!! Này thật là ở lại cũng không xong! Đi cũng không được!!!

77. Chương 77

"Ngao ——"

Một tiếng kêu cực kỳ bén nhọn lại vang dội cơ hồ sắp đâm thủng màng nhĩ mọi người, tại một khắc này, một đám người biểu tình là hoàn toàn nhất trí, bọn họ tất cả đều nhăn chặt mày, dùng tay còn lại che lại lỗ tai. Nguyên lai là rắn lớn đối diện cắn tay phải Quỷ Phí Phí, Quỷ Phí Phí không biết là đau hay xuất phát từ mục đích gì khác, phát ra thanh âm tiếng kêu cực lớn.

Chỉ có hai đại gia hỏa như vậy, cũng đã sinh ra chấn động như vậy, Tống Giai Thiến khẩn trương mà nhìn chằm chằm hai quái vật khổng lồ đối diện đang xé đua nhau, hít sâu một hơi sau, hạ giọng nói: "Quỷ Phí Phí này, không phải là quần cư (*) đi……"

(*) Quần cư: sống theo bầy đàn

Hình Nhị sau khi nghe được theo bản năng ngẩng đầu nhìn cây cối cao ngất xung quanh, hắn suy nghĩ hai giây, lại đem ánh mắt dừng ở trên người con quỷ phí phí kia, "Trong tình huống bình thường, Quỷ Phí Phí là quần cư không có sai…… Nhưng tài nguyên nơi này cũng không phong phú, tuyệt đối không thích hợp chúng nó quần cư rừng rậm a. Hơn nữa nó cũng tuyệt đối không phải Quỷ Phí Phí bình thường, xem thể trạng, lực lượng của nó, liền tính là quần cư, cũng tuyệt đối là nhân vật cấp thủ lĩnh, nhưng hiện tại xung quanh đây không có ai lại giúp nó, cho nên…… Hẳn là không phải."

"Chỉ là tôi vừa rồi thấy nó kêu như vậy, hẳn là không phải do con rắn kia cắn đau, ngược lại như là truyền đạt tin tức gì cho đồng bạn……"

Tống Giai Thiến vô tình một câu làm Hình Nhị rộng mở thông suốt, hắn híp mắt suy nghĩ hai giây, không quá xác định nói: "Quỷ Phí Phí là chế độ một vợ một chồng, nếu đơn độc sinh hoạt, liền nhất định có phối ngẫu, hơn nữa chúng nó mỗi thai chỉ sinh một con, hiện tại lúc này, đúng là giai đoạn sinh con của chúng nó! Xem nó đối với con rắn kia cuồng bạo như thế, có thể hay không là rắn kia thương tổn người nhà nó, cho nên mới sẽ như vậy?"

Hình Nhị nói xong không lâu, cách đó không xa cư nhiên vang lên một thanh âm không sai biệt lắm với tiếng kêu vừa rồi của Quỷ Phí Phí! Nguyên bản mọi người còn đối với cách nói lược biểu của Hình Nhị hoài nghi, nhưng hiện nay lại không thể không nhận đồng, bởi vì theo tiếng kêu này vang lên, cây cối nơi xa cũng phát sinh kịch liệt lay động, làm một đám người hít hà một hơi chính là, cùng với một con Quỷ Phí Phí khác đã đến, phía sau nó, cư nhiên còn đi theo một con quái xà lớn đến không thể tưởng tượng! Chỉ là nói đến cũng kỳ quái, sau khi con rắn sọc thứ hai xuất hiện, mặt đất giống như không chấn động kịch liệt như vậy nữa!

Ôn Duyên cảm thụ được mặt đất dưới lòng bàn chân càng ngày càng bình tĩnh, hắn cẩn thận mà nhìn quái xà lớn đối diện đuổi theo một Quỷ Phí Phí khác, đầu có thứ gì hiện lên, hắn đột nhiên quay đầu nhìn về phía quái xà lớn ngay từ đầu kia, sau khi cẩn thận hồi tưởng, mặt hắn lộ vẻ kinh ngạc không thể tin tưởng nói: "Trách không được vừa rồi tôi cảm thấy nó thật quen mắt, các người còn có nhớ hay không gian nhà ở nhốt Lương Hân? Còn nhớ rõ hai con rắn sọc kia không?"

Ôn Duyên nói làm rất nhiều người đều buông lỏng mày, người trải qua chuyện đó đều cẩn thận mà qua lại xác nhận hai con quái xà sọc kia, một lát sau Hình Tam vô cùng xác định nói: "Ôn Duyên nói không sai, chính là chúng nó. Thời điểm một con còn chưa có phát hiện, hiện tại hai con đồng thời xuất hiện, tôi dám khẳng định, ngày đó chính là chúng nó."

Hình Tam đích xác định cũng không có làm một đám người thở phào một hơi, ngược lại bầu không khí càng thêm ngưng trọng. Bọn họ cùng ngày đích xác cũng kiêng kị hai con rắn sọc lớn kia, nhưng khi đó rắn lớn chỉ có thể xưng là rắn lớn. Nhưng hiện tại xuất hiện ở trước mặt họ, tuyệt đối không phải một từ "lớn" đơn giản có thể hình dung được! Này rõ ràng chính là quái vật, căn bản không phải động vật người thường thấy qua!

"Trước đừng động nhiều như vậy, theo tôi thấy, mục đích của chúng nó cũng không phải hai con Quỷ Phí Phí này, các người xem, trong lòng ngực Quỷ Phí Phí kia là cái gì?"

Mặt đất hoàn toàn bình tĩnh, Chu béo nói làm một đám người đều nhìn về phía phương hướng hắn chỉ, trong lòng ngực Quỷ Phí Phí thứ hai xuất hiện đích xác ôm thứ gì, có điều bởi vì nó vốn dĩ lông màu đen nhánh, căn bản là không thấy rõ lắm đó là thứ gì……

Tống Giai Thiến híp mắt cẩn thận mà nhìn vài giây, rồi sau đó trợn to mắt giật mình nói: "Là ấu tể! Hai con rắn sọc kia muốn ấu tể (*) của Quỷ Phí Phí!"

(*) Ấu tể: động vật giai đoạn sơ sinh

Ôn Thiếu Hàng nghe vậy hơi hơi nheo lại mắt, "Tôi nghĩ tôi biết thân phận hai con rắn sọc này, nhưng nếu thật là chúng nó, Chu đại ca, kia chuyện này, chúng ta cũng không thể để chúng nó như nguyện."

Chu béo nghe vậy nghiêng đầu, sắc mặt ngưng trọng mà đối với Ôn Thiếu Hàng gật gật đầu. Hai con rắn sọc này nếu là hai con rắn mà bọn họ nghĩ tới, kia chủ nhân chúng nó tuyệt đối không đơn giản để chúng nó cướp đi một ấu tể của Quỷ Phí Phí như vậy, người 'bên kia' chưa bao giờ làm việc vô nghĩa, như vậy hai con Quỷ Phí Phí này……

"Chúng ta đi giúp chúng nó một phen."

Tạ Sâm vừa ngữ khí bình tĩnh mà nói như vậy một câu, vừa đem dây thừng cột vào trên cây cởi bỏ thu trở về, Chu béo nhìn động tác đối phương, gật đầu ứng hòa nói: "Không sai, không thể để hai con rắn sọc kia thực hiện được, quỷ biết bọn họ lại muốn nghiên cứu ra cái gì, virus tang thi này cùng bên kia không thoát ly được can hệ, nếu là lại tùy ý bọn họ như vậy, địa cầu này sớm hay muộn cũng bị bọn họ soàn soạt xong rồi, đến bây giờ mới thôi cũng chưa nhìn thấy chủ nhân chúng nó lộ diện, chỉ sợ là tham sống sợ chết ở chỗ nào trốn tránh, chỉ chờ chúng nó trở về phục mệnh đi! Chúng ta tuyệt đối không thể để cho bọn họ thực hiện được."

Tạ Sâm không nói gì, mà là đem loan đao rút ra, cẩn thận mà nhìn phản quang trên lưỡi đao, "Quỷ Phí Phí chỉ số thông minh rất cao, bất luận chúng nó dã tính có bao nhiêu, đề cập đến hài tử chúng nó, chúng ta nếu cho thấy đang trợ giúp chúng nó, chúng nó hẳn là cũng sẽ trợ giúp chúng ta ngăn trở hai con rắn

sọc kia tiến công mới đúng, hiện tại quản không được nhiều như vậy, chúng nó cũng nhất định đã chú ý tới chúng ta, chờ đến sau khi chúng nó phân ra thắng bại, bất luận ai thắng, chúng ta đều không có phương pháp toàn thân trở ra hoàn toàn, cùng với ngồi chờ chết, không bằng trợ giúp một phương trong đó, thử một lần đi."

Chu béo gật đầu một cái, hắn nhìn mọi người một vòng, hít sâu hai khẩu khí sau đã mở miệng: "Kia chúng ta chia làm hai tổ đi. Trong chốc lát Thiếu Hàng ngươi trước dùng dị năng khống chế cây cối, nghĩ cách vây khốn con rắn sọc thứ hai, giữ nó không thoát ra, Giai Thiến ngươi nhanh chóng tiến hành dùng dị năng công kích rắn sọc, Tống ca anh liền phụ trách phối hợp Giai Thiến công kích rắn sọc thứ hai." Nói tới đây hắn nhìn ba anh em Hình gia, Hình Tam lập tức mở miệng nói: "Tôi có thể cùng chúng nó cận chiến, nhưng cần phải có người phối hợp ta."

Chu béo lập tức gật đầu nói, "Tôi chính là nghĩ như vậy, đối phương nếu lớn, kia viễn trình (*) hay không viễn trình cũng đã không có ý nghĩa gì, dù sao đều so không được người ta bò hai giây."

(*) Viễn trình: tầm xa, thường được dùng để chỉ tấn công ở xa

"Tôi cũng đi." Tạ Sâm ngữ khí bình tĩnh mà đáp lời Hình Tam nói, Ôn Duyên có chút khẩn trương nói: "Vì cái gì muốn cận chiến? Kia quá nguy hiểm, tôi không tán đồng."

Chu béo không quản Ôn Duyên nói, mà là đối với Tạ Sâm gật gật đầu, tiện đà đối với Hình Đại nói: "Một hồi cậu cùng lão Nhị còn có Ôn Duyên, liền thủ tại chỗ này đánh yểm trợ cho chúng ta. Sâm Tử, cho bọn hắn chút gia hỏa, dù sao lúc này cũng không sợ có tiếng vang, trong chốc lát các người cần nổ súng liền nổ súng, mặc kệ có dùng được hay không, có khả năng nhiễu chúng nó cũng là làm, chúng ta liều mạng cũng sẽ không để chúng nó lại đây công kích các ngươi. Bất quá các ngươi ba người hai đầu đều cần cố gắng, nhiệm vụ trọng đại, mạng chúng ta, khả năng liền sống ở trong một phát thương (súng) của các người."

Ôn Duyên còn muốn nói cái gì, Chu béo quay đầu nhìn về phía hắn nói: "Nguyên nhân chính là vì nguy hiểm, cho nên mạng tôi cùng Sâm Tử còn có lão Tam, đều giao cho các người. Không có thời gian nhiều lời, bọn tiểu nhị, lấy gia hỏa, đi!"

Chu béo vừa dứt lời, Hình Tam tiện tay chân cực kỳ nhanh nhẹn ở giữa cây cối bay nhanh xuyên qua, tốc độ tựa nhảy tựa chạy làm tất cả mọi người xem hoa mắt, Tống Giai Thiến lấy lại bình tĩnh sau nhanh chóng nghiêng đầu nhìn về phía Ôn Thiếu Hàng, nhưng Ôn Thiếu Hàng ánh mắt lại dừng ở trên người Ôn Duyên, bởi vì Ôn Duyên lúc này đang gắt gao mà nhìn chằm chằm Tạ Sâm đi lên phía trước, đôi mắt cơ hồ nháy cũng không nháy.

"Kia cái gì, cậu mau vây khốn nó a? Chúng ta cũng nên làm."

Tống Giai Thiến không trông cậy vào Ôn Thiếu Hàng chính mình rút thần ra tới, bởi vậy đành phải nhẹ nhàng chạm vào hắn một chút, sau đó đi phía trước chỉ chỉ, ai ngờ Ôn Thiếu Hàng phục hồi tinh thần lại cư nhiên là theo bản năng vỗ vỗ nơi bị nàng chạm vào! Chẳng lẽ nàng thực dơ sao…… Tống Giai Thiến sắc mặt cứng lại rồi, Ôn Thiếu Hàng lại là dường như không có việc gì mà quay đầu đối với nàng cười cười, "Xin lỗi, vừa rồi đang nghĩ sự tình, chậm trễ."

Theo lời hắn nói, mấy nhánh cây khổng lồ lấy vi phạm tự nhiên lý luận hình thái uốn lượn trình cuộn sóng vươn dài phía trước, chúng nó chạm vào thân rắn lúc sau giống như là một loại sinh vật phụ thuộc tuyến trùng khác, lập tức đánh cuốn quấn nhanh lên, hơn nữa gắt gao co lại!

Rắn lớn bị cây cối bó trụ phát ra tiếng "tê tê" bén nhọn, mẫu Quỷ Phí Phí thừa dịp con này không hung hăng được mà dùng tay đánh phần đầu quái xà, quái xà ăn đau, phát ra tiếng quát tháo cực kỳ nghẹn ngào. Tống Giai Thiến căng da đầu đi phía trước đến gần chút, nàng nghĩ nghĩ, quay đầu đối với Tống Minh Viễn nói: "Ca, đánh rắn đánh giập đầu, anh xem nó…… Này tính như thế nào a?"

Ôn Thiếu Hàng thấy Tống Minh Viễn cau mày ngưng thần quan sát đối thủ bọn họ, bởi vậy hắn hướng Tống Giai Thiến trả lời nói: "Đánh rắn đánh giập đầu dụng ý là muốn đánh trái tim rắn, dưới tình hình chung, trái tim loài rắn nằm ở địa phương bảy tấc sau phần đầu. Bất quá rắn lớn nhỏ bất tận tương đồng, cho nên loại cách nói này chỉ là một cái nhắc nhở, dựa theo độ lớn nhỏ con rắn này xem tới…… Nhìn thấy chỗ tôi khoa tay múa chân không?"

Tống Giai Thiến thấy Ôn Thiếu Hàng khống chế được một nhánh cây thẳng tắp mà chọc hướng thân rắn một chỗ, nhưng rắn kia đột nhiên giãy giụa lợi hại, thân hình mềm mại lập tức vặn vẹo trái phải, Ôn Thiếu Hàng khống chế nhánh cây không chọc trúng nó không nói, ngược lại có xu hướng bị nó tránh thoát!

Tống Giai Thiến ánh mắt sáng lên nói: "Thấy! Cậu mau lại giữ nó trong chốc lát!" Nàng nói chuyện, dưới chân cũng không dừng, không ngừng tìm kiếm một vị trí có lợi, trong lúc mẫu Quỷ Phí Phí cũng mấy lần công kích phần đầu quái xà lớn, chỉ là đầu nó dường như dị thường cứng rắn, mặc cho mẫu Quỷ Phí Phí đánh nó như thế nào, đều không có tính thương tổn thực chất……

"Ta làm ngươi xoắn đến xoắn đi, làm ngươi nếm thử lợi hại của cô nãi nãi!" Tống Giai Thiến nói xong, thúc dục một cây băng trùy cực lớn đột nhiên hướng đến bộ vị eo bụng hướng lên của rắn lớn, quái xà giống như có điều giác lập tức đem phần đầu chuyển tới phương hướng bọn họ, tròng mắt đột nhiên trợn to, phiếm sâu kín lục quang gắt gao mà nhìn chằm chằm Tống Giai Thiến, cùng lúc đó, mặt khác một con quái xà khác không biết là đã chịu đòn nghiêm trọng như thế nào, một bên kêu to phát ra một tiếng bén nhọn đến mức tận cùng.

Ôn Duyên đôi mắt vẫn luôn treo ở trên người Tạ Sâm, trước mắt nhìn Hình Tam cùng Chu béo còn có Tạ Sâm ba người, thật sự làm quái xà lớn bị thương, lúc này mới nho nhỏ thở dài nhẹ nhõm một hơi. Ba người kia tuy rằng đang ở bên cạnh quái xà, thoạt nhìn có vẻ nhỏ bé cực kỳ, nhưng bọn họ mỗi người đều thân thủ bất phàm hơn nữa phản ứng cực nhanh, quái xà lớn kia tuy rằng rất lớn, nhưng ưu thế của nó là lớn, nhược điểm cũng là lớn. Thời điểm nó duỗi thẳng nửa người, dưới thân nó chính là khu vực góc chết liền nó chính mình cũng công kích không được, ba người liền lợi dụng nơi đó, qua lại cùng nhau chu toàn. Quả thực theo như lời Tạ Sâm, Quỷ Phí Phí kia tuy rằng phát cuồng, thời điểm ngay từ đầu bọn họ đến nó còn có trong nháy mắt cuồng bạo, nhưng sau khi bọn họ công kích quái xà lớn, nó thế nhưng không có ý tứ thương tổn bọn họ.

"Tê ——"

"Tê ————"

Hai đạo tiếng kêu này làm tất cả mọi người theo bản năng nắm thật chặt, Ôn Duyên nhìn chằm chằm rắn lớn bị Tạ Sâm dùng một đao cắm vào thân thể, hắn mơ hồ biết địa phương Tạ Sâm cắm hẳn là tử huyệt của nó, Quỷ Phí Phí thừa dịp rắn lớn ngã xuống đất không làm được gì, cư nhiên một chân hung hăng mà dẫm tới trên đầu rắn kia! Lúc này mới dẫn tới tiếng kêu bén nhọn của rắn lớn kia! Nhưng một tiếng vang khác……

Ôn Duyên nghiêng đầu đi, chỉ thấy ở một địa phương tương đồng trên thân thể con rắn sọc khác, cũng cắm vào một cây băng trùy cực đại, mà phản ứng của nó cùng Tạ Sâm bên này hoàn toàn không giống nhau, thân thể nó đang kịch liệt run rẩy quay cuồng, giống như phảng phất thừa nhận thống khổ cực đại. Ôn Duyên linh quang chợt lóe mà nhìn về phía Tống Minh Viễn, thấy hắn tập trung tinh thần phảng phất thao tác cái gì, trong nháy mắt liền minh bạch.

Hai con rắn sọc này cơ hồ cùng thời gian bị bọn họ chế phục, cái này làm cho tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm. Thời điểm Ôn Duyên đã có thể vừa muốn thả tim xuống, đột nhiên nghe thấy Chu béo hô to một tiếng "Không cần"!

Trong chớp nhoáng, Ôn Duyên liền chính hắn cũng chưa biết rõ ràng, hắn dùng dạng tốc độ gì vọt tới bên này! Chính là thời điểm hắn phản ứng lại! Hắn đã đem Tạ Sâm gắt gao hộ ở trong ngực bổ nhào qua một bên! Chỉ là thứ vừa rồi làm Chu béo hô to "Không cần", phảng phất là chùy thủ bị một kẻ nhìn không thấy tay, cư nhiên vẫn cứ không bỏ không thôi hướng tới hai người bọn họ đuổi theo!

Ôn Duyên chịu đựng cánh tay phải đau nhức, vừa rồi một chút phác gục đột nhiên kia, giống như làm cho cánh tay phải hắn trật khớp, nhưng hiện không phải thời điểm kêu đau! Bởi vì Tạ Sâm trong lòng ngực hắn, không biết vì cái gì cư nhiên hôn mê! Mắt nhìn chủy thủ hướng tới cắm lại đây! Ôn Duyên dùng tay trái dùng sức chống đỡ thân thể bò đến trên người Tạ Sâm. Hắn chỉ là tiềm thức biết, chính mình hiện tại không phải đối thủ của "địch nhân không nhìn thấy" này! Chính hắn đều không rõ vì cái gì chính mình sẽ làm như vậy! Chỉ là không kịp nghĩ lại! Ôn Duyên nhìn Tạ Sâm được hắn bảo vệ dưới thân, trong lúc nhất thời trong đầu trống rỗng cái gì đều không có! Da bên sườn tai hắn, cơ hồ cảm nhận được gió lạnh chủy thủ kia mang tới khi rớt xuống!

(Jeje: Huhu mô tả đánh nhau vài khúc mình không rõ lắm nên chém hơi nhiều, mọi người thông cảm Ọ_Ọ)

78. Chương 78

"Đinh ——" tiếng kim loại va chạm vang lên, Chu béo lấy lại tinh thần tay chân cư nhiên mau qua Hình Tam, trường đao của hắn đem chủy thủ bay về phía Ôn Duyên và Tạ Sâm đánh rơi, rắn lớn phía sau lúc này cư nhiên lại dự định đứng dậy, Quỷ Phí Phí cũng không có từ nó, thét dài một tiếng sau đối với nó quyền cước liên tục, nhưng Chu béo lúc này lại không có tâm tư chú ý cái này, hắn cảnh giới mà cảm thụ được bốn phía, vừa ngồi xổm kiểm tra Tạ Sâm, vừa xem bốn phía mà mở miệng nói: "Là nam nhân liền đứng ra nói chuyện, hà tất trốn trốn tránh tránh, lén lút hạ độc thủ?"

Rắn lớn bên Tống Giai Thiến cơ bản đã giải quyết, mẫu Quỷ Phí Phí có lẽ là bởi vì hậu sản suy yếu, mắt thấy đại địch đã không còn uy hiếp, lập tức nằm liệt ngồi dưới đất nhìn ấu tể trong lòng ngực mình, đối với Tống Giai Thiến muốn đi phía trước, nó vẫn là dùng thanh âm phi thường tràn ngập cảnh cáo ý vị báo

cho, bốn cái răng nanh nhòn nhọn chỗ khóe miệng kia, thật sự làm lòng người sinh ra sợ hãi.

Tống Giai Thiến trong lòng nhớ tình huống phía trước, bởi vậy đành phải đem trường đao treo ở trên eo, giống nhân loại đầu hàng nâng hai tay lên ngữ khí nhẹ nhàng đối với mẫu Quỷ Phí Phí nói: "Chúng ta đối với các ngươi không có ác ý, hơn nữa, chúng ta không phải muốn hài tử của ngươi, chỉ là bạn của chúng ta……" Nàng duỗi tay hướng phía phương hướng Tạ Sâm bọn họ chỉ chỉ, "Bạn của chúng ta cũng trợ giúp người nhà của ngươi, bọn họ giống như bị thương, chúng ta yêu cầu qua xem bọn hắn, ngươi ở chỗ này nghỉ ngơi, chúng ta sẽ không quấy rầy."

Tống Giai Thiến vừa nói vừa đối với Tống Minh Viễn cùng với Ôn Thiếu Hàng nháy mắt ra dấu, hai nam nhân tiểu tâm cẩn thận mà đi ngang qua mẫu Quỷ Phí Phí, vừa qua khỏi mẫu Quỷ Phí Phí, Ôn Thiếu Hàng liền chạy hướng về phía bên cạnh Ôn Duyên, hắn thấy Ôn Duyên sắc mặt tái nhợt thẳng gọi tên Tạ Sâm, lập tức cũng không màng phản ứng của người khác, trầm mặt ngồi xổm, bắt lấy cánh tay phải Ôn Duyên, Ôn Duyên nghiêng đầu thấy hắn, muốn rút cánh tay ra rồi lại nề hà không thể động đậy, Ôn Thiếu Hàng chỉ quan sát đến bả vai Ôn Duyên, xem cũng chưa liếc hắn một cái mà trầm giọng nói: "Anh đừng nhúc nhích."

Ôn Duyên sắc mặt phức tạp mà đem đầu chuyển dời, thật không biết là ông trời cố ý an bài hay là thế nào, vì cái gì có chút đồ vật lệch khỏi quỹ đạo nhiều như vậy, còn có đồ vật có chút rõ ràng nên lệch khỏi quỹ đạo, lại vẫn là đi ở ngay trên con đường ban đầu.

"Ai nha, xem ra đồn đãi quả nhiên không sai a."

Theo vài tiếng khinh mạn vỗ tay vang lên, một người nam nhân từ phía sau trên cây đột nhiên nhảy xuống tới, hắn xuất hiện làm tất cả mọi người khẩn trương một cái chớp mắt, nhưng Hình Tam lại biểu tình bất biến, hiển nhiên hắn sớm đã biết người nam nhân này vừa rồi tránh ở nơi đó.

Chu béo nhìn người trước mắt tới, quái xà lớn còn đang hấp hối phía sau Quỷ Phí Phí, phía trước lại nhảy ra tới một người xa lạ phóng đao, nhưng trực giác hắn bảo đối phương cũng không phải chủ nhân quái xà, như vậy hắn……

Nam nhân tựa hồ thực có thể suy đoán tâm tư người khác, hắn nhìn Chu béo, chỉ duỗi ra tay, chủy thủ vừa rồi bị Chu béo đánh tới một bên kia liền "Phi" trở về trong tay của hắn, động tác này làm ánh mắt Ôn Duyên trầm xuống, chính là hắn, chính là hắn vừa rồi đánh lén Tạ Sâm.

Nam nhân mỉm cười đem chủy thủ dừng bên hông, thuận tiện còn vỗ vỗ, thời điểm lại ngẩng đầu, ánh mắt Ôn Duyên thành công đạt được chú ý của hắn. Hắn cười cùng Ôn Duyên nhìn nhau sau một lúc lâu, đột nhiên có chút vô tội mà mở miệng nói: "Tôi cũng không xúc phạm tới hắn, cậu như thế nào nhìn tôi như vậy đây."

Ôn Duyên trầm khuôn mặt thu hồi ánh mắt, Tạ Sâm trên người không có ngoại thương, hắn đích xác không có bị chủy thủ kia làm bị thương, chính là……

"Đích xác, Ôn Duyên, Sâm tử chỉ là tinh thần lực hao hết, cũng không có bị thương." Chu béo cẩn thận

kiểm tra Tạ Sâm một vòng, sau khi xác nhận kết quả, nhẹ nhàng thở ra mà đối với Ôn Duyên nói: "Lấy thực lực của hắn, liền tính chiêu chiêu đều dùng cũng không nên nhanh như vậy liền hao hết, trừ phi hắn ở thời điểm chiến đấu đem tinh thần lực chia làm hai phần, một phần khác phân ở trên người của cậu. Vừa rồi một đao kia của hắn hao hết nửa cái mạng của quái xà, quái xà kia da thực cứng, hắn tay không dùng đao thọc đi vào, nhất định hao phí không ít tinh thần lực, có thể là lúc ấy thở dài nhẹ nhõm một hơi đi, cậu vừa rồi dùng tốc độ trong chớp mắt xông tới như vậy, còn không phải là chứng minh tốt nhất hắn đem tinh thần lực phân cho cậu sao?"

"Hắn…… Đem tinh thần lực, phân cho tôi?"

Ôn Duyên ngơ ngác mà nhìn Chu béo, chính mình cũng không biết chính mình hỏi chính là cái gì, mà mọi người một bên cũng là nhị trượng hòa thượng sờ không được đầu óc, bọn họ còn lần đầu nghe nói tinh thần lực cũng có thể phân cho người khác? Chuyện này bọn họ từ trước đến nay như thế nào không nghe nói qua?

Ai ngờ Chu béo chỉ là thở dài gật gật đầu, lại không có nói cái gì nữa, rồi sau đó hắn quay đầu đối với nam nhân đột nhiên xuất hiện kia nói: "Ngươi rốt cuộc là người nào? Vừa rồi vì cái gì muốn làm như vậy?" Hắn thật sự không nghĩ ra ý đồ đối phương, nếu là muốn giết Tạ Sâm, lấy tình huống đối phương từ trên cây nhảy xuống tới xem, đối phương giống như rất sớm phía trước đã tránh ở trên cây kia. Kia thời điểm bọn họ chiến đấu, cơ hội hắn động thủ có rất nhiều, nếu thật sự muốn sau lưng quơ đao, Tạ Sâm thật đúng là không nhất định trốn được, rốt cuộc lúc ấy tình huống hỗn loạn như vậy, đối thủ lại không tầm thường như vậy, thực dễ dàng liền sơ sẩy chậm trễ.

Nhưng nếu nói đối phương cũng không phải vì muốn giết Tạ Sâm, kia hắn rốt cuộc là muốn làm gì?

Nam nhân tựa hồ hoàn toàn xem đã hiểu nghi hoặc của Chu béo, hắn cười nhún nhún vai thản nhiên nói: "Tôi sao, kêu Ngô Lâm, phái vũ trời hạn gặp mưa lâm. Đến nỗi vì cái gì muốn làm như vậy…… Tôi nói tôi không có ác ý, các người tin sao? Tôi thật không nghĩ tới tôi chỉ là khoa tay múa chân một chút, bọn họ hai người một té xỉu một trật khớp? Còn không phải là chỉ đùa một chút sao…… Ai ngờ đến hậu quả nghiêm túc như vậy a."

Tống Giai Thiến trước nay chưa thấy qua người như vậy! Nàng cắn cắn môi cơ hồ là không thể tưởng tượng mà trừng mắt nói: "Chỉ đùa một chút? Nhà ngươi nói giỡn dùng chủy thủ thật ở sau lưng khoa tay múa chân a?! Lúc ấy tình huống loạn như vậy, vạn nhất nếu là không khống chế tốt, đó là sẽ ra mạng người có được không?! Nào có giỡn như ngươi nói a!"

Tống Giai Thiến chỉ trích thoạt nhìn làm Ngô Lâm ủy khuất cực kỳ, "Tôi thật sự không nghĩ tới đại danh đỉnh đỉnh Tạ Sâm cư nhiên sẽ yếu như vậy chịu không nổi gió a, tôi nếu là biết hắn như vậy không chịu dọa được, tôi nào còn……"

Ngô Lâm nói đến một nửa liền dừng lại, không vì cái gì khác, đơn giản là trên cổ hắn đột nhiên xuất hiện một thanh chủy thủ, hắn căn bản không thấy rõ Ôn Duyên là như thế nào lại đây, chỉ biết là thời điểm chớp mở mắt, nam nhân đối diện dùng ánh mắt muốn ăn chính mình, đột nhiên đã không thấy tăm hơi. Mà cùng lúc đó, phía sau mình nhiều thêm một người, trên cổ, cũng nhiều thêm một lưỡi đao lạnh như băng.

"Ngươi lại nhiều thêm một câu vô nghĩa, mặc kệ ngươi là có tâm cũng được, vô tâm cũng thế, ta liền giết ngươi."

Thanh âm thình lình lạnh băng của Ôn Duyên làm tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, trước hết phục hồi tinh thần lại chính là Ngô Lâm, hắn cảm thụ được lưỡi dao trên cổ mình có chút rung động mỏng manh, hắc hắc mà cười gượng hai tiếng, rồi sau đó ngữ khí lấy lòng đối với Ôn Duyên nói: "Anh em ngươi xem, chúng ta có chuyện nói đàng hoàng, đừng nhúc nhích làm gì. Tôi nói đều là thật sự, các người vừa rồi đấu thú tôi đều thấy, cậu nói tôi muốn đánh lén các người, vừa rồi làm gì không gọn gàng dứt khoát xong hết mọi chuyện đâu? Dù sao tôi trốn ở chỗ này các người ai cũng không biết, đến lúc đó các người liền có thù cũng không biết nên tìm ai báo, cậu nói đúng không?"

Nam nhân vừa nói chuyện vừa giống như vô tình mà đem tay đặt lên cánh tay trái Ôn Duyên, bởi vì tay phải Ôn Duyên trật khớp, cho nên hắn dùng tay trái so cổ nam nhân.

Nhưng mà ở thời điểm Ôn Duyên muốn nói đối phương lắm miệng, nguyên bản nam nhân dưới sự khống chế của hắn đột nhiên giống như cá chạch chuyển tới phía sau Ôn Duyên, hắn đem hai cánh tay trái phải của Ôn Duyên bẻ vòng ra phía sau, cảm giác đau đớn kịch liệt, làm Ôn Duyên theo bản năng nhấp khẩn miệng, đột nhiên chen chân về phía sau công kích đối phương.

Ngô Lâm không nghĩ tới, đối phương cư nhiên còn chiêu số như vậy, Ôn Duyên đá ổn chuẩn tàn nhẫn, Ngô Lâm thiếu chút nữa bị đá đến đồng thời, trên tay động tác cũng không nhàn rỗi, tay phải hướng lên trên dùng sức đẩy, sau khi Ôn Duyên đau kêu rên một tiếng, Ngô Lâm lúc này mới hơi có chút bất đắc dĩ mà mở miệng nói: "Ai nha nha, thật là không biết lòng người tốt a…… Mau đừng náo loạn, cậu nhìn xem cánh tay phải có phải hay không không đau như vậy nữa?"

Đối phương ngữ khí giống như dỗ trẻ con lại như là dỗ động vật, làm Ôn Duyên cắn răng quay người lại hung hăng mà đá một cái, Ngô Lâm không nghĩ tới đối phương mới vừa đau như vậy lúc sau còn có thể có sức lực tới đá hắn, bởi vậy phòng bị không đủ, thỏa thỏa vừa vặn bị đá!

"Ai nha ——! Ai nha!!!"

Ôn Duyên một bên nhẹ nhàng nâng động cánh tay bên phải, một bên nhìn Ngô Lâm bị hắn đá đến nhe răng nhếch miệng, hừ lạnh một tiếng sau hắn trực tiếp đối với Ngô Lâm nói: "Đừng tưởng rằng ngươi giúp ta sửa lại cánh tay cho tốt ta liền sẽ cảm tạ ngươi, ngươi ở phía sau Tạ Sâm khoa tay múa chân chủy thủ, mặc kệ là cố ý cũng được, vô tình cũng thế, lại làm ta phát hiện ngươi đối với hắn có ý đồ gây rối, ta nhất định giết ngươi!"

Ôn Duyên ngữ khí nghiêm túc mang theo tàn nhẫn làm tất cả mọi người phía sau hắn có chút không thích ứng, nhưng Ngô Lâm lại là đột nhiên đình chỉ tiếng kêu ai nha ai nha kia, hắn vỗ nhẹ nhẹ địa phương bị Ôn Duyên đá đến, lộ ra biểu tình từ lúc bắt đầu gặp mặt tới giờ, được coi là đứng đắn nhất, "Cậu loại phản ứng này…… Chẳng lẽ…… Tạ Sâm hắn, là tình lang của cậu a?"

Biểu tình nghiêm túc kết hợp với lời nói như vậy, có cảm giác không khỏe nói không nên lời.

Một đám người chỉ cho rằng Ôn Duyên sẽ tức sùi bọt mép rồi sau đó một phát không thể vãn hồi, nhưng ngoài dự kiến bọn họ, Ôn Duyên chỉ là nhìn Ngô Lâm như vậy, cư nhiên biểu tình bình tĩnh không có phản bác……

Ngô Lâm nhìn nhìn Ôn Duyên, lại nhìn nhìn Tạ Sâm nằm trên mặt đất, hắn vừa định nói cái gì, nhưng mà sau khi quan sát cẩn thận hai mắt Tạ Sâm, đột nhiên mắt trợn trắng nói: "Đến đến, tôi quản nhóm cậu là quan hệ gì đâu, tôi ăn ngay nói thật a. Tôi đây, sớm trước các người hai ngày liền tới đây, thật cũng không phải vì chặn lại các người, đương nhiên cũng không liên quan đến hai Quỷ Phí Phí kia."

Ngô Lâm xem xét hai con Quỷ Phí Phí lúc này sớm đã ghé vào cùng nhau, mẫu Quỷ Phí Phí bên rắn lớn kia vừa rồi thật giống như kiệt quệ mà đã chết, mà vừa rồi giống đực Quỷ Phí Phí, cũng đã đem đối chiến của nó với rắn lớn kết thúc, quái xà lớn kia hiện tại nằm liệt trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, đã là không có sinh lợi.

"Gặp được chúng nó, tôi và các người giống nhau kinh ngạc, thậm chí chỉ có hơn chứ không kém, ít nhất thời điểm các người xông lên, tôi còn tưởng rằng chính mình là hoa mắt hoặc là trúng huyễn kế đâu. Tôi sở dĩ sẽ qua tới a, tất cả đều là vì chờ những dị năng giả mất tích trước đó tới, bởi vì cấp trên tôi không tin bọn họ tất cả đều chết sạch, cho nên phái tôi ra nhìn xem, nếu gặp bọn họ, lại đem bọn họ mang về."

Ngô Lâm nói làm Chu béo nhíu mày, lời này lượng tin tức không nhỏ. Đầu tiên, Ngô Lâm thản ngôn thừa nhận hắn là người Lưu gia. Bởi vì khu an toàn, chỉ có Lưu gia sẽ làm ra sự tình chặn đường dị năng giả như vậy, huống chi bọn họ là chịu mệnh lệnh Lương Gia Minh ra tới, nếu là Lương Gia Minh phái Ngô Lâm lại đây, kia hai đám người bọn họ sớm hay muộn tương ngộ, Lương Gia Minh sẽ không làm điều thừa như vậy.

"Cũng không phải là nói bọn họ toàn bộ gặp nạn sao? Như thế nào còn không tin? Lại nói bọn họ nếu tồn tại, vì cái gì không trở về khu an toàn đi a? Bây giờ còn có địa phương nào an toàn hơn so với khu an toàn sao?"

Nghi vấn của Tống Giai Thiến làm Ngô Lâm đứng lên tới, hắn vỗ vỗ bùn đất phía sau, rồi sau đó đối với nàng lộ ra cái mỉm cười, nói: "Mỹ nữ vấn đề nào có đạo lý không dễ trả lời, chỉ là câu hỏi của cô cũng làm khó tôi, tôi cũng là không nghĩ ra a…… Cô nói, trên thế giới này, còn có địa phương nào an toàn hơn so với khu an toàn sao?"

79. Chương 79

Jeje: Huhu tính đi bão nhưng buồn dã man:(((Dù sao cũng cảm ơn các anh rất nhiều, tuy thua nhưng các anh chính là niềm tự hào của quốc gia!)

Ngô Lâm có thâm ý khác nói, làm một đám người đều nhíu mày, người này không thể hiểu được xuất hiện, lời nói cũng là làm người cái biết cái không, Tống Giai Thiến có chút không kiên nhẫn muốn hỏi ngọn nguồn, nhưng ai biết Tạ Sâm nguyên bản nửa nằm ở trên cánh tay của Chu béo đột nhiên mở mắt, tinh thần lực hao hết không phải nghỉ ngơi thật lâu mới có thể tỉnh lại sao? Như thế nào Tạ Sâm nhanh như vậy liền tỉnh?

Một đám người tuy rằng trong lòng có nghi vấn, nhưng không thể nghi ngờ cũng là cao hứng. Liền tính Tạ Sâm cùng bọn họ cũng không có tình hữu nghị quá mức thâm hậu, nhưng mấy ngày nay tới giờ mọi người hòa hợp ở chung, tuy rằng không có tình nghĩa phát sinh, nhưng ở thời điểm chiến đấu cũng là có thể yên tâm đem phía sau giao cho đối phương, đây là một loại ăn ý chính bọn họ cũng không nói lên được.

Ôn Duyên hai bước chạy tới bên người Tạ Sâm, đem Tạ Sâm từ trên cánh tay của Chu béo đỡ lên, ánh mắt hắn không ngừng ở trên người đối phương tuần tra, tới tới lui lui vài lần, lúc này mới mở miệng, "Không có việc gì đi?"

Tạ Sâm nhìn Ôn Duyên, đột nhiên liền cười.

Không đợi Ôn Duyên hiểu rõ ràng hàm nghĩa nụ cười này của Tạ Sâm, hai con Quỷ Phí Phí cách bọn họ không xa kia đột nhiên phát ra thanh âm, một đám người nhanh chóng cảnh giác xoay người, chỉ thấy công Quỷ Phí Phí đột nhiên ngưỡng dài cổ hướng lên trời hú, Tống Giai Thiến thấy thế kinh hách nói: "Nó đang làm cái gì? Không phải là thật sự còn có đồng bạn khác đi? Chúng ta đi mau!"

Tạ Sâm được Ôn Duyên nâng dậy tới nhìn kỹ xem tình huống hai Quỷ Phí Phí kia, lập tức lắc đầu nói: "Không phải, nó…… Là đang rên rỉ."

Tống Giai Thiến nuốt yết hầu, nàng kinh nghi bất định mà nhìn Quỷ Phí Phí đực rõ ràng là ở bên cạnh bờ vực bùng nổ, có chút không xác định lắm lặp lại nói: "Ai, rên rỉ?"

Hình Nhị một bên thở dài, "Không sai, nó là ở rên rỉ. Mẫu Quỷ Phí Phí đã không được, trước khi chúng ta gặp nó, nó đã bị trọng thương. Nếu không phải gặp chúng ta, chỉ sợ nàng cùng hài tử của nàng, đã sớm giữ không nổi…… Công Quỷ Phí Phí sở dĩ lúc ấy phẫn nộ như vậy, chỉ sợ cũng là bởi vì nguyên nhân này. Hai con rắn sọc này, hình thể thật lớn lại có da ngoài cứng rắn, lại còn có thân mang kịch độc…… Mẫu Quỷ Phí Phí kia sở dĩ suy yếu như vậy, khẳng định là bởi vì vừa rồi đúng là thời khắc sinh sản quan trọng, công Quỷ Phí Phí phỏng chừng nguyên bản là đem hai con rắn sọc này dẫn đi rồi, nhưng rắn này so với nó tưởng tượng còn giảo hoạt hơn, trên đường một con đi vòng vèo trở về đánh lén phối ngẫu của nó, cho nên nó mới có thể phẫn nộ như vậy, cũng liền có hình ảnh khiến chúng ta ngay từ đầu khó hiểu."

Tống Giai Thiến vừa nghe Hình Nhị giải thích, vừa nhìn Quỷ Phí Phí ngửa mặt lên trời rên rỉ kia, nếu nói vừa rồi nàng còn bán tín bán nghi, giờ đây nàng nhìn thấy Quỷ Phí Phí kia dùng tay ôm thấp phối ngẫu của mình, sẽ không bao giờ hoài nghi nữa.

Hình ảnh này về sau thời điểm nói cho người khác nghe, phỏng chừng mọi người phản ứng đều sẽ là khó có thể tin, nhưng này lại là chân chân thật thật phát sinh ở trước mắt nàng. Con Quỷ Phí Phí kia tựa như nhân loại, dùng cánh tay ôm cổ phối ngẫu nó, sau đó kéo hướng vào trong lòng ngực mình, một cái tay khác còn nhẹ nhàng vỗ sau lưng phối ngẫu. Trong lúc thanh âm đứt quãng cao thấp rên rỉ vẫn chưa từng đứt đoạn, cũng không biết nó là đang nói chuyện với phối ngẫu, hay chỉ là biểu đạt cảm xúc bi ai trong lòng mình.

Tống Giai Thiến không biết như thế nào đôi mắt có chút cay, rõ ràng Quỷ Phí Phí thể tích cực lớn đến làm người nhìn thôi đã thấy sợ, đứng ở trước mặt chúng nó, nhân loại quả thực nhỏ bé lại không chịu được một kích. Nhưng chúng nó sở dĩ bị nhân tố phi tự nhiên quấy nhiễu phát sinh sinh ly tử biệt như vậy, không

phải là do nhân loại bé nhỏ bọn họ sao……

Hai con rắn sọc kia mặc dù có quan hệ trực tiếp, nhưng mệnh lệnh chúng nó hành động, không phải là nhân loại bé nhỏ bọn họ này đó sao……

Tống Giai Thiến chậm rãi rũ đôi mắt xuống, đạo lý lớn nàng nghe qua rất nhiều, nhưng không có một lần so với chính mắt thấy sinh ly tử biệt như vậy, càng có thể khiến người tỉnh ngộ……

Dọc theo đường đi kế tiếp, trong xe vẫn luôn thực an tĩnh, Ngô Lâm cùng bọn họ tới rồi dừng lại, thực tự giác đi con đường của mình, đoàn người lại lần nữa bước lên hành trình.

Sắc trời càng ngày càng ngắn, thời điểm chạng vạng trời đã tối rồi, Tống Giai Thiến thấy Chu béo còn không đem đèn trong xe mở ra, tuy rằng nàng biết từ lúc bắt đầu lên xe lần nữa cảm xúc mọi người đều không tốt lắm, nhưng nàng vẫn là ngữ khí thấp thấp mà lên tiếng nói: "Béo ca, đem đèn……" Lời nói còn chưa nói xong, đã bị Tống Minh Viễn nhẹ nhàng chạm chạm cánh tay ý ngừng lại.

Tống Giai Thiến kỳ quái mà nghiêng đầu đi, hiện tại trong xe sờ soạng một mảnh, nàng chỉ sợ là người duy nhất trong đám người này không thấy rõ đồ vật trong đêm, cũng không biết là bởi vì năng lực nàng không đủ mạnh, hay là bởi vì liên quan đến trước kia có bệnh quáng gà, tóm lại sắc trời chỉ cần tối sầm, nàng tựa như nửa mù ai ai đều thấy không rõ.

"Ca, làm sao vậy?"

"Bọn họ đang nghỉ ngơi."

Năm chữ này là có ý tứ gì Tống Giai Thiến đương nhiên biết, chỉ là như bây giờ từ trong miệng Tống Minh Viễn nói ra nàng liền có chút không rõ, cái gì…… Nghỉ ngơi?

"Ân…… Ngủ thật là thoải mái……" Hình Nhị ngồi ở ghế phó lái phảng phất là thích ý mà duỗi eo lười, thanh âm lười biếng kia từ microphone vô cùng rõ ràng mà triệt để vang lên ở trong xe.

"Mỹ nữ a, cô cho rằng chúng ta đều giống như cô vậy, còn có tâm tình đi bi xuân thương thu? Hiện tại đầu đều đặt trên bên ngoài lưng quần (*), nào có thời gian rỗi suy nghĩ những triết lý nhân sinh đó a? Mọi người trừ cô ra còn có mập mạp, bắt đầu từ lúc lên xe, cũng đã nhắm mắt dưỡng thần! Bằng không buổi tối thời điểm luân cương, có tang thi lại đây làm sao bây giờ? Có người xấu lại đây làm sao bây giờ? Có động vật biến dị khác giống như rắn lớn vừa nãy lại đây, chúng ta nếu không có tinh thần ứng đối, lại nên làm cái gì bây giờ?"

(*) Đoạn này mình không rõ lắm, có lẽ ý anh Nhị bảo sinh mạng đều dựa vào vũ khí treo trên lưng quần.

Hình Nhị đột nhiên vang lên nói trực tiếp khiến Tống Giai Thiến phát ngốc, nàng ngơ ngác mà nhìn biểu hiện phòng điều khiển trên màn hình tinh thể lỏng, không biết nên trả lời như thế nào. Bên tai rõ ràng mà vang lên tiếng Chu béo ngăn cản Hình Nhị "Ai nha, được rồi", rồi sau đó "Xoạch" một tiếng, ánh đèn trong thùng xe đột nhiên sáng lên. Không thích ứng ánh sáng làm Tống Giai Thiến theo bản năng nheo mắt lại, chỉ nghe Chu béo cười ha hả mà mở miệng nói: "Giai Thiến cô không cần nói lý với lão Nhị ha, miệng hắn thối, cô cũng không phải ngày đầu tiên đã biết, không cần phản ứng."

Tống Giai Thiến ngốc ngốc không nói gì, Chu béo tạm dừng hai giây lại nói: "Được, hôm nay cũng không sai biệt lắm, tôi ngày này cũng mệt trắng a. Ngày mai sáng sớm hừng đông ta liền bắt đầu đi, buổi sáng đại khái cũng liền đến kho lương, nếu không có gì bất ngờ xảy ra."

Tống Giai Thiến lúc này mới thấy rõ ràng những người khác trong thùng xe, Ôn Duyên Tạ Sâm cùng Ôn Thiếu Hàng ngồi ở trên sofa đối diện bọn họ nhắm mắt dưỡng thần, Hình Đại Hình Tam cùng bọn họ ngồi ở một phương hướng cũng đều lười nhác nhắm hai mắt, nàng ngẩng đầu lên nhìn về phía Tống Minh Viễn, Tống Minh Viễn có chút bất đắc dĩ mà cười cười vỗ vỗ vai nàng, Tống Giai Thiến mặt cúi thấp, không kêu một tiếng.

Chu béo đem xe dừng lại, đi đến trong xe lúc sau nhanh nhẹn mà vỗ vỗ tay nói: "Sâm tử Ôn Duyên mau đem đồ ăn lấy ra tới, nguyên ngày nay đói chết tôi. Giai Thiến a, nói cô không cần để trong lòng đi, cô là nữ sao, miên man suy nghĩ chút cũng bình thường. Chúng ta này đó đều là đám lão gia, khẳng định không cùng mạch não với cô, cô quản chúng ta phản ứng gì đâu, cô thích nghĩ thì cứ nghĩ, thích cân nhắc liền cân nhắc, dù sao việc thể lực đều là chúng ta làm, những việc động não giao cho cô cũng vừa lúc, cô nói đúng không?"

Chu béo trấn an làm Tống Giai Thiến không tiếng động cười, nàng nhìn Chu béo, qua một hồi lâu mới lên tiếng nói: "Cám ơn anh béo ca, bất quá Nhị ca nói rất đúng, chúng ta hiện tại đều đã là tượng phật đất qua sông tự thân khó bảo toàn, kết quả tốt, chính là trên địa cầu có thể sống thêm nhiều ít nhân loại, mà kết quả kém…… Ha hả, nhưng còn không phải là có hôm nay không ngày mai sao, lại làm sao có thời giờ đi nhọc lòng giống loài khác đâu? Tôi cũng là vừa rồi lập tức phạm hồ đồ, các người đều không cần để ý, sẽ không có tiếp theo."

Chu béo cười gật gật đầu lại không nói cái gì nữa, ngược lại là Ôn Duyên đột nhiên mở miệng nói: "Kia hai con rắn sọc đều đã chết, hai người khống chế chúng kia, không có cảm ứng gì sao?"

Chu béo thấy một đám người đều tiến lên giúp Tạ Sâm chia cơm, lập tức cũng tiến lên giúp đỡ vội, hắn hơi hơi khơi mào một bên mi, đáp lại Ôn Duyên nói: "Cảm ứng? Cần thiết có cảm ứng a, không có cảm ứng bọn họ như thế nào thao tác chúng nó? Nghiêm khắc mà nói bọn họ kia cũng coi như một loại dị thuật đi, bất quá không phải dị thuật tốt lành gì là được, xà trùng chuột kiến, cũng chỉ có thể khống chế những đồ vật âm độc đó. Bất quá năng lực bọn họ cũng đích xác không thể khinh thường, bằng không lúc trước thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy, ta cùng Sâm tử như thế nào sẽ thả bọn họ đi? Kỳ thật cùng bản thân bọn họ không quan hệ mấy, chỉ là bởi vì hai con rắn sọc kia thôi. Bất quá hai con rắn sọc đều đã chết, về sau nhìn thấy bọn họ, liền không cần khách khí."

Ôn Duyên hồi tưởng lúc ấy Tạ Sâm rút đao ra tới, bộ dáng thân đao đã là hơi hơi ăn mòn. Rắn kia có bao nhiêu độc, không cần bất luận kẻ nào đi cường điệu, chỉ nhìn liếc mắt một cái thân đao kia cơ hồ có thể nghĩ. Huống chi chúng nó đến lưỡi rắn cũng màu đen, thật sự là làm người không cách nào không có cảm giác ghê tởm lại sợ hãi.

"Đôi mắt rắn kia thực khủng bố! Xanh mượt, thời điểm lúc ấy nhìn chằm chằm ta da đầu đều tê dại…… Bất quá da nó đích xác rất dày cũng thực cứng a! Băng trùy kia của tôi chui vào đi, cũng là tốn không ít công phu, lúc ấy còn thấy mệt……"

Tống Giai Thiến vừa nói vừa thè lưỡi, bầu không khí vừa rồi hơi mang xấu hổ phảng phất bị nàng ném tới rất xa sau đầu, Chu béo chính là thưởng thức tính tình nàng như vậy, mặc dù có thời điểm đa sầu đa cảm điểm, nhưng nữ nhân mà, nếu thật sự cùng lão gia bọn họ chuyện gì cũng đều thẳng thắn, kia còn phải nữa không?

Hình Tam nghiêng đầu cười liếc Tống Giai Thiến một cái, rồi sau đó nhìn về phía Tạ Sâm nói: "Da rắn kia thật là thứ tốt, ngàn vạn đừng đánh mất, chờ có thời gian, tôi tìm vài món đồ vật xử lý lại gia công một chút, làm mấy bộ áo choàng cấp chúng ta mặc. Phỏng chừng liền tính không phải đao thương bất nhập, so với áo chống đạn khẳng định rắn chắc hơn nhiều, hơn nữa da rắn khinh bạc, từ điểm nào so tới đều càng thích hợp tình huống hiện tại hơn áo chống đạn."

Ôn Duyên thấy Tạ Sâm gật gật đầu, nghĩ mới vừa rồi bọn họ lúc gần đi, giống đực Quỷ Phí Phí cơ hồ là giương nanh múa vuốt đối với thi thể hai con rắn sọc kia khoa tay múa chân, ngay từ đầu bọn họ không rõ nó là có ý tứ gì, sau nó có chút nổi giận, nắm lên thi thể một con rắn cư nhiên sống sờ sờ đem gan rắn móc ra tới…… Sau đó càng làm cho mọi người kinh ngạc chính là, nó cư nhiên đem gan rắn đặt ở trong lòng bàn tay, đưa cho nhóm hắn……

Lúc ấy tất cả mọi người sợ ngây người, hoàn toàn không biết nên làm như thế nào, vẫn là Tạ Sâm đi lên trước đem gan rắn kia tiếp nhận, giống đực Quỷ Phí Phí kia đối với bọn họ nhe răng, sau đó không ngừng đối với thi thể hai con rắn sọc khoa tay múa chân. Tạ Sâm lúc ấy theo bản năng nhìn về phía Ôn Duyên, Ôn Duyên chỉ có thể đem ánh mắt chuyển qua một bên làm bộ nhìn không thấy, muốn hỏi hắn có nguyện ý hay không, hắn đương nhiên là không muốn……

Chỉ là Quỷ Phí Phí giống như không đạt mục đích không bỏ qua, cư nhiên còn phát ra tiếng uy hiếp thấp thấp, Tạ Sâm không có cách nào, chỉ có thể bất đắc dĩ mà đem thi thể hai con rắn sọc đều ném tới trong không gian…… Hình Tam lúc ấy còn ở bên cạnh hưng phấn đến không được mà nói đó là thứ tốt, càng kỳ quái hơn chính là, Ôn Thiếu Hàng cư nhiên giống lập tức tìm được cảm giác tri ân, đối với quan điểm của Hình Tam vô cùng tán đồng! Dù sao đến sau khi Tạ Sâm đem hai con rắn sọc thu vào, một đám người đều rất vô ngữ……

Giống đực Quỷ Phí Phí thấy bọn họ đem thi thể rắn lấy đi, lúc này mới quay người lại cùng giống cái Quỷ Phí Phí đã không còn sống ôm cọ xát hồi lâu, cuối cùng sự tình làm một đám người đều không nghĩ nhìn đến đã xảy ra, giống cái Quỷ Phí Phí vẫn là tắt thở, giống đực Quỷ Phí Phí kia một tiếng ngửa mặt lên trời thét dài, thật sự làm người nghe rất là khó chịu, chỉ là so với cái kia……

Giờ này khắc này trong xe tất cả mọi người dùng một loại ánh mắt hơi mang thương hại nhìn Hình Tam, không vì cái gì khác, đơn giản đây đã là lần thứ ba, bị con vật thoạt nhìn giống con khỉ nhỏ cướp đi nước mới mở ra. Ôn Duyên ngượng ngùng mà hướng hắn cười cười, rồi sau đó đau đầu mà nhìn tiểu gia hỏa đứng ở trên bàn "Ùng ục ùng ục" uống nước.

Vật nhỏ này thật là nghịch ngợm cực kỳ, nếu không phải từ lúc lên xe hắn liền đem nó gắt gao bỏ trong quần áo không cho nó đi ra ngoài chạy loạn, vừa rồi một đường này, trong xe còn không biết bị nó lăn lộn

thành cái dạng gì……

Không sai, nó chính là ấu tể Quỷ Phí Phí. Sau khi giống cái Quỷ Phí Phí ly thế, giống đực Quỷ Phí Phí hình như là làm cân nhắc cùng quyết định gì, đem hài tử của chính mình, ký thác cho bọn hắn.

Ôn Duyên cũng vô pháp nói ra đây là một loại cảm thụ gì, động vật hướng nhân loại gửi gắm, chuẩn xác mà nói, con Quỷ Phí Phí kia, là hướng hắn gửi gắm.

Hắn không biết có phải hay không Quỷ Phí Phí có thể cảm giác đến cái gì, càng không biết đối phương rốt cuộc là bởi vì cái gì lựa chọn chính mình, có điều lúc ấy đối mặt một bàn tay lớn nhỏ nửa thước tiếp cận như vậy, cùng với tiểu ấu tể trên lòng bàn tay đã mở to mắt, hơn nữa tròng mắt thủy quang bóng lưỡng, cổ linh tinh quái…… Hắn cũng không biết là không đúng chỗ nào, cư nhiên liền tiếp nhận rồi……

Lại nhìn Hình Tam đối diện sắc mặt xanh mét, Ôn Duyên thoạt nhìn mặt vô biểu tình, nhưng tay chân nhanh nhẹn đem tiểu ấu tể ôm đồm lại đây, nhanh chóng nhét vào khóa kéo áo khoác.

Vật nhỏ đem đầu từ trong khóa kéo dò ra tới còn muốn chạy ra bên ngoài, Ôn Duyên giơ tay gõ của nó, nó kêu "Chi" một tiếng, sau khi ngưỡng cổ xem xét Ôn Duyên, liền thành thật không hề lộn xộn. Ôn Duyên trên mặt thoạt nhìn không có biến hóa gì, nhưng độ cong khóe miệng, rõ ràng mềm mại hơn nhiều.

80. Chương 80

Thời điểm một đám người tới kho lương đã là sau giờ ngọ, bởi vì tình hình giao thông so với bọn hắn dự đoán còn tệ hơn, từ trên núi xuống có một chặng đường là không có cách nào đi đường vòng, bởi vậy bọn họ cũng nhìn thấy những ô tô bị vứt đi, còn có các loại sự cố giao thông dẫn phát tắc nghẽn do phế vật. Trừ bỏ đám phế tích như tĩnh vật, thường thường còn có một ít tang thi rải rác đột nhiên xuất hiện ở xa chặn đường phía trước, thời điểm ban đầu mọi người khó tránh khỏi còn có chút không quen khẩn trương, nhưng đến sau, chậm rãi cũng thành thói quen.

"Tới rồi, chính là phía trước." Chu béo tắt máy, hắn nhanh nhẹn từ ghế điều khiển đi đến trong xe, đem bản đồ trước đó đã chuẩn bị tốt mở ra, bày ở trên bàn, "Trong chốc lát chúng ta từ phía Nam đi vào, phía Nam là kho trữ lúa, nơi này là kho lương lớn nhất của chúng ta, cho nên thiết bị điện tử báo nguy thực tiên tiến cũng thực chu toàn, bởi vậy cảnh vệ cũng sẽ không đặc biệt nhiều. Nếu là trước kia phỏng chừng còn phải băn khoăn, bất quá hiện tại lúc này…… Chờ tôi đem toàn bộ thiết bị báo nguy ngừng hoạt động, phỏng chừng cũng không có vấn đề lớn nào khác."

Chu béo nói xong tất cả mọi người đang nhìn bản đồ, cái kho lương này chiếm diện tích đất cực kỳ lớn, chỉ riêng phân xưởng gia công cũng đã có hai mươi hai cái, kho trữ lúa phía Nam đánh dấu trên bản đồ có sáu cái, tuy rằng số lượng không nhiều lắm, bất quá mỗi một cái đều rất lớn, không gian bên trong lớn nhỏ cũng có thể nghĩ mà biết. Kho lương này cơ hồ là đầu mối then chốt quay vòng toàn bộ lương thực lưu thông trong tỉnh, nếu lúc này đây hành động thuận lợi, một đoạn thời gian rất dài kế tiếp khu an toàn có thể không cần lo lắng vấn đề đồ ăn, tuy rằng rất nhiều người có thể dựa vào quan hệ bọn họ vẫn cứ ăn ngon uống tốt, nhưng với tuyệt đại đa số mà nói, cho dù là đồ ăn quá thời hạn biến chất, cũng căn bản

không có để ăn, tình huống hiện tại, chính là như vậy.

"Trong chốc lát chúng ta ở phía trước mở đường, Sâm tử, cậu cùng Ôn Duyên liền ở phía sau phụ trách, chúng ta đều không có không gian có thể chứa đồ vật, cho nên…… Đều giao cho cậu."

Tạ Sâm nhìn bản đồ không nói chuyện, Ôn Thiếu Hàng còn là sau khi nhìn lướt qua mọi người, mặt mang mỉm cười nói: "Kho lúa này liền tính trải qua 'gột rửa', ít nhất cũng nên còn có mấy vạn tấn lương thực…… Không gian Tạ đại ca……?"

Chu béo đang cúi đầu dùng tay khoa tay múa chân địa đồ, hắn ở trong đầu diễn thử hành động trong chốc lát, vừa suy nghĩ vào đề đáp lại Ôn Thiếu Hàng nói: "Cái này không cần lo lắng, Sâm Tử nếu chưa nói không được, đó chính là không thành vấn đề. Nhưng thật ra Thiếu Hàng a, cậu nếu có thể khống chế thực vật, kia trái cây đã thu hoạch có thể chứ? Tỷ như những cái đậu phộng đậu nành đó? A đúng rồi, nếu là đem hạt giống bỏ vào trong đất, cậu có thể ủ chín chúng nó không?"

Ôn Thiếu Hàng cười cười, hắn vươn tay mình mà nhìn nhìn, rồi sau đó nhếch miệng cười nói: "Chu đại ca anh thật đúng là vật tẫn kì dụng (*)…… Bất quá trái cây đã hái xuống tôi là không có biện pháp khống chế, tôi có khả năng khống chế, là đồ vật có rễ cây. Bất luận là lớn lên ở trong nước hoặc là bùn đất, theo lý luận mà nói, tôi đều có thể ' ủ chín ' chúng nó. Bất quá hiện tại đã không cần làm như vậy, lần trước tôi đã khai phá ra tới một loại nước thuốc, ấn tỉ lệ điều phối cho vào nước tưới thực vật, thực vật sẽ ở ước chừng trong thời gian một tháng tả hữu nhanh chóng sinh trưởng thành thục, vị cùng hương vị, cùng trái cây chín bình thường cơ hồ là không có khác nhau. Bất quá thành phần dinh dưỡng giảm rất nhiều, đại khái chỉ có một phần ba dinh dưỡng hữu hiệu sẽ được cơ thể người hấp thu. Bất quá xét thấy tầm quan trọng của chúng nó hiện tại đối với nhân loại nói tới, cũng coi như là tì vết không che được ánh ngọc (**)…… Hiện tại đang ở giai đoạn thí nghiệm, đại khái qua thêm mấy ngày, khu an toàn có thể liền công bố thành quả này, đến lúc đó chỉ cần cam đoan có đủ nhiều loại hạt giống cùng những đồ ăn 'bình thường' cơ bản khác, tôi nghĩ, sinh hoạt ở khu an toàn cũng sẽ không kém lắm."

(*) Dùng một vật hết khả năng có thể, ép kiệt tài nguyên sức lao động

(**) Có chút khuyết điểm nhưng vẫn không thể phủ nhận giá trị của vật

Ôn Thiếu Hàng nói làm tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn hướng hắn, đặc biệt là Tống Giai Thiến, nàng miệng chữ "O" đôi mắt lại mang theo ý cười, tin tức tốt như vậy, phỏng chừng hiện tại mặc cho ai nghe xong đều sẽ cảm thấy cao hứng đi.

"Kia trồng ra thực vật như vậy có thể có vấn đề gì hay không? Tỷ như nói có độc tố có hại nào đó? Hoặc là ăn có thể hay không dẫn phát bệnh tật đặc thù gì đó linh tinh…… Dù sao cũng là sinh trưởng khác thường……"

Câu hỏi của Tống Giai Thiến càng ngày càng nhỏ, bất quá có loại nghi vấn này thật sự là phi thường bình thường, bởi vậy Ôn Thiếu Hàng lý giải mà đối với nàng cười nghiêng nghiêng đầu, "Đúng là bởi vì muốn xác định đã bài trừ tai họa ngầm cho an toàn, cho nên đến bây giờ mới thôi, tin tức này còn chưa có công bố. Bất quá bởi vì nghiên cứu này là tôi toàn quyền phụ trách, cho nên theo cá nhân tôi mà nói, tôi có tự tin cam đoan chúng nó là tuyệt đối an toàn, ít nhất, tôi cam đoan chúng nó không phải ngọn nguồn bệnh

tật ác tính gì. Ân…… Kỳ thật thời điểm người nhà tôi mới vừa được thành quả, liền bắt đầu ăn chúng nó, mãi cho đến hiện tại."

Ôn Thiếu Hàng giải thích làm Tống Giai Thiến giãn chân mày gật gật đầu, người ta còn dùng người nhà làm chuột bạch, nàng nếu là lại đuổi theo hỏi phát minh kia có vấn đề hay không, có thể sẽ có vẻ có chút não tàn……

"Được, mấy cái khác chờ trên đường trở về lại nói." Chu béo nhíu mày quan sát đến laptop mở một khoảng thời gian, "Chúng ta ngừng ở đây có trong chốc lát, chỉ là phía trên kho lương không có chút dị thường nào, tang thi bay kia…… Là đã đi rồi, hay là trốn đi? Hơn nữa các người có cảm thấy hay không, nơi này có hơi không thích hợp lắm?"

Ôn Duyên giương mắt nhìn Chu béo một chút, "Tôi vừa rồi vẫn luôn xác nhận cảm giác của mình, rốt cuộc kho lương này thật sự quá lớn……" Thấy một đám người đều nhìn về phía chính mình, Ôn Duyên duỗi tay chỉ chỉ góc trên bên phải bản đồ, "Địa phương này, ở chỗ này tụ tập ít một trăm con tang thi. Tôi không biết chúng nó vì cái gì vẫn luôn dừng lại ở nơi đó bất động, vừa rồi không có nói, là bởi vì muốn xác định chúng nó có di động hay không. Hiện tại tôi xác định, chúng nó hình như là…… Hình như là bị cố định ở nơi này, hình như là bị nhốt vào."

Chu béo nhìn địa phương trên bản đồ bị Ôn Duyên chỉ vào, là một phân xưởng gia công……

"Trừ bỏ nơi này, địa phương khác còn có không?"

Ôn Duyên cũng cau mày lắc lắc đầu, "Không có, đây là chỗ tôi cảm thấy kỳ quái. Nơi này trừ bỏ bên ngoài cái phân xưởng kia, chung quanh một con tang thi đều không có, tôi không rõ đây là trùng hợp hay là có nguyên nhân gì, tang thi bay kia…… Tôi không có cảm giác được, tôi cũng không rõ ràng lắm là tôi vô pháp cảm giác được nó, hay là nó thật sự không ở nơi này…… Cho nên, mọi người đề cao cảnh giác."

Từ thời điểm ngày hôm qua ở trên núi Tống Giai Thiến liền cảm thấy Ôn Duyên giống như thay đổi thành người khác, thật cũng không phải thay đổi cá nhân, chính là…… Tính cách giống như thay đổi. Trước kia Ôn Duyên tuy rằng thường xuyên cũng là không biểu tình, nhưng tất cả mọi người iết Ôn Duyên không phải cái loại người đặc biệt lãnh khốc này, chỉ là ngày hôm qua ở trên núi, thời điểm Ôn Duyên nói muốn giết Ngô Lâm, nàng tin tưởng mọi người cùng nàng cảm giác hẳn là giống nhau đi…… Lúc ấy Ôn Duyên quả thực giống như là bị cái gì bám vào người, nàng tin tưởng nếu không phải Ngô Lâm tính cách không tồi hơn nữa thật là có mấy lần, khi đó nếu là thật nháo ra xung đột, Ôn Duyên làm không tốt thật sự sẽ giết người……

Ôn Duyên như vậy làm nàng cảm thấy thực xa lạ. Chỉ là nàng lại nói không nên lời rốt cuộc là Ôn Duyên thay đổi, hay là tính tình Ôn Duyên vốn dĩ chính là như vậy, chẳng lẽ thật là bởi vì Ngô Lâm thiếu chút nữa gây thương tổn đến Tạ Sâm, cho nên Ôn Duyên liền tức giận?

"Vẫn là tự mình nhìn xem mới có thể kết luận. Mọi người chuẩn bị một chút, đánh lên tinh thần, rốt cuộc đã mất một tiểu đội dị năng giả, đó là thành viên xuất chúng trong số dị năng giả của khu an toàn, tuy rằng tôi không cảm thấy chúng ta sẽ biến mất tại đây, nhưng vẫn là không thể thiếu cảnh giác. Chớ tự chủ trương đơn độc hành động, nhớ kỹ sao?"

Lúc này Chu béo một tay chống ở trên mặt bàn ấn địa đồ, thoạt nhìn phá lệ soái khí, không biết là bởi vì gương mặt hắn đột nhiên nghiêm túc như vậy, hay là bởi vì loại khí thế lãnh đạo trời sinh đặc thù này, tóm lại Tống Giai Thiến đột nhiên cảm thấy, béo ca của bọn họ, cũng coi như là soái ca mập mạp số một số hai đi……

"Ca, anh thuyết minh là ngày nắng, chỉ là em như thế nào cảm thấy nơi này âm trầm trầm……" Tống Giai Thiến hai tay hợp ở bên nhau xoa xoa hai bên cánh tay, một bên cẩn thận đi theo trong đội ngũ, một bên thấp thấp mà nói thầm cấp Tống Minh Viễn nghe.

"Lạnh? Quần áo của anh đối với em mà nói quá lớn, em ăn mặc hành động không tiện…… Hiện tại không thể giống như trước mọi chuyện đều chiếu cố em, lần sau chính mình nhớ rõ mặc nhiều chút, đừng để bị cảm."

Tống Giai Thiến súc súc cổ gật gật đầu, chỉ nghe Hình Nhị một bên nói: "Bên này là kho lúa, cho nên nơi xa khẳng định là tương đối râm mát. Mập mạp, nếu chung quanh đây không có tang thi, kia chúng ta đi trước đi, lưu trữ Tạ Sâm cùng tiểu Duyên tại đây kết thúc? Tôi đối với tiểu Duyên nói về nơi đó rất hiếu kì, thời gian hữu hạn làm cho bọn họ trước thu đồ vật, chúng ta qua đi nhìn xem rốt cuộc là chuyện như thế nào?"

Chu béo nhìn Tạ Sâm, rồi sau đó đối với Hình Nhị gật gật đầu, một đám người cũng chưa dị nghị gì đi trước rồi, Ôn Duyên nhìn về phía Tạ Sâm, phát hiện đối phương cũng đang xem chính mình, hắn dời đi mắt chỉ chỉ kho lúa phía trước, "Trước bắt đầu từ cái này?"

Tạ Sâm nhìn hắn một cái liền đi đến cửa kho lúa nhìn khóa điện tử trên cửa lớn, nghĩ Chu béo vừa rồi ở trên xe dặn dò, Tạ Sâm giơ tay ấn 9 cái số 0, cửa kho lúa theo tiếng cảnh báo, bất quá lại là báo động "Tích tích" mở cửa trước, Ôn Duyên sườn mắt liếc Tạ Sâm một chút, làm như muốn mở ra đề tài mà mở miệng nói: "Đem nó đặt ở trong không gian, nó sẽ không khiến bên trong thiên hạ đại loạn đi?"

Tạ Sâm nhìn cửa đang tự động mở ra, hắn nghiêng đầu nhìn Ôn Duyên, gợi lên khóe miệng nói: "Em ngay lúc đó phản ứng, làm anh thực giật mình." *(Jeje: Thôi đi đồ muộn tao =]] Mặc dù thuộc tính trong văn án không có ghi như vậy nhưng chắc chắn là muộn tao =]])*

Ôn Duyên hít cái mũi, dường như không có việc gì mà quay lại đầu nói: "Ân…… Lúc ấy là hoảng sợ, theo bản năng phản ứng thôi." Thời điểm nói tới đây cửa vừa lúc mở ra, Ôn Duyên giương mắt nhìn cảnh tượng trước mắt, thở hắt ra nói: "Nhiều lương thực như vậy, muốn lấy đi cũng phí một phen công phu, không bằng em đi……"

Ôn Duyên mới vừa giơ tay chỉ kho lúa hướng bên cạnh, Tạ Sâm liền bắt được cổ tay hắn, "Anh nhớ rõ em đã nói, nơi đó của em cùng nơi này rất giống. Như vậy…… Vì anh, em đã dám giết người?"

Những lời này làm Ôn Duyên trầm mặc hai giây, hắn nuốt yết hầu một chút, nâng lên mắt cùng Tạ Sâm đối diện nói: "Em liền nói Ngô Lâm cuối cùng vì cái gì hỏi như vậy…… Hắn nhất định là phát hiện anh đã tỉnh, hoặc là…… Anh căn bản vẫn luôn là tỉnh?"

Tạ Sâm không có trả lời, chỉ là lẳng lặng cùng Ôn Duyên đối diện, Ôn Duyên biết đối phương sẽ không trả lời, bởi vậy phiết hạ miệng nói: "Lúc ấy căn bản không có thời gian suy nghĩ nhiều như vậy…… Cho rằng anh bị thương…… Cho nên cảm xúc…… Dù sao từ sau khi tới nơi này cả người liền không tốt lắm, không sao cả."

Nói xong lời cuối cùng Ôn Duyên cư nhiên như là tự sa ngã, loại vẻ mặt này Tạ Sâm là lần đầu tiên nhìn thấy, không nhịn được liền cười.

Ôn Duyên nói không sai, hắn là tỉnh, bất quá thật là ngất một lát thôi. Tỉnh lại trong nháy mắt phát hiện Ôn Duyên đang dùng đao kề cổ người khác, lực chú ý mọi người lúc ấy đều đặt trên người Ôn Duyên cùng người nọ, hắn nhớ tới thân, rồi lại nghe được Ôn Duyên nói ra những lời này đó…… Lúc ấy không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, hắn lập tức liền không muốn ngồi dậy, cho nên đơn giản giả bộ bất tỉnh…… Nghe được tới cuối cùng.

"Béo ca nói là bởi vì anh đem tinh thần lực phân cho em, cho nên mới ngất."

Vấn đề của Ôn Duyên cũng không có làm Tạ Sâm cảm thấy ngoài ý muốn, hắn thậm chí liền tạm dừng cũng không có mà nâng lên tay phải, đặt trên má Ôn Duyên, "Đúng vậy, phân cho em một nửa. Từ một khắc ra khỏi cửa khu an toàn kia, vẫn luôn là như vậy."

81. Chương 81

Tạ Sâm nói làm Ôn Duyên chớp chớp mắt, hắn không nghĩ tới đối phương thản nhiên như vậy liền thừa nhận. Kỳ thật từ lúc bắt đầu ra khỏi khu an toàn, hắn liền cảm giác được đến thân thể của mình cùng thời điểm ở bên trong khu an toàn không giống nhau, cụ thể là không giống chỗ nào hắn cũng nói không rõ, chỉ là cảm thấy có một loại lực lượng tràn đầy ở trên người. Hắn cũng dự đoán nếu chính mình ra tay có thể hay không giống kỳ vọng bản thân, năng lực tiến bộ vượt bậc gì đó…… Nhưng lại không nghĩ tới lúc ấy nhìn đến Tạ Sâm thiếu chút nữa bị thương, thân thể hắn cơ hồ là không chịu khống chế trong chớp mắt liền tiến lên! Tốc độ như vậy, dĩ vãng hắn tuyệt đối không dám mơ tưởng.

"Có điều, em chưa từng nghe nói qua tinh thần lực cũng có thể phân cho người khác? Hơn nữa lúc ấy béo ca nói anh là tinh thần lực tiêu hao quá độ, người khác tiêu hao quá độ té xỉu, đều phải nằm ít nhất một buổi tối, vì cái gì đến trên người của anh…… Nhanh như vậy liền tỉnh?"

Tạ Sâm một bên đánh giá kho lúa, một bên cười liếc Ôn Duyên một cái, "Người không biết nghe được em nói như vậy, hơn phân nửa sẽ cho rằng em không hy vọng anh tỉnh lại. Ôn Duyên…… Rõ ràng là lo lắng anh, vì cái gì không thể thẳng thắn thành khẩn chút." *(Jeje: Chắc anh thì thẳng thắn thành khẩn lắm =]]])*

Ôn Duyên xiết chặt nắm tay, hắn nhìn cửa sổ thông gió mặt trên kho lúa, quay đầu cùng Tạ Sâm đối diện, "Vậy còn anh? Anh nói em không thẳng thắn thành khẩn, anh thẳng thắn thành khẩn sao? Anh…… Rõ ràng thực lo lắng em…… Vì cái gì không nói cho em anh vì em làm cái gì? Lúc ấy tình huống như vậy, còn phân tinh thần lực cho em làm gì?! Nếu anh xảy ra chuyện……"

Ôn Duyên vừa nói chuyện vừa kích động mà kéo tay Tạ Sâm, lúc Tạ Sâm còn chưa nhìn về phía Ôn Duyên, Ôn Duyên một phen túm Tạ Sâm đảo hướng một bên! Địa phương vừa rồi hai người đứng đột nhiên xuất hiện một tiếng quái vang! Ôn Duyên nghiêng đầu không thể tưởng tượng mà trừng lớn mắt, tiếng vang kia không phải xuất từ khác cái gì, đúng là một con tang thi cả người đen xanh cơ bắp héo rút!

Tang thi này không phải tránh ở nơi nào đột nhiên toát ra tới, mà là từ cửa sổ thông gió mặt trên kho lúa trực tiếp nhảy xuống! Quái vang kia cũng không phải từ trong miệng hắn vọng lại, mà là tiếng vang phát ra khi tứ chi hắn tiếp xúc mặt đất, nhưng này đó đều không phải để cho Ôn Duyên kinh ngạc! Làm hắn kinh ngạc chính là, hắn căn bản là không có cảm giác được con tang thi này!

Thời điểm vừa rồi bọn họ tới kho lúa này, hắn thực xác định trong vòng mấy trăm mét xung quanh không có bóng dáng một con tang thi! Chỉ là thời điểm vừa rồi cùng Tạ Sâm nói chuyện, hắn đột nhiên cảm giác trên đỉnh kho lúa có thứ gì nhìn bọn họ chằm chằm, nhưng Tạ Sâm giống như hoàn toàn không phát hiện…… Cái này làm cho hắn lại không dám xác định, bởi vậy chỉ có thể làm bộ không biết tiếp tục cùng Tạ Sâm nói chuyện, sau đó phân tâm quan sát. Có điều không đợi hắn xác định có như hắn nghĩ hay không, đối phương liền nhảy xuống!

Ôn Duyên thở hổn hển chống thân mình cùng tang thi đối diện, tang thi này cùng dĩ vãng bọn họ chứng kiến đến hoàn toàn không giống nhau, tang thi gặp trong dĩ vãng, tựa như trong điện ảnh ở chỗ hắn hắn xem trước kia, không phải thiếu cánh tay thiếu chân, thì chính là máu chảy đầm đìa một thân bị thương, hơn nữa hành động chậm chạp, phát ra loại quát khẽ nghẹn ngào từ chỗ sâu trong yết hầu đè ép ra tới.

Chỉ là tang thi trước mắt toàn thân không chỉ không có một chút vết thương, ngược lại…… Ngược lại còn cơ bắp cù kết, có điều đối phương một chút cũng không cường tráng tương phản còn thực gầy, nhưng đồng thời gầy, hoa văn cơ bắp cùng gân xanh đều nổi bên ngoài làn da, đục lỗ như vậy nhìn lại…… Giống như một người đang êm đẹp cơ bắp héo rút lại, so sánh với tang thi mà nói, đối phương càng như là một khối thây khô.

Bọn họ bất động, tang thi cũng bất động, Ôn Duyên thật cẩn thận mà toàn thân đề phòng, hắn nuốt yết hầu một chút, hơi hơi buộc chặt lông mi, hạ giọng nói: “Tạ Sâm, anh có phải hay không có vấn đề gì.”

Tạ Sâm nhìn tang thi đối diện nhìn chằm chằm bọn họ, hắn thu thu nắm tay, nhẹ nhàng ứng tiếng nói: “A, em vừa rồi hỏi anh vì cái gì tỉnh lại nhanh như vậy…… Bởi vì anh là dị năng giả hệ tinh thần. Trong nháy mắt té xỉu kia, anh nhắc nhở chính mình phải nhanh tỉnh lại.”

Tang thi đối diện không biết vì sao chậm chạp không chịu ra tay, chính là thần sắc cùng mờ ám kia rõ ràng lộ ra khát vọng tương đối lớn, nhưng cùng tồn tại với khát vọng phảng phất còn có kiêng kị. Nó như là không dám mạo muội công kích, chỉ dám một chút mà tới gần bọn họ, giống như đang tìm kiếm một cơ hội ra tay.

Ôn Duyên tuy rằng không rõ đối phương vì sao là cái dạng phản ứng này, nhưng lại sẽ không thiên chân cho rằng, đối phương sẽ vẫn luôn tiếp tục kiêng kị như vậy, chúng nó là tang thi không có tư tưởng, bản năng lớn hơn hết thảy. Hắn thật cẩn thận mà cùng Tạ Sâm cùng đứng dậy hướng phương hướng cửa di động, thời điểm nhìn thấy Tạ Sâm vừa lùi lại, vừa đánh giá khắp nơi trong kho lúa này, hắn hít một hơi thật sâu, tận lực bằng phẳng mà mở miệng nói: “Cho nên, anh có thể khống chế chính mình nhanh tỉnh lại, chính là tinh thần lực lại sẽ không bởi vậy mà khôi phục, như vậy anh hiện tại, chỉ là một người thường

tương đối lợi hại, có phải như vậy hay không?"

Không đợi Tạ Sâm trả lời, Ôn Duyên liền nắm chặt tay Tạ Sâm, đứng ở trước người đối phương nói: "Nói cho em như thế nào đem tinh thần lực phân cho anh, đừng nói vô nghĩa, nói cho em phương pháp."

"…… Em cấp anh không được."

Tạ Sâm trả lời làm Ôn Duyên cắn chặt răng, "Em nói, đừng nói vô nghĩa."

Tạ Sâm nhìn nhìn sườn mặt nghiêm túc của Ôn Duyên, khóe miệng chịu đựng ý cười nói: "Chỉ có cấp bậc tinh thần lực cao hơn một bên, mới có thể đem tinh thần lực của mình phân cho người cùng trao đổi Linh Khí. Mà bên có tinh thần lực thấp hơn, không có cách nào đem tinh thần lực bản thân phân cho đối phương."

Tạ Sâm trả lời làm Ôn Duyên hít sâu một hơi, tang thi đối diện giống như đã có chút kiềm chế không nổi nữa, tuy rằng không biết chính mình cùng Tạ Sâm trên người là có thứ gì làm đối phương kiêng kị như thế, khoảng cách gần như vậy, cư nhiên còn do do dự dự không dám ra tay. Nhưng hắn khó chịu nhất chính là! Năng lực của mình đến bây giờ mới thôi! Cư nhiên còn không thể chuẩn xác định vị tang thi có mặt! Nguyên bản cho rằng có thể định vị tang thi cũng coi như là dị năng, có điều hiện tại xem ra, hoàn toàn là râu ria! Là râu ria của râu ria!

Hai người vẫn luôn dẫn tang thi ra kho lúa, Ôn Duyên dần dần đem phương hướng cùng tang thi giằng co biến thành đưa lưng về phía kho lúa, hắn một bên rút đao ý đồ khiến cho tang thi chú ý, một bên đối với Tạ Sâm nói: "Tinh thần lực không đủ chiến đấu, thu đồ vật nhất định còn đủ đi? Em biết anh tính thế nào, phải làm liền mau! Sau đó gọi bọn hắn lại đây!"

Nói xong không đợi Tạ Sâm đáp lại, Ôn Duyên liền huy đao vọt đến bên cạnh tang thi đối diện, tang thi đối với Ôn Duyên thình lình xảy ra công kích ngược lại như là hoảng sợ! Sau khi lùi lại một chút, ngược lại là có chút vội vàng mà hướng Tạ Sâm bọn họ đánh tới! Ôn Duyên nhìn tang thi trước mắt cơ hồ lấy một loại tư thế cách mặt đất chạy vội qua đi, cả kinh toàn bộ da đầu đều tê dại! Hắn lấy tốc độ chính mình có chút không quá quen, một đao bổ về phía cánh tay phải tang thi đang vươn lên, không biết tang thi này có phải hay không sẽ cảm thấy đau đớn, tóm lại nó theo bản năng xoay người tránh né công kích của Ôn Duyên, cũng bởi vì một cái tránh né này, Ôn Duyên thành công ngăn giữa đối phương cùng Tạ Sâm, tang thi thấy Ôn Duyên từng bước ép sát như thế, thế nhưng tạm thời dừng lại tính toán công kích Tạ Sâm, cẩn thận mà quan sát đến Ôn Duyên.

Ôn Duyên kinh hồn chưa định, yết hầu không ngừng nuốt cùng đối phương quan sát, thật là nguy hiểm! Hắn trước nay không nghĩ tới tang thi cư nhiên sẽ có tốc độ nhanh như vậy! Nếu hắn sở liệu không tồi, kia vệ tinh chụp đến căn bản không phải tang thi bay gì! Mà là bởi vì tốc độ hành động thật sự quá nhanh! Cho người ta cảm giác giống như là bay! Năng lực nhảy lên cùng tốc độ của tang thi này làm hắn trong nháy mắt sinh ra cảm giác vô cùng hoảng sợ! Nếu về sau tang thi toàn bộ đều biến thành như vậy……

Phía sau đột nhiên có gió thổi tới làm Ôn Duyên theo bản năng phân thần một chút, liếc đến trên đất trống nguyên bản có bóng, hiện nay đang bị ánh mặt trời chiếu, không biết như thế nào, khóe miệng này cư nhiên liền gợi lên mỉm cười.

Vừa rồi thời điểm ở kho hàng, hắn thấy Tạ Sâm chẳng những không thu vật tư, ngược lại còn không nhanh không chậm nhìn xung quanh đánh giá khắp nơi như vậy, trong lòng mơ hồ liền có dự đoán. Nhưng hắn không nghĩ tới đối phương cư nhiên thật sự sáng tạo khác người như vậy! Người khác thu lương đều là một bao một bao một thùng một thùng cu li, nhưng tới trên người Tạ Sâm của hắn, hắn cư nhiên đem toàn bộ kho lúa đều cấp thu được vào trong không gian……

Tuy rằng đối với Tạ Sâm như vậy Ôn Duyên cũng có chút dở khóc dở cười, nhưng ai bảo không gian bọn họ lớn đâu…… Nếu thu được, bớt việc ngược lại càng tốt, huống hồ đem kho lúa thu được trong không gian, chờ trở lại khu an toàn, sau khi đem lương thực bên trong chuyển ra, những lương thực còn lại trong không gian cũng liền có địa phương gửi? Nghĩ vậy Ôn Duyên đột nhiên cảm thấy, bọn họ có lẽ cũng nên ở kho lương này thu chút đủ loại loại kiểu dáng máy móc…… Cái tùy thân không gian này trước kia nằm mơ đều mong chờ chính mình có thể có được một cái, dường như cũng là xem nhẹ lâu lắm……

Tạ Sâm đã nhận lấy ba kho lúa, Ôn Duyên đối với độ lớn nhỏ của không gian thực yên tâm, chính là hắn thực lo lắng kho lúa khác có thể hay không xuất hiện tang thi hắn cảm ứng không được như vậy, bởi vậy hắn không ngừng đem tang thi hướng phương hướng Tạ Sâm hành tẩu hướng dẫn. Ở ngay lúc này, hắn căn bản không có tự hỏi qua, chính mình có phải hay không ứng phó được nhiều thêm một tang thi như vậy. Hắn suy nghĩ, chỉ là ở thời điểm Tạ Sâm vô pháp phát huy năng lực chân thật, chính mình nhất định phải bảo vệ tốt đối phương. Hắn không muốn làm Tạ Sâm bị thương, không phải sứ mệnh càng không phải nhiệm vụ, chỉ là hắn không muốn.

Tống Giai Thiến nhìn năm tòa kho lúa biến mất trước mắt trên đất bằng, miệng đóng mở thật nhiều lần nhưng chính là không biết nên nói cái gì. Có điều nhìn thấy Ôn Duyên đang cùng một con, cùng một con quái vật đại khái trình độ tương tự có 90% trở lên với 'tang thi biết bay' kia chiến đấu, nàng rốt cuộc kìm nén không được, bước nhanh chạy tiến lên một cái băng trùy liền đánh hướng đôi mắt tang thi kia, nhưng tang thi này phản ứng thật sự là nhanh! Đã trốn tránh cư nhiên vững vàng mà tránh thoát công kích của Tống Giai Thiến!

Tống Giai Thiến lại lần nữa mở to hai mắt nhìn, thời điểm nàng đánh tang thi trước nay còn chưa từng bị né tránh! Đồ vật đối diện thoạt nhìn tang thi không ra tang thi, thây khô không ra thây khô, cư nhiên nhẹ nhàng như vậy lại tránh được?!

Không chỉ có Tống Giai Thiến kinh ngạc, một đám người toàn bộ đều có chút kinh ngạc, Hình Tam Hình Nhị không nói hai lời liền xông lên đi giúp đỡ Ôn Duyên chu toàn, nhưng động tác tang thi kia thật sự là nhanh, Hình Tam vài lần không có đánh trúng sau híp híp mắt, tang thi này……

Tất cả mọi người tham gia chiến đấu, có điều làm một đám người nghi hoặc khó hiểu chính là, tang thi đối với bọn họ giống như tất cả đều không có hứng thú bao lớn, ngược lại là chỉ đối với Tạ Sâm "quyến luyến không quên"…… Cứ việc lúc này Tạ Sâm hết sức chuyên chú mà thu kho lúa thứ tư, nhưng tang thi như cũ không buông tay hướng phương hướng Tạ Sâm chạy vội nhảy lên, nó cực lực muốn thoát khỏi mọi người dây dưa, đặc biệt là Ôn Duyên, nó không chỉ muốn thoát khỏi dây dưa, động tác kia rõ ràng vẫn còn có kiêng kị, nhưng nó vì cái gì sợ hãi Ôn Duyên?

Chu béo ở một bên quan sát nửa ngày cũng không thấy ra tới nguyên cớ, Ôn Duyên mấy ngày nay tới giờ huấn luyện phi thường đúng chỗ, không bao giờ vừa mới bắt đầu liền thương (súng) đều sẽ không bắn ra tiếng. Bất quá này cũng không đại biểu hắn đã làm cho tang thi này cố kỵ sinh khiếp như vậy…… Kia vì cái gì……

"Tang thi này không phải do người thường biến thành! Đánh vào mệnh kỳ môn sau lưng hắn!"

Hình Tam đột nhiên nói ra làm Hình Nhị kinh ngạc vừa nhìn, nhưng Hình Tam căn bản không có thời gian đi ứng phó ánh mắt ai, hắn thần sắc nghiêm túc mà không ngừng muốn vòng đến sau lưng tang thi, nhưng tốc độ hành động tang thi này thật sự quá nhanh, liền ở thời điểm Hình Tam híp híp mắt phảng phất muốn dùng đòn sát thủ gì đó, tang thi một cái chạy ngang cào đến Chu béo! Chu béo ngã xuống đất sau một cái cá chép lộn mình, ngoài miệng mắng một câu, trường đao thẳng tắp mà chọc vào vị trí mệnh môn sau lưng của tang thi! Nhưng tang thi cũng không có biến hóa gì, vẫn như cũ sinh long hoạt hổ cùng bọn họ chu toàn!

"Tôi nói lão Tam cậu chiêu này tổn hại cái gì? Nào mẹ nó hữu dụng a!"

Chu béo một bên trốn tránh tang thi công kích một bên càu nhàu, Hình Tam cau mày không nói lời nào, chỉ là không ngừng gia tăng thế công, nhưng tang thi này phảng phất giống như có cảm ứng, chỉ là không đưa lưng về phía hắn còn cho hắn một kích! Hành vi đối phương toàn bộ tâm thần đều dùng đề phòng trên người Ôn Duyên như vậy, quả thực làm Hình Tam khó chịu tới cực hạn rồi!

"Khụ ——!!" Ôn Duyên khiếp sợ mà thấy Hình Tam đem mình đá ra khỏi vòng chiến đấu, không đợi hắn phản ứng lại đây chuyện gì xảy ra, Tống Giai Thiến mắt sắc nhanh tay một cái băng trùy đánh tới tay phải không ngừng múa may của tang thi!

Hình Tam thừa dịp tang thi quay đầu chú ý Ôn Duyên, hét lớn một tiếng hung hăng mà dùng đao thứ hướng về phía một bộ vị sau lưng tang thi, tất cả mọi người ẩn ẩn biết đã xảy ra cái gì, chỉ thấy tốc độ hành động của tang thi càng ngày càng chậm, càng ngày càng chậm chạp. Nó một khi chậm chạp, mọi người liền công kích càng thêm tấn mãnh hữu lực! Ôn Duyên còn chưa rõ tình huống như thế nào, tang thi giống như là mất đi chống đỡ, cư nhiên thẳng tắp mà quỳ rạp xuống đất! Khởi điểm hai tay còn liên tục múa may hai cái, cuối cùng, cư nhiên chỉ có thể nửa người trên trên mặt đất nhẹ nhàng hoạt động, tứ chi giống như nằm liệt, cũng không nhúc nhích được.

Thời điểm Ôn Duyên đứng dậy sau muốn mở miệng nói gì đó, Hình Tam xuất kỳ bất ý mà một đao chọc hướng về phía sau cổ tang thi, theo lực hắn dùng vừa lật, cái gáy xác tang thi theo tiếng bị nhấc lên, máu cùng óc theo phương hướng hắn nhấc lên bắn đến bên cạnh trên mặt đất, tang thi kia nguyên bản còn hoạt động nửa người trên, lập tức đình chỉ động tác.

Tất cả mọi người bị động tác nhanh nhẹn như thế của Hình Tam sợ ngây người, nhưng Hình Tam lại không nói một lời, chỉ là cau mày dùng trường đao ở trong óc tang thi phiên giảo, chỉ chốc lát sau, hắn rốt cuộc từ sọ não kia đào ra tới một khối tinh hạch lây dính huyết tương cùng óc.

Tạ Sâm không biết khi nào đi rồi trở về, lúc Hình Tam duỗi tay hướng bọn họ, Tạ Sâm tri kỷ mà đưa qua một lọ nước. Hình Tam nhìn nước trong tay, ngẩng đầu đối với Tạ Sâm nhíu mày nói: "Đây là lãng phí."

Tạ Sâm mỉm cười lắc lắc đầu nói: "Cũng không. Theo lý nên để hắn hưởng thụ một hồi. Rốt cuộc tuy rằng là đồng loại, nhưng mạng người bất động vận mệnh liền khác nhau rất nhiều, xuất phát từ điểm tiếc nuối này, chúng ta cũng nên để hắn cảm nhận được."

Hình Tam nhìn Tạ Sâm mỉm cười, bĩu môi quay lại đầu không có lên tiếng. Hắn tiếp nhận nước khoáng Tạ Sâm đưa cho mình, đỉnh đạc mà súc rửa chấm đất trên tinh hạch, trong lòng buồn bực không được.

Tạ Sâm lời này người khác nghe không hiểu, nhưng hắn nghe chính là bất quá minh bạch! Thời điểm tang thi này tồn tại hơn phân nửa cùng chính mình là giống nhau, tuy rằng không biết là tu luyện gì đó, nhưng chỉ xem động tác vừa rồi của đối phương cũng nên biết tuyệt đối là đồng loại. Rốt cuộc đối phương thân thủ không giống như đường ngang ngõ tắt gì, hắn cũng đích xác không muốn đối phương lấy phương thức tiếp tục "tồn tại" như vậy, hơn nữa người như vậy biến thành tang thi, năng lực khi bản thân còn tồn tại đều còn ở, nếu mặc kệ, cũng không biết sẽ dẫn phát nhiễu loạn gì……

Hắn chỉ là muốn mau chóng giải quyết vấn đề, cũng thật là có hơi vội vàng muốn cấp đối phương một cái chấm dứt, lúc ấy đá Ôn Duyên kia một chân lại không phải nhằm vào Ôn Duyên…… Chỉ là dưới tình thế cấp bách, hoàn toàn về tình cảm có thể tha thứ a……

Tạ Sâm đến nỗi như vậy sao, thật sự keo kiệt!

82. Chương 82

Anh nói tang thi này không phải người thường, kia nó là người nào a? Còn có tinh hạch này như thế nào cùng những cái bình thường đó không giống nhau?"

Tống Giai Thiến ngồi xổm đối diện Hình Tam, vừa nhìn tinh hạch trên mặt đất được nước rửa sạch sẽ, vừa theo bản năng hướng Hình Tam truy vấn.

Hình Tam giương mắt nhìn nàng một chút, rồi sau đó rũ mắt nhìn chấm đất trên tinh hạch nói: "Hắn là tu sĩ, tinh hạch này…… Tôi nghĩ, hẳn là trong nháy mắt hắn biến thành tang thi kia, nguyên bản trong thân thể đã từng tu luyện ra tinh hoa, toàn bộ đều chuyển dời đến một khối tinh hạch này, cho nên nó mới cùng những cái phát hiện trong dĩ vãng không giống nhau."

Tống Giai Thiến cái hiểu cái không gật gật đầu, rồi sau đó chớp chớp mắt nói: "Vậy anh cũng là tu sĩ, phải không?"

Hình Tam nhìn Tống Giai Thiến liếc mắt một cái, rồi sau đó rất là lớn mật duỗi tay đem tinh hạch nhặt lên, Hình Nhị vào lúc này vỗ vỗ tay nói: "Được, xem ra nó hơn phân nửa chính là tang thi biết bay kia, nếu tang thi bay đã giải quyết, Tạ Sâm cũng đều thu thập xong, chúng ta nhanh chóng trở về được không?"

"Trước từ từ." Chu béo từ túi tiền lấy ra một cái mini camera, toàn bộ chỉ so với USB bình thường lớn hơn không được bao nhiêu, hắn đối với khối thi thể tang thi này chụp ảnh các loại góc độ, còn Ôn Thiếu Hàng dưới sự trợ giúp đem tang thi đảo lộn một chút, cơ hồ là quay chụp 360 độ không góc chết.

Mà Ôn Thiếu Hàng đối với khối tang thi này sinh ra hứng thú nồng hậu, hắn cũng không biết là từ nơi

nào ấy ra một bộ bao tay, từ sau khi mang bao tay xong, hắn cư nhiên công khai cứ như vậy cùng tang thi tiếp xúc!

"Thiếu Hàng!"

Ôn Thiếu Hàng đang muốn kiểm tra khoang miệng tang thi, tay phải dừng lại sắp sửa tiếp xúc đến môi tang thi một khoảng cách, hắn nghiêng đầu nhìn về phía Ôn Duyên, Ôn Duyên cùng hắn thản nhiên đối diện, nói ra ngữ khí bất luận huynh trưởng gì cũng không làm khác, "Em như vậy cùng nó tiếp xúc quá nguy hiểm, đừng động."

Ôn Thiếu Hàng cúi đầu nhìn tang thi liếc mắt một cái, sau khi nhẹ nhàng cười một chút, chậm rãi gật gật đầu. Hắn từ túi tiền lấy ra một cái bình nhỏ cảm giác khoa học kỹ thuật mười phần, bề ngoài không biết là dùng kim loại gì tạo thành, sau khi mở nắp cư nhiên từ bên trong toát ra hàn khí! Hắn dùng nhíp nhỏ của chai gắp một khối thịt mềm hàm dưới tang thi, lại gắp hai sợi tóc còn tồn tại trên đầu đối phương, sau khi đem bình nhỏ đậy lại, hắn thích đáng bỏ vào trong túi tiền trong quần áo, rồi sau đó mới đứng lên.

"Ai, cậu vừa rồi lấy đó là cái gì a? Cảm giác thật cao cấp a."

Phỏng chừng cũng chỉ có Tống Giai Thiến có thể không hề áp lực như vậy hỏi người khác loại vấn đề này, Ôn Thiếu Hàng đành phải lại đem cái chai từ túi tiền lấy ra tới, vừa đưa cho Tống Giai Thiến vừa nói: "Chính là hàng mẫu chuyên môn dùng để ướp lạnh nội tạng, kim loại bên ngoài kháng hàn chịu nhiệt, bên trong có hệ thống cách tầng làm lạnh, đem đồ vật cần bảo tồn bỏ vào, trong một tháng, cái chai này sẽ sẽ phát ra vật chất đặc thù bảo trì hoạt tính hàng mẫu, không đến mức đến thời điểm nghiên cứu nội tạng hoại tử mất đi hiệu lực, là giúp đỡ tuyệt hảo khi thu thập hàng mẫu."

Tống Giai Thiến cái hiểu cái không gật gật đầu, nàng cẩn thận đem cái chai trả lại Ôn Thiếu Hàng, rồi sau đó lần đầu tiên có chút đứng đắn nói: "Ngay từ đầu còn có chút hoài nghi tới, bất quá hiện tại xem ra, cậu thật sự rất lợi hại a."

n Thiếu Hàng cười không nói chuyện, Chu béo đem camera chụp xong vỗ vỗ tay nói: "Cơ bản nhiệm vụ hoàn thành, nhưng tiểu đội dị năng lần trước có chết trên tay tang thi này hay không thật sự là khó mà nói. Nếu Ôn Duyên nói nơi này có một địa phương nhốt hơn một trăm tang thi, kia chúng ta liền đi qua nhìn, xem rốt cuộc là chuyện như thế nào."

Không đợi những người khác đồng ý, Hình Nhị liền cau mày nói: "Tôi không kiến nghị đi."

Tống Giai Thiến nghe tiếng, quay đầu đối vơi Hình Nhị nói: "Nhị ca! Dù sao chúng ta đều vào được, anh thật sự không hiếu kỳ kia hơn một trăm tang thi là chuyện như thế nào? Dù sao gương mặt thật của tang thi biết bay chúng ta đều đã biết, tôi giống như không còn sợ hãi như vậy…… Chúng ta liền đi xem đi!"

Hình Nhị chậm rãi lắc lắc đầu, sắc mặt có chút ngưng trọng nói: "Từ trước khi ra khỏi khu an toàn tôi liền bấm cho chúng ta một quẻ, chuyến này là khảm quẻ, thượng khảm hạ khảm, hai khảm tương trọng, hiểm càng thêm hiểm, hiểm trở thật mạnh. Vốn dĩ tôi không định nói, rốt cuộc âm hư dương thật, một trận chiến Quỷ Phí Phí có thể thấy được chúng ta đủ để rộng mở nối liền. Chỉ là tình huống kho lương này thật

sự làm tôi không yên lòng, nếu nhiệm vụ giải quyết xong, tôi cảm thấy nên đi trở về. Một trăm tang thi kia ta tự nhiên cũng tò mò, nhưng hiện tại thời kỳ đặc biệt, lòng hiếu kỳ không cần thiết, vẫn là ném đi."

Ôn Duyên thấy Hình Nhị nói nghiêm túc, sau ngưng thần cảm thụ một chút, đối với một đám người gật đầu phụ họa nói: "Tôi cảm thấy Nhị ca nói có đạo lý, nơi này trừ bỏ bên ngoài nơi đó, tôi không cảm giác được bất luận một con tang thi nào tồn tại, có điều tang thi này vẫn là đột nhiên xuất hiện. Tuy rằng Tam ca nói nó không phải người thường, là tu sĩ trở thành. Nhưng này không đại biểu chỉ có một mình nó là tu sĩ biến thành tang thi, tuy rằng không dám khẳng định nơi này còn có hay không, nhưng chúng ta không nên mạo hiểm như vậy. Nhiệm vụ Lương tam thiếu giao cho chúng ta cũng coi như là hoàn thành, huống chi Tạ Sâm trở về cũng sẽ cho hắn một cái hồi đáp làm hắn vừa lòng. Một khi đã như vậy, tôi cảm thấy chúng ta, cũng nên đi trở về."

Ôn Duyên nói chính là có lý, có điều Tống Giai Thiến vẫn là thất vọng chu miệng, Chu béo nhìn nàng một cái, lại nhìn nhìn Ôn Duyên cùng Hình Nhị, qua vài giây sau, hắn thở dài nói: "Đi thôi đi thôi, trước về xe đi, lên xe rồi nói."

"Hồi báo căn cứ…… Bọn họ đem năm tòa kho lúa trên đất bằng biến biến mất……"

"Biến mất trên mặt đất?"

"Vâng…… Năm tòa kho lúa đột nhiên liền không có…… Địa phương nguyên bản là kho lúa hiện tại biến thành đất trống! Liền một đám người bọn họ giống như cũng cảm thấy không thể tưởng tượng!"

"Biến thành đất trống? Ha hả, có ý tứ…… Là ai làm?"

"Là…… Là Tạ Sâm."

"Là hắn a…… Được, ta đã biết, cậu đi xuống đi."

"Vâng!

"Wow! Béo ca anh cũng thật giỏi a! Anh mau nói anh có phải hay không thành viên thuộc tổ chức cơ mật của quốc gia? Có phải hay không gián điệp cao cấp?! Bằng không anh ở đâu làm ra mấy thứ này! Tôi sát cái này giống như thấy qua trong điện ảnh! Ai, cái kính râm này có công năng gì a?! Tôi dựa…… Thật sự quá tốt sao béo ca?!"

Tống Giai Thiến hưng phấn quơ chân múa tay, ríu rít. Nguyên nhân, đơn giản là Chu béo sau khi lên

xe cũng không có phát động xe, mà là đem cái rương phía dưới ghế điều khiển hắn kéo ra tới. Sau khi mở ra rương, một đám người đều bị dụng cụ tinh vi cùng trang bị công nghệ cao cảm giác tương lai mười phần cấp sợ ngây người! Đặc biệt là Tống Giai Thiến, thật cẩn thận chạm vào cái này sờ sờ cái kia, vẫn luôn không bình tĩnh trở lại!

"Được, cô trước chờ tôi đem cái này điều chỉnh thử, trong chốc lát tôi giới thiệu từng cái cho cô được chưa? Cô không phải tò mò một trăm tang thi kia ở bên trong là chuyện như thế nào sao? Nếu không phải vì để cô đi cam tâm tình nguyện không lưu tiếc nuối, tôi phí cái kính này làm gì a."

Chu béo nói làm Tống Giai Thiến che lấy miệng, cũng không phải tức giận, mà là động tác biểu tình theo bản năng. Nàng đột nhiên an tĩnh lại nghiêm túc mà nhìn Chu béo, sau đó nói ra một câu làm tất cả mọi người không tưởng tượng được nói, "Béo ca, tôi đột nhiên cảm thấy anh thật đẹp trai a……"

Một câu này làm Tống Minh Viễn đột nhiên quay đầu nhìn về phía nàng, nhưng kế tiếp Tống Giai Thiến nói, thiếu chút nữa làm Chu béo một tay run run, "Có điều tôi không rõ, anh rõ ràng béo như vậy…… Rốt cuộc là như thế nào quan hệ đến đẹp trai a?"

"Phốc……!"

"Ha ha ha ha ha ha ha ha!!"

Tiếng cười triệt vang trong xe làm Ôn Duyên đều bị cảm nhiễm, hắn mỉm cười cúi đầu đem tiểu Quỷ Phí Phí từ trong không gian thả ra, vật nhỏ vừa ra không gian đã bị đôi tay Ôn Duyên giữ chặt chẽ, hắn không quản cái nhìn những người khác, rũ mắt nhéo tiểu Quỷ Phí Phí, vẻ mặt bình tĩnh mà thấp giọng nói: "Ta buông tay, ngươi không được chạy loạn, nếu chạy loạn, ta liền đem ngươi ném."

Bộ dáng tiểu Quỷ Phí Phí cùng Quỷ Phí Phí thành niên quả thực là khác nhau như trời với đất, nó sinh ra đáng yêu tiểu xảo, lông tóc trên người cũng không thô nặng dày đặc như Quỷ Phí Phí thành niên, mà là hoàn toàn lông tơ mềm nhuyễn, đặc biệt là trên đầu, đôi mắt vật nhỏ trừng đến tròn tròn như thủy linh linh lớn, nhưng lông tóc trên mặt lại là lác đác lưa thưa phấn phấn nộn nộn. Toàn bộ nhìn qua một chút đều không bèo nhèo nhăn nheo giống con khỉ Ôn Duyên nhận thức, ngược lại chỉ cảm thấy đáng yêu không được, sống thoát thoát một đại manh vật a!

Tuy rằng vật nhỏ chỉ là chớp chớp đôi mắt không có tỏ vẻ mặt gì khác, Ôn Duyên chính là biết đối phương nhất định hoặc nhiều hoặc ít có thể nghe hiểu được chính mình nói chuyện! Hắn cũng không có căn cứ gì, nhưng hắn chính là biết!

Cái khác không nói, đơn giản chỉ nói nó ngày đầu tiên liền biết đi đoạt lấy nước suối không gian trong tay Hình Tam, vật nhỏ này liền nhất định không phải thằng khỉ con bình thường! Hơn nữa ngày đó hai con rắn sọc kia dùng hết toàn lực muốn tranh đoạt nó như vậy, có thể thấy được trên người nó nhất định là có cái gì đáng giá khiến người ta mơ ước! Vật nhỏ đáng yêu như vậy, còn bị bọn họ đuổi bắt……

Tiểu Quỷ Phí Phí phát hiện ánh mắt Ôn Duyên nhìn mình nhu hòa, cư nhiên không còn thành thật như vừa rồi nữa, rõ ràng có dấu hiệu ngo ngoe rục rịch!Tạ Sâm lúc này ánh mắt vừa lúc nghiêng đến trên người

đó, hắn nhìn thoáng qua tiểu Quỷ Phí Phí, lại nhìn thoáng qua Ôn Duyên, rồi sau đó dường như không có việc gì mà tới gần Ôn Duyên, nhìn tiểu Quỷ Phí Phí nói: "Có thể là trong xe quá buồn, không bằng, anh thả nó đi ra ngoài chạy hai vòng……"

Nói đến cũng quái, Tạ Sâm lời này vừa nói xong, tiểu Quỷ Phí Phí cư nhiên liền an tĩnh! Nó chỉ là đôi mắt ướt dầm dề mà nhìn chằm chằm Ôn Duyên, trong mắt đều là đáng thương, Ôn Duyên dở khóc dở cười mà nhìn Tạ Sâm, người này như thế nào còn cùng con khỉ giằng co? Thật là muốn mệnh…… *(Jeje: Con hư tại mẹ đây mà =]] Phải để anh Sâm làm papa nghiêm khắc chứ =]])*

Chu béo đem dụng cụ được điều chỉnh thử tốt từ cửa sổ xe thả đi ra ngoài, dụng cụ kia thoạt nhìn so với ong mật lớn hơn không được bao nhiêu, vừa thấy chính là sản phẩm công nghệ cao cực kỳ tinh tế, Ôn Duyên tuy rằng cũng tò mò, có điều lo lắng Quỷ Phí Phí trong tay ảnh hưởng Chu béo thao tác, cho nên không dám tới gần.

Sau khi khiến vật nhỏ trong tay thành thật xong, Ôn Duyên cũng thả lỏng sức giữ nó, vật nhỏ phảng phất đối với lời Tạ Sâm nói cực kỳ chú ý, toàn bộ quá trình đều là dùng cổ P (*) nhìn Tạ Sâm. Quỷ Phí Phí giống như con khỉ con, có cổ P đỏ bừng, nguyệt thù Quỷ Phí Phí là màu hồng phấn, như vậy chuyển qua bộ dáng cái đuôi đi vung vung, quả thực là khiêu khích trần trụi.

(*) Chỗ này qt là P · cổ, mình cũng chẳng biết là cái gì @@ Chỉ biết là một bộ phận trên cơ thể của con Quỷ Phí Phí này thôi

Tạ Sâm rốt cuộc cũng không thật cùng một con động vật thuộc loài linh trưởng so đo, hắn đi đến phía sau Chu béo, nhìn Chu béo đang thao tác máy tính. Dụng cụ bay ra kỳ thật là đồ vật tổ chức bọn họ thường thường sẽ dùng đến, nó có thể tra xét khu vực tình huống không rõ cùng với địa vực bất luận người nào cũng không thích hợp tiếp cận, địa phương không thể hiểu được tụ tập một trăm tang thi giống nơi này, dùng ong mắt trước tra xét một chút lại tiến hành quyết định, bất quá là lựa chọn thích đáng nhất.

Tốc độ ong mắt tiến lên thực nhanh, thể tích nó nhỏ nhẹ nhàng, chỉ cần là một khe hở lớn một chút nó đều có thể chui vào. Bởi vậy Chu béo cẩn thận mà nhìn chằm chằm màn hình, lúc ong mắt tới nhà xưởng tụ tập một trăm tang thi kia, Chu béo cẩn thận mà khống chế được nó vòng tới cửa trước nhà xưởng, như hắn sở liệu cũng như mọi người sở liệu, cửa chính nhà xưởng là đóng chặt, nhưng rốt cuộc là khóa bên trong, hay là từ bên ngoài, điểm này trước mắt còn nói không rõ, Chu béo hồi ức bản đồ xem qua lúc trước, cân nhắc xong, hắn khống chế ong mật từ khe hở lỗ thông gió dưới vách tường nhà xưởng, chui vào bên trong.

Hình ảnh trên màn hình ngay từ đầu là đen nhánh một mảnh, rồi sau đó một chút trở nên tro đen mơ hồ, theo ong mắt chậm rãi bay lên, hình ảnh cũng dần dần có ánh sáng, mà khi hình ảnh chân chính rõ ràng hiện lên lúc sau, mọi người thấy được cảnh tượng trên màn hình, đều hít hà một hơi!

Thân thể Ôn Duyên hơi hơi ngửa ra sau, Tạ Sâm theo bản năng duỗi tay đè lại bờ vai của hắn, Hình Tam nheo lại đôi mắt vẻ mặt không thể tin tưởng, Hình Nhị còn hơi hơi nghiêng đầu đầy mặt ghê tởm. Tống Giai Thiến cả người hung hăng mà rùng mình một cái, không chịu khống chế mà "A" một tiếng xoay người liền nhào vào trong lòng ngực Tống Minh Viễn. Tống Minh Viễn cũng khiếp sợ mà nhìn chằm chằm hình ảnh trên màn ảnh, lúc này đây, hắn hoàn toàn vô pháp phân thần cho Tống Giai Thiến bất luận an ủi gì, bởi vì ngay cả hắn, cũng bị kinh động rồi.

83. Chương 83

(Jeje: Huhu gõ gần hết chương thì bị xóa mất hết dữ liệu Ọ A Ọ Còn nỗi đau nào đau hơn Ọ A Ọ)

Đèn sát trùng bên trong nhà xưởng rất nhiều đều là hàng năm mở ra, bất quá bởi vì chúng nó không phải thiết bị chuyên môn chiếu sáng, bởi vậy ánh sáng đối lập ánh đèn bình thường nói tới vẫn là có chút không đủ sáng, nhưng chiếu rõ ràng tình huống nhà xưởng hiện nay vẫn là dư dả.

Thông qua ong mắt có thể nhìn ra được, không gian bên trong nhà xưởng kỳ thật cũng đủ lớn, theo lý thuyết tồn tại hơn một trăm tang thi, hoàn toàn không phải chuyện lao lực gì. Nhưng nếu bên trong độ rộng mỗi tang thi, đều giống bọn họ chứng kiến đến, cơ hồ tất cả đều là thể trạng gấp ba người bình thường…… Vậy không nhất định còn sẽ cảm thấy nhà xưởng trống trải……

Tang thi này đó chỉ có thân thể trở nên to ra gấp ba, tứ chi cùng với đầu đều vẫn là tỉ lệ bình thường như trước. Như vậy từ màn ảnh xem qua, quả thực giống như là một người sống sờ sờ bị thổi thành khí cầu, tùy thời tùy chỗ đều có khả năng phát nổ.

Nhưng này đó đều không phải chính yếu, bởi vì trừ bỏ tang thi không hiểu sao to ra, khắp nơi trong nhà xưởng đều rơi rụng rất nhiều xương cốt cơ thể lớn lớn bé bé, còn có mảnh vỡ thịt nát. Còn có rất nhiều đầu chưa hư thối hoàn toàn, thậm chí tóc cột hình thức máy móc, treo ở trên cỗ máy!

Mà bởi vì nhà xưởng này là quay tác nghiệp, cho nên dưới tình huống không ngừng điện, độ ấm so với bên ngoài cao hơn rất nhiều, này liền làm cho rất nhiều ruồi muỗi trùng trứng sẽ ký sinh ở trên người tử thi. Mà ong mắt ngay từ đầuchiếu đến màn ảnh, chính là một cái đầu chưa hư thối hoàn toàn, theo máy móc vận hành mà thong thả lắc lư ở không trung tạo thành hình cung…… Không đơn thuần chỉ là như thế, còn có mấy hình sâu không biết tên mấp máy, từ trong đôi mắt cùng lỗ mũi đầu kia không ngừng mấp máy chui ra, mà bên cạnh đầu này là một con tang thi to, cũng không biết là có phải nó bị kẹt giữa hai cái máy nên không cách nào nhúc nhích hay không, tóm lại nó cư nhiên dùng tay bắt lấy những con sâu chui ra từ lỗ thủng trên đầu làm thức ăn! Hình ảnh như vậy không nói nữ nhân sẽ có phản ứng gì, một đám đại lão gia nhìn đến, cũng thật là vô pháp bình tĩnh đối mặt.

Ruồi bo nhỏ có chút thành hình bay loạn trước màn ảnh, Ôn Duyên cảm thấy chính mình cơ hồ có thể cảm thụ được hương vị không khí nhà xưởng kia…… Trước ngực hun nóng rát, buồn đến phát nôn.

"Bọn họ…… Bọn họ đây là, ăn nhiều ít…… Ngô……"

Tống Giai Thiến một bên nói một bên dùng tay che miệng, yết hầu hướng lên trên cảm giác buồn nôn, thật sự làm nàng cảm thấy giọng nói đều có cảm xúc cháy bỏng, những tang thi đó đã sớm không còn quần áo, da bụng chúng nó đều bị căng mỏng đến tỏa sáng! Nàng tin tưởng nếu chúng nó lại ăn nhiều thêm một ít, thật sự không cần nhân loại đi tiêu diệt chúng nó! Nói không chừng chúng nó chính mình liền sẽ nổ tan xác mà chết!

"Tang thi không có cảm giác chắc bụng, nhưng phương thức tiêu hóa đặc thù của chúng nó không nên xảy ra loại tình huống này không phải sao, chúng nó rốt cuộc tại sao lại như vậy……" Ôn Duyên cau mày nhìn màn hình, tuy rằng hắn cũng rất muốn dời đi, chỉ là cảm giác từ hình ảnh này có được chút manh mối gì. Sự tình phát triển đã lệch khỏi quỹ đạo quá nhiều, đã không còn năng lực "biết trước" hạng nhất này, sự tình xảy ra liền không thể không lấy thái độ cẩn thận đi đối mặt.

"Chúng nó…… Xem tình huống nhà xưởng này, không giống như là chúng nó chính mình nguyện ý ở tại chỗ này, trên mặt đất xương cốt quá nhiều, nếu những người đó đều tồn tại, ở trong nhà xưởng này không phải quá chen chúc sao? Cho nên những người này, hẳn là bị người nào nhốt tại nơi này…… Bọn họ từ bên trong ra không được, cho nên người biến thành tang thi, đem người sống sót đều ăn luôn…… Diễn biến thành cục diện hiện tại. Bất quá ngươi nói rất đúng a, ta trước nay chưa thấy qua tang thi còn sẽ trở nên béo? Chúng nó là chuyện như thế nào?"

Ôn Duyên không có đáp lại Tống Giai Thiến, hắn chỉ là gắt gao mà nhìn chằm chằm màn hình. Thời điểm đang nhìn đến một màn hiện lên, hắn lập tức chỉ vào màn hình nói: "Hướng trái chút, trở lại vị trí vừa rồi!"

Chu béo nghiêng đầu nhìn hắn một cái, sau đó lập tức khống chế ong mắt bay trở về địa phương vừa rồi. Ôn Duyên lại chỉ huy phương hướng hai lần, chờ đến ong mắt đem hình ảnh hắn muốn gặp hiện lên màn hình, hắn cau mày tới gần màn hình, nhìn vài giây, mới chậm rãi, lại có chút không thể tin tưởng mà mở miệng nói: "Nó đang ăn…… Là tang thi?"

Ôn Duyên nói làm tất cả mọi người ngây người một cái chớp mắt, bọn họ toàn bộ tới gần bên cạnh Chu béo, gắt gao mà nhìn chằm chằm màn hình. Ong mắt huyền phù ở giữa không trung, thật khi truyền lại hình ảnh trong nhà xưởng, một con tang thi hình thể cực lớn không biết là quỳ trên mặt đất hay là ngồi dưới đất. Nó đưa lưng về phía màn ảnh, bởi vì nửa người trên thật sự quá mức lớn, cho nên nửa người dưới hoàn toàn thấy không rõ lắm phương thức tiếp xúc cùng mặt đất. Bất quá này đều không phải chính yếu, bởi vì từ hai cánh tay xuống dưới hắn hoàn toàn có thể xem nhẹ kia, tất cả mọi người thấy được một đồ vật động tác thong thả bị nó ôm trong ngực! Mà giờ phút này con tang thi đang cúi đầu, nó rốt cuộc có phải hay không ăn cái gì, hay là làm gì khác…… Tất cả mọi người vô pháp phỏng đoán!

"Mau bay qua đi, nhìn xem nó rốt cuộc là đang làm cái gì!"

Ôn Duyên ngữ khí có chút vội vàng, Chu béo lại làm sao không nóng nảy? Bọn họ trước mắt chỉ xác định tang thi sẽ cắn người, còn cắn rất nhiều động vật, nhưng nếu tang thi đến tang thi cũng có thể ăn……

"Ngô ——!" Tống Giai Thiến che miệng chạy nhanh đứng ra sau, ngay cả Hình Nhị đều nhịn không được đem đầu hoàn toàn quay sang một bên. Hình ảnh xuất hiện trên màn hình lại một lần thành công khiêu chiến năng lực thừa nhận của mọi người! Con tang thi thật lớn này liền như bọn họ đoán, thật là đang thong thả gặm một con tang thi khác ăn!

Tang thi tuy rằng biến thành tang thi, có điều bên trong thân thể vẫn lưu trữ máu màu đỏ sậm, mà huyết nhục bị sống sờ sờ cắn xé rách xuống, những máu phun tung toé đồng thời lại có mãnh thịt mang theo bứt lên tới, loại hình ảnh khiêu chiến thị giác cảm quan này, thật sự bất luận xem bao nhiêu lần, đều không thể chống cự bản năng đi bình tĩnh tiếp thu……

Chu béo không có đem ong mắt dừng ở trước hình ảnh này lâu lắm, hắn khống chế được ong mắt ở trong góc lớn lớn bé bé bên trong nhà xưởng bay đi, có rất nhiều máy móc bị phá hư một ít, còn có đầu tóc lẻ tẻ rải rác có chiều dài nhất định. Này đó dấu vết cơ hồ có thể cho bọn họ tưởng tượng đến nơi này sau khi vừa đóng cửa, người sống sót phát hiện người bên cạnh biến thành tang thi, sẽ như thế nào hoảng không chọn đường chạy vội đến nơi này né tránh. Mà máy móc này đó có rất nhiều đều là có chứa tính nguy hiểm, nếu cuốn vào tóc quần áo linh tinh, thực dễ dàng liền sẽ phát sinh thảm kịch không thể vãn hồi……

"Có thể đem nơi này nổ không?"

Câu hỏi của Ôn Duyên làm Chu béo nghiêng đầu nhìn về phía hắn, "Ý của ngươi là, muốn đem nơi này hoàn toàn hủy diệt?"

Ôn Duyên gật gật đầu lại lắc lắc đầu: "Tôi chỉ là cảm thấy tang thi này cùng tang thi chúng ta nhận biết hoàn toàn không giống nhau, nếu có một ngày để chúng nó lại thấy ánh mặt trời, sẽ phát sinh cái gì thật sự khó mà nói. Chúng nó đến đồng loại cũng có thể ăn…… Ngươi trước kia nghĩ tới loại này có thể sao? Nói không chừng hình thể chúng nó như bây giờ, chính là bởi vì chúng nó ăn đồng loại, cho nên vô pháp giống tang thi bên ngoài phân giải tiêu hóa bình thường. Có điều chúng ta nhìn thấy tình huống là như thế này không sai, nhưng ai có thể cam đoan chúng nó vĩnh viễn đều không tiêu hóa phân giải được? Chúng nó hiện tại là bởi vì vấn đề hình thể nên hành động không tiện, nhưng nếu khôi phục hình thể bình thường, kia năng lực chúng nó thì sao? Còn nhớ rõ lần đầu tiên ở siêu thị khi gặp được những tang thi đó sao? Tôi cùng Tạ Sâm nói qua những tang thi đó tốc độ giống như trở nên nhanh, lúc ấy không dám khẳng định, nhưng lần trước khu an toàn chúng ta không phải cũng công bố kết luận sao? Tang thi ăn nhân loại rõ ràng năng lực các phương diện đều cao hơn rất nhiều so với tang thi chưa ăn qua, như vậy tang thi ăn tang thi đâu? Chúng nó lại sẽ như thế nào?"

Không đợi Chu béo nói cái gì, Ôn Thiếu Hàng đứng ở một bên đột nhiên mở miệng nói: "Không có sai, dựa theo định luật chúng nó là từ con đường ăn cơm thu hoạch được năng lượng, bất luận ăn cái gì, chúng nó đều có khả năng từ giữa đạt được năng lực tăng lên. Tuy rằng này rất khó làm người tiếp thu, nhưng hiện tại chúng ta không thể bài trừ bất luận một loại khả năng thái quá nào, tuy rằng không thể nói địa phương khác sẽ không lại có tình huống như vậy, nhưng nếu chúng nó là tai hoạ ngầm, nên diệt trừ hết, lưu trữ chúng nó, trước sau là một mối họa."

Chu béo ánh mắt quái dị mà nhìn Ôn Thiếu Hàng liếc mắt một cái, mà Ôn Duyên không quản nhiều như vậy, hắn đối với Ôn Thiếu Hàng hơi hơi mỉm cười.

Cách nói của Ôn Thiếu Hàng làm cái nhìn của Ôn Duyên đối với đối phương thực sự liền đổi mới không ít, tuy rằng ánh mắt Ôn Thiếu Hàng này cũng làm hắn đau đầu giống nhau, có điều ít nhất, so với Ôn Thiếu Hàng thế giới đối lập kia, tính cách Ôn Thiếu Hàng trước mắt hắn không biết tốt hơn bao nhiêu. Đánh giá đơn giản nhất theo cách khác, nếu chuyện này là Ôn Thiếu Hàng thế giới trước đây tham dự, kia nhất định là chuyện không liên quan mình cao cao treo lên, ai yêu ai ai chết ai, từ ngữ cái gì tai hoạ ngầm mối họa linh tinh muốn từ trong miệng Ôn Thiếu Hàng nói ra? Quả thực là so với lên trời còn khó hơn……

Chỉ cần là người không liên quan đến hắn, bất luận phát sinh chuyện gì, đối phương đều sẽ không chớp mắt một chút, huống chi giống như bây giờ vì đại chúng suy nghĩ……

Chu béo liếc Tạ Sâm một cái, rồi sau đó rũ xuống đôi mắt nhún nhún vai nói: "Vậy đi, dù sao sớm hay

muộn đều là phải dùng, có điều đã lâu rồi cũng chưa bổ sung hàng hóa, tôi đều không nỡ dùng."

Hán từ ngăn kéo nhỏ mặt ngoài rương lấy ra một đồ vật lớn bằng cúc áo, Ôn Duyên thấy được rõ ràng, thứ này cùng "máy tinh lọc không khí" hắn chứng kiến rất có chút không giống nhau, cảm thụ trực quan nhất chính là, bề ngoài "máy tinh lọc không khí" là màu bạc bạch ngân kim loại, mà lần này lấy ra tới chính là một mặt màu đen cùng một mặt màu đỏ, tuy rằng không rõ lắm là có ý tứ gì, nhưng tạo hình tiểu xảo như vậy, thật sự là kết tinh trí tuệ nhân loại.

Chu béo mở ra một cái trình tự trong notebook, dựa theo mã hóa mặt trên "cúc áo" nhỏ kia, mười ngón bay nhanh mà đưa vào một đạo mệnh lệnh, rồi sau đó hắn thao · khống (*) ong mắt bay trở về trong xe, đem cúc áo nhỏ ấn vào khe lõm chính giữa ong mắt, Ôn Duyên thấy thế nhịn không được ở trong lòng cảm thán một chút, nguyên lai mấy thứ này thời điểm phát minh ra tới đều đã làm tốt hoàn toàn chuẩn bị, thật giống như là nguyên bộ trang bị kích hoạt, thật sự làm người đối với mấy thứ phát minh này nhân tâm sinh kính sợ.

(*) Thao khống: thao tác + khống chế

Ôn Duyên tuy rằng không trông cậy vào đồ vật lớn nhỏ như cái cúc áo như vậy, liền có thể hoàn toàn hủy diệt một cái nhà xưởng lớn như vậy, có điều lúc trước đã được kiến thức qua cúc áo nho nhỏ "máy tinh lọc không khí" dùng bao nhiêu tốt, chỉ là một thứ nho nhỏ như vậy, liền tính Tạ Sâm bên cạnh đang hút thuốc, hắn đều cơ hồ ngửi không ra mùi khói thuốc! Xét thấy loại năng lực công hiệu nghịch thiên này, lúc này đây, hắn cũng khó tránh khỏi không đối với vật nhỏ này mong chờ.

Tất cả mọi người tò mò mà nhìn chằm chằm màn hình notebook Chu béo, ong mắt có công năng ghi chép lộ tuyến, vừa rồi chạy tới kia một lần nó đã ghi lại đường cùng khoảng cách phi hành, bởi vậy lúc này đây Chu béo chỉ là nhẹ nhàng hạ mệnh lệnh đem nó lặp lại phi hành, nó liền ngoan ngoãn nghe lời lại từ lỗ thông gió chui vào nhà xưởng.

Tựa hồ tất cả mọi người đang chờ Chu béo cấp một lời giải thích, chỉ thấy Chu béo hư đại gia ngả ra sau, thở ra nói: "Chờ lát nữa các người sẽ biết, đừng nhìn vật kia thể tích nhỏ, nếu quản lý không tốt, nó chính là vật nguy hiểm nhất. Một cái cúc áo nhỏ như vậy, bên trong tất cả đều là khí thể trải qua kỹ thuật áp súc cao phân tử đặc thù, loại khí thể này gặp được không khí sẽ nhanh chóng lấy vạn lần làm số cơ sở bành trướng dung hợp, gần một cái liền cũng đủ tràn ngập không gian lớn cỡ bãi bóng, một cái nhà xưởng này, thật sự dư dả."

Chu béo tuy rằng giải thích, chỉ là Ôn Duyên vẫn có chút như lọt vào trong sương mù, bất quá trước mắt cũng vô tâm tư hỏi, hắn gắt gao mà nhìn chằm chằm màn hình, ong mắt ngừng ở một vị trí không cao không thấp liền bất động. Chu béo tuy rằng chưa nói, nhưng tất cả mọi người biết nó này hẳn là đang phóng thích khí thể, ước chừng đợi có ba mươi giây, Chu béo ho nhẹ một tiếng, đem tay đặt ở trên phím Enter, "Đều chuẩn bị tốt a, đừng bị dọa."

(Jeje: Vâng mình đang edit tới chỗ này thì nó bay hết TT_TT Cảm giác ngồi gõ lại cả ngàn chữ trong khi chỉ còn vài dòng là hết nó thiệt ba chấm TT_TT)

Nói xong, thanh âm thanh thúy "Ca" một tiếng trên bàn phím vang lên, ong mắt trước màn ảnh lấy tốc

độ mắt thường có thể thấy được đánh tới một cổ hồng quang! Là lửa! Toàn bộ bên trong nhà xưởng, cơ hồ là trong một giây bốc cháy lên hừng hực lửa lớn! Ôn Duyên nhanh chóng đi đến cửa sổ xe nhìn lại phương hướng nhà xưởng phía trước, nhanh chóng bốc cháy lên lửa lớn như vậy quả nhiên khiến cho nổ mạnh! Nhà xưởng bên kia phát ra một tiếng vang "Oanh" lớn! Ôn Duyên quay đầu lại lại nhìn về phía màn hình, ong mắt đã rời khỏi bên trong nhà xưởng, ở khoảng cách nhà xưởng đại khái 30 mét nguy hiểm nhìn lại, nhà xưởng tuy rằng nổ mạnh, chỉ là trần nhà xốc bay, tang thi bên trong cũng không có chạy ra, lửa lớn hừng hực thiêu đốt, nhiễm hồng một hai ngày.

84. Chương 84

Hình Nhị nhìn nhà xưởng đối diện kịch liệt thiêu đốt, hắn hạ miệng quay đầu đối với Chu béo nói: "Chúng ta cứ như vậy chờ nó thiêu xong?"

Chu béo cười đánh cái ha ha, "Đương nhiên không cần, thứ đối diện chúng ta nhìn này cùng hỏa hoạn bình thường không có gì khác nhau, nhưng trên thực tế trong nháy mắt nổ mạnh kia, sớm đã đem thứ nên diệt đều diệt thành tro, hiện tại đang thiêu đốt cũng chỉ là cái thùng rỗng, thực mau liền sẽ thiêu xong."

Hắn vừa nói vừa làm ong hoa mắt thiêu đốt nhà xưởng càng gần thêm một ít, bởi vì độ nóng quá cao, cảnh tượng ong mắt chiếu xạ ra tới giống gợn văn nước hơi hơi đong đưa, chỉ là đợi trong chốc lát, đích xác không còn thấy nhà xưởng có vật thể gì tự chủ di động, ngược lại là nhà xưởng càng thiêu càng nhỏ, cơ hồ ở tốc độ mắt thường có thể thấy được biến mất hầu như không còn.

Ôn Duyên biết Hình Nhị hiện tại tâm tình phỏng chừng có chút không được tốt, có điều tư tiền tưởng hậu, hắn vẫn là quyết định mở miệng: "Nhị ca, anh không cần sinh khí, tôi không phải xen vào việc người khác, nếu hôm nay vây ở bên trong chính là người, xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo tôi sẽ giúp bọn hắn một phen, cũng sẽ đem bọn họ thả ra, nhưng ta tuyệt đối sẽ không mang bọn họ theo, hoặc là cho bất luận những trợ giúp nào khác. Chúng ta không nợ bất luận kẻ nào, giúp là đạo nghĩa, không giúp cũng là hẳn là, điểm này tôi còn phân biệt rõ ràng. Nhưng mà phương diện này với những tang thi đó, đơn giản là chúng nó tạm thời cùng chúng ta không có quan hệ cho nên liền làm bộ mặc kệ, như vậy nếu có một ngày chúng nó gặp lại mặt trời, nếu chúng nó thật sự như chúng ta sở liệu trở nên cường đại như vậy, sớm hay muộn có một ngày, chúng ta cũng là lại lần nữa đối mặt chúng nó…… Chỉ là cho đến lúc này, ai đều không thể cam đoan sẽ sinh ra nhiều ít thương vong không cần thiết. Nhị ca, hiện tại là mạt thế, liền tính không nói những cái nhân nghĩa đạo đức cùng dân tộc thịnh vượng đó, nói ích kỷ thì, chẳng lẽ sống lâu tiếp theo chút đồng loại, đối với chúng ta không phải trợ giúp lớn nhất sao? Chúng ta liền tính lại mạnh, sao có thể lấy mấy người chống lại nguy cơ tang thi hóa toàn cầu? Tôi cũng không phải vì người nào mới làm quyết định này, tôi là vì chính chúng ta, mới làm quyết định này."

Ôn Duyên nói xong, trong xe yên tĩnh đã lâu, Hình Nhị nghiêng đầu thở dài, qua một lát mới mở miệng nói: "Tôi biết. Tôi từ lúc bắt đầu liền biết ý tứ của cậu. Chỉ là…… Có thể là lần này ra đây, được quẻ tượng không tốt…… Từ lúc chúng ta bắt đầu tụ một khối, này vẫn là lần đầu tiên xuất hiện quẻ tượng như vậy. Cho nên tôi…… Khó tránh khỏi có chút bực bội."

Ôn Duyên cười lắc lắc đầu ý bảo không có việc gì, Chu béo lại xem xét liếc mắt một cái nhà xưởng đối diện cơ hồ sắp thiêu sạch sẽ, nghiêng đầu vỗ vỗ tay nói: "Được được, dù sao sự tình còn lát nữa là xong, chúng ta cũng nên dẹp đường hồi phủ! Đi tới!"

Mặt trời mọc mặt trời lặn tốt xấu còn không có bởi vì mạt thế đã đến mà có điều thay đổi, hiện nay trời đã hoàn toàn đen, ban đêm đường núi không dễ đi, bởi vậy đoàn người ở trong một cái khách sạn nhỏ bên này chân núi làm chỉnh đốn. Hiện tại lúc này trên đường đã phi thường tiêu điều, mạt thế xảy được một khoảng thời gian, người có chút đầu óc cùng năng lực đều chạy về phía khu an toàn đi, thật sự vào không được khu an toàn, cũng đều hẳn là ở bên ngoài tìm được một cảng tránh gió ngắn hạn tương đối an toàn. Ngày đêm độ chênh lệch nhiệt độ trong ngày càng lúc càng lớn, Ôn Duyên thậm chí cảm thấy, cơ hồ thời tiết tới có thể mặc áo lông vũ.

"Lạnh? Hiện tại còn chưa có máy sưởi, điều hòa giống như hỏng rồi."

Ôn Duyên nhìn Tạ Sâm xoa tóc, hơi hơi lắc đầu nói: "Không phải điều hòa hỏng rồi, mà là độ ấm lập tức liền giảm xuống, dù sao bọn họ cũng đã ngủ, tiến vào không gian nhìn xem đi?"

Tạ Sâm vừa định gật đầu, kết quả ngón tay đột nhiên truyền đến một trận ngứa, hắn cau mày nhìn ngón trỏ chính mình, nguyên lai là đầu ngón tay giống như ở thời điểm tắm rửa không cẩn thận cắt qua một vết xước, bên cạnh miệng vết thương bị bọt nước hơi hơi có chút trắng bệch. Ôn Duyên đi lên trước nhéo tay Tạ Sâm nhìn trong chốc lát, giương mắt nhìn về phía Tạ Sâm nói: "Thế nào, có cảm giác không thoải mái sao?"

Tạ Sâm lắc lắc đầu, "Không có, chỉ là có hơi ngứa."

Ngứa? Ôn Duyên cau mày nhìn chằm chằm miệng vết thương kia, theo lý thuyết nơi ngón tay bị cắt vỡ không phải hẳn là thường thường truyền đến đau đớn bén nhọn sao? Lại không phải đang khép lại kết vảy, như thế nào sẽ ngứa?

"Anh chờ một lát, em đi ra ngoài một chút, lập tức quay lại. Anh đừng đụng vào bất cứ thứ gì, biết không?"

Không đợi Tạ Sâm đáp lại, Ôn Duyên xoay người liền ra khỏi phòng, căn cứ an bài, Chu béo là cùng Thiếu Hàng ở cách vách bọn họ, toàn bộ một tầng này đều là phòng tiêu chuẩn hai người hai giường. Nguyên bản nên là hắn cùng Thiếu Hàng ở một phòng, chỉ là đến thời điểm nghỉ ngơi, Tạ Sâm lôi kéo hắn vào phòng của bọn họ, căn bản chưa cho bất luận kẻ nào cơ hội phản ứng. Mà hắn cũng là từ đáy lòng không quá muốn cùng Thiếu Hàng ở cùng một chỗ…… Cho nên cũng liền phát triển trở thành bộ dáng hiện tại này.

"Béo ca? Mở cửa."

Chu béo nghe thấy tiếng đập cửa liền lập tức lại đây mở cửa, khởi điểm còn tưởng rằng chính mình nghe lầm, thấy thật là Ôn Duyên, có chút giật mình nói: "Làm sao vậy? Lúc này lại đây."

Ôn Duyên nuốt yết hầu một chút, hướng trong phòng nhìn Ôn Thiếu Hàng chưa thấy được, lời nói đến bên miệng mới nhớ tới Hình Tam nói không chừng có thể nghe được, vì thế đối với Chu béo thấp giọng nói: "Cái kia……" Hắn vừa nói vừa dùng tay khoa tay múa chân hướng trong miệng phóng động tác, bởi vì lo

lắng Tạ Sâm, hắn quyết định dùng một chút máu của Lương Hân để ngừa vạn nhất, nhưng lúc này lại không thể thản nhiên nói ra tình hình thực tế, bởi vậy chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nói: "Chúng ta…… Có tình huống hơi đặc thù, yêu cầu chút đồ vật, anh nơi này hẳn là có. Cho tôi một ít, tôi cùng Tạ Sâm…… Cần dùng gấp." *(Jeje: Là một con người bình thường trong sáng mình chỉ nghĩ tới tình huống "đặc thù" nào đó cần ba con sói và neptune =]]])*

Tuy rằng biết tình huống đặc thù, nhưng Ôn Duyên biểu đạt vẫn là làm Chu béo thiếu chút nữa cười ra tiếng! Hắn đương nhiên biết Ôn Duyên vì cái gì không thẳng thắn nói ra như vậy, Hình Tam người nọ nếu là biết Lương Hân đem máu cho chính mình mà chưa cho hắn, phỏng chừng nhất định sẽ tương đương canh cánh trong lòng một thời gian, chỉ là Ôn Duyên trên tay khoa tay múa chân nếu hướng trong miệng tích huyết, mà trong lời nói ý tứ lại là làm người buồn cười, này nếu là không biết nội tình, nói không chừng còn tưởng rằng Ôn Duyên tại đây muốn bao đâu!

Chu béo phảng phất dư vị dường như nhẹ "Sách" một tiếng, rồi sau đó cố ý có chút phóng đại thanh âm nói: "Đều lúc này, các người thật là nhàn hạ thoải mái, chờ một lát đi, tôi đi lấy cho cậu."

Ôn Duyên đương nhiên biết đối phương ngữ khí như vậy là có ý tứ gì, chỉ là hiện tại không phải thời điểm truy cứu, hắn chỉ có thể ho nhẹ một tiếng gật gật đầu, một lát sau Chu béo đưa cho hắn một ống nghiệm nhỏ ngắn, Ôn Duyên nắm ở trong tay vừa định đi, nghĩ nghĩ vẫn là mở miệng nói: "Đã trễ thế này, Thiếu Hàng không ở trong phòng, đi đâu?"

Nếu Ôn Thiếu Hàng ở trong phòng, Chu béo hẳn là sẽ không không hề kiêng kị như vậy lấy máu Lương Hân cho hắn.

Nghe thấy Ôn Duyên hỏi như vậy, Chu béo mắt trợn trắng nói: "Cậu nếu là muốn gặp hắn, tôi đi WC cho cậu kêu."

Ôn Duyên ngây ra một lúc, nhanh chóng lắc đầu nói: "Không có! Tôi chính là tùy tiện hỏi một chút, tôi đi về trước."

Nhìn bóng dáng vội vàng của Ôn Duyên, Chu béo oai phía dưới mới đưa cửa phòng đóng lại, quay đầu lại mới phát hiện, Ôn Thiếu Hàng không biết khi nào đã về tới trên giường chính mình! Nhìn bộ dáng hoảng sợ của Chu béo, Ôn Thiếu Hàng mỉm cười nói: "Làm sao vậy Chu đại ca? Là ai tới?"

Chu béo sau khi lấy lại tinh thần "Nga" một tiếng, nhẹ nhàng nhún vai nói: "Anh cậu tới, lại đây tìm vài thứ tốt của ta."

Ôn Thiếu Hàng lông mày chau lại, "Thứ tốt?"

Chu béo sát có chuyện lạ gật gật đầu, "Đúng vậy, thứ tốt."

Nghĩ tới lời nói vừa rồi của Ôn Duyên, Chu béo theo bản năng lại hướng cửa phòng nhìn thoáng qua, chẳng lẽ là Tạ Sâm bị thương? Chỉ là xem phản ứng của Ôn Duyên, cũng không giống như là chuyện liên quan

đến tính mạng, lúc này chính mình qua xem, nói không chừng Tạ Sâm ngược lại sẽ không vui đi…… Hơn nữa nhiều năm như vậy lại đây, hắn cùng Tạ Sâm sớm đã có ăn ý cơ bản nhất, nếu là đối phương đã xảy ra chuyện, hắn tốt xấu cũng nên có chút cảm giác mới đúng, huống hồ kia chính là Tạ Sâm a…… Vẫn là đừng loạn nhọc lòng……

Ôn Duyên cầm ống nghiệm hai ba bước mà về tới phòng, hắn mới vừa đem cửa phòng đóng lại, liền nghe thấy trong phòng tiếng kêu giãy giụa "Chi chi chi chi", chẳng lẽ Tạ Sâm cho bọn hắn phòng dùng thiết bị cách âm, chính là vì làm chuyện kỳ quái gì sao?! Ôn Duyên đi vào buồng vệ sinh vừa thấy, Tạ Sâm ấn phía sau cái gáy của tiểu Quỷ Phí Phí rót nước uống hệ thống cung cấp! Ôn Duyên lập tức liền nhíu mày, "Anh làm gì đây?!" *(Jeje: Trên đời chỉ có mụ mụ hảo~)*

Tạ Sâm liền đầu cũng chưa nâng một chút, "Hiện tại không có vật thí nghiệm khác, chỉ có thể lấy nó thử một lần, anh hoài nghi hệ thống cung cấp nước uống đã bị ô nhiễm, nhìn xem nó sau khi uống có biến hóa hay không."

Tạ Sâm nói làm Ôn Duyên trong lòng lộp bộp, đến thời điểm hắn bỏ văn, hệ thống cung cấp nước uống cũng chưa có vấn đề a? Chẳng lẽ hiện tại đã tiến triển tới chỗ tình tiết hắn không biết sao?

Chỉ là liền tính như thế, cũng không thể thô lỗ như vậy dùng tiểu Quỷ Phí Phí làm thực nghiệm a……

"Anh trước dừng lại! Uống hai giọt này."

Ôn Duyên đem ống nghiệm trong tay đưa cho Tạ Sâm, Tạ Sâm buông lỏng tay kiềm chế tiểu Quỷ Phí Phí, tiểu Quỷ Phí Phí rảnh rỗi lập tức giãy giụa từ trong ao nhảy ra tới, vài cái liền lẻn đến phía sau lưng Ôn Duyên, cũng không màng Ôn Duyên bị nước cả người nó làm cho ướt dầm dề, duỗi tay ôm cổ Ôn Duyên nó sẽ không bao giờ dám buông tay nữa.

Ôn Duyên cũng không trách nó cả người ướt nhẹp, muốn uy Quỷ Phí Phí hai giọt máu lại bị Tạ Sâm cản lại. Ôn Duyên nhìn ống nghiệm trong tay Tạ Sâm, hắn biết hôm nay tiểu Quỷ Phí Phí khẳng định là không thoát được cái mũ vật thí nghiệm này, Tạ Sâm đây là hiện tại quan báo tư thù đi, người này quả thực……

Ôn Duyên trong lòng không mau, thấy Tạ Sâm lại chỉ là tích hai giọt máu trong ống nghiệm lên vết thương, sau đó liền đem ống nghiệm kia đậy lại. Nguyên bản còn muốn thúc giục đối phương nhanh uống hai giọt, ai ngờ Tạ Sâm cư nhiên giống như không có việc gì nói: "Anh không có việc gì, em đem con khỉ kia thả trên mặt đất."

Ôn Duyên không biết như thế nào liền cảm thấy có cổ lửa không chỗ rải, hắn đem tiểu Quỷ Phí Phí gắt gao ôm cổ tay mình tùng tùng, ngược lại không phải bởi vì Tạ Sâm nói, mà là bởi vì vật nhỏ phỏng chừng là sợ hãi, ôm hắn thật chặt.

"Tạ Sâm, em có đôi khi thật sự cảm thấy anh rất khó câu thông! Cùng anh nói cái gì anh tựa như không nghe thấy! Luôn là tự mình như vậy! Chưa bao giờ suy xét cảm thụ người khác! Em bảo anh uống hai giọt là có nguyên nhân, anh vì cái gì liền không thể nghe em nói một lần đâu? Anh có biết hay không anh như vậy người khác có bao nhiêu lo lắng đa tâm a?! Anh như thế nào liền như vậy……"

Ôn Duyên lời nói còn chưa có nói xong đã bị Tạ Sâm ôm, hắn ngẩn ngơ hai giây, tiện đà nói: "Đừng tưởng rằng như vậy em liền nguôi giận, em đều nói em……"

"Đừng lộn xộn, nghe lời."

Tạ Sâm thình lình ôn nhu làm Ôn Duyên hoàn toàn cấm thanh, đối với loại phản ứng này của đối phương, Tạ Sâm phi thường vừa lòng, hắn cười nhìn tiểu Quỷ Phí Phí máy mắt đến trên mặt đất hướng hắn nhe răng trợn mắt, vật nhỏ này còn tính có chút nhãn lực, hắn mới vừa dán lên Ôn Duyên, nó liền thức thời ngoan ngoãn nhảy xuống.

Tạ Sâm hướng Quỷ Phí Phí lộ ra một cái mỉm cười khiêu khích Ôn Duyên tuyệt đối chưa thấy qua, rồi sau đó hắn nhắm mắt lại, nhẹ nhàng vuốt ve phía sau lưng đối phương, chậm rãi mở miệng nói; "Anh chỉ là cảm thấy không cần thiết một hai phải ăn, nếu miệng vết thương anh ở trên tay, sao không thử một chút? Làm anh thanh tỉnh đi nuốt máu người khác…… Có hơi khó khăn. Bất quá nếu là của em, anh rất vui lòng."

Tạ Sâm dăm ba câu liền khiến Ôn Duyên nói nghẹn lời, Ôn Duyên mở to mắt thẳng tắp mà nhìn vật liệu may mặc trước mặt, kỳ thật hắn cái gì cũng chưa nhìn, chỉ là đang thẫn thờ thôi.

"Tạ Sâm."

"Ân?"

"Em thích anh, anh cũng thích em, đúng không?"

Tạ Sâm không nghĩ tới Ôn Duyên sẽ ở dưới loại tình huống này nói ra những lời này, hắn lập tức đem Ôn Duyên từ trong lòng ngực mình tránh ra tới, Ôn Duyên lại như là đang thảo luận thời tiết mặt đầy bình tĩnh, "Thích em anh liền uống hai giọt. Thích em, thì không nên làm em lo lắng."

Lời nói bất thình lình như là thông báo, đến Tạ Sâm nghe xong đều ngẩn ra một chút, hắn nhìn Ôn Duyên lại nhìn ống nghiệm, lập tức cái gì cũng chưa nói, dính hai giọt máu liếm đến trong miệng. Hắn cúi đầu nhìn Ôn Duyên vẻ mặt bình tĩnh mà nhìn chính mình, cảm thụ được mùi vị rỉ sắt hơi phát tanh đầu lưỡi, Tạ Sâm nhắm mắt lại, chuẩn xác không có lầm đem môi mình, ấn tới trên môi Ôn Duyên.

(Jeje: Cả chục chap mới thấy nói chuyện yêu đương có chút xíu:((Editor muốn được ăn cẩu lương của hai nhân vật chính:(((Đến con tang thi hình dạng ra sao còn được miêu tả kỹ hơn tình cảm hai đứa bây đó OTL)

85. Chương 85

Ôn Duyên là bị đói tỉnh, ăn uống trống không chua lòm khó chịu. Chỉ là mới vừa mở to mắt, từ sau cổ mãi cho đến mắt cá chân, tất cả đều đau nhức, cảm giác này thế nhưng hắn khiến lập tức không dám đứng dậy.

Hắn thử nắm tay, nhưng ai biết nắm đến một nửa liền cơ hồ không có sức lực, đây là một loại biểu hiện do ngủ nhiều, nhưng rõ ràng cảm thấy chính mình ngủ nhiều, thân thể thế nhưng vẫn đau nhức như vậy……

Nghĩ đến cảnh tượng trước khi hôn mê, Ôn Duyên liền cau mày. Hắn cắn răng ẩn nhẫn đứng lên, nhìn tình huống xung quanh.

Hắn vẫn là ở bên trong nhà trúc, chung quanh an an tĩnh tĩnh một chút âm thanh đều không có, Tạ Sâm không biết đi nơi nào, cái tên cầm thú này hôm qua lăn lộn hắn đến hừng đông còn chưa có dừng tay! Sau hắn lại là ngủ đi như thế nào, chính hắn đều không nhớ rõ…… Chẳng lẽ ngất đi rồi? Bị Tạ Sâm làm…… đến hôn mê? *(Jeje: H trong vòng một nốt nhạc, tâm hảo đau TT_TT)*

Tưởng tượng đến loại khả năng này, cả khuôn mặt Ôn Duyên đều đen.

Hắn an tĩnh mà suy nghĩ trong chốc lát, vừa định mặc quần áo xuống giường, nhưng mà nghĩ đến quần áo của mình, lúc ở bên ngoài nhà trúc bị Tạ Sâm không sai biệt lắm cởi sạch sẽ, vốn dĩ cũng đã đen mặt nay hoàn toàn hắc thấu! Vừa định phun ra một câu thô tục, khi ánh mắt rơi xuống quần áo sạch sẽ trên ghế đẩu bên cạnh, nguyên bản tạch tạch dâng lên hỏa khí, thoáng chốc giảm xuống không ít.

Tạ Sâm này rốt cuộc còn không tính táng tận thiên lương, ít nhất còn chưa có quên chuẩn bị quần áo cho hắn……

Sau khi Ôn Duyên mặc xong quần áo bước đầu tiên chính là đi cầm hai cái hamburger, mồm to gặm hai miếng lúc sau thiếu chút nữa nghẹn, hắn nhanh chóng mở ra một lọ nước Tạ Sâm đã chuẩn bị tốt sẵn. Nước này đều là chuẩn bị cho Hình Tam, Tạ Sâm nói nước trong không gian đối với Hình Tam mà nói, giống như dị năng giả khô kiệt tinh thần lực uống được một lọ nước thuốc tinh thần lực, Ôn Duyên nhấp vài lần, trừ bỏ hương vị đích xác mát lạnh, cũng không cảm thấy cùng nước khoáng bên ngoài có gì khác nhau quá lớn……

Gặm ăn xong hai cái hamburger rốt cuộc không khó chịu như vậy nữa, Ôn Duyên xem xét trái cây trên mặt đất nơi xa, bởi vì sơ sẩy quản lý, rau cải trắng một cây lại một cây lung tung rối loạn lớn lên cùng rau dưa khác. Đục lỗ nhìn như vậy, những dây leo cuốn khúc trên mặt đất đó cùng trái cây màu xanh biếc, hình như là dưa chuột? Chỉ là không có giá đựng dưa chuột, cho nên chúng nó hiện nay liền tùy tùy tiện tiện lớn lên ở trên mặt đất như vậy. Hơn nữa đều cuốn khúc lớn lên, cùng loại dưa chuột thẳng tắp bên ngoài bán so sánh với, thật là khó coi……

Trừ lần đó ra, Ôn Duyên còn thấy được mấy quả cà chua "thụ", lùn lùn, ước chừng bộ dáng cao cỡ nửa người hắn? Cà chua lớn lên nhưng thật ra vừa to tròn màu sắc lại tươi đẹp, còn có chút hoa thực vật nở trên mặt đất, không đi lên trước cũng không dễ phân biệt. Nhất là thấy được còn lại là một mảnh thực vật xanh mặt trên nở ra đóa hoa màu trắng, trái cây hẳn là dưới mặt đất đâu đó đi, Ôn Duyên không quen biết, nhưng hắn suy đoán hẳn là khoai tây linh tinh.

Nhìn đám rau dưa trước mắt này đó lớn lên châu tròn ngọc sáng quả lớn chồng chất, Ôn Duyên híp híp mắt, liền như vậy phí phạm của trời, thật sự được chứ?

"Tin tức là nói như vậy, các người thấy thế nào?"

Chu béo mặt lộ vẻ nghiêm túc mà lặp lại mệnh lệnh mới nhất thu được ngày hôm qua, giờ này khắc này trong phòng ngồi đầy người sắc mặt ngưng trọng, Tạ Sâm ngồi ở đối diện Chu béo cũng cau mày, Hình Nhị vừa muốn nói gì, Tạ Sâm đột nhiên giơ tay ngừng hắn, rồi sau đó nhanh chóng đứng lên trái phải nhìn xung quanh, đây là một loại cảm giác bị người nhìn trộm, chỉ là……

Một lát sau, Tạ Sâm làm như nghĩ đến cái gì, sắc mặt lạnh lùng lập tức liền giảm bớt, hắn rũ mắt xuống, lại chậm rãi ngồi xuống.

Trong phòng một đám người đều là nhị trượng hòa thượng sờ không được đầu óc (*), ai ngờ qua một lát, Ôn Duyên khoan thai tới muộn xuất hiện ở cửa phòng.

(*) Ý chỉ không nghĩ ra, không hiểu được lý do vì sao

Trừ bỏ Tạ Sâm, những người khác đều là lắp bắp kinh hãi. Hình Tam kinh ngạc nhất, hắn cẩn thận mà nhìn chằm chằm Ôn Duyên sau một lúc lâu, rồi sau đó nheo lại đôi mắt, thần sắc hơi có chút khó hiểu, nhưng Ôn Duyên cũng không có để ý phản ứng của bọn họ, hắn thấy Tạ Sâm ngồi ở kia thẳng tắp mà nhìn chính mình, lập tức sắc mặt bất biến mà nhìn ngoài cửa sổ nói: "Tôi một giấc này ngủ có hơi lâu, không nghĩ tới tuyết thật sự rơi…… Tuyết lớn như vậy, chúng ta là bị nhốt tại đây?"

Đối với Ôn Duyên nói, một đám người đều trong lòng hiểu rõ mà không nói ra không có biểu hiện đặc biệt kỳ quái, người đang ngồi có ai không tinh tường, mắt nhìn mặt trời sắp xuống núi, huống chi Tạ Sâm căn bản không có che dấu cái gì, thần thái lúc giữa trưa kia, quả thực so với ba tháng mùa xuân còn ấm áp hợp lòng người hơn! Nếu là lại nhìn không ra tới chuyện gì xảy ra, kia bọn họ thật đúng là sống uổng phí nhiều năm như vậy.

Tất cả mọi người sắc mặt như thường, chỉ có Ôn Thiếu Hàng sắc mặt nhàn nhạt, hắn không có nhìn Ôn Duyên, chỉ là trầm mặc rũ mắt.

Chu béo đối với Ôn Duyên gật gật đầu, rồi sau đó hướng cửa sổ chu chu môi, "Đâu chỉ vây khốn, vốn dĩ cho rằng chờ tuyết ngừng liền lên đường, nhưng tôi vừa rồi nhìn, tương lai một tuần tới đều là thời tiết bạo tuyết. Còn tiếp tục như vậy đừng nói đường núi, cho dù là đường lớn cũng không cho xe thông qua được. Hiện tại tuyết đọng không có người xử lý, nếu biến thành băng…… Kia đã có thể có ý tứ."

Ôn Duyên liếc mắt Tạ Sâm, mới vừa rồi thời điểm hắn chưa ra tới, ở trong không gian nhịn không được dùng phương pháp Tạ Sâm nói qua với hắn kia, quả nhiên hắn có thể nhìn đến tình huống xung quanh của Tạ Sâm. Nghĩ đến theo như lời nói vừa rồi của Chu béo, Ôn Duyên đi đến bên người Tạ Sâm ngồi xuống,

toàn bộ động tác mặc dù có chút chậm, bất quá lại tự nhiên.

"Ân, kia hiện tại chúng ta đang thảo luận cái gì? Tôi xem sắc mặt mọi người không được tốt, xảy ra chuyện gì?" Thời điểm Ôn Duyên nói lời này ánh mắt đảo qua mỗi người. Tất cả mọi người trầm mặc, nhưng thật ra Hình Đại ngày thường cơ hồ không có cảm giác tồn tại đột nhiên đứng lên, mở miệng nói: "Các người trước thảo luận, tôi đi thu thập vài đồ vật có thể đốt, còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ phải sử dụng biện pháp sưởi ấm nguyên thủy nhất."

Hình Nhị bị chuyện mấy ngày nay làm cho đau đầu, lập tức thấy Hình Đại muốn bứt ra, nhanh chóng vỗ vỗ tay cũng đứng lên nói: "Tôi và cậu cùng đi."

Ôn Duyên thấy Tống Giai Thiến vẫn luôn muốn mở miệng, liền đối với nàng giơ giơ lên cằm, ý bảo nàng có chuyện nói thẳng.

Tống Giai Thiến nhìn ngoài cửa sổ, quay đầu lại nhắm mắt lại thở hắt ra nói: "Khu an toàn đã xảy ra chuyện…… Béo ca vừa rồi nói, mệnh lệnh mới nhất khu an toàn đưa ra là để máy bay trực thăng tới đón chúng ta, nhưng tin tức này không phải Lương tam thiếu nhắn…… Nhưng biết béo ca có thể tiếp thu tin tức cũng chỉ có hắn. Hiện tại tình huống này, nói không chừng tình cảnh của hắn cũng giống chúng ta, đang bị 'vây'. Nhưng này đều không phải chính yếu, chủ yếu chính là, bên kia luôn mãi cường điệu máy bay trực thăng chỉ có thể ngồi bốn người, còn bao gồm một người điều khiển. Nhưng chúng ta có chín người…… Nói cách khác, dụng ý đối phương chỉ sợ không đơn giản là muốn đón chúng ta trở về, đối phương là muốn tách chúng ta ra. Nhưng đến bây giờ mới thôi, chúng ta cũng không biết đối phương là ai, đối phương có tính toán gì không? Chúng ta liền càng hoàn toàn không có bất luận manh mối gì."

Tin tức này cũng không có làm Ôn Duyên biểu hiện ra phản ứng gì quá lớn, hắn chỉ là thần sắc nhàn nhạt rũ mắt vài giây, sau đó giương mắt nhìn về phía Chu béo nói: "Một đám người chúng ta, không có ai biết lái phi cơ?"

Ánh mắt Ôn Duyên làm Chu béo cười, hắn lập tức nhướng mày nói: "Tôi biết a."

Ôn Duyên lúc này mới dời đi điểm nhìn gật đầu nói: "Vậy là tốt rồi, béo ca sẽ lái phi cơ, vậy có thể ngồi bốn người. Chờ phi cơ tới rồi, đem người điều khiển kia mời ra ngoài, béo ca trước mang ba anh em trở về, đến phụ cận khu an toàn lại thả xuống ba người bọn họ. Hình Tam, anh liền dùng thân thủ của mình nhanh chóng tìm hiểu, nhìn xem khu an toàn rốt cuộc là làm sao vậy, thật sự không được liền biến trở về hình dáng trước kia của ngươi, tôi biết anh có thể trà trộn vào đi. Chờ béo ca lần thứ hai mang theo anh em Tống gia cùng Thiếu Hàng trở về, anh đem tin tức tìm hiểu được nói cho hắn, hắn lại trở về đón tôi và Tạ Sâm. Trước khi xuất phát chúng ta lại thương thảo một cái đối sách, đến lúc đó chúng ta ở bên ngoài hội hợp, lại cùng nhau trở lại khu an toàn. Tôi ngược lại muốn nhìn, trong hồ lô bọn họ, rốt cuộc là bán cái gì. (*)"

(*) Bán thứ gì trong hồ lô: Một thành ngữ nhằm chỉ đối phương giấu diếm điều gì

Ôn Duyên nói làm một đám người sửng sốt, người dĩ vãng bày mưu tính kế đều không lên tiếng, hôm nay như thế nào lại đột nhiên đổi tính? Càng muốn mạng chính là, kế hoạch này của Ôn Duyên thoạt nhìn quả thực đơn giản đến chết! Nhưng bọn họ lại mạc danh cảm thấy thật có đạo lý…… Vì cái gì vừa rồi không

nghĩ tới……

Sau khi ăn cơm chiều một đám người đều có chút lười nhác mệt mỏi, mấy ngày nay ở khu an toàn luôn là mỗi ngày rèn luyện, từ lúc ra ngoài làm nhiệm vụ đến bây giờ cảm giác cả người đều lười, đặc biệt ở trong khách sạn nhỏ này, Ôn Duyên dựa vào trên giường mở TV chơi xếp gạch, thoạt nhìn cả người là không làm việc đàng hoàng tới cực điểm rồi, mà thời điểm Tạ Sâm đẩy ra cửa phòng tiến vào, gạch trên TV mắt nhìn muốn chồng chất đến đỉnh cao nhất, nhưng Ôn Duyên cứ như vậy lung tung rối loạn khống chế, rõ ràng tâm tư đã sớm bay đến trên chín tầng mây.

Tạ Sâm cười đóng cửa lại, rồi sau đó đi đến mép giường Ôn Duyên, một chân vượt trên giường, hắn đem hai cánh tay đặt bên người Ôn Duyên, ngăn trở tầm mắt Ôn Duyên nói: "Đang lo lắng cho con khỉ nhỏ kia?"

Ôn Duyên tùy tiện liếc liếc mắt một cái không nói chuyện, oai quá đầu như là muốn nhìn hướng màn hình, Tạ Sâm duỗi tay đè lại gương mặt Ôn Duyên, cười mở miệng nói: "Anh giống người xấu như vậy sao? Còn có thể đem nó ném ăn? Một buổi trưa đều không cùng anh nói một lời…… Anh cho rằng em sẽ ngủ nhiều trong chốc lát, tuy rằng đã bôi thuốc cho em, nhưng sưng có hơi lợi hại, vốn đang lo lắng……"

Nửa lời trước Ôn Duyên còn có thể mặt không đổi sắc nghe, nhưng phần sau hắn lại rốt cuộc bình tĩnh không nổi nữa! Hắn đem điều khiển từ xa ấn ở trên giường, quay đầu hung hăng mà trừng mắt nhìn Tạ Sâm liếc mắt một cái, "Anh còn có mặt mũi nói! Ngày hôm qua em đều bảo ngươi dừng! Có điều anh tên này…… Anh tên này!! Càng bảo anh dừng anh càng hăng hái! Quả thực vô sỉ!" *(Jeje: Mọi tiểu công trên đời có thể khác nhau về tính cách nhưng một khi đã lên giường thì cầm thú như nhau =]]])*

Ôn Duyên giơ tay chỉ vào Tạ Sâm, cơ hồ là nghiến răng nghiến lợi. Tạ Sâm còn cười cầm ngón trỏ Ôn Duyên vươn ra, nhịn không được dùng đôi môi hôn một chút, rồi sau đó nhắm mắt lại dùng trán đặt lên trán Ôn Duyên, phóng thấp giọng nói: "Em biết anh cao hứng bao nhiêu không."

Câu này tràn ngập phấn hồng phao phao, lời nói ôn nhu lại tốt đẹp, cuối cùng là đem biểu tình nghiến răng nghiến lợi của Ôn Duyên hoàn toàn đánh nát. Tạ Sâm ôn nhu như vậy, thật sự là làm hắn không có một chút biện pháp chống cự, ai bảo hắn cũng thích đối phương đâu……

"Đặc biệt là em ngày hôm qua biểu hiện chủ động như vậy, thật sự ngoài dự kiến của anh! Em biết anh lúc ấy dùng ý chí bao lớn, mới không có ở bên ngoài nhà trúc trực tiếp làm em……"

"Tạ Sâm! Anh câm miệng cho em!"

"Ân? Anh còn tưởng rằng em muốn biết con khỉ nhỏ kia ở đâu……"

"Nó ở đâu?"

"Ngày hôm qua trước khi em ngất xỉu…… Gọi anh như thế nào, còn nhớ không?"

"……"

"Ai hôm nay tuyết rơi lớn như vậy, loài người không ngừng khổ sở, các con vật xem ra càng muốn khổ sở hơn."

"…… Lão……"

"Cái gì? Anh không nghe rõ."

"…… Lão…… Công"

"Em nói cái gì sao?"

"Lão!! Công!!!!!"

"Ai." Tạ Sâm híp mắt, cười giống hồ ly vụng trộm gà. Con khỉ nhỏ kia xem ra còn có chút tác dụng, còn may chưa biến thành khỉ tang thi, bằng không Ôn Duyên nhà bọn họ, chẳng phải là tâm bị đả thương……

"Đi, vi phu liền giúp em đem nó tìm trở về."

"……"

86. Chương 86

Cảm giác trong tầm tay làm Ôn Duyên giật mình một cái, lập tức liền từ trong giấc ngủ tỉnh lại, nghiêng đầu thấy tiểu Quỷ Phí Phí đêm qua đón trở về, đang ở mép giường hắn quấy rối, muốn trấn an vật nhỏ này nghỉ ngơi, ai ngờ Tạ Sâm bên cạnh thế nhưng đột nhiên duỗi tay đè lại hắn ý bảo đừng nhúc nhích, Ôn Duyên chậm rãi quay đầu lại, thấy đối phương thần sắc không đúng, còn là tận lực đè thấp thanh âm lặng lẽ mở miệng nói: "Làm sao vậy?"

Tạ Sâm cau mày hơi hơi lắc lắc đầu, khách sạn này là sau khi bọn họ cân nhắc mới đặt chân, nơi này chỗ hẻo lánh dân cư ít đến, hơn nữa bởi vì rừng núi dày đặc, địa thế so với khu vực bên ngoài cao hơn không ít. Lại bởi vì xảo diệu thành lập ở bên cạnh lưng núi, càng gia tăng một ít độ cao, tang thi muốn đi lên, thật sự là có chút khó khăn.

Huống hồ Ôn Duyên xác nhận qua, xung quanh này không có tang thi. Mà hiện tại tuyết rơi lớn như vậy, Ôn Thiếu Hàng cũng nói nhiệt độ xuống thấp sẽ làm tốc độ di động của tang thi trở nên chậm, vậy càng thêm thuyết minh hẳn là không phải tang thi…… Nhưng nếu không phải tang thi, kia bọn họ liền nguy hiểm……

Suy nghĩ hai giây sau Tạ Sâm vẫn là quyết định đứng dậy tìm tòi đến tột cùng, hẳn là sẽ không có nhân vật đến Hình Tam cảm giác không ra, huống hồ một đạo tiếng vang rất nhỏ vừa rồi càng như là……

Tạ Sâm đứng dậy làm Ôn Duyên lập tức không còn buồn ngủ, hắn cũng nhanh chóng ôm tiểu Quỷ Phí Phí ngồi dậy, tiện đà theo ánh mắt Tạ Sâm nhìn về phía cửa sổ, lập tức liền phản ứng lại, Tạ Sâm vừa rồi vì cái gì phản ứng như vậy.

Khách sạn bọn họ trụ lại có đèn bảng hiệu trên mặt đtấ, bởi vì là khách sạn, cho nên đèn bảng hiệu kia vừa đến thời gian liền tự động thắp sáng, hơn nữa là suốt đêm suốt sáng, chính là mời chào lữ khách qua đường. Vừa vặn chính là, phòng này của bọn họ vừa vặn phía dưới chính là vị trí đèn bảng hiệu, cho nên thời điểm vừa đến trời tối, liếc mắt một cái nhìn về phía ngoài cửa sổ, có thể nhìn thấy ánh đèn trắng đỏ đan xen từ dưới cửa sổ chiếu lên.

Chỉ là hiện tại, ánh đèn kia không còn……

Tạ Sâm ra hiệu tay cho Ôn Duyên, sau đó cẩn thận mà đi đến bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, hắn trầm mặc hai giây, chậm rãi nhẹ nhàng thở ra đồng thời, quay đầu lại đối với Ôn Duyên nói: "Là cắt điện."

Ôn Duyên nhẹ nhàng thở ra, vừa định nói chỉ là cắt điện thôi, một lát sau hắn ý thức được không đúng! Ngẩng đầu trợn to mắt nói: "Ý của anh là……"

Tạ Sâm không trả lời ngay, mà là cau mày nhìn bên ngoài, Ôn Duyên ôm con khỉ nhỏ cũng đi đến bên cửa sổ, cảnh tượng bên ngoài làm hắn chậm rãi hít một hơi.

Không có một chút ánh sáng.

Phóng mắt nhìn lại, phảng phất toàn bộ thế giới đều lâm vào trong bóng tối vô biên.

Tuy rằng bởi vì tuyết rơi, có một loại ảo giác bên trong màn đêm mang theo một mảnh trắng bạc, có điều không có một vật thể nào sáng lên, không có bóng người, không có ánh sáng, bốn phía một mảnh yên tĩnh, thậm chí an tĩnh đến thanh âm bông tuyết rơi xuống đều nghe được.

Tuy rằng bản thân điện không có thanh âm, chỉ là khi bọn họ tiến lên trên đường, mỗi buổi tối, đèn tự động ở các cửa hàng vẫn là có rất nhiều, huống hồ còn có rất nhiều gia đình hoặc nhiều hoặc ít mang một ít dụng cụ phát sáng, mấy thứ này làm cho bọn họ cảm thấy, chính mình vẫn là sống ở trên thế giới bình thường này, thế giới này vẫn là thế giới bọn họ nhận biết kia.

Nhưng hiện tại, những phương tiện đó toàn bộ đều dập tắt, từ nơi này phóng mắt nhìn lại, bên ngoài đen nhánh một mảnh, nếu không phải bởi vì bọn họ là dị năng giả, có được năng lực nhìn trong đêm, người thường ở hoàn cảnh như vậy đợi, chỉ sợ sẽ nổi điên.

"Còn may khu an toàn sớm có chuẩn bị, bọn họ hẳn là sẽ không chịu ảnh hưởng quá lớn."

Ôn Duyên không biết là an ủi Tạ Sâm hay nói cho chính mình nghe, tóm lại loại hắc ám vô biên này thật sự làm nhân tâm hoảng. Nhân loại không có cách nào hoàn toàn sinh tồn ở trong bóng tối. Nếu đã không có ấm áp cùng ánh sáng, liền tính không có tang thi, chỉ sợ nhân loại chính mình cũng sẽ lâm vào một nguy cơ thực đáng sợ.

Nhưng bọn họ hiện tại liền ở trong nguy cơ như vậy. Khí hậu trở nên cực kỳ quỷ dị, mùa thu vừa qua khỏi không bao lâu liền xuất hiện bạo tuyết lớn, nhiệt độ không khí lại nhanh chóng giảm xuống như vậy, lại còn có xu thế không ngừng hạ nhiệt độ…… Nếu hơn nữa không có điện mà nói, kia cũng thật chính là trời muốn diệt loài người……

"Đúng rồi, em nhớ rõ…… Anh hoài nghi nước có vấn đề?"

Câu hỏi của Ôn Duyên làm Tạ Sâm cúi đầu, hắn giơ tay nhìn nhìn miệng vết thương cơ hồ đã khép lại, chậm rãi nói: "Không sai, anh cảm thấy nước hẳn là đã bị ô nhiễm, có điều…… Con khỉ nhỏ này không có bị cảm nhiễm, anh không biết vì cái gì."

Ôn Duyên biết nhóm người bọn họ từ lúc ở khu an toàn, cơ hồ đều dùng nước Tạ Sâm lấy ra. Những người khác ngược lại cũng không có ý tưởng khác, lúc trước cũng chỉ là bởi vì tạo dựng an toàn, nước lấy từ chỗ Tạ Sâm, uống lên tương đối yên tâm mà thôi. Hơn nữa trước khi đi, bọn họ cũng đích xác để lại cho Lương Hân một ít nước, nhưng điểm xuất phát ban đầu của bọn họ chỉ là để ngừa có người muốn lợi dụng thức ăn nước uống tới làm hại bọn họ mà thôi. Mà nếu nói là đến hệ thống cung cấp nước uống đều bị virus tang thi ô nhiễm, kia sao có thể phòng ngừa được?!

"Trước đừng nghiên cứu nó. Chúng ta, chúng ta……" Nói đến một nửa Ôn Duyên cúi đầu hô sâu một hơi, làm như tận lực tập trung tinh thần, hắn dùng hết sức bình tĩnh, "Chúng ta trước nghiên cứu đối sách sau khi có người tới đi, khu an toàn hiện tại hẳn là rối loạn, phải nhanh một chút biết ai là người ở khoang lái."

Đôi tay hơi hơi nắm chặt kia của Ôn Duyên cũng không có giấu diếm được Tạ Sâm, hắn nhịn không được duỗi tay đem nâng mặt Ôn Duyên lên, ngữ khí không rõ nói: "Bọn họ đối với em như vậy…… Em còn lo lắng bọn họ?"

Ôn Duyên biết Tạ Sâm nói "bọn họ" chỉ chính là ai, cũng biết lúc này lại ở trước mặt Tạ Sâm giả ngu chính mình có vẻ càng thêm buồn cười, chỉ là lúc này, hắn thật sự không muốn tiếp tục đề tài này.

"Lúc trước nếu không phải ở siêu thị gặp được chúng ta, em có phải hay không sẽ tùy tiện cùng người gặp gỡ trốn hướng khu an toàn? Nếu không phải gặp gỡ chúng ta, em hẳn là cũng sẽ không đi tìm bọn họ, bởi vì ngày đó ở tiệm thuốc, thời điểm em nhìn thấy bọn họ, phản ứng phi thường kinh ngạc. Kết hợp sau khi em thẳng thắn nói ra lai lịch của ngươi, anh đoán rằng, em hẳn là không nghĩ tới ở thế giới này, cũng có những người khác ở thế giới kia của em. Nhưng lúc trước bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy em, thời điểm nhìn thấy quần áo em có máu phản ứng lại là cái loại đề phòng này, em cư nhiên một chút ngoài ý muốn đều không có thản nhiên tiếp nhận rồi! Nếu là người nhà quan hệ thân mật, sao có thể một chút đều không ngại?! Có thể nghĩ, em từ lúc bắt đầu liền biết, bọn họ cũng không có đem em trở thành người nhà chân chính của mình mà đối đãi. Em với bọn họ nói tới, chẳng qua là so với người xa lạ có quan hệ quen thuộc hơn một ít, chỉ sợ ở trong thế giới của em, còn càng nhiều sự tình anh không biết phát sinh ở trên người của em, mà những sự tình đó nhất định sẽ làm em lần lượt thương tâm. Tính cách này của em…… Cũng đều là do họ ban tặng đi?"

Đột nhiên nhắc tới những việc này Tạ Sâm làm Ôn Duyên không kịp phản ứng, mà Tạ Sâm cũng không có để hắn phản ứng, chỉ là dùng hai tay phủng mặt Ôn Duyên, ánh mắt lạnh cả người mà cùng Ôn Duyên đối diện: "Cha mẹ nuôi như vậy…… Anh lần trước tùy em đi bái kiến bọn họ một lần, đã là tận tình tận nghĩa. Ôn Duyên, không cần cùng anh nói bọn họ đối với em có ân dưỡng dục, theo anh được biết, hai người vợ chồng bọn họ không giống người sẽ tùy tùy tiện tiện nhận nuôi một hài tử đâu, mục đích bọn họ nhận nuôi em là cái gì ngươi biết không? Lúc trước lúc ấy…… Đơn giản là nói vì thêm phúc khí, muốn sinh nhi tử thuộc về chính mình đi? Nhưng em thật xác định…… Bọn họ năm đó trước khi nhận nuôi em, nghe nói Mã Tuệ Trình bị bệnh không dựng dục được, thật sự không thể mang thai? Nàng thật sự…… Chưa từng sinh hài tử nào?"

Tạ Sâm nói một chồng rồi lại một chồng khiến Ôn Duyên ngây ngẩn cả người, hắn ngơ ngác mà nhìn Tạ Sâm, không biết nên phản ứng như thế nào.

Sự tình trong lời nói đối phương hắn chưa bao giờ nghe nói qua, những việc này cũng là hắn vẫn luôn không muốn nghĩ tới, hắn vẫn luôn cảm thấy cha mẹ nuôi đối với hắn không tốt kỳ thật cũng là bình thường, sau khi có em trai hắn biết rõ em trai cùng chính mình là không giống nhau, nhưng lại cũng vô pháp khống chế bản thân ngày một thêm hậm hực. Rốt cuộc hắn cũng là người bình thường, có tiểu hài tử bình thường nào trong lòng không hy vọng được gia đình ấm áp, cha mẹ yêu thương? Huống chi hắn khi còn nhỏ đã bị bách học được xem sắc mặt những người khác, không có dưỡng thành tự ti yếu đuối lại âm u tà ác trong lòng, hắn cảm thấy cũng đã thực không dễ dàng…… Lại nơi nào sẽ cố ý suy nghĩ những chuyện này đó hắn không muốn đề cập tới……

Sau khi trưởng thành, cho dù là mở lời cũng không muốn nhắc tới, chỉ là Tạ Sâm cư nhiên nói……

"Anh nói…… Ý của anh là nói, anh nói nàng…… Không phải chưa sinh……. Lại còn có…… Còn từng sinh hài tử?"

Những lời này hắn nguyên bản không muốn nói, chỉ là ánh mắt Ôn Thiếu Hàng kia nhìn về phía Ôn Duyên, đã làm hắn khó chịu thật lâu. Tự lần đầu tiên bồi Ôn Duyên đi phòng thí nghiệm xem Ôn Thiếu Hàng kia, hắn liền cảm thấy người kia thực khả nghi, rõ ràng là tỉnh, nhưng lại nằm ở trên giường phẫu thuật để anh trai mình lại thăm, này không phải rất kỳ quái sao? Sau lại nói tỉnh lại, quá một đoạn thời gian liền biến đổi phương pháp đem Ôn Duyên kêu đi ra ngoài, nếu không phải hắn coi chừng Ôn Duyên kỹ, hắn thậm chí đều hoài nghi Ôn Thiếu Hàng kia sẽ không màng tất cả chạy ra tìm Ôn Duyên ở chung!!

Thân phận bên ngoài của đối phương là em trai Ôn Duyên, tầng quan hệ này làm hắn thật là một chút cớ để phát tác đều không có. Này cùng hắn đối phó Hàn Thịnh khác nhau ở chỗ này, thời điểm đối phó Hàn Thịnh, hắn có thể thực yên tâm để Ôn Duyên chính mình lưu tại trong nhà, bởi vì hắn biết rõ, Ôn Duyên trong lòng đối với Hàn Thịnh không phải không có phòng bị, hắn cũng có sự tin tưởng kia, cho dù toàn bộ đều là giai đoạn ái muội, hắn tin tưởng Hàn Thịnh cũng so bất quá với mình. Chỉ là Ôn Thiếu Hàng không giống nhau, không phải nói thời điểm hắn ở cùng Ôn Thiếu Hàng hắn liền không có tin tưởng, mà là bởi vì Ôn Thiếu Hàng, hắn ở trên danh nghĩa là em trai Ôn Duyên! Này trực tiếp làm cho Ôn Duyên xưng hô hắn đều là "Thiếu Hàng Thiếu Hàng"! Hắn mỗi lần nghe được Ôn Thiếu Hàng gọi Ôn Duyên là "Ca", trong lòng đều đang không ngừng mà nhắc nhở chính mình bình tĩnh. Nhưng vừa rồi thời điểm nhìn thấy Ôn Duyên cư nhiên còn lo lắng hai kẻ gọi là cha mẹ nuôi kia ở khu an toàn, hắn thật sự không muốn giấu diếm nữa! *(Jeje: Dấm chua quá là chua =]] Tính ra quan hệ anh em càng thêm an toàn chứ nhỉ, tuy hay bám vợ mình nhưng cũng không trực tiếp cướp được =]])*

Nếu không giúp Ôn Duyên thoát ly sạch sẽ một tầng quan hệ này, chỉ bằng một cái quan hệ "anh em" này, ngày sau không biết còn liên lụy ra nhiều ít chuyện phiền toái.

Nếu là phiền toái có thể dự kiến đến, vậy dứt khoát từ ngọn nguồn liền chặt đứt nó! Chẳng sợ Ôn Duyên sẽ bởi vậy mà khổ sở hai ngày…… Hắn sẽ an ủi thật tốt. Khổ sở ngắn ngủi, vẫn đỡ hơn khả năng Ôn Duyên bị Ôn Thiếu Hàng ảnh hưởng……

"Mã Tuệ Trinh, nàng ở thời điểm ngày 1 tháng 5 lúc 11 giờ, đã từng ở bệnh viện phụ sản thành phố tiến hành giải phẫu sinh sản, sinh hạ một bé trai, sáu cân hai lượng, nhưng đoạn quá khứ này bị người dùng thủ đoạn đặc biệt che dấu chân tướng. Thời điểm Mã Tuệ Trinh cùng Ôn Lương xuất viện không có ghi lại, nhưng xác định là tay không mà về, hài tử sáu cân hai lượng kia, tựa như nàng chưa bao giờ hoài thai, không có ở trong cuộc sống của nàng lưu lại bất luận dấu vết gì. Nhưng hai người này sau khi đi xa tha hương, trong một tháng liền hoàn toàn thay hình đổi dạng, không chỉ nổi lên sinh ý, còn xem như đạt tới trình độ sinh hoạt xã hội thượng lưu. Thẳng đến sáu năm sau, bọn họ không biết vì sao lại về tới quê, mới vừa trở về quê ngày hôm sau liền đi cô nhi viện nhận nuôi một đứa bé. Mà trùng hợp chính là, chứng minh đứa nhỏ này sinh ra, chính là của bệnh viện năm đó nàng sinh khai cho. Càng trùng hợp hơn chính là, liền ngày sinh ra, đều cùng ngày nàng sinh sản năm đó, giống nhau như đúc."

Ôn Duyên tay có chút không chịu khống chế phát run, hắn cũng không biết vì cái gì, chỉ là không có cách nào khống chế, hắn thậm chí không muốn Tạ Sâm nói thêm gì nữa.

"Cùng Mã Tuệ Trinh cùng một ngày nhập bệnh viện sản phụ, lúc ấy có hai người xuất hiện ngoài ý muốn. Một người đổi thành phá thai trong bụng giải trừ nguy hiểm, mà một người khác, sinh hạ một cái thai nghiêm trọng không đủ, lúc sau bé trai thể trọng chỉ có ba cân hai lượng, vốn bị mất máu quá nhiều tử vong. Bé trai ba cân hai lượng này…… Chính là em, Ôn Duyên."

Ôn Duyên nỗ lực khắc chế thân thể mình run rẩy, hắn có chút cứng đờ mà mở miệng: "Anh là, cái gì…… Ý tứ?"

Tạ Sâm chịu đựng trong lòng không đành lòng, hơi hơi cau mày nheo lại mắt nói: "Mã Tuệ Trinh…… Năm đó có lẽ là bị ma quỷ ám ảnh, cũng có lẽ là, ông trời cố tình cho nàng một cái trùng hợp như vậy, nhưng tóm lại là, Mã Tuệ Trinh cùng Ôn Lương hai người, bọn họ vì tiền tài, đem hài tử mình bán đi, bán cho nam nhân mất vợ, nhi tử lại thai không đủ, chỉ sợ sẽ sống không được. Nàng cùng Ôn Lương cũng không có khổ sở gì quá lớn, tương phản, bởi vì sinh hoạt túng quẫn, lúc ấy bọn họ liền mang thai đều là trộm gạt trong nhà, cho nên tuy rằng khó có thể tin, nhưng chuyện này cũng coi như nói thông được, chỉ là bọn hắn hẳn là cũng không có hoàn toàn làm được yêu cầu của đối phương, bằng không không đến mức thời gian xuất viện không có ghi lại, hơn nữa mới ra viện liền lập tức đi xa tha hương. Anh nhớ trước đây, đối phương hẳn là cho Mã Tuệ Trinh cùng Ôn Lương một bút tiền lớn, chỉ là đưa ra một cái yêu cầu, yêu cầu kia, hẳn là trao đổi hài tử hai bên nuôi dưỡng…… Nhưng Mã Tuệ Trinh cùng Ôn Lương chỉ lấy tiền, cũng không có quản hài tử vô tội kia."

Thủ hạ gương mặt có chút lạnh lẽo, nhưng Tạ Sâm lại không có dừng lại. Nói đến nơi đây, hắn đột nhiên có loại ý tưởng, so với thông qua miệng người khác tự thuật cho Ôn Duyên loại chân tướng xấu xí này, chi bằng hôm nay liền từ hắn vạch trần chân tướng cho Ôn Duyên.

"Nhưng bọn họ ở nơi khác vài năm sau, không nghĩ tới còn sẽ tái ngộ đến người nọ, hẳn là người nọ, yêu cầu

bọn họ trở về, đem hài tử lúc ấy bị bệnh viện đem đến cô nhi viện, nhận nuôi giáo dưỡng bên người. Mã Tuệ Trinh bởi vậy hẳn là lại đạt được một số tiền, bởi vì đoạn thời gian kia, Mã Tuệ Trình luôn luôn keo kiệt cư nhiên bỏ được danh tác ở đoạn đường quý nhất mua một căn bất động sản. Hơn nữa nếu anh đoán không sai, thời điểm Mã Tuệ Trinh nhận nuôi em, kỳ thật chính mình đã có thai, nhưng thời gian vô pháp hoàn toàn chuẩn xác. Tư liệu biểu hiện, Ôn Thiếu Hàng là sau khi Mã Tuệ Trình nhận nuôi em bảy tháng sau sinh ra, những việc này, em còn nhớ rõ không?"

Ôn Duyên hơi hơi lắc lắc đầu, hắn không biết, hắn thật sự không biết. Khi còn nhỏ ký ức đã rất mơ hồ, hắn cũng không biết vì cái gì, thơ ấu rất nhiều chuyện hắn đều không nhớ rõ. Kỳ thật cuộc sống ở trong cô nhi viện hắn sớm đều quên đến không sai biệt lắm, hắn chỉ là nhớ rõ cái loại cảm giác này…… Trừ lần đó ra, cũng chỉ nhớ rõ lần Ôn Lương đối với hắn tốt……

Sau khi được Ôn Lương cùng Mã Tuệ Trinh nhận nuôi, thiên tính trẻ con hắn sao có thể sẽ nghĩ lại là một hồi âm mưu trao đổi giữa người lớn đâu…… Hắn chỉ thiên chân cho rằng, đây là nhà của chính mình, hắn sẽ tùy ý vui sướng, hạnh phúc như vậy……

Sau đó…… Có em trai……

Sau đó…… Hết thảy thuận lý thành chương liền thay đổi……

Hắn còn tưởng rằng là bởi vì có em trai đâu……

Nguyên lai không phải…… Nguyên lai là như thế này…… Nguyên lai là như thế này……

Đột nhiên cảm thụ được ôm ấp đem chính mình ôm chặt, Ôn Duyên chậm rãi nhắm mắt lại.

Hắn trước nay không nghĩ tới, thân thế chính mình cư nhiên sẽ ly kì như vậy.

Hắn còn tưởng rằng hắn chỉ là đứa trẻ bởi vì cha mẹ bị bất đắc dĩ, mới đưa đến trong cô nhi viện vứt bỏ.

Nguyên lai là cái dạng này……

Nguyên lai là như thế này……

Editor có lời muốn nói: Bản tóm tắt gọn cho những ai đọc chương này xong thấy rối về thân phận Ôn Duyên (theo timeline)

Trong cùng một ngày Mã Tuệ Trình sinh con trai đầu lòng thì có một bà sản phụ khác cũng sinh nhưng mà chết vì mất máu, còn đứa bé (Ôn Duyên) thì quá ốm yếu. Sau đó chồng của bà này mới cho hai vợ chồng Mã Tuệ Trình để đổi hai đứa bé với nhau (lý do chưa rõ), hai người này đồng ý xong giao con cho đối phương nhưng lại không nhận nuôi Ôn Duyên mà rời đi luôn. Bệnh viện không kiếm được cha mẹ đứa bé nên phải đưa

Ôn Duyên vào viện mồ côi. Sáu năm sau người đàn ông kia gặp lại và phát hiện hai vợ chồng Mã Tuệ Trình không làm đúng yêu cầu nên bắt họ phải thực hiện, kèm theo một số tiền lớn nữa. Lúc này Mã Tuệ Trình và Ôn Lương đã có thai Ôn Thiếu Hàng, dùng lý do là cần con nuôi để mình có thể mang thai có con được để nhận Ôn Duyên về. Và Ôn Duyên thì không biết gì hết cứ tưởng là thế thật. Thời gian đầu đối xử với Ôn Duyên cũng khá là tốt nhưng sau khi Ôn Thiếu Hàng ra đời thì coi như trở mặt lật lọng luôn. Thân phận và lý do của cha ruột Ôn Duyên vẫn còn là một ẩn số (mà sẽ không có lời giải đến hết truyện theo mình nhớ =.=)

87. Chương 87

Người trong lòng ngực đứng thẳng thân thể một chút, Tạ Sâm ban đầu tưởng rằng Ôn Duyên sẽ có rất nhiều vấn đề muốn hỏi mình, nhưng sắc mặt Ôn Duyên lại bình tĩnh, như là vừa rồi chuyện gì cũng chưa phát sinh

"Hôm nay máy bay trực thăng tới đón chúng ta, không nhanh nghĩ đối sách, sau khi trở lại khu an toàn…… Chỉ sợ tình thế đối với chúng ta bất lợi."

Tạ Sâm cẩn thận mà nhìn nhìn Ôn Duyên nói chuyện, thấy ánh mắt đối phương kiên định sáng tỏ, cũng không có do dự cùng mê mang như mình lo lắng, lúc này mới nhẹ "Ân" một tiếng nói: "Em không cần quá lo lắng, Lương Gia Minh không phải người hồ đồ, chúng ta hiện tại ở bên ngoài, tình thế khu an toàn, hẳn là sẽ không kém đến mức hắn thật sự không có cách nào khống chế. Đừng quên, trên hắn còn có Lương Kiến Quốc. Nếu hiện tại tỉnh, bồi anh đi vào một chút?"

Ôn Duyên biết Tạ Sâm không phải người tùy tiện lấy lời nói an ủi, nếu hắn nói không cần quá lo lắng, chuyện kia hẳn là không sai biệt lắm như vậy. Hơn nữa hắn nói cũng đúng, Lương Gia Minh cho dù vô dụng như thế nào, hắn còn người cha tên Lương Kiến Quốc, Ý nghĩa ba chữ Lương Kiến Quốc này là gì, toàn bộ người khu an toàn đều biết.

Huống chi Lương Gia Minh đích xác không phải người vô dụng, cũng là chính mình quá nóng vội, từ khi cùng Tạ Sâm xác lập quan hệ, hắn thật sự muốn ở thế giới này sống sót cho tốt, hắn không hy vọng người bên cạnh mình, có khả năng gặp phải bất hạnh.

Ôn Duyên đối với Tạ Sâm gật gật đầu, hai người một khỉ đảo mắt một cái liền đến trong không gian.

Ôn Duyên ôm chặt tiểu Quỷ Phí Phí, đi theo bên người Tạ Sâm, đi tới hai cái xác rắn bọn họ thu thập lúc trước. Nguyên bản này nếu là ở bên ngoài, liền tính trời lạnh, hai cái xác rắn sọc này cũng nên nhiều ít có chút thối rữa, nhưng bởi vì đặc tính không gian, xác chúng nó cùng với thời điểm mới bỏ vào trong không gian giống nhau như đúc.

Tiểu Quỷ Phí Phí đối với hai cái xác rắn sọc này thoạt nhìn ý kiến rất lớn, vẫn luôn đối với chúng nó nhe răng nhếch miệng, dưới sự nhỏ giọng trấn an của Ôn Duyên, rốt cuộc vẫn là bán cho Ôn Duyên một cái mặt mũi, tuy rằng vẫn cứ thường thường mắng i nha, nhưng rốt cuộc không hề loạn lăn lộn. Nó thật sự rất hiểu chuyện, thời điểm lần đầu tiên một mình ở trong không gian đợi, cũng không làm chuyện xấu gì đối với hai cái xác rắn này, cho nên Ôn Duyên thực tin tưởng nó là một con khỉ nhỏ có linh tính.

"Tổ chức là một cơ cấu khổng lồ, người sáng lập nó là ai, không có người biết. Kết cấu của nó phân chia ra rất nhiều khối lĩnh vực, mỗi lĩnh vực có một người dẫn đầu. Nếu quốc gia gặp nạn, người dẫn đầu sẽ nhận được tin tức phù hợp với thuộc tính bọn họ, sau khi xác minh tin tức chuẩn xác, tổ chức sẽ thay quốc gia xử lý những chuyện bên ngoài không có cách nào xử lý." *(Jeje: Cái tổ chức xuất hiện từ mấy chương đầu mà tới giờ cái tên cũng không có =.=)*

Ôn Duyên biết Tạ Sâm là đang nói về chuyện của hắn, này vẫn là kể từ khi hắn quen biết Tạ Sâm đến nay, Tạ Sâm lần đầu tiên đối mặt chính diện với mình nói về phương diện này. Tuy rằng không biết vì cái gì một hai phải ngồi xổm trước hai cái xác rắn này kể chuyện, nhưng hắn vẫn là kiên nhẫn mà nghe, thường thường vuốt lông tiểu Quỷ Phí Phí, đối phương thật vất vả mới chịu nói, hắn không muốn cắt ngang.

"Bốn năm trước, bên trong tổ chức đã xảy ra một lần đại quy mô làm phản. Mấy người dẫn đầu không thỏa mãn với hiện trạng lúc đó, dẫn dắt cấp dưới của họ, muốn khống chế toàn bộ tổ chức. Bất quá làm phản không có thành công, bọn họ trốn khỏi tổ chức, sau lại kết thành một phe……" Nói tới đây Tạ Sâm chỉ chỉ hai con rắn sọc trên mặt đất, "Chủ nhân chúng nó, chính là người tham dự làm phản lúc ấy."

Ôn Duyên nhìn rắn trên mặt đất, nhíu mày, hắn đột nhiên nghiêng đầu hỏi: "Lúc ấy thời điểm lần đầu tiên ở siêu thị cùng anh gặp mặt, anh hoài nghi em như vậy…… Sau lại nói cái gì cho rằng em là người 'bên kia' phái tới. 'Bên kia' anh nói, chính là chỉ bọn họ đi?"

Tạ Sâm phảng phất cũng nhớ tới trải qua lúc ấy, hắn cam chịu cười không có phản bác, chỉ là nghiêng đầu dùng mắt liếc Ôn Duyên, "Em không cảm thấy…… Tính nết hiện tại của anh, so với thời điểm gặp em tốt hơn rất nhiều sao?"

Ôn Duyên nhẹ nhàng mà xuy một tiếng, cũng đồng dạng nghiêng mắt liếc trở về, "Anh cho rằng em không biết? Tính nết em mấy ngày nay cũng trở nên hư không ít…… Bất quá em cũng không so đo! Loại biến hóa này, có phải hay không liên quan đến việc hai ta trao đổi Linh Khí?"

Tạ Sâm vừa định cười nói cái gì, lại đột nhiên đứng lên. Ôn Duyên ngây ra một lúc cũng nhanh chóng đứng lên theo, Tạ Sâm nhíu mày nói: "Đi ra ngoài, bên ngoài có tình huống."

Ôn Duyên còn chưa kịp phản ứng, người này liền ở trước mắt biến mất! Sau khi hoàn hồn hắn cũng nhanh chóng ra khỏi không gian, thấy cửa phòng mở ra Tạ Sâm lại không thấy, lập tức cũng nóng vội đi theo ra ngoài.

Âm thanh "Ong ong" bên ngoài không thể nói không lớn, bước chân Ôn Duyên không ngừng đi ra ngoài, máy bay trực thăng cư nhiên lúc này tới rồi, xem ra người khu an toàn hẳn là ngồi không yên, cũng đúng, hiện tại đột nhiên giáng xuống bạo tuyết, nếu không còn bảo đảm về đồ ăn, đừng nói người sống sót, những người đang cầm quyền đó chỉ sợ cũng hoảng loạn một trận.

"Các vị cứ như vậy phối hợp cùng tôi đi một chuyến, vậy làm phiền Tạ tiên sinh, Ôn tiên sinh còn có Chu tiên sinh, theo tôi đi một chuyến đi?"

Phi công là một nam nhân hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, dám làm lớn như vậy nửa đêm một mình lái

máy bay trực thăng tới, cho dù là dị năng giả, can đảm cũng thực sự hơn người. Bất quá ánh mắt người này nhìn người khác thật sự làm lòng người chán ghét, hơn nữa đèn lớn phía trước của máy bay trực thăng hắn cũng chưa tắt, hắn là đứng ngược sáng, nhưng một đám người lại là mắt trưc tiếp đón ánh sáng.

Trên thực tế, thời điểm hắn hạ xuống một nửa bọn họ liền đứng ở chỗ này chờ, hắn không có khả năng không thấy được bọn họ, cho nên mở đèn không cần thiết như bây giờ, còn thẳng tắp đem ánh đèn hướng về phía bọn họ, thật sự là làm người khác không có nửa điểm hảo cảm! Hơn nữa cũng đúng là bởi vì ánh đèn này, cuồng ngạo cùng khinh thường trong mắt người này, ngay cả Tống Giai Thiến buổi tối thấy không rõ đồ vật lắm, cũng nhìn thấy rõ ràng.

"Chúng tôi đi theo cậu, người dư lại thì sao?"

Phi công nhìn Chu béo, hừ lạnh một tiếng nói: "Các người tự lo cho mạng mình! Đừng có ở trước mắt tôi giả bộ tình nghĩa cái gì chó má đoàn kết đội ngũ huynh đệ! Tôi nói anh, tới bao giờ? Giả bộ những cái đó có mệt hay không?!"

Ý tứ này của đối phương…… Là rõ ràng muốn ném lại những người khác?

Ôn Duyên trầm khuôn mặt nhìn phi công đối diện, đột nhiên nói: "Anh đi từ khu an toàn lúc mấy giờ?"

Phi công không phản ứng lại Ôn Duyên vì cái gì hỏi vấn đề này, nhưng vẫn là có chút không kiên nhẫn nhíu mày nói: "Hai giờ! Thế nào?"

Nếu không phải giờ kia đột nhiên có nhiệm vụ lâm thời, mà những người khác đều không muốn ra, hắn lại mới gia nhập đội dị năng, sao có thể nguyện ý lúc này ra tới! Nếu phải do nhiệm vụ này, hắn lúc này đang theo nữ nhân che ổ chăn che lửa nóng đâu! Quỷ biết đám người này xui xẻo như thế nào bị nhốt ở chỗ này! Một bụng hỏa khí này, không rải cho bọn hắn chẳng lẽ còn nghẹn?! Bất quá người nói chuyện này lớn lên cũng khá xinh đẹp…… Hiện tại lúc này đang lưu hành nam nhân đẹp bị người cưỡi…… Cũng không biết đến lúc đó thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ…… Có thể hay không……

Tươi cười có chút phản cảm của đối phương làm Ôn Duyên phản cảm mà nhăn lại mày, xem ra người lần này phái người tới đón bọn họ, không hiểu biết chi tiết bọn họ. Đối phương ỷ vào nhân tố thời tiết hiện tại, cho rằng bọn họ bị nhốt ở chỗ này không thi triển được chiêu số gì, phái một người như vậy tới đón bọn họ…… Thật sự cho rằng bọn họ một chút biện pháp đều không có? Sơ sẩy lớn như vậy, là thật ngốc, hay là còn để lại chuẩn bị phía sau?

Có điều đối phương điểm danh muốn đón Tạ Sâm, hắn còn có Chu béo, nghĩ đến hoặc nhiều hoặc ít cũng là biết tình huống một đám người bọn họ. Chỉ là đối phương hẳn là không biết xuất thân của Tạ Sâm cùng Chu béo, kia hắn liền không biết năng lực ba anh em Hình gia. Đến nỗi anh em Tống gia liền khó nói, hai người này ở khu an toàn cũng coi như là nhân vật tương đối thấy được, nhưng đối phương phái người cư nhiên trắng trợn táo bạo muốn bỏ lại hai anh em, xem ra……

Ôn Duyên quay đầu giống như không có việc gì đối với Chu béo nói: "Qua lại không sai biệt lắm ba tiếng, chỉ là thời tiết này…… Béo ca không thành vấn đề đi?"

Chu béo còn đang cảm khái ánh mắt đối phương nhìn Ôn Duyên, lập tức thấy Ôn Duyên hỏi chính mình như vậy, trực tiếp cười nói: "Đương nhiên không thành vấn đề a, thời điểm béo ca tôi đùa nghịch mấy thứ này thời điểm, hắn còn đang đi học!"

Ôn Duyên cười không nói chuyện, mà là nghiêng đầu nhìn về phía Tạ Sâm, hắn vừa định nói chuyện, lại thấy Tạ Sâm sắc mặt âm trầm, liên tưởng ánh mắt vừa rồi người nọ nhìn mình, hắn cười một chút nói: "Tạ Sâm, đừng giận làm gì. Hắn là dị năng bẩm sinh sao? Nếu không phải, anh còn khách khí cái gì?"

Theo như hắn đoán rằng, người này hơn phân nửa không phải dị năng bẩm sinh, nhìn bộ dáng tiểu nhân đắc chí kia của đối phương, chỉ nhân vật tầng dưới chót ngẫu nhiên đạt được lực lượng cực lớn, mới có loại bộ dáng đắc ý bộc lộ mũi nhọn này. Nếu là dị năng bẩm sinh, lúc này sớm nên thích ứng thân phận mình, sẽ không giống đối phương ngu ngốc như vậy.

Câu "Đừng giận làm gì" kia thật là làm Tạ Sâm tức cũng không được, không tức cũng không được. Hắn nhìn Ôn Duyên trong ánh mắt có chút sủng nịch bất đắc dĩ, sau nhẹ nhàng lắc lắc đầu, quả nhiên thấy Ôn Duyên nhướng mày nói: "Anh liền biết. Vậy dựa theo kế hoạch như chúng ta đã nói, trời không sáng ngược lại cũng tốt, chúng ta đi sớm sớm sống yên ổn, cũng không cần kéo dài tới buổi tối."

Phi công kia thấy Ôn Duyên cùng Tạ Sâm tự quyết định, mà Chu béo lại là vẻ mặt tự tin nói chính mình sẽ lái phi cơ, lập tức sắc mặt liền khó coi. Hắn không nghĩ tới những người này cư nhiên còn có người biết lái phi cơ? Phải biết rằng trong đội dị năng trừ bỏ những binh lính có vài người ở bên ngoài đóng giữ khu an toàn, thêm cả hắn tổng cộng cũng chỉ có sáu cá nhân biết lái phi cơ! Số lượng này so với dị năng giả thiếu quá nhiều! Không đợi hắn đem cảm xúc chính mình biểu đạt ra tới, lập tức chỉ cảm thấy đôi mắt đột nhiên hoa lên, theo sát đầu liền truyền đến đau nhức, còn chưa đau được vài giây, đột nhiên thân mình mềm nhũn, trực tiếp liền ngã xuống trên nền tuyết.

Ôn Duyên biết đối phương đã trúng chiêu Tạ Sâm, lập tức cũng không trì hoãn mà mở miệng nói: "Em đoán là lão đông tây Lương Quốc Cung kia kìm nén không được. Việc này chỉ sợ hắn còn chưa thông báo với Lưu gia, bằng không lấy tác phong xử sự của Lưu gia, không đến mức phái một người như vậy tới đón chúng ta. Mấy ngày nay chúng ta ở khu an toàn luôn luôn điệu thấp hành sự, cũng không có làm sự tình anh hùng gì, hắn chỉ sợ là từ bên kia của Lương tam thiếu biết được ba cái thương định giữa hắn và chúng ta, lúc này mới nóng vội muốn đem chúng ta trở về. Nhưng hắn hẳn là không biết lương thực đã bị Tạ Sâm thu, bằng không hôm nay lại đây tuyệt đối không chỉ như thế này. Cũng tốt! Nếu hắn không biết, kia chúng ta liền phản đòn lấy một quân của hắn! Làm hắn vĩnh viễn không có đường sống xoay người!"

Biểu tình cười lạnh của Ôn Duyên làm Tạ Sâm nhịn không được gợi lên khóe miệng, trước kia Ôn Duyên luôn là rầu rĩ, trong ánh mắt cho dù có muôn vàn ý tưởng, phần lớn thời điểm cũng chỉ là yên lặng bàng quan không nói một từ. Vừa rồi ở trong không gian Ôn Duyên nói tính nết mình trở nên hư, hắn ngược lại cảm thấy, Ôn Duyên thường thường "hư" một chút như vậy, ngược lại càng thêm tiên sống.

88. Chương 88

Mặt trời đã xuống núi, hết thảy tiến triển thực thuận lợi, một chuyến cuối cùng Ôn Duyên rốt cuộc không ngoan tâm trực tiếp ném phi công kia không để ý tới, rốt cuộc cũng là một mạng người không liên quan,

hắn vốn tự mình trải qua loại sự tình kỳ dị này, cũng không muốn vô cớ hại mạng người. Cho nên Chu béo cũng liền cố mà đem phi công ngất xỉu kia lên phi cơ, dù sao không tốn vị trí, người này chán ghét thì có chán ghét chút, nhưng còn chưa đến mức cứ như vậy trơ mắt nhìn người đông chết ở trên nền tuyết. Chỉ có Tạ Sâm mặt mày mang theo nhàn nhạt không vui, nhưng Ôn Duyên luôn mãi cường điệu, loại người này đến giá trị để giết cũng không có, huống hồ vào khu an toàn nói không chừng còn có chút tác dụng, cho nên Tạ Sâm cũng liền cam chịu. Cuối cùng một hàng bốn người trở lại một căn nhà giữa khu dân cư cách khu an toàn nửa giờ đi đường.

Mới vừa vào nhà còn chưa ngồi ổn, liền nghe một đám người nói lên sự tích của Hình Tam, nguyên lai Hình Tam không chỉ có thuận lợi lẫn vào khu an toàn, hắn còn đem Lương Hân cùng Tống Ninh Ninh trộm mang theo ra tới!

Thấy ba người Ôn Duyên đã trở lại, ánh mắt Lương Hân sáng lên một giây cũng chưa trì hoãn mà nôn nóng nói: "Các người đã trở lại! Nếu không trở lại tôi cùng Ninh Ninh cũng không biết nên làm cái gì bây giờ! Tình huống hiện tại thật là cấp tốc! Nhiệt độ không khí giảm thấp, bạo tuyết không ngừng, cũng may khu an toàn sớm có chuẩn bị điện lực, có thể tự mình cung ứng. Nhưng liền tính chúng ta có ba đầu sáu tay, hiện tại cũng vô pháp giải quyết vấn đề nước uống từ căn bản a?! Các người cũng biết hiện tại đại bộ phận nguồn nước đã xuất hiện vấn đề đi? Nhân viên nghiên cứu hiện tại của khu an toàn đều không ngủ không nghỉ nghĩ cách giải quyết vấn đề này! Nhưng nào có dễ dàng như vậy!"

Lương Hân nói xong lời cuối cùng mang theo ngữ khí khóc nức nở lên, làm tất cả mọi người ngưng trọng vài phần. Hình Tam cũng là vừa mới tiến vào khu an toàn mới phát hiện bên trong sớm đã không còn giếng nước như mấy ngày trước đây, không chỉ có thế cục hỗn loạn, hơn nữa rất nhiều địa phương đều đóng chặt cửa sổ, có thể tưởng tượng đến những đám tuyết đó, hắn khó tránh khỏi nhíu mày nói: "Mang chút tuyết tan thành nước, không thể giải quyết vấn đề lửa sém lông mày?" Hiện tại tuyết lớn như vậy, tổng cũng có chút số lượng.

Tống Ninh Ninh vào lúc này sắc mặt khó coi mà lắc lắc đầu, "Bởi vì sợ lại xảy ra chuyện, khu an toàn đem hệ thống cung cấp nước uống oàn bộ chặt đứt, cho nên hai ngày này có rất nhiều người đều tự lấy nước từ tuyết sử dụng, nhưng phần lớn tuyết rơi xuống đất, không có đồ đựng tiếp đón…… Sau lại xảy ra chuyện, khu an toàn luôn mãi cường điệu người sống sót ngàn vạn không cần lén trộm nước tuyết để uống, cho dù là rửa sạch miệng vết thương mang máu cũng phải làm sạch ba bốn lượt mới dùng. Nhưng vẫn là có rất nhiều người không chịu nổi cảm giác khát nước bí quá hoá liều…… Có người đích xác may mắn không có việc gì, nhưng có người……"

Nghĩ tới cảnh tượng khu an toàn hiện tại giống như địa ngục trần gian, Lương Hân nắm chặt nắm tay cắn môi nói: "Hơn nữa hiện tại khu an toàn cũng không có biện pháp công bố cụ thể tình huống lương thực tồn trữ ra bên ngoài! Các người cũng biết! Hiện tại căn bản không có biện pháp trồng trọt, những việc này thật là tới trở tay không kịp, gì cũng chưa kịp chuẩn bị…… Nào có nhiều ít lương còn tồn…… Những người sống sót đó trong lòng không vững, mỗi ngày chỉ có thể lĩnh một chút nước như vậy để giải khát…… Nếu chỉ còn nước không có đồ ăn…… Đừng nói bọn họ, liền tính là tôi cũng khó tránh khỏi tâm ý hoảng loạn! Nhìn tuyết lớn thế này, nếu là muốn đi tỉnh thành khác điều hành lương thực, kia cũng phải có mạng đi thì có mạng về! Huống hồ hiện tại này đều như vậy, ai có lương còn ra bên ngoài lấy a? Hiện tại khu an toàn có bao nhiêu trường hợp một phút trước còn êm đẹp đứng chung một chỗ nói chuyện, sau một giây liền biến thành tang thi nhào qua cắn người…… Đều là vấn đề của nước tuyết kia! Còn có rất nhiều người, vì một ngụm nước phát xuống đua đến không muốn sống…… Các người không phát hiện, những người đó…… Thật sự thực đáng sợ……" Lương Hân dừng một chút, bổ sung nói: "Tôi cảm thấy so với tang thi còn đáng sợ hơn!"

(Jeje: Chap này Lương Hân hơi bị OOC =.= Cách đây khoảng 1 tháng bị hành hạ lăng nhục đủ kiểu mà đến chết vẫn không khuất phục, máu me đủ kiểu cũng không sợ hãi, hình tượng xây dựng kiểu ngự tỉ mạnh mẽ có thù nhưng không hắc hóa hoàn toàn, nội tâm lương thiện. Mà bây giờ khu an toàn mới hoảng lên có vài ngày thôi mà cứ như bé gái mới lớn như Ninh Ninh =.=)

Cảnh tượng Lương Hân tự thuật, Ôn Duyên đại khái có thể tưởng tượng. Nhân loại khi chịu uy hiếp an toàn bản thân, sẽ bại lộ ra một ít phản ứng bản năng, cho nên liền tính xuất hiện hình ảnh xấu xí, hắn cũng sẽ không cảm giác kỳ quái. Thời điểm mạt thế vừa mới bắt đầu, Lương Kiến Quốc liền dựng nên khu an toàn, có rất nhiều người cơ hồ đến giảm xóc cũng không bao nhiêu, ở thời khắc ban đầu đã chịu che chở của khu an toàn, nhân loại chính là như vậy. Thời điểm ăn no mặc ấm mới có thể tư bạc cốc thiếu, có tham niệm. Nếu đến loại nhu cầu cơ bản bản nhất như đồ ăn và nguồn nước đều không thể thỏa mãn chính mình, những nhu cầu cao tầng trong dĩ vãng, liền có vẻ nhỏ bé không đáng kể như vậy, đến bụng đều ăn không đủ no, nào có tâm tình tham phú quý, tham quyền lợi?

Bất quá cũng có một loại người khác…… Ôn Duyên như suy tư gì mà nhìn phi công vẫn cứ ngã vào một bên bất tỉnh nhân sự, trách không được hắn lúc trước đối với Chu béo nói chuyện ngữ khí kỳ quái như vậy, nói vậy khi đó khu an toàn cũng đã chướng khí mù mịt, người này có thể là trong lòng chịu không nổi loại áp lực này, đã ẩn ẩn có xu thế biến thái? Bất quá loại thái độ cực đoan còn một ngày thì tính thêm một ngày này cũng vẫn có thể xem là một loại cách sống, mỗi người đều có ý nghĩ của chính mình cùng tín niệm, nói không chừng người như vậy ngược lại so với chút người có rất nhiều ý tưởng kia sống nhẹ nhàng tự tại……

Ôn Duyên thu lại suy nghĩ rối loạn lung tung, lắc đầu đối với Lương Hân nói: "Lưu gia đâu? Khu an toàn loạn thành như vậy, Lưu gia còn chưa có động tĩnh?"

Lương Hân nhấp miệng lắc lắc đầu, "Bọn họ không phải không muốn có động tĩnh, mà là không có biện pháp xuất động tĩnh. Hiện tại đã có rất nhiều dị năng giả cùng người sống sót đều ở trong tối chọc gậy bánh xe…… Anh minh bạch ý tứ tôi đi? Những dị năng giả đó hiện tại có rất nhiều đều không hề nghe theo điều khiển của Lưu gia, hiện tại toàn bộ cục diện, đã sớm không giống mặt trận trước đó. Phi công này tuy rằng là Lương Quốc Cung phái lại đây, nhưng các người không cần lo lắng, nếu không phải Lương tam thiếu cố ý phóng tin, Lương Quốc Cung cũng không có khả năng biết liên hệ của hắn cùng các ngươi! Các người cũng đừng hiểu lầm Lương tam thiếu, chủ yếu là mấy ngày nay trạng huống đột phát thật sự quá nhiều, hắn bên người không có người đắc lực lại vừa lúc biết lái phi cơ…… Thời điểm dùng người đều sẽ bị Lương Quốc Cung biết, hắn liền dứt khoát thuận nước đẩy thuyền, làm Lương Quốc Cung biết các ngươi là đi tra xét kho lương, Lương Quốc Cung hiện tại đứng ngồi không yên, chỉ hy vọng các người nhanh trở về báo tình huống kho lương, cho nên cũng tạm thời không công phu làm khó các ngươi, Lưu gia càng giống thế, hiện tại bọn họ cũng thân hãm bên trong đống hỗn độn này, liền tính bọn họ đã từng có thế lực lại mạnh mẽ, dưới lực cản của thiên nhiên, không sợ! Tôi biết nhiêu đó, còn gì nữa không."

Theo một hơi nói dài của Lương Hân, mọi người thần sắc đều có chút ngưng trọng. Hình Đại ngược lại như là không chịu quấy nhiễu, từ phòng bếp lấy ra cái bồn inox lớn, sau đó lại đem bố nghệ trên sofa trong phòng hủy đi ném vào trong bồn châm lửa, Ôn Duyên nhìn ánh lửa minh minh diệt diệt trước mắt mình, thanh âm không lớn không nhỏ nói: "Cho nên, lúc này nếu ai có thể mang lương thực cho mọi người, kia hắn chính là hy vọng của mọi người."

Ôn Duyên nói làm Chu béo lập tức nhìn về phía hắn, những người khác cũng giống vậy, rốt cuộc lời này ý đồ quá rõ ràng, chỉ là sắc mặt này của Ôn Duyên không mặn không nhạt, thật sự không thấy hắn có cảm xúc trách trời thương dân gì, nếu nói lời này của hắn là đang làm quyết định gì, chi bằng bảo là đang thực bình đạm tự thuật một việc, Ôn Duyên như vậy, thật sự làm cho bọn họ không nắm nổi.

Ôn Duyên nhìn vải dệt bị thiêu đốt qua thành tro tàn màu đen, hắn rũ mắt trầm tư trong chốc lát, liếc mắt nhìn phi công vẫn cứ hôn mê ở một bên, đột nhiên gợi lên khóe miệng nói: "Đi báo cho Lương tam thiếu một tin nếu đã rối loạn, vậy làm nó lại loạn một chút……"

Ôn Duyên gợi lên khóe miệng cười như vậy làm tất cả mọi người không khỏi rùng mình một cái, tuy rằng đối phương tươi cười rất đẹp, chỉ là không lý do khiến cho người cảm thấy lưng rét run…… Ôn Duyên nguyên bản không phải người tính tình tốt sao…… Như thế nào…… Như thế nào ở bên ngoài đi một chuyến liền biến thành như vậy…… *(Jeje: Bị chồng dạy hư =]] Đến bị thượng cũng đã bị rồi thì trên đời này còn thứ gì tiểu thụ không làm được =]])*

Bên trong khu an toàn

"Cậu biết không? Thời điểm lúc trước tang thi mới vừa bùng nổ một tuần, có người ngăn đón đường chúng ta, không cho chúng ta đến khu an toàn! Lúc này mới có rất nhiều đường bị nổ hỏng rồi ngăn chặn! Hiện tại ngẫm lại…… Ai, tạo nghiệt a!"

Gần đây khu an toàn có tình huống tụ thành một cặp quét tuyết, dân quét tuyết này đó phần nhiều cũng là người sống sót không có năng lực đặc thù gì, cho dù dùng dược tề cũng không có đạt được dị năng có tính công kích, hoặc là bản thân không đủ giá trị liên thành để đổi dược tề, ngày thường cũng làm chút việc theo khả năng cho phép kiếm sống, khu an toàn rốt cuộc không có bên ngoài đuổi đi người, bởi vậy bọn họ tuy rằng trong lòng có kiêng kị, nhưng lúc làm việc cũng vẫn sẽ nói chút chuyện rảnh rỗi, đặc biệt ở trong một góc hẻo lánh, lời nói lên càng là không kiêng nể gì.

Nữ nhân bên này mang bao tay vừa nghe bạn của mình nói như vậy, lập tức liền a khẩu khí nói: "Còn không phải sao! Tôi cũng là sáng sớm hôm nay nghe nói! Ai cậu nói đến cùng là ai tàn nhẫn như vậy? Tất cả mọi người đều là mạng người, như thế nào bọn họ những người làm quan đều là mạng, mạng dân chúng thì không phải mạng sao? Không muốn chúng ta tới khu an toàn nói thẳng a! Cần thiết như vậy sao! Quả thực mẹ nó hỗn đản!"

Thời điểm bạn của nàng muốn nói tiếp, từ chỗ ngoặt chỗ đột nhiên đi ra một nữ nhân, nữ nhân này bị mũ khăn quàng cổ che đến kín mít, nhưng thật ra một chút đều không mới lạ mà đi đến bên người hai nàng, phát ra một tiếng cảm thán: "Ai, tôi tìm nửa ngày cũng chưa có người dám đàm luận việc này, cũng mới có hai chị nói. Đã có duyên, tôi nói cho các người a, nhưng đừng nói cho người khác…… Tôi vừa rồi nghe những tên tuần tra lén lút nói, hình như là…… Lương thủ trưởng cho người làm đi."

Bên này hai nữ nhân nhìn người trước mặt mũ khăn quàng cổ võ trang kín mít, lập tức trong lòng liền nổi lên hoài nghi, lẽ ra lần trước còn mới mùa thu, khu an toàn trừ bỏ những thân thích trong nhà quan lớn, có mấy người có thể mặc quần áo mùa đông? Bọn họ tới khu an toàn chính là chạy trốn! Lúc ấy đừng nói quần áo mùa đông, mang thêm cái quần cộc đều là khó càng thêm khó! Huống chi mũ khăn quàng cổ? Nữ nhân này người nào a? Hơn nữa lời này nói rất giống như muốn các nàng cầu nàng nói?

Đối phương giống như cũng là cảm nhận được cảm xúc hai người đối diện, lập tức đem khăn quàng cổ một tầng tầng cởi bỏ, cũng thực tự nhiên đem mũ từ trên đầu tháo xuống, muốn nói trời có bao nhiêu lạnh đi? Sau khi người này tháo mũ từ trên đầu xuống, đều có thể nhìn ra cỗ nhiệt khí từ tóc nàng toát ra, đột nhiên lập tức hạ nhiệt độ, thật đúng là muốn đông chết không hề chuẩn bị.

Hai nữ nhân thấy rõ ràng diện mạo nữ nhân nói chuyện này chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, sau đó liền bình thường. Chỉ là tập trung nhìn vào, tướng mạo nữ nhân đối diện thật sự không tính là đẹp, nhưng cũng đích xác không tính xấu, chỉ là không biết như thế nào, xuất phát từ giác quan thứ sáu của nữ nhân các nàng chính là mạc danh đối với nàng có chút không quá thích, mà nữ nhân đối diện dường như cũng biết, cư nhiên mắt trông mong đem khăn quàng cổ cùng mũ phủng ở trên tay, chớp chớp mắt đối với các nàng cười nói: "Hai vị tỷ tỷ lớn lên xinh đẹp như vậy còn chăm chỉ, ngày mùa đông…… Nhưng đừng để đông lạnh hỏng rồi. Khăn quàng cổ cùng mũ này không thành kính ý, mong rằng vui lòng nhận cho."

Hai người đều là đông lạnh sợ, lập tức tuy rằng tâm sinh nghi lự chính là ở thời điểm này cũng bất chấp nhiều như vậy, đồ cấp lúc này ai không cần?! Một người lấy được nhanh chóng mang lên, nữ nhân bắt được mũ cũng không nhụt chí, nàng còn có bao tay, bạn của nàng còn chưa có đâu, vì vậy vừa giơ tay che lỗ tai bị đông lạnh lại, vừa đối với nữ nhân cho các nàng đồ vật nói: "Cô có chuyện gì sao? Vô sự hiến ân cần…… Còn có cô vừa rồi nói là Lương thủ trưởng cho nổ đường? Cô vẫn nên nói thẳng chuyện đi."

Nữ nhân đối diện rõ ràng tướng mạo thường thường, nhưng bộ dáng nhoẻn miệng cười ngược lại thật đúng là làm nhân tâm nhảy một cái, nhưng thời điểm hai người lại nhìn kỹ, rồi lại cảm thấy đối phương rõ ràng lớn lên còn không xuất sắc bằng mình……

Vài phút sau, hai nữ nhân căm giận mà ném xuống cái xẻng trong tay bước nhanh hướng quảng trường trung tâm khu an toàn chạy tới, mà nữ nhân tiến đến cùng các nàng đáp lời lại vẫn cứ đứng lặng ở nơi đó, nàng lẳng lặng mà nhìn bóng dáng hai nữ nhân, nếu không phải liên tục một tháng mỗi ngày đều có thể nhìn thấy hai nữ nhân này đem đồ ăn trộm đi giấu, chia cho một đứa bé không còn mẹ, nàng cũng sẽ không phí lực còn cho các nàng cái gì khăn quàng cổ mũ.

Lúc này người chịu đem đồ ăn của mình chia cho người khác quá ít, dưới tình huống không tổn hại lợi ích bản thân, rất nhiều người đều làm việc thiện. Nhưng nếu là dứt bỏ đồ vật của mình chia sẻ cho người khác…… Lại có mấy người có thể giống hai nữ nhân kia kiên trì lâu như vậy……

89. Chương 89

Nếu nói mấy ngày hôm trước hướng gió khu an toàn vẫn là thật không minh bạch, như vậy tình trạng hiện nay toàn bộ thế cục cơ hồ là nghiêng về một phía, thời điểm chạng vạng không biết là ai đem một nữ nhân áo đỏ trói ở trên trụ đèn quảng trường khu an toàn, lại đeo trước người nàng một thẻ bài lớn. Trên thẻ bài ghi chuyện ác những năm gần đây Lương Quốc Cung làm, cọc cọc kiện kiện đều bị đánh thứ tự liệt kê ra. Người vây xem mắt sắc, nói đã từng nhìn thấy Lương Quốc Cung cùng nữ nhân này thành đôi nhập đội ở khu an toàn liên tiếp xuất nhập. Tuy rằng mọi người hiện tại nhân tâm hoảng sợ, nhưng sự tình liên quan đến người đứng đầu khu an toàn, cho nên nhân số vây xem đông đảo, tất cả mọi người đều muốn biết trên thẻ bài kia ghi có phải là sự thật, cho dù nữ nhân chỉ mặc chiếc đầm dài màu đỏ rực run bần bật, cũng không ai cảm thấy nàng đáng thương.

"Hừ, thời điểm sống tốt lúc trước khẳng định không nghĩ tới có hôm nay đi…… Chẳng qua thật có thể là nữ nhân này sao? Tuy rằng biết Lương Quốc Cung khẳng định không có khả năng không có bồ nhí, nhưng cũng không thể tìm người như vậy đi……"

nhưng cũng không thể tìm thanh âm nghi ngờ, đích xác, nữ nhân bị trói thật sự tướng mạo thường thường, nếu không phải dáng người thoạt nhìn cũng không tệ lắm, cũng thật không có ưu điểm gì. Hơn nữa mới vừa rồi thời điểm trói là trạng thái hôn mê, hiện nay tiếng ồn xung quanh đem nàng đánh thức, sau khi mở mắt ra nàng sợ hãi đầy mặt, nhưng lúc sau mở miệng cái gì cũng chưa nói ra, chỉ là vẻ mặt hoảng sợ điên cuồng lắc đầu. Mọi nghười vây xem chỉ cho rằng nàng chịu kinh hách, nhưng một nữ nhân tướng mạo thường thường như vậy, thật sự có thể là bồ nhí của Lương Quốc Cung?

"Không cần hoài nghi! Nữ nhân này tôi đã thấy! Nàng ở ngay trong biệt thự! Nàng nếu không phải bồ nhí Lương Quốc Cung, như thế nào có thể ở lại ở đàng kia?! Nếu là người nhà những người khác, sao có thể sẽ giống như bây giờ còn chưa có người quản?! Tôi xem tám phần chính là có người thay chúng ta trừ ác! Đem nàng trói ở chỗ này lại đem chuyện ác của Lương Quốc Cung vạch trần! Xem hắn còn có thể diện gì đối với chúng ta xen vào!"

Người nói chuyện đã từng là một thành viên đội tuần tra khu biệt thự kia, nhớ tới chính mình đã từng chẳng qua trong một lần tuần tra nhìn nữ nhân váy đỏ này nhiều vài lần, ngày hôm sau đã bị Lương Quốc Cung đuổi khỏi đội tuần tra không nói, ngay sau đó vợ liền cùng một dị năng giả khác bổ trốn! Kêu hắn như thế nào có thể không hận! Thấy nữ nhân váy đỏ này bị trói trên đèn, thù mới hận cũ cùng nhau tính, hắn sao có thể không xúc động phẫn nộ!

"Đúng! Trả lương thực cho chúng ta!! Trả nguồn nước cho chúng ta!! Các người ăn được uống tốt sống an lành!! Tới bồ nhí cũng đưa tới khu an toàn!! Quả thực không biết xấu hổ!!"

Có người nói lời kịch liệt khiến cho mãnh liệt đáp lại! Trong lúc nhất thời quảng trường tao loạn một đoàn. Gần nhất người sống sót đích xác không thiếu lần chịu áp bách của Lương Quốc Cung, bọn họ nguyên bản liền tính không phải mỗi ngày ăn đến căng bụng, nhưng khu an toàn cũng cho ăn no, huống hồ bọn họ cũng không phải ăn không trả tiền lấy không, như thế nào không được đồ vật tương ứng với lao động trả giá của chính mình? Nhưng Lương Quốc Cung chính là nói vì kế lâu dài của khu an toàn, không thể ánh mắt thiển cận không vì tương lai tính toán, cứng rắn đem lượng cơm bọn họ ăn giảm xuống chỉ bằng một phần ba trước đó! Nhưng trên thẻ bài này rõ ràng viết Lương Quốc Cung trung gian kiếm lời túi tiền riêng, muốn độc chiếm sinh kế của mọi người!

Không chỉ có như thế, bọn họ hiện tại mỗi người một ngày chỉ phát một lọ nước dùng để uống! Tuy rằng biết nước này có không dễ dàng, chỉ là cấp trên khu an toàn mỗi ngày đều là lấy từ tuyết a! Bọn họ trong lén lút không thể lấy nước tuyết, thế nhưng cấp trên khu an toàn lại lấy nước tuyết phân phát cho bọn họ! Đã có biện pháp dùng nước tuyết an toàn, vì cái gì không đem phương pháp nói cho dân chúng đâu? Bộ dáng này cùng biến tướng giam lỏng có cái gì khác nhau?! Chẳng phải là rõ ràng không cho bất luận kẻ nào rời đi khu an toàn tìm đường mưu sinh khác sao? Tất cả mọi người ở trong lòng đối với Lương Quốc Cung sinh ra bất mãn cực đại! Càng không cần nói hiện nay có người đem bồ nhí hắn bắt lại trói trên quảng trường, còn đem chuyện ác hắn làm cọc cọc kiện kiện nêu ví dụ!

"Tôi còn nghe nói lần này nguyên bản Lương tam thiếu phái người ra ngoài kiếm lương thực cho chúng ta! Là Lương Quốc Cung trộm phái người đi đem đám người kia tiệt hạ! Hắn hiện tại độc tài quyền to, đến Lương tam thiếu cũng chưa thể thay chúng ta nói chuyện! Nhưng nhiều ngày như vậy, cũng không thấy hắn lấy lương thực ra a?! Hắn đây là rõ ràng mặc kệ chúng ta chết sống a!"

"Các người nói đây đều là một ít chuyện!! Tôi ngày hôm qua còn nghe người ta nói, lúc trước ngăn trở chúng ta không cho chúng ta thuận lợi tới khu an toàn, chính là Lương Quốc Cung hắn! Hắn phái quân đội

đem người cho nổ đường chúng ta! Sau đó làm chúng ta dù lái xe cũng không dễ dàng chạy tới, hắn đây là rõ ràng cấp cho những quan lớn phú thương cùng những dị năng giả bẩm sinh đó sáng tạo cơ hội! Tay động khôn sống mống chết đi! Dân chúng bình thường ở trong mắt hắn, cùng với tang thi cũng không khác nhau!"

"Thảo trứng hắn!! Quả nhiên là hắn!!! Nếu không phải bởi vì hắn!!! Nhà của chúng ta như thế nào rơi vào nông nổi hôm nay!!Lương Quốc Cung!! Ngươi tên cặn bã này!! Ngươi mẹ nó ra đây cho chúng ta!!! Ra đây!!!"

"Đúng!! Lương Quốc Cung ngươi không xứng quản chúng ta!! Dù sao hiện tại tất cả mọi người đều không có cách nào sống tốt!! Chúng ta không sợ!! Ngươi lăn ra đây!!! Lăn ra đây!!"

Thanh âm chửi bậy trên quảng trường hết đợt này đến đợt khác, trong lúc nhất thời Lương Quốc Cung mất hết nhân tâm! Dân chúng cảm xúc kịch liệt vây quanh ở quảng trường trung ương cùng kêu lên hô to, càng có người hô lên dù sao sớm muộn gì cũng chết, bọn họ cũng không sợ hô to đem tang thi đưa tới ngôn luận! Ngôn luận này được kịch liệt đáp lại! Nhiều người đồng thời kêu, muốn chết cũng cùng ác quan không màng sống chết bọn họ cùng chết, cũng không tính oan!

Bên trong phòng Lương Kiến Quốc

Lương Gia Minh ngồi ở mép giường Lương Kiến Quốc sắc mặt nhàn nhạt, bí thứ đắc lực nhiều năm qua của Lương Quốc Cung Lý Minh, trán đổ mồ hôi hướng Lương Kiến Quốc hội báo. Người sống sót bên ngoài thị uy càng ngày càng nhiều, thậm chí có rất nhiều dị năng giả cũng gia nhập đội ngũ bọn họ, nhóm dị năng giả không có kêu to, chỉ là đứng đằng trước dân chúng, chống đỡ không cho quân đội sơ tán những dân chúng đó, này không thể nghi ngờ là không tiếng động uy hiếp!

Lương Kiến Quốc nhắm mắt lại cánh mũi không ngừng mấp máy, thoạt nhìn là ẩn nhẫn cảm xúc phi thường mãnh liệt gì đó, Lý Minh cũng không nghĩ tới sự tình sẽ phát triển đến nước này! Hắn tuy rằng biết Lương Quốc Cung gần đây hành động không an phận, nhưng Lương Kiến Quốc không nói hắn cũng chưa bao giờ dám chủ động đề cập chuyện phương diện này. Rốt cuộc Lương Kiến Quốc đối với Lương Quốc Cung có nhiều tín nhiệm, chỉ cần có mắt đều thấy được. Đến lời nói con trai ruột mình về Lương Quốc Cung còn không tin, huống chi là một bí thư như hắn.

"Gia Minh a."

Lương Gia Minh nhìn Lương Kiến Quốc nằm trên giường vẫn luôn nhắm mắt lại, hắn trầm mặc một giây, vẫn là ở trong lòng thở dài, nói: "Ân, ba."

Nhi tử rõ ràng cảm xúc không tốt đáp lại Lương Kiến Quốc lại như thế nào nghe không hiểu? Bất quá hắn đa mưu túc trí, mở to mắt sau trên mặt cũng không có bất luận cảm xúc gì, tiêu chuẩn hỉ nộ không hiện ra sắc. Liền Lý Minh nhiều năm làm việc bên người hắn cũng nói không nên lời lúc này Lương Kiến Quốc là tâm tư như thế nào, huống chi Lương Gia Minh.

(Jeje: Khúc trên qt ghi Lý Minh là bí thư của Lương Quốc Cung, xuống dưới lại bảo Lý Minh làm việc nhiều

năm bên người Lương Kiến Quốc @@. Không biết tác giả có ghi lộn tên không hay còn ý gì khác)

Tuy rằng Lương Kiến Quốc là nằm ở trên giường, nhưng Lương Gia Minh mạc danh cảm giác được loại áp bách Lương Kiến Quốc trên người sinh ra đã có sẵn, cảm giác áp bách này từ khi Lương Kiến Quốc sinh bệnh tới nay, hắn đã thật lâu không có cảm nhận được. Hắn hơi hơi rũ xuống đôi mắt, không cùng đối phương đối diện, thoạt nhìn cũng là vẻ mặt bình tĩnh.

"Biết ta vì cái gì tìm con lại đây sao."

"…… Ba." Ở trước mặt Lương Kiến Quốc, Lương Gia Minh rốt cuộc vẫn là không muốn quá mức xa lạ, bởi vậy hắn làm như không khống chế được chính mình mà nhăn lại lông mày. Vì cái gì, còn không phải là vì Lương Quốc Cung? Một chiêu cờ này thật vất vả mới hạ được tới bước này, hắn biết là nhất chiêu hiểm cờ, nhưng cơ hội này bỏ lỡ không biết phải chờ bao lâu! Nếu lúc này Lương Kiến Quốc còn tin Lương Quốc Cung, kia hắn thật sự liền quá thất vọng rồi……

Nghĩ đến đây, Lương Gia Minh nâng lên mắt cùng Lương Kiến Quốc đối diện, trong mắt hắn có lạnh lùng không muốn cùng phản đối, thoạt nhìn thật sự không giống ánh mắt đối với phụ thân của mình, chỉ là sâu trong chỗ kia, rồi lại hỗn loạn một ít khâm phục cùng nhu mộ bị hắn cố tình che dấu, nếu không nhìn kỹ, thật sự nhìn không ra tới.

Lương Kiến Quốc thật sâu mà nhìn thoáng qua Lương Gia Minh lúc sau mới thu hồi ánh mắt, hắn nhắm lại mắt, khẽ thở dài một cái, không biết có phải hay không ảo giác của Lương Gia Minh, hắn thế nhưng cảm thấy Lương Kiến Quốc cười.

"Con làm thật tốt."

Bốn chữ này làm Lương Gia Minh hoàn toàn ngốc, hắn nguyên bản cho rằng, sự tình tới tình trạng này rồi, Lương Kiến Quốc ở ngay lúc này kêu hắn lại đây đơn giản là lớn tiếng huấn mắng hắn một đốn, nghiêm trọng chút có khả năng trực tiếp liền không nhận hắn đứa con trai này. Hắn biết đối phương cho dù không có chứng cứ chuyện này là hắn làm, nhưng tâm lý cũng là gương sáng, nhưng hắn trăm triệu không nghĩ tới, Lương Kiến Quốc cư nhiên nói một câu như vậy,nếu hắn phân không rõ đây là lời nói giận hay là nói thật kia quá cười người, hắn thực xác định! Lương Kiến Quốc giờ này khắc này nói chính là nói thật mà không phải nói giận! Chỉ là như thế nào sẽ……

"Sự tình hắn làm những năm gần đây ta không phải không biết. Chỉ là đại ca con tính cách quá mức ôn hoà hiền hậu, nhị ca con tuy rằng tính cách thích hợp, nhưng hắn vô tâm đi con đường này, nếu hắn không muốn, ta tuyệt đối sẽ không cưỡng bách. Con tuy rằng tính cách thích hợp, chính mình cũng nói thẳng muốn đi con đường này, nhưng con khi đó tuổi còn nhỏ, tâm tính không chừng, ta tự nhiên sẽ không nhiều lời. Nhưng bất luận con về sau có đi con đường này hay không, nếu ta bên ngoài cùng Quốc Cung xé rách mặt, liền tính vặn đổ hắn, thế cục quan hệ rắc rối phức tạp, nếu đưa tới nhớ thương, đối với tương lai con lại thật sự không có bất luận chỗ tốt gì. Rốt cuộc hắn là em trai ta, là chú ruột của các con. Trước kia ta che chở các con, không ngại đến ích lợi của hắn, hắn cũng không đạo lý thương tổn các con. Nhưng hiện tại thế cục không giống, ta già rồi, thân thể không được. Hai anh trai con lại ở bên ngoài, đừng nói bảo ta giúp con một tay, tình huống hiện tại này, bọn họ chỉ cần còn bình an tồn tại, ta liền cảm thấy mỹ mãn……"

Lương Kiến Quốc nói làm Lương Gia Minh rung động hồi lâu, những lời này Lương Kiến Quốc chưa từng có nói qua với hắn! Hắn càng chưa từng suy nghĩ qua! Không, không phải không nghĩ tới…… Là căn bản không dám nghĩ……

"Cho nên tại loại thời điểm này, ở khu an toàn, ta chỉ có thể là một lão hồ đồ! Như vậy mới có thể làm con nhanh chóng mà trưởng thành! Ta ra tay giúp con vặn ngược hắn một cái cũng không khó khăn! Thậm chí nhẹ nhàng đến mức có thể nói là đóng cửa đánh chó! Chỉ là ta có thể giúp con vặn ngược hắn, thậm chí vặn ngã xuống một kẻ e ngại người của con! Chỉ là hài tử…… Ta sợ là sống không đến ba bốn năm, thậm chí nếu năm sáu kẻ xuất hiện cùng lúc……"

Lương Kiến Quốc nghiêng đầu nhìn Lương Gia Minh ngồi ở một bên thế nhưng hốc mắt đỏ lên, hắn cũng cảm thấy cái mũi lên men, chỉ là lại cảm thấy ngực chưa bao giờ từng có thông thuận cùng nhẹ nhàng, "Hài tử a, chỉ có thời điểm chính con có được loại năng lực này, mới thích hợp đi ngồi ở vị trí trên. Nếu chính con không có loại năng lực này, liền tính ta muốn cho con ngồi ổn, chỉ sợ cũng sẽ suốt ngày hoảng loạn, đến chết đều không thể nhắm mắt!"

Lương Gia Minh chưa bao giờ nghĩ tới Lương Kiến Quốc cư nhiên đối với hắn có loại khổ tâm này! Mấy ngày nay tuy rằng hắn cũng thường thường đến thăm Lương Kiến Quốc, nhưng mắt thấy đối phương lo lắng người sống sót khu an toàn như thế, cũng không đem sự tình đám người Tạ Sâm bọn họ có khả năng mang lương thực về nói ra. Bởi vì hắn lo lắng đối phương đem chuyện này nói cho Lương Quốc Cung, đến lúc đó, một chiêu cờ này đi không được.

Lại nghĩ đến chính mình mấy ngày nay tới giờ ba lần bốn lượt đối với bố trí phòng vệ của Lương Kiến Quốc bất mãn, Lương Gia Minh nhất thời hối hận tự trách tới cực điểm, há mồm rồi lại không biết nên nói từ đâu, Lương Kiến Quốc trong lòng biết tâm tình nhi tử, cười dò vươn ra bàn tay. Lương Gia Minh rốt cuộc nhịn không được, đôi tay khép lại mà cầm thật chặt tay Lương Kiến Quốc vươn ra kia, hắn nhìn đôi mắt rốt cuộc hiện ra từ ái của Lương Kiến Quốc kia, rung động nhẹ gọi một tiếng "Ba, thực xin lỗi……"

Lương Quốc Cung cười lắc đầu, phụ tử hai người bắt tay tương vọng, đều là hồng hốc mắt, lại là hết thảy đều không nói gì.

90. Chương 90

Quan hệ đóng băng của Lương Gia Minh cùng Lương Kiến Quốc hai người cứ như vậy tan rã, bầu không khí giữa hai cha con ấm áp hòa hợp, nhưng Lương Quốc Cung lại không được tốt như vậy.

Trên quảng trường quần chúng tiếng hô rung trời, cơ hồ thật sự có loại xu thế có đưa tang thi gọi tới cũng không quan tâm! Bọn họ vây quanh nữ tử áo đỏ cao thịnh nộ mắng chỉ trích, thậm chí đã có cảm xúc không xong quần chúng hướng phía mặt nàng phun nước miếng! Từ chỗ cao nhìn xuống, quần chúng vây quanh nử tử áo đỏ đó khoảng cách càng ngày càng ngắn, mắt thấy liền có xu thế sắp bao phủ! Nhưng hiện tại ai không biết tình thế có bao nhiêu loạn! Nếu thật sự lại không ai vì nử tử này cầu tình! Nói không chừng nàng sẽ rơi vào kết cục so với chết còn khó coi hơn!

"Anh câm miệng cho tôi! Còn chưa cút trở về!" Lương Thục Phượng có bao giờ chịu qua loại tức giận này? Còn chưa phản ứng lại sao thành thế này, đại danh Lương Quốc Cung đã bị người cấp đến quảng trường! Không chỉ có như thế, bên ngoài ầm ĩ tiếng la quần chúng oanh động như thế, nàng chính là dù không muốn nghe thấy, chỉ có điều khu biệt thự này ngay bên cạnh quảng trường, nhà bọn họ ngay tại trung tâm khu an toàn, sao có thể nghe không được! Hơn nữa notebook Lương Quốc Cung còn chiếu liên tiếp máy theo dõi quảng trường bốn phía, lúc này người trên quảng trường chửi bậy kêu gọi như thế nào, hình ảnh bọn họ từ màn hình nhìn tới được, thanh âm, cơ hồ là vây quanh phòng ở bọn họ xuyên thấu truyền đến! Che lại lỗ tai đều cảm thấy ong ong!

Đã tại thời điểm này! Mắt nhìn nữ tử áo đỏ bị mọi người vây công, Lương Quốc Cung cư nhiên còn muốn phái người đi cứu nàng! Không chỉ có như thế, hắn cư nhiên còn vẻ mặt tức giận muốn tự mình ra mặt giải quyết chuyện này! Quả thực là ngu xuẩn đến cực điểm! Quả thực là hết thuốc chữa hỗn trướng!!

Lương Quân em gái Lương Thục Phượng gần đây tới nhà bọn họ làm khách nhiều lần, ai ngờ hôm nay lại đây, lúc trước còn êm đẹp gió êm sóng lặng, lúc này cư nhiên chỉnh ra như vậy! Liền tính biết Lương Quốc Cung ngày thường không bị kiềm chế, nam nhân vừa vặn có địa vị cao sao có thể kiểm điểm được? Nàng chỉ là không nghĩ tới, việc nhỏ như vậy cư nhiên tạo thành nhược điểm nghiêm trọng như thế! Thấy Lương Thục Phương cực kỳ tức giận, cư nhiên toàn thân đều tức giận run rẩy, nàng nhanh chóng đứng lên giữ chặt cái tay Lương Thục Phượng đang chỉ vào Lương Quốc Cung, tiểu tâm ôn thanh khuyên nhủ: "Tỷ tỷ, ngàn vạn đừng tức giận hỏng thân thể, tỷ phu cũng chỉ là lập tức luống cuống đầu trận tuyến, lúc này chúng ta nên bình tĩnh chút, đừng nghe lời tiểu nhân nói!"

Một tiếng khuyên bảo này quả nhiên có chút tác dụng, không sai, thật là không thể nghe theo lời tiểu nhân nói, nữ nhân kia tuyệt đối không thể là tự nguyện đứng ra, rốt cuộc là ai một tay thúc đẩy chuyện này…… Đầu óc Lương Thục Phượng chậm rãi bình tĩnh xuống, hô hấp kịch liệt phập phồng cũng từ từ rất nhiều. Lương Quốc Cung vừa rồi bị Lương Thục Phượng bạo nộ hoảng sợ, từ sau khi Lương Thục Phượng có dị năng hệ hỏa, hắn thật là chưa bao giờ cùng đối phương khởi xướng xung đột, vừa rồi nhất thời tình thế cấp bách, hắn cư nhiên đem phương thức ở cùng nàng trước mạt thế xách ra tới dùng, trước kia hắn là hoàn toàn làm lơ cảm thụ Lương Thục Phượng, hiện tại hắn mới nhớ lại kiêng kị cũng đề phòng đối với vợ mình sau mạt thế.

Thấy hai người đều hơi chút bình tĩnh, Lương Quân lúc này mới cũng nhẹ nhàng thở ra, sau đó cứng rắn lôi kéo Lương Thục Phượng ngồi trên sofa, rót chén nước cho nàng xong, ôn thanh nói: "Tỷ tỷ chị đừng nóng giận, còn không phải là một nữ nhân sao. Tỷ phu vừa rồi chỉ là ngại mặt mũi, lúc này nghĩ thông rồi, đương nhiên sẽ không đi cứu. Lúc này nếu như đi cứu người, không phải chứng thực lời đồn bên ngoài sao? Lời đồn cũng chỉ là lời đồn thôi, kêu dù lớn tiếng cũng chỉ có ngốc tử mới tin. Nói nữa, hiện tại thế cục loạn như vậy, ai sẽ vì nữ nhân như vậy dính đến một thân tanh đâu, tỷ phu anh nói có phải hay không."

Lương Quốc Cung cúi đầu không nói lời nào, không ai biết hắn suy nghĩ cái gì, Lương Thục Phượng thấy bộ dáng này của hắn, lập tức càng là khó thở! Hai người bọn họ đều họ Lương, đều nói người cùng họ mấy trăm năm trước cùng chung một nhà! Nhưng như thế nào Lương gia bọn họ cho ra được thứ như Lương Quốc Cung vậy! Thời điểm thịnh thế trước kia nàng không có biện pháp, hiện tại nàng có dị năng hệ hỏa, càng thêm nhìn ra tới người nam nhân đối diện này là bùn nhão trét không lên tường (*) như thế nào! Thời điểm ngày thường ngược lại không có gì, nhưng sắc tâm một khi dâng lên, quả thực chính là cái đồ con lợn!!

(*) Ý chỉ không có tài cán gì

Nghĩ đến đây, Lương Thục Phượng nhìn chằm chằm nữ nhân trên màn hình, trong ánh mắt xẹt qua một đạo tàn nhẫn. Thịnh thế cũng được, mạt thế cũng thế, Lương Quốc Cung gặp dịp thì chơi nàng thấy được nhiều, nhưng vì một nữ nhân rối loạn như vậy, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy! Nữ nhân này…… Nàng là trăm triệu lần không được giữ!!!

Thời điểm nàng đang nghĩ, nên dùng biện pháp như thế nào cho người mau chóng đem nữ nhân này giết chết, không đến mức nữ nhân này đến lúc đó nói ra cái gì bất lợi đối với Lương Quốc Cung, phía Đông Nam quảng trường đột nhiên đã xảy ra đột biến! Mấy hán tử vạm vỡ túm lấy một nữ nhân đầu tóc rối bù, thẳng tắp mà hướng tới chỗ nữ nhân áo đỏ bị trói mà đến, nữ nhân đầu tóc tán loại kia giãy giụa không biết nói cái gì, tiếng hô trên quảng trường ngược lại càng thêm kịch liệt, mà Lương Quốc Cung liếc mắt nhìn nữ nhân trên màn hình, sắc mặt lại là biến đổi!

Lương Thục Phượng thấy đối phương phản ứng như thế, lập tức liền minh bạch sao lại thế này! Một nữ nhân áo đỏ còn chưa đủ! Đây là người liên lụy thứ hai!! Lương Thục Phượng giận đến độ trước mắt biến thành màu đen tay phải không ngừng run, nàng cơ hồ là không hề nghĩ ngợi, cầm lấy ly nước trên bàn hướng Lương Quốc Cung hung hăng mà ném qua!

Hình Nhị đứng ở giữa một đám người, nhìn Trần Lâm bị hai đại hán trói bên cạnh nữ nhân áo đỏ, hắn cẩn thận mà nhìn nhìn nữ nhân áo đỏ bị trói trên cột, rồi sau đó ánh mắt liền dừng ở trên người Trần Lâm một bên không ngừng giãy giụa. Liếc mắt nhìn Tống Minh Viễn bên cạnh, Hình Nhị tấm tắc lên tiếng nói: “Xem bộ dáng này của nàng, người anh em anh đúng là ngoan (*) hạ tâm.”

(*) Ngoan: ngoan độc, tàn nhẫn

Tống Giai Thiến bên cạnh Tống Minh Viễn ánh mắt trầm xuống, gắt gao mà nhìn chằm chằm Trần Lâm không ngừng giãy giụa, ngữ khí đông lạnh chưa bao giờ từng có, “Việc này tuy rằng đại ca cũng đồng ý, nhưng lại là tôi an bài. Trước không nói nàng nhận thức đại ca tôi căn bản là một hồi thiết kế của Lương Quốc Cung! Nàng đầu tiên hại chết đại tẩu tôi còn chưa đủ, đến một nữ hài tử như Linh Linh nàng cũng không chịu buông tha! Nàng không chỉ muốn mạng Linh Linh, trước khi muốn mạng nàng, nàng thậm chí còn muốn hủy hoại cả người Linh Linh! Nàng quả thực là không cho Linh Linh chết không nhắm mắt nàng không cam lòng a! Nàng tận tâm tận lực hại người Tống gia tôi lẫn lộn huyết thống Tống gia, không cho nàng nếm thử tư vị vạn người phỉ nhổ sống không bằng chết, trong lòng tôi đây, thật sự là rất băn khoăn!”

Thời điểm Tống Giai Thiến nói “hủy hoại cả người Linh Linh”, Tống Ninh Ninh làm như nhớ tới cái gì gắt gao mà nhắm mắt lại dựa vào trong lòng ngực Tống Giai Thiến, loại phản ứng này của Tống Ninh Ninh làm Tống Giai Thiến càng là đau lòng, liền tính hiện tại Tống Ninh Ninh có thể quang minh chính đại xuất hiện ở trước mặt mọi người vui vẻ nói chuyện, nhưng loại trải qua này sao có thể nói quên liền đã quên? Đối với một nữ hài tử mà nói, đây là thương tổn cùng bóng ma lớn đến cỡ nào! Không lập tức lấy mạng Trần Lâm, quả thực cũng đã xem như phá lệ nhân từ cùng khai ân!

Trong mắt người ngoài nhìn vào chỉ cảm thấy Tống Ninh Ninh là sợ cực kỳ mới có phản ứng như vậy, người biết nội tình trong lòng lại đều rõ ràng, Tống Giai Thiến nói tuy rằng tàn nhẫn chút, nhưng nếu việc này phát sinh trên người thân nhân mình, bọn họ nghĩ tới phản ứng của mình, hẳn là cũng không nhân từ bao nhiêu so với Tống Giai Thiến.

Tạ Sâm đạm mạc mà nhìn hai đại hán mạnh mẽ oai phong phía trước tự thuật sự tích của Trần Lâm, mọi người thế mới biết Trần Lâm mới là lão đại "bồ nhí" của Lương Quốc Cung! Cùng nàng so sánh với, nữ nhân áo đỏ kia thật sự là tiểu bối!

Vì thế mọi người lại đem đầu mâu từ trên người nữ nhân áo đỏ chuyển hướng về phía Trần Lâm, loại chuyển hướng này cơ hồ không có địa phương nào đáng giá cho người chú ý, nhưng Lương Quốc Cung lại là thở dài nhẹ nhõm một hơi, bởi vì hắn biết Trần Lâm vô luận như thế nào đều sẽ không nói điều bất lợi đối với hắn, rốt cuộc Trần Lâm cùng hắn có đứa con trai, vì đứa con trai này, Trần Lâm cũng sẽ không, càng không dám. Còn không chờ hắn đem khẩu khí này thả khỏi ngực, hình ảnh Lương Gia Minh cư nhiên mang theo một đợt người chậm rãi từ trong đám người đi ra! Hắn mắt thấy âm thanh quần chúng lập tức chuyển hướng về phía hướng Lương Gia Minh, cơ hồ không người không kêu hắn đại nghĩa diệt thân, Lương Quốc Cung một hơi không hít nổi, thiếu chút nữa ngất xỉu đi!

Hắn là vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới! Hôm trước rõ ràng hai cha con kia đều bệnh không xuống nổi giường! Như thế nào hôm nay Lương Gia Minh liền sắc mặt hồng nhuận đi tới quảng trường! Có bệnh nào nằm trên giường hai ngày không xuống nổi sắc mặt lại hồng nhuận sao! Nghĩ đến đây, Lương Quốc Cung thầm mắng chính mình nhất thời đại ý!

Lương Gia Minh nghe tiếng hô quần chúng rung trời, bên trong rất có ý thảo phạt, mặt hắn lộ vẻ hổ thẹn lại ngữ khí khổ sở mà thở dài, người bên cạnh hắn lập tức ý bảo ý bảo mọi người an tĩnh, quả nhiên Lương tam thiếu xa cách nhiều ngày rốt cuộc lộ diện, tất cả mọi người trong nháy mắt không còn tiếng động.

"Tôi biết mọi người hiện tại cảm xúc tương đối kích động, nhưng hy vọng mọi người bình tĩnh một chút, xin nghe tôi nói vài câu." Lương Gia Minh vô dụng khuếch đại âm thanh loa, chỉ là lời hắn nói thanh âm không lớn, lại rành mạch truyền tới lỗ tai mỗi người, thanh âm này ngay cả quần chúng bên ngoài nhất cũng cũng cảm giác còn ở sườn tai, mọi người ở đây vô thầm giật mình! Bởi vì bọn họ trước nay không nghe nói qua Lương tam thiếu có dị năng a?

"Trước đừng giật mình, nói không chừng là uống dược tề có thể đạt được dị năng kia……" Trong đám người quả nhiên có khe khẽ nói nhỏ.

"Này còn phải hỏi? Hắn nếu lúc trước có dị năng, sẽ không bị Lương Quốc Cung lão đông tây kia nhốt lại nhiều ngày như vậy! Không nghe nói sao? Lương Quốc Cung đem hắn nhốt lại còn nói với bên ngoài Lương tam thiếu bị bệnh! Quả thực là thân thích heo chó không bằng! Các người nhìn xem mấy ngày nay Lương Quốc Cung đem khu an toàn chúng ta lăn lộn thành cái dạng gì? Lương tam thiếu nếu có năng lực, đã sớm không bị vậy! Còn có, phía trước dị năng giả trong đội ngũ chính là có người sau khi dùng dược tề, tuy rằng dị năng thức tỉnh rồi, nhưng nửa tháng liền chết bất đắc kỳ tử…… Tuy rằng còn có rất nhiều người nói là tung tin vịt, nhưng cũng có một bộ phận không dám dùng a…… Tôi phỏng chừng Lương tam thiếu cũng là một trong số không muốn dùng đi…… Rốt cuộc thân phận hắn ở đó…… Chỉ là hiện tại hắn vì ra chủ trì cục diện cho chúng ta, cư nhiên cũng dùng……"

Bên kia Lương Gia Minh vẻ mặt tự trách bộ dáng thẹn thùng thay mặt nhị thúc mình hướng mọi người cầu tình, bên này liền có người nói Lương Gia Minh làm hết thảy đều là vì khu an toàn. Trong đám người lập tức có tiếng nghị luận nho nhỏ, phía sau đám người, có một nữ nhân võ trang hạng nặng mũ khăn quàng cổ, nàng đầu tiên là xem xét liếc mắt một cái Lương Gia Minh ở chính giữa phát ngôn, lại nhìn người sống sót bên kia đang bị Lương Gia Minh cảm động không thôi, trong lòng thầm than Lương Gia Minh này quả nhiên là người có thủ đoạn, chính mình không có nhìn lầm, tiện đà liền đem ánh mắt dừng lại ở trên người

nữ nhân giữa quảng trường vẫn cứ vẻ mặt hoảng sợ lắc đầu không thôi.

Nàng nhìn mắt cá chân nữ nhân lộ ra sau chiếc váy đỏ, rồi sau đó cúi đầu nhìn làn váy màu đỏ lộ ra tới dưới áo khoác của mình, Điền Tâm chậm rãi gợi lên khóe miệng, dùng ánh mắt lạnh băng nhìn về phía khu biệt thự láng giềng gần bên phải phía trước quảng trường. Tất cả mọi người không biết, mười hai năm trước sau một hồi tai nạn xe cộ, cha mẹ nàng, đều chết dưới bánh xe Lương Quốc Cung say rượu, nhưng Lương Quốc Cung ỷ vào thân phận liền tìm tài xế thế thân, còn đem trách nhiệm rõ ràng thuộc về bọn họ cứng rắn chế tạo một hiện trường giả vu hãm cho cha nàng. Trận tai nạn này đối với người nhà bọn họ nói tới không thể nghi ngờ là có tính chất huỷ diệt đả kích, trong một đêm tổ mẫu trúng gió, ông ngoại cũng một bệnh không dậy nổi.

Nguyên bản tổ phụ cùng bà ngoại sớm qua đời, hai lão nhân lại đều là con một, nàng lúc ấy chỉ có mười sáu tuổi, đáng giận nhặt về một cái mạng lại không cách nào thay phụ mẫu của chính mình báo thù. Chính là nữ nhân bị trói ở cột đèn này, nàng năm đó thay thế Lương Quốc Cung ném cho người nhà bọn hắn một ngàn đồng, tư thái người phía trên, nói nếu là không cần này một ngàn, vậy một phân tiền đều không có…… Tuy nói khi đó tiền so với giờ có giá hơn, nhưng một ngàn đồng cũng tương đương với hai tháng tiền lương của cha mẹ nàng khi đó. Đối phương cư nhiên cho rằng này một ngàn đồng này, liền cư nhiên có thể mua được tánh mạng hai người…… Nếu bọn họ lúc ấy chẳng quá phận như thế, nàng còn không đến mức hận như vậy!

Nghĩ tới đủ chuyện lúc trước, Điền Tâm nắm chặt nắm tay nhìn chằm chằm nữ nhân bị trói trên quảng trường, nếu không phải lúc sau tìm chết gặp sư phụ truyền thụ nàng môn công phu này, nàng khả năng đời này đều tiếp cận không được Lương Quốc Cung, càng không cần nói có thể thay cha mẹ tổ mẫu cùng ông ngoại báo thù rửa hận! Chỉ cần có thể báo thù cho cha mẹ, nàng căn bản không để bụng dùng thủ đoạn gì! Diễm công thì như thế nào? Chẳng sợ thấp kém chút, nàng cũng không ngại.

Có điều buồn cười chính là…… Mười mấy năm sau lại tương ngộ, chính mình sau khi lớn lên lại cùng nữ nhân ném tiền năm đó có vài phần tương tự như vậy…… Chỉ là nữ nhân này đã hoa tàn ít bướm, vừa vặn tài bảo trì lại là không tồi, hóa trang lại rồi thay cho chiếc váy đỏ dài giống như đúc ngày thường nàng mặc, như vậy thoạt nhìn, liền chính nàng cơ hồ phân biệt không rõ…… Này quả thực là ông trời đang giúp nàng! Lương Quốc Cung, không cho ngươi trơ mắt nhìn hết thảy ngươi có được từng chút một mất đi, làm sao có thể giảm bớt hận ý đáy lòng ta!

"Tôi cũng biết…… Về mặt trái của nhị thúc tôi nghe đồn thật sự là rất nhiều, mọi người một chốc một lát không tin tôi giải thích, tôi cũng chỉ có thể thay hắn hướng các vị thỉnh tội…… Chỉ là có chút sự tình trước mắt còn chưa có nơi nương tựa theo, tôi khẩn cầu các vị không cần kích động như vậy, nhị thúc hắn đến rốt cuộc là chú ruột tôi, tôi như thế nào có thể nhìn thân nhân taôihãm sâu bên trong nước lửa này!"

Lương Gia Minh giải thích càng ngày càng tình ý chân thành, cơ hồ tất cả mọi người ở đây cảm thấy Lương tam thiếu thật sự là quá rộng rãi quá nhân từ! Lương Quốc Cung đối với hắn như vậy, hắn cư nhiên còn ra mặt vì Lương Quốc Cung cầu tình! Bất luận việc này là hắn phát ra từ thiệt tình hay chỉ là diễn trò, bất luận là loại nào, hắn làm như vậy không thể nghi ngờ là đối với chính mình không có một chút chỗ tốt! Lương tam thiếu này thật sự là quá mềm lòng!

Nhóm người sống sót nghĩ vậy, nhưng Ôn Duyên lại không cho rằng như vậy, Hắn chậm rãi gợi lên khóe miệng, Lương tam thiếu này quả nhiên thủ đoạn hàng đầu, nếu không phải Tạ Sâm, hắn cũng sẽ cho rằng đối phương là uống dược tề dị năng, chỉ tiếc, cũng không phải…… May mắn hắn lúc ấy nhớ tới Tạ Sâm lúc

ấy nói…… Hắn nói Lương tam thiếu không phải loại người hồ đồ. Loại lời nói này Tạ Sâm rất ít nói, hắn nếu nói Lương tam thiếu không hồ đồ, vậy đại biểu Lương tam thiếu thực thông minh. Hơn nữa Tạ Sâm cũng đề cập tới Lương Kiến Quốc, vậy thuyết minh đến Tạ Sâm cũng cho rằng Lương Kiến Quốc sẽ không trơ mắt nhìn Lương Quốc Cung khi dễ con trai mình.

Nếu Tạ Sâm đều cho là như vậy, kia bọn họ đương nhiên muốn nhìn chuẩn thời cơ nắm lấy cơ hội, giúp đỡ Lương Gia Minh nắm chặt cái gân quan trọng nhất của khu an toàn, chỉ cần Lương tam thiếu đủ thông minh, tự nhiên biết nên làm như thế nào.

Chỉ là hắn tuy rằng từ hôm qua trong lúc thương định đoán được một ít quá trình, nhưng lại không nghĩ tới Lương Gia Minh này cư nhiên sẽ chính mình đứng ra thay Lương Quốc Cung nói chuyện, lại còn nói tình ý chân thành như vậy, lo lắng thẹn thùng như vậy, loại kỹ thuật diễn này, thật sự là làm hắn có chút giật mình.

Nhớ tới tâm tình vô pháp cân nhắc lúc đọc sách hình dung vị Lương tam thiếu này, Ôn Duyên càng thêm cảm thấy, bọn họ lúc này đây nhân lúc còn sớm lựa chọn đứng thành hàng cũng coi như là lựa chọn sáng suốt, sau khi sự tình ngừng một đoạn về sau, hắn nhất định phải hướng Lương Gia Minh thỉnh một cái kỳ nghỉ dài hạn, hắn phải hảo hảo nghỉ ngơi, từ một ngày xuyên qua đây tới giờ, hắn giống như không có một ngày thả lỏng……

Chẳng qua lập tức……

Lương Gia Minh tình ý chân thành như vậy thay Lương Quốc Cung giải thích cầu tình, thật sự là vì đem chuyện này ở trước mặt mọi người lật đổ sao?

Ôn Duyên mỉa mai mà gợi lên khóe miệng, những việc hôm nay cho dù có bọn họ ở sau lưng quạt gió thêm củi ra tay tương trợ, nhưng lại là Lương Gia Minh một tay kế hoạch một tay an bài, giăng tấm lưới lớn như vậy, tới thời khắc mấu chốt nhất, hắn sẽ trái lại thay Lương Quốc Cung cầu tình? Việc diễn ra này, thật đúng là càng ngày càng thú vị……

(Jeje: Càng ngày mỗi chương càng dài mà đất diễn hai nvc càng ít =.=)

91. Chương 91

Mắt thấy người vây xem thấp giọng thảo luận, Lương Gia Minh tình ý chân thành nói: "Hiện tại thời tiết rét lạnh, để hai vị nữ sĩ cứ như vậy ở chỗ này thật sự có chút không ổn. Tôi nghĩ trước hắn là mời các nàng về an thần nghỉ ngơi, chờ các nàng bình thường trở lại, tôi tự nhiên sẽ hướng các nàng dò hỏi rõ ràng. Rốt cuộc có phải như lời đồn đãi hay không, hết thảy liền đều có thể minh bạch."

Lương Gia Minh lời trong lời ngoài đều là ý tứ muốn đem hai nữ nhân trộm mang đi, nhưng trong lòng một đám người Ôn Duyên lại rõ ràng, hắn sở dĩ nói như vậy, chính là muốn để cho người khác bức hai nữ nhân này ở chỗ này mở miệng, quả nhiên, Lương Gia Minh xong chưa tới hai giây, trong đám người liền có

thanh âm phản đối.

"Không được!! Lương Quốc Cung là thân thích nhà cậu, cậu đem hai nữ nhân này mang đi, vạn nhất không cho các nàng nói thật, kia chẳng phải là còn muốn nuông chiều Lương Quốc Cung một lần nữa sao?! Tam thiếu a! Cậu cũng quá nhân từ nương tay! Cậu cũng đừng quên lão thủ trưởng hiện tại còn nằm ở trên giường bệnh! Cậu một lòng thiên vị người chú này của mình, hắn nhưng không nhất định sẽ lòng tốt như vậy đối với cậu! Hai nữ nhân này khẳng định biết rất nhiều bí mật của hắn! Tuyệt đối không thể mang đi! Nếu cậu đã đến rồi, liền càng phải để các nàng ở trước mắt chúng ta thẳng thắn trả lời!"

"Đúng! Ở trước mắt chúng ta thẳng thắn! Không thể mang đi! Không thể mang đi!!"

Lương Gia Minh hơi hơi rũ xuống mắt mặt lộ vẻ vẻ khó xử, nữ nhân áo đỏ kia vẻ mặt hoảng sợ sớm đã chảy xuống nước mắt, nàng đến bây giờ đều không rõ ràng lắm rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì, chính mình như thế nào sẽ xuất hiện ở chỗ này, ánh mắt những người đó nhìn mình, lời nói ra, nàng cơ hồ hoàn toàn nghe không hiểu!

Chỉ là bất luận nàng nỗ lực như thế nào, nàng đều không phát ra được chút âm thanh nào! Yết hầu giống như bị thứ gì cứng rắn chặn lại khiến nàng muốn hừ một tiếng cũng khó! Tay chân nhũn ra cả người vô lực, nàng động ngón tay một chút đều cảm thấy mềm oặt không dùng được sức lực! Toàn thân có thể động cũng chỉ có cổ, nàng dùng hết toàn lực phe phẩy đầu ý bảo mọi người nàng không liên quan! Bất luận chuyện gì nàng đều là không liên quan! Nàng căn bản không phải người bọn họ muốn tìm! Nhưng vì cái gì những người đó thoạt nhìn lại rất chắc chắn! Tại sao lại như vậy?!!

Lương Gia Minh quét mắt liếc nhìn nữ nhân áo đỏ một cái, hắn đi đến trước mặt Trần Lâm một bên, theo động tác hắn, thanh âm người vây xem chậm rãi im lặng, Lương Gia Minh một bộ khẩn trương lại có biểu tình vô cùng đau đớn, rất có chút giống ngữ khí lo lắng thay cho Lương Quốc Cung mở miệng hỏi: "Cô thật sự như bọn họ suy đoán, cùng chú hai……"

Trần Lâm cho dù có ngốc, chuyện tới hiện giờ nàng cũng cái gì đều rõ ràng! Nàng liền nói vì cái gì từ khi Tống Minh Viễn trở về khu an toàn, cơ hồ liền rất ít khi đến xem hai mẹ con bọn họ, cả ngày đều cùng đám người kêu Tạ Sâm bọn họ ghé vào cùng nhau…… Nàng đây là bị Tống Minh Viễn cùng Tống Giai Thiến lạnh nhạt! Tống Minh Viễn bọn họ…… Bọn họ hẳn là cái gì cũng đều đã biết!!

"Không phải! Tôi là bị vu hãm! Tôi là người có chồng có con! Cho dù là vì con trai tôi, cũng không có khả năng cùng Lương thủ trưởng có cái gì a! Chúng ta tuy rằng nhận thức, nhưng kia cũng là vì quan hệ của chồng tôi! Tôi là bị vu hãm! Là vu hãm!!!"

Thời điểm nàng nói "vu hãm", trong mắt Lương Gia Minh hiện lên một đạo ánh sáng mạc danh, những người khác còn tưởng rằng hắn đang vì có thể thay Lương Quốc Cung giải vây mà cao hứng. Ai ngờ lúc này trong đám người có người mang một bao đồ vật đưa cho thủ hạ Lương Gia Minh, thủ hạ Lương Gia Minh mắt nhìn thứ trên tờ giấy, sắc mặt biến đổi sau không dám chậm trễ lập tức trước mặt mọi người giao cho Lương Gia Minh. Lương Gia Minh nhìn thứ trong tay, sắc mặt khó coi mà chậm rãi mở ra tới, ai ngờ bên trong cư nhiên toàn bộ đều là ảnh chụp Trần Lâm cùng Lương Quốc Cung bất nhã, còn có nhiều bức bọn họ hai người cùng ôm Tống Tuấn Minh, thoạt nhìn một nhà ba người hoà thuận vui vẻ. So sánh với Tống Minh Viễn, loại thân thiết Lương Quốc Cung đối với Tống Tuấn Minh ngược lại càng như là cha ruột hơn một ít.

Lương Gia Minh tức khắc sắc mặt khó coi, người vây xem thấy có chuyện tốt tiến lên vừa thấy lập tức ầm ĩ lên, hai đại hán đứng sau Trần Lâm, càng là lấy thân phận sứ giả chính nghĩa lấy ảnh chụp để trước mặt Trần Lâm. Trần Lâm nhìn đến ảnh chụp kia trong nháy mắt lập tức cương người, trong nháy mắt trong lòng nổi lên vô hạn lạnh lẽo! Bởi vì địa điểm này đó nàng xác định toàn bộ đều cùng Lương Quốc Cung đi qua…… Nàng vừa rồi còn tưởng rằng đối phương căn bản không lấy ra được chứng cứ xác thực gì, nhưng địa phương này! Lương Quốc Cung đã từng nói qua kia đều là thuộc về hắn! Sao có thể có người chụp được ảnh như vậy? Không đúng! Đây là không có khả năng! Những bức ảnh chụp này không có khả năng là sự thật!

"Không…… Này không phải sự thật…… Đây là không có khả năng! Ảnh chụp này đó đều là giả! Đây là vu hãm! Là có người muốn hại tôi! Không, không phải! Là có người muốn hại Lương thủ trưởng! Chúng ta là bị oan uổng!"

Nàng đương nhiên sẽ không nghĩ đến người hiện tại rất được tín nhiệm bên người Lương Quốc Cung, kỳ thật là Lương Kiến Quốc thời trẻ an bài đến làm cơ sở ngầm bên người Lương Quốc Cung.

Lương Kiến Quốc đã sớm biết hết thảy việc Lương Quốc Cung làm, bọn họ đắc ý dào dạt cho rằng giấu diếm được đôi mắt mọi người, không nghĩ tới kỳ thật người nên biết, đã sớm nắm giữ hết thảy về bọn họ. Ảnh chụp này là căn cứ theo cảnh tượng miêu tả của người bên cạnh Lương Quốc Cung, mà tạo thành ảnh giả. Nhưng địa điểm này đó đều là địa phương Lương Quốc Cung cùng Trần Lâm đích xác đi qua, bọn họ dám đánh cuộc Trần Lâm cùng Lương Quốc Cung hiện tại nhất định hoàn toàn ngốc, hơn nữa, trọng điểm đám ảnh chụp căn bản không ở phương diện này……

"Không đúng a, tôi xem Lương Quốc Cung như thế nào giống như đối với tiểu hài tử này thân cận như vậy? Nhìn ánh mắt hắn ngược lại giống như nhìn con trai mình?"

"Người hiểu chuyện" thanh âm không lớn không nhỏ mà nói như vậy một câu, chỉ một câu như vậy liền ở trong đám người nổ tung nồi, người cảm xúc xúc động phẫn nộ giữa đường chỉ vào Trần Lâm nổi giận mắng: "Còn dám nói các người là bị vu hãm! Lương Quốc Cung đối với con trai cô như thế nào thân thiết như vậy! Chỉ sợ đứa nhỏ này căn bản là của hắn đi?! Cô còn có mặt mũi nói chính mình là người có chồng?! Phi! Chỉ sợ hắn đến bây giờ còn không biết chính mình đeo cái nón xanh bao lớn trên đỉnh đầu đâu!! Cô đồ nữ nhân phóng đãng không biết liêm sỉ!!"

Lương Quốc Cung cải trang giả dạng bất đắc dĩ đi theo Lương Thục Phượng lẫn vào trong đám người, không vì cái gì khác, Lương Thục Phượng nghĩ, chuyện tới hiện giờ bất luận như thế nào trốn tránh đều là vô dụng, địa phương lớn bằng bàn tay như khu an toàn, nếu thật sự bị tiểu bối như Lương Gia Minh ức hiếp đến trên đầu, cho dù hiện tại tránh khỏi nổi bật, về sau cũng không có ngày tháng ngừng nghỉ được! Nếu bị buộc tới tình trạng này rồi, chi bằng đứng ra chết không thừa nhận! Dù sao tín nhiệm của Lương Kiến Quốc đối với Lương Quốc Cung là vô điều kiện! Chỉ cần Lương Kiến Quốc bên kia an bài tốt, đến lúc đó mọi người muốn nói cũng không nói được!

Nhưng nàng trăm triệu không nghĩ tới! Mới vừa rồi còn cùng Lương Quốc Cung và em gái mình đi đến phía trước đám người, cư nhiên liền nghe được đối diện có người nói Lương Quốc Cung ở bên ngoài có đứa con trai! Này đối với nàng cả đời chưa sinh được đứa con nào, thật sự là đả kích cùng châm chọc quá lớn!

"Không phải! Hắn là con trai của tôi cùng chồng! Sao có thể là con trai Lương thủ trưởng! Đám kẻ điên các người! Các người điên rồi! Là có người muốn hãm hại Lương thủ trưởng! Mới mẹ nó lấy cớ nhận thức giữa

tôi cùng Lương thủ trưởng ra tới vu hãm chúng ta! Lương thủ trưởng đây là bị người rắp tâm bất lương nói! Các người không cần tin tưởng tiểu nhân bụng dạ khó lường!" Nói xong lời cuối cùng Trần Lâm đã là dùng ánh mắt giết người nhìn Lương Gia Minh.

Nàng cho dù trì độn, hiện tại cũng đã nhìn ra, Lương Gia Minh này rõ ràng chính là muốn đẩy Lương Quốc Cung vào tử địa! "Chứng cứ" này như thế nào sớm không đến muộn không đến, cố tình ở ngay lúc này trước mặt mọi người lấy ra tới? Nàng không tin không trải qua đồng ý của Lương Gia Minh, mấy thứ này sẽ xuất hiện ở chỗ này?! Nếu Lương Gia Minh thật có lòng giúp đỡ Lương Quốc Cung, sự tình thành thật sẽ không phát triển đến tình trạng bây giờ!!!

Lương Gia Minh tự nhiên cảm nhận được ánh mắt giống như thực chất thành oán độc của Trần Lâm kia, nhưng trên mặt hắn vẫn là hãm sâu vào trong "đả kích" từ những bức ảnh chụp đó bộ dáng khiếp sợ đau lòng, hoàn toàn không có bị ánh mắt Trần Lâ ảnh hưởng tí tẹo nào, càng miễn bàn nàng trong lời nói có ý chửi bậy.

Lương Thục Phượng thấy sự tình càng ngày càng không chịu khống chế, lập tức lo lắng Trần Lâm bị Lương Gia Minh sau khi kích tướng, cảm xúc kích động lại nói ra cái gì khác, nàng không thể không mạnh mẽ áp xuống chấn động trong lòng mình, vừa định ra tới nói nói mấy câu, lại thấy trong đám người đối diện đi ra một người nam nhân, vẻ mặt ngưng trọng nói: "Chuyện tới hiện giờ, tôi không thể không đứng ra nói một câu."

Thời điểm nhìn thấy người nam nhân này, Lương Thục Phượng ấp bấp kinh hãi, nàng theo bản năng đột nhiên nghiêng đầu nhìn về phía Lương Quốc Cung, nhưng Lương Quốc Cung bởi vì lo lắng sử dụng dị năng dược tề đối với thân thể của mình tạo thành thương tổn, trước sau đều không có kích phát dị năng. Hắn lo lắng cho mình một người bình thường tại thời điểm này ra tới sẽ phát sinh nguy hiểm, bởi vậy dùng mũ khăn quàng cổ đem chính mình võ trang kín mít, nàng thật sự nhìn không ra tới đối phương là sắc mặt gì! Lại càng không biết người nam nhân đối diện này lúc này ra tới rốt cuộc là địch hay là bạn, chỉ có thể thu hồi nửa bước chân đã bước ra, tùy thời lại động.

"Tôi là bác sĩ gia đình Lương thủ trưởng, nhiều năm như vậy, thân thể Lương thủ trưởng cùng Lương phu nhân đều là tôi chiếu cố. Vốn dĩ chuyện này tôi vô luận như thế nào đều là không nên nói, nhưng hôm nay mắt thấy chuyện này phát triển đến tình trạng không thể vãn hồi, mà Lương thủ trưởng lại không có biện pháp đứng ra bảo hộ người nên bảo hộ, tôi đây liền không thể không đứng ra nói hai câu." Câu "người nên bảo hộ" này của hắn vào tai người bất đồng chính là ý tứ bất đồng.

Nhưng người nam nhân này cũng không có cho những người khác cơ hội nghi ngờ, chỉ là nhìn như lơ đãng mà nhìn mắt Lương Gia Minh, rồi sau đó đối với đám người không nhanh không chậm mà tiếp tục nói: "Lương thủ trưởng tuy rằng thoạt nhìn thân thể khỏe mạnh, nhưng hắn lại bởi vì công tác chức vụ, quanh năm suốt tháng tạo thành chứng nhược tinh." *(Jeje: Yếu cái gì thì mọi người tự hiểu rồi nhỉ =]]])*

Những lời này nói xong, ở trong đám người nổ tung nồi! Loại bệnh này ở thời điểm thịnh thế là khó có thể mở miệng! Này đối với một người nam nhân nói tới không thể nghi ngờ là tổn thương lớn nhất đối với tôn nghiêm!Liền tính hiện tại là mạt thế, chói lọi như vậy mà nói ra cũng thật sự là quá……

Nhưng tưởng tượng đến đương sự này là Lương Quốc Cung, người vây xem ở đây không biết vì sao lại đều có biểu tình nhảy nhót cùng tiếng gào!

Không đề cập tới sắc mặt khiếp sợ của Lương Thục Phượng khi nghe được người đối diện nói ra những lời này, Lương Quốc Cung đứng chung một chỗ với Lương Thục Phượng trước nay không cảm thấy khăn quàng cổ cùng mũ giống hiện tại giờ khắc này quan trọng như vậy! Hắn nhìn bác sĩ gia đình Tôn Hoài An đứng ở đối diện mặt không đổi sắc nói hươu nói vượn, hận không thể lập tức xông lên phía trước cho đối phương một bàn tay! Trước mặt nhiều người như vậy cư nhiên nói lời như vậy nói xấu hắn! Người này rốt cuộc là có tâm gì! Lại là bị người nào thu mua! Là chuyện khi nào! Hắn như thế nào cái gì cũng không biết!

Muốn nói vừa rồi hắn cùng Lương Thục Phượng có lẽ còn có khả năng đi ra nói mấy câu, nhưng ở thời khắc này, Lương Quốc Cung cảm thấy chính mình vô luận như thế nào đều không thể lộ diện! Tuy rằng bất luận kẻ nào đều nhìn không thấy sắc mặt hiện tại của hắn, nhưng sắc mặt ở dưới khăn quàng cổ che đậy đã giận đến xanh, hắn hung hăng mà cắn răng, ánh mắt nhìn chằm chằm Tôn Hoài An cơ hồ giống như thực chất thành dao nhỏ.

"Tôi biết hiện tại cảm xúc mọi người đều thực kích động, đối với Lương thủ trưởng cũng rất có phê bình kín đáo, nhưng bất luận hắn thích hợp quản lý khu an toàn này hay không, tôi cho rằng chuyện này đều cùng đứa nhỏ Tuấn Minh này không có liên quan. Lương thủ trưởng bởi vì chứng bệnh, nhiều năm như vậy vẫn luôn không có hài tử, tôi tin tưởng chuyện này mọi người cũng đã đều nghe đến. Cho nên tôi hy vọng chúng ta làm người lớn, không cần đem ân oán giận chó đánh mèo lên trên người trẻ con. Hắn còn nhỏ, có lẽ sự tình chúng ta hiện tại thảo luận có ý nghĩa gì cũng không biết. Tôi lo lắng các người trong chốc lát sẽ đem đứa nhỏ này liên lụy vào, có lẽ còn yêu cầu đem hắn đưa tới nơi này! Nếu sự tình hiện tại đã như vậy, Trần nữ sĩ, tôi hy vọng ngươi có thể vì Tuấn Minh suy nghĩ, không cần vì bảo hộ chính mình, mà hại hài tử!"

Ánh mắt Tôn Hoài An chứa đầy thâm ý làm Trần Lâm trong nháy mắt trong lòng cả kinh! Đối phương nói là thật là giả nàng đương nhiên rõ ràng, Lương Quốc Cung bệnh gì đều không có, cái gì chứng nhược tinh! Giữa bọn họ trừ bỏ Tuấn Minh, thời trẻ còn từng có một hài tử! Chỉ là bởi vì khi đó nàng còn nhỏ, bị Lương Quốc Cung lấy đủ loại lý do mang hài tử đi xóa sạch! Lúc ấy nàng còn chưa biết Lương Quốc Cung không muốn nàng có hài tử của bọn họ, nàng khi đó nào hiểu được, Lương Quốc Cung là đang đề phòng nàng, hoặc là nói đề phòng nàng có con bọn họ, nói ngắn lại, Tuấn Minh kỳ thật là đứa con thứ hai giữa nàng và Lương Quốc Cung!

Mà Lương Quốc Cung cùng Lương Thục Phượng nhiều năm như vậy không có hài tử, hoàn toàn là bởi vì Lương Thục Phương không có khả năng mang thai! Cùng Lương Quốc Cung một chút quan hệ đều không có! Tôn Hoài An này nàng cũng nhận thức! Nàng đi theo Lương Quốc Cung bên người nhiều năm như vậy, người Lương Quốc Cung nàng cơ hồ đều nhận thức! Đối phương thật là bác sĩ gia đình Lương Quốc Cung, nhưng Tôn Hoài An lúc này, vì cái gì muốn nói ra như vậy?! Lời nói cuối cùng của hắn lại là có ý tứ gì?! Hắn nói đừng để nàng hại hài tử, chẳng lẽ……

Nghĩ tới khả năng nào đó, Trần Lâm chỉ cảm thấy một cổ lạnh lẽo từ dưới chân chậm rãi lan tràn đến khắp người, đến đầu ngón tay cũng trở nên lạnh lẽo. Nàng chậm rãi đem ánh mắt dời về phía Lương Gia Minh sắc mặt lo lắng, đối phương một bộ thay Lương Quốc Cung sốt ruột lo lắng, không có một chút ít dấu vết làm bộ nào…… Sẽ không…… Người nam nhân này thoạt nhìn cũng chỉ có hai mươi bốn hai lăm tuổi, hắn trẻ tuổi như vậy, sao có thể có tâm cơ sâu cùng kỹ thuật diễn đến như vậy? Hắn sao có thể có biện pháp đem sự tình làm được tới tình trạng hiện tại? Tôn Hoài An chính là người đi theo bên cạnh Lương Quốc Cung hơn tám năm! Chuyện này không có khả năng! Nàng không tin!

Trần Lâm cả người run rẩy, thở dốc thô nặng mà cúi thấp đầu xuống, nàng hung hăng mà trừng lớn đôi mắt nhìn mặt đất sáng choang, kẽo kẹt kẽo kẹt mà cắn răng. Lương Quốc Cung hiện tại cũng chỉ là bị sự tình gì cuốn lấy cho nên mới không có tới! Nàng chỉ cần bám trụ thời gian, mặc kệ Tôn Hoài An này rốt

cuộc là vì cái gì đứng ra nói những lời này đó, mặc kệ người sau lưng quạt gió thêm củi chuyện này rốt cuộc là ai, dù sao bọn họ không có bất luận chứng cứ gì! Hai anh em Tống Minh Viễn cùng đám người Tạ Sâm đã ra khỏi khu an toàn! Bọn họ còn chưa có trở về! Người nơi này không có bất luận chứng cứ gì mang tính quyết định! Không có chứng cứ vô pháp phản bác, cho dù nói dễ nghe! Đều không làm được gì!

"Muốn ghép tội thì sợ gì không có lí do."

Chỉ là giữa lúc chuyển tức, Trần Lâm liền từ trạng thái muốn tức giận lập tức khôi phục rồi bình tĩnh, nàng cơ hồ là dùng một loại ngữ khí không hề gợn sóng mở miệng.

Nguyên bản cho rằng Trần Lâm sẽ tức giận, chỉ xem trạng thái ngay từ đầu của đối phương, Ôn Duyên còn tưởng rằng nữ nhân này Lương Gia Minh hẳn là thực dễ dàng liền đối phó xong, nhưng hắn không nghĩ tới, đối phương cư nhiên ở trong chớp mắt liền khống chế được cảm xúc chính mình. Thân phận Tôn Hoài An hắn đoán được, nhưng Lương Gia Minh như thế nào mời được Tôn Hoài An, bọn họ cũng không biết. Trần Lâm này hẳn là nhận thức Tôn Hoài An, nhưng nàng cư nhiên cũng không có biểu hiện ra kinh ngạc cùng phản bác gì? Ôn Duyên chậm rãi gợi lên khóe miệng, vở diễn này, quả nhiên càng ngày càng có ý tứ.

"Các người luôn miệng nói tôi cùng với Lương thủ trưởng có gian tình, còn lấy ra này đó ảnh chụp làm giả tới vu hãm chúng ta, không chỉ có như thế, các người bác sĩ bên người Lương thủ trưởng đều có thể thu mua đi, cũng thật sự hạ công phu. Tôi không đi bình luận vị bác sĩ này nói phải chăng là thật, bởi vì tôi không có chứng cứ. Nhưng có một câu hắn nói chính là đúng, đó chính là, hài tử vô tội." Trần Lâm ngẩng đầu lên vẻ mặt bình tĩnh, không oán không giận, bộ dáng này của nàng ngược lại là làm đám người lập tức an tĩnh.

"Con trai tôi năm nay đã bảy tuổi, nếu tôi thật sự cùng Lương thủ trưởng có gian tình, vậy ý tứ các ngươi, chính là nói tôi cùng Lương thủ trưởng, ít nhất đã giằng co tình ngầm lâu bảy năm sao? Liền tính đây là khả năng, nhưng các người không nghĩ tới, nếu Tuấn Minh thật là con trai Lương thủ trưởng, Lương thủ trưởng hiện tại rõ ràng không có con của chính mình, hắn lại vì cái gì sẽ đem con trai mình đặt ở bên ngoài gọi người khác làm cha đâu? Các người lại có biết chồng tôi là ai? Chồng tôi, hắn họ Tống, gọi là Tống Minh Viễn!"

Quả nhiên Trần Lâm nói tạo nên tác dụng rất lớn! Tống Minh Viễn…… Nàng cư nhiên là vợ Tống Minh Viễn! Tính tình Tống Minh Viễn tất cả mọi người ở khu an toàn đều nghe qua, một kẻ không dễ trêu chọc như vậy, khả năng sẽ chịu đựng vợ mình ở bên ngoài ngoại tình sao? Lại còn dài đến bảy năm? Vẫn là thay người khác nuôi con trai? Sao có thể……

Đám người bên trong Tống Minh Viễn sắc mặt cũng không thay đổi, Tống Giai Thiến thấy hắn như vậy lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Lúc trước thời điểm bộ mặt xấu xí của Trần Lâm bị tố giác, nàng vẫn luôn lo lắng Tống Minh Viễn sẽ trực tiếp giết Trần Lâm cùng Tống Tuấn Minh, nhưng hắn không có, nàng lúc ấy còn tưởng rằng anh trai mình đối với hai người kia còn thừa tình chưa xong, lập tức thấy Tống Minh Viễn vẻ mặt bình tĩnh, thật sự an tâm không ít.

"Các ngươi nhưng có nghĩ tới, nếu tôi thật sự cùng Lương thủ trưởng có gian tình, hơn nữa lại là nhiều năm như vậy, bằng tính cách Tống Minh Viễn hắn, sao có thể nhẫn đến bây giờ?!" Trần Lâm bên miệng mang theo một tia mỉm cười châm chọc gãi đúng chỗ ngứa, lời nói xong nàng liền thẳng tắp mà nhìn về phía Lương Gia Minh, trong mắt lạnh lẽo cùng châm chọc không chút nào giữ lại biểu hiện ra tới, người ở

gần lập tức cảm nhận được loại cảm xúc vi diệu nàng đối với Lương Gia Minh, lập tức cư nhiên đều sôi nổi ngậm miệng lại, chuyện này thoạt nhìn thật đúng là có điểm kỳ quái, nếu nàng thật là vợ Tống Minh Viễn, lúc này đem nữ nhân này làm cho quá khó coi, nếu Tống Minh Viễn trở lại khu an toàn, có thể hay không giận chó đánh mèo những người bọn họ đây……

Trần Lâm thoạt nhìn không chút nào sợ hãi cùng Lương Gia Minh đối diện, kỳ thật phía sau lưng sớm đã toát ra mồ hôi lạnh, nhưng tưởng tượng đến đối phương hoàn toàn chỉ bằng phỏng đoán liền muốn đem nàng hướng hố lửa đẩy xuống, nàng tuyệt đối không có khả năng thỏa hiệp! Nàng rốt cuộc so với Lương Gia Minh lớn hơn rất nhiều tuổi! Không có khả năng toàn sống uổng phí! Nghĩ đến đây, nàng nhìn về phía Lương Gia Minh ánh mắt càng mang tàn khốc! Nhưng mà rõ ràng mới vừa cấp chính mình đủ sức lực làm tốt chuẩn bị trong lòng, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt cười như không cười của Lương Gia Minh kia, không biết vì sao, trong lòng Trần Lâm, không chịu khống chế run một cái……

(Jeje: Vâng bà chị mà khôn như bà chị vẫn tưởng thì đầu có bị Lương Quốc Cung lừa đến tận bây giờ vẫn chỉ là "phòng hai" của người ta =.=)

92. Chương 92

(Jeje: Mấy bữa nay Tết nhất bận rộn quá giờ mới edit xong post lên được. Chúc mọi người năm mới vui vẻ ^^)

Đám người vẫn luôn yên tĩnh, Trần Lâm là vợ Tống Minh Viễn, chân tướng này làm tất cả mọi người có chút kiêng kị, đã có thể ở ngay lúc này, "người hiểu chuyện" vừa rồi vạch trần thân cận của Lương Quốc Cung cùng Tống Tuấn Minh lại dùng thanh âm không lớn không nhỏ nói một câu, "Cô vẫn là không cần cần quấy, mệt cô còn biết Tống Minh Viễn là chồng mình? Tôi tin tưởng bên trong chúng ta có không ít người đều gặp qua cô cùng Lương Quốc Cung ở bên nhau ra vào. Lúc trước Tống Minh Viễn có một đoạn thời gian rất dài không trở về khu an toàn…… Cô là thấy mạt thế tới, cho nên cùng Lương Quốc Cung không kiêng nể gì đi? Hiện tại lại đem tên tuổi Tống Minh Viễn lấy ra, không cảm thấy châm chọc sao?"

Hậu quả lời hắn nói xong khiến cho cộng minh, đích xác, người vây xem có không ít người gặp qua Lương Quốc Cung cùng Trần Lâm cùng nhau ra vào, không chỉ có như thế, nữ nhân mặc váy đỏ không biết tên kia bọn họ cũng gặp qua! Lương Quốc Cung thật đúng là sống tốt! Trắng trợn táo bạo ở khu an toàn mang theo hai tiểu tam mà lắc lư, quả thực là không chút nào che lấp không kiêng nể gì!

Bất quá ngẫm lại cũng là, nếu không phải gần nhất đã xảy ra quá nhiều tai nạn không cách nào đoán trước, Lương Quốc Cung không phải là một tay che trời ở khu an toàn sao? Tuy rằng thoạt nhìn khu an toàn vẫn là nắm giữ trong tay Lương lão thủ trưởng Lương Kiến Quốc, nhưng hắn ốm đau trên giường, mà con hắn Lương Gia Minh cũng đã sớm bị Lương Quốc Cung hư cấu không sai biệt lắm! Mấy ngày hôm trước còn đối với mọi người tuyên bố Lương Gia Minh sinh bệnh không thể xử lý công vụ, này không lay động sáng tỏ là muốn sao?! Nếu không phải đã xảy ra vài lần ngoài ý muốn sự phẫn nộ của dân chúng quá nhiều, lại có ai dám đi chọn thứ như Lương Quốc Cung đâu?!

Người hiểu chuyện kia như là không có nghe được người xung quanh thấp giọng thảo luận, dùng một loại biểu tình cực kỳ khinh thường đối với Trần Lâm nói: "Chúng ta nhiều đôi mắt như vậy đều thấy, cô còn có

mặt mũi giảo biện, cũng thật là làm người bội phục……"

Sắc mặt Trần Lâm bởi vì người này nói trắng ra một trận qua lại biến ảo, nàng đương nhiên biết thời điểm nàng cùng Lương Quốc Cung ở khu an toàn hành tẩu gặp rất nhiều "người chứng kiến", bởi vì đó là nàng cố ý chọn thời điểm nhiều người cùng Lương Quốc Cung hành tẩu! Nhưng nàng trước nay không nghĩ tới, Lương Quốc Cung sẽ có một ngày rơi đài! Nàng sao có thể biết trời có thể xuất hiện bạo tuyết, nước sẽ không thể uống? Nàng lại như thế nào biết hiện tại khu an toàn sẽ biến thành bộ dáng loạn tao như vậy?

Lúc ấy Tống Minh Viễn cùng Tống Giai Thiến hai người lâu như vậy đều không trở lại, thế cục bên ngoài loạn như vậy, có thật nhiều người đều chết ở trên đường tới khu an toàn, nàng vì tương lai vấn vương của chính nàng cùng nhi tử có cái gì không đúng?! Lương Quốc Cung thời điểm thịnh thế so với Tống Minh Viễn lợi hại hơn, nhưng Lương Quốc Cung không thể cưới nàng…… Hơn nữa Tống Minh Viễn cũng đích xác đối với nàng không tồi, cho nên nàng vẫn luôn an phận làm vợ Tống Minh Viễn. Chỉ là nếu Tống Minh Viễn đã chết đâu? Lương Quốc Cung lại không thừa nhận mẹ con bọn họ, kia ngày tháng về sau của bọn họ trôi qua như thế nào? Nàng chỉ có thể bắt lấy Lương Quốc Cung, liền tính Tống Minh Viễn trở về biết chân tướng, có Lương Quốc Cung che chở, mẹ con bọn họ đến lúc đó cũng không phải chỉ có mỗi đường chết!

Vốn dĩ nàng cũng không nghĩ động đến tâm tư gì, chỉ là sau khi tới khu an toàn rồi, nàng phát hiện quy tắc nơi này cùng thời điểm thịnh thế căn bản không giống nhau! Nói chút hiện thực, nơi này nghiễm nhiên giống như một đất nước nhỏ! Lương Quốc Cung chính là nhân vật quyền to nắm giữ sinh sát khu an toàn! Nàng chính mắt gặp qua Lương Quốc Cung đem thân tín bên cạnh không chịu khống chế trực tiếp ném ra khỏi khu an toàn tự sinh tự diệt, bị Lương Quốc Cung hạ lệnh ném ra khỏi khu an toàn, ý nghĩa không còn đường về! Này vẫn là nhẹ, càng có cực giả, hắn còn cố ý làm đối phương nhiễm virus tang thi, sau đó sai người đem đánh ngất lúc sau lại quăng ra ngoài……

Từng cọc sự tình khủng bố liên tiếp không ngừng phát sinh, làm nàng chưa từng có nhận thức rõ ràng sự tồn tại của Lương Quốc Cung có bao nhiêu quan trọng như vậy! Nàng vì tương lai chính mình ở khu an toàn, vì để con trai của nàng có sinh hoạt bảo đảm, muốn nghĩ hết biện pháp để Lương Quốc Cung thừa nhận tồn tại của mình, nàng có làm gì sai?!

Chỉ là nàng không nghĩ tới, nữ nhân kêu Điền Tâm kia tựa như đột nhiên từ bầu trời rơi xuống cắm vào giữa nàng cùng Lương Quốc Cung, nàng càng không nghĩ tới, lúc trước hao tổn tâm cơ mới làm Lương Quốc Cung đồng ý cùng nàng thành đôi ra vào, đến bây giờ, những người chứng kiến đó cư nhiên biến thành vũ khí sắc bén đưa bọn họ vào chỗ chết!

Đột nhiên, một đạo ánh mắt lãnh lệ làm nàng xoay đầu, nhưng thời điểm chờ nàng nhìn lại, trong mắt Lương Gia Minh chỉ là nhàn nhạt bình tĩnh không gợn sóng, cũng không có cái loại làm nàng trong lòng chợt lạnh lẽo.

Nhưng nàng biết, Lương Gia Minh tuyệt đối nhìn qua nàng như vậy, Lương Gia Minh là muốn cho Lương Quốc Cung thân bại danh liệt, còn muốn kéo theo mẹ con bọn họ……

Nhẹ nhàng thở dốc vài lần, Trần Lâm hơi hơi cúi đầu che khuất cảm xúc đáy mắt, dùng thanh âm bình tĩnh không thể lại bình tĩnh hơn, chậm rãi mở miệng: "Tôi nói, muốn ghép tội thì sợ gì không có lí do. Các người trong lòng chắc chắn tôi cùng Lương thủ trưởng có sự tình trong đó, tự nhiên tôi nói cái gì đều là sai.

Một khi đã như vậy, tôi không lời nào để nói, các người khăng khăng như vậy, tôi có một trăm cái miệng, cũng nói không rõ."

Nàng biết, chính mình xúc động cùng kêu gào sẽ chỉ làm hướng đi sự tình phát triển theo phương hướng không tốt, nàng không biết Lương Quốc Cung có tới cứu vớt mẹ con bọn họ từ trong nước lửa hay không, thời gian qua lâu như vậy đối phương còn chưa xuất hiện, nàng không phải ngốc tử, cũng không ký thác loại hy vọng này. Nhưng nếu nàng trong lúc cảm xúc kích động nói tiếp, nói không chừng liền sẽ rơi vào bên trong bẫy rập gì của đối phương. Cùng với như vậy, còn không bằng lấy bất biến ứng vạn biến. Nàng cũng không tin những người này có thể chỉnh trời đi.

Trời giá rét như vậy, bất luận bọn họ nói cái gì, nàng bình bình tĩnh không nhận, chẳng lẽ người vây xem còn có thể vui ở bên ngoài đứng cả ngày đông lạnh? Tống Minh Viễn hẳn là đã đối với nàng nổi lên lòng nghi ngờ, Lương Quốc Cung hiện tại lại rõ ràng không đáng tin cậy, nàng chỉ có chính mình, một khi đã như vậy, liền càng phải bảo hộ tốt chính mình mới được……

Trần Lâm như là khinh thường lại cùng mọi người phân biệt, chỉ là hơi hơi rũ mắt ai đều không xem. Cùng nữ nhân váy đỏ kia bất đồng chính là, Trần Lâm không chỉ có xinh đẹp như hoa, khí chất cũng thực thanh lệ thoát tục, ngược lại cũng đúng, nếu không phải bên ngoài như thế, như thế nào thắng được ưu ái của hai nam nhân Lương Quốc Cung cùng Tống Minh Viễn? Lúc này nàng khinh thường như vậy cùng mọi người phân biệt tư thái, nhưng thật ra rất có loại cảm giác cao khiết bất khuất. Nguyên bản những người phi thường chắc chắn, trong nháy mắt thật ra có chút do dự.

"Ai."

Liền ở thời điểm tất cả mọi người nhất thời không có chú ý, Tôn Hoài An một bên làm như phi thường tiếc hận mà thở dài, một hơi than thở người khác của hắn thật ra không có gì, lại làm Trần Lâm trong lòng nhảy dựng. Tôn Hoài An liếc mắt nhìn Trần Lâm, trong mắt xẹt qua một tia nhàn nhạt áy náy, nhưng mà nghĩ đến hành động của đối phương những năm gần đây, hắn cũng không cảm thấy chính mình làm đặc biệt đáng giận. Trần Lâm vốn là không phải người lương thiện, nàng đã từng nhiều lần hướng hắn ngầm xin những dược vật làm thân thể trí tuệ suy yếu, những dược vật đó tự nhiên không phải dùng ở trên người Lương Quốc Cung, bởi vì Lương Quốc Cung bên người có hắn làm bác sĩ. Mà Tống Minh Viễn tuy rằng thực lực kinh tế không tầm thường, nhưng lại là nhân vật cẩu thả, hơn nữa bên cạnh lại có nàng Trần Lâm can thiệp, nghĩ cũng biết, những dược vật đó cuối cùng nhất định đều có tác dụng.

Nhớ trước đây có mấy lần ngẫu nhiên nghe được Lương Quốc Cung dò hỏi tình huống trong nhà Tống Minh Viễn, biểu tình Trần Lâm kia nhàn nhạt mà nói con gái lớn Tống Minh Viễn thân thể không tốt, hắn lúc ấy liền cảm thấy, độc nhất phụ nhân tâm, bất quá như thế.

"Tôi biết Trần tiểu thư trong lúc nhất thời có rất nhiều lời nói khó mà nói ra, cũng không thể nói. Tôi cũng không tiện giúp cô nói, nếu như vậy, vậy hết thảy đều xem sự thật đi."

Tôn Hoài An vừa nói vừa lấy ra một chồng văn kiện từ trong bao công văn tùy thân mang theo, hắn đem văn kiện đưa cho Lương Gia Minh, sau đó trên mặt mang theo một loại vui mừng không nói nên lời, "Đây là xét nghiệm ADN của Lương thủ trưởng cùng tiểu Tuấn Minh, kết quả tương đương rõ ràng, DNA hai người tương tự đến 99,86%, tiểu Tuấn Minh thật là con trai ruột của Lương thủ trưởng không thể nghi ngờ."

Tôn Hoài An nói xong mọi người rốt cuộc sôi trào! Có xét nghiệm ADN, xem nữ nhân này còn có cái gì giảo biện!

Trần Lâm ở thời điểm Tôn Hoài An nói đến từ "xét nghiệm ADN" sắc mặt liền biến trắng, lập tức rốt cuộc bất chấp tư thái bình tĩnh vừa rồi, trừng lớn đôi mắt giận dữ hét: "Cậu nói hươu nói vượn! Cái gì xét nghiệm ADN! Các người không cần thật quá đáng!!"

Lương Gia Minh cẩn thận mà nhìn nhìn xét nghiệm ADN kia, rồi sau đó cũng là vẻ mặt sầu lo mà đối với Tôn Hoài An nói: "Vị nữ sĩ này nói không sai, sự tình quan trọng, liên quan đến cuộc sống về sau của một hài tử, xét nghiệm ADN này tuy là từ bệnh viện trung tâm lấy ra, nhưng hiện tại không có chứng minh nào khác, anh như vậy mạo muội lấy nó ra tới, tôi thật sự không thể không hoài nghi anh có dụng tâm gì."

Tôn Hoài An nhíu lông mày nhún vai, Trần Lâm tuy rằng không biết Lương Gia Minh đánh chủ ý gì, nhưng đối phương nói như vậy không thể nghi ngờ vẫn là làm nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, còn không chờ nàng đem khẩu khí này nuốt xuống, chỉ nghe Lương Gia Minh ra vẻ khó xử nói: "Nhưng hiện tại quần chúng hưởng ứng kịch liệt như vậy, nếu không minh bạch đẩy kéo không quyết đoán, cũng thật sự là đối với vị nữ sĩ này cùng Tống tiên sinh, cùng với con hắn đều là không công bằng. Như vậy đi, khu an toàn phương tiện đầy đủ mọi thứ, hiện tại Tống tiên sinh cũng nên đã trở lại, Lương mỗ tin tưởng Tống tiên sinh cũng nhất định sẽ vì toàn bộ khu an toàn yên ổ suy nghĩ, đương nhiên, cũng là vì các người một nhà ba người tiêu trừ những nhàn ngôn toái ngữ đó. Lương mỗ này liền phái người đi làm phiền Tống tiên sinh cùng hài tử kia làm giám định một chút, đến lúc đó ai đúng ai sai, tự nhiên có kết luận."

Trần Lâm tức khắc sắc mặt trắng bệch, nàng cả người run rẩy mà nhìn về phía Lương Gia Minh, nói không nên lời một câu. Lương Gia Minh nói cái gì? Tống Minh Viễn đã trở lại? Tống Minh Viễn đã trở lại? Để hắn mang theo Tuấn Minh đi làm xét nghiệm ADN?

"Bang" một tiếng, Trần Lâm khẩn trương nắm chặt nắm tay„ móng tay dài đứt gãy ở giữa, tơ máu từ khe hở móng tay cùng ngón tay chậm rãi thấm ra tới, thanh âm này rất nhỏ những người khác nghe không được, nhưng Lương Gia Minh đứng ở trước mắt nàng tinh thần lực lại không thấp lại là nghe rõ ràng, hắn quay đầu nhìn về phía Trần Lâm, dùng khuôn mặt tươi cười tuyệt đối thiện ý đối với với Trần Lâm ôn thanh nói: "Vị nữ sĩ này không cần lo lắng, không nói đến cô cũng nói cô cùng nhị thúc là trong sạch, tôi làm cháu trai ruột của nhị thúc, đương nhiên cũng cho là như thế. Chỉ là hiện tại mọi người đối với nhị thúc tôi hiểu lầm quá sâu, chỉ cần Tống tiên sinh cùng hài tử làm giám định, đồn đãi vớ vẩn này đó tự nhiên tự sụp đổ, chúng ta mọi người cũng đều có thể an tâm."

Dứt lời, hắn liền làm bộ giơ tay nhận người, nhìn dáng vẻ là thật sự muốn tìm người đi kêu Tống Minh Viễn làm giám định, Trần Lâm sắc mặt càng thêm trắng bệch, bất luận Tống Minh Viễn lúc này có phải thật sự trở về khu an toàn hay không, nàng không mạo hiểm nổi việc này. Như bây giờ còn không có chứng cứ, Tống Minh Viễn có lẽ không thể tiếp tục xuống tay, nhưng nếu Tống Minh Viễn bắt được xét nghiệm ADN, chứng minh Tuấn Minh thật sự không phải con trai ruột của hắn, y theo tính tình hắn, hắn sẽ đương trường giết Tuấn Minh!

Không đúng! Tống Minh Viễn hiện tại nhất định còn chưa trở về! Nếu hắn đã trở lại, sao có thể sự tình phát triển đến nông nỗi như vậy hắn còn không có lộ diện? Lương Gia Minh đang dùng kế!

"Không cần nói hươu nói vượn! Chúng ta phu thê ân ái, Minh Viễn nếu đã trở lại tôi như thế nào sẽ không

biết! Cậu nhất định là muốn đối với con trai tôi bất lợi! Tôi tuyệt đối không để cậu làm như vậy! Huống hồ liền tính thật sự muốn cùng ba ba hắn làm xét nghiệm ADN, kia cũng muốn ba ba hắn tự mình tới cùng tôi nói!! Tuấn Minh cũng đã hiểu chuyện!! Cậu làm cho cha con bọn họ đi làm xét nghiệm ADN! Cậu có tâm gì?! Nếu thật sự làm như vậy, kia làm Tuấn Minh về sau cùng ba ba hắn ở chung như thế nào? Hài tử nho nhỏ biết cha mình hoài nghi thân thế mình, này với hắn mà nói là bóng ma tâm lý lớn cỡ nào?! Các người tâm thật tàn nhẫn!! Không phải cha mẹ, sao có thể minh bạch cảm thụ trong lòng người làm cha mẹ!! Các người thật sự là khinh người quá đáng!!"

Trần Lâm cơ hồ là than thở khóc lóc, tự tự tạm dừng không thê thảm, nói xong lời cuối cùng cơ hồ ngẩng cổ thê thảm khóc kêu: "Lương thủ trưởng a!! Ngài ở nơi nào a!!! Mau đứng ra nói một câu!! Rõ ràng là có người yếu hại ngài, vì cái gì hai mẹ con chúng ta gặp tai bay vạ gió như vậy!! Còn không phải là xem chắc hiện tại không có ai cho chúng ta nương theo làm chủ sao!! Chờ Minh Viễn trở về!! Tôi muốn những người khi dễ hai mẹ con tôi tất cả đều hối hận!!"

Nói xong lời cuối cùng nàng trong giọng nói đã mang oán hận sâu đậm, người ở đây lập tức tất cả đều an tĩnh, loại ngữ khí này của Trần Lâm làm cho bọn họ không thể không ước lượng, ngược lại cũng kỳ quái, Tống Minh Viễn này đến bây giờ còn không có xuất hiện, chẳng lẽ là thật sự còn chưa về? Có điều Lương tam thiếu hẳn là sẽ không như lời Trần Lâm nói đối với một hài tử động tay chân gì mới đúng, nhưng nàng thoạt nhìn lại không giống như diễn trò, khóc nhiều thảm a…… Này rốt cuộc là chuyện như thế nào…… Tất cả mọi người hồ đồ.

Ai, Trần nữ sĩ, ta không nghĩ tới chuyện tới hiện giờ ngươi vẫn là chết không thừa nhận như vậy. Chẳng lẽ một hai phải để ta nói đến nông nổi không cách nào vãn hồi, ngươi mới bằng lòng để chuyện lớn hóa nhỏ sao? Ta vừa rồi nói những lời này đó toàn bộ đều là vì Tuấn Minh mà suy nghĩ. Hắn năm nay mới bảy tuổi, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn nháo đến làm Tống tiên sinh mang theo hắn đi làm xét nghiệm ADN, sau khi được kết quả, lại để hắn đem tức giận sở hữu đều phát tiết lên người hài tử vô tội, ngươi mới vừa lòng?!"

Lời nói sắc bén của Tôn Hoài An, Trần Lâm khóc rống không thôi lập tức khó tránh khỏi cũng bị hắn nói ngừng tiếng khóc, Trần Lâm ngơ ngác mà nhìn về phía Tôn Hoài An, Tôn Hoài An thấy đối phương tuy rằng biểu tình dại ra, nhưng trong ánh mắt lại vẫn là lóe tinh quang, lập tức biết đối phương rõ ràng vẫn cứ không thỏa hiệp, trong đầu còn không biết đang cân não gì! Hắn trong lòng cười lạnh một tiếng, rồi sau đó trực tiếp lạnh mặt đối với Trần Lâm nói: "Tôi đi theo Lương thủ trưởng bên người tám năm, hiện tại hắn không có tiện lộ diện, xem tình cảm tám năm này, vô luận như thế nào tôi đều phải giữ được con trai duy nhất của hắn! Nếu chuyện này nháo đến làm Tống Minh Viễn mang theo Tuấn Minh đi làm giám định, tôi dám nói tiểu Tuấn Minh chỉ sợ không còn nhiều thời gian! Một khi đã như vậy! Tôi ngược lại không ngại trực tiếp đem sự tình làm lớn! Có nhiều đôi mắt nhìn như vậy! Cũng coi như là cho Tống Minh Viễn hắn một cái áp lực! Tuấn Minh là vô tội! Sự tình giữa người lớn các người, cô không cần đem đẩy về hướng của hắn!"

Tôn Hoài An nói hiên ngang lẫm liệt, phảng phất thật là toàn tâm toàn ý vì Lương Quốc Cung cùng Tống Tuấn Minh suy nghĩ, ngay cả đám người Lương Quốc Cung đứng đối diện, giờ này khắc này cũng có chút nghi hoặc có chút động dung. Rốt cuộc Tôn Hoài An nói không sai, nếu thật sự nháo đến làm Tống Minh Viễn mang theo Tống Tuấn Minh đi làm xét nghiệm ADN, y theo cá tính Tống Minh Viễn, Tống Tuấn Minh thật là có khả năng sau khi có được kết quả liền trực tiếp mất mạng. Chỉ là hắn tuy rằng đích xác yêu quý đứa con trai duy nhất này, nhưng nói đến cùng, đối phương còn chưa có quan trọng đến mức hắn có thể hiện tại phấn đấu quên mình lao ra đi…… Hắn, vẫn là càng yêu chính mình hơn một ít, điểm này, hắn nhìn về phía Trần Lâm, ở trong lòng yên lặng mà nói một tiếng xin lỗi. *(Jeje: Tra nam của năm =.= Vợ không thương, bồ không yêu giờ con có nguy cơ chết cũng không ra cứu, xin lỗi làm cái qq gì =.=)*

"Tôi từ đầu tới đuôi đều không quen nhìn loại nữ nhân giỏi dụ người như cô! Nếu không phải cô vì Lương thủ trưởng sinh một đứa con trai, cô cho rằng ngày thường tôi sẽ đối với cô khuôn mặt tươi cười đón chào? Cô dám chỉ lên trời thề nói một câu cô không quen biết tôi? Hừ, cô tự xưng là thông minh, phỏng chừng Tống Minh Viễn đối với cô cũng là vẫn luôn sủng ái tín nhiệm. Hắn là một nam nhân thật sự, hẳn là trước nay không hoài nghi vợ mình cùng người khác có tư tình, cô thiên tính giảo hoạt, chỉ xem những biểu hiện đó vừa rồi của cô liền tất cả đều là diễn kịch! Kỹ thuật diễn như vậy, Tống Minh Viễn đương nhiên sẽ không đối với cô sinh ra bất luận lòng nghi ngờ gì! Chỉ là tôi thật ra không biết, hai người nhóm máu A, cư nhiên có thể sinh ra đứa con nhóm máu AB sao?!"

Tôn Hoài An nói làm một chút tin tưởng cuối cùng trong lòng Trần Lâm toàn bộ hỏng mất! Nàng chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo, đến tim cũng đang run rẩy! Nhớ trước đây thời điểm Tống Tuấn Minh sinh ra đời, bởi vì Lương Quốc Cung đã sớm làm xét nghiệm ADN, sau khi xác nhận hài tử trong bụng nàng chính là của mình, sai bác sĩ mua được lúc ấy phụ trách đăng ký sinh sản, giấy chứng minh của Tuấn Minh lúc sinh ra điền là nhóm máu A, bởi vì nàng cùng Tống Minh Viễn đều là máu A, mà nhóm máu A chỉ có thể sinh ra hài tử nhóm máu A hoặc là O, cũng thật là, Tống Tuấn Minh lại là nhóm máu AB! Bởi vì Lương Quốc Cung là nhóm máu AB!

Lúc ấy bọn họ sợ Tống Minh Viễn sinh ra hoài nghi, hao hết trắc trở mới làm trọn bộ nước chảy xuống dưới thiên y vô phùng không có một chút dấu vết, nhưng không ngờ, có một ngày bác sĩ tư nhân của Lương Quốc Cung sẽ đứng ra nói chuyện này! Xét nghiệm nhóm máu cùng xét nghiệm ADN là hai chuyện khác nhau, cơ hồ chỉ có một giây liền làm xong……

Tay chân Trần Lâm thực rõ ràng đang run rẩy, môi nàng ngập ngừng, chỉ là một câu biện bạch nói cũng nói không nên lời……

Quần chúng vây xem tới đây sao có thể không rõ? Lập tức tiếng hô nổi lên bốn phía! Tất cả mọi người có dự cảm, đại thế của Lương Quốc Cung đã mất, chỉ cần một địch nhân như Tống Minh Viễn liền đủ hắn uống một hồ! Tống Minh Viễn trời sinh tính tàn nhẫn vô tình, ở trong đám dị năng giả có địa vị phi thường vi diệu, chỉ cần hắn nguyện ý, hẳn là sẽ có không ít dị năng giả lập tức đối với Lương Quốc Cung phản chiến! Lương Quốc Cung sau lưng chỉ có một thê tử dị năng hệ hỏa! Nếu hắn gần nhất không có làm sự tình này đó khiến cho dân chúng phẫn nộ, đơn giản thân phận anh em với lão thủ trưởng của hắn, hắn liền có thể thành thành thật thật ngồi ổn một phen trên ghế gập khu an toàn, nhưng chính hắn không an phận lại không làm điều tốt, thân thủ vì chính hắn khai quật một phần mộ sâu không thấy đáy!!

93. Chương 93

Thời điểm quần chúng tiếng hô rung trời, có hai người phụ nữ trung niên mang theo một tiểu hỏa từ trong đám người đi ra, tiểu hỏa kia thần sắc có chút khẩn trương, nhưng hai người phụ nữ phía sau hắn lại là bộ dáng hiên ngang lẫm liệt, kéo tiểu hỏa kia đi đến bên người Trần Lâm đứng yên, tiện đà cao giọng hô: "Mọi người trước yên lặng một chút! Những chuyện ác khác của Lương Quốc Cung trước không đề cập tới, chỉ một chút, thời điểm chúng ta đi tới khu an toàn, phát hiện rất nhiều đường bị chặt đứt huỷ hoại! Những đường đó chính là bị Lương Quốc Cung hạ lệnh cho nổ hư!"

Hai người phụ nữ này đều là điển hình lớn giọng, sau khi gào nói xong người vây quanh vòng quả nhiên an tĩnh không ít, tiểu hỏa bị bọn họ kéo theo lập tức sắc mặt rối rắm, chỉ là khi nhìn đến ánh mắt cười như

không cười của Ôn Duyên phía sau đám người đối diện, hắn trên người run run một cái, lập tức lớn tiếng nói: "Là…… Là Lương thủ trưởng hạ lệnh cho chúng ta đi nổ hủy con đường! Tôi là người tham dự thứ nhất ngay lúc đó! Hắn…… Hắn nói người sống sót bình thường chỉ biết lãng phí lương thực, chỉ có dị năng giả là hữu dụng, nếu chính mình không tới nổi khu an toàn…… Vậy, liền……"

Ôn Duyên cười xem phi công lúc trước tới đón bọn họ, đối phương lúc ấy không bao giờ phục biểu tình kiêu ngạo ương ngạnh, lúc này chính là nơm nớp lo sợ mà nói đủ loại "sự tích" của Lương Quốc Cung.

Lương Quốc Cung đương nhiên làm rất nhiều việc ác, chỉ là có rất nhiều chuyện theo thời gian trôi qua đã sớm tìm không thấy bất luận chứng cứ gì cùng nhược điểm, bọn họ không có cách nào, chỉ có thể ra hạ sách này. Dù sao con rận nhiều không sợ cắn, lúc này hắn đã khiến cho sự phẫn nộ của dân chúng, nhiều một cái thiếu một cái đều không thay đổi được, một khi đã như vậy, kia cùng với lưu trữ những mối họa một ngày nào đó uy hiếp đến Lương Gia Minh, còn không bằng đem nước bẩn đều hắt lên người một mình Lương Quốc Cung. Lãnh tụ khu an toàn cần thiết là hình tượng chính diện tích cực lại hướng về ánh sáng phía trước, chủ ý này tuy rằng là Ôn Duyên nói ra, nhưng Lương Gia Minh cũng không có quá mức ngăn trở, tất cả mọi người đều là người thông minh, như thế nào làm tốt nhất hữu hiệu nhất, mọi người trong lòng đều có cách.

Kỳ thật bản thân Lương Quốc Cung không phải người không cẩn thận, bằng không cũng sẽ không tiêu dao nhiều năm như vậy cũng chưa tìm ra vấn đề. Chỉ là nói đến cùng, vận khí hắn vẫn là kém chút. Nếu không phải gần nhất thiên tai liên tiếp, hơn nữa hắn lại chọc một kình địch không nên trêu chọc như Tống Minh Viễn, bọn họ lại sao có thể một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm giúp đỡ Lương Gia Minh đem hắn đánh sập đâu?

Huống chi chỗ tốt của việc hàng năm sống ở trên cao, mang cho Lương Quốc Cung cảm giác về sự ưu việt sớm đã khắc vào trong xương cốt hắn, hắn chưa từng có lấy con mắt nhìn những người bọn họ, loại thái độ khinh địch này, thật sự là làm Ôn Duyên vừa cao hứng lại khó chịu. Kỳ thật hắn cùng Lương Quốc Cung nào có thâm cừu đại hận gì đâu? Thậm chí số lần bọn họ đối mặt đều là có thể đếm trên đầu ngón tay. Chỉ là Ôn Duyên xem qua sách, ấn tượng của hắn đối với Lương Quốc Cung vô luận như thế nào đều không tốt nổi. Hơn nữa chuyện tới hiện giờ, bọn họ cùng Lương tam thiếu đã sớm cùng một trận chiến tuyến, có rất nhiều trận doanh, hai bên căn bản không cần làm cái gì cũng đã hình thành quan hệ đối lập. Tất cả mọi người bọn họ rất rõ ràng, nếu không đồng nhất đem Lương Quốc Cung hoàn toàn diệt trừ, chỉ cần đối phương hoãn lại được hơi này, như vậy xui xẻo, tất nhiên là thuộc về bọn họ.

Liên tiếp mấy ngày qua đi, khẩu tru bút phạt đối với Lương Quốc Cung cũng chưa từng ngừng lại, tuy rằng thiên tai không ngừng, nhưng Lương Gia Minh quyết sách quyết đoán, ân uy cũng có. Ban đầu còn có chút nhóm dị năng giả tan rã, đều dần dần bị Lương Gia Minh vừa đấm vừa xoa nhất nhất thu vào dưới trướng. Còn có rất nhiều tài ba dị sĩ ngay từ đầu ẩn núp trong đám người, thấy Lương Gia Minh thật là toàn tâm toàn ý vì khu an toàn, cư nhiên đều chủ động đứng ra giúp Lương Gia Minh bày mưu tính kế.

Phương châm các lĩnh vực đều được chứng thực, thậm chí hiện tại còn xây lều lớn, cải trắng củ cải chờ mùa đông có thể khiêng rau dưa xong cũng đều bắt đầu lục tục gieo trồng, tuy rằng không có minh xác cam đoan phần lớn đồ ăn, nhưng nhóm người sống sót rốt cuộc nhìn thấy được chút hy vọng, bầu không khí cũng dần dần bình tĩnh, có mấy kẻ rắp tâm ý đồ khác khiến cho rối loạn, cũng đều bị nhất nhất xử lý.

Lưu gia gần nhất rất là thành thật, bọn họ thực hiểu được xem xét thời thế, Lương Quốc Cung lần này xui xẻo có thể nói tất cả đều là Lương Gia Minh một tay thúc đẩy. Nhưng Lương Kiến Quốc rốt cuộc là anh

ruột Lương Quốc Cung, cho nên bọn họ không lo lắng Lương Kiến Quốc sẽ nhẫn tâm đến mức để em trai mình chết trong tay con trai mình. Cứ như vậy, Lương Quốc Cung liên tục nửa tháng chưa từng lộ diện, chờ thời điểm người Lưu gia thật vất vả khơi thông khớp xương nhìn thấy hắn, phát hiện cả người hắn đều biểu tình hoảng hốt, hỏi nói cái gì đều không có phản ứng, liền ở thời điểm người Lưu gia muốn từ bỏ hắn lại đột nhiên thoán lên cao gào một tiếng! Miệng lẩm bẩm nói có quỷ hồn tới lấy mạng! Dựa gần hắn hắn liền nhào lên đi cắn người, hung quang trong ánh mắt, sức mạnh kia so với tang thi không kém mấy.

Tình trạng Lương Quốc Cung như thế, người Lưu gia đi thăm hắn sợ tới mức không nhẹ. Ngay từ đầu người Lưu gia còn chưa từ bỏ ý định, nhưng vài lần bất luận là khi nào đi xem Lương Quốc Cung, đối phương đều là bộ dáng kia, nói thẳng có quỷ, có đôi khi cư nhiên còn bắt lấy cánh tay người không bỏ, khóc lóc thảm thiết, thật sự điên rồi.

"Đúng rồi, em vẫn luôn quên hỏi, bộ dáng kia của hắn, là anh làm?"

Ôn Duyên nằm liệt trên sô pha ăn quả đảo kết ra từ trong không gian, nhíu mi nhìn Tạ Sâm. Mấy ngày này hắn cùng Tạ Sâm quả thực có thể nói là đem không gian hướng lên trời, không ngã không biết, vừa lật dọa nhảy dựng. Nguyên lai trừ bỏ rừng trúc, trên núi phía sau trong không gian có thật nhiều cây ăn quả cùng các loại thực vật hiếm lạ cổ quái, rất nhiều hoa quả không tồn tại chung một mùa cũng đều lớn lên cách nhau không xa, đục lỗ xem qua không thể không nói là kỳ cảnh. Ngay từ đầu hắn còn ôm tâm tư kiêng kị, nhưng Tạ Sâm lại không chút nào lo lắng hái xuống liền dám ăn, hắn nói trong không gian hết thảy đối với bọn họ đều là hữu ích vô hại, vài lần như vậy, Ôn Duyên cũng không thể không thả lỏng.

"Không phải."

Tạ Sâm trả lời lời ít mà ý nhiều, Ôn Duyên lại là dừng một chút động tác nhấm nuốt, hắn biết Tạ Sâm sẽ không nói dối, bởi vậy lại tiếp tục ăn quả đào kỳ quái nói: "Đó là ai làm? Kỳ quái, em thấy Lương Gia Minh cũng thực ngoài ý muốn, không giống như hắn làm."

Tạ Sâm cười nhìn Ôn Duyên liếc mắt một cái, "Lương Gia Minh có tâm trực tiếp diệt trừ nhị thúc này của hắn, chỉ là Lương Kiến Quốc nhất định sẽ không đồng ý để Lương Gia Minh ở thời điểm này phạm phải sai lầm gì. Phải biết rằng, Lương Quốc Cung tuy rằng là cái đích cho mọi người chỉ trích, nhưng ngày đó ' mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng ' cũng không phải không có sơ hở. Người thông minh sau khi phản ứng lại cũng nên đoán được là chuyện như thế nào, chẳng qua biểu hiện gần đây của Lương Gia Minh, làm những người phản ứng lại cũng không dám nói cái gì. Rốt cuộc thời điểm Lương Quốc Cung đương quyền thật là không có làm chuyện tốt gì, nhưng nếu hắn lúc này trực tiếp chết…… Khó tránh khỏi sẽ không có người đối với hai cha con Lương thị sinh ra khúc mắc. Kia chính là thân nhân bọn họ, nếu nói vì khu an toàn đem hắn vặn ngược còn giải thích được, nhưng nói giết liền giết…… Chẳng phải là quá mức tàn nhẫn độc ác?"

Ôn Duyên minh bạch tầng đạo lý Tạ Sâm nói, kỳ thật Lương Quốc Cung này nửa tháng cơ hồ đã bị Lương Gia Minh hoàn toàn hư cấu, Lương Thục Phượng cũng vì sự tồn tại của tiểu Tuấn Minh mà chịu đả kích lớn. Nàng phỏng chừng như thế nào cũng chưa nghĩ đến, chồng của chính mình ở bên ngoài đã có con trai ruột, hơn nữa còn đã bảy tuổi! Sự thật này làm nàng vô pháp bình tĩnh lại mà đối diện Lương Quốc Cung, chẳng sợ biết Lương Quốc Cung hiện tại điên điên khùng khùng hốt hoảng cần được chăm sóc, nàng cũng không có bất luận ý tứ gì muốn đi chăm sóc.

Thời điểm thịnh thế có lẽ nàng còn có thể xem trên phân thượng tài sản phu thê góp một phần tâm lực, bất quá bởi vì nàng không thể sinh dục, Lương Quốc Cung những năm gần đây đối với nàng vắng vẻ không ít…… Cho nên cho dù có dị năng trong người, nhưng khu an toàn rốt cuộc cũng có rất nhiều dị năng giả khác, sau khi nàng cân nhắc lợi và hại, chủ động tìm Lương Kiến Quốc, nói thẳng về sau không hề cùng Lương Quốc Cung có bất luận quan hệ gì, cũng sẽ không lại cùng Lương gia bọn họ có bất luận lui tới gì nữa, xem ra tâm hoàn toàn lạnh.

Đến thê tử kết tóc với mình cũng bỏ đi, cho nên chẳng sợ Lương Quốc Cung ngày nào đó khôi phục thần trí, chỉ sợ cũng không có gì dùng. Nhưng Ôn Duyên cảm thấy, người này chỉ cần tồn tại, đó chính là tai hoạ ngầm. Rốt cuộc, xuân phong thổi bất tận……

"Hắn sẽ không sống tốt, cho nên chúng ta cũng không cần lo lắng."

Tạ Sâm nói làm Ôn Duyên nhìn qua, hắn không nghe minh bạch lời này của đối phương là có ý tứ gì.

"Ngày đó người bị trói lên không phải Điền Tâm, em đã nhìn ra sao?"

Ôn Duyên ngây ra một lúc sau gật gật đầu: "Cái này thật ra đã nhìn ra, nữ nhân kia tuy rằng thoạt nhìn có điểm giống Điền Tâm, nhưng kỳ thật cẩn thận quan sát nói, liền sẽ phát hiện trên cổ nàng có chút nếp nhăn. Bất quá lúc ấy đầu tóc rối bù hơn nữa dơ hề hề, cũng không rõ ràng như vậy. Hơn nữa lúc ấy những người vây xem ở phía trước, đều là Lương Gia Minh trước đó an bài, tuy rằng trong miệng bọn họ kêu chính là nàng, nhưng em cũng nhìn ra tới kia không phải Điền Tâm. Bất quá, này có vấn đề gì sao?"

"Nàng cũng không phải là Lương Gia Minh chộp tới, nàng là nằm ngoài kế hoạch. Những người đó xác định thân phận của nàng, cũng bất quá là trường thi phát huy."

Tạ Sâm nói làm Ôn Duyên mở to hai mắt nhìn, hắn hoãn thần, rồi sau đó nhíu mày nói: "Đây chính là nói có người đem một Điền Tâm giả đưa lại đây càng khiến dân chúng thêm phẫn nộ? Chỉ là mặt người nữ lúc ấy, thật là được trang điểm qua, bằng không chênh lệch quá lớn cũng không có khả năng che dấu được mọi người. Kia người đưa nàng tới, nhất định phải đặc biệt quen thuộc bộ dạng Điền Tâm mới có thể, không chỉ có như thế, còn phải cùng Lương Quốc Cung có thâm thù…… Từ từ…… Điền Tâm hắn là vẫn luôn ở khu an toàn, nếu người kia là giả……"

Thời điểm nói tới đây Ôn Duyên trước mắt sáng ngời, hắn cơ hồ có chút không thể tưởng tượng đối với Tạ Sâm nói: "Nếu đó là giả, sao có thể nói được ra sự tình chỉ có thật sự mới biết đến? Còn có Lương Gia Minh xong việc hoà giải phi công đồng thời xuất hiện hai nữ nhân kia không phải hắn an bài, nhưng hai nữ nhân kia lại nói chính mình từ trong miệng một cô nương biết được những việc này, chẳng lẽ?!"

Tạ Sâm câu lấy khóe miệng gật gật đầu, "Là nàng, là Điền Tâm làm."

Ôn Duyên cơ hồ có chút không thể tưởng tượng mà cười một chút, rồi sau đó lại gặm quả đào một chút, lúc này mới đem hạt ném vào thùng rác nhỏ trên bàn, có chút cảm khái nói: "Trách không được……" Trách không được trong sách viết Điền Tâm vừa đến khu an toàn liền quấn lên Lương Quốc Cung, nguyên lai nàng là vì đối phó Lương Quốc Cung……

"Phương thức báo thù này của nàng cũng thật đủ đặc biệt, đem chính mình cũng bỏ vào, cũng không biết Lương Quốc Cung rốt cuộc cùng nàng có thâm cừu đại hận gì…… Chỉ là nàng trả giá nhiều như vậy, như thế nào liền để chúng ta cứ như vậy cao cao nâng lên nhẹ nhàng buông xuống? Nàng cam tâm?"

Tạ Sâm nhìn Ôn Duyên, cười như không cười. Ôn Duyên nhìn ánh mắt Tạ Sâm hai giây, rồi sau đó đôi mắt trừng nói: "Là nàng!" Là Điền Tâm đem Lương Quốc Cung biến thành bộ dáng điên điên khùng khùng sinh hoạt vô pháp tự gánh vác! Cũng là nàng ở dưới tình huống không có bất luận bày mưu đặt kế gì đánh đòn phủ đầu, đem nước bẩn nguyên bản hắt lên người Lương Gia Minh, cứng rắn hắt lên người Lương Quốc Cung. Hai người phụ nữ ngày đó tuy rằng không phải bọn họ tìm tới, nhưng ngôn luận các nàng lại là nhất trí một phương hướng chung với bọn họ, nữ nhân Điền Tâm này, thật sự là thông minh!

"Làm Lương Quốc Cung sống không bằng chết, chỉ sợ bất luận là thù gì chỉ sợ là không thể giải hận. Còn có Lương Gia Minh nói nhân sĩ không rõ đưa cho hắn một ít mật báo, chỉ sợ cũng là đều xuất phát từ tay nàng. Nàng trăm phương ngàn kế như vậy hủy diệt Lương Quốc Cung, hẳn là không có cùng hắn phát sinh quan hệ thân mật gì, nếu đã xảy ra, Lương Quốc Cung hiện tại đã sớm là một khối thi thể. Bản thân diễm công có năng lực mê hoặc tâm trí người, chỉ cần nàng muốn, bất luận nam nhân gì nhìn đến nàng đều sẽ khó kìm lòng nổi."

Ôn Duyên như suy tư gì gật gật đầu, đích xác, lúc trước Cốc Vân Phi còn không phải là chết ở trên tay Điền Tâm sao, chỉ là hắn vẫn luôn không nghĩ ra thôi.

Ôn Duyên nào biết đâu rằng, Điền Tâm sở dĩ giết Cốc Vân Phi, hoàn toàn là bởi vì Cốc Vân Phi gieo gió gặt bão. Nàng thời điểm lúc trước ngăn lại đoàn người bọn họ, mục đích chính là vì giết chết Cốc Vân Phi. Cốc Vân Phi là người có vợ có con, nhưng hắn đem khí than mở ra, còn đem vợ con đánh ngất khóa ở trong nhà, chính mình lái xe mang đi lương thực trong nhà chạy trốn!

Điền Tâm đêm đó muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi, trong lúc vô ý liền từ cửa sổ xâm nhập vào nhà Cốc Vân Phi, nàng thấy được di thư vợ Cốc Vân Phi viết, nguyên lai trên đường vợ Cốc Vân Phi tỉnh, chỉ là sau khi tắt đi khí than nàng lại phát hiện con mình vĩnh viễn rời đi chính mình…… Tê tâm liệt phế sau khi viết di thư nàng liền thắt cổ tự sát, Điền Tâm đã biết tiền căn hậu quả, muốn thay đôi mẹ con uổng mạng báo thù, cho nên nàng mới có thể ngăn lại bọn họ lúc trước trên đường. Đến nỗi ngay lúc đó cái loại dị trạng này, hoàn toàn là bởi vì Điền Tâm không nghĩ tới trong đội ngũ sẽ có nhân vật như Tạ Sâm, cho nên lúc ấy thoạt nhìn rất là quỷ dị, nhưng hết thảy đều là trời xui đất khiến, bất quá không có Điền Tâm ra giải thích, những việc này Ôn Duyên cũng vĩnh viễn sẽ không biết.

"Vậy anh tính toán khi nào đáp ứng? Em xem hắn khai ra điều kiện đủ không tồi, đừng chọc hắn nóng nảy, nếu thật là chống được mùa đông qua đi, kia chúng ta đã không còn ưu thế!"

Lời nói Ôn Duyên không đầu không đuôi, nhưng Tạ Sâm lại nghe đến minh bạch. Bọn họ giúp Lương Gia Minh vặn đổ Lương Quốc Cung, thậm chí đồng thời gián tiếp cũng nhổ rất nhiều cánh chim Lưu gia, lần này Lương Quốc Cung điên khùng vô trạng cơ hồ là phế đi, hiện tại khu an toàn chẳng sợ một con ruồi bọ muốn vào đều phải trải qua Lương Gia Minh cho phép, Lưu gia hiện tại muốn duỗi thân tay chân cũng là hữu tâm vô lực, mặt ngoài xem bọn họ cơ hồ giúp Lương Gia Minh hoàn thành nhiệm vụ hiện tại, chỉ là dường như Lương Gia Minh vẫn để ý, cố tình hắn còn chưa có đồng ý……

"Anh như vậy nói cho hắn anh lấy tới tay, rồi lại nắm lấy lương thực toàn bộ đè nặng không lấy ra, em thật

sự lo lắng Lương Gia Minh chó cùng rứt giậu……"

Tạ Sâm thấy Ôn Duyên lột quả quýt muốn chùi tay, lấy tờ khăn giấy đưa qua nói: "Yên tâm, hắn không dám."

Ôn Duyên nhìn đến Tạ Sâm trên mặt chợt lóe sắc lãnh lệ, biết Lương Gia Minh nhất định là có chỗ nào đắc tội vị Tạ tiên sinh này, lập tức cũng không nói nhiều, chỉ có thể nhún nhún vai chùi chùi tay, cũng không nhắc lại.

94. Chương 94

(Jeje: Sorry các bạn vì tiến độ chậm rì rì của mình TT_TT Thật sự mấy ngày nay không ở nhà được bao nhiêu chứ không phải chủ nhà drop truyện đâu TT_TT)

Đã nhiều ngày rốt cuộc truyền đến một cái tin tức tốt, phòng thí nghiệm nghiên cứu phát minh ra một loại dược tề, thời điểm cần dùng nước ném mạnh vào trong nước một cái, liền có thể thanh trừ virus tang thi trong nước. Chẳng qua loại dược tề này quá mức bá đạo, đối với cơ thể người sẽ tạo thành trình độ ảnh hưởng nhất định. ảnh hưởng lớn nhất chính là tạo thành vấn đề sinh dục. Nhưng cùng biến thành tang thi mà nói, chút vấn đề này không tính là vấn đề. Lương Gia Minh lập tức hạ lệnh tiếp tục hoàn thiện loại dược tề này, đồng thời cũng đem số lượng lớn dược tề tiến hành sản xuất, cũng may Lương Kiến Quốc ở thời điểm quy hoạch khu an toàn suy xét đến ngày sau sẽ dùng đến loại tài nguyên này, bởi vậy hai nhà chế xưởng dược đều biến thành kho nguyên liệu cực tốt. Nguyên liệu này đó bất đồng với lương thực, cơ hồ phất tay liền có thể có sẵn, nguyên liệu chế thuốc lại hao tổn cực nhỏ, bởi vậy hoàn toàn không lo lắng số lượng không đủ.

Vấn đề nước uống được giải quyết, mọi người sự vật cùng khí tượng đều đổi mới hoàn toàn.

Chỉ là đồng thời cùng với tin tức tốt, khảo nghiệm của trời cao như cũ không ngừng. Đã liên tục nửa tháng thời tiết bạo tuyết, mương máng khu an toàn đã từng dùng để phòng ngự bị bạo tuyết lấp đầy, nhìn thấy tình hình như thế, tất cả mọi người trong lòng nôn nóng, duy độc Ôn Duyên lại cười nhẹ nhàng. Dù sao hiện tại thời tiết này, đi ra ngoài khu an toàn nhất định là cái chết, cho nên hắn đơn giản để Lương Gia Minh tương kế tựu kế, hạ lệnh tất cả nhân viên khu an toàn, đem tất cả tuyết đều hốt chuyển qua quanh thân khu an toàn, cứng rắn xây một con đường lấy tuyết làm lá chắn.

Nguyên bản nó hắn là không chịu nổi một kích, nhưng bởi vì thời tiết liên tục bạo tuyết, Ôn Duyên để Lương Gia Minh hạ lệnh dùng nước tưới tuyết, tuyết hòa tan sau lại nhanh chóng kết thành băng, bởi vì độ cao rất là đồ sộ, Ôn Duyên lại bảo Lương Gia Minh lại hạ lệnh không ngừng lặp lại gia tăng độ cao, hiện tại quanh thân khu an toàn có thể nói là có một tầng tường băng chắc chắn, độ dày, độ cao đều phi thường khả quan, chỉ để lại một cái cửa hẹp đủ một xe thông qua, để ngừa có vạn nhất.

Vốn dĩ tất cả mọi người cho rằng tường băng này vây khốn bọn họ, nhưng không quá một ngày người sống sót đều thay đổi cái nhìn! Bởi vì tường băng này không chỉ đảm bảo bên trong khu an toàn được an toàn, nó còn chặn gió ngày càng lạnh đến xương! Kỳ thật nguyên bản hiện tại độ ấm cũng không có thấp đến trình độ nước đóng thành băng, hoàn toàn là bởi vì gió lạnh đến xương, mới có thể làm người càng thêm vô

pháp nhẫn nại, nhưng có tường băng này, bên trong khu an toàn lập tức ấm áp không phải chỉ thêm một cấp độ, thật sự là hay lắm!

Bởi vì một cái quyết sách này, đại danh Ôn Duyên lập tức trở nên nghe nhiều nên thuộc, lại bởi vì Lương Gia Minh quạt gió thêm củi, cho nên Ôn Duyên ở khu an toàn lập tức biến thành một nhân vật có tiếng nói. Này tuy rằng không phải ước nguyện ban đầu của Ôn Duyên, nhưng hắn cũng đạm nhiên tiếp thu, hoàn toàn không có thụ sủng nhược kinh trong tưởng tượng của Lương Gia Minh. Càng làm Lương Gia Minh bất đắc dĩ chính là, hắn nguyên bản cho rằng làm Ôn Duyên nếm được ngon ngọt như vậy, đối phương liền sẽ vì hắn hướng Tạ Sâm nói vài câu lời hay, nhưng hắn không nghĩ tới, thời điểm cách ngày sai người thỉnh Tạ Sâm tới, Tạ Sâm cư nhiên không cho mặt mũi chút nào trực tiếp cự tuyệt! Này thật sự làm hắn uể oải cực kỳ! Hắn không nghĩ tới lợi dụng Ôn Duyên chụp mông ngựa Tạ Sâm, Tạ Sâm không những không cảm kích, ngược lại còn bực hắn! Thật sự là rất có loại cảm thụ người câm ăn hoàng liên (*)!

(*) Người câm ăn hoàng liên: Hoàng liên đắng nhưng người câm có đắng cũng không nói ra được =>bó tay, không làm được gì

Hiện tại duy nhất làm hắn an ủi chính là, phụ thân hắn Lương Kiến Quốc, sớm suy xét tới vấn đề quần áo mùa đông. Đối phương không chỉ có ở trong khu an toàn phê cắt rất nhiều xưởng gia công, còn bảo cho biết một số lớn người sống sót ở những nhà xưởng đó nhậm chức. Một phần lao động thêm một phần thu hoạch, hiện tại quy tắc khu an toàn tiên minh có tự, mọi người trong lòng đều có hi vọng.

Tuy rằng vấn đề lương thực Lương Gia Minh không có nói rõ, nhưng nếu hắn dám đồng ý kiến tạo một con đường đóng băng thủ vệ không ra như vậy, vậy đại biểu hắn nhất định có biện pháp giải quyết vấn đề đồ ăn, nhóm người sống sót thấy hắn bình tĩnh như vậy, trong lòng cũng chậm rãi bình tĩnh. Quần áo đệm chăn chống lạnh cũng từng đám chế tạo ra tới, tuy rằng còn có rất nhiều là nguyên liệu nhân tạo, nhưng đủ khả năng chống lạnh, hiện tại đã không phải lúc bắt bẻ, mọi người cũng đều khó được trở nên thông tình đạt lý.

Hơn nữa Lương Gia Minh lời nói khẩn thiết, ngắn ngủn nửa tháng liền trước sau công khai lên tiếng một mười sáu thứ, hắn giỏi về thể nghiệm và quan sát dân tình, bắt hoạch dân tâm, so với hành động của Lương Quốc Cung, Lương Gia Minh cơ hồ là có thể dùng mồm mép khiến cho nhóm người sống sót cam nguyện thần phục, tuy rằng hắn cũng không phải chỉ dựa vào mồm mép hành động, nhưng Lương Kiến Quốc thấy hắn có năng lực như vậy rất là vui mừng, bệnh tình cư nhiên cũng có xu thế chuyển biến tốt đẹp.

"Hắn lại phái người tới mời anh?"

Thấy Tạ Sâm mặc vào áo khoác, Ôn Duyên mặc chỉnh tề một bên xuống lầu một bên mở miệng dò hỏi.

Tạ Sâm cười khẽ gật gật đầu, Ôn Duyên có chút bất đắc dĩ nói: "Không được anh liền đáp ứng hắn đi, em xem hắn cũng đáng thương, nửa tháng này đều…… Anh cũng không nói cho em, hắn rốt cuộc là đắc tội anh chỗ nào?"

Tạ Sâm không có trả lời câu hỏi của Ôn Duyên, hỏi ngược lại: "Em muốn đi đâu?"

Ôn Duyên "Nga" một tiếng thở dài khẩu khí nói: "Lúc trước Lương Hân vẫn luôn trộm tội nghiệp mà nhìn

em, em đều giả bộ không phát hiện. Nàng lén cùng em nói, khoảng thời gian trước liền tra được một ít manh mối liên quan đến chuyện xảy ra với cha mẹ nàng, chỉ là bởi vì chúng ta vừa trở về liền giúp đỡ Lương Gia Minh thượng vị, hiện tại đúng là thời kỳ mẫn cảm, nhiều ít đôi mắt của Lưu gia nhìn chằm chằm, ước gì bắt được bất luận một chút nhược điểm gì…… Chuyện Lương Hân, kỳ thật chúng ta trong lòng đều có đại khái, chỉ là tam bá phu của nàng cùng Lưu gia kia có quan hệ thiên ti vạn lũ…… Có điều Hình Tam hiện tại đúng là thời kỳ bế quan tu luyện mấu chốt, đừng nói cửa, nghe nói cơm cũng không ăn……Nàng cũng ngượng ngùng phiền toái những người khác giúp nàng, cho nên chỉ có thể hy vọng em sẽ mềm lòng…… Em nửa tháng này đóng cửa không thấy, chính là sợ nàng tới cầu em. Ngày hôm qua béo ca tới không phải nói nàng hai ngày này ngã bệnh sao? Ngẫm lại cũng đáng thương, nếu là đổi thành chúng ta, huyết hải thâm thù của cha mẹ, phỏng chừng so với nàng còn nóng vội hơn…… Tiểu cô nương này thật sự không dễ dàng, cho nên em nghĩ, vẫn là đi xem nàng đi."

Tạ Sâm biết, Ôn Duyên nói đến phân thượng này, hơn phân nửa chính là tâm tư giúp người, hơn nữa Ôn Duyên đem lời này nói cho hắn nghe, hơn phân nửa cũng là hy vọng chính mình nguyện ý ra tay giúp Lương Hân. Hắn nhưng thật ra không sao cả, giúp không giúp Lương Hân ở hắn xem ra đều không phải đại sự gì. Chỉ là gần nhất hắn nghe nói bởi vì chuyện lần trước Ôn Duyên đề nghị xây tường băng, ở khu an toàn nghiễm nhiên thành nhân vật chạm tay là bỏng, hiện tại tuy rằng khí tượng đổi mới hoàn toàn, nhưng thời điểm lúc trước khu an toàn lộn xộn không thiếu lưu lại tai họa ngầm, hắn kỳ thật không muốn Ôn Duyên dưới tình huống như vậy ra cửa, nhưng trong lúc nhất thời lại nói không nên lời lý do không cho đối phương ra ngoài.

Ôn Duyên nhìn đến ánh mắt Tạ Sâm nhìn về phía chính mình, hơi hơi mỉm cười. Nhìn tươi cười này, Tạ Sâm biết đối phương chủ ý đã định, thấy cửa chờ người sốt ruột, Tạ Sâm không tiếng động mà thở dài, lại nhìn Ôn Duyên liếc mắt một cái, lúc này mới đi trước ra cửa.

Ôn Duyên nhìn bóng dáng Tạ Sâm, ý cười khóe miệng chậm rãi rơi xuống, hắn đương nhiên biết Tạ Sâm băn khoăn chính là cái gì, khoảng thời gian trước khu an toàn cơ hồ là trạng thái bạo loạn, hơn nữa sau mạt thế tồn tại của nữ nhân so ra kém nam nhân, ở khu an toàn này lại là hoàn cảnh phong bế, rất nhiều người tâm trí không chừng liền dễ dàng làm ra đủ loại hành động không hợp với lẽ thường. Tỷ như bản thân rõ ràng không phải đồng tính luyến ái, nhưng thân là nam nhân, lại đối với nam nhân đồng tính cảm giác "tính" thú.

Kỳ thật Ôn Duyên vẫn là tương đối lý giải, giống như giống đực tới kỳ động dục, động vật giống đực dốc hết sức lực chiếm hữu giống cái, nhân loại cũng là một loại động vật, chỉ là lưng quần nam nhân sẽ thoáng ước thúc bản năng bọn họ, nhưng nếu loại ước thúc này bị bọn họ tự chủ vứt bỏ, kia bản chất bọn họ kỳ thật cùng động vật cũng không có khác nhau.

Cho nên chẳng sợ bọn họ lúc trước vượt mọi chông gai từ người chết đôi khiêng lại đây, cũng không nhất định liền không có hậu hoạn. Có lẽ nguyên nhân chính là như vậy, bọn họ từ trước sinh hoạt vẫn luôn là thái bình thịnh thế, đột nhiên làm cho bọn họ nảy sinh ác độc, vung đao đối với tang thi đã từng là nhân loại, không vung đao chính mình liền sống không nổi, loại ám chỉ tiềm tàng này cùng hành vi huyết tinh, hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ đối với trong lòng bọn họ tạo thành các phương diện tai họa ngầm. Mà khoảng thời gian trước các loại chuyện bất nhân của Lương Quốc Cung, cùng với thiên tai liên tiếp không ngừng, càng là áp xuống nặng trĩu một bút trong lòng người tâm trí không chừng, rất nhiều người đều không quan tâm làm ra hành động đả thương người, nghe nói còn có nam nhân bởi vì bị luân bạo mà chết giữa chừng, đoạn thời gian kia thật là nhân tâm hoảng sợ, không chỉ có nữ nhân không dám ra cửa, nam nhân không có dị năng trong người, nếu lại gầy yếu thanh tuấn một chút, kia càng là im như ve sầu mùa đông, cửa lớn không dám bước ra một bước.

Tạ Sâm biết loại tình huống này mặc dù có chuyển biến tốt đẹp nhưng vẫn cứ còn tồn tại, không chỉ có Tạ Sâm biết, hắn cũng biết. Lương Gia Minh tiền nhiệm ngắn ngủn nửa tháng, tuy rằng hắn đem trị an khu an toàn áp đặt chỉnh đốn một phen, nhưng mặt ngoài thoạt nhìn càng là quang minh, địa phương nguyên bản âm u liền sẽ càng thêm âm u, hắn biết Tạ Sâm lo lắng hắn, cho nên nửa tháng này vẫn luôn đóng cửa không ra. Hắn không phải người sợ chuyện, chỉ là hắn không thể không thừa nhận, bởi vì chuyện tường băng lần trước, hắn đi ra mà nói, thực sẽ khiến cho một phen chú ý. Nguyên bản đây là không có gì, nhưng bởi vì đoạn thời gian kia khiến mọi người trong lòng bịt kín một tầng bóng ma thật nặng nề, có không ít người tâm tính đều không quá khỏe mạnh, cho nên ánh mắt nhìn hắn liền……

Nghĩ tới những ánh mắt trước đó làm hắn rất là phản cảm, Ôn Duyên hơi hơi nhíu mi, sau khi trái lo phải nghĩ, trừ bỏ thói quen bên hông treo một thanh chủy thủ bên ngoài, ở bên mắt cá chân cũng cột một thanh chủy thủ, cẩn thận kiểm tra trang bị toàn thân một chút, lúc này mới quang minh chính đại mà ra cửa.

Hắn có thể dùng khăn quàng cổ mũ đem chính mình che dấu, chỉ là người có tâm vẫn cứ có thể biết hắn là Ôn Duyên. Một khi đã như vậy, hết thảy đều quang minh chính đại, những người muốn đánh chủ ý lên hắn ngược lại muốn ước lượng. Tạ Sâm không nói gì thêm liền đi rồi, này kỳ thật là một loại cổ vũ cùng tán thành không lời, hắn cũng không thể để chính mình biến thành người chỉ có thể được Tạ Sâm bảo hộ, hắn thực tin tưởng điểm này, Tạ Sâm càng là minh bạch.

Cửa vừa mở ra liền có một cổ không khí lạnh ập vào trước mặt, chỉ là tuy rằng lạnh chút, hít vào phổi lại là lạnh lạnh làm người cảm thấy mát lạnh lại tràn đầy. Ôn Duyên hơi hơi mỉm cười đóng cửa lại, một bước một dấu chân chậm rãi đi trên chỗ có tuyết.

"Ôn Duyên ca ca! Sao anh lại tới đây?"

Mở cửa chính là Tống Ninh Ninh, nhìn thấy Ôn Duyên trong nháy mắt liền trước mắt sáng ngời, hỏi ra lời nói cũng là cao hứng ngữ khí không dám tin tưởng. Cũng đúng, ai bảo hắn hơn nửa tháng đóng cửa không ra lại không gặp ai đâu, lúc này đột nhiên ra cửa lại đây, tiểu nha đầu kinh ngạc một chút cũng coi như bình thường.

"Như thế nào phản ứng như vậy, chẳng lẽ không chào đón anh sao?"

Thấy Ôn Duyên cười tủm tỉm mà hỏi mình như vậy, Tống Ninh Ninh đỏ mặt lên, vừa muốn nói gì lại liếc đến cặp giày nam người lớn trên mặt đất kia. Đột nhiên nghĩ đến cái gì, nàng nhanh chóng chính sắc mặt cắn cắn môi, thấp giọng nói: "Ôn Duyên ca ca, tam bá phụ của Hân Hân tỷ tỷ đang ở trong phòng, em cùng Hân Hân tỷ tỷ đều không thích hắn! Chỉ là Hân Hân tỷ tỷ bị bệnh, hắn cũng không biết từ nơi nào biết được tin tức, mấy ngày nay tới phá lệ thường xuyên! Em cảm thấy hắn không phải người tốt! Hơn nữa hắn luôn cố ý vô tình hỏi thăm chuyện của anh cùng Tạ Sâm ca ca, chúng ta đều phiền đến chết lại không thể không cho hắn tới……"

Tống Ninh Ninh rốt cuộc vẫn là nữ hài tương đối đơn thuần, nàng được Tống Minh Viễn bảo hộ thực tốt. Nhưng đáng giá nói chính là, một nữ hài đơn thuần như vậy, thời điểm biết Tống Minh Viễn quyết định xong việc đem Trần Lâm ném ra khỏi khu an toàn, thế nhưng sắc mặt trắng bệch run rẩy thân mình cũng chết không có phản bác. Lương Hân thực ngoài ý muốn, trước mặt mọi người còn tưởng rằng nàng sẽ cầu tình đâu, ai ngờ Tống Ninh Ninh thanh âm bình tĩnh mà nói "Thời điểm nàng muốn hại em, chính là nửa điểm đường sống cũng không lưu. Em thay nàng cầu tình, chờ nàng lại đến hại em? Em chính mình lại

không có khả năng tự bảo hộ, ngược lại còn có khả năng liên lụy các người. Em không phải ngốc tử, chỉ là có chút khổ sở……" *(Jeje: Bị hại đến vậy còn khổ sở =]] Bạn này cứ như bạch liên hoa vậy, phát hiện người cứu mình cũng là người hại mình cũng buồn, phát hiện thằng bạn mình biến mất cũng đau buồn, giờ trừng trị hung thủ cũng khổ sở, tóm lại cảm xúc lúc nào cũng như khóc mướn cho người khác nhưng lại chẳng bao giờ tự mình làm cái gì để giúp đỡ)*

Bởi vì đoạn lời nói này, cái nhìn của Ôn Duyên đối với nữ hài này thay đổi rất nhiều, bởi vậy nói chuyện không tự giác liền phóng nhu hòa, khóe miệng cũng mang theo độ cong ấm áp, "Không cần lo lắng. Bất quá em quan tâm chúng ta như vậy, Tạ Sâm biết tám phần chính là muốn cảm động."

Ôn Duyên nói làm Tống Ninh Ninh nhấp nhấp miệng, cảm động sao…… Tạ Sâm ca ca? Tuy rằng Ôn Duyên nói thực nhu hòa cũng thực ấm áp, nhưng Tống Ninh Ninh chính là vô pháp tưởng tượng thời điểm Tạ Sâm cảm động là biểu tình gì…… Thậm chí nàng trong tiềm thức liền cảm thấy Ôn Duyên chỉ là đang cùng nàng nói giỡn thôi, bởi vì hình ảnh kia nàng thật sự không có cách nào tưởng tượng……

"Nga? Vị này…… Đây là Ôn Duyên đại danh đỉnh đỉnh sao?"

Một đạo thanh âm ý vị không rõ phía trước bên trái vang lên, khoảng khắc đôi mắt Ôn Duyên lướt qua cùng ánh mắt đối phương chạm vào vừa vặn. Đối phương trong mắt đột nhiên phiếm ra tinh quang làm Ôn Duyên giật mình, hắn nửa rũ mắt đánh giá đối phương một chút. Nam nhân khoảng bốn mươi tuổi, so với hắn tưởng tượng diện mạo phải đẹp hơn nhiều…… Lần trước sự kiện kho hàng của Tống Ninh Ninh là bởi vì người nam nhân này liên lụy ra tới, trường kỳ mưa dầm thấm đất làm hắn vẫn luôn cho rằng tam bá phụ của Lương Hân sẽ là một đại thúc trung niên đáng khinh, có khả năng nhất là bụng phệ lùn tỏa béo linh tinh…… Nhưng đối phương hiện tại đứng cách hắn không đến ba mét, làn da bảo dưỡng không tồi, dáng người cũng còn khá tốt, nói như thế nào…… Đều xem như một soái ca trung niên, liền tính chưa nói tới làm người kinh diễm, khá vậy xem như cảnh đẹp ý vui.

Ôn Duyên liếc mắt nhìn Tống Ninh Ninh, đều nói người tâm trí đơn thuần xem người thực chuẩn, cô nương này cư nhiên không có bị biểu tượng nam nhân mê hoặc, cũng không dễ dàng.

Thấy Ôn Duyên không có phản ứng chính mình, chỉ là tự đổi giày mang dép lê, Lương Dân Lực cũng không nhụt chí, mặt mang tươi cười đi đến phía trước Ôn Duyên thực thiện ý mà vươn tay nói: "Tôi là tam bá phụ của Lương Hân, tôi kêu Lương Dân Lực, thật cao hứng nhìn thấy cậu."

Ôn Duyên sau khi đổi dép lê xong đứng thẳng thân thể, Lương Dân Lực trên mặt trước sau là treo tươi cười, nhưng Ôn Duyên chỉ là nhàn nhạt mà liếc mắt nhìn tay treo giữa không trung của đối phương, quay đầu liền đối với Tống Ninh Ninh nói: "Lương Hân ở đâu trong nhà? Mang anh qua đi."

Tống Ninh Ninh cũng ngốc một chút, nàng không nghĩ tới Ôn Duyên không cho Lương Dân Lực mặt mũi như vậy. Chỉ là nàng thật sự thực không thích Lương Dân Lực! Lương Hân hiện tại sinh bệnh cần nhất chính là nghỉ ngơi, nhưng đối phương không chỉ có mỗi ngày đều tới, còn ngồi xuống là vài tiếng đồng hồ! Các nàng lại không thể đuổi đối phương đi, rốt cuộc đối phương cùng Lương Hân còn có một tầng quan hệ thân thích, hơn nữa lại là trưởng bối…… Lập tức thấy Ôn Duyên làm Lương Dân Lực ăn mệt như vậy, Tống Ninh Ninh trong lòng ám sảng, khóe miệng cũng không khỏi nhếch lên vài phần, "Ôn Duyên ca ca cùng em tới, em mang anh đi vào."

Nếu không phải bởi vì Tống Minh Viễn cùng Tống Giai Thiến gần đây vì chuyện bên trong của khu an toàn mà vội, Lương Dân Lực hắn dám trắng trợn táo bạo chọc người ngại như vậy? Tống Ninh Ninh chỉ cảm thấy Ôn Duyên tới quá đúng lúc, bởi vậy vừa mới chuyển thân liền mang lên sung sướng tươi cười, người Lương Hân muốn gặp nhất chính là Ôn Duyên, người này biết Ôn Duyên lại đây, còn không biết cao hứng như thế nào đâu!

Ôn Duyên đi theo Tống Ninh Ninh chậm rãi vào phòng, Lương Dân Lực phía sau bọn họ chậm rãi thu tay, xoay người nhìn bóng dáng Ôn Duyên, trên mặt hắn vẫn là mang theo mỉm cười vừa rồi, chỉ là trong mắt kia lập lòe đen tối không chừng, làm người mạc danh bất an……

95. Chương 95

"Anh biết em tại đây đợi anh bao nhiêu ngày không? Anh vì cái gì luôn trốn tránh em!"

Ngô Mộng nhìn Ôn Thiếu Hàng trước mắt, cả người hai mắt đẫm lệ, nhìn qua ủy khuất cực kỳ.

Ôn Thiếu Hàng mặt vô biểu tình mà nhìn gương mặt giống như bị chính mình khi dễ, từ lần trước ở khách sạn nhỏ kia, sau khi hắn phát hiện Ôn Duyên tự nguyện cùng Tạ Sâm ở tại một phòng, cả người hắn đều ở vào điểm tới hạn cực kỳ nguy hiểm. Hắn đã non nửa tháng không có cùng bất luận kẻ nào nói chuyện, một chữ đều không có nói ra, bao gồm Ôn Lương cùng Mã Tuệ Trinh dò hỏi hắn lần này đi ra ngoài thuận lợi hay không, hắn đều không có để ý tới.

Đây là chuyện chưa bao giờ phát sinh, dĩ vãng liền tính hắn tâm tình không tốt, cha mẹ hỏi chuyện hắn sẽ không có không trả lời. Chỉ là lúc này đây hắn thật sự không muốn trả lời, không chỉ là bởi vì hắn chính mắt chứng thực Ôn Duyên có lẽ cùng Tạ Sâm có quan hệ nào đó hắn tuyệt đối sẽ không đồng ý, càng là bởi vì sau khi trở về, hắn trong lúc vô ý tra được chân tướng sau lưng năm đó cha mẹ thu dưỡng Ôn Duyên.

"Em không biết enh rốt cuộc làm sao vậy, đều đã trở về nửa tháng, vậy mà chỉ về nhà một lần. Anh không biết a di thúc thúc lo lắng anh nhiều sao, bọn họ nếu là……"

"Cô muốn làm con dâu bọn họ?" Ôn Thiếu Hàng mở miệng cắt ngang lời nói của Ngô Mộng.

Ôn Thiếu Hàng thình lình đặt câu hỏi làm Ngô Mộng ngây ra một lúc, nhưng mà sau khi phản ứng lại hàm nghĩa trong lời nói đó, nàng lập tức đỏ mặt. Trừ bỏ việc Ôn Thiếu Hàng tiền đồ không thể hạn lượng không đề cập tới, nàng thật sự thích Ôn Thiếu Hàng người này, có lẽ so với Tạ Sâm lúc trước càng thêm thích. Tuy rằng không rõ vì cái gì chính mình luôn thích nam nhân lạnh như băng, chỉ là nàng cảm thấy Ôn Thiếu Hàng cùng Tạ Sâm không giống nhau. Ôn Thiếu Hàng có cha mẹ, có thân nhân, có chút đồ vật hắn không thể không bận tâm, cho nên nàng mới nguyện ý đối với Mã Tuệ lòng dạ hẹp hòi ngoan ngoãn phục tùng, khi nàng ở cùng Ôn Lương trước mặt tận lực biểu hiện một mặt dịu dàng nhu thuận của chính mình. Nàng trăm phương ngàn kế, chỉ hy vọng chẳng sợ Ôn Thiếu Hàng không bị chính mình đả động, nhưng đến cuối cùng hắn cũng không thể không bị cha mẹ lấy tính mạng ra ép đem nàng cưới về nhà, đây là dự tính của nàng.

Ngô Mộng không có nhìn đến một tia sáng quỷ quyệt hiện lên trong mắt Ôn Thiếu Hàng, nàng chỉ là ngượng ngùng mà cúi đầu, có chút ấp úng nói: "Tâm tư em…… Em cho rằng anh sớm nên biết."

Ôn Thiếu Hàng gợi lên khóe miệng, hình như có mang theo một tia hương vị trào phúng. Ngô Mộng ngây ra một lúc nhìn kỹ, lại chỉ phát hiện đối phươnghướng chính mình mỉm cười, cho ràng chính mình hoa mắt, nhất định là nhìn lầm rồi. Không đợi nàng phản ứng lại, lại thấy ánh mắt Ôn Thiếu Hàng lướt qua chính mình, hướng địa phương phía sau mình liếc qua đi. Ngô Mộng theo bản năng quay người lại, chỉ thấy Ôn Duyên ở dưới mặt đất chậm rãi từ từ mà đi tới trước, thực rõ ràng, đối phương cũng không có chú ý tới bọn họ.

Ngô Mộng quay đầu lại, nàng nhìn ánh mắt chuyên chú lại thâm thúy kia của Ôn Thiếu Hàng, theo bản năng liền trong lòng căng thẳng, bàn tay không chịu khống chế mà nắm chặt nổi lên nắm tay. Giác quan thứ sáu của nữ nhân nói cho nàng, Ôn Thiếu Hàng đối với Ôn Duyên tuyệt đối không phải cảm tình bình thường của em trai đối với anh trai! Chỉ là nàng thật sự không thể tin được hoài nghi của mình! Kia thật sự quá vớ vẩn quá không thể tưởng tượng! Bọn họ chính là huynh đệ! Tuy rằng không phải anh em ruột, nhưng rốt cuộc lớn lên dưới một mái hiên! Bọn họ có chung một cha mẹ thân nhân! Này sao lại có thể!

"Thiếu Hàng! A di buổi sáng còn nói buổi tối sẽ hầm canh, chúng ta trở về ăn canh được không? Đi thôi……" Ngô Mộng vừa nói vừa lớn mật mà duỗi tay nắm cánh tay Ôn Thiếu Hàng, nàng từ trước chưa bao giờ chân chính tiếp xúc Ôn Thiếu Hàng cho dù là một chút, bởi vì ánh mắt đối phương luôn lạnh như băng làm nàng không dám đi quá giới hạn, có điều hiện nay nhìn đến loại ánh mắt đối phương nhìn Ôn Duyên, ánh mắt này làm nàng thực bất an! Nàng bất chấp nhiều như vậy! Nếu nàng không đua một chút! Lại như thế nào biết chính mình có thể thắng hay không đây?!

Ôn Thiếu Hàng không có động, nhưng lại cũng không có ném tay nàng đang bám lên cánh tay mình, liền ngay thời điểm Ngô Mộng nhảy nhót mỉm cười, Ôn Duyên đối diện đi tới chậm rãi ngẩng đầu. Thời điểm nhìn thấy hai người bọn họ, thần sắc Ôn Duyên hơi ngây ra một chút, nhưng mà cũng chỉ là một chút, tiếp theo nháy mắt liền vẻ mặt bình tĩnh. Ôn Duyên thậm chí nhìn cũng không nhìn Ngô Mộng lần thứ hai, hắn chỉ là nhẹ nhàng mà nhìn Ôn Thiếu Hàng liếc mắt một cái, sau đó gật gật đầu nói: "Muốn đi đâu?"

Từ đầu tới đuôi phản ứng đều như là một cuộc gặp hết sức bình thường ngẫu nhiên, giống như anh em hai người phổ thông gặp nau, không cần thiết quá mức xa cách, cũng không cần thiết cố tình thân cận, Ôn Duyên biểu hiện lại bất quá bình thản, cũng lại bất quá đả thương người.

Ôn Thiếu Hàng miễn cưỡng khống chế được cảm giác phảng phất không thể hô hấp này, nhưng ngực hít thở không thông làm hắn cơ hồ sắp lay động. Hắn cùng Ngô Mộng lấy phương thức như vậy lên sân khấu, Ôn Duyên cư nhiên không hề có kinh ngạc cũng không có dò hỏi, thậm chí là một chút thần sắc phản đối đều không có, hắn cho rằng Ôn Duyên nhiều ít sẽ có hơi phản ứng, chẳng sợ chỉ là sắc mặt thay đổi, khó coi một chút cũng được, chẳng sợ chỉ là trong nháy mắt đều được!!!

Lòng bàn tay không tự giác mà nắm chặt, Ôn Thiếu Hàng gắt gao mà cắn mới không đến nỗi đem cảm xúc tràn đầy trong ngực kia phát tiết ra tới, hắn âm thầm hít sâu một hơi, hắn chưa từng ở trước mặt bất luận kẻ nào thất thố, chỉ là đối mặt Ôn Duyên, hắn trước nay đều không thắng được.

"Chúng ta, về nhà ăn cơm." Phảng phất nói thêm một chữ nữa đều phải hao phí không ít sức lực, Ôn Thiếu Hàng ngừng lại một chút, sau đó nhẹ nhàng hít vào một hơi tiếp tục nói: "Ca…… Theo chúng ta cùng nhau

trở về đi."

Ôn Duyên lại tự nhiên bất quá mà lắc lắc đầu, "Không được, anh còn có việc muốn làm. Em mấy ngày nay gầy không ít, ăn nhiều đồ một chút, phải chú ý thân thể." Nói tới đây hắn mới nhàn nhạt mà nhìn Ngô Mộng liếc mắt một cái, sau đó nhẹ nhàng hướng đối phương gật gật đầu, không chờ Ôn Thiếu Hàng đứng ở kia nói cái gì nữa, nhấc chân liền đi rồi.

Ngô Mộng chỉ cảm thấy cánh tay mình nắm lấy trở nên cứng đờ đến cực điểm, lại ngẩng đầu nhìn Ôn Thiếu Hàng lúc sau hoảng sợ! Ôn Thiếu Hàng sắc mặt quả thực trắng bệch dọa người! Nàng trong lòng căng thẳng lập tức khẩn trương nói: "Anh làm sao vậy? Thiếu Hàng? Sắc mặt anh như thế nào khó coi như vậy?"

Ôn Thiếu Hàng cứng đờ mà đứng ở nơi đó không có trả lời, cảm giác ngực hít thở không thông làm trước mắt hắn đều phải biến thành màu đen, Ôn Duyên đã biết…… Ôn Duyên nhất định đã biết cái gì! Nếu hắn không biết, hắn sẽ không có không thăm cha mẹ mình! Ôn Duyên trước nay đều là đứa con hiếu thuận, cho dù không phải ruột thịt, nhưng mỗi lần quan tâm đối với cha mẹ không ít hơn so với mình! Cho dù là mỗi ngày đều ngẫu nhiên gặp được một lần, Ôn Duyên cũng sẽ bảo mình gặp cha mẹ tiện thể nhấn vấn an, chẳng sợ buổi sáng một lần buổi chiều một lần, Ôn Duyên cũng sẽ không quên!

Nhưng hôm nay, Ôn Duyên cái gì cũng chưa nói, hắn chỉ bảo chính mình chú ý thân thể, không có nói đến Ôn Lương cùng Mã Tuệ Trinh một chút ít.

Một lòng chậm rãi trầm xuống, Ôn Thiếu Hàng chỉ cảm thấy cả người đều phảng phất lâm vào vực sâu vạn trượng. Nguyên bản còn tồn tại một tia khả năng, nhưng nếu Ôn Duyên đã biết chân tướng, một tia khả năng cuối cùng này cũng đã không còn…… Không đề cập tới thời điểm ban đầu Ôn Lương cùng Mã Tuệ Trinh vứt bỏ hài tử của mình lại vứt bỏ Ôn Duyên, liền tính cuối cùng Ôn Lương cùng Mã Tuệ Trinh lại đem Ôn Duyên mang về nuôi, cũng chỉ là bởi vì thu tiền mới cố mà làm, nhưng bọn họ đối với Ôn Duyên…… Căn bản là không có những ấm áp mà tiền có thể mua được…… Ngược lại lấy một loại sắc mặt thi ân giả sắc (*) ngày đêm đối mặt Ôn Duyên, làm Ôn Duyên thẹn trong lòng hơn hai mươi năm……

(*) Thi ân giả sắc: Giả vờ ban ân *(Jeje: Cái này mình không chắc lắm nhưng nghĩa cũng na ná vậy…)*

Ngô Mộng nhìn Ôn Thiếu Hàng phảng phất mất hồn, bất luận nàng như thế nào thấp giọng dò hỏi, ánh mắt Ôn Thiếu Hàng đều là nặng nề không có đáp lại, đối phương như là bị đả kích gì thật lớn quả thực sắp vô sinh lợi! Chính là vừa rồi nàng ở bên cạnh xem rõ ràng, Ôn Duyên cái gì cũng chưa làm a! Chẳng lẽ là lúc trước bọn họ đi ra ngoài đã xảy ra cái gì? Không đúng, nhiều người ở bên nhau như vậy, bọn họ sao có thể đã xảy ra cái gì……

Cũng mặc kệ phát sinh cái gì hay không, Ngô Mộng đều thực tin tưởng Ôn Thiếu Hàng có phản ứng như vậy hoàn toàn là vì Ôn Duyên! Ôn Duyên…… Ôn Duyên…… Vì cái gì Tạ Sâm đối với Ôn Duyên không giống nhau, Ôn Thiếu Hàng đối với Ôn Duyên càng không giống nhau! Ôn Duyên rốt cuộc có cái gì tốt! Làm hai đại nam nhân đều nhìn hắn bằng con mắt khác! Ngô Mộng đột nhiên quay đầu lại gắt gao mà nhìn chằm chằm phương hướng Ôn Duyên rời đi, trong ánh mắt toát ra hàn quang làm người tuần tra bên cạnh có linh cảm, nhanh chóng bước nhanh tránh ra.

Gần nhất một tháng vẫn luôn gió êm sóng lặng, Lương Hân sau khi có thể xuống giường liền lâu lâu hướng nhà Ôn Duyên cùng Tạ Sâm chạy tới, hiện tại Lương tam thiếu cầm quyền, cho nên Chu béo cũng liền mừng rỡ tự tại dọn đi ra ngoài ở một mình, Ôn Duyên cùng Tạ Sâm hai người ở cùng một chỗ, tất cả mọi người trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, chỉ không rõ vì cái gì.

"Đến bây giờ hắn còn hướng cô đi? Không dứt?"

Ôn Duyên cau mày hướng Lương Hân dò hỏi, Lương Hân cũng là vẻ mặt khó coi, "Tôi cũng là đủ bội phục hắn, tôi nói anh nghe, đã ám chỉ tôi cái gì đều đã biết! Nhưng hắn biết rõ tôi hận hắn hận đến muốn chết! Nhưng cả ngày bày ra một bộ dáng chuyện không liên quan mình cái gì cũng không biết! Ngày thường còn đối với tôi cười ôn nhu cùng cái gì nữa! Ngẫm lại liền ghê tởm!! Hơn nữa tôi cho anh biết! Hắn không biết đánh chủ ý gì lên anh! Quả thực là trắng trợn táo bạo không hề có che dấu hỏi tôi về anh! Hắn tựa như không sợ tôi nói cho anh! Quả thực là vô sỉ đến cực điểm làm người buồn nôn!! Nếu không phải bởi vì một chốc một lát thật sự không dễ xuống tay, nghĩ đến bộ dáng cuối cùng của ba mẹ tôi năm đó…… Tôi thật muốn không màng tất cả đem hắn quăng ra ngoài cho chó tang thi ăn!!"

Nhìn Lương Hân hốc mắt đỏ bừng một bộ biểu tình nghiến răng nghiến lợi, Ôn Duyên hơi hơi nhíu nhíu mày chưa nói cái gì. Lương Dân Lực đối với hắn lòng mang ý xấu, hắn từ thời điểm lần đầu tiên cùng đối phương gặp mặt đã biết. Chỉ là manh mối đối phương hại cha mẹ Lương Hân bọn họ nắm giữ, nhưng kỳ thật tình hình hiện tại này, có chứng cứ hay không quan trọng gì đâu? Khu an toàn mặt ngoài xem là ngay ngắn trật tự, có điều sau lưng ánh sáng chính là âm u, ngầm chỗ nào xuất hiện người chết gì đó, ở khu an toàn hiện tại cũng không xem như chuyện kỳ quái gì.

Vốn dĩ hắn cũng muốn trực tiếp liền giết chết Lương Dân Lực không phải xong rồi sao? Chính là sự tình so với hắn tưởng tượng khó giải quyết một chút, Lương Dân Lực không chỉ có bản thân là một dị năng giả hệ kim năng lực không thấp, hơn nữa bản thân hắn thực bảo vệ mạng, bên người cư nhiên còn theo bốn dị năng giả tinh anh khác! Bốn người kia đi theo hắn cơ hồ một tấc cũng không rời, liền tính là thời điểm đi thăm Lương Hân, bốn người kia cũng là ở cách vách nhà lẳng lặng chờ đợi. Điểm này làm Ôn Duyên cảm giác phi thường khó chịu, bởi vì hắn biết rõ đội hình đối phương không thể khinh thường.

Nhưng nói đến cùng, thù này của Lương Hân không có cách nào mang ra ngoài nói, rốt cuộc nhiều năm như vậy đi qua, chứng cứ bọn họ lục soát cũng chỉ là đại khái, nhân chứng vật chứng một mực không có. Hơn nữa Lương Dân Lực bản thân là người lòng dạ rất sâu, hắn năm đó vì cái gì giết hại em trai em gái mình, động cơ giết người này bọn còn chưa có biết rõ ràng. Nếu thật sự ngẫu nhiên lấy chuyện ra nói, đối phương xảo ngôn thiện biện vài câu có lẽ cũng vòng đi ra ngoài…… Cho nên những cái gọi là chứng cứ đó, đối với bọn họ hoàn toàn không có bất luận trợ giúp gì.

"Cô trước đừng nóng giận, phương pháp báo thù có rất nhiều loại, nếu một đường này không thông, kia chúng ta liền đổi một đường khác." Ôn Duyên vươn ngón trỏ gõ gõ mặt bàn, không nhanh không chậm mà mở miệng.

Lương Hân trong lòng chính phát ra giận, lập tức nhìn biểu tình Ôn Duyên như rũ mắt tự hỏi cái gì, lập tức cũng không dám lên tiếng quấy rầy. Cũng không biết có phải ảo giác của nàng hay không, nàng cảm giác lúc này đây sau khi ra ngoài, Ôn Duyên cùng trước kia không quá giống nhau. Ở một ít hành vi cử chỉ, đối phương đang chậm rãi thay đổi thành phong cách người khác. Có lẽ hai đương sự cũng chưa phát hiện, nhưng nàng lại phi thường khẳng định, Ôn Duyên có chút chỗ càng ngày càng giống Tạ Sâm. Có đôi khi không mặn không nhạt một hai câu lời nói, khiến cho người cảm thấy trong lòng rét run, càng thêm

nhìn không thấu. *(Jeje: Cái này có tính là phu xướng phụ tùy không nhỉ =]]])*

"Cô trước đừng có gấp, trở về nghỉ ngơi cho tốt, để tôi nghĩ lại."

Có lẽ ánh mắt Lương Hân thật sự quá mức rõ ràng, Ôn Duyên nhìn nàng một cái đã xuống lệnh đuổi khách. Nhưng Lương Hân lại là một chút cũng chưa sinh khí, nàng cười đứng lên gật gật đầu, ngược lại cảm thấy trong lòng nóng hầm hập. Nàng lần trước cảm mạo phi thường nghiêm trọng, hơn nữa Lương Dân Lực luôn đi nhìn nàng, tâm tình nàng không tốt lại không có biện pháp nghỉ ngơi đàng hoàng, thẳng kéo hơn phân nửa tháng mới tính chậm rãi khang phục, này còn may mà Ôn Duyên giúp đỡ nàng cùng Lương Dân Lực chu toàn, bằng không đến bây giờ chỉ sợ đều đang lặp lại, nguyên nhân chính là vì bây giờ còn có một chút ho khan, cho nên Ôn Duyên không cho nàng ra cửa, có chuyện gì cũng là hắn đi tìm chính mình.

Lương Hân nhẹ nhàng đóng lại cửa thư phòng Ôn Duyên, vừa xuống thang lầu vừa lộ ra cái mỉm cười, Ôn Duyên liền tính trở nên lãnh khốc thì thế nào, đối phương thay nàng suy nghĩ còn muốn giúp nàng báo thù như vậy, nàng đã sớm đem một vòng người này trở thành bạn bè cùng người thân, đặc biệt là Ôn Duyên, nàng cảm thấy Ôn Duyên là người chân chính ôn nhu, bất luận thoạt nhìn lại lạnh lẽo.

96. Chương 96

Buổi tối Ôn Duyên cùng Tạ Sâm đang ăn cơm, mấy ngày gần đây Ôn Duyên đều ở trong phòng nấu ăn, chỉ cần mở điện, rất nhiều đồ điện đều có thể sử dụng. Kỳ thật nguyên bản dùng điện đều là hạn chế, buổi tối 11 giờ khu vực bình thường liền sẽ cắt điện. Nhưng ai bảo Lương Gia Minh có việc nhờ bọn họ đâu, bởi vậy Lương Gia Minh ước gì Ôn Duyên cùng Tạ Sâm dùng tài nguyên sở hữu của khu an toàn nhiều chút, nhà này của bọn họ, là 24 giờ tuyệt đối không cắt điện.

"Tay nghề càng ngày càng tốt."

Tạ Sâm nuốt xuống súp lơ vừa nhai, mặt mang mỉm cười mà đối với Ôn Duyên khích lệ.

Kỳ thật Ôn Duyên nguyên bản biết nấu cơm, hắn hàng năm bên ngoài sinh hoạt một mình, sao không biết nấu cơm được.

Ôn Duyên cười vừa muốn nói gì, nhưng một trận tiếng đập cửa chặt chẽ cắt ngang tươi cười hai người họ. Tiểu khu này là Lương Gia Minh một tay chưởng quản, hộ gia đình bên trong cũng đều là nhân vật quan trọng số một số hai, mấu chốt nhất chính là giữa các căn nhà có chỗ cách trở, có thể tiến vào nơi này gõ cửa chỉ có thể là mấy người bọn họ, chỉ là tiếng đập cửa này nghe tới không hề kết cấu phi thường gấp gáp, Ôn Duyên không biết vì sao chỉ cảm thấy trong lòng phát lạnh, lập tức đứng dậy đi mở cửa.

"Ra..... Hô, đã xảy ra chuyện."

Ngày mùa đông Chu béo cũng chạy mồ hôi đầy đầu, Ôn Duyên thấy hắn như vậy dự cảm bất hảo càng

thêm mãnh liệt, còn không thể không kiềm chế vội vàng, yết hầu nuốt một chút, hắn nắm tay Chu béo tận lực bình tĩnh nói: "Béo ca ngươi đừng có gấp, chậm rãi nói, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Chu béo ngẩng đầu cẩn thận mà nhìn thần sắc Ôn Duyên, rồi sau đó lại nhìn Tạ Sâm đứng ở phía sau hắn liếc mắt một cái, miệng đóng mở, cuối cùng cắn răng một cái nói: "Là Lương nha đầu…… Nàng, nàng……"

Ôn Duyên nguyên bản còn huyền tâm lập tức rơi vào đáy cốc, có thể làm Chu béo hoảng loạn như vậy, nhất định không phải trạng huống bình thường, tay hắn nắm lấy cánh tay Chu béo phút chốc buộc chặt, theo bản năng ngắt lời nói: "Nàng không có việc gì đi?"

Chu béo biết Lương Hân nguyện ý lăn lộn Hình Tam nhất, nhưng tâm lý thân cận nhất lại là Ôn Duyên. Giống như bởi vì lúc trước hai người kia vào nhà cứu nàng, một đám người này, nàng chỉ đối với hai người kia nhìn bằng con mắt khác. Hắn cũng biết Lương Hân mấy ngày nay thường xuyên tới tìm Ôn Duyên, cảm tình hai người gia tăng không ít, liền xem Ôn Duyên thường thường đến chỗ ở các nàng thay nàng cùng Lương Dân Lực chu toàn liền nhìn ra được tới, Ôn Duyên đối với Lương Hân cùng Tống Ninh Ninh, tựa như đối đãi em gái mình, tuy rằng như cũ là có chút lãnh đạm, nhưng cùng với trước đó khác nhau rất lớn…… Chỉ là liền bởi vì như vậy……

"Có cái gì không thể nói thẳng?"

Một câu này của Tạ Sâm làm sắc mặt Chu béo càng thêm do dự, Tạ Sâm nói như vậy là bởi vì biết tính cách Ôn Duyên, cho nên chắc chắn hắn dù không nói, Ôn Duyên cũng sẽ từ con đường khác nghe được. Bởi vậy hắn hoà giải không nói, kỳ thật đều tương đương đã nói cho Ôn Duyên một nửa……

Chu béo nhìn Ôn Duyên bên cạnh vẻ mặt bình tĩnh nhưng ánh mắt lại khẽ run, cắn chặt răng hung hăng thầm nghĩ: "Nàng đã chết!"

Ôn Duyên trong nháy mắt này sắc mặt chợt bình tĩnh đến đáng sợ, hắn chỉ là lẳng lặng mà nhìn Chu béo, không có hỏi lại cũng không có truy vấn, liền nhìn như vậy.

Chu béo bị ánh mắt bình tĩnh kia của hắn nhìn đến da đầu tê dại, dường như cầu cứu nhìn về phía Tạ Sâm nói: "Tôi vừa rồi cũng cả người đều ngốc! Hiện tại bên kia có Gia Thiến trông coi, có điều nha đầu Ninh Ninh kia không biết thấy cái gì, tinh thần cả người đều có chút không được tốt! Cũng không đúng…… Cái hiện trường kia liền tính không phát hiện cái gì phỏng chừng cũng không tốt……. Tình huống hiện trường thật…… Thật không tốt. Tôi nói thật, phần lớn trường hợp tôi đã thấy không ít, nhưng đối đãi với một tiểu nha đầu như vậy tôi còn là lần đầu tiên thấy……"

Dọc theo đường đi Ôn Duyên đều thực trầm mặc, Tạ Sâm cau mày nhìn Ôn Duyên như vậy lại cũng chưa nói cái gì. Hắn biết bản chất Ôn Duyên kỳ thật là một người rất ôn nhu, sự tồn tại của Lương Hân cùng Tống Ninh Ninh ở trong mắt đối phương, giống như là em gái nhỏ. Bởi vậy Ôn Duyên liền tính đối với những người khác lạnh nhạt thậm chí là máu lạnh, chỉ là đối với hai nữ hài kia, hắn có rất nhiều nhẫn nại cùng đồng tình.

Bởi vậy hắn mới có thể thái độ khác thường nguyện ý giúp Lương Hân báo thù, nguyện ý lâu lâu mang đồ Tống Ninh Ninh thích ăn đi thăm các nàng. Hắn đối với nữ hài tử có một loại mềm mại cùng quan ái chính hắn cũng chưa phát hiện, nhưng loại cảm xúc này cũng không phải đối với mỗi một nữ hài tử đều có, cho nên cho dù có thời điểm chính mình nhịn không được ghen, nhưng lại cũng minh bạch cảm tình kia không có tạp chất, là tồn tại không chấp nhận bị hắn bôi nhọ.

Cửa lớn mở ra, ba người thông suốt mà vào phòng ở các nàng, Ôn Duyên tưởng rằng sẽ nhìn thấy một địa phương máu tươi đầm đìa giống như Tu La tràng, ai ngờ trừ bỏ có chút hỗn độn ở ngoài, cũng không có chỗ gì đặc biệt nghiêm trọng. Hắn theo bản năng quay đầu lại nhìn Chu béo, chỉ thấy Chu béo muốn nói lại thôi, mà lúc này Tống Giai Thiến từ trong phòng đi ra, hai con mắt sưng giống như hạch đào, thấy Chu béo đem Ôn Duyên cùng Tạ Sâm mang đến, nàng nhịn không được lại rớt nước mắt, chỉ là lại cắn môi, cái gì cũng nói không nên lời.

Ôn Duyên không nói chuyện, giày cũng chưa đổi liền hướng trong phòng đi, Tống Giai Thiến theo bản năng bắt lấy cánh tay hắn, "Cậu……"

Ôn Duyên không nói chuyện, chỉ là nhẹ nhàng túm lấy tay nắm cánh tay mình, không chút nào tạm dừng hướng trong phòng đi.

Trên giường cái một tầng vải bố trắng, có vết máu chảy ra, Ôn Duyên hô hấp ngừng một chút, vẫn là run rẩy tay đem vải bố trắng xốc lên.

Cả khuôn mặt Lương Hân đều bị vũ khí sắc bén cắt hoa, lỗ tai bên phải huyết nhục mơ hồ, thoạt nhìn là bị mạnh mẽ xé rách phân nửa, mơ hồ có thể thấy được hình dạng cắn đứt của răng. Cổ phía bên phải đồng dạng huyết nhục mơ hồ, bên trái còn lại là một mảnh dấu vết hoan ái xanh tím đỏ sậm. Bộ ngực từ trái sang phải một đạo thâm có thể thấy được xương miệng vết thương tung hoành toàn bộ thân thể, bên ngoài miệng vết thương nghiêm trọng, bên trong màu đỏ huyết nhục mắt thường có thể thấy được, loáng thoáng có thể thấy được xương sườn màu trắng phía dưới.

Tầm mắt dời xuống động một cái chớp mắt, Ôn Duyên quả thực không đành lòng lại xem. Bộ vị bên dưới bụng nhỏ của Lương Hân bị xé bỏ hoàn toàn không ra hình người, nơi nơi đều là dấu vết dơ bẩn, những điểm màu trắng loang lổ đó tỏ rõ nàng tao ngộ lăng nhục như thế nào. Làn da dưới chân sớm đã hoàn toàn thay đổi, hai cánh chân nguyên bản thon dài thẳng tắp, hiện tại chỉ còn lại có các loại dấu vết sau khi bị lăng ngược. làn da chỗ chân cong không chỉ có sưng to, lại còn có bị cắt rách, huyết nhục cắt rách kia, cư nhiên còn hỗn tạp một ít dấu vết màu trắng…… Này đó đến súc sinh cũng không bằng!!

Ôn Duyên gắt gao mà nắm chặt nắm tay không nói lời nào, Tạ Sâm từ phía sau vào nhà nhìn thấy tình huống này cũng là ngây ra một lúc, hiển nhiên đến hắn cũng chưa nghĩ đến sẽ là tình huống như vậy. Tống Giai Thiến che miệng vừa lau nước mắt vừa nghẹn ngào nói: "Ninh Ninh vừa rồi tựa như điên rồi, tôi cũng sợ hãi, anh trai tôi liền mang nàng đem trở về, bằng không nàng liền vẫn luôn túm Lương Hân nói chuyện không ngừng. Tôi không dám đem Lương Hân rửa sạch…… Sợ đem dấu vết gì đều chùi không còn, gì cũng chưa động đến. Việc này rõ ràng chính là hướng về phía nàng, rốt cuộc là người nào tàn nhẫn như vậy! Đầu bị chém rớt bất quá để lại vết sẹo lớn, đối đãi với một nữ hài như vậy, thật sự hắn nên thiên đao vạn quả!"

Ôn Duyên hồng mắt không để ý tới Tống Giai Thiến nói, bởi vì Tống Ninh Ninh một hai phải cùng Lương Hân ở cùng một chỗ, cho nên Tống Giai Thiến rút ra thời gian liền tới đây vấn an hai nha đầu này. Có

điều bản thân nàng là dị năng giả, vốn dĩ liền có rất nhiều sự tình bận việc, hơn nữa nàng cùng anh nàng đối với Lương Gia Minh cũng coi như công thần, cho nên gần nhất phá lệ vội một ít. Nhưng nàng đối với Lương Hân cũng không phải không có cảm tình, cho nên hiện tại lúc này khóc, cũng không tính tất cả đều là kinh sợ, hoặc nhiều hoặc ít cũng là có chút chân tình ở bên trong.

"Thời điểm phát hiện nàng cứ nằm tại đây như vậy?"

Tống Giai Thiến thấy Ôn Duyên cực kỳ bình tĩnh, trong lòng khó chịu đồng thời cũng không dám trì hoãn gật gật đầu: "Thời điểm tôi lại đây thấy đại sảnh loạn thành như vậy liền cảm thấy không đúng, sau khi vào nhà phát hiện…… Sau đó Ninh Ninh vẫn luôn túm Lương Hân không ngừng lầm bầm lầu bầu, tôi cũng sợ hãi, ngốc trong chốc lát mới nhớ tới nên tìm người lại đây, tôi bảo béo ca nhanh chóng đi tìm các người, anh ta thấy Ninh Ninh thật sự không được tốt, liền trước đem Ninh Ninh mang đi……"

Ôn Duyên gật gật đầu, hắn lại nhìn thoáng qua bộ mặt hoàn toàn thay đổi của Lương Hân, thanh âm bình tĩnh nói: "Không rửa sạch là đúng…… Dư lại, các người không cần phải xen vào."

Hắn nói chính là "Các người", không phải "Cô".

Tạ Sâm cau mày vừa muốn nói gì, Ôn Duyên ngẩng đầu nhìn về phía hắn nói: "Em sẽ không mạo hiểm. Nhưng chuyện này em không thể không quản. Người nào cản trở cũng kệ, em nhất định phải quản."

"Nhất định" bị hắn nói nhấn mạnh, gằn từng chữ một.

Tạ Sâm ít có thấy thời điểm Ôn Duyên chắc chắn đến không thể nghi ngờ như vậy, hắn biết Ôn Duyên tuy rằng không có tỏ vẻ gì, nhưng phỏng chừng lại là người khổ sở thuần túy nhất trong mọi người, Tạ Sâm khẽ thở dài một cái, đối với Chu béo cùng Tống Giai Thiến nói: "Các người trước đi ra ngoài đi, nơi này tôi bồi hắn."

Tống Giai Thiến cùng Chu béo cũng biết lúc này hai người lưu tại đây cũng là vô dụng, cho nên gật gật đầu liền đi trước. Ai ngờ hai người chân trước mới vừa đi, Ôn Thiếu Hàng vẻ mặt nôn nóng mà liền đuổi lại đây. Ôn Duyên thấy Ôn Thiếu Hàng tới cũng không hỏi nhiều, câu đầu tiên đó là: "Cửa đóng chưa?"

Ôn Thiếu Hàng sắc mặt dừng một chút có hơi ngượng ngùng, thời điểm Chu béo cùng Tống Giai Thiến đi tự nhiên là đóng cửa, hắn đương nhiên không phải dùng thủ đoạn bình thường vào nhà…… Bất quá Ôn Duyên hỏi hắn như vậy, hiển nhiên cũng không thèm để ý này đó, cho nên hắn gật gật đầu nhanh chóng nói: "Đóng rồi. Chạng vạng phòng thí nghiệm đột nhiên đưa tới một đám nguyên liệu đặc thù, người phụ trách chỉ định là Ngô Vĩnh Sâm. Thời gian dài như vậy ta trước nay còn chưa thấy qua thi thố đẳng cấp cao bảo mật như vậy, lúc trước nhân thủ hắn an bài ở nơi đó nói cho em, nói là một đám máu, cũng không phải đồ vật không thể cho ai biết trong tưởng tượng. Em mạo hiểm cho người trộm lấy một ít, sau khi trở về nghiên cứu chấn động! Nói thật thời điểm lần trước anh đi tìm Chu đại ca muốn đồ vật em nghe thấy được, em cũng mơ hồ đoán được hắn cho anh chính là cái gì…… Tuy rằng ly kỳ, nhưng sự tình càng ly kỳ trong tổ chức cũng không phải không có, cho nên em trước sau kết hợp……"

Thời điểm Ôn Thiếu Hàng nói tới đây nghiêng đầu nhìn về phía Lương Hân, trong ánh mắt toát ra một tia

tiếc hận: “Em nghĩ, nhất định là đã xảy ra chuyện. Hơn nữa nghe nói bên này xảy ra mạng người, em theo trực giác các người nhất định sẽ qua tới, cho nên trực tiếp lại đây. Không nghĩ tới, là nàng……”

Ôn Duyên nghe Ôn Thiếu Hàng nói lấy đi một đám máu, chỉ cảm thấy cái trán nhảy dựng, hắn miễn cưỡng kiềm chế tự vị như bị hỏa thiêu dưới đáy lòng, thẳng tắp mà nhìn Ôn Thiếu Hàng nói: “Em nói, lấy đi một đám máu?!”

Ôn Thiếu Hàng lúc này mới nhìn ra tới, Ôn Duyên chỉ sợ đối với Lương Hân này có tình nghĩa bất đồng, tuy rằng hắn biết không nên hướng phương diện kia nghĩ, nhưng thời điểm nhìn đến Tạ Sâm vẻ mặt bình tĩnh bên cạnh, hắn nhanh chóng trong lòng rùng mình, thu thu thần đạo: “Đúng, anh chờ một chút.”

Hắn nói xong liền lấy từ trong rương ra ra một cái dụng cụ, cẩn thận mà từ trên người Lương Hân một chút máu dính vào trên đầu dụng cụ sau khi thăm dò, hắn ấn mấy cái nút, một lát sau hắn sắc mặt ngưng trọng mà đối với Ôn Duyên nói: “Số máu kia, chính là của nàng.”

Ôn Duyên gắt gao mà nắm lấy nắm tay lấy bảo trì bình tĩnh, bại lộ, máu Lương Hân có thể trị liệu virus tang thi, chuyện này bại lộ. Là ai!! Chuyện này đến tổ chức cùng “bên kia” cũng không biết! Lương Hân lúc ấy cũng chỉ nói cho mấy người bọn họ, là ai nói đi ra ngoài!! Sao có thể!!

(Jeje: Sau chục chương số lượng word cuối cùng đã về lại như cũ QAQ Mấy chương trước toàn 3k với 4k word edit muốn lăn luôn)

97. Chương 97

Ôn Duyên cắn răng nhìn Lương Hân trên giường bị phá thành mảnh nhỏ, nha đầu này buổi sáng còn đi vào nhà tìm hắn thương lượng chuyện báo thù, nàng nghiến răng nghiến lợi như vậy mà nói chính mình chán ghét tam bá phụ đến thế nào, nàng yêu hận rõ ràng hoạt bát rộng rãi như vậy, nàng như thế nào đã chết đâu, cứ như vậy vô thanh vô tức đã chết, chưa cho hắn một chút thời gian giảm xóc! Này quả thực làm hắn không có cách nào tiếp thu!!

Nhìn Tạ Sâm cùng Ôn Thiếu Hàng không nói một lời đang xem xét manh mối trên thi thể, Ôn Duyên hít sâu một hơi lùi lại một bước. Hắn muốn bình tĩnh, không thể sinh khí, không thể phẫn nộ. Lúc này nếu hắn cũng không bình tĩnh, lại có ai có thể vì nàng báo thù đâu?! Cha mẹ mình đã chết dưới sự tính kế của người khác, hiện giờ chính mình cũng chết, nha đầu này nếu có linh hồn, sợ là muốn hóa thành lệ quỷ đi? Nhưng nếu thật là như vậy thì tốt rồi, ít nhất lệ quỷ, còn có thể tự mình báo thù……

Ôn Duyên hung hăng mà nhắm mắt lại sau lại mở, nhà ở khắp nơi hỗn độn phảng phất trong một khắc mới lọt vào mắt hắn, hắn ngưng thần nhìn chung quanh nhà ở một vòng, lại nghĩ tới hình ảnh phòng khách tán loạn vừa rồi, trong đầu hiện lên đoạn ngắn làm ánh mắt hắn lạnh lùng, hắn hơi hơi nheo lại đôi mắt lại nhìn Lương Hân liếc mắt một cái, sau khi phân phó hai người một câu, mặc kệ hai người kia phản ứng gì, xoay người liền hướng ngoài cửa đi đến.

Bạo tuyết mấy ngày này càng thêm lớn, chỉ là theo ứng dụng của dược tề lọc nước, hệ thống cung cấp nước uống nguyên bản có thể từ nguồn cội bắt đầu khôi phục lưu thông, nhưng làm tất cả mọi người không nghĩ tới chính là, ống dẫn ngầm cư nhiên bị đóng băng! Lương Gia Minh phái những người tài trí trong khu vực giải quyết vấn đề này, chỉ là bởi vì dược tề kia sẽ làm cho người vô sinh, có một ít nữ nhân thật vất vả mới tồn tại được lại là không muốn dùng để uống, thà rằng mỗi ngày chỉ uống số lượng nước tuyết hữu hạn, cũng muốn bảo lưu lại năng lực sinh con của mình.

Bởi vì mạt thế tiến đến, nhân loại cơ hồ gặp phải tai nạn diệt sạch chủng tộc, ở thời khắc như vậy, sinh sản hậu đại liền biến thành sứ mệnh quang vinh hạng nhất. Lương Gia Minh càng là trước sau ban bố thật nhiều điều khen thưởng tới cổ vũ nữ nhân sinh dục, thậm chí hiện tại chính sách khen thưởng đã đề cao, chỉ cần một đôi vợ chồng ở trong khu an toàn sinh hài tử tiếp theo, kia yêu cầu sinh hoạt cơ bản một ngày ba bữa cơm của hai người này cùng đứa nhỏ, toàn bộ được khu an toàn bỏ ra.

Chính sách này làm nhiều người ham ăn biếng làm xoa tay hầm hè ngo ngoe rục rịch, nhưng quy tắc này cũng có chỗ khắc nghiệt, đó chính là hai người cần thiết là quan hệ vợ chồng.

Tuy rằng mạt thế, nhưng hai người có phải quan hệ vợ chồng hay không, khu an toàn vẫn là có thể nghiệm chứng trong cơ sở dữ liệu. Liền tính lúc trước không phải quan hệ vợ chồng, sau khi vào khu an toàn thành lập quan hệ vợ chồng cũng không phải không thể, nhưng Lương Gia Minh quy định lúc trước có bạn đời, chỉ cần trên tư liệu không phải ly dị hoặc là đã chết, lại không thể lấy người khác phái hưởng thụ chính sách này. Này liền làm rất nhiều người lợi dụng sơ hở nghiến răng nghiến lợi, trừ bỏ những người ngay từ đầu không kết hôn, hoặc là bản thân đã ly hôn, những người sống sót có bạn đời bên ngoài, ai cũng đều không hưởng được tiện nghi này.

"Nghe nói buổi tối, Ngô Vĩnh Sâm muốn ban bố một thành quả nghiên cứu mới."

Hai người đang ăn cơm, Tạ Sâm đưa cho Ôn Duyên một chén canh, nhàn nhạt mà mở miệng.

Động tác ăn cơm của Ôn Duyên dừng một chút, rồi sau đó khóe miệng gợi lên một tia ý cười lạnh băng nói: "Thành quả nghiên cứu mới?"

Giống như không thấy được ánh mắt lạnh băng kia của Ôn Duyên, Tạ Sâm tự lấy cho mình một chén canh, chậm rãi uống một ngụm, "Lương Gia Minh trực tiếp làm khánh công yến, hẳn là đã biết thành quả mới đúng. Hắn mời chúng ta tham gia, cùng đi?"

Tay Ôn Duyên sờ chén phút chốc nắm chặt, hắn nâng lên chén, một ngụm một ngụm mà uống canh bên trong, thẳng đến khi cảm thấy lạnh lẽo trong ngực được canh tưới ấm, lúc này mới thở ra nói: "Đi, đương nhiên muốn đi. Ngô Vĩnh Sâm chính là công thần khu an toàn, qua đêm nay, nói không chừng còn sẽ trở thành công thần toàn nhân loại không chừng. Chuyện vui như vậy, vì cái gì không đi."

Động tác ăn cơm của Tạ Sâm ngừng lại một chút, hắn nhìn Ôn Duyên yên lặng cắn răng, trong ánh mắt rũ xuống hiện lên một đạo ánh sáng quỷ quyệt.

Quả nhiên như bọn họ dự đoán, khánh công yên được Lương Gia Minh làm vô cùng náo nhiệt, tuy rằng là

mạt thế, tuy rằng là khu an toàn, nhưng nhân sĩ tới tham gia khánh công yến này không có ai mà không phải là "thượng lưu". Lương Gia Minh mới vừa thượng vị, tự nhiên là muốn mượn sức những người khi thịnh thế cũng không phải vật trong ao (*). Chỉ là hiện tại tình thế đặc thù, có rất nhiều nhân viên nghiên cứu cũng nước lên thì thuyền lên đứng bên trong hàng "quyền quý" này đó, nhưng địa vị bọn họ càng như là một ít "tân quý" mới quật khởi, ở trước mắt quyền quý chân chính, vẫn cứ là không đủ xem.

(*) Không phải vật trong ao: Ý chỉ không phải người tầm thường

Bởi vậy toàn bộ yến hội rõ ràng chia làm hai phái, một phái này đây Lương Gia Minh cầm đầu, đã từng ở đế đô cũng coi như là nhân vật oai phong một cõi, một phái khác còn lại là lấy Ngô Vĩnh Sâm cầm đầu, rất nhiều người thậm chí còn chưa đổi quần áo, còn mặc áo blouse trắng nghiên cứu khoa học lại đây. Bọn họ không thích hợp trường hợp ăn uống linh đình, tụ năm tụ ba đứng cũng chỉ là đối diện không nói gì, ngược lại có vẻ chẳng ra cái gì cả.

Lương Gia Minh đương nhiên sẽ không bỏ qua Tạ Sâm cùng Ôn Duyên, từ xa thấy hai người tới, lập tức giơ chén rượu hướng hai người đi tới, Ôn Duyên thấy không ít người đi theo Lương Gia Minh cùng nhau đi tới, lập tức liếc mắt nhìn phương hướng Ngô Vĩnh Sâm, Ngô Vĩnh Sâm hôm nay cư nhiên đem Ngô Mộng cũng mang đến, bất quá Ôn Duyên cũng không quan tâm cái này, hắn liếc mắt nhìn Ôn Thiếu Hàng cách Ngô Vĩnh Sâm không xa, thấy đối phương bất động thanh sắc hướng phía mình gật đầu, Ôn Duyên lúc này mới chậm rãi gợi lên khóe miệng thu hồi tầm mắt, nghiêng người cùng Tạ Sâm ứng phó Lương Gia Minh nhiệt tình hàn huyên.

Tiếng cười đối đáp ồn ào, Ôn Duyên trầm mặc mà nhìn Ngô Vĩnh Sâm khí phách hăng hái mà đi lên trên đài, camera ghi hình bên cạnh lập tức toàn diện mở ra, ánh đèn tụ tập ở trên người Ngô Vĩnh Sâm, đem hắn tự tin tràn đầy tươi cười tô đậm càng thêm loá mắt.

Nghe Ngô Vĩnh Sâm mặt mang mỉm cười mà giải thích gần đây phòng thí nghiệm bọn họ đạt được thành tựu thật lớn, trong tiếng hoan hô kích động, Ôn Duyên gợi lên khóe miệng nhẹ nhàng mà hừ lạnh một tiếng. Nghĩ cũng đúng, nếu Ngô Vĩnh Sâm thật sự theo như lời hắn nói, thật sự nghiên cứu phát minh ra một loại dược tề có thể chửa khỏi virus tang thi, kia thành tựu như vậy, tuyệt đối là đột phá lớn yêu cầu ghi lại để hậu nhân sau này biết đến! Về sau bất luận hắn Ngô Vĩnh Sâm phạm vào lỗi sai lớn cỡ nào, phỏng chừng cho dù là giết người phóng hỏa, chỉ cần nhắc tới hắn vì toàn nhân loại làm ra cống hiến này, chỉ sợ sai lầm đang có, liền đều có thể xóa bỏ toàn bộ. Nhưng sự thật thật sự sẽ như hắn suy nghĩ tốt đẹp như vậy sao? Ôn Duyên hơi hơi rũ mắt xuống, nghe bên tai những âm thanh chúc mừng đó, trong mắt hiện lên một tia lạnh lẽo châm chọc.

"Phía dưới, trợ thủ của tôi vì mọi người triển lãm một chút, dược tề thành quả nghiên cứu lần này."

Ngô Vĩnh Sâm ý bảo trợ thủ bên người vạch trần hộp thí nghiệm vẫn luôn bị tấm vải đen che. Đây là một cái hộp trong suốt hoàn toàn có thông gió, bên trong nhốt hai con chuột bạch nhỏ, phân biệt ngăn cách bởi hai bên khu vực. Bên mặt hộp có lỗ nhỏ để tiêm kim vào, trợ thủ trước đem một ống tiêm mảnh khảnh lấy ra, đối với mọi người giải thích nói: "Đây là dung dịch có chứa tang thi virus PTX951, đem nó tiêm vào trong thân thể chuột bạch, chuột bạch liền sẽ cảm nhiễm virus tang thi, mà biến thành chuột tang thi. Bởi vì sau khi cảm nhiễm khoảng cách phát tác còn có một đoạn thời gian, cho nên dung dịch còn bỏ thêm một ít thành phần virus gia tốc phân giải sinh sôi nẩy nở, sau khi tiêm vào, trong vòng ba phút liền có chuột bạch hoàn toàn cảm nhiễm."

Trợ thủ vừa nói vừa một bên hành động nhanh chóng đem dung dịch có chưa virus tang thi chui vào trong thân thể một con chuột bạch, chỉ là hắn chỉ đẩy ra một nửa ống tiêm virus, liền cẩn thận đem ống tiêm đặt ở khay bên cạnh, rồi sau đó liền có người tiến lên đem tình huống hộp thực nghiệm quay chụp ra tới, ở phía sau màn ảnh phóng lớn biểu hiện.

Trợ thủ kia cũng không có nói ngoa, chuột bạch nhỏ không quá một phút đồng hồ liền bắt đầu một hồi xao động, ở trong hộp bắt đầu tung tăng nhảy nhót không ngừng vòng vòng di động, mà chuột bạch chỉ cách nó một tường kia lại dị thường an tĩnh chỉ là lẳng lặng đứng. Chuột bạch bị tiêm vào dung dịch sau hai phút bắt đầu xuất hiện biến hóa rõ ràng, tròng mắt từ màu đen chậm rãi trở nên có chút đỏ sậm, tốc độ di động so với trước nhanh hơn rất nhiều, dấu hiệu xao động càng ngày càng rõ ràng, nếu không phải hộp thực nghiệm bảo đảm vạn vô nhất thất, xem bộ dáng nó quả thực giống như muốn phá hộp mà ra.

Trợ thủ không nói gì thêm, hắn trầm mặc mà đem cơ quan hộp thực nghiệm mở ra, chỉ thấy hộp thực nghiệm nguyên bản trong suốt lập tức biến thành một cái hộp kim loại đen nhánh, trợ thủ ấn một chút cái nút bên cạnh, trên màn hình chỉ thấy ánh lửa chợt lóe, trợ thủ đem cơ quan kim loại màu đen lại thả xuống, mọi người chỉ thấy tiểu chuột bạch cảm nhiễm virus kia, toàn bộ trở nên đen nhánh như than cốc, nguyên lai vừa rồi, là đem nó thiêu chết.

"Bây giờ, là thời khắc nghiệm chứng thành quả." Trợ thủ có lẽ có chung vinh dự, động tác lúc trước vẫn luôn là mặt vô biểu tình, nhưng lúc này cũng lộ ra chút mỉm cười, nếu Ngô Vĩnh Sâm đêm nay một đêm thành danh, như vậy hắn làm trợ thủ Ngô Vĩnh Sâm, giá trị con người tự nhiên cũng sẽ nước lên thì thuyền lên. Hắn cẩn thận mà từ trong hộp ướp lạnh bên cạnh lấy ra "thuốc giải độc" đã chuẩn bị tốt trước đó, sau đó đem nửa dung dịch virus dư thừa lúc trước tiêm vào cơ thể chuột bạch còn lại. Sở dĩ ngay từ đầu dư lại nửa phần dung dịch virus, cũng là miễn cho có người hoài nghi bọn họ lần thứ hai tiêm vào có phải virus hay không. Như vậy ở trước mắt bao người, con chuột bạch thứ hai vốn cũng nên bị cảm nhiễm, nhưng bởi vì lần hai tiêm vào thuốc giải độc, nó chỉ biết bình yên vô sự, này quả thực chính là thời khắc chứng kiến kỳ tích!

Trợ thủ kích động có chút run tay, lúc trước ở phòng thí nghiệm đã làm vô số lần thực nghiệm, thậm chí thực nghiệm trên cơ thể người bọn họ đều đã làm, chỉ là đêm nay khánh công yến này thật sự không thích hợp dùng thực nghiệm trên cơ thể người, nhưng thân tín bên người Ngô Vĩnh Sâm đều biết, thuốc giải độc này là tuyệt đối có hữu hiệu! Chỉ cần làm mọi người chính mắt chứng kiến sự thật này! Bọn họ cơ hồ cùng cấp với cứu vớt vận mệnh toàn nhân loại ——!!

"Này……"

"Đây là có chuyện gì?"

Một đạo hai đạo âm thanh nghi ngờ ở dưới đài vang lên, nguyên nhân không phải hắn, đơn giản là tiểu chuột bạch nguyên bản hẳn là bình yên vô sự cư nhiên xuất hiện trạng huống xao động giống chuột bạch kia. Trợ thủ ngây ra một lúc, lập tức cuống quít quay đầu nhìn về phía Ngô Vĩnh Sâm, Ngô Vĩnh Sâm cau mày đi đến trước hộp thực nghiệm cẩn thận quan sát, sau khi hắn phát hiện mắt chuột bạch cũng biến hồng, lập tức xanh mặt đối với trợ thủ nghiến răng nghiến lợi thấp giọng nói: "Ngu xuẩn! Nhất định là thuốc giải độc lấy sai rồi!"

Ngô Mộng ở dưới đài khẩn trương mà nhìn Ngô Vĩnh Sâm trên đài sắc mặt khó coi, hôm nay là Ngô Vĩnh

Sâm chủ động đề nghị mang nàng tới, nàng vẫn luôn cùng Ngô Vĩnh Sâm cảm tình không tốt lắm, bởi vì chính mình mẫu thân đã từng bị Ngô gia đuổi ra khỏi nhà. Nàng trong lòng kỳ thật là vẫn luôn hận Ngô Vĩnh Sâm, hơn nữa nàng lại là nữ, Ngô Vĩnh Sâm có tiếng trọng nam khinh nữ, cho nên lần này tới khu an toàn, nàng căn bản là không muốn cùng Ngô Vĩnh Sâm nhận nhau, chỉ là không biết vì cái gì, ngược lại là đối phương tìm tới nàng trước……

Chỉ là này đó đều đã không quan trọng, quan trọng là, hiện tại nàng cùng Ngô Vĩnh Sâm là một thể, Ngô Vĩnh Sâm tốt, nàng liền sẽ tốt, hơn nữa ở phòng thí nghiệm Ngô Vĩnh Sâm cũng coi như là tiền bối Ôn Thiếu Hàng, chuyện nàng nhìn trúng Ôn Thiếu Hàng Ngô Vĩnh Sâm còn không biết, cho nên nàng càng thêm hy vọng Ngô Vĩnh Sâm có thể lấy được thành quả kinh người, kia làm con gái Ngô Vĩnh Sâm, không thể nghi ngờ liền càng thêm nhiều lợi thế vô hình!

Chỉ là hiện tại…… Này rốt cuộc là trạng huống ngoài ý muốn gì……

Ngô Vĩnh Sâm thấy trợ thủ sắc mặt hoảng loạn, rồi lại một mực chắc chắn tuyệt đối không có lấy sai thuốc giải độc, lập tức hận không thể một cái tát đem đối phương đánh rớt đài! Nhưng nhìn sắc mặt Lương Gia Minh dưới đài đen tối không rõ kia, hắn trong lòng căng thẳng lại không thể lập tức phát tác, chỉ có thể mặt xám mày tro mà giải thích nói: "Xuất hiện loại ngoài ý muốn này làm tôi sâu sắc xin lỗi, trợ thủ tôi nhất thời đại ý lấy sai thuốc rồi, tôi lập tức phái người trở về lấy thuốc giải độc chân chính. Thỉnh mọi người tạm thời đừng nóng nảy, kiên nhẫn chờ đợi một lát."

"A, nguyên lai là có chút ngoài ý muốn, tôi tin tưởng Ngô giáo thụ nhất định có thể giải quyết. Mọi người trước đừng có gấp, kiên nhẫn chờ một chút. Tôi vì mọi người an bài vài tiết mục trợ hứng, chúng ta trước xem tiết mục, chờ một lát Ngô giáo thụ tự nhiên sẽ cho chúng ta một cái giải thích." Lương Gia Minh trong lòng mặc dù có chút không vui, nhưng lại cũng không thể không nhẫn nại cười hoà giải. Có hắn mở lời, người ở đây tự nhiên cười pha trò nói không nóng nảy. Bọn họ đương nhiên không nóng nảy, thuốc này Ngô Vĩnh Sâm nghiên cứu ra tới tự nhiên là tốt, nhưng nếu không nghiên cứu ra tới, kỳ thật đối với bọn họ mà nói cũng không có ảnh hưởng gì quá lớn, thân phận bọn họ đặc thù, tự nhiên là không cần tự mình đi ra ngoài khu an toàn bán mạng. Chỉ là chuyện lớn như vậy cư nhiên xuất hiện bại lộ cấp thấp như vậy, đoàn người tuy rằng trên mặt cười lẫn nhau thấp giọng nói, nhưng từng người trong lòng đều không hẹn mà cùng đem Ngô Vĩnh Sâm xem thường một phen, người như vậy, chung quy là không lên được mặt bàn lớn (*).

(*) Cái này thì nghĩa cũng na ná như không làm được việc lớn

Ôn Duyên cười mắt thấy Ngô Vĩnh Sâm xanh mặt lại còn không thể không mạnh mẽ căng miệng cười, đối phương tuy rằng mang cười ở bên tai trợ thủ nhẹ nói mấy câu, nhưng nhìn sắc mặt trợ thủ kia đột nhiên tái nhợt sợ hãi, nghĩ đến cũng không phải lời gì hay.

Ôn Duyên thấy trợ thủ kia cơ hồ là kinh sợ hướng lối đi phía sau màn đi, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Ôn Thiếu Hàng, thấy đối phương giơ chén rượu hướng chính mình ý bảo mỉm cười, lập tức cũng mỉm cười giơ lên chén rượu hướng đối phương đáp lễ. Ngô Vĩnh Sâm, ngươi muốn mượn máu Lương Hân để hạ cơ sở đánh vững gót chân ở khu an toàn, bất luận người sau lưng ngươi kia là ai, hết thảy các ngươi làm, cũng phải hỏi ta có đồng ý hay không!

Editor lảm nhảm: Về việc Lương Hân, trong mắt mình thì thật ra bản thân đoàn người Ôn Duyên và Lương

Hân có phần sai nảy sinh đến thảm kịch này.

Thứ nhất, nếu đã biết máu Lương Hân đặc thù, lẽ ra nên an bài cho cô ở chung với ai đó có thể bảo vệ được, đằng này lại sắp ở chung với Tống Ninh Ninh =.= Cho dù là vì hai người gần bằng tuổi nên ở chung cho vui vẻ nhưng đây cũng là mạt thế rồi, bản thân vừa mang hận muốn báo thù lại vừa sở hữu máu đặc thù, làm như vậy chẳng khác nào tự mình dâng lên cho giặc. Hiện tại là thời điểm nhạy cảm, thậm chí tam bá phụ của Lương Hân đã tìm đến tận nhà vậy mà vẫn cứ an tâm để cho hai cô bé mới lớn ở một mình, mình thật sự không hiểu vì sao không qua ở nhờ nhà Tạ Sâm hay bất kỳ ai trong đoàn cho rồi =.= Theo miêu tả trong truyện thì cũng không phải nhà nhỏ đến mức không chứa thêm được 1 người.

Cái thứ hai, về việc chọn giấu diếm thay vì công khai máu Lương Hân có công dụng đặc biệt, thật ra về tình về lý thì không có gì sai. Nhưng vấn đề ở chỗ, không công khai nhưng lại không làm tốt phần bảo vệ, cho nên lại càng nguy hiểm hơn là công khai. Nếu công khai cho khu an toàn biết thì ít nhất lãnh đạo khu an toàn sẽ giữ an toàn tính mạng cho Lương Hân, dù sao có máu nhưng ai biết đến bao giờ mới nghiên cứu ra vắc-xin. Thay vì làm chuyện giết chóc vừa gây thù vừa chỉ có thể lấy máu một lần, nuôi sống Lương Hân mới là đúng đắn có lợi nhất. Ngoài ra bên Ôn Duyên còn được lợi thế là Tạ Sâm đang nắm giữ lương thực, mà so với lương thực để qua được mùa đông này thì rõ ràng vắc-xin không quan trọng bằng. Chỉ cần điều kiện đó, cộng thêm Lương Gia Minh hậu thuẫn, dù muốn bắt trói Lương Hân vào phòng thí nghiệm cũng không thể nào. Dĩ nhiên nguy hiểm khi công khai ra thì vẫn sẽ có, nhưng vẫn đỡ hơn bị giết mà không ai hay biết bảo vệ.

Thậm chí theo ý mình thì ngay từ khi Lương Hân muốn trả thù cho cha mẹ thì đã nên làm tốt vấn đề bảo vệ rồi. Đương nhiên đoàn người nhân vật chính có làm hay không cũng không phải lỗi của họ, bản thân Lương Hân cũng đã trưởng thành nên tự ý thức được việc này. Nhưng cô chỉ cầu xin giúp đỡ tìm kiếm kẻ thù và tìm cách trả thù chứ không nghĩ tới chuyện xa hơn là nếu mình bị phản đòn thì sao. Lương Hân hiểu rất rõ bản thân không có năng lực tự bảo vệ bản thân, nhưng lại không tìm cách để bảo vệ mình mà buông thả luôn, đó cũng là một trong những nguyên nhân dẫn đến cái chết của cô. Bản thân Lương Hân lẫn đoàn nhân vật chính đều quá chủ quan.

Tóm lại, cho dù công khai hay không thì cũng xem như phương pháp đúng, chỉ có điều lựa cái nào thì phải điều chỉnh hoàn cảnh phù hợp với cái đó. Chứ cái kiểu sống đó của Lương Hân thì không chết vì bị lấy máu cũng chết vì bị tam bá phụ giết. Nói hơi ác chút thì may là Lương Hân chết vì bị lấy máu, chứ nếu chết vì bị tam bá phụ hãm hại thì coi như nhân loại khỏi có vắc-xin luôn. Nhưng người cũng đã chết nên editor xin chia buồn, RIP Lương Hân và hy vọng đoàn nhân vật chính rút ra được bài học sau lần này.

98. Chương 98

Hình ảnh hai người xa xa nâng chén vừa vặn rơi vào trong mắt Ngô Mộng vừa rồi lấy lại tinh thần, nàng cắn môi sắc mặt khó coi nghiêng đầu nhìn Ôn Thiếu Hàng. Có Ôn Duyên mời, Ôn Thiếu Hàng luôn không uống rượu cư nhiên một ngụm uống hết ly rượu! Ngô Mộng lập tức nhìn về phía Ôn Duyên, lại thấy Tạ Sâm cản lại động tác uống rượu của đối phương, đem phần rượu nguyên bản nên bị Ôn Duyên uống hết ngửa đầu uống vào miệng mình, sau đó hai người kia nhìn nhau cười một lát, Ôn Duyên đối với Ôn Thiếu Hàng gật gật đầu cười, rồi sau đó liền quay đầu tránh ra!

Ngô Mộng nâng đầu thấy đôi mắt Ôn Thiếu Hàng vẫn cứ gắt gao mà đi theo bóng dáng Ôn Duyên, ngực

nàng khó chịu giống như bị lửa thiêu! Vừa định duỗi tay ôm lấy cánh tay Ôn Thiếu Hàng khiến cho đối phương chú ý, lại phát hiện bóng dáng Ôn Duyên rời đi có chút lén lút, Ngô Mộng trong lòng khả nghi, cắn chặt môi lặng yên không một tiếng động từ trong đám người rời khỏi, đi theo xa phía sau.

Ngô Mộng đi theo Ôn Duyên ra tới hội tràng khánh công yến, ai ngờ trên đường Ôn Duyên cư nhiên không nhanh không chậm mà đi vào WC nam, Ngô Mộng chưa từ bỏ ý định, nàng cảm thấy Ôn Duyên lén lút như vậy, nhất định là có bí mật gì không thể cho ai biết!

Kỳ thật nàng cùng bản thân Ôn Duyên nào có mâu thuẫn gì đâu, chỉ là hai lần nam nhân chính mình thích, đều đối với Ôn Duyên bất đồng cùng người khác, nàng chính là nhìn không ra Ôn Duyên này có chỗ gì khó lường, đố kỵ thiêu đốt trong lòng sớm đã đem Ôn Duyên phân chia tới trận doanh "địch nhân". Chỉ cần là sự tình có thể làm Ôn Duyên xấu mặt xui xẻo, đối nàng hiện tại mà nói, không thể nghi ngờ là nguyện ý tiêu tốn chút sức lực!

Chờ mãi chờ mãi, ước chừng mười phút sau Ôn Duyên mới từ trong phòng vệ sinh ra tới, Ngô Mộng trong lòng âm thầm khinh thường trước WC cư nhiên tốn nhiều thời gian như vậy, nhưng giây tiếp theo nàng lại nhìn thấy Ôn Duyên tiểu tâm cẩn thận mà hướng thùng rác bên cạnh ném một bao đồ vật! Chờ đối phương đi ra ngoài một khoảng cách sau, Ngô Mộng nhanh chóng đem bao đồ vật kia từ thùng rác đào ra tới, bên ngoài là bao quần áo, đồ vật bên trong dùng băng dính một tầng một tầng che kín mít…… Ngô Mộng lập tức đem đồ vật lấy ra khỏi bao, bước chân nhanh hơn mà đuổi kịp Ôn Duyên, không dám có chút chậm trễ.

Bởi vì còn có một khoảng cách, cho nên Ôn Duyên không hề phát hiện phía sau có người theo dõi, hai người cứ như vậy một trước một sau đi ra khỏi tòa nhà, Ôn Duyên vẫn luôn đi ở trong bóng nhà, xảo diệu tránh đi trông coi của tuần tra đội, Ngô Mộng thấy hắn cẩn thận như thế, trong lòng càng thêm chắc chắn đối phương nhất định là muốn làm chuyện gì rất quan trọng. Bởi vậy lập tức cũng không dám qua loa, hai người lặng yên không một tiếng động vòng qua quảng trường, vòng qua kho hàng phía Nam, thẳng đến khi thân ảnh Ôn Duyên biến mất ở chỗ ngoặt tòa nhà thí nghiệm, Ngô Mộng xem xét trái phải cũng không có nhìn thấy Ôn Duyên, lập tức đem ánh mắt dừng ở trên cửa lớn phòng thí nghiệm, Ôn Duyên vào phòng thí nghiệm? Hắn vào phòng thí nghiệm làm cái gì?

Chỉ là nhìn ba người trông coi cửa ra vào phòng thí nghiệm, Ngô Mộng cau mày cảm thấy sự tình có hơi khó giải quyết, chính là hiện tại nàng gấp không chờ nổi muốn bắt được nhược điểm của Ôn Duyên, bởi vậy ho nhẹ một tiếng loát loát tóc liền tiến lên mỉm cười nói: "Tôi là con gái Ngô giáo thụ, cha bảo tôi đến đây lấy vài món đồ vật."

Ba người trông coi nhìn nhau liếc mắt một cái, bởi vì Ngô Mộng gần đây thường xuyên lấy lý do đưa cơm ra vào phòng thí nghiệm, cho nên có không ít người đều biết nàng là con gái Ngô Vĩnh Sâm. Nhưng cái này hai người đều có chút khó xử, rõ ràng làm cho bọn họ xem chừng phòng thí nghiệm, được mệnh lệnh lúc trước không cho bất luận kẻ nào ra vào chính là Ngô Vĩnh Sâm, như thế nào vừa rồi tới một người cầm thẻ cửa Ngô Vĩnh Sâm đi vào lấy đồ vật, người này chân trước mới vừa đi không đến mười phút, sau lưng lại tới lượt con gái Ngô giáo thụ? Chẳng lẽ một đồ vật này còn muốn phân hai đám người tới lấy sao…… Hạ lệnh không cho bất luận kẻ nào ra vào là Ngô Vĩnh Sâm, đến lúc này một hồi hai người lại đều là dùng tên tuổi Ngô Vĩnh Sâm muốn vào, này không phải cố ý khó xử bọn họ sao?

Ngô Mộng thấy hai người trên mặt tuy rằng do dự, nhưng lại cũng không có nhiều ít tưởng cho nàng vào, lập tức không còn vẻ mặt ôn hòa ngay từ đầu nữa, sắc mặt trầm xuống liền âm mặt nói: "Như thế nào, vừa rồi tôi còn tận mắt nhìn thấy đã có người khác đi vào, cho người không liên quan tiến vào phòng thí

nghiệm là sai lầm lường trước gì các người cũng rõ ràng! Tôi là tới thay cha tôi lấy tài liệu quan trọng, các người cũng dám ngăn?"

Ba người thấy Ngô Mộng vừa đấm vừa xoa một hai phải đi vào, thậm chí không tiếc vu hãm bọn họ cho người không liên quan tiến vào phòng thí nghiệm! Người nọ đi đã mười phút rồi, Ngô Mộng nói tất nhiên không phải hắn, cho nên đây rõ ràng là vu hãm! Nhưng người ta là con gái Ngô Vĩnh Sâm hàng thật giá thật, nếu cứng rắn muốn nói bọn họ thả người không liên quan đi vào, đến lúc đó nếu là có sơ suất gì, bọn họ cho dù có mấy cái miệng cũng nói không rõ oan uổng trong đó a!

Ba người trông coi sắc mặt lập tức miễn bàn trở nên có bao nhiêu khó coi, trong đó một người càng là nhíu mày nói: "Ngô Tiểu tỷ, không phải chúng ta không hiểu nhân tình, chỉ là Ngô giáo thụ hôm nay hạ mệnh lệnh, trước khi hắn cho phép, bất luận kẻ nào đều không thể ra vào phòng thí nghiệm. Cho nên liền tính cô là con gái Ngô giáo thụ, chúng ta cũng chỉ có thể đắc tội." Vừa rồi người đi vào tốt xấu còn có thẻ cửa Ngô Vĩnh Sâm, có điều cô con gái này, lại là cái gì cũng chưa lấy ra tới.

Ngô Mộng trong lòng sốt ruột, phụ cận này không có tòa nhà nào khác, Ôn Duyên nhất định là đi vào phòng thí nghiệm! Nàng bức thiết muốn biết Ôn Duyên đi vào rốt cuộc là làm gì! Lại liên tưởng Ngô Vĩnh Sâm vừa rồi ở trên đài sai lầm, nàng cơ hồ có một loại trực giác mãnh liệt, sai lầm này nhất định cùng Ôn Duyên có quan hệ! Nếu nàng có thể ngay hiện trường bắt được Ôn Duyên gian lận, chẳng phải là có thể trực tiếp đem Ôn Duyên đưa vào chỗ chết sao?!

"Hôm nay khánh công yến nói vậy các người cũng biết! Thực nghiệm của cha tôi có chút sai lầm, tôi hoài nghi người làm sai công tác phòng thí nghiệm kia hiện tại đã trà trộn vào phòng thí nghiệm! Tôi sẽ không hại cha tôi! Nhưng nếu bởi vì các người ngăn trở, thả đầu sỏ gây tội kia chạy đi, trách nhiệm này, các người đảm đương nổi sao?!"

Ba thủ vệ thấy Ngô Mộng một hai phải nói có người trà trộn vào, trong đó hai người lập tức ngạnh cổ muốn phản bác, một thủ vệ khác lại đối với bọn họ hơi hơi lắc lắc đầu, hắn giơ tay kéo quần áo trước ngực một chút, rồi sau đó đối với Ngô Mộng thở dài: "Ngô Tiểu tỷ cần gì phải lạnh lùng sắc bén như vậy, chúng ta chỉ là người trông cửa, ra sai lầm gì chúng ta đương nhiên không đảm đương nổi. Nhưng hôm nay hạ lệnh không cho bất luận kẻ nào ra vào chính là bản thân Ngô giáo thụ, nếu Ngô Tiểu tỷ một hai phải đi vào, chúng ta cũng phải phụ trách, trách nhiệm này, chúng ta không đảm đương nổi……"

Ngô Mộng hừ lạnh một tiếng, khinh thường mà liếc bọn họ một cái nói: "Biết thân phận chính mình thì tốt! Có việc gì chính tôi tự mình phụ trách! Còn không mở cửa!"

Thủ vệ nói chuyện lập tức dùng ánh mắt với nhóm thủ vệ bên cạnh, hai thủ vệ kia tuy rằng bị Ngô Mộng làm cho giận đỏ mặt tía tai, mà khi xuống cũng chỉ có thể hừ lạnh một tiếng hơi hơi dịch khai thân mình, người trông coi nói chuyện khi nãy trầm mặc dùng thẻ của mình đem cửa ra vào phòng thí nghiệm mở ra, thời điểm mỗi lần Ngô Mộng lại đây đều là đi vào như thế, người ngoài tiến vào phòng thí nghiệm cần có thủ vệ dẫn đường, mỗi cánh cửa đều yêu cầu quẹt thẻ, bằng không ở bên trong phòng thí nghiệm đi không được.

Chờ Ngô Mộng cùng thủ vệ kia sau khi đi vào cửa, thủ vệ lưu lại bên ngoài lập tức cười nhạt một tiếng nói: "Đầu thai tốt là có chỗ lợi, cái gì đều mẹ nó không phải, ỷ vào bối cảnh lão tử cũng có thể quát mắng người khác. Bất quá có thể để cho người khác phát phiền đến loại tình trạng này, nữ nhân này cũng là không dễ

dàng."

Một thủ vệ hướng đất trống bên cạnh mình hung hăng mà phỉ nhổ nước miếng, hùng hùng hổ hổ nói: "Hạ mệnh lệnh chính là Ngô Vĩnh Sâm hắn, cho người lại đây cũng là Ngô Vĩnh Sâm hắn, này thật mẹ nó xem phòng thí nghiệm như thể hắn mở." Cương vị công tác này đó phòng thí nghiệm bọn họ đều là dị năng giả, ngày thường người tới đều đối với bọn họ ôn tồn cũng không dám đắc tội. Cố tình Ngô Vĩnh Sâm kia ỷ vào tang thi virus mình mệnh danh, gần đây lại mân mê công trình thực nghiệm khó lường gì, thời điểm đối đãi bọn họ chưa từng có sắc mặt tốt. Còn có Ngô Mộng này thường xuyên vênh mặt hất hàm sai khiến đem bọn họ xem như nô lệ, thời điểm Ngô Vĩnh Sâm hôm nay hạ mệnh lệnh, càng là không coi ai ra gì nghiễm nhiên đem phòng thí nghiệm trở thành địa bàn của chính hắn, nếu không phải phía trên có Lương tam thiếu đặc biệt phân phó, dị năng giả bọn họ cớ gì phải chịu loại khó chịu này?!

Vừa rồi nghe Ngô Mộng nói thực nghiệm của Ngô Vĩnh Sâm có sai lầm, bọn họ chỉ cảm thấy trong lòng hả giận! Thực nghiệm hữu ích đối với nhân loại có sai lầm quả đích xác thực làm người tiếc nuối, chính là nếu để tiểu nhân như vậy lấy được thành tựu như thế, về sau còn không chừng phải có bao nhiêu người tao ương xui xẻo! Cho nên còn không bằng trực tiếp không có thành quả này!

"Vẫn là Triệu ca có dự kiến trước, biết ở trên quần áo động chút tay chân còn có thể ghi âm, ngày mai chúng ta cũng gắn một cái, bằng không gặp được bệnh công chúa như vậy thật không biết ứng phó như thế nào! Phi, thật mẹ nó đen đủi!" Nhân viên trông coi bên trái vẫn là trong lòng buồn bực mà mắng một câu, quay đầu lại liếc mắt nhìn cửa ra vào phòng thí nghiệm, hừ lạnh một tiếng không nói nữa.

Sau khi Ngô Mộng tiến vào phòng thí nghiệm, trực tiếp liền sai sử nhân viên trông coi mang theo nàng đến phòng thí nghiệm của Ngô Vĩnh Sâm, "Người vừa rồi tiến vào chạy đi đâu? Có ghi chép gì có thể nhìn đến không?"

Nhân viên trông coi cau mày, nghiêng đầu nhìn về phía Ngô Mộng nói: "Ngô Tiểu tỷ, ở ngoài cửa cô dùng cách nói như vậy dọa chúng ta mở cửa cho cô còn chưa tính, phòng thí nghiệm này nếu có người ngoài tiến vào, sẽ lập tức phát ra cảnh báo toàn bộ khu an toàn đều có thể nghe thấy! Cô cũng không phải chưa từng tới, mỗi cánh cửa nơi này đều là yêu cầu nghiệm chứng, liền tính thật sự có người ngoài giấu diếm được mấy anh em chúng ta trà trộn vào tới, kia hắn như thế nào đi vào bên trong đâu? Trừ bỏ thẻ cửa bên ngoài còn đòi nghiệm chứng dấu vân tay, nếu không có ghi vào, căn bản không có cách nào thông qua! Chúng ta cũng không biết là Ngô Tiểu tỷ nơi nào, cô vì cái gì muốn nói như vậy hại chúng ta?"

Ngô Mộng thấy đối phương một người nam nhân vẻ mặt nghiêm túc ẩn nhẫn tức giận hỏi chính mình như vậy, chung quanh đều im ắng tất cả đều là kim loại lạnh như băng, trong lòng nổi lên một tia lạnh lẽo đồng thời khí thế cũng không cao như ngay từ đầu vậy, "Được được, hắn giảo hoạt như vậy, khả năng giấu diếm được các người cũng nói không chừng…… Anh mau mang tôi đi phòng thí nghiệm của cha, đúng rồi, phân phó hai người ngoài cửa kia, không được mặc kệ người nào đi ra ngoài! Ngàn vạn đừng cho người chạy!"

Thủ vệ chịu đựng tức giận dùng bộ đàm dựa theo Ngô Mộng phân phó liên hệ hai thủ vệ ngoài cửa, bên này cũng không nói lời nào mang theo Ngô Mộng đi tới phòng thí nghiệm của Ngô Vĩnh Sâm, bất quá quyền hạn hắn chỉ có thể tới phần ngoài phòng thí nghiệm, cơ mật chân chính bên trong phòng thí nghiệm, hắn vào không được, nhưng liền tính là bên ngoài phòng thí nghiệm hắn cũng không muốn dính một thân tanh này, tác phong một nhà họ Ngô này thật sự làm người không thể yên tâm, bởi vậy hắn ở trước cửa phòng thí nghiệm Ngô Vĩnh Sâm liền nói: "Ngô Tiểu tỷ vẫn là chính mình vào thôi, phòng thí nghiệm quan trọng như vậy, người như chúng ta không thể tùy tiện bước vào, đến lúc đó ra chút sai lầm, chúng ta không

thể so với Ngô Tiểu tỷ, thế nhưng không đảm đương nổi."

Này một đường lại đây thật im lặng, đã đem Ngô Mộng ngay từ đầu tức giận tiêu ma đi xuống hơn phân nửa, sau khi bình tĩnh lại nàng cũng ý thức được hành động chính mình có hơi quá xúc động. Chỉ là nếu đã chạy tới nơi này, nếu Ôn Duyên thật sự ở bên trong, chẳng phải là có thể bị nàng bắt được hiện hình? Huống chi Ôn Duyên lén từ khánh công yến ra tới đến nơi đây, nhất định là có mục đích không thể cho ai biết! Nàng tin tưởng, hiện tại toàn bộ phòng thí nghiệm này, địa phương có thể làm đối phương mơ ước chỉ có phòng thí nghiệm của Ngô Vĩnh Sâm!

Nhưng lúc trước hơn nữa vừa rồi, chính mình đã đem những thủ vệ đó đều đắc tội, bảo đối phương bồi chính mình đi vào, nhìn bộ dạng đối phương kia nhất định sẽ không đồng ý…… Ngô Mộng cắn chặt răng, nghiêng đầu đối với thủ vệ nói: "Tôi chưa có ra anh liền không được rời đi nơi này! Chú ý âm thanh bên trong! Nếu tôi xảy ra sai lầm gì! Cha tôi sẽ không bỏ qua anh!"

Trước khi đi vào còn không quên uy hiếp chính mình một chút, thủ vệ nhìn bóng dáng Ngô Mộng lạnh lùng mà gợi lên khóe miệng không nói gì.

Không đến ba phút sau khi thủ vệ bồi Ngô Mộng tiến vào phòng thí nghiệm, hai thủ vệ ngoài cửa nghênh đón một đám người tới chơi cuối cùng của đêm nay. Bất quá một nhóm người này bất đồng với hai kẻ kia, chỉ thấy Ngô Vĩnh Sâm cầm đầu nổi giận đùng đùng mà dẫn đoàn người Lương Gia Minh vô cùng lo lắng mà đuổi lại đây, đổ ập xuống liền hỏi một câu: "Có người nào ra vào hay không?!"

Hai thủ vệ ngây ra một lúc, liền nói ngay: "Vừa rồi tới một người nói là nghe phân phó của ngươi xong tới lấy đồ dùng thực nghiệm, quẹt cũng là thẻ của ngươi, trừ bỏ hắn ngoài ra không có người khác, nhưng……"

Không đợi hai người trông coi nói xong, Ngô Vĩnh Sâm duỗi tay một cái tát xô đẩy bọn họ, sau khi đem mật mã thẻ quẹt xong mang theo đoàn người Lương Gia Minh vào phòng thí nghiệm.

"Nói là thuốc giải độc bị đánh tráo, Ngô giáo thụ, ngài xác định?"

Ngô Vĩnh Sâm một bên nhanh chóng mà vượt qua tầng tầng lớp lớp cửa, một bên sắc mặt xanh mét mà đối với Lương Gia Minh nói: "Đương nhiên xác định! Nếu không phải đánh tráo, chúng nó sao có thể vô dụng đâu?! Chiều nay tam thiếu cậu không phải cũng mới thấy thành quả thực nghiệm?! Cho nên nhất định là có người đem thuốc giải độc của tôi đánh tráo! Hơn nữa người này hiện tại khẳng định còn ở phòng thí nghiệm!"

Ngô Vĩnh Sâm mang theo đoàn người Lương Gia Minh đi đến cửa phòng thí nghiệm của mình, sau khi đưa vào mật mã lại ấn vân tay, cửa "Tích tích tích" mở ra, nguyên bản bên trong phòng thí nghiệm không nên mang người ngoài tham quan, chính là bởi vì đêm nay khánh công yến còn có phân đoạn ghi hình gian phòng thí nghiệm này, bởi vậy Ngô Vĩnh Sâm sớm liền đem phòng thí nghiệm trong ngoài toàn bộ thu thập thỏa đáng, bởi vậy lập tức một chút đều không kiêng dè dẫn người trực tiếp vào phòng thí nghiệm. Cùng lúc đó, ánh đèn như ban ngày bên trong phòng thí nghiệm đem biểu tình ngốc lăng của Ngô Mộng chiếu rõ ràng, nàng thấy nhiều người như vậy đột nhiên xuất hiện, cầm đầu Ngô Vĩnh Sâm cùng Lương Gia Minh đều sắc mặt không tốt, lập tức ngơ ngác nói: "Phụ thân…… Các người đây là?"

Trong nháy mắt nhìn thấy Ngô Mộng này Ngô Vĩnh Sâm cũng ngốc, hắn như thế nào cũng không thể tưởng tượng được, con gái ngoan chính mình ở tại thời điểm này, xuất hiện ở trong phòng thí nghiệm của mình?! Nguyên bản hắn còn không tin những cái đồn đãi vớ vẩn nói Ngô Mộng coi trọng Ôn Thiếu Hàng, mà khi thấy thần sắc Ngô Mộng cư nhiên có chút khẩn trương, tiền căn hậu quả liên tiếp, hắn lập tức nghiến răng nghiến lợi tiến lên hung hăng mà tát Ngô Mộng một bạt tai, thanh âm nói ra cơ hồ là rít lên từ kẽ răng, "Mày đồ ăn cây táo rào cây sung!!! Nói!! Là ai bảo mày đem thuốc giải độc đổi!! Là ai!!"

Thời điểm hắn nói lời này đôi mắt rõ ràng liếc liếc mắt một cái Ôn Thiếu Hàng đứng bên cạnh Lương Gia Minh, nhưng Ôn Thiếu Hàng vẻ mặt ôn nhuận ý cười không hề có thay đổi, Lương Gia Minh cũng chỉ xem như không biết đến ý chỉ của Ngô Vĩnh Sâm, chỉ là nhàn nhạt mà nhìn Ngô Mộng, nói: "Ngô giáo thụ trước bình tĩnh, hỏi rõ ràng lại tức giận cũng không muộn. Ngô Tiểu tỷ, cô như thế nào sẽ xuất hiện ở chỗ này."

Ngô Mộng ôm phần mặt bị Ngô Vĩnh Sâm tát sưng, lập tức còn có chút chưa kịp hồi thần, dư vị vừa rồi Ngô Vĩnh Sâm mắng, nàng lập tức cũng kinh giác quan hệ lợi hại trong đó, rùng mình một cái lập tức kinh hoảng nói: "Tôi…… Không, không phải…… Không phải tôi làm! Không phải tôi! Phụ thân người tin tưởng con! Con sao có thể đem thuốc giải độc đánh tráo đâu?! Con sao có thể hại người?!" Trong chớp nhoáng Ngô Mộng cho rằng chính mình đã biết chân tướng! Đôi mắt nàng bắn ra ánh sáng mãnh liệt, "Là Ôn Duyên!! Là Ôn Duyên làm!! Nhất định là hắn!! Là hắn đánh tráo thành quả thực nghiệm của người!! Nhất định là hắn!!"

Bất thình lình lên án làm mọi người sắc mặt đều trở nên rất quái dị, Ngô Vĩnh Sâm càng là toàn bộ mặt đều vặn vẹo tới rồi, không đợi hắn lên tiếng, Lương tam thiếu nhưng thật ra cau mày nói: "Ngô Tiểu tỷ, Ôn Duyên lại cùng cô có mâu thuẫn gì? Cô vì cái gì nói là hắn làm?"

Ngô Mộng cắn răng trừng lớn đôi mắt, cơ hồ là dùng rống mà mở miệng nói: "Là hắn làm! Nhất định là hắn làm! Tôi vừa rồi ở bữa tiệc khánh công liền thấy hắn lén lút! Tôi là một đường đi theo hắn đi vào phòng thí nghiệm!! Tôi liền biết hắn nhất định làm chuyện gì không để người biết!! Hắn cư nhiên dám lớn mật như thế!! Phụ thân!! Hắn hiện tại nhất định còn ở phòng thí nghiệm!! Các người tin tưởng tôi!! Hiện tại tăng số nhân thủ điều tra nhất định có thể tìm được hắn!! Hắn nhất định còn ở phòng thí nghiệm!!!"

"Tôi đương nhiên ở phòng thí nghiệm." Cửa truyền đến thanh âm làm Ngô Mộng cả người đều ngây dại, chỉ thấy Ôn Duyên mặt mang ý cười mà từ phía sau cửa đi đến trước một chút, hắn nhìn Ngô Mộng ánh mắt gợn sóng bất kinh, chỉ là thâm thúy đen nhánh bên trong kia, mang theo một chút nhỏ vụn lạnh lẽo, "Chỉ là không biết Ngô Tiểu tỷ vì cái gì muốn vu hãm tôi như vậy, chúng ta ngày xưa không oán tiến vào vô thù, tôi thật sự không biết, chính mình đắc tội cô nơi nào?" *(Jeje: Giựt crush người ta hai lần chú còn gì nữa =]]])*

"Cậu còn dám ra tới!! Được, thực tốt, cậu cũng coi như có gan!!" Ngô Mộng giận cực phản cười, chỉ là nàng xem nhẹ Ôn Duyên bình tĩnh, lòng tràn đầy chỉ có tâm lý vội vàng đối phương bị bắt lấy nhược điểm, "Cậu dám nói không cậu vì cái gì ở khánh công yến trên đường rời đi?! Cậu dám nói cậu vì cái gì đi tới phòng thí nghiệm này? Cậu dám không dám ——"

"Ngô Tiểu tỷ."

Ngoài ý liệu của Ngô Mộng, lần này cắt ngang nàng không phải người khác, cư nhiên là Lương Gia Minh.

Lương Gia Minh cau mày nhìn Ngô Mộng, ánh mắt kia có chút vi diệu, làm Ngô Mộng trong lòng dị thường không thoải mái, "Ngô Tiểu tỷ, cô có phải hay không lầm cái gì? Ôn Duyên vẫn luôn ở bữa tiệc khánh công cùng chúng ta bên người xã giao, chúng ta ở đây tất cả mọi người có thể thay hắn làm chứng. Huống chi hiện tại lại phòng thí nghiệm đây, cũng là theo Ngô giáo thụ yêu cầu chúng ta mới mọi người cùng nhau lại đây. Cô không phân xanh đỏ đen trắng như vậy chỉ ra chỗ sai là Ôn Duyên làm, chẳng lẽ là muốn buông tha hung thủ chân chính không thành? Lần này chính là sự tình liên quan cha cô, tôi khuyên cô suy nghĩ."

Lương Gia Minh nói làm Ngô Mộng ngây ra một lúc, Ngô Vĩnh Sâm càng là sắc mặt xanh mét, hắn như thế nào cũng không thể nghĩ được Ngô Mộng sẽ chỉ ra chỗ sai đến trên người Ôn Duyên! Sắc mặt mọi người đều không được tốt, nhưng duy độc Ôn Duyên lại là sắc mặt bất biến, hắn chỉ là mặt mang mỉm cười mà nhìn Ngô Mộng, ngày đó dẫn Tống Ninh Ninh ra cửa đúng là Ngô Mộng, Lương Hân ngộ hại, đối phương nhất định thoát không được can hệ, một khi đã như vậy, hắn đương nhiên muốn thu trước một chút lợi tức.

"Không! Không có khả năng! Tôi tận mắt nhìn thấy hắn đi ra! Tôi là đi theo hắn tới! Các người nói dối! Các người đang thay hắn giả bộ chứng minh!! Phụ thân! Người tin tưởng con! Bọn họ đều là thay Ôn Duyên giả bộ chứng minh! Bọn họ ——"

"Bang ——"

Ngô Vĩnh Sâm khó thở, lập tức một cái tát trực tiếp đem Ngô Mộng té ngã trên mặt đất, hắn giận cơ hồ có chút phát run, chỉ vào Ngô Mộng nghiến răng nghiến lợi nói: "Mày câm miệng cho tao!! Ôn Duyên vẫn luôn ở hội trường!! Tam thiếu sẽ thay hắn làm ngụy chứng?! Mày có biết hay không thuốc giải độc có ý nghĩa gì?! Tam thiếu sao có thể bởi vì một chút quan hệ cá nhân tại sự kiện này mơ hồ không rõ?!"

Lời nói như là đang thay Lương Gia Minh biện bạch, nhưng ý tứ giữa những hàng chữ này lại là có chút ý nghĩa không rõ, Ôn Duyên thấy Lương Gia Minh sắc mặt có hơi khó coi, lập tức rũ xuống đôi mắt che lại ý cười trong mắt. Ngô Vĩnh Sâm a Ngô Vĩnh Sâm, ngươi chó cùng rứt giậu, ám phúng quan hệ của Lương Gia Minh cùng bọn họ, chẳng lẽ là xem tính tình Lương Gia Minh thật tốt quá? Lương Gia Minh hắn là con trai Lương Kiến Quốc, trước mắt, cũng là chân chính một tay khu an toàn tương lai. Người ta nguyện ý cùng ai kết giao bằng hữu thì kết giao bằng hữu, nghe ngữ khí này của ngươi, chẳng lẽ ngươi còn muốn thay Lương Kiến Quốc quản phạm vi giao hữu của con trai người ta?

Hơn nữa lời này còn không đơn giản chỉ ra Lương Gia Minh cùng bọn họ quan hệ cá nhân, càng là phi thường rõ ràng nói ra địa vị thuốc giải độc này trong lòng Lương Gia Minh. Ánh mắt Ôn Duyên tối sầm lại, điểm này Ngô Vĩnh Sâm cũng không có nói sai, Lương Gia Minh quan hệ cá nhân cùng bọn họ cho dù tốt, nhưng hắn cũng là thủ lĩnh khu an toàn, ở trên vị trí của hắn, thuốc giải độc hẳn là tồn tại cao hơn hết thảy, đáng tiếc Ngô Vĩnh Sâm muốn nương cái này châm ngòi quan hệ giữa bọn họ, kia hắn chỉ có thể thất vọng rồi.

Bởi vì, trừ bỏ thuốc giải độc, bọn họ có được đồ vật Lương Gia Minh càng thêm bức thiết yêu cầu được đến.

Nghĩ đến đây Ôn Duyên nghiêng đầu liếc Tạ Sâm thoạt nhìn không chút để ý một cái. Hừ, nói đến nói đi, đây mới là hồ ly sống chân chính.

Ngô Mộng nghe Ngô Vĩnh Sâm cũng nói Ôn Duyên ở hội trường, hơn nữa ánh mắt mọi người nhìn chính mình có chút không đúng…… Nàng lập tức phản ứng lại sự tình dường như cùng mình lý giải không giống nhau, cục diện này thấy thế nào giống như đều là chính mình ở vào hoàn cảnh xấu…… Đổi thuốc giải độc, tội danh này nếu chứng thực nàng nhưng như thế nào gánh vác nổi?!

"Ngô giáo thụ, tôi xem ngài cũng bớt tức giận. Tôi đã cho người bắt đầu lục soát, phòng thí nghiệm này có những người khác hay không, tin tưởng một hồi liền có kết quả. Ngô Tiểu tỷ…… Hẳn là cũng là hoảng sợ, lúc này mới hoảng không chọn từ nói chút không nên nói. Trên mặt đất lạnh, Ngô Tiểu tỷ vẫn là đứng lên nói chuyện đi."

Nghe Lương Gia Minh nói như thế, trong ánh mắt Ngô Mộng xẹt qua một tia âm ngoan, nàng cắn răng mở miệng nói: "Tôi nói đều là sự thật! Tôi chính là đi theo Ôn Duyên lại đây! Chỉ là không biết hắn dùng quỷ kế gì! Cư nhiên giấu diếm được mọi người các ngươi! Không tin các người có thể xem theo dõi! Đúng rồi! Còn có theo dõi!! Các người tra theo dõi a!! Là ai ở chỗ này đổi thuốc giải độc!! Theo dõi nhất định vừa xem hiểu ngay! Các người đừng nghĩ oan uổng tôi!!!"

Lương Gia Minh không nói gì, chỉ là lại dùng ánh mắt ý bảo người đi theo đi chọn đọc tài liệu theo dõi, trường hợp một lần nữa lâm vào trầm mặc quỷ dị, đã có thể ở ngay lúc này, có người từ bên ngoài tới gần bên tai Lương Gia Minh nói mấy câu, Lương Gia Minh lập tức nhìn về phía Ngô Mộng, ánh mắt không thể nói không phức tạp.

Ánh mắt đối phương làm Ngô Mộng mạc danh khẩn trương lên, nàng theo bản năng nắm chặt tay, chỉ nghe Lương Gia Minh nói: "Ngô Tiểu tỷ, cô có thể đem đồ vật bên trong bao lấy ra cho chúng ta nhìn xem sao?"

Ngô Mộng chính là có ngốc lúc này cũng đại khái cảm giác được chính mình trúng kế!! Nàng lập tức nắm chặt bao cuồng loạn mà đối với mọi người nói: "Thứ này là của Ôn Duyên!! Là Ôn Duyên ném vào thùng rác ở hành lang khánh công yến tôi đi theo hắn lấy ra tới!! Mặc kệ là thứ gì đều không phải của tôi!!"

Lương Gia Minh ý bảo thủ hạ tiến lên đem Ngô Mộng chế phục, đến Ngô Vĩnh Sâm đều chỉ có thể trợn mắt há hốc mồm nhìn hai người từ tay nải của Ngô Mộng lấy ra một vật vây kín, hai người phí chút sức lực đem bao vây mở ra, bên trong bao vây cũng không phải thuốc giải độc Ngô Mộng cùng Ngô Vĩnh Sâm tưởng tượng, nhưng mà không đợi bọn họ thở phào nhẹ nhõm, lại thấy Lương Gia Minh sắc mặt biến đổi mà lạnh lùng nói: "Đem nàng bắt lại!!"

Biến cố này làm tất cả mọi người lắp bắp kinh hãi, Lương Gia Minh nắm chặt đồ vật trong bọc kia, nghiến răng nghiến lợi nói: "Cô cư nhiên cùng người Lưu gia cấu kết hại cha tôi!! Cô thật to gan!!"

Ngô Vĩnh Sâm ngây ra một lúc nhanh chóng tiến lên xem đồ vật trong bọc, cư nhiên là một ít thuốc người bệnh tim cấm dùng, mấy thứ này thật nhiều đều là nguyên liệu phòng thí nghiệm có thể dùng được…… Nghĩ đến Ngô Mộng thường xuyên ra vào phòng thí nghiệm, nghĩ đến quan hệ của đối phương cùng mình, Ngô Vĩnh Sâm chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh ròng ròng. Bởi vì trừ bỏ những thứ thuốc đó, trong bọc này còn mang thêm thuyết minh phương pháp phát huy tác dụng của những thứ thuốc đó! Điểm chết người chính là! Trên mặt cư nhiên còn nhắc tới thuyết minh tác dụng di lưu của thuốc 'dùng một lần', đó chính là nói này đều không phải lần đầu tiên, hơn nữa bút tích trên trang giấy này…… Chính là bút tích Ngô Mộng không thể nghi ngờ!!! Này quả thực chính là chứng cứ vô cùng xác thực! Tuyệt không phải dăm ba câu biện bạch liền có thể thoát tội!

Thấy Ngô Mộng trừng lớn đôi mắt còn muốn biện giải, Lương Gia Minh híp mắt lạnh lùng nói: "Theo dõi biểu hiện đoạn thời gian kia chỉ có cô một người đến gần cái thùng rác kia, có nói cái gì tôi khuyên cô nghĩ kỹ lại nói! Ngô giáo thụ, chuyện này nói không chừng còn sẽ liên lụy đến ngài, cho nên tôi khuyên ngài không cần xen mồm! Khó trách thân thể cha tôi gần đây càng ngày càng không tốt…… Đối đãi một người bệnh tuổi già các người đều có thể hạ tay tàn nhẫn vậy, các người quả thực là phát rồ!"

Biến chuyển này làm tất cả mọi người ngây dại, chỉ có Tạ Sâm vẫn là một bộ dáng nhàn nhạt không có biểu tình gì, mà Ôn Duyên còn nho nhỏ mà gợi lên khóe miệng, hắn chỉ là dùng chút mưu mẹo, không nghĩ tới đối phương thật sự đem thứ này nhặt lên. Nếu đối với hắn không có tâm tư hãm hại, lấy lập trường của Ngô Mộng, làm sao khổ như vậy nhặt đồ vật 'hắn' vứt bỏ đâu? Đem nàng đưa tới phòng thí nghiệm chỉ là một trong số những kế hoạch, nếu nàng nhặt lên bao kia tự nhiên liền càng tốt, nếu nàng không nhặt, hắn cũng có biện pháp làm Ngô Mộng cùng chuyện thuốc giải độc này thoát không được can hệ.

Lúc trước đi qua buồng vệ sinh, bất quá 'Ôn Duyên' từ buồng vệ sinh đi ra ngoài lại không phải hắn, mà là Hình Nhị ngay từ đầu liền ở nơi đó chờ kế hoạch thực thi. Đối phương nói nếu Hình Tam xuất quan biết Lương Hân chết thảm mà bọn họ lại bỏ mặc, nhất định sẽ không khinh tha bọn họ, cho nên đối phương liền đem những công phu thay hình đổi dạng ngày thường của Hình Tam vận dụng một ít, hơn nữa nguyên bản thân hình bọn họ kém không quá nhiều, lại có quần áo tương đồng che lấp, ở dưới ánh đèn hành lang không được sáng, người không quen thuộc chỉ nhìn bóng dáng là rất khó phân biệt ra tới.

Mà ở phía trước kia, Ôn Duyên chân chính, cũng chính là chính mình, sớm đã từ trần nhà buồng vệ sinh bò tới phòng nhỏ bên cạnh yến hội, cho nên ở trong mắt bất luận kẻ nào, hắn cũng chỉ ở yến hội rời đi không đến ba phút. Nhưng này đó Ngô Mộng vĩnh viễn đều không thể biết, bởi vì ngay cả video giám sát kia đều bị Chu béo động tay động chân, mọi người sẽ chỉ thấy ghi hình Ngô Mộng đem đồ vật ném tới thùng rác, lại đem bao vây từ thùng rác đem ra, trong lúc này kỹ thuật sống tự nhiên là Chu béo một người hoàn thành. Hắn đem hình ảnh Ngô Mộng lấy đồ vật đảo ngược một lần, lại đem hình ảnh mặt sau trước sau tiếp ứng, một cái hình ảnh "Bỏ vào đi lại lấy ra tới" thiên y vô phùng, liền tính chuyện thuốc giải độc lớn, ở trong lòng Lương Gia Minh cũng không hơn được tánh mạng cha mình.

Đến nỗi theo dõi Ngô Mộng một đường đi theo "Ôn Duyên" đi vào phòng thí nghiệm, Chu béo cũng toàn bộ dùng thủ đoạn kỹ thuật đem thân ảnh Hình Nhị hủy diệt, Ngô Mộng cho dù có một trăm cái miệng, cũng không có biện pháp giải thích nàng vì sao lén lút cầm bao vây đi vào phòng thí nghiệm…… Huống chi, trừ bỏ cái bọc này, phòng thí nghiệm này, còn có người Lưu gia trước đó bọn họ đánh hôn mê đang chờ cho bọn hắn kinh hỉ……

Sự tình phát sinh kế tiếp toàn bộ là có thể dự kiến, Ôn Duyên lạnh lùng mà gợi lên khóe miệng, hắn không cầm đao lấy thương (súng) buộc Ngô Mộng đi làm cái gì, hết thảy đều là đối phương chính mình làm ra hành động quyết định. Bọn họ kết phường hại chết Lương Hân là bởi vì cái gì, quả (*) này, mỗi người tham dự trong đó đều đến cam tâm tình nguyện mà ăn cho hắn đi……

(*) Quả này là quả trong nhân quả nhé. Nếu bạn nào đạo Phật hoặc từng nghe qua thì cũng biết bên đạo Phật tồn tại cái gọi là nhân quả, tức là mọi việc bạn làm sẽ tạo nên một kết quả nào đó không thể tránh được (Vd: người làm việc xấu sẽ có lúc trả giá, người này thiếu nợ người kia sẽ phải trả lại,…)

(Jeje: Huhu chương này dài dã man luôn TT_TT Càng về cuối mấy chương truyện lại càng dài. Nhớ cái thời chỉ 2k3, 2k5 từ một chương quá Ọ A Ọ)

99. Chương 99

(Giám khảo coi thi said: "Đây là đề thi Hóa dễ nhất trong 10 năm của trường."

Giáo viên said: "Đề Hóa kỳ này khó mà dưới trung bình được."

Mị: "... Chắc chắn dưới trung bình rồi Ọ A Ọ"

Số phận của những kẻ ngu Hóa tàn khốc thế đấy TT_TT Dù sao mình đã comeback =]]])

Bốn bảo tiêu bên người Lương Dân Lực là bốn anh em ruột một mẹ đẻ ra, thời điểm thịnh thế đã đi theo bên người Lương Dân Lực, thay Lương Dân Lực làm không ít sự tình không ra ngoài ánh sáng. Có lẽ là trên người sát khí quá nặng, cũng có lẽ là trong huyết mạch có thiên phú dị bẩm gì đó, tóm lại bốn anh em sau mạt thế đều cư nhiên đạt được dị năng, cái này làm cho bọn họ vui mừng khôn xiết, đồng thời cũng càng thêm có được quyết tâm hành tẩu ở mạt thế.

Có lẽ là oai phong một cõi quán, giờ này khắc này bốn người mở to mắt nhìn tình cảnh chung quanh, còn có chút ngưng lại chưa hồi thần.

Đây là một căn phòng kín, ở giữa chỉ có một bóng đèn treo màu trắng, ánh đèn không quá sáng, nhưng trong bóng tối có vẻ trắng bệch vô cùng. Bọn họ bốn người bị trói ở bốn cái giá, một đầu khác trong phòng ngồi hai người, hai người kia không nói lời nào, cũng chỉ là lẳng lặng mà nhìn bọn họ.

Tình cảnh này quả nhiên là quỷ dị, bốn người đều tính trải qua qua sóng to gió lớn, nhưng tình cảnh trước mắt này cho dù có ngốc cũng nên minh bạch chính mình ở vào địa vị bất lợi, bốn người cơ hồ là không hẹn mà cùng muốn phát động dị năng, nhưng thân thể đáp lại bọn họ lại là mềm như bông tứ chi vô lực, bất luận bọn họ phát động như thế nào, dị năng cũng không hề phản ứng!

"Sao lại thế này..... Sao lại thế này! Dị năng đâu?! Dị năng đâu?!"

Tên đứng thứ tư tính tình cấp bách nhất, lập tức phát hiện chính mình sử dụng không ra dị năng, trong lòng miễn bàn có bao nhiêu kinh hoàng vô thố!

Lúc này đối diện truyền đến một tiếng cười nhẹ, bốn người không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn về phía hai người kia, chỉ thấy Ôn Duyên khóe miệng mang cười mà nhìn bọn hắn chằm chằm, lời nói, lại là đối với Tạ Sâm bên cạnh nói, "Biết anh không muốn nghe, nhưng em vẫn muốn nói, cám ơn anh giúp em bắt lấy bọn họ. Bằng không, em thật sự phải phí rất nhiều sức lực."

Tạ Sâm chỉ là cười như không cười mà liếc Ôn Duyên một cái lại không có hé răng, hắn hiểu biết Ôn Duyên, đối phương mỗi một bước trả thù hắn đều xem ở trong mắt. Bất luận là Ngô Mộng hay à Ngô Vĩnh Sâm,

những người này chỉ là một ít tiểu tốt bé nhỏ không đáng kể mà thôi, chân chính phía sau màn độc thủ cũng không phải bị chiêu số ôn nhu của Ôn Duyên liền có thể dễ dàng đánh bại. Hắn biết đáy lòng Ôn Duyên phi thường hiếu thắng, chân chính độc thủ nếu hắn ra tay giúp Ôn Duyên đối phó rồi, Ôn Duyên nhất định sẽ cảm thấy chưa đã thèm thậm chí không đủ hết giận. Một khi đã như vậy, kia hắn liền giúp Ôn Duyên đem cánh chim bên người độc thủ chậm rãi gạt bỏ sạch sẽ, kể từ đó, Ôn Duyên sẽ nhẹ nhàng một ít, hắn cũng mừng rỡ xem diễn.

"Hai ngươi bắt nhóm ta có mục đích gì?! Dị năng chúng ta đâu?!!"

Đối diện kêu gào Ôn Duyên đối diện Tạ Sâm chậm rãi thu hồi ánh mắt, hắn nhàn nhạt mà liếc mắt nhìn người nói chuyện đối diện, hơi hơi nhướn mi bên phải, "Loại đồ vật dị năng này, nếu có thể vô duyên vô cớ có được, đương nhiên là có thể vô duyên vô cớ biến mất, có cái gì đáng kinh ngạc."

Bốn người nghe Ôn Duyên nói dị năng của mình biến mất, đều không hẹn mà cùng ngốc lăng, chỉ cảm thấy cả người rét run. Ở mạt thế người ăn thịt người như vậy, không có dị năng hộ thân đại biểu cho cái gì……

"Mày nói hươu nói vượn!! Dị năng như thế nào sẽ vô duyên cớ vô cớ hư không tiêu thất?! Các người rốt cuộc dùng thủ đoạn gì không người nhận ra!! Ôn Duyên! Chúng ta không oán không thù! Mày nhưng đừng đánh sai chủ ý!!"

Lão Tam trên người mang theo một cỗ hơi thở hung ác sinh ra đã có sẵn, trong ánh mắt hắn nhìn Ôn Duyên kia ác ý hung ác không chút nào che dấu, chỉ xem biểu tình kia, liền biết đối phương thật sự ước gì đem Ôn Duyên ăn tươi nuốt sống. Nhưng Ôn Duyên lại là không thèm để ý chút nào, hắn chỉ là nhàn nhạt mà cười, phảng phất không để ý mà liếc lão Tam kia một cái, thanh âm không nhanh không chậm nói: "Tai nạn xe cộ sáu năm trước kia, các người đều tham dự đi?"

Ôn Duyên lời này vừa nói xong, trong mật thất lập tức lâm vào an tĩnh, phảng phất một cây châm rơi xuống trên mặt đất đều có thể nghe được tiếng. Ôn Duyên vẫn là mỉm cười, phảng phất một chút đều không nóng nảy, hắn liền như vậy nhàn nhạt mà nhìn bốn người, không hề nói gì.

Ước chừng hai mươi giây thời gian, lão Nhị trong bốn người rốt cuộc sắc mặt bình tĩnh mà đối với Ôn Duyên nói: "Ôn Duyên, chúng ta nghe không hiểu cậu đang nói cái gì, có mục đích gì, cậu không ngại nói thẳng. Chúng ta đến dị năng cũng không dùng được, cậu cần gì phải sợ đầu sợ đuôi, lo trước lo sau đâu."

Đối phương phảng phất cố ý chọc giận Ôn Duyên, muốn cho Ôn Duyên trong lúc mất đi bình tĩnh lộ ra chút tin tức hữu dụng, nhưng cố tình Ôn Duyên lại một chút đều không tức giận. Hắn chỉ là cười như không cười mà nhìn về phía lão Nhị, cư nhiên còn rất là tán đồng gật gật đầu, "Xem ra, anh chính là trung tâm của bọn họ." Thời điểm nói lời này hắn không chút để ý mà liếc nhìn lão Đại, quả nhiên thấy lão đại sắc mặt trong nháy mắt này khó coi lên, Ôn Duyên trong lòng cười, tình báo Tạ Sâm được đến quả nhiên là cực kỳ hữu dụng. Bốn anh em này thịnh thế nguyên bản phi thường hòa thuận, nhưng sau khi mạt thế, đi nhầm một bước đều có khả năng thật sự đề cập hiểm cảnh, lão Đại trung tâm có thừa mà tính dai không đủ, tự nhiên không thể được Lương Dân Lực trọng dụng.

Bên trong bốn người duy độc lão Nhị tâm trí kiên định lại thông minh quyết đoán, cho nên Lương Dân Lực đối với hắn phi thường coi trọng, càng phân phó ba người khác xem lão Nhị như Thiên Lôi sai đâu

đánh đó. Lão Tam lão Tứ tự nhiên vô phương, nhưng lão đại đang làm đại ca, mặt ngoài tuy rằng đối với lão Nhị cũng rất là tin phục, nhưng đáy lòng luôn có mầm mống. Thứ này tuy rằng bị hắn chôn sâu, ngày thường ngược lại cũng không có gì, nhưng nếu bị người xa lạ giáp mặt chọc thủng, không khác trước mặt mọi người vả mặt, tuy rằng ba anh em còn lại chưa chắc sẽ cho rằng như vậy, nhưng lão đại chính mình lại khó nói sẽ nghĩ như thế nào……

Ôn Duyên không thấy sắc mặt khó coi kia của lão Đại, chỉ là nhìn lão Nhị nói: "Biết các ngươi trung tâm, các ngươi theo Lương Dân Lực nhiều năm như vậy, đương nhiên sẽ không làm thực xin lỗi hắn, xác thực nói, các ngươi cũng không dám, lường trước kia Lương Dân Lực nếu biết các ngươi phản bội hắn, phỏng chừng chờ đợi các ngươi cũng chỉ có một cái chết. Bất quá tôi cũng không vội, chúng ta có rất nhiều thời gian. Chờ các người nghĩ kỹ, chúng ta lại nói cũng không muộn."

Ôn Duyên nói xong, nhìn Tạ Sâm liếc mắt một cái. Tạ Sâm biết ý tứ đối phương, lập tức chụp hai tay xuống, chỉ thấy cửa đột nhiên vào được hai người, có Tạ Sâm cho phép, hai người kia đủ sức lực nâng tiến vào một cái thùng sắt cực lớn, trên nắp còn có một đồ múc nước lớn.

Bốn người thấy tình cảnh này đều trong lòng cả kinh, mỗi người trong lòng đều dâng lên dự cảm không tốt, nhưng Ôn Duyên lại như là không cảm giác được bất luận cái gì không ổn, chỉ mỉm cười nhẹ giọng nói: "Hai người này…… Cũng là có chuyện xưa. Bốn năm trước, anh cả bọn họ, bởi vì một gian án mà vào tù oan, người nhà bọn họ vài lần khiếu oan đều bị người đánh trở về, mẹ già bọn họ, bởi vì con trai bị bỏ tù oan mà bệnh không dậy nổi. Cha bọn họ cương trực lại tính cách quật cường, khắp nơi hỏi thăm mới biết được chuyện này là việc một vị quan viên làm, càng là không yên tâm đi theo con trai cùng nhau khiếu oan, ai ngờ cư nhiên bị người quan viên kia phái đi ngầm đánh gãy một đôi chân làm cảnh cáo…… Mẹ già thấy bạn đời thê thảm như thế thậm chí đến giường cũng không xuống được, lập tức lấy chết tương bức không được dư lại hai con trai lại tiếp tục khiếu oan, chính là dưới sự áp chế của cường quyền, bọn họ sống vẫn không tính là quá yên ổn, lão mẫu thân trong lòng buồn bực đến suốt ngày ho ra máu. Nguyên bản một nhà năm miệng ăn hòa thuận hạnh phúc, đơn giản vì đồng dục cùng cường quyền của quan viên kia, thế nhưng cứng rắn bị buộc đến nông nổi cửa nát nhà tan. Cha mẹ bọn họ hiện giờ đã ôm hận qua đời, anh cả cũng không thể hiểu được ở trong ngục giam nhiễm bệnh uổng mạng, nhưng bọn họ đến thi thể cũng chưa thấy…… Này thực sự là thiên đại oan khuất, các ngươi nói, có phải hay không?"

Bốn anh em nghe Ôn Duyên nói như vậy, lập tức toàn bộ đem ánh mắt dừng lại ở trên người hai người kia, ai ngờ hai người kia không chút nào sợ hãi bọn họ, thậm chí ánh mắt nhìn bọn hắn chằm chằm, so với ánh mắt bọn hắn nhìn còn hung ác hơn! Đó là một loại hận ý sâu đến thấy tận xương, nếu không phải ngập trời oán hận, tuyệt sẽ không khiến bọn họ trên mặt vô biểu tình như vậy, nhưng trong ánh mắt lại ẩn chứa dày đặc sát ý.

"Nói nhiều lời như vậy, bọn họ nhất định khát. Cát Trung, Cát Nghĩa, tích thủy chi ân đương dũng tuyền tương báo, cha các người, nhất định đã dạy các người đạo lý này."

Tạ Sâm không mặn không nhạt một câu, làm tinh thần hai anh em kia rùng mình, bọn họ là bị Tạ Sâm tìm ra, Tạ Sâm nói có thể cho bọn họ thân thủ báo thù, nhưng Tạ Sâm cũng cảnh cáo bọn họ, cần thiết dựa theo phương pháp hắn nói mà làm, nếu nóng vội làm cái gì không nên làm, kẻ thù chân chính Lương Dân Lực của bọn họ, chỉ biết tiêu dao sung sướng, hoàn toàn không làm bị thương đến căn bản của hắn……

Anh em hai người liếc nhau, cho nhau đều thấy được kiên định trong mắt đối phương. Bốn người này cố nhiên đáng giận, nhưng chân chính làm cho bọn họ cửa nát nhà tan chính là Lương Dân Lực, trước khi tận

mắt nhìn thấy đến Lương Dân Lực rơi vào kết cục nên có, bọn họ còn muốn phụ thuộc vào Tạ Sâm, chẳng sợ nhịn một chút lại có quan hệ gì, nhiều năm như vậy còn nhẫn được, huống chi nếu không có Tạ Sâm, bọn họ liền cơ hội cũng không có!

Nghĩ đến đây, Cát Trung dựa theo ý bảo của Tạ Sâm tiến lên, một phen cầm lấy cằm lão Tứ, lúc trước ra chủ ý đánh gãy hai chân cha bọn họ chính là lão Tứ này! Em trai Cát Nghĩa mở nắp thiết lên, đem đồ múc chất lỏng đựng đầy hướng miệng lão Tứ đổ vào, không lưu tình chút nào! Trong nháy mắt lão Tứ chỉ cảm thấy một cỗ mùi vị tao hôi xông vào mũi, khí vị này quả nhiên là bén nhọn gay mũi, lúc ba anh em ở một bên ngửi được đều là sắc mặt biến đổi!

Lão Tứ ngô ngô gọi bậy muốn tránh đi, có thể tưởng tượng đến những người này chính là đầu sỏ gây tội khiến cha mẹ anh cả mình ôm hận mà chết, Cát Trung nắm cằm hắn không hề có lưu tình, gắt gao mà kiềm cằm hắn không buông tay, Cát Nghĩa càng là rộng mở tay chân dùng sức hướng miệng đối phương đổ chất lỏng kia. Bởi vì sợ sặc, lão Tứ không thể không từng ngụm từng ngụm nuốt xuống chất lỏng màu vàng lại còn tao xú gay mũi này, tình cảnh này xem ở trong mắt ba anh em khác dữ dội kinh sợ, lão Tam rốt cuộc khống chế không được mà đối với Ôn Duyên cùng Tạ Sâm nói: "Các người dừng tay!! Còn không mau dừng tay!! Này mẹ nó là nước gì?! Đây là nước tiểu?! Các người cư nhiên dám cho lão Tứ uống nước tiểu! Các người tìm chết!!!" Nói xong lời cuối cùng thanh âm đã là từ kẽ răng rít ra, nghĩ cũng biết, bốn người bên trong tính cách cao ngạo vô lễ nhất chính là lão Tứ này, bắt hắn uống nước tiểu, phỏng chừng so với giết hắn còn khó chịu hơn.

Tạ Sâm thấy lão Tam kích động như vậy, thầm nghĩ trong số anh em thân với lão Tứ nhất chỉ sợ cũng là hắn, bởi vậy nhàn nhạt mà nhướng mày nói: "Anh cứ như vậy làm gì, tiếp theo là phần anh."

Lão Tam khí hận thẳng cắn răng, "Ôn Duyên! Là đàn ông nên dùng biện pháp của đàn ông giải quyết vấn đề! Mày như vậy tính bản lĩnh gì! Thế nhưng mẹ nó dùng chiêu số đàn bà! Trách không được lớn lên nam không nam nữ không nữ, tao đcm mày! Đừng mẹ nó làm lão tử bình thường trở lại, bằng không lão tử sẽ khiến mày sống không được, chết không xong đcm!!!" *(Jeje: Ờ, đập gãy hai chân một người cha hắn là đàn ông, lên âm mưu đụng xe chết người đoạt tài sản hắn đàn ông, rape lấy máu rồi giết hắn đàn ông lắm!!!)*

Lời nói này thật đúng là cực kỳ thô bỉ, hơn nữa Ôn Duyên lớn lên đích xác tú khí, nhưng tuyệt đối không tới nông nỗi "nam không nam nữ không nữ". Tuy rằng biết rõ đối phương là cố ý chọc giận, nhưng đối phương chửi bới Ôn Duyên như vậy vẫn là làm Tạ Sâm phi thường không cao hứng.

Mắt thấy Tạ Sâm hơi hơi nheo lại mắt liền sắp phát tác, Ôn Duyên nhanh chóng xua tay với hắn ý bảo tạm thời đừng nóng nảy, sau đó hắn nhìn lão Tam, chậm rãi cười: "Tôi lớn lên đẹp không cần anh nói, tất cả mọi người biết. Còn về chiêu số đàn ông…… Liền các người loại chó trước nay không lên được mặt bàn…… Cũng có mặt cùng tôi nói chiêu số đàn ông? Thật là trò cười lớn nhất thiên hạ! Cùng các người này đó ngụy quân tử so sánh với, tôi không chút nào để ý, bởi vì tôi chính là tiểu nhân. Chiêu số nữ nhân thì thế nào? Đừng xem thường nữ nhân, không có ba anh đ* mẹ anh, từ đâu ra anh?"

Tất cả mọi người không nghĩ tới, Ôn Duyên cư nhiên sẽ dùng phương pháp thô lỗ đồng dạng nói trở về, ngay cả Cát Trung cùng Cát Nghĩa đều ngây ra một lúc, nhưng mà dưới ánh mắt lạnh băng của Tạ Sâm, bọn họ nhanh chóng thu liễm tiếp tục động tác trên tay, lão Tam thấy hắn càng cùng Ôn Duyên nói chuyện, động tác của Cát Trung Cát Nghĩa kia liền càng nhanh, lập tức giận mặt đều đỏ lên lại là không hề ra tiếng.

Ôn Duyên vẫn là vẻ mặt ý cười kia, lão Tứ đã bị Cát Trung Cát Nghĩa rót nước đến phun ra ngoài. Ôn Duyên trên mặt mang cười, nhanh chóng đối với Cát Trung Cát Nghĩa vẫy vẫy tay, Cát Trung Cát Nghĩa thấy thế theo bản năng nhìn Tạ Sâm, sau khi thấy Tạ Sâm không quá rõ ràng gật gật đầu, lúc này mới lui ra sau. Ôn Duyên đối với thái độ bọn họ xem Tạ Sâm như Thiên Lôi sai đâu đánh đó cũng không để ý, ngược lại là rất có hứng thú mà nhìn lão Tứ kia, đầy mặt mang cười nói: "Hiện tại như thế nào, nhớ lại tai nạn xe cộ sáu năm trước kia sao?"

Ba anh em khác thấy Ôn Duyên vẻ mặt ôn hòa như vậy, giận đến ngứa răng. Lão Nhị vẫn luôn trầm ổn cũng âm thầm nắm chặt nắm tay, Ôn Duyên này tâm tư thật sự ngoan độc vô cùng, hắn không đưa bốn anh em họ tách ra thẩm vấn, cố tình đem bọn họ đều ở bên nhau, như vậy bất luận một ai trong số họ chịu khổ hình gì, ba người khác đều xem ở trong mắt, này không chỉ có tác dụng uy hiếp, càng làm cho bọn họ vô cùng đau lòng! Nhưng ở thời khắc như vậy, bọn họ nhận tội tuyệt đối không có trái ngon! Nhưng bọn họ lại không thể há mồm nói không cho lão Tứ nhận tội! Bằng không ai biết Ôn Duyên còn sẽ dùng phương pháp xuất kỳ bất ý gì tra tấn bọn họ! Tình huống như vậy thật sự cưỡi lên lưng cọp khó leo xuống! Liền hắn trong lúc nhất thời cũng không biết nên như thế nào ứng phó rồi!

Lão Tứ bị rót đến một bụng nước tiểu mùi khai, sau khi Cát Trung Cát Nghĩa lui xuống hắn liền rốt cuộc khống chế không được mà cúi đầu cuồng nôn, nhưng những cái đó rốt cuộc là chất lỏng, hơn nữa hắn bị trói tư thế đứng thẳng, càng thêm khó có thể nhổ ra! Chính là hương vị kia gay mũi đến đôi mắt đều cay không mở ra được, lão Tứ trước nay không cảm thấy khuất nhục như vậy! Bị uống nước tiểu!! Hơn nữa vẫn là nước tiểu không biết để bao lâu!! Này rõ ràng chính là đối phương chuyên môn chuẩn bị cho bọn hắn!! Bốn anh em bọn họ có từng chịu khuất nhục nào như vậy!!

Lão Tứ ngẩng đầu hé miệng liền muốn tức giận mắng Ôn Duyên, nhưng hé miệng hương vị liền bức cho hắn chịu không nổi lại oa oa mà phun ra, Ôn Duyên thấy thế cư nhiên cười lên tiếng, bọn họ bên này sớm thả máy tinh lọc không khí Chu béo cấp, Cát Trung Cát Nghĩa lại hoàn toàn không để bụng, chỉ cần có thể báo thù cho người nhà, nhẫn chút hương vị nước tiểu dính lên người mình có tính gì đâu? Huống chi xem trạng huống hiện tại của lão Tứ kia, anh em hai người chỉ cảm thấy thống khoái! Đây mới là bước đầu tiên mà thôi, nhưng bốn anh em cũng đã giận đỏ mặt tía tai, thật sự là trò hay.

Ôn Duyên ho nhẹ một tiếng nhịn cười, vừa muốn nói gì lại nghe thấy phía sau cửa có tiếng vang, bên ngoài là có Chu béo cùng Hình Nhị thủ, Ôn Duyên nghiêng đầu cùng Tạ Sâm liếc nhau, ai ngờ từ cửa tiến vào chính là Ôn Thiếu Hàng, hắn đại khái nhìn lướt qua tình huống trong phòng, rồi sau đó vẻ mặt nghiêm túc mà đi đến nói: "Suy đoán của anh là chính xác."

Một câu của Ôn Thiếu Hàng làm trong phòng lâm vào yên tĩnh, đặc biệt là Ôn Duyên, nguyên bản trên mặt còn mang theo ý cười, nhưng lúc này giờ phút này ý cười kia biến mất vô tung vô ảnh. Ánh mắt hắn ngăm đen mà nhìn bốn người đối diện, ánh mắt từng bước từng bước ở trên mặt bọn họ dừng lại. Chỗ sâu trong con ngươi đen nhánh thâm thúy kia, phảng phất bao hàm hàn ý lành lạnh đếm không hết, lão Nhị tuy là tâm trí kiên định, ở dưới ánh mắt như vậy, đều cảm thấy từ sau lưng thoán lên một cỗ hàn khí lạnh lẽo. Lão Tứ mới bị uy nước tiểu nguyên bản còn ở dưới cơn thịnh nộ, chỉ cảm thấy lời nói nguyên bản muốn tức giận mắng toàn bộ nghẹn trong bụng, dưới ánh mắt như vậy của Ôn Duyên, hắn cảm thấy áp lực chưa bao giờ từng có, ý sát phạt che dấu sâu trong ánh mắt kia rõ ràng như vậy, liên tưởng đến tình cảnh bốn anh em hiện tại…… Lão Tứ đột nhiên đánh cái giật mình, lại là càng thêm ngậm miệng không nói.

Ôn Duyên biết, bọn họ sở dĩ trầm mặc như vậy là hạ quyết tâm cho rằng Lương Dân Lực sẽ đến cứu bọn họ, nguyên bản hắn còn muốn chơi trò mèo vờn chuột, chỉ là hiện tại, hắn không có kiên nhẫn.

Bởi vì hắn bảo Ôn Thiếu Hàng đi đối chứng những *** đó cùng ADN trong tóc bọn họ có tương xứng hay không, Ôn Thiếu Hàng nếu nói hắn suy đoán chính xác, kia người tra tấn nhục nhã Lương Hân suốt một ngày, chính là bọn họ……

Ôn Duyên nắm tay nắm chặt chết khẩn, hắn chỉ là mặt vô biểu tình như vậy qua lại nhìn quét bốn người đối diện, Ôn Thiếu Hàng trước nay chưa thấy qua Ôn Duyên như vậy, không khỏi mở miệng nói: "Không bằng đem bọn họ giao cho em, đưa tới phòng thí nghiệm làm thực nghiệm trên cơ thể người, em cam đoan sẽ làm bọn họ muốn sống không được muốn chết không xong, miễn cho ô uế tay anh."

Ôn Duyên không để ý đến Ôn Thiếu Hàng, hắn chỉ là đột nhiên cúi đầu, nguyên bản hắn chỉ là trong lòng hoài nghi, hắn hoài nghi cha mẹ Lương Hân xảy ra chuyện có liên quan đến Lương Dân Lực. Cho nên Tạ Sâm nếu đem bốn người này chộp tới, hắn đương nhiên muốn hỏi ra vài thứ. Nhưng hắn đồng thời cũng có dự cảm Lương Hân chết cũng cùng Lương Dân Lực có quan hệ, cho nên hắn bảo Ôn Thiếu Hàng đi đối chứng, nhưng hắn cũng chỉ làm như vậy, kỳ thật đáy lòng vẫn có một chút không muốn tin tưởng, bởi vì hắn rốt cuộc vẫn là đánh giá cao cái gọi là nhân tình kia.

Hắn cho rằng Lương Dân Lực là bác ba của Lương Hân, hẳn là cũng sẽ không làm ra sự tình làm người giận sôi, hắn có thể vì danh, vì lợi, thậm chí là vì tài mà giết em trai em dâu của chính mình, nhưng hắn vì cái gì muốn giết Lương Hân! Hắn vì cái gì muốn giết Lương Hân!! Hắn vì cái gì muốn lấy phương thức như vậy giết chết Lương Hân!! Bốn người này là người Lương Dân Lực! Nếu không có Lương Dân Lực bày mưu đặt kế! Bọn họ sao có thể làm ra sự tình như vậy!!!

Nghĩ đến ngày ấy, thảm trạng Lương Hân quanh thân là máu vết thương đầy người nằm ở trên giường, Ôn Duyên trực giác ngực ghê tởm, không phải ghê tởm Lương Hân, mà là ghê tởm Lương Dân Lực, ghê tởm bốn người đối diện này.

Thời điểm trong đầu Ôn Duyên đều là khổ hình nhưng lại không biết xuống tay từ cái nào, Tạ Sâm khẽ thở dài một cái, nghiêng đầu đối với hắn nói: "Giao cho anh thế nào?" Chuyện như vậy, vẫn là chính mình tới làm đi.

Ôn Duyên biết này đó chính mình không sở trường, bởi vậy chỉ có thể gật gật đầu. Chỉ thấy giây tiếp theo Tạ Sâm liền từ trống rỗng biến ra một ít đồ vật, đối diện bốn người kia thấy Tạ Sâm cư nhiên là dị năng giả hệ không gian, càng là kinh ngạc. Nhưng Ôn Duyên lại là ánh mắt trầm xuống, Tạ Sâm như vậy, rõ ràng là không muốn lưu bọn họ còn sống, như vậy cũng tốt, hợp ý hắn!

Có điều làm hắn kinh ngạc chính là, đồ vật Tạ Sâm biến ra càng là thiên kỳ bách quái, trừ bỏ một thanh chủy thủ sinh tú, hắn thật đúng là nhìn không ra tới những thứ khác tên tuổi gì, chỉ có Ôn Thiếu Hàng thời điểm nhìn thấy vài thứ kia sắc mặt biến đổi, nhưng nhìn Ôn Duyên liếc mắt một cái, rốt cuộc là không có lên tiếng.

Tạ Sâm không chút để ý lấy ra một đồ vật giống vòng cổ, chỉ là cái vòng này trói lại một cái thanh kim loại nhòn nhọn hai đầu, chiều dài thanh kim loại có thể điều tiết, Tạ Sâm nhìn Cát Trung hạ cằm, Cát Trung mặc dù có chút tay run, còn là lập tức hiểu ý đem vòng cổ mang lên cổ lão Tứ. Tạ Sâm tự mình tiến lên ninh cơ quan mặt sau của vòng cổ một chút, chỉ thấy thanh kim loại kia nhảy vọt tới 15cm! Lão Tứ sợ tới mức lập tức đem đầu ngửa ra sau để tránh bị chọc phá yết hầu, ba người khác thấy Tạ Sâm vô thanh vô tức liền cấp lão Tứ mang lên đồ vật trước nay chưa từng gặp, lập tức cả người mồ hôi lạnh.

Tạ Sâm lại không nóng nảy, hắn thấy lão Tứ giơ lên đầu để tránh bị trát phá yết hầu, lại cầm lấy một đồ vật nhỏ giống như cái giá đinh lên đầu gỗ phía sau hắn, giá kia có hai thanh thiết bén nhọn, thẳng tắp hướng về phía hai con mắt lão Tứ, lão Tứ lập tức minh bạch dụng ý của Tạ Sâm, hắn cứng đờ mà ngạnh cổ, ngữ khí nói chuyện đã không tự giác phóng mềm vài phần: "Các người muốn hỏi cái gì liền hỏi, hà tất dùng chiêu số hạ tam như vậy!"

Chính là lúc này đây Ôn Duyên lại không nói gì, chỉ là sắc mặt trầm tĩnh mà nhìn, hắn nhưng không sai quá trong mắt đối phương hiện lên một tia âm trầm, người này, rốt cuộc là chưa từ bỏ ý định. Tạ Sâm liền càng là không có để ý đến hắn, hiện tại lão Tứ ngẩng đầu liền có khả năng bị trát thương mắt, cúi đầu liền có khả năng bị chọc phá yết hầu, chỉ có thể nửa ngửa như vậy.

Tạ Sâm lại cầm lấy chủy thủ sinh tú kia, dưới ánh mắt của hắn, Cát Trung tiến lên vài cái liền dùng tùy thân chủy thủ tránh đi dây thừng, cắt đứt quần áo lão Tứ. Tạ Sâm nghĩ nghĩ, nhìn về phía Cát Trung nói: "Muốn tự mình động thủ sao?"

Ánh mắt Cát Trung sáng lên lập tức gật gật đầu, hắn minh bạch ý tứ Tạ Sâm, đối phương sở dĩ lấy ra tới một cây chủy thủ rỉ sắt mòn như vậy, đúng là bởi vì chủy thủ như vậy đả thương người mới càng đau! Nghĩ đến cừu hận trên người thân nhân mình, Cát Trung cắn răng một cái, hung hăng mà liền cắt một đao trên ngực lão Tứ, bởi vì một đao này đủ sức lực, theo tiếng vang giết heo rống lên của lão Tứ, lão Tam bên cạnh rốt cuộc nhịn không được nói: "Các người muốn biết cái gì! Tao nói là được! Buông em trai tao ra!"

Ôn Duyên lạnh lùng mà nhìn lão Tam liếc mắt một cái không nói gì, lão Tam này thật là vì em trai hắn suy nghĩ, chính là trong ánh mắt kia lại không phải nghĩa vô phản cố, mà còn lộ ra một chút tính kế khôn khéo, đều hiện tại lúc này, thật đúng là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ……

Tạ Sâm quay đầu lại thấy ánh mắt Ôn Duyên, quay lại đầu lại cẩn thận mà nhìn lão Tam, hắn hồi tưởng trên tư liệu nói lão Tam này phá lệ chú trọng bề ngoài, bởi vì bề ngoài anh tuấn tính cách khí phách cho nên thực được nữ nhân thích…… Tạ Sâm hơi hơi nhướng mày, từ bên cạnh cầm lấy một cái đồ vật giống bàn tính, chỉ là mặt trên thứ này toàn bộ khảm đều là kim loại bén nhọn nhô lên, nhìn vũ khí sắc bén như vậy, là người đều khó tránh khỏi trong lòng sợ hãi, đặc biệt lão Tam thấy ánh mắt nhàn nhạt của Tạ Sâm kia vẫn luôn nhìn mặt mình, lập tức rốt cuộc bất chấp thứ khác phát run mở miệng nói: "Các ngươi rốt cuộc muốn làm gì! Chúng ta nói là được! Tai nạn xe cộ sáu năm trước à chúng ta làm! Muốn hỏi cái gì các ngươi cứ hỏi a!!!"

Chính là hắn nói những lời này chỉ đổi lấy ánh mắt lão Nhị hận sắt không thành thép, cùng biểu tình lạnh nhạt của Ôn Duyên cùng Tạ Sâm. Tạ Sâm thậm chí căn bản không do dự liền đem "bàn tính" bén nhọn trong tay hung hăng hướng trên mặt lão Tam đâm vào, lão Tam "A ——" hét thảm một tiếng tại đây trong phòng có vẻ phá lệ thê lương, lão Tứ bên cạnh cũng không cam lòng lạc hậu, Cát Trung cùng Cát Nghĩa hai anh em ngươi một đao ta một đao ở trên người hắn hung hăng mà chém, thống khổ áp lực cừu hận mấy năm nay rốt cuộc có nơi phát tiết, anh em hai người cơ hồ là nghiến răng nghiến lợi hận không thể xé nát bốn người trước mặt, hiện tại chỉ là chém mấy đao, đương nhiên là dùng hết sức.

"A ——" theo một tiếng bén nhọn kêu thảm thiết, mặt lão Tam bên kia cũng bị Tạ Sâm đâm hư, Ôn Duyên xem ở trong mắt chỉ cảm thấy trong lòng thống khoái! Bọn họ lúc ấy cào mặt Lương Hân như vậy, có nghĩ tới chính mình sẽ có hôm nay?! Thời điểm Ôn Thiếu Hàng lúc ấy đem thi thể Lương Hân kiểm tra sau cấp chính mình tổng kết, hắn chỉ cảm thấy tim đập đều phải ngừng, bởi vì Ôn Thiếu Hàng nói, Lương Hân ở thời điểm gặp tra tấn cả người đều là thanh tỉnh, nói cách khác, thời điểm những cầm thú này làm

việc đó với nàng, nàng đều là có cảm thụ, bị người bác ba mình phái tới hủy dung, gian ô, thậm chí là dùng những thủ đoạn ti tiện đó lăn lộn vũ nhục……

Ôn Duyên rốt cuộc ngồi không được "Hoắc" đứng lên, hắn nhẹ nhàng thở hổn hển hai hơi, nắm tay nắm chặt lại thả lỏng, sau lại nắm chặt. Hắn không quản bất luận ánh mắt kẻ nào xoay người đi ra ngoài, liền lúc tất cả mọi người ngây người hoàn toàn không biết sao lại thế này, Ôn Duyên lấy thế sét đánh không kịp bưng tai lấy một thùng đồ vật trắng bóng tiến vào, hắn cắn răng không quản bất luận ánh mắt kẻ nào, nắm lên một nắm muối ném lên mặt lão Tam, âm thanh giống như giết heo của lão Tam tru lên thanh triệt vang trong phòng, Cát Trung Cát Nghĩa bên cạnh thấy thế cũng nắm lên muối hướng trên người lão Tứ ném, thanh âm hai anh em này kêu rên một tiếng so với một tiếng, lão Nhị thấy thế rốt cuộc trầm mặc không nổi nữa, hắn cắn răng cao giọng nói: "Các ngươi không phải hướng về phía chúng ta tới, nếu là hướng về phía Lương Dân Lực, liền càng hẳn là chuyện gì cũng từ từ! Đem chúng ta giết, về chuyện của hắn các ngươi cũng cái gì đều không chiếm được!"

Ôn Duyên đem ánh mắt lạnh lẽo quét về phía lão Nhị, người này xương cứng, vẫn là trung tâm bốn người này, giết gà dọa khỉ, sớm nên trước lấy hắn khai đao!

Ôn Duyên không có trả lời lão Nhị, quay đầu đối với Cát Trung Cát Nghĩa nói: "Năm đó, có phải hay không hắn hạ lệnh đánh gãy chân cha các người?"

Cát Trung Cát Nghĩa trong đầu không khỏi hồi tưởng tình hình năm đó, lão Tứ này tự cho là thông minh hướng ba anh trai đề nghị, nguyên bản chỉ cần còn có một chút lương tri, chỉ cần cự tuyệt là được. Nhưng lão Nhị này lại là trợ trụ vi ngược đồng ý đề nghị của hắn! Thậm chí đến thời điểm cuối cùng ra tay, lão Nhị thoạt nhìn hào hoa phong nhã này lại là người xuống tay tàn nhẫn nhất! Quả thực không xem mạng bọn họ là mạng người!

Ôn Duyên xem sắc mặt Cát Trung Cát Nghĩa sẽ biết cái đại khái, lập tức cười lạnh nói: "Gậy ông đập lưng ông, còn cần tôi dạy các người báo thù như thế nào sao?"

Cát Trung Cát Nghĩa nghe vậy lập tức nhìn về phía Tạ Sâm, Tạ Sâm nhìn Ôn Duyên biểu tình lạnh lẽo, lập tức nhíu mày gật gật đầu, Cát Trung Cát Nghĩa lập tức tiến lên mỗi người một cái, dùng tay đem đùi lão Nhị bẻ gãy (*)! Rồi sau đó hai người không cam lòng, còn ra tay đánh gãy gân hai chân lão Tam!

(*) Nguyên văn qt là *"sinh sôi dùng tay kính nhi đem lão Nhị hai cái đùi bẻ gãy"* cơ mà mình chả hiểu câu này là sao nên dịch ngắn gọn là lấy tay bẻ gãy đùi =]] Nhưng mà thấy nó điêu quá sợ có bạn thắc mắc nên để chú thích ở đây.

"A ———— a!!!!!!!!!!"

Trong ba anh em chỉ có lão đại trước mắt vẫn là hoàn hảo không tổn hao gì, hắn nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Ôn Duyên nhìn về phía mình, lập tức cả người đều run run lên, giữa hai chân thậm chí đã ướt ngượng ngùng nhỏ chất lỏng, cằm hắn thẳng run lên, vài lần muốn mở miệng cũng chưa phát ra âm thanh, sau lại nhắm mắt lại chính là run rẩy băng ghi âm khóc nức nở nói: "Tôi cái gì đều nói! Tôi cái gì đều nói! Cầu xin cậu đừng giết tôi! Đừng đừng thương tổn tôi!! Tôi cái gì đều nói!!!"

100. Chương 100

Lão đại thấy Ôn Duyên chỉ lạnh lùng mà nhìn chằm chằm chính mình lại không nói gì, lập tức nuốt nước bọt, hắn vừa định mở miệng nói điều kiện, lại thấy Ôn Duyên đột nhiên mở miệng, có điều tuy rằng là cười, nhưng nụ cười này thấy thế nào cũng âm trầm khủng bố!

"Tôi nếu là anh, liền thành thành thật thật nói thật. Tôi không phải ngốc tử, anh thấy sao?"

Lời này của Ôn Duyên làm lão đại biểu tình rùng mình, hắn tuy rằng chuyện tới trước mắt nhát gan sợ phiền phức chút, nhưng cũng không đại biểu hắn không đầu óc. Những lời này của Ôn Duyên ở trên một phương diện là đang nhắc nhở hắn đừng nghĩ ra vẻ, bằng không đối phương cũng không phải ngốc tử, nhất định sẽ không khách khí. Về ý tứ một phương diện khác, nguyên nhân chính là vì đối phương không ngốc, cho nên tình cảnh này đổi thành đối phương đều phải ăn ngay nói thật, huống chi là chính hắn……

"Đúng đúng đúng…… Ngài đại nhân đại lượng…… Tôi không dám cầu ngài thả chúng ta, có thể hay không trước tha anh em tôi……"

Ôn Duyên hơi hơi nhướng mày, "Xem ra anh còn chưa nhận rõ tình cảnh chính mình."

Không đợi Ôn Duyên nói cái gì nữa, lão Nhị bên cạnh bị bẻ gãy chân nghiến răng nghiến lợi mà ra tiếng nói: "Đại ca! Anh cái gì đều đừng nói với hắn! Chẳng lẽ anh còn không có nhìn ra tới sao! Bất luận chúng ta nói hay không, đều chỉ có một con đường chết! Bọn họ căn bản sẽ không bỏ qua chúng ta! Một khi đã như vậy, bọn họ nói cái gì đều đừng hòng tìm ra được! Đại ca anh……"

Hắn lời này còn chưa nói xong, Ôn Duyên ánh mắt một lệ mà cầm lấy chủy thủ bên cạnh hướng của hắn đâm xuống, máu trong nháy mắt nhiễm hồng đũng quần lão Nhị…. Lão đại ngơ ngác mà nhìn Ôn Duyên cả người cũng chưa phản ứng, toàn bộ trong phòng trừ bỏ lão Nhị tru lên trong lúc nhất thời không nghe được âm thanh nào khác. Nhưng âm thanh tru lên này cũng không phải luôn vang, ước chừng hơn mười giây công phu, chỉ nghe đối phương một bên tru lên một bên hút khí, cuối cùng cư nhiên rốt cuộc chịu không được hôn mê bất tỉnh…… *(Jeje: Tuy qt bị censored rồi nhưng chắc ai cũng tự hiểu Ôn Duyên đâm cái gì nhỉ? =]])*

Ôn Duyên nhìn lão đại toàn bộ mặt đều trở nên trắng bệch, thân thể run rẩy khiến cơ bắp trên mặt đối phương cũng run theo, Ôn Duyên hơi hơi mỉm cười, dùng ngữ khí hết sức ôn nhu nhẹ giọng nói: "Tôi cam đoan với anh, chỉ cần anh thành thật thẳng thắn đem hết thảy đều nói rõ, tôi tuyệt đối sẽ không thương tổn tánh mạng các người, tôi nói được thì làm được."

Ôn Duyên ôn nhu như thế rất có tính hướng dẫn, đối phương cố ý hạ thấp thanh âm làm lão đại trong nháy mắt có chút lưu thần, thoáng nhìn lão Tam lão Tứ một bên tựa như muốn mở miệng, Ôn Duyên dùng ánh mắt lãnh lệ nhìn Cát Trung Cát Nghĩa, Cát Trung Cát Nghĩa lập tức cả người run lên mà trực tiếp gõ hôn mê lão Tam lão Tứ, lúc này lão đại mới chậm rãi lấy lại tinh thần, nhìn thấy ba anh em mình trước sau đều ngất đi rồi, lập tức trong lòng sợ hãi làm hắn vội gật đầu không ngừng nói: "Tôi tôi tôi nói! Tôi cái gì đều nói!! Tôi cam đoan nói thật!! Cậu cậu đừng thương tổn tôi……"

Ôn Duyên thở ra quay người lại, đem ghế cách đó không xa kéo đến đối diện lão đại một khoảng cách, rồi sau đó hắn liền như vậy ngồi ở trên ghế mà nhìn chằm chằm xuống lão đại, lão đại bị hắn nhìn chằm chằm như vậy trong lòng chột dạ, lập tức vội vã âm rung nói: "Tôi…… Chúng tôi, chúng ta từ mười chín tuổi liền đi theo bên người Lương Dân Lực, khi đó……"

"Đừng vô nghĩa!"

Ôn Duyên đột nhiên quát làm lão đại giật mình một cái! Hắn đột nhiên run run sau cơ hồ sắp phát khóc, hắn chớp chớp đôi mắt nhìn Ôn Duyên, dùng giọng nói mang thanh âm khóc nức nở ủy khuất nói: "Chính là cậu cũng không hỏi tôi nên nói cái gì a……"

Không biết đối phương là đang chơi mình, hay là ngu thật. Cũng mặc kệ là cái nào, mặt Ôn Duyên đều kéo xuống dưới. Hắn phi thường không thích người giả ngu cùng thật khờ, hai loại người này đều phi thường không thích……

Nhìn sắc mặt âm trầm kia của Ôn Duyên lão đại liền lên tinh thần! Ánh mắt hắn sáng lên nói: "Tôi biết tôi đã biết! Vừa rồi quá khẩn trương, cậu là muốn biết tai nạn xe cộ sáu năm trước…… Là, là chúng ta làm…… Nhưng chúng ta cũng là nghe Lương Dân Lực chỉ thị a! Hắn bảo chúng ta đi hướng Đông, chúng ta chưa bao giờ dám đi hướng Tây, bất quá…… Kỳ thật hắn……" Lão đại nguyên bản muốn nói kỳ thật Lương Dân Lực đối với bọn họ cũng coi như rất nghĩa khí, nhưng nhìn đến bộ mặt vô biểu tình kia của Ôn Duyên, hắn theo bản năng lại đem lời nói nuốt trở vào.

"Kỳ thật…… Kỳ thật, nguyên nhân gây ra tai nạn xe cộ kia, Lương Dân Lực đề cập tới một đoạn *……" Nói tới đây lão đại vô pháp khống chế tạm dừng, hắn không phải cố ý, mà là đang tổ chức ngôn ngữ lại hoặc là ở trong đầu hồi tưởng, bởi vậy Ôn Duyên chỉ lẳng lặng mà nhìn chằm chằm hắn, không có cắt ngang. *(Jeje: Cái * là có trong qt chứ không phải mình tự che đâu nhé)*

"Đoạn * này, trừ bỏ hắn cũng chỉ có bốn chúng ta biết……" Nhìn ra được đoạn * này hẳn là bí mật Lương Dân Lực phi thường phi thường cố kỵ, bằng không lão đại sẽ không ấp a ấp úng do do dự dự, nhưng mà khi nhìn thấy Ôn Duyên có động tác đứng dậy, lão đại lập tức đề cao một thang âm nói: "Hắn sở dĩ bảo chúng ta đi chế tạo trận tai nạn xe cộ này, hoàn toàn là bởi vì đố kỵ!!! Không phải vì tiền! Không phải vì bất luận cái gì vật chất danh lợi! Tôi biết này nói ra cậu có lẽ sẽ cảm thấy là thiên phương dạ đàm, nhưng mà hắn…… Hắn là bởi vì yêu vợ của em mình, năm lần bảy lượt cầu mà không được cho nên mới……"

Lão đại nói làm người còn thanh tỉnh trong phòng đều thay đổi sắc mặt, lời này ý nghĩa gì mọi người trong lòng đều rõ ràng, nhưng này không thể nghi ngờ là đất bằng sấm sét, Lương Dân Lực cư nhiên yêu vợ em trai mình, hắn yêu mẹ Lương Hân?

"Kỳ thật nếu không có chuyện này, tính cách Lương Dân Lực sẽ không thay đổi thành như bây giờ. Hắn cùng Chung Cầm là bạn học cao trung, hắn dường như vẫn luôn yêu thầm Chung Cầm, sau đó thời điểm đại học hai người liền tốt hơn, vì cái gì chia tay chúng ta cũng không biết. Sau Chung Câm lại xuất ngoại, hắn liền lưu tại quốc nội phát triển, ai biết bốn năm sau em trai hắn từ nước ngoài mang theo lão bà hài tử trở về, Lương Dân Lực liền phát hiện, vợ em mình cư nhiên chính là bạn gái cũ Chung Cầm của mình! Loại trùng hợp này cậu nói ai có thể nghĩ tới a. Lại thêm địa phương mâu thuẫn cũng quá nhiều a, hai người này kết hôn Lương Dân Lực thậm chí là người Lương gia, đều không thu được chút tin tức nào, cho nên hắn vẫn luôn cảm thấy Chung Cầm là có cái gì bất đắc dĩ trong khổ mới cùng Lương Dân Lâm ở bên

nhau…… Đương nhiên, đây là hắn nói, nhưng kỳ thật theo chúng ta cảm giác, Lương Dân Lâm căn bản không biết chuyện của Lương Dân Lực cùng Chung Cầm, là thật sự không biết, hay giả bộ không biết, này chúng ta không rõ ràng lắm. Nhưng thực minh xác chính là, Chung Cầm đã cùng Lương Dân Lâm kết hôn a, này liền có thể nói rõ lập trường của nàng."

Lão đại càng nói càng bình tĩnh, có lẽ cũng là lâm vào suy nghĩ: "Chỉ là từ khi Lương Dân Lâm cùng Chung Cầm về nước, gút mắt giữa bọn họ chưa bao giờ ngừng. Theo tôi biết, số lần Lương Dân Lực lén lút tìm Chung Cầm đã vô số kể. Chúng ta mỗi lần đều là thay hắn mật báo thủ cương…… Tôi không có ý tứ chửi bởi Chung Cầm a, bởi vì nàng kỳ thật cũng không phải tự nguyện…… Tôi cũng không phải nói bọn họ ở bên nhau liền khẳng định làm chút gì, nhưng nói khó nghe, sau Lương Dân Lực có tiền có thế, sống so với Lương Dân Lâm minh bạch hơn nhiều, hắn lại đối với Chung Cầm nhớ mãi không quên như vậy, trai đơn gái chiếc ở chung một phòng, liền tính Chung Cầm không vui…… Ai, phỏng chừng ngay từ đầu hắn dường như cũng cố kỵ Lương Dân Lâm, có thể là lo lắng sau khi Lương Dân Lâm phát hiện đối với Chung Cầm không tốt đi, nhưng năm đầu một trường, hắn liền chờ không kịp…… Đến sau hắn lại buộc Chung Cầm cùng Lương Dân Lâm ly hôn, Chung Cầm vì Lương Hân không đáp ứng, nháo đến cuối cùng, việc này đã bị Lương Dân Lâm biết……"

Lão đại nuốt yếu hầu một chút, hắn theo bản năng nhìn Ôn Duyên liếc mắt một cái, Ôn Duyên chỉ xem như không thấy khát cầu trong mắt lão đại, hắn biết lão đại hẳn là khát nước, nhưng lại không có động tác.

Lão đại ngượng ngùng cười một chút cũng không dám yêu cầu cái gì, chỉ đành tiếp tục nói: "Lương Dân Lâm sau khi biết việc này cũng không nháo ra động tĩnh quá lớn, cũng có thể chuyện nhà người ta chúng ta không rõ ràng lắm đi, dù sao tôi cảm giác chính là giống như tiểu đánh tiểu nháo, nhưng Chung Cầm từ lúc kia đối với Lương Dân Lực tránh mà không thấy. Có một lần thậm chí đều nháo đến bệnh viện, hình như là Chung Cầm lấy chết tương bức, thiếu chút nữa nháo ra mạng người, sau đó Lương Dân Lực liền thu liễm một ít. Chính là hắn người nọ…… Vì đạt được mục đích có thể không từ thủ đoạn, tóm lại chính là lặp đi lặp lại náo loạn thật nhiều lần, Chung Cầm kẹp giữa hắn cùng Lương Dân Lâm tâm thần và thể xác đều mệt mỏi, trước tai nạn xe cộ nghe nói đã có bệnh trầm cảm cùng…… Cùng cái gì chứng âu lo? Dù sao tôi nghe nói sau lại đều chỉ có thể ở trong nhà không ra cửa được, thực nghiêm trọng."

Tựa hồ tới đoạn quan trọng nhất rồi, lão đại dừng, Ôn Duyên cũng thay đổi một cái cong chân lên.

"Chuyện phía sau cậu cũng đoán được, có thể do lời nói phi thường tàn nhẫn của Chung Cầm, cũng có thể bởi vì thật sự cảm giác chính mình cùng Chung Cầm là không thể nào? Tóm lại Lương Dân Lực liền hận Chung Cầm cùng Lương Dân Lâm. Nhưng ngay từ đầu hắn thật không muốn giết bọn họ. Sau lại hình như nói, hắn ở trong phòng bệnh Chung Cầm phát hiện đơn tử của bệnh viện? Chúng ta cũng chưa chính mắt thấy, nhưng cân nhắc từ đôi câu vài lời của Lương Dân Lực lúc uống say, ý tứ giống như là, Chung Cầm xoá sạch hài tử giữa bọn họ?"

Chính mình thử ngữ khí không có làm trên mặt Ôn Duyên toát ra một chút ít biểu tình, lão đại ho nhẹ một tiếng tiếp tục nói: "Đây mới là mồi lửa toàn bộ sự kiện, chúng ta cũng là sau khi hắn uống rượu nói mới biết được, nguyên lai Chung Cầm sau lại bị Lương Dân Lực khiến cho mang thai…… Nhưng nàng vẫn không cùng Lương Dân Lâm ly hôn, ngược lại còn đem hài tử xóa bỏ. Nhưng kỳ thật này có cái gì đâu? Chung Cầm khẳng định cũng không phải chính mình nguyện ý có hài tử…… Lại nói Chung Cầm người này, bình tĩnh mà xem xét nàng kỳ thật khá tốt, tuyệt đối không phải cái loại nữ nhân không đứng đắn, chỉ có thể nói nhận thức Lương Dân Lực là kiếp nạn trong nhân sinh nàng đi, nhưng việc xóa bỏ hài tử này, đến chỗ Lương Dân Lực chính là sai lầm không thể tha thứ…… Hắn cảm thấy Chung Cầm bỏ hài tử của hắn còn có thể cùng Lương Dân Lâm ở bên nhau, đối với hắn xem như vô tình vô nghĩa đến nông nổi nhất

định, cho nên hắn liền phát điên, trực tiếp muốn mạng hai người này……"

Ôn Duyên chỉ cảm thấy toàn bộ chuyện xưa khúc chiết vô cùng hơn nữa cẩu huyết làm đầu người đau, hắn không nói gì, chỉ là nhàn nhạt rũ con ngươi không biết nghĩ đến cái gì, lão đại cũng không dám quấy rầy hắn, chỉ là nhấm miệng không ngừng nhấp môi, nói nhiều như vậy, hắn thực sự khát nước.

"Lương Dân Lực vì cái gì cho các người đi giết Lương Hân?"

Ôn Duyên lạnh mắt hỏi ra tới vấn đề làm lão đại run lập cập, hắn vẻ mặt đau khổ do dự vài giây, cắn chặt răng nói: "Kỳ thật lúc ấy Lương Dân Lực cũng ở đấy! Hắn…… Toàn bộ quá trình hắn đều xem ở trong mắt! Là hắn buộc chúng ta không thể không làm! Tôi, tôi tôi cũng chỉ là động thủ ấn nha đầu kia, chuyện phía sau đều không có tham dự! Tôi không nói dối! Chủ yếu…… Chủ yếu là bởi vì," lão đại hung hăng mà cắn chặt răng: "Chủ yếu là bởi vì tôi, tôi không có năng lực làm a! Tôi cam đoan tôi nói tất cả đều là lời nói thật! Không tin các người có thể kiểm tra! Lúc trước tôi bị thương, nơi đó đại bộ phận thời điểm là không được việc! Không tin các người có thể kiểm tra! Tôi nói đều là lời nói thật!!"

Lão đại trừng lớn đôi mắt nhìn Ôn Duyên, vội vàng muốn phủi sạch quan hệ với mình, mà Ôn Duyên không có xem hắn, còn quay đầu lại nhìn về phía Ôn Thiếu Hàng, Ôn Thiếu Hàng lại là hơi hơi gật gật đầu nói: "Đúng, đồ vật của ba người kia đều đối hợp, nhưng hiện trường trừ bỏ một chút da tiết phù hợp người này, những thứ dơ bẩn đó liền không có…… Bất quá không có hắn, còn có một người khác……"

Ôn Thiếu Hàng nói làm Ôn Duyên đột nhiên run lên, đối phương nói làm hắn liên thủ đều run lên, hắn nghĩ tới Lương Hân ngộ hại cùng Lương Dân Lực có quan hệ, thậm chí vừa mới chứng thực là Lương Dân Lực phái người tra tấn Lương Hân, nhưng hắn trước nay không nghĩ tới, chuyện này từ đầu tới đuôi, Lương Dân Lực hắn cư nhiên còn tự tay làm lấy……

Ôn Thiếu Hàng trước nay chưa thấy qua Ôn Duyên phẳng phất như ném hồn đi như vậy, hắn trong lòng không đành lòng muốn an ủi vài câu, lại phát hiện Tạ Sâm đã đứng ở phía sau Ôn Duyên, trái phải nắm cánh tay Ôn Duyên kéo đến trong lòng ngực chính mình. Ôn Duyên đầu nặng chân nhẹ theo bản năng dựa vào người phía sau, cơ hồ là có chút đứng không vững mà chậm rãi quay đầu lại, hắn thở hổn hển nhìn lão đại, qua một lúc lâu sau, mới nói từng chữ: "Lương Dân Lực, anh nói, có phải hay không hắn……?"

Lão đại cũng biết chuyện này nói đến hiện tại đã không có đường sống xoay chuyển, hắn cũng coi như nghe minh bạch, những người này phỏng chừng là dùng mấy thứ lưu lại ở hiện trường xét nghiệm linh tinh. Hắn biết đối với Lương Hân chuyện này thực thương thiên lý, chính là chuyện thương thiên lý so với cái này, bọn họ cũng không phải chưa làm qua…… Huống chi hiện tại mạt thế, mỗi người trong lòng sớm đều cất giấu một kẻ điên, chỉ là hiện tại quay đầu ngẫm lại, giống Lương Dân Lực như vậy đến cháu gái ruột của mình đều không buông tha…… Cũng thật là……

Nhìn mặt Ôn Duyên kia không còn chút máu mặt, lão đại lần đầu tiên cảm thấy bọn họ giống như thật sự làm sai cái gì……

"Đúng…… Một người khác kia…… Chính là, chính là Lương Dân Lực chính mình……"

Ôn Duyên trực giác ngực đột nhiên nóng lên, trong thân thể thứ gì phảng phất muốn đột phá gông cùm xiềng xích phá thể mà ra! Hắn cả người run rẩy thấp thấp mà thở hổn hển, trong óc phảng phất có cái gì nổ tung, Tạ Sâm chỉ cảm thấy Ôn Duyên trong lòng ngực có chút không thích hợp, còn không chờ hắn mở miệng gọi một tiếng Ôn Duyên, ai ngờ giây tiếp theo người này lại đột nhiên nằm liệt, thế nhưng trực tiếp khó thở công tâm, hôn mê bất tỉnh!

101. Chương 101

Ôn Duyên mở choàng mắt, sườn mắt vừa mở liền nhìn thấy Tạ Sâm ngồi ở mép giường vẻ mặt căng chặt. Té xỉu cùng hình ảnh đoạn ngắn trước đó làm Ôn Duyên hơi hơi thở hắt ra, hắn nghiêng đầu nhìn Tạ Sâm bên cạnh trước mắt ô thanh, tùy ý đối phương đem tay mình chặt chẽ mà nắm chặt ở lòng bàn tay, mỉm cười mở miệng nói: "Đừng lo lắng, em không có việc gì, có thể là quá sinh khí…… Em ngủ bao lâu?"

Tạ Sâm nghẹn giọng, yết hầu lăn lộn sau một lúc lâu mới mở miệng nói: "Mười hai ngày."

Con số này làm Ôn Duyên đột nhiên trừng lớn đôi mắt, cái gì?! Hắn té xỉu một cái, cư nhiên ngủ mười hai ngày?!

Ôn Duyên chống giường đột nhiên ngồi dậy, vừa muốn xuống đất lại dừng lại, hắn mạc danh mà nhìn tay mình, rồi sau đó lặp đi lặp lại cầm, hắn nhìn Tạ Sâm mắt trầm tĩnh, đột nhiên hướng đối phương ra quyền một chút, thời điểm trước kia mỗi lần như vậy, Tạ Sâm đều có thể thành thạo mà nắm chặt nắm tay hắn đánh ra, nhưng lúc này đây thời điểm hắn cách thân thể Tạ Sâm còn một centimet, tay Tạ Sâm cũng mới đưa ra ngăn lại tay hắn.

Hai người nhìn nhau sau một lúc lâu, Ôn Duyên mắt lộ ra không thể tưởng tượng nói: "Em…… Em cảm thấy trạng thái thân thể hiện tại của em, chưa từng tốt đến vậy…… Loại cảm giác này rất khó hình dung, tóm lại chính là, em cảm thấy ở thời điểm em ra quyền, em thấy động tác của mình cùng anh đều là động tác chậm, tựa như tua chậm trong phim. Thậm chí thời điểm anh giơ tay, em có thể cảm giác được anh với em bất quá như nhau. Em thậm chí thực chắc chắn anh lúc này đây vô pháp trước tiên ngăn lại em! Loại cảm giác này nói không nên lời cũng không có nguyên nhân, nhưng em chính là có loại cảm giác này!!"

Ôn Duyên nói làm Tạ Sâm trầm mặc một thời gian, sau đó hắn đột nhiên cười, hơn nữa là loại cười phát ra từ nội tâm, cái này làm cho Ôn Duyên cũng mạc danh trong lòng chấn động, chẳng lẽ khó thở công tâm ngược lại nhặt được vận cứt chó? Tại thời điểm yêu cầu dùng vũ lực giải quyết vấn đề nhất, tiểu vũ trụ của hắn đột nhiên bùng nổ, đạt được năng lượng từ ngoài không gian?

Tạ Sâm không nói gì, chỉ là cười duỗi tay hướng cổ Ôn Duyên, Ôn Duyên không có trốn tránh, chỉ là theo bản năng cúi đầu nhìn tay đối phương, Tạ Sâm dùng ngón trỏ đem dây cột nanh sói kéo ra tới, kết quả sau khi kéo ra toàn bộ dây, Ôn Duyên lại phát hiện, nguyên bản nanh sói buộc phía dưới không còn thấy!

Ôn Duyên trừng lớn đôi mắt vừa muốn nói cái gì, Tạ Sâm lại cười sờ sờ ngực mình, rồi sau đó hắn lộ ra biểu tình thoải mái, đem dây treo trước ngực mình cũng lấy ra, Ôn Duyên thấy phỉ thúy trúc tiết nguyên bản treo trên cổ đối phương cũng không hiểu sao không thấy, lập tức rốt cuộc khắc chế không được khẩn

trương nói: “Sao lại thế này?! Như thế nào nanh sói không thấy, trúc tiết cũng ném? Là ai làm? Nhân lúc em không chú ý còn có khả năng, nhưng ai có năng lực lớn như vậy động được tới đồ vật trên cổ anh?”

Tạ Sâm không nói gì, chỉ là duỗi tay đem Ôn Duyên kéo lại trước mặt mình, hắn dùng cái trán chống đối phương, nhẹ lẩm bẩm nói: “Là vận mệnh.”

Tạ Sâm nói làm Ôn Duyên ngây ngẩn cả người, Tạ Sâm lại không thèm để ý, chỉ là hơi hơi rũ mắt cười, “Nguyên lai đây là cảnh giới trao đổi cuối cùng của Linh Khí, cư nhiên là thật sự. Anh cho rằng chỉ là tung tin vịt thôi……”

Ôn Duyên tuy rằng không quá minh bạch, nhưng hắn cũng không ngốc, lập tức chớp chớp mắt nói: “Ý của anh là, là…… Hai ta, đem Linh Khí của nhau hấp thu? Cho nên chúng nó liền biến mất, không thấy?”

Tạ Sâm giương mắt thật sâu mà nhìn Ôn Duyên, cười gật gật đầu, “Em vừa rồi nói những cảm giác đó, chính là năng lực anh có được, dưới tình huống không ngoài ý muốn, bất luận kẻ nào ra tay anh đều có thể thấy rõ ràng, chỉ cần anh muốn nhìn. Tựa như em nói, cùng loại tua chậm hình ảnh trong điện ảnh. Hơn nữa anh cũng đích xác có thể cảm giác được khác biệt giữa anh cùng đối phương, khác biệt về năng lực, khác biệt về hành động, đều có cảm giác.”

Đôi mắt Ôn Duyên lập tức vô cùng sáng gật gật đầu nói: “Không sai không sai! Chính là cảm giác như vậy! Nói như vậy…… Ý của anh là! Ý của anh là em…… Em hiện tại cùng anh là giống nhau?!”

Mặc dù tới có chút đột nhiên, nhưng Tạ Sâm không thể nghi ngờ vẫn là cao hứng, “Đúng vậy, mặc dù có chút sợ hãi em về sau có thể hay không cảm thấy anh vô dụng, bất quá trước mắt xem ra thật là như vậy. Linh Khí hai người chúng ta đều bị đối phương hấp thu hoàn toàn, em có được dị năng của anh, chỉ là không biết, dị năng phương diện tinh thần kia, em còn nắm giữ hay không.”

Ôn Duyên khó được mắt trợn trắng, “Lời này nhưng không giống như Tạ Sâm anh có thể nói ra tới a, làm cho em giống như muốn vứt bỏ anh.” Nói tới đây Ôn Duyên dừng một chút, hắn nhìn Tạ Sâm, đôi mắt chớp cũng không chớp nói: “Tạ Sâm, em biết tâm anh đối với em, anh cũng nên biết em đối với anh…… Tuy rằng…… Khả năng hiện tại chúng ta đích xác không có cảm tình khắc sâu như anh kỳ vọng, nhưng anh phải tin tưởng chính mình, sớm hay muộn có một ngày em cũng sẽ đạt tới kỳ vọng anh muốn, thật sự, em chính mình đều thực tin tưởng điểm này, anh tại sao lại không chứ?”

Tạ Sâm không nói chuyện, chỉ là như vậy thẳng tắp mà nhìn Ôn Duyên, Ôn Duyên nhìn thấy chỗ sâu trong đáy mắt đối phương vụt ra cực nóng, lập tức trên mặt nóng lên chuyển đề tài, ho nhẹ một tiếng nói: “Khụ, mấy người kia đâu? Ngày đó em hỏi một vấn đề cuối cùng, lão đại kia rõ ràng là chuyển đề tài, em phải biết rõ ràng rốt cuộc là chuyện như thế nào, bọn họ ở đâu?”

Tạ Sâm nhẹ nhàng mà thở dài: “Anh không nghĩ tới em để ý Lương Hân như vậy.”

Đối phương nói làm Ôn Duyên nhíu nhíu mày, “Cái gì để ý không thèm để ý, anh đừng nói cho em anh ghen tị? Đừng náo loạn, nàng ở trong lòng em chính là em gái, hơn nữa thân thế lại đáng thương như vậy…… Việc này đặt ở trên người ai, ai cũng sẽ thay nàng bênh vực kẻ yếu, huống chi ở khu an toàn chúng

ta lại chiếu ứng cho nhau, nàng cùng Ninh Ninh trong lòng em, đều là tồn tại giống như em gái."

Tạ Sâm không có phản bác Ôn Duyên nói, nhưng lại cũng không đại biểu hắn đồng ý. Trên thực tế hắn cũng không phải ghen, hắn cũng phi thường minh bạch Ôn Duyên cũng không có nói dối, chỉ là đối phương có lẽ chính mình đều không có ý thức được, không cam lòng cùng hận ý trong giọng nói đối phương.

Ở Tạ Sâm xem ra, Ôn Duyên lúc trước dẫn mọi người tiến vào Lưu gia thôn cứu Lương Hân, này bản thân chính là một hành động thực không phù hợp tính cách hắn, dọc theo đường đi bọn họ gặp qua người đáng thương quá nhiều, nhưng Ôn Duyên trước nay đều là mắt nhìn thẳng mắt điếc tai ngơ. Duy độc kia một lần, gần đi ngang qua Lưu gia thôn, vài tiếng âm thanh cầu cứu có như không, Ôn Duyên cư nhiên liền đối với nguy hiểm trong bóng đêm làm như không thấy, dẫn đường bọn họ mọi người đi vào cứu người. Bất luận hắn hay không xác nhận làm như vậy có nguy hiểm hay không, từ điểm xuất phát mà nói, đây là một chuyện rất kỳ quái.

Nhưng sau khi nhìn thấy Lương Hân, Tạ Sâm trong lòng hoặc nhiều hoặc ít liền có chút hiểu được. Hắn cảm thấy, Ôn Duyên có lẽ là từ trên người Lương Hân thấy được bóng dáng chính hắn.

Trên thực tế Tạ Sâm đoán không sai, Ôn Duyên trầm mặc cũng không có giải thích, hắn lẳng lặng mà nhìn mặt đất cách đó không xa, hồi tưởng cảnh tượng lúc trước bọn họ lần đầu tiên gặp được Lương Hân.

Nha đầu kia bị treo trên giường sưởi vẻ mặt lạnh lẽo hận ý cùng đề phòng, chung quanh giống Tu La tràng che kín huyết tinh cùng thi khối, nhưng nàng một nữ hài tử, lại bình tĩnh vô cùng, đối với hắn cùng Hình Tam xâm nhập vào phòng phòng bị không thôi, tựa như thú con bị nhốt trong bẫy rập, chẳng sợ mình đầy thương tích, cũng vẫn cứ lấy tư thế chiến đấu phát ra uy hiếp.

Kỳ thật rất nhiều chuyện sớm tại thời điểm hắn đọc sách cũng đã biết, hắn biết thân thế Lương Hân, hắn cũng biết nàng cha mẹ mất sớm, hắn biết nàng bề ngoài nhìn như lạnh nhạt, bên trong lại rất mẫn cảm yếu ớt, này cùng bản thân mình một đoạn thời gian trước rất giống nhau…… Bọn họ đều là hài tử không có người khác bảo hộ, chỗ tương tự như vậy trong xương cốt, làm hắn căn bản vô pháp đối tao ngộ của Lương Hân làm như không thấy. Hắn thậm chí cũng chưa tự hỏi qua vì cái gì muốn cứu nàng, chỉ là cảm thấy chính mình nếu không đi cứu, liền nhất định sẽ hối hận.

Nhưng hắn trước nay không nghĩ tới người mình cứu về liền như vậy đã chết, lấy tư thái như vậy chết trước mặt mình.

"Bốn người kia, anh đưa về lại cho Lương Dân Lực."

Tạ Sâm nói làm Ôn Duyên hoàn toàn không phục hồi tinh thần lại, hắn theo bản năng không thể tưởng tượng mà nhìn Tạ Sâm, thần sắc có vô pháp lý giải không vui: "Có ý tứ gì?"

Tạ Sâm chỉ là gợi lên khóe miệng không nói chuyện, Ôn Duyên bình tĩnh trong chốc lát, hồ nghi nói: "Anh…… Anh tính toán làm cho bọn họ chó cắn chó? Anh, đối với bọn họ sử dụng dị năng?"

Tạ Sâm chậm rãi gật gật đầu: "Sự tình liên quan đến sống chết Lương Dân Lực, hắn tuy rằng tham sống sợ chết, lại cũng coi như nửa cái trung phó, cho nên lúc ấy mới chuyển đề tài. Bên kia cùng Lương Dân Lực đạt thành hiệp nghị, yêu cầu Lương Dân Lực giao ra một cục đá, mà tảng đá này, nằm trong tay Lương Hân."

Tạ Sâm nói làm Ôn Duyên nhăn lại mi, "Ý của anh là, Lương Dân Lực cùng những người chạy ra khỏi tổ chức anh đạt thành hiệp nghị nào đó, bọn họ có lẽ lấy nhược điểm của Lương Dân Lực hoặc thứ gì khác, dùng tính mạng của hắn áp chế hắn từ trong tay Lương Hân lấy được tảng đá kia, nhưng Lương Hân vô luận như thế nào cũng không chịu cho hắn, cho nên…… Hắn bị buộc nóng nảy, giết Lương Hân?"

Tạ Sâm gật gật đầu, nói: "Đại khái là như thế này."

Ôn Duyên cau mày lắc đầu: "Nhưng nếu là như thế này, hắn liền càng không nên giết Lương Hân. Lương Hân đã chết, hắn liền càng không chiếm được tảng đá kia? Nếu có người dùng tính mạng của hắn áp chế, hắn hẳn là dùng bất cứ thủ đoạn nào bức Lương Hân nói ra nơi có cục đá, mà không phải giết nàng."

Tạ Sâm ánh mắt trầm trầm, "Đó là bởi vì hắn phát hiện Lương Hân có tác dụng lớn hơn nữa. Không biết từ con đường nào biết được máu Lương Hân cùng người khác không giống nhau, nghiên cứu chế tạo thuốc giải độc chỉ là một tác dụng trong đó, càng quan trọng, ở lúc kia hắn đột nhiên bệnh nặng không dậy nổi, thậm chí đến bây giờ mới thôi còn chưa bước ra khỏi cửa một bước, đó là bởi vì, hắn vẫn luôn đang thay máu…… Hiện tại, trong thân thể hắn chảy, ít nhất một phần ba là máu Lương Hân. Hắn sở dĩ không có cầm tù Lương Hân làm ra sự tình càng tàn nhẫn, là bởi vì lo lắng Lương Hân sau khi mất tích chúng ta sẽ đi tìm kiếm, hắn biết chúng ta là người tổ chức, lo lắng chọc phải phiền toái, bởi vậy trực tiếp giết Lương Hân, xong hết mọi chuyện. Đến nỗi vì sao thủ đoạn tàn nhẫn như vậy…… Anh nghĩ, là bởi vì giận chó đánh mèo."

(Jeje: Mặc dù bug một đống trong việc giết Lương Hân nhưng mình đã phân tích một lần ở mấy chương trước rồi, sẽ không lải nhải thêm lần nữa làm mất thời gian bạn đọc. Ai có hứng thú có thể quay lại khoảng 5 chương trước đó xem phân tích của mình, không thì cứ tiếp tục bỏ qua đọc tiếp)

Tạ Sâm nói làm biểu tình Ôn Duyên trong nháy mắt có chút dữ tợn, nhưng mà hắn cưỡng bách chính mình bình tĩnh, quay lại nhìn Tạ Sâm nói: "Anh đem bốn người kia đưa trở về, hạ ám chỉ gì cho bọn hắn?"

Tạ Sâm thấy Ôn Duyên sắc mặt âm trầm, khẽ thở dài một cái nói: "Anh biết em không cao hứng anh đưa bọn họ đưa trở về, nhưng nếu giết bọn họ, kia bọn họ cũng chỉ là đã chết. Đã chết, liền cái gì cũng không còn, căn bản đền bù không được sai lầm bọn họ phạm phải. Ôn Duyên, người chỉ có tồn tại mới có thể chịu thống khổ, chết là chuyện thoải mái nhất, rốt cuộc thống khổ cùng tra tấn đều không cảm thụ được nữa. Em nếu muốn báo thù cho Lương Hân, chẳng lẽ cũng chỉ là muốn một cái mạng của bọn họ?"

Ôn Duyên thẳng tắp mà nhìn Tạ Sâm không nói chuyện, trên thực tế hắn đương nhiên minh bạch ý tứ Tạ Sâm, chính là bởi vì mỗi khi hồi tưởng tử trạng lúc trước của Lương Hân, hắn liền càng thêm vô pháp tha thứ bốn người kia còn sống ở trên đời này!!! Vì cái gì Lương Hân đã chết bọn họ lại còn sống!! Hắn hận không thể giết bọn hắn một nghìn lần một vạn lần mới có thể đủ cho hả giận!!!

"Anh để cho bọn họ trở về, là bởi vì cảm thấy bọn họ còn có tác dụng lớn hơn nữa. Nếu em thật sự muốn

báo thù cho Lương Hân, chỉ diệt trừ bốn tên lâu la cùng Lương Dân Lực còn xa mới đủ. Ngày đó Ngô Mộng dẫn Tống Ninh Ninh đi ra ngoài, Ngô Vĩnh Sâm xong việc dùng máu Lương Hân hành động lớn, thậm chí Lương Gia Minh còn biết rõ Lương Hân chết kỳ quặc, rồi lại chẳng quan tâm. Bọn họ mỗi người đều nên trả giá ứng với đại giới có được, đây mới là chân chính báo thù, không phải sao."

Tạ Sâm nói làm Ôn Duyên ngơ ngác mà xuất thần, đúng vậy, chỉ Lương Dân Lực cùng bốn người kia như thế nào đủ đâu, những người đó tuy rằng không phải hung thủ trực tiếp làm hại Lương Hân tử vong, nhưng bọn họ mỗi người đều là đồng lõa, Ngô Mộng dẫn Tống Ninh Ninh đi ra ngoài, liền tính không biết xong việc phát sinh cái gì, nhưng Lương Hân chết thảm như vậy, nàng áy náy sao? Không, nàng không có áy náy, nàng vẫn như cũ ngăn nắp lượng lệ tham gia khánh công yến, thậm chí còn theo dõi hắn, ý đồ bắt được nhược điểm đẩy hắn vào chỗ chết. Mà Ngô Vĩnh Sâm đâu, liền tính có thể nói trước đó hắn không hiểu rõ, nhưng xong việc đâu? Hắn biết rõ nguyên liệu thuốc kia là máu, lại vẫn là làm bộ không biết đang làm nghiên cứu khoa học gì, kỳ thật hắn nơi nào nghiên cứu phát minh gì đâu, chỉ cần một giọt máu Lương Hân, tùy tiện bỏ thêm chút đồ vật chính là cái gọi là thuốc giải độc đi. Người như hắn vậy, có tư cách gì dẫm lên thi thể Lương Hân bò lên trên?

Mà Lương Gia Minh…… Sự tình Lương Hân nháo lớn như vậy, hắn cũng chỉ là làm bộ dáng nói một tiếng điều tra. Kỳ thật hiện tại nghĩ đến, Lương Dân Lực nói không chừng trước kia cũng đã cùng Lương Gia Minh đạt thành nhận thức chung, cái nhận thức chung này nói không chừng Ngô Vĩnh Sâm cũng tham dự, chỉ cần đem khái niệm thuốc giải độc làm lý giải cho Lương Gia Minh, chỉ sợ chết mười Lương Hân, Lương Gia Minh cũng sẽ làm như không thấy.

(Jeje: Thật ra Lương Gia Minh muốn có thuốc giải độc không có gì sai nếu bỏ qua vấn đề đạo đức. Đọc truyện thấy nhàn nhã nhưng mạt thế chân chính không dễ sống như vậy, thân là thủ lĩnh căn cứ, tìm ra thuốc giải độc là nhiệm vụ cấp bách. Trong mắt Ôn Duyên thì Lương Hân quan trọng vì giữa hai người có có giao hảo. Nhưng với Lương Gia Minh thì Lương Hân có khác gì những dân chúng bình thường khác đâu. Tướng ngày xưa dẫn quân cũng không ngại chết người để giành chiến thắng, huống hồ hy sinh chỉ một Lương Hân để cứu toàn nhân loại. Cái sai duy nhất của Lương Gia Minh là vì lợi ích trước mắt mà chấp nhận để Lương Hân bị giết, cái này hại nhiều hơn được.

Còn vì cái gì không bàn bạc với Lương Hân cùng nhóm Tạ Sâm để làm nghiên cứu… Ha hả, lương thực tới bây giờ Tạ Sâm vẫn còn giữ dùng làm thứ uy hiếp người ta, giờ bảo Lương Hân trích máu ra còn lâu mới thành công. Hơn nữa thân là thủ lĩnh, Lương Gia Minh lại bị người hợp tác khống chế rơi vào thế bị động, đừng nói làm bạn tốt, chưa tìm cách giết nhau là mừng rồi. Cho nên dù Lương Hân thuộc người của Tạ Sâm hắn vẫn sẽ không do dự xuống tay. Nhìn từ góc độ của nhân vật chính thì thấy mấy người kia ác đấy, nhưng đứng nhìn tổng thể toàn bức tranh thì ai cũng như ai thôi, chả ai tốt lành hơn =]])

Đến nỗi Lương Dân Lực cùng bốn người kia……

Ôn Duyên hơi hơi rũ xuống mắt, đến bây giờ mới thôi, chỉ có một Ngô Mộng còn bị Lương Gia Minh nhốt tại phòng thẩm vấn khu an toàn, hắn hôn mê mười hai ngày, cũng không biết Ngô Mộng được thả ra hay không, nhưng hắn biết, Ngô Mộng một ngày nào đó sẽ được thả ra.

Những chứng cứ đó có thể nói là chứng cứ vô cùng xác thực, nhưng lại có một sơ hở vô luận như thế nào cũng không giấu được, đó chính là Ngô Mộng không có động cơ. Chỉ cần nàng không có động cơ hại Lương Kiến Quốc, kia nàng sớm hay muộn đều là sẽ bị thả ra. Kỳ thật hắn cũng không nghĩ tới chuyện này liền có thể đẩy Ngô Mộng vào chỗ chết, Ngô Mộng là con gái Ngô Vĩnh Sâm, chỉ cần Ngô Vĩnh Sâm không ngã,

nàng liền vĩnh viễn không có khả năng nguy hiểm chân chính đến sinh mệnh. Mà Lương Gia Minh yêu cầu người như Ngô Vĩnh Sâm, chỉ sợ đối phương càng là không từ thủ đoạn ích kỷ, Lương Gia Minh liền càng dùng thuận buồm xuôi gió.

Ôn Duyên nhắm mắt lại dùng đỉnh đầu để ở dưới cổ Tạ Sâm, hắn rốt cuộc lý giải vì cái gì Tạ Sâm trước sau không chịu đem lương thực thả ra đưa Lương Gia Minh, nguyên lai Tạ Sâm so với chính mình xem qua sách còn hiểu biết tính cách Lương Gia Minh người này hơn, đối phương tuy rằng cũng thiện cũng ác, nhưng trong xương cốt, trước sau lương bạc lại máu lạnh. Chuyện tới hiện giờ, hắn mới thật sự xem như minh bạch.

Editor có lời muốn nói: Hồi mới bắt đầu edit truyện này thứ nhất là vì quen đọc qt, thứ hai là vì bộ đầu tiên chưa có kinh nghiệm, cho nên phần xưng hô vẫn cứ để "ta-ngươi". Đến khoảng chương mấy chục thì cũng cảm thấy kỳ kỳ muốn sửa, nhưng mà vẫn không có thời gian, rốt cuộc kéo đến bây giờ OTL

Cho nên mình muốn hỏi ý kiến chút là mọi người có muốn mình sửa lại phần xưng hô cho thuần Việt hơn không? Nếu muốn thì sau khi edit xong bộ này mình sẽ tập trung ngồi beta lại phần xưng hô rồi mới đào hố tiếp bộ khác. Chỉ sửa xưng hô thôi chứ không beta lại hết truyện được đâu vì mình thật sự rất bận…

(06/04/2018) – Đã beta lại toàn bộ phần xưng hô

102. Chương 102

(Jeje: Cả tuần vừa rồi mình ngồi beta lại xưng hô của nhân vật hết chứ không phải bỏ bê truyện đâu =]] Ban đầu tính để làm xong nhưng bản thân mình cũng là độc giả, cũng hiểu được đọc nửa nạc nửa mỡ nửa beta nửa không khá khó chịu nên dứt khoát làm hết từ đầu luôn. Hy vọng tiếp tục được mọi người ủng hộ ^^)

"Lương Dân Lực trời sinh tính đa nghi, hắn nếu biết anh là người tổ chức, hẳn đã biết năng lực anh, cho nên anh không có cho bọn hắn hạ ám chỉ minh xác gì, chỉ là đem đối thoại giữa chúng ta cùng bọn họ trong đầu thay đổi một chút. Hơn nữa trước khi đưa trở về, cũng chờ đủ thời gian một tuần, hiện tại dược hiệu phát huy xong rồi, bọn họ không chỉ có khôi phục dị năng, hơn nữa thanh tỉnh biết, chúng ta có dược tề có thể biến dị năng giả thành người thường. Lương Dân Lực lại như thế nào dò hỏi, trong ấn tượng bốn người kia, lão Đại chưa đánh đã khai, lão Nhị trước sau đầu óc thanh tỉnh ngăn trở lão đại, nguyên nhân chính là vì hắn ngăn trở, bởi vậy mới có thể bị giáo huấn thảm thiết. Mà lão Tứ còn lại là bởi vì nói năng lỗ mãng cho nên bị phạt, lão Tam bởi vì lão Tứ bị phạt mà chửi bậy, cuối cùng cũng không có thể tránh được tra tấn…… Xong việc lão Nhị lão Tam lão Tứ toàn bộ té xỉu, chỉ còn lại có một mình lão Đại, ở trong đầu hắn, hắn nói hươu nói vượn rất nhiều sự tình giả dối lừa bịp chúng ta, nhưng về bí mật của Lương Dân Lực lại là cái gì cũng chưa nói. Nhưng ba người khác vô pháp vì hắn làm chứng, hơn nữa hắn còn hoàn hảo không tổn hao gì trở về…… Chuyện này, nếu đổi thành em là Lương Dân Lực, em sẽ cảm thấy như thế nào?"

Ôn Duyên ngẩng đầu ngơ ngác mà nhìn Tạ Sâm, hắn trầm mặc sau một lúc lâu, thật sự không biết nên như thế nào hình dung tâm tình của mình, "Anh…… Chiêu này cũng thật chế nhạo, nhưng tổn hại lớn! Anh nếu không hạ ám chỉ cho bọn họ, chỉ sợ lão đại còn sẽ ở trước mặt Lương Dân Lực biểu hiện chột dạ, chính là anh hạ ám chỉ như vậy, hiện tại lão Đại nhất định cảm thấy đúng lý hợp tình, hắn thậm chí còn sẽ cảm thấy chính mình phi thường ủy khuất! Cho nên biểu hiện nhất định là không chê vào đâu được! Nhưng

Lương Dân Lực tuyệt đối sẽ không tin tưởng hắn cái gì cũng chưa nói, bởi vì lão Đại là hoàn hảo không tổn hao gì trở về…… Chỉ từ tình huống ba người khác hắn cũng nên nhìn ra được tới, chúng ta là hận không thể đem bọn họ bầm thây vạn đoạn! Nếu lão đại không có nói ra thứ gì hữu dụng, địch nhân lại sao có thể thả hắn hảo hảo trở về đâu? Cho nên, Lương Dân Lực nhất định đối với lão Đại nổi lên lòng nghi ngờ!"

Ôn Duyên càng nói đôi mắt càng sáng, khóe miệng cũng mang lên độ cong xấu xa, "Nếu ba người khác ai lại không cẩn thận đem tình huống lúc ấy lão Đại 'chưa đánh đã khai' nói ra…… Chỉ sợ Lương Dân Lực còn sẽ cho rằng, lão đại không chừng đã bị chúng ta thu phục…… Hơn nữa nghĩ đến chúng ta có dược tề có thể khiến dị năng giả mất đi năng lực, hắn hiện tại nhất định càng thêm sợ hãi cho rằng chúng ta là khiến lão đại trở về hại hắn! Tuy rằng cái ý tưởng này cơ hồ thuận lợi làm người vô pháp không nghi ngờ, nhưng sương mù trong này thật dày, hắn hẳn là có nghĩ tới anh sử dụng năng lực mình đem chuyện này thoái thác không còn một mảnh, nhưng hắn nhất định không nghĩ tới, anh căn bản là không có thoái thác, thậm chí còn nghênh ngang đem người lại cấp tặng trở về! Này vừa thật vừa giả ai cũng nói không rõ, tóm lại vô luận như thế nào…… Đổi thành em là Lương Dân Lực, bất luận việc này quá trình như thế nào, em đều sẽ không tín nhiệm lão đại kia rồi!"

Tạ Sâm gợi lên khóe miệng, tựa hồ là đồng ý lời Ôn Duyên nói, nhưng tươi cười kia còn có nhiều thứ hơn. Ôn Duyên sau khi nhìn nhau sau một lúc lâu, đột nhiên đôi mắt trợn mắt nói: "Em hiểu được! Em minh bạch anh là vì cái gì đem bọn họ đưa trở về! Lấy cá tính Lương Dân Lực, nếu không tín nhiệm, dưới tiền đề lão đại biết nhiều bí mật của hắn như vậy, mạng lão đại kia, liền tính là đi đầu tiên! Nhưng bốn người kia là huynh đệ đồng bào! Lương Dân Lực như thế nào cũng không thể thân thiết hơn so với huyết thống bọn hắn! Tại loại thời khắc mấu chốt này, Lương Dân Lực nếu thật sự làm lão đại có bất trắc gì, ba người khác trong lòng nhất định sẽ không thể không có khúc mắc trong lòng! Nhưng Lương Dân Lực chỉ có thể diệt trừ lão đại, bởi vì hắn không biết lão đại có hay không bị chúng ta thu mua phản qua đi hại hắn! Hắn không cần thiết mạo hiểm, cho nên hắn nhất định sẽ diệt trừ lão đại! Đây là cái chết tuần hoàn, Lương Dân Lực nhất định mất đi tâm ba người kia!"

Nói tới đây Ôn Duyên dừng một chút, nguyên bản bộ dáng còn nhiệt tình mười phần lập tức liền phảng phất lậu khí, "Chính là liền tính hắn mất đi tâm ba người kia thì thế nào đâu, ba người kia hiện tại đều là nửa cái phế nhân, chẳng sợ dị năng bọn hắn khôi phục, phỏng chừng một chốc một lát cũng không đứng dậy nổi…… Nào còn trông cậy vào bọn họ báo thù? Hơn nữa nếu Lương Dân Lực ẩn nấp, hoặc là hắn trực tiếp đem đại sự diệt trừ lão đại đẩy đến trên đầu người khác, ba anh em kia liền tính trong lòng minh bạch, ngoài miệng cũng không có biện pháp nói ra cái gì, chỉ sợ chỉ có thể lựa chọn ngậm bồ hòn…… Hơn nữa bọn họ còn cần Lương Dân Lực nuôi bọn họ, phỏng chừng cũng sẽ không chính diện cùng Lương Dân Lực trở mặt."

Tạ Sâm khẽ cười một tiếng, hắn cúi đầu nhẹ nhàng hôn hôn miệng Ôn Duyên, "Chỉ sợ Lương Dân Lực cũng sẽ nghĩ giống em, rốt cuộc ba người kia đã là phế nhân, thoạt nhìn đích xác không đáng sợ hãi. Bất quá hắn liền tính khinh thường bọn họ, cũng sẽ đề phòng bọn họ. Lương Dân Lực không phải kẻ ngu dốt, hắn sẽ không để ba anh em kia có cơ hội báo thù, chuyện này, còn cần một người khác ra tay mới được."

Ôn Duyên nghe như lọt vào trong sương mù, nhanh chóng đem Tạ Sâm lại muốn hôn hắn đẩy ra, "Anh mau đem nói minh bạch, trong lòng em còn đang sốt ruột đây!"

Tạ Sâm cười đôi mắt lóe nhỏ vụn ánh sáng, "Anh trước nay đều không muốn cho bọn họ cùng Lương Dân Lực trực tiếp trở mặt. Em ngủ lâu như vậy, đã xảy ra rất nhiều việc. Mà lão đại kia, hắn cũng đã chết rất nhiều ngày…… Mà người Lưu gia phát hiện ở phòng thí nghiệm kia, bị Lương Gia Minh công khai ném tới bên ngoài khu an toàn, Ngô Mộng có Ngô Vĩnh Sâm đảm bảo, đã được thả ra. Lưu gia hoàn toàn thất thế,

chuyện này từ đầu tới đuôi, chỉ có Lương Gia Minh một người chiếm hết tiện nghi."

Tạ Sâm nói nói một nửa, nhưng Ôn Duyên lại nghe minh bạch, tựa như lúc trước khi người kia âm dương quái khí nói ra ba từ "Ôn tiến sĩ", những kẻ đó đều là người Lưu gia, đều là người Lưu gia đã từng bởi vì Lương Quốc Cung mà thu hoạch đến các cương vị. Sự tình lần này đề cập đến mưu hại Lương Kiến Quốc, Lương Gia Minh chỉ cần nương nhờ lý do quang minh chính đại này, liền có thể đem những kẻ hắn không vừa mắt toàn bộ túm đi xuống, chẳng sợ không phải Lưu gia đều không sao cả, này chỉ là điểm xuất phát, chỉ cần có cơ hội, Lương Gia Minh lợi dụng tốt cơ hội này, có thể cho hắn hành động mang đến hiệu quả giải thích toàn năng.

Tuy rằng Tạ Sâm chỉ là nói mấy câu, nhưng Ôn Duyên đại khái cũng có thể đoán được, chỉ sợ Lưu gia tại khu an toàn, đã là hoàn toàn xốc không dậy nổi sóng gió…… Lương Gia Minh không chỉ có không bận tâm mặt mũi bên ngoài chèn ép, lại còn chèn ép đặc biệt lợi hại, loại tác phong hành sự hoàn toàn không cố kỵ này, chỉ sợ là bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới đi……

Ôn Duyên đem sự tình trước sau liên hệ lên, trong đầu loáng thoáng có một cái manh mối, chính là lại không quá dám xác định, "Vậy anh nói, cần một người khác ra tay, tại loại thời điểm này, hẳn không phải Lương Gia Minh……"

Liên tưởng đến vừa rồi Tạ Sâm nói sự tình Lương Dân Lực gần nhất làm, Ôn Duyên mặt lộ vẻ kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ anh là tính toán……?!"

Tạ Sâm thấy đối phương đã suy nghĩ cẩn thận, lập tức ý vị thâm trường mà cười nói: "Em không cho rằng, đây mới là kết cục tốt nhất thuộc về Lương Dân Lực sao?"

Hô hấp của Ôn Duyên bởi vì có chút kích động mà nhanh hơn, hắn minh bạch ý tứ Tạ Sâm, chính là vẫn có có chút khẩn trương nói: "Chính là anh như thế nào khẳng định ba anh em kia nhất định sẽ phản bội Lương Dân Lực, phản chiến hướng Ngô Vĩnh Sâm đâu? Phải biết rằng lão đại tuy rằng đã chết, chính là bọn họ cũng không chính tai nghe được lão đại cái gì cũng chưa nói, hẳn là cũng có thể lý giải nguyên nhân Lương Dân Lực không tín nhiệm lão đại a! Tuy rằng chết chính là anh ruột của bọn họ, nhưng bọn hắn lúc ấy chính là thật sự không một người nguyện ý bán đứng Lương Dân Lực! Giao tình nhiều năm như vậy…… Bọn họ sẽ đem Lương Dân Lực làm hại thảm như vậy sao?"

Tạ Sâm giơ tay xoa xoa mặt Ôn Duyên, "Nếu Lương Dân Lực chỉ là vô cùng đơn giản giết lão đại, bọn họ đương nhiên sẽ không cảm thấy như thế nào. Nhưng nếu lão đại là không thể hiểu được ra khỏi khu an toàn, lại bị đánh mất chó cắn rơi rớt tan tác, thậm chí đến cuối cùng liền thi thể hoàn chỉnh đều tìm không ra…… Này đều không tính xong, xong việc bọn họ còn phát hiện đồ ăn cùng đồ dùng sinh hoạt của mình liên tiếp bị hạ độc…… Không biết, bọn họ sẽ có cảm tưởng gì đây?"

Ôn Duyên cười giã Tạ Sâm một chút, "Anh cũng thật đủ âm hiểm! Chiêu này châm ngòi ly gián thật đúng là dùng lô hỏa thuần thanh! Cũng đúng, mấy người kia liền tính lại như thế nào tin tưởng Lương Dân Lực, bọn họ cũng nhất định vô pháp đối với cái chết lão đại hoàn toàn tiêu tan, tấm tắc, thật đúng là đủ thảm a…… Chính anh cả mình bị chó cắn rơi rớt tan tác, này đều còn chưa tính, chính đồ ăn cuộc sống hàng ngày của họ lại luôn là bị người hạ độc mưu hại…… Liền tính bọn họ trong lòng hoài nghi đây là người khác đối với Lương Dân Lực vu oan hãm hại, chính là sự tình liên quan trực tiếp đến mạng sống bọn họ, cái bom hoài nghi này, vô luận như thế nào đều đã chôn xuống. Đến lúc đó chỉ cần thêm mấy thanh củi lửa nữa, sẽ

không sợ bọn họ không thiêu cháy!”

Tạ Sâm mỉm cười rũ xuống đôi mắt không nói gì thêm, liền đại biểu hắn cam chịu Ôn Duyên nói, Ôn Duyên càng nghĩ càng cảm thấy hả giận càng cảm thấy thống khoái! Chính là nghĩ tới cái gì, mày hắn lại nhíu lại: “Chính là liền tính ba người kia đem việc trên người Lương Dân Lực hiện tại có máu Lương Hân nói cho Ngô Vĩnh Sâm, nhưng Ngô Vĩnh Sâm có thể đấn đo được Lương Dân Lực sao? Hắn trên người chính là có dị năng kim loại. Hơn nữa thiếu hàng nghiên cứu phát minh cái nước thuốc kia, chỉ có thể khống chế thời gian một tuần mà thôi, qua một tuần liền sẽ mất đi hiệu lực! Một người lại chỉ có thể dùng một lần…… Anh làm ra nhiều chủ ý như vậy, em hiện tại ngược lại còn không bỏ được làm Lương Dân Lực nhẹ nhàng như vậy liền đã chết! Chỉ là dị năng kim loại của hắn trước sau là cái tai hoạ ngầm, phòng thí nghiệm nơi nơi đều là thiết bị kim loại, này đối với chúng ta quá bất lợi.”

Ôn Duyên mày nhăn gắt gao, Tạ Sâm lại là vẻ mặt không nhanh không chậm, hắn giơ tay nhẹ nhàng giãn chân mày Ôn Duyên ra, “Làm dị năng biến mất cũng chỉ là biện pháp trong khoảng thời gian ngắn, muốn làm được nhất lao vĩnh dật, phải từ con đường khác xuống tay.”

Ôn Duyên hai con mắt mở lớn, Tạ Sâm biết đối phương là đang không tiếng động dò hỏi, lập tức chỉ cười nói: “Anh hỏi em, muốn sử dụng dị năng, trước yêu cầu cái gì?”

Ôn Duyên rũ đôi mắt, tiện đà giương mắt bật thốt lên nói: “Là tinh thần lực!”

Tạ Sâm nhẹ nhàng gật gật đầu, “Chuyện này liền phải giao cho Hình Tam, hắn hôm trước đã xuất quan, sau khi biết chuyện Lương Hân giống em thoạt nhìn thực bình tĩnh. Nhưng mà Hình Nhị nói, Hình Tam đây là thật sự tức giận. Tiền căn hậu quả anh đã cùng hắn nói rõ ràng, hắn nói trước kia còn không được, hiện tại sao, là không có vấn đề. Tinh thần lực thứ này đối với chúng ta nói tới là hư vô mờ mịt, nhưng đối với loại người này như Hình Tam, tinh thần lực là hữu hình nhưng sát. Chỉ cần hắn phá hư chỗ chứa đựng tinh thần lực của Lương Dân Lực, kia Lương Dân Lực liền tính vẫn cứ là dị năng giả, cũng là phế nhân không đặc biệt.”

Ôn Duyên không nói gì, Tạ Sâm nhìn đối phương trừng mắt đôi mắt thẳng tắp mà nhìn chính mình, lập tức không nhịn xuống liền đem Ôn Duyên một phen ôm tới trong lòng ngực: “Mấy ngày này anh thật sự thực lo lắng…… Cũng may em tỉnh, cảm ơn trời đất.”

Ôn Duyên không có động, hắn nghe được ra tới lời nói của Tạ Sâm vẫn là có một tia run rẩy, hắn nhẹ nhàng ở trong lòng ngực Tạ Sâm nhắm mắt lại, chỉ nghe Tạ Sâm nhẹ giọng nói: “Một hồi chúng ta ăn trước chút đồ ăn, anh biết em trong lòng nhớ thương chuyện này. Thời gian vừa lúc, chờ cơm nước xong, có lẽ sẽ có tin tức, không cần nóng vội, người em muốn đối phó, một tên cũng chạy không thoát.”

Ôn Duyên nhẹ nhàng mà gợi lên khóe miệng, hắn biết đây là một loại sủng nịch biến tướng của Tạ Sâm đối với hắn, chính là hắn rất thích, hơn nữa thích yên tâm thoải mái, thích không hề khúc mắc.

103. Chương 103

"Tam ca, chẳng lẽ cứ để như vậy?! Anh có biết hay không em hôm nay thiếu chút nữa liền chết ở trong WC! Nếu lại thiếu chút tinh thần, em khả năng liền không đoán được thứ giấu trong kem đánh răng! Anh có biết hay không em cho người tra xét phát hiện bề mặt thứ đó có gì? Giết chết một con voi cũng dư dả!! Hắn mẹ nó cũng thật để mắt em!!!"

Lão Tứ sắc mặt xanh mét, ngữ khí nói chuyện phảng phất là từ kẽ răng cứng rắn phát ra bên ngoài. Bất quá này cũng không trách hắn, bọn họ nguyên bản êm đẹp bốn anh em, hiện tại không chỉ có lão đại đã chết, dư lại trong ba anh em cũng chỉ có hắn là có thể tùy tiện đi lại. Nguyên bản chỉ tính toán dưỡng thương tốt lúc sau tìm Ôn Duyên cùng Tạ Sâm kia tính sổ, nhưng ai biết gần nhất mấy ngày hắn liên tiếp thiếu chút nữa cũng ở trong phòng bỏ mạng! Nhà này trừ bỏ bọn họ, cũng chỉ có người của Lương Dân Lực tùy ý đi lại.

Tuy rằng hắn cũng không biết rõ ràng là ai, người này lại là như thế nào ở dưới mí mắt bọn họ gian lận, nhưng sự tình chính là đã xảy ra, hắn không muốn hướng trên người Lương Dân Lực nghi ngờ cũng không được! Lại liên tưởng đến tử trạng đại ca mình, hắn càng thêm khẳng định Lương Dân Lực là tính toán giết bọn hắn diệt khẩu!

"Tam ca, anh cũng nói một câu a!"

Lão Tứ thấy Nhị ca sắc mặt âm trầm không nói lời nào, ngay cả Tam ca luôn cho mình mặt mũi hết giận đều buồn không nói một tiếng, lập tức cơ hồ là có chút hận sắt không thành thép!

Lão Tam nhìn lão Tứ liếc mắt một cái lại không đáp lại hắn, mà là quay đầu nhìn về phía lão Nhị nói: "Nhị ca, việc này anh thấy thế nào?"

Lão Nhị ai cũng chưa nhìn, chỉ là hơi hơi híp mắt nhìn mặt đất cách đó không xa, hắn trầm tư hồi lâu, còn là nghĩ không rõ nếu không phải Lương Gia Minh, người khác lại như thế nào sẽ làm được đến chuyện này. Rốt cuộc tinh thần lực của Lương Dân Lực cực cao, nếu có người xâm nhập phòng ở này, kia hắn là không có khả năng không biết, này hoàn toàn là nghịch biện, điểm xuất phát đã sai. Cần phải hướng phương hướng suy nghĩ ' hung thủ chính là Lương Dân Lực ', hắn là người thứ nhất không muốn nghĩ như vậy. Hắn cùng ba anh em khác bất đồng, giữa Lương Dân Lực cơ hồ có chút cảm giác chỉ hận gặp nhau quá muộn, loại hiểu biết này chợt như tới rồi lại mang đến kinh hỉ vô hạn, bởi vậy rất có chút hương vị thưởng thức lẫn nhau. Chỉ là hiện tại……

Lão Nhị bỗng chốc nắm chặt đôi tay, hắn rũ mắt oán hận mà nhìn hai chân mình, gương mặt Ôn Duyên ở trong đầu chợt lóe mà qua, chính là hắn biết hiện tại không phải thời điểm có thể trả thù Ôn Duyên, nếu hôm nay không phải lão Tam mạng lớn, lúc này có lẽ đến người cũng không còn nữa……

"Chúng ta hôm trước cơ hồ không có người rời đi phòng mình, vốn dĩ cho rằng này liền không có việc gì, nhưng đồ ăn vẫn là bị người hạ thuốc, nếu không phải lão Tam kén ăn không chịu ăn đồ hết hạn, lại vừa lúc đuổi kịp nữ nhân Ngô gia kia ôm chó đến làm kẻ chết thay chúng ta, chỉ sợ hiện tại chúng ta cũng không biện pháp ngồi ở chỗ này nói chuyện…… Mà ngày hôm qua, lão Tam cũng chỉ đi ra ngoài không đến mười phút, sáng nay liền phát hiện kem đánh răng bị thêm thứ vào…… Đối phương đối với hành tung ba người chúng ta thật đúng là rõ như lòng bàn tay, hơn nữa…… Còn có phi thường đầy đủ thời gian an toàn gây án,

cư nhiên đến anh cùng lão Tam cũng chưa phát giác."

Lão Nhị càng nói sắc mặt liền càng âm trầm, hắn cũng không muốn đẩy lên người Lương Dân Lực, nhưng chuyện này bất luận thấy thế nào đều cùng Lương Dân Lực hắn thoát không được can hệ. Hơn nữa ngày hôm qua con chó của nữ nhân Ngô Mộng kia, ăn đồ ăn lão Tam ném cho nó lúc sau không vài phút liền miệng sùi bọt mép, hắn lúc ấy ma xui quỷ khiến theo bản năng liền quan sát sắc mặt Lương Dân Lực, đối phương cư nhiên một chút biểu hiện giật mình đều không có! Phẳng phất tình huống kia hết sức bình thường! Nhưng kia sao có thể! Kia chính là đồ bọn họ sắp ăn! Nếu không phải lão Tam không ăn đồ hết hạn, nếu không phải con chó kia vừa vặn tới, bọn họ căn bản cũng không biết đồ ăn của mình bị bỏ thêm thuốc!!

Kỳ thật nếu là lão Nhị trước đây, hắn liền nhất định sẽ không quên Lương Dân Lực là có tiếng tiếu diện hổ, bất luận xuất hiện bất kỳ sự tình gì, ơng Dân Lực đều là vẻ mặt nhàn nhạt ý cười, rất ít xuất hiện biểu tình ngoại trừ cười mỉm. Lương Dân Lực tâm cơ thâm hậu, đặc biệt kiêng kị người khác nhìn thấu cảm xúc cùng ý tưởng của hắn, cho nên thực sự mà nói, đối phương tuyệt đối coi như là một nhân vật hỉ nộ không hiện ra sắc thái.

Nhưng những đặc tính đã từng phi thường rõ ràng, tại một khắc này đều bị lão Nhị xem nhẹ. Hắn chỉ cảm thấy chính mình vĩnh viễn đều không thể cùng Lương Dân Lực thưởng thức lẫn nhau, bởi vì Lương Dân Lực trước nay đều không thích kẻ yếu, nhưng chân hắn…… Sau khi trở về tuy rằng Lương Dân Lực cũng tìm cho hắn rất nhiều bác sĩ tốt nhất khu an toàn, nhưng hiện tại điều kiện hữu hạn hoàn cảnh càng có hạn, hơn nữa chậm trễ thời gian quá dài, hắn cùng lão Tam, đều không có biện pháp giống như trước đây không hề gánh nặng hành tẩu. Chỉ điểm này, liền đem lòng tự tin đã từng tràn đầy ngực của hắn đả kích còn thừa không bao nhiêu.

Nghe xong lời lão Nhị mới nói, lại thấy đối phương lúc này đen tối không rõ sắc mặt, lão Tứ biết ngay cả Nhị ca luôn luôn khôn khéo của mình cũng hoài nghi Lương Dân Lực! Hắn từ thời điểm lần đầu tiên thiếu chút nữa phát sinh ngoài ý muốn liền nói qua khẳng định là Lương Dân Lực làm! Nhưng khi đó, chính Nhị ca ruột lại không tin lời nói của mình! Còn kém chút nữa bởi vì việc này cùng chính mình trở mặt! Thế nào! Hiện tại nhìn đến cuối cùng, vẫn là chính mình nói đúng đi!

"Ai, Nhị ca a, em đã nói rồi, Lương Dân Lực này hiện tại là tại đây qua cầu rút ván đâu! Em biết anh cùng hắn cảm tình tốt, nhưng chúng ta mới là anh em ruột của anh a! Chẳng lẽ đại ca đã chết, còn muốn chết thêm em, anh mới có thể ý thức được ai xa ai gần sao?! Nhị ca! Anh có biết hay không em hôm nay vì cái gì không chết? Đó là vì em tối hôm qua cả đêm cũng chưa dám ngủ! Cho nên thời điểm đánh răng mới không phải trạng thái mới vừa tỉnh lại mơ mơ màng màng! Kỳ thật không chỉ đêm qua, buổi tối hôm trước em cũng không ngủ! Anh biết không, hai ngày này em chỉ cần nằm ở trên giường, trong đầu đều là hình ảnh con chó đó khi chờ chết! Em sao có thể ngủ được?!"

Nhìn em trai mình đã mắt hồng tơ máu nhìn chính mình, lại nhìn quầng thâm xanh đen của đối phương, lão Nhị nhắm mắt lại chậm rãi thở dài, "Lão Tứ, để anh nghĩ lại."

"Anh……"

"Để anh ngẫm lại, nguyên nhân chính là vì muốn báo thù, cho nên chuyện này mới càng muốn bàn bạc kỹ hơn."

Nhìn Nhị ca của mình vẻ mặt mệt mỏi, lão Tứ lại làm sao không biết hai anh trai của mình chỉ sợ cũng không ngủ ngon, nhưng ' bàn bạc kỹ hơn ' là có ý tứ gì? Chẳng lẽ Nhị ca đây là muốn kéo dài thời gian? Nhưng nhìn bộ dáng đối phương nhắm mắt lại phảng phất đều mệt không mở ra được, lão Tứ trong lúc nhất thời cũng lại nói không được gì, hắn nghiêng đầu nhìn thoáng qua, ngay cả Tam ca của mình đều cúi đầu không nói lời nào, lão Tứ trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy trong lòng buồn đến phát đổ, oán hận mà thở dài liền ra khỏi phòng, không cùng hai người nói thêm lời nào.

Lão Tam nổi lên lòng nghi ngờ, ngày thường đối hành tung của Lương Dân Lực bắt đầu phá lệ chú ý, nhưng liên tiếp ba ngày đối phương đều không có động tĩnh. Hắn biết Lương Dân Lực lần trước vẫn luôn đang thay máu, lần gần đây nhất vẫn còn dưỡng thân thể, nhưng đối phương mấy ngày hôm trước liền có thể tùy ý đi lại, như bây giờ vẫn cứ cả ngày ở nhà, chẳng lẽ là đang đợi người nào sao……

Thẳng đến chạng vạng ngày này, lão Tứ (*) cũng giống như mấy ngày gần đây, cơm nước xong liền ở bên cửa sổ đứng tiêu thực, nhưng ai biết dưới lầu đột nhiên xuất hiện một bóng người lén lút, càng làm cho hắn kinh ngạc chính là, người này sau khi đi hướng vị trí cửa lầu dưới của bọn họ một đoạn thời gian cũng chưa đi ra, bởi vì bọn họ ba anh em là ở trên lầu, mà cửa biệt thự lại vừa lúc phía dưới cửa sổ hắn, cho nên hắn xem phá lệ rõ ràng, lập tức trước sau liên hệ một chút, hắn chớp mắt lập tức đi đến bên cạnh cửa dán tai lên nghe, nhưng nề hà cửa này cách âm quá tốt, cư nhiên cái gì đều không nghe được!

(*) Trong qt là lão Tam nhưng theo tình huống và diễn biến truyện ở dưới thì phải là lão Tứ mới đúng nên mình sửa lại luôn ^^

Lão Tứ trái lo phải nghĩ, cảm thấy này thật sự là một cửa đột phá, hắn tổng giác người này tới tìm Lương Dân Lực nhất định là có chuyện gì muốn thương lượng, gần nhất trong khoảng thời gian này hắn vẫn luôn có ý đồ tìm kiếm nhược điểm Lương Gia Minh, nhưng nề hà đối phương quá giảo hoạt, bất luận hắn như thế nào thử đối phương đều là ứng phó tích thủy bất lậu, mà hiện tại trước mắt chính là cơ hội rất tốt! Hắn chuẩn bị lâu như vậy, sao có thể dễ dàng buông tha!

Đem đồ vật nên mang trên người đều chuẩn bị tốt, lão Tứ nhẹ nhàng chuyển mở cửa bắt tay, yên lặng cảm thụ được trái tim trong ngực phù phù phù phù kinh hoàng không thôi. Hắn từng bước một bước nhanh đi xuống lầu, hắn cơ hồ có thể cảm giác được đến ánh mắt Lương Dân Lực cách đó không xa quay lại, hắn biết, Lương Dân Lực phỏng chừng đã nhận ra cái gì, nhưng thì tính sao? Liền tính hắn thành thành thật thật đợi, chẳng lẽ đối phương liền không đối phó bọn họ? Hắn tuy rằng ngày thường nói chuyện có chút lỗ mãng, nhưng hắn trước nay đều không ngốc! Lần trước trải qua chuyện con chó kia, Lương Dân Lực đối với bọn họ cũng chỉ có một câu thăm hỏi mặt ngoài! Thậm chí liền truy tra gì đó đều không có nói tới! Đãi ngộ này cùng lúc trước khác biệt cũng thật sự quá nhiều! Liền tính những việc này không phải Lương Dân Lực hắn làm, nhưng rõ ràng, ba anh em bọn họ ở trong mắt đối phương đã sớm không giống như trước kia! Huống chi, chuyện này nhất định chính là Lương Dân Lực hắn làm!

Lão Tứ mặt vô biểu tình quay đầu hướng phương hướng hai người kia nhìn lại, Lương Dân Lực trên mặt nhàn nhạt, mà người vừa rồi lén lút kia, hiện tại cũng biến thành bộ dáng một bộ áo mũ chỉnh tề. Phỏng chừng đối phương cũng không nghĩ tới lúc này sẽ có người xuống dưới, thời điểm nhìn thấy lão Tứ hắn theo bản năng ngây ra một lúc, qua vài giây sau, mới lộ ra mỉm cười thiện ý.

Lão Tứ từng bước một đi hướng hai người, mỗi thời điểm bước ra một bước hắn phảng phất đều có thể nghe được chính tim mình đập, nhưng đã đến một bước này, ánh mắt sắc bén kia của Lương Dân Lực hắn liền tính không nhìn cũng đều cảm nhận được, đối phương càng là như vậy hắn liền càng là khẳng định suy

đoán của mình! Đồ vật kẹp giữa hai ngón tay cơ hồ toát mồ hôi, nhưng hắn biết một bước kế tiếp chính mình làm không tốt có lẽ thật sự sẽ toi mạng, nhưng hắn không hối hận! Ngồi chờ chết không bằng tiên hạ thủ vi cường, hắn ngược lại muốn xem, Lương Dân Lực rốt cuộc ở sau lưng kế hoạch cái gì!

"Chào anh, anh là bằng hữu Lương tiên sinh đi. Hoan nghênh hoan nghênh, trước nay chưa thấy qua anh đến nha a."

Những lời 'Lương tiên sinh' này của lão Tứ biểu lộ tôn kính của hắn đối với Lương Dân Lực, cũng biểu lộ lập trường của chính mình trong căn nhà này. Hắn này đây tư thái coi như nửa chủ nhân vươn bàn tay phải, đối phương không thể không tiếp, bởi vậy cũng mỉm cười nắm lại nói: "Chào cậu."

Chỉ là một câu ngắn chào cậu, không có tự giới thiệu, cũng không có khách khí hai câu, thậm chí liền một câu nịnh hót nói đều không có. Lão Tứ trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy trong lòng nhảy nổi lên một cổ tà hỏa, Lương Dân Lực xem thường bọn họ, như thế nào người hiện tại đi theo phía sau Lương Dân Lực cũng bắt đầu xem thường bọn họ?! Nếu bọn họ bốn người không có xảy ra việc gì, Lương Dân Lực có thể sử dụng được hắn?! *(Jeje: Tự dưng cảm giác như phi tần đang tranh sủng =]]])*

Có thể tưởng tượng đến kế sách của chính mình rồi, lão Tứ miễn cưỡng áp xuống lửa trong lòng, tươi cười trên mặt đặc biệt cứng đờ, hắn nắm tay đối phương, nhẹ nhàng vuốt ve đem đồ vật dính lên ống tay áo đối phương, xác nhận đối phương không có phát giác, hắn lúc này mới cười ở trong lòng hừ nhẹ một tiếng, buông lỏng tay ra.

Trường hợp trong lúc nhất thời có chút xấu hổ, Lương Dân Lực lại phảng phất như không phát hiện, ý cười như cũ không giảm đối với lão Tứ nói: "Lão Tứ a, thương tích trên người của cậu cũng chưa tốt, nhanh nhẹn như thế nào lại xuống lầu, trở về nghỉ ngơi cho tốt đi, hảo hảo dưỡng thương, dưỡng thương xong, tôi còn rất nhiều chuyện muốn giao cho cậu đi làm."

Nếu đổi thành trước kia, lão Tứ có lẽ thật sự sẽ mừng rỡ như điên! Bởi vì trong số bốn người Lương Dân Lực duy độc đối với hắn là nhàn nhạt. Đúng, tác phong hành sự của hắn có chút xúc động, nhưng hắn nào làm hỏng chuyện gì của đối phương đâu? Hắn một lần đều không có! Nhưng Lương Dân Lực đâu? Thật giống như hắn là quả bom không biết nổ chừng nào mà đề phòng! Có chuyện gì đều sẽ không công đạo cho hắn, chính ba anh trai của mình ai cũng từng có thời điểm đơn độc tiếp nhiệm vụ, duy độc hắn không có! Hắn thật cũng không phải ghen ghét anh trai mình gì đó, nhưng hắn chính là không cam lòng! Dựa vào cái gì đối phương coi khinh mình như vậy? Hắn dựa vào cái gì?!

Nhưng mà giờ này khắc này, Lương Dân Lực lại nói ra ' có việc giao cho cậu đi làm ' như vậy, lão Tứ lại một chút không cảm giác được vui vẻ, hắn chỉ cảm thấy vô cùng châm chọc!

Hắn trước kia nhất định là bị mỡ heo chèn đôi mắt, thật là không biết mù con mắt nào, cư nhiên sẽ cảm thấy được Lương Dân Lực trọng dụng là một chuyện thực quang vinh?! Tình trạng đối phương phân phó hắn, giống như thiên kinh địa nghĩa phảng phất phân phó nô tài của mình đi làm việc! Hắn trước kia như thế nào trước nay cũng chưa cảm giác được? Vì cái gì anh trai bọn họ mấy người đều ngu như vậy, cư nhiên nhận người chủ như vậy……

Lão Tứ lần đầu tiên không có làm ra sự tình phù hợp tính cách hắn, nếu đổi thành trước kia, hắn có lẽ

sẽ không nói hai lời cùng Lương Dân Lực cãi nhau một trận, mục đích đem tâm tình của mình phát tiết ra. Nhưng hiện tại hắn một chút đều không muốn, hắn chỉ là cười đối với Lương Dân Lực gật gật đầu, rồi sau đó sạch sẽ lưu loát xoay người lên lầu, hắn thật là một câu đều không muốn nói, chỉ cần chính mình chứng thực gần nhất những việc này là Lương Dân Lực làm, chẳng sợ Nhị ca Tam ca không giúp hắn, hắn cũng phải tìm Lương Dân Lực tính sổ.

104. Chương 104

Ôn Duyên cơm nước xong, trêu đùa khỉ con bị hắn thả ra ở trên bàn cơm ngồi xổm, cửa đột nhiên vang lên tiếng đập làm hắn theo bản năng hướng Tạ Sâm nhìn lại. Tạ Sâm lại là ngây ra một lúc, rồi sau đó dường như phảng phất nhớ tới cái gì, đi ra ngoài mở cửa. Ôn Duyên đứng tại chỗ hai giây, nghĩ nghĩ vẫn là lui trở lại phòng khách ngồi. Hắn biết gần nhất Tạ Sâm sau lưng hắn không biết đang mân mê sự tình gì, nhưng xem đối phương mỗi ngày đều không nhàn rỗi như vậy, chỉ sợ cũng là cùng Lương Hân có chút quan hệ, bằng không đối phương sẽ không ở thời điểm vừa rồi chính mình nói phải có hành động, như cũ trấn an bảo hắn chờ một chút.

Quả nhiên, chẳng được bao lâu Tạ Sâm liền mang theo cá nhân tiến vào, đối phương ăn mặc áo gió dày cộm, cổ áo cơ hồ sắp bao bọc lấy hàm dưới gầy ốm kia. Phảng phất cảm nhận được ánh mắt tìm kiếm của Ôn Duyên, đối phương đem kính râm mang ở trên mặt tháo xuống, rồi sau đó chủ động vươn tay cùng Ôn Duyên cười nói: “Nói vậy cậu chính là Ôn tiên sinh, tôi kêu Hàn Húc, rất vui được gặp.”

Ôn Duyên cười cùng đối phương khách sáo hai câu, rồi sau đó liền mắt nhìn mũi mũi nhìn tim ngồi xuống, khỉ con ở thời điểm Tạ Sâm đi mở cửa đã bị hắn thu hồi vào, hắn chỉ là kỳ quái, Tạ Sâm khi nào nhận thức người như vậy.

Tạ Sâm liếc mắt nhìn diện mạo người vừa tới, lại nhìn ánh mắt Ôn Duyên nhìn đối phương, không biết là cố ý vô tình, hắn cố ý từ sô pha một bên vòng tới bên kia, sau khi thành công cản trở tầm mắt Ôn Duyên, hắn áp xuống đáy lòng, không có vì người này làm giới thiệu với Ôn Duyên, mà là trực tiếp nhìn người nọ nói: “Có tiến triển?”

Hàn Húc minh bạch ý tứ Tạ Sâm, lúc trước Tạ Sâm nói qua, nếu không có tiến triển thực chất, tuyệt đối không thể mạo muội lại đây tìm hắn.

Hắn đương nhiên biết lời nói Tạ Sâm nặng nhẹ, cho nên thời gian dài như vậy hắn vẫn luôn ẩn nhẫn, chỉ là tiến triển hôm nay thật sự không thể không tự mình lại đây nói một tiếng, bằng không chỉ sợ sẽ lầm kế hoạch.

“Lương Dân Lực hẳn là hoài nghi tôi, chẳng qua tôi rốt cuộc theo hắn hai năm, hơn nữa nếu đổi thành người khác, cũng đích xác không có khả năng giúp tôi kiếm được thuốc mẹ tôi cần, cho nên hắn tuy rằng trong lòng hoài nghi, nhưng trong một chốc cũng không có biện pháp xác nhận suy đoán này. Rốt cuộc ở khu an toàn tôi chưa từng cùng các người tiếp xúc qua, càng không có cùng những người Lương gia Lưu gia khác tiếp xúc, cho nên hắn tạm thời vẫn là tín nhiệm tôi.”

Tạ Sâm không nói gì, hắn đương nhiên biết đối phương lại đây tuyệt đối không phải vì chỉ nói những lời này.

"Còn có ba anh em dư lại kia, tôi xem không nên chờ nữa. Bởi vì hôm nay tôi đi qua, lão Tứ trực tiếp ở trong tay áo của tôi ẩn dấu máy nghe trộm. Tôi nghĩ cơ hội rất tốt này cũng không thể lãng phí, cho nên liền làm bộ cái gì cũng không biết, thuận nước đẩy thuyền thời điểm cùng Lương Dân Lực đơn độc nói chuyện, làm cho bọn họ biết kẻ lúc trước giết chết lão đại đúng là Lương Dân Lực chủ động nói ra. Chỉ là tôi không nghĩ tới trạng thái hôm nay của Lương Dân Lực tựa hồ không tốt lắm, hơn nữa hắn đã không quá để ý cảm thụ ba anh em kia, thậm chí thời điểm nói chuyện, hắn còn toát ra cái loại cảm xúc lo lắng ba anh em sẽ cắn ngược lại hắn một ngụm, tôi không rõ hắn vì sao khẩn trương ba anh em kia như vậy, nhưng nghĩ đến ba người kia từng là thân tín hắn, hẳn là đã biết bí mật hắn không thể cho ai biết. Cho nên Lương Dân Lực gần nhất cơ hồ không ra khỏi cửa, nói dễ nghe là đang điều dưỡng thân thể, nói khó nghe, hắn có lẽ là đang giám thị ba anh em kia không chừng."

Ôn Duyên nghe đến đó hơi hơi nhướng mày, bí mật? Hiện tại bí mật Lương Dân Lực sợ người khác biết nhất, chỉ sợ cũng là chân tướng thay máu……

"Nhưng tôi không nghĩ tới chính là, ở chỗ này còn thu hoạch được lớn hơn nữa, liền ở thời điểm tôi đem đề tài dẫn đường đến muốn hay không dứt khoát chấm dứt ba anh em kia, Lương Dân Lực vô ý thức nói câu ' bây giờ còn chưa được '. Hắn nói ' bây giờ còn chưa được ', ý tứ chính là hắn còn có tính toán lợi dụng ba người kia, nhưng hắn lấy lý do dưỡng thương, gần đây đến cửa cũng không cho ba người kia ra ngoài, hắn có thể có tính toán gì không? Bất quá biết hắn đối với ba người kia đã có sát tâm, Lương Dân Lực ích kỷ tàn nhẫn, đối với người vô dụng tuyệt đối sẽ không nuôi không, tôi tuy rằng chỉ theo hắn hai năm, lại cũng thực hiểu biết điểm này, cho nên ba người kia chỉ là bị biểu hiện hòa bình giả dối dĩ vãng che dấu, phỏng chừng hiện tại nghe thấy ghi âm, cái gì đều đã hiểu. Tôi rốt cuộc không phải thân tín hắn, tính toán của hắn tôi không biết, tôi chỉ có thể đem lời hắn nói nói cho các người, đến nỗi lý giải như thế nào, vẫn là các người tự mình phân tích."

Thời điểm nói tới đây, Hàn Húc rõ ràng dừng một chút, "Tôi tuy rằng không biết Lương Dân Lực đến tột cùng muốn làm cái gì, nhưng tôi cảm thấy đây là cơ hội rất tốt, cho nên trước khi đi, tôi đem thứ đồ kia phân vào ly nước hắn, cũng nhìn hắn uống xong mới đi. Tôi biết cậu sẽ trách tôi không thông tri trước, nhưng tôi cảm thấy cơ hội như vậy giây lát lướt qua, hắn hiện tại tâm tính cùng cảm xúc đều thật không tốt cho nên mới không có phát hiện uống xong, nếu đổi thành tình huống ngày thường, tôi nhất định không có khả năng giống như bây giờ an tĩnh không có việc gì mà ngồi ở trước mặt cậu. Điểm này, là xuất phát từ suy tính ích kỷ của tôi, thực xin lỗi."

Tạ Sâm gật gật đầu chưa nói cái gì, hắn cùng Hàn Húc vốn dĩ cũng chỉ là giao dịch, nếu không phải vì mẹ của mình, Hàn Húc sẽ không dễ dàng như vậy liền ruồng bỏ cũ chủ. Thuốc Lương Dân Lực có thể cho chính là dược hiệu có tác dụng phụ không nhỏ, nghĩ cũng biết, chẳng sợ Lương Dân Lực thật sự cùng Ngô Vĩnh Sâm có quan hệ hợp tác, nhưng Lương Dân Lực cũng không phải cái loại người có thể vì thủ hạ mà đi hao phí tài nguyên nghiên cứu phát minh dược vật sang quý.

Hàn Húc đương nhiên biết rõ điểm này, Lương Dân Lực là người cực độ ích kỷ lại đa nghi, trước khi cùng Tạ Sâm hình thành quan hệ hợp tác, hắn chưa được Tạ Sâm chỉ điểm, thậm chí ở trước mặt Lương Dân Lực cũng chỉ là nhân vật cấp thấp, sau lại trải qua Tạ Sâm an bài, hắn từng bước một chân chính bước vào tầm mắt Lương Dân Lực,sau Lương Dân Lực tuy rằng cung cấp cho hắn thuốc mẹ hắn cần, nhưng không có một lần cấp trước, hoặc cấp nhiều phần. Nếu không có Tạ Sâm cung cấp dược vật, mẹ hắn chết thì không chết được, nhưng tuyệt đối không tránh được phải chịu tội một phen.

Lương Dân Lực cho hắn thuốc như vậy, là cứu mẹ hắn không sai, nhưng càng nhiều lại là lấy mẹ hắn khống chế hắn. Tuy rằng trước kia chính mình vì lợi, trong lòng cam nguyện bị Lương Dân Lực khống chế, nhưng sau khi tới khu an toàn rồi, tiền cũng không phải quan trọng nhất, thực hiển nhiên, Lương Dân Lực cũng không thể cung cấp cho hắn thứ gì trừ bỏ những đồ vật có lợi.

Lúc này bên trong biệt thự của Lương Dân Lực, lão Nhị lão Tam lão Tứ đều là vẻ mặt âm trầm mà nhìn Lương Dân Lực ngồi ở trên ghế trong thư phòng, nhắm mắt ngủ say. Bọn họ không biết vì cái gì Lương Dân Lực đột nhiên liền ngủ sâu như vậy, sâu đến nỗi lão Tứ vừa rồi kêu đối phương rất nhiều lần, nhưng đối phương đều không có bất luận phản ứng gì.

Trong ba người lão Nhị sắc mặt tối tăm nhất, tràn đầy đầu óc hắn đều là ghi âm mới vừa rồi lão Tứ lấy ra. Ghi âm kia là cuộc nói chuyện giữa Lương Dân Lực cùng một người nam nhân, nam nhân kia ngữ khí đáng tiếc nhắc lại lão đại đã chết, mà Lương Dân Lực cư nhiên chỉ là ngữ khí nhàn nhạt ân một câu! Cũng chỉ là "Ân" một câu! Không còn có bất luận lời nào nữa! Mà ở thời điểm nam nhân kia nói muốn hay không trừ bỏ bọn họ, Lương Dân Lực trả lời cư nhiên là ' bây giờ còn chưa được '! Cái gì kêu bây giờ còn chưa được? Chẳng lẽ thời điểm tới rồi là được? Về sau là được?

Nguyên bản hắn còn tồn tại tâm lý may mắn…… Nhưng hiện tại xem ra, đối phương là thật sự không thèm để ý sống chết anh em bọn họ, có lẽ đã từng để ý, chỉ là hiện tại…… Có lẽ thật sự ước gì bọn họ chết, chỉ là ngại suy xét nào đó, ba người bọn họ còn có tí tẹo giá trị lợi dụng, ngữ khí kia của Lương Dân Lực quả thực tựa như đang nói bọn họ còn có thể 'lợi dụng phế vật' một chút! Nhớ tới lời nói lúc ấy của Lương Dân Lực, lão Nhị nắm tay nắm chặt, hàm răng cắn khanh khách ra tiếng.

"Thịch thịch thịch ——"

Liền ở thời điểm ba người lâm vào trong yên lặng nguy hiểm, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa, lão Nhị cẩn thận mà nhìn lão Tam lão Tứ, sau khi thấy hai người gật gật đầu, hắn lúc này mới hoãn khẩu khí thấp giọng nói: "Lão Tứ đi mở cửa, bất luận bất luận kẻ nào……" Thời điểm nói tới đây, lão Nhị đột nhiên nhớ tới cái gì, ngữ khí hắn vừa chuyển tiếp tục nói: "Có thể trực tiếp lại đây hẳn đều là người quen, như vậy đi. Em trước đem đối phương mời vào, chờ anh đi ra ngoài."

Lão Tứ không rõ nguyên do gật gật đầu, hắn tổng cảm giác lời nói lão Nhị có một tầng hàm nghĩa khắc sâu, nhưng hắn không suy nghĩ cẩn thận, hắn trước nay cũng chưa nghĩ tới đối diện tâm tư Nhị ca, bởi vậy liền cũng không nghĩ, ai ngờ mở cửa nghênh diện đứng cư nhiên là Ngô Mộng, sau khi đem người mời đến phòng khách, lão Tam vừa định quay đầu đi tìm lão Nhị, ai ngờ lão Nhị chính mình từ thư phòng đi ra, hiện giờ lão Nhị lão Tam trên đùi đều áp dụng một ít thủ đoạn, tuy rằng không thể giống người bình thường nhanh chóng hành tẩu hoặc là nhảy lên, nhưng đi bộ ngắn bình thường vẫn là có thể chống gậy duy trì thong thả tiến hành.

"Là Ngô Tiểu tỷ lại đây. Lúc này nữ hài tử một người ở bên ngoài hành tẩu không quá an toàn, lần sau tận lực không cần ra cửa trễ như vậy."

Lời nói này ôn nhu lại hòa hoãn, bất thình lình thân cận làm Ngô Mộng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn nam nhân đối diện. Cái lão Nhị này luôn luôn rất ít cùng nàng nói chuyện, trong ba anh em chỉ có lão Tứ còn xem như ân cần với nàng, nhưng lão Nhị lão Tam đều đối với nàng là nhàn nhạt, ngày thường luôn là hờ hững, như thế nào hôm nay ý thức được sai lầm bản thân? Lão Nhị này rốt cuộc cũng chịu cùng nàng thân

cận?

Nàng nào biết đâu rằng lão Nhị sớm liền xem thấu nàng là nữ nhân dạng gì, hơn nữa lần trước nghe nói nàng bị Lương Gia Minh nhốt lại, trước tư sau tưởng không khó ra được kết luận Ngô Mộng là nữ nhân vụng về, hắn luôn luôn không loại nhân vật khi thì tính kế khi thì vụng về, đương nhiên đối với nàng không dậy nổi nửa phần hảo cảm. Mà lão Tam lại bởi vì đã từng có một gương mặt tuấn tú, dạng nữ nhân gì không kiến thức qua? Không nói đến Ngô Mộng không tính là tuyệt sắc, liền tính nàng thật là tuyệt sắc, bản tính đối phương bại lộ càng ngày càng nhiều, cũng chỉ có thể làm hắn theo bản năng cách nàng càng ngày càng xa, căn bản không muốn dính lên một chút quan hệ.

Chỉ là Ngô Mộng này lại cho rằng đối phương chung quy đều là nam nhân thôi, chỉ cần là nam nhân, lại có mấy người sẽ đối với nữ nhân chân chính xa cách đâu? Nàng nhìn ba người ánh mắt đều dừng ở trên người mình, lập tức hơi hơi vừa lòng mà cười nói: "Bởi vì phụ thân nói hắn cùng Lương tiên sinh đã hẹn hôm nay sẽ qua tới lấy đồ vật, các người cũng biết, bởi vì cha tôi không có tiện tự mình lại đây, cho nên tôi liền thay hắn tới. Chỉ là trễ như vậy mới đến tôi cũng thật băn khoăn, kỳ thật vốn dĩ ban ngày nên tới, chỉ là lúc ấy phòng thí nghiệm có chút vấn đề, tôi thật sự không có biện pháp thoát thân……" *(Jeje: Éo hiểu nổi tại sao chụy Mộng bị Tạ Sâm bỏ rơi, bị Ôn Duyên lừa, bị Ôn Thiếu Hàng ghét bỏ mà vẫn cứ tin nam nhân trên đời này thấy chụy là sẽ ngưỡng mộ vậy =.=)*

Lão Nhị là người có thể có thể suy đoán ý tưởng Lương Dân Lực nhất trong ba người bọn họ, lại kết hợp Ngô Mộng nói, hắn trong đầu mơ hồ có cái ý tưởng, chỉ là đối với lý do thoái thác Ngô Mộng nói cái gì phòng thí nghiệm xảy ra chuyện nàng không có biện pháp thoát thân thật sự khịt mũi coi thường, sớm hắn liền nghe nói qua Ngô Mộng cùng một nghiên cứu viên trong phòng thí nghiệm ái muội không rõ, nghe nói đối phương thân phận cũng không thấp, nhưng hắn luôn luôn đối với sự tình Ngô Mộng không có hứng thú, hắn chỉ là đột nhiên nghĩ tới chuyện rất quan trọng, bởi vậy mỉm cười gật gật đầu nói: "Nguyên lai là như thế này, trách không được Lương tiên sinh hôm nay phá lệ mà nhắc mãi hai lần, hắn ở bên trong nghỉ ngơi, cô chờ một chút, tôi đi kêu hắn ra tới."

Hắn cơ hồ không chờ Ngô Mộng có phản ứng, sau khi xoay người sắc mặt liền âm trầm kỳ cục, bởi vì hắn tuy rằng không biết Ngô Mộng hôm nay lại đây muốn lấy chính là cái gì, nhưng Lương Dân Lực chưa bao giờ sẽ vô duyên vô cớ để Ngô Mộng lại đây. Có một lần Ngô Mộng lại đây mang theo con chó, chó kia cũng không phải vô duyên vô cớ xuất hiện, hắn tuy rằng không biết Lương Dân Lực vì cái gì muốn động vật nhỏ, nhưng sau Ngô Mộng đích xác lại mang theo một con mèo nhỏ lại đây. Lúc này con mèo nhỏ kia hẳn là còn bị nhốt tại phòng nhỏ phía sau thư phòng, Lương Dân Lực cũng không thân cận những động vật nhỏ đó, ngày thường hắn tuy rằng cũng lòng có nghi hoặc, nhưng cũng không có nghĩ nhiều, nhưng từ lúc nghe xong Lương Dân Lực nói câu ' bây giờ còn chưa được ' kia, hắn liền cảm thấy tâm cảnh cơ hồ lập tức thanh thấu rất nhiều, nếu hắn đoán không sai, mèo con cùng chó con kia…… Đưa lại đây cũng chỉ có một mục đích!

Đó chính là —— vật thí nghiệm!

105. Chương 105

Lão Nhị tay trái nhéo một con mèo, tay phải cầm một túi đồ vật, thần sắc tối tăm từ trong phòng nhỏ đi ra. Bởi vì hắn nói muốn đánh thức Lương Dân Lực, lão Tam lo lắng phát sinh ngoài ý muốn, đi theo hắn

cùng nhau lại đây, bên ngoài chỉ để lại lão Tứ một người cùng Ngô Mộng chu toàn.

Chỉ là thời điểm tiến vào phòng nhỏ kia, lão Nhị đem lão Tam lưu tại ngoài cửa, cho nên lão Tam đành phải ở chỗ này đợi để ngừa vạn nhất. Lập tức nhìn đến lão Nhị đi ra hắn còn nhẹ nhàng thở ra, lại xem đồ vật trên hai tay đối phương, lão Tam có chút hồ nghi: "Em sắp quên con mèo này luôn rồi…… Như thế nào ở chỗ này? Còn có anh lấy thứ này là thứ gì?"

Lão Nhị khóe miệng gợi lên một tia châm chọc, hắn nhìn Lương Dân Lực tê liệt ngã ở trên ghế, độ cong khóe miệng gợi lên càng thêm lớn chút, này là thứ gì? Là thứ sẽ khiến ba anh em bọn họ sống không bằng chết…… Lương Dân Lực, nếu ngươi bất nhân, cũng đừng trách ta bất nghĩa……

Ôn Duyên cùng Tạ Sâm tránh ở con đường nhỏ tối cách phòng thí nghiệm một con phố, Ôn Duyên khẩn trương mà nhìn chằm chằm con đường duy nhất thông đến phòng thí nghiệm, nhịn nhẫn vẫn là không nhịn được mà đối với Tạ Sâm thấp giọng nói: "Bọn họ thật sự sẽ đến sao, vạn nhất không có tới, chờ Lương Dân Lực tỉnh, tất cả những chuyện làm lúc trước đều lãng phí."

Tạ Sâm gợi lên khóe miệng, nhưng biểu tình lại là không có thay đổi bao lớn, nhưng lời nói ra, chính là làm người không thể nghi ngờ: "Bọn họ nhất định sẽ đến. Nếu lúc trước chỉ là dao động, hiện tại sẽ quyết tâm muốn mạng của Lương Dân Lực. Yên tâm đi, nếu anh không đoán sai, hẳn là đã ở trên đường."

Ôn Duyên vẫn là có chút không yên tâm, hắn cảm thấy biến số trong này thật sự quá nhiều, nâng lên đôi tay a a khí, hắn có chút chần chờ nói: "Nhưng nếu bọn họ thật sự muốn mạng Lương Dân Lực, kia hiện tại Lương Dân Lực ngất không tỉnh, chẳng phải là ở trong lòng bàn tay bọn họ sao? Trực tiếp động thủ là được, vì cái gì muốn đưa Lương Dân Lực đi phòng thí nghiệm?"

Tạ Sâm nghiêng đầu đem đôi tay Ôn Duyên che ở trong lòng bàn tay mình, độ ấm cực nóng làm Ôn Duyên thoải mái mà thở một hơi, chỉ nghe Tạ Sâm nói: "Bọn họ có lẽ cũng nghĩ tới trực tiếp giết Lương Dân Lực, nhưng còn có dụ hoặc lớn hơn nữa làm cho bọn họ không bỏ được xuống tay…… Chuyện bọn họ lúc trước tham dự giết Lương Hân, sau lại biết Lương Dân Lực ở nhà thay máu, tuy rằng nói không nên lời máu kia có huyền diệu gì, nhưng tổng hội cũng để lại nghi ngờ trong lòng họ. Tiểu trợ thủ bên người Ngô Vĩnh Sâm thực biết xem thời thế, dưới sự thuyết phục của hắn, Ngô Vĩnh Sâm sao có thể cam tâm chỉ nghiên cứu phát minh ra một chút dược tề kia? Bởi vậy Ngô Vĩnh Sâm muốn cho Lương Dân Lực trợ giúp hắn làm * thí nghiệm, Lương Dân Lực đương nhiên sẽ không dễ dàng đáp ứng, nhưng hắn lại không thể không có Ngô Vĩnh Sâm trợ giúp, bởi vậy chỉ có thể lui mà cầu tiếp theo giống Lương Hân lúc trước, sau khi khiến động vật cảm nhiễm virus tang thi, lại hút một lượng nhỏ máu hắn. Mà những động vật đó nếu thật sự khôi phục bình thường, em đoán thử, nếu em là Lương Dân Lực, em sẽ làm như thế nào?"

Ôn Duyên hô hấp có chút dồn dập, trong lúc nhất thời trong đầu cơ hồ có vô số loại ý tưởng liên tiếp không ngừng nhảy ra bên ngoài, hắn nhẹ nhàng hất hất đầu, hơi hơi cau mày nói: "Này không phải tuần hoàn ác tính sao? Hắn lúc trước giống kẻ điên giết Lương Hân, lúc ban đầu tính toán có lẽ cũng chỉ là dùng máu Lương Hân làm ra thuốc giải độc, sau đó đại đa số thuốc này, hẳn là đều sẽ bị hắn một người giấu đi…… Hắn là vì lợi ích chính mình mới giết Lương Hân, nhưng tư duy kẻ điên chúng ta không có biện pháp lý giải, hắn sau lại cư nhiên trực tiếp thay máu! Nhưng nếu sau thật sự dung hợp máu Lương Hân, hắn cũng có năng lực của Lương Hân lúc đó, kia…… Kia hắn chẳng phải là trở nên càng nguy hiểm so với tình cảnh ngay lúc đó của Lương Hân? Nếu chuyện này để cho người khác biết…… Không, Lương Dân Lực hắn hẳn là không phải loại người bị động, huống hồ trước không nói cái khác, ít nhất Ngô Vĩnh Sâm cũng đã biết chuyện này, hơn nữa Ngô Mộng gần nhất không phải vẫn luôn ra vào nhà Lương Dân Lực sao? Nàng hoặc

nhiều hoặc ít cũng nên biết chút cái gì đi? Lương Dân Lực nếu là muốn chạy theo con đường bình thường, kia hai cho con Ngô Vĩnh Sâm không có khả năng sẽ sống đến bây giờ…… Kia hắn rốt cuộc là……"

Liên tưởng đến câu nói "bây giờ còn chưa được" của Hàn Húc lúc trước, Ôn Duyên sau khi trầm tư trong chốc lát, không biết vì sao chỉ cảm thấy từ đáy lòng nổi lên một cổ lạnh lẽo, hắn nuốt yết hầu một chút, trong đầu có một giả thiết điên cuồng làm hắn cơ hồ không dám tin tưởng, hắn theo bản năng ngẩng đầu nhìn hướng Tạ Sâm, Tạ Sâm giống như đọc hiểu suy nghĩ trong đầu của hắn, khóe miệng gợi lên độ cong châm chọc: "Em hẳn là nghĩ tới, nếu Ngô Vĩnh Sâm đến bây giờ còn sống, vậy thuyết minh Lương Dân Lực làm tốt bước chuẩn bị tiếp theo, nhưng máu hắn đã là đặc thù, vô luận hắn như thế nào làm đều không tránh được người khác mơ ước, dưới tình huống như vậy, hắn muốn về sau sống sung sướng, sống nhất lao vĩnh dật, sống vĩnh viễn không cần lo lắng người khác vì máu mình mà làm hại chính mình, như vậy cũng chỉ có một biện pháp."

Ôn Duyên ngơ ngác mà nhìn Tạ Sâm, cơ hồ là theo bản năng mà mở miệng nói: "Họa thủy đông dẫn." (*)

(*) Họa thủy đông dẫn: giá họa cho người khác, để người khác gánh tội thay

Tạ Sâm nhìn Ôn Duyên, không nói gì.

Ôn Duyên cơ hồ cảm thấy đầu mình tại đây trong chốc lát đều sắp chuyển, Tạ Sâm thấy thế khe khẽ thở dài, hai người thân ở trong bóng tối, Tạ Sâm liền dùng tư thế che tay Ôn Duyên, đi lên trước đem người ủng ở trong lòng ngực mình, hắn nhẹ nhàng cọ cọ sườn mặt Ôn Duyên, thở dài nói: ""Những việc này em đều không cần nhọc lòng, anh biết em chỉ là muốn báo thù cho Lương Hân, nhưng anh không hy vọng trên tay em dính huyết tinh. Này cùng giết tang thi không giống nhau, em không phải loại tính cách sau khi giết người vẫn có thể kê cao gối ngủ như cũ. Anh cơ hồ có thể dự kiến, nếu em thật sự giết người, cho dù là vì báo thù cho Lương Hân, tâm cảnh em chỉ sợ không có cách nào an bình. Anh tuyệt đối không muốn nhìn thấy em như vậy."

Nói tới đây Tạ Sâm dừng một chút, bởi vì Ôn Duyên bị hắn ôm vào trong ngực cho nên không thấy được tình huống đối diện, Tạ Sâm híp mắt nhìn đối diện lén lút vài bóng người, khóe miệng gợi lên một tia quỷ quyệt ý cười, thanh âm lại vẫn là đối với Ôn Duyên tràn ngập cảm tình chân thành tha thiết: "Mượn tay những người này để bọn họ tàn sát nhau là được, này đối với bọn họ mà nói chính là kết quả tốt nhất, em cũng có thể không có bất luận gánh nặng gì, chúng ta từ đầu tới đuôi đều không có chính diện tham dự, hiện tại bàng quan nhìn bọn họ gieo gió gặt bão, cớ sao không làm đâu?"

Ôn Duyên buồn ở trong lòng ngực Tạ Sâm không nói lời nào, hắn biết Tạ Sâm nói có đạo lý, hắn cũng biết Tạ Sâm là không muốn hắn liên lụy quá nhiều với việc này, hắn càng biết Tạ Sâm xử lý chuyện này, ít nhất đến bây giờ mới thôi, đều là biện pháp giải quyết tốt nhất. Bọn họ cơ hồ lập tức liền có thể được kết quả xử lý tốt nhất, hơn nữa đích xác không có chính diện tham dự trong đó, chỉ là bàng quan liền có thể nhìn những người đó đi theo hướng hủy diệt, thủ này đó không thể nói không cao minh. Nhưng hắn trong lòng chính là cảm thấy không thoải mái, không thể nói tới vì cái gì, chẳng lẽ là do chấp niệm của hắn quá sâu?

"Được rồi, đừng rầu rĩ không vui, về nhà đi, ngày mai anh dẫn em đi xem kết quả bọn họ, cam đoan làm em vừa lòng."

Ôn Duyên nghe thấy Tạ Sâm nói như thế, lập tức từ trong lòng ngực đối phương tránh thoát ra tới, hắn ngơ ngác mà nhìn Tạ Sâm một giây, lập tức phản ứng lạiquay đầu nhìn về phía đối diện, chỉ thấy cửa phòng thí nghiệm chậm rãi đóng. Ôn Duyên chỉ mơ hồ thấy được bóng dáng một người, rồi sau đó ba người thủ vệ ở cửa kia lại đứng ở cương vị vừa rồi, chỉ vài giây công phu, cửa phòng thí nghiệm liền bình tĩnh phẳng phất như chưa có gì xảy ra.

Sáng sớm hôm sau, không đợi Ôn Duyên cùng Tạ Sâm đi ra cửa phòng thí nghiệm, Ôn Thiếu Hàng liền phi thường đột ngột mà tới chỗ ở hai người, mới vừa vào cửa sô pha còn chưa ngồi nóng, lập tức đi thẳng vào vấn đề nói: "Ngày hôm qua phòng thí nghiệm có chút sự tình, có người phá hủy một thực nghiệm thể quan trọng của Ngô Vĩnh Sâm, theo ghi hình đều hướng về phía trợ thủ của hắn. Kỳ quặc chính là, Ngô Vĩnh Sâm cư nhiên không có truy cứu trách nhiệm trợ thủ hắn. Bởi vì ngày hôm qua nửa đêm Ngô Vĩnh Sâm liền dẫn người đi nhà trợ thủ hắn bắt người, lại phát hiện trợ thủ hắn bị người đánh cả người toàn vết thương, bị trói ở trong phòng vệ sinh bó kín mít, bất tỉnh nhân sự. Căn cứ dấu vết trói, sau đầu đánh cho bị thương, cùng với dấu vết đánh nhau trong phòng xem tới, này đó ít nhất là sự tình phát sinh sáng ngày hôm qua, cho nên Ngô Vĩnh Sâm không thể trách tội trợ thủ hắn, bởi vì trợ thủ hắn đến bây giờ còn hôn mê bất tỉnh. Chỉ là bởi vì chuyện này, thái độ Ngô Vĩnh Sâm trở nên phi thường kiên quyết, hắn hạ lệnh bất luận kẻ nào đều không cho phép bước vào phòng thí nghiệm của hắn, nhân thủ em an bài lúc trước cũng bị hắn điều đến nơi khác, trong lúc nhất thời cũng vô pháp điều tra rõ hắn rốt cuộc đang làm cái gì. Chỉ là, trước sáng ngày hôm qua hết thảy đều bình thường, cho nên, đêm qua, rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì?"

Nói cuối cùng Ôn Thiếu Hàng là nhìn thẳng Ôn Duyên, Ôn Duyên quá hiểu biết em trai này của hắn, hành động đối phương mới sáng sớm liền chạy đến đây, thật sự là có đủ đột ngột, đặc biệt là ngữ khí đối phương, cơ hồ mang theo chút cảm xúc chất vấn. Ôn Duyên biết, Ôn Thiếu Hàng ít có thời điểm cảm xúc không chịu khống chế như vậy, này hết thảy chỉ có thể thuyết minh Ôn Thiếu Hàng là thật sự sinh khí, sinh khí hắn không đem những hành động này trước tiên nói cho đối phương.

Liền ở thời điểm Ôn Duyên há mồm muốn giải thíchTạ Sâm đột nhiên nhướng mày cười nói: "Ôn Thiếu Hàng, cậu làm gì vậy, lần đầu tiên đi vào nhà của chúng ta làm khách, chính là vì tới cùng anh trai cậu hưng sư vấn tội?"

Tạ Sâm đơn giản nói mấy câu làm Ôn Thiếu Hàng sắc mặt trở nên càng thêm khó coi! Hắn là lần đầu tiên lại đây, đó là bởi vì hắn căn bản không muốn nhìn đến hoàn cảnh cư trú chỉ có Tạ Sâm cùng Ôn Duyên! Hắn không muốn nhìn thấy Ôn Duyên cùng Tạ Sâm có bất luận quan hệ thân mật gì! Bởi vậy hắn tuyệt đối không thể chịu đựng được một căn phòng nơi nơi đều là dấu vết sinh hoạt của hai người! Tỷ như hiện tại trên bàn trà tuy rằng đặt một khay ly nước, nhưng trong đó có hai ly, vừa thấy liền biết là một đôi hai người này thường dùng! Hắn không muốn lại đây có cái gì sai, Tạ Sâm này có tư cách gì chỉ trích chính mình?!

"Cậu nhìn tôi như vậy, thật sự làm tôi khó xử. Rốt cuộc cậu là em trai Ôn Duyên, cho nên tôi hy vọng cậu có thể nhìn thẳng vào quan hệ của tôi cùng anh trai cậu. Tuy rằng cậu không muốn nhìn, kỳ thật với tôi mà nói cũng không có gì quan trọng. Bất quá tôi không để bụng, không đại biểu Ôn Duyên cũng không để bụng, rốt cuộc là em trai hắn, cho nên tôi hy vọng có thể nhìn thấy ánh mắt chúc phúc của cậu. Điểm này, tôi tin tưởng Ôn Duyên, cũng cùng chung ý tưởng."

Thời điểm nói câu cuối cùng, Tạ Sâm là nghiêng đầu cười nhìn Ôn Duyên. Ôn Duyên không biết vì cái gì bị Tạ Sâm nhìn trong lòng mao mao, lập tức không chút nghĩ ngợi liền gật gật đầu nói: "Ân, đúng, là cùng ý tưởng……"

Nguyên bản Tạ Sâm nói làm Ôn Thiếu Hàng khó có thể ức chế mà dâng lên một cổ cơn tức, hắn thật sự không muốn ở trong phòng này cùng đối phương nói chuyện, vừa định muốn đứng dậy liền đi, nhưng ngay sau đó Ôn Duyên nói lại làm hắn ngồi tại chỗ, hắn ngơ ngẩn mà nhìn Ôn Duyên, trong lúc nhất thời đôi mắt cũng chưa chớp một cái.

Ôn Duyên nhìn Ôn Thiếu Hàng sắc mặt trắng bệch, trong nháy mắt trong lòng có chút do dự, nhưng Tạ Sâm đâu chịu cho hắn cơ hội do dự? Lập tức một phen ôm lấy vai hắn liền đem người nửa ôm ở trong ngực, đây là tư thế phi thường thân mật, Tạ Sâm hơi hơi híp mắt nhìn Ôn Thiếu Hàng, trên mặt mang cười ánh mắt lại dị thường lạnh băng, "Tuy rằng cậu là em trai hắn, nhưng tôi vẫn muốn cảm ơn trợ giúp của cậu lúc trước. Cậu vẫn luôn ở phòng thí nghiệm thật sự mệt nhọc, tôi sẽ bảo Lương Gia Minh cho cậu một kỳ nghỉ dài hạn, cha mẹ cậu cũng thực hy vọng cậu có thể trở về nghỉ ngơi. Mặt khác, tuy rằng Ôn Duyên hiện tại dọn ra tới cùng ở với tôi, nhưng rốt cuộc cũng là cha mẹ cậu chiếu cố hắn mấy năm, ngày khác, tôi nhất định sẽ tới cửa cảm tạ."

Tạ Sâm là mặt mang mỉm cười nói những lời này, nhưng Ôn Thiếu Hàng lại cảm thấy, ánh mắt đối phương làm hắn có loại ảo giác bị rắn độc theo dõi. Ở tổ chức lâu như vậy, hắn đương nhiên nghe nói qua Tạ Sâm nhân vật này, tuy rằng đồn đãi không nhiều lắm, nhưng tất cả mọi người biết Tạ Sâm không dễ chọc. Nhưng hắn vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, có một ngày Tạ Sâm cư nhiên sẽ biến thành trở ngại lớn nhất giữa mình cùng Ôn Duyên! Này hết thảy giống như là một giấc mộng! Là một hồi ác mộng không xong!

Tạ Sâm thấy Ôn Duyên còn muốn nói gì nữa, chủ động cười đứng dậy gánh vác nhiệm vụ đưa Ôn Thiếu Hàng ra cửa, Ôn Thiếu Hàng cả người trầm mặc, hiện tại hắn dư vị lại lời nói cuối cùng của Tạ Sâm, đối phương rõ ràng là nhắc nhở hắn, nhắc nhở chân tướng cha mẹ hắn năm đó thu dưỡng Ôn Duyên, câu "tới cửa cảm tạ" kia, trong đó cất dấu uy hiếp như thế nào, càng là không cần nói cũng biết.

"Tôi nếu là cậu, liền lập tức buông tay. Kéo càng lâu, liền càng khó hạ được đài, cũng liền càng thê thảm. Nếu cha mẹ cậu biết cậu thân là em trai cư nhiên đối với anh mình có tâm mơ ước, đó là hình ảnh xuất sắc như thế nào, tôi thật sự rất khó không chờ mong."

Lời nói cơ hồ có thể coi như là ác độc của Tạ Sâm làm Ôn Thiếu Hàng quay đầu đột nhiên nhìn về phía hắn, mà trên mặt đối phương trước sau là tươi cười không thâm không cạn, lời nói là dán bên tai hắn nói, Ôn Duyên ngồi ở bên trong nhất định nghe không thấy, nếu lúc này hắn lớn tiếng đối với Tạ Sâm nói cái gì, có lẽ sẽ rơi vào kế đối phương, hắn muốn bình tĩnh, có lẽ sau khi về nhà lại nghĩ biện pháp khác cùng cha mẹ thẳng thắn, cũng còn sẽ có một tia hy vọng……

"Nga, đúng rồi, tôi nghe nói mẹ cậu dường như sau khi sinh cậu xong, trái tim vẫn luôn không tốt lắm? Phía trước chúng ta cũng từng gặp qua một lần, nàng hẳn là thực chán ghét Ôn Duyên đi? Nếu nàng sau khi nghe nói cậu thích Ôn Duyên, có thể hay không giận đến phát bệnh thì tôi không biết, nhưng tôi lại là dám khẳng định nàng nhất định sẽ đem toàn bộ sai lầm đẩy lên trên đầu Ôn Duyên. Nàng chỉ biết cho rằng là Ôn Duyên câu dẫn cậu, nhất định sẽ không cảm thấy là cậu chủ động trêu chọc Ôn Duyên. Dưới tình huống như thế, một người mẹ mất đi lý trí sẽ làm ra sự tình gì, tôi thật sự vô pháp đoán trước. Nhưng mà Ôn Thiếu Hàng, như đã nói lúc trước, bất luận cậu có tính toán gì, bất luận cậu muốn cùng người nào thẳng thắn, chỉ cần có bất luận kẻ nào, là bất luận kẻ nào, bất luận ai xúc phạm tới Ôn Duyên một phân một hào……"

Thời điểm nói đến đây Tạ Sâm dừng một chút, hắn mỉm cười nắm tay nắm cửa, dùng một loại ngữ khí cơ

hồ phi thường lễ phép nói: “Đến lúc đó, hy vọng cậu không trách tôi xuống tay không lưu tình. Đi thong thả, tôi không tiễn.”

106. Chương 106

Sau khi cửa đóng lại, Tạ Sâm xoay người hướng trong phòng đi, lại thấy Ôn Duyên lấy một loại ánh mắt khó có thể hình dung đang nhìn chính mình. Tạ Sâm hơi hơi nhướng mày, hắn cảm thấy thái độ mình đối đãi Ôn Thiếu Hàng những ngày trước, đã coi như là thập phần khoan dung, liền tính Ôn Duyên nghe được đối thoại vừa rồi của hai người hắn, hắn cũng vẫn như cũ cảm thấy lời nói vừa rồi của mình đã là khẩu hạ lưu tình. Nếu hiện tại Ôn Duyên nói ra một câu thay Ôn Thiếu Hàng giải vây, hắn thật sự không dám cam đoan kế tiếp có thể hay không làm ra hành động gì làm mọi người cảm thấy kinh ngạc.

Mấy ngày trước nhẫn nại Ôn Thiếu Hàng ở bên người Ôn Duyên chuyển động cũng đã là cực hạn lớn nhất của hắn, hiện tại chuyện đối phương có thể giúp đỡ cũng giúp xong rồi, thậm chí liền tính lại có phương diện nghiên cứu khoa học, hắn cũng có người khác để dùng. Ôn Thiếu Hàng, thật sự không có tất yếu lại xuất hiện trước mặt Ôn Duyên nữa.

Cùng ánh mắt thâm thúy đen nhánh của Tạ Sâm nhìn nhau sau một lúc lâu, môi Ôn Duyên giật giật, nguyên bản lời muốn nói ra ở đầu lưỡi vòng vài vòng, cuối cùng vẫn là biến thành: “Thu thập một chút đi phòng thí nghiệm đi, ngày hôm qua Hình Tam mạo hiểm như vậy, sau khi trở về hảo hảo khao hắn một bữa.”

Tạ Sâm thấy Ôn Duyên trên mặt thật sự không có biểu tình không được tự nhiên, lúc này mới chậm rãi gật gật đầu, thấy Tạ Sâm quay đầu đi thay quần áo, Ôn Duyên lúc này mới phun ra một hơi. Kỳ thật hắn như thế nào không biết cảm xúc Tạ Sâm đâu, chỉ là Ôn Thiếu Hàng dù sao cũng là em trai hắn, hắn tóm lại sẽ mềm lòng vài phần, có điều loại mềm lòng này của hắn từ rất sớm lúc trước đã ẩn nấp thật sâu rồi, hắn so với ai khác đều biết loại đạo lý đương đoạn bất đoạn tất chịu (*) này, nếu chú định là công dã tràng, kia chi bằng hắn đem cái thân phận ‘ác nhân’ này chứng thực ngồi cho ổn.

(*) Về câu này mình nghĩ dịch ra là “giờ không buông không bỏ chắc chắn phải chịu khổ”

Sau khi hai người ra cửa Tạ Sâm dẫn đường, Ôn Duyên cùng Tạ Sâm hai người không có bất luận cải trang giả dạng gì, cứ như vậy trắng trợn táo bạo đứng ở cửa phòng thì nghiệm yêu cầu đi vào, thủ vệ nhớ tới phân phó vừa rồi của Ngô Vĩnh Sâm, lập tức cũng không dám trì hoãn bồi hai người một đường đi đến cửa phòng thí nghiệm, sau khi trợ thủ của Ngô Vĩnh Sâm ra tới nghênh đón hai người, thủ vệ lúc này mới trở về, tuy rằng hắn không nghĩ ra vì cái gì Ngô Vĩnh Sâm hôm qua mới nói không cho bất luận kẻ nào đi vào, mà hôm nay liền lại làm, nhưng ai bảo đến Lương Gia Minh đều nói phòng thí nghiệm tạm thời nghe Ngô Vĩnh Sâm sai khiến đâu, bọn họ cũng chỉ có thể vâng theo.

Trợ thủ thấy bóng dáng thủ vệ đi xa, lúc này mới đem Ôn Duyên hai người vào trong phòng thí nghiệm, hắn lập tức tháo xuống khẩu trang, đối với Tạ Sâm lộ ra tươi cười nói: “Tạ tiên sinh, Ôn tiên sinh, các người rốt cuộc tới.”

Tuy rằng diện mạo không có thay đổi nhưng Ôn Duyên lại cảm thấy người trước mắt, cùng trợ thủ ngày

đó ở khánh công bữa tiệc vội vội vàng vàng tổng nói không nên lời có chỗ nào không giống nhau, nhìn tươi cười hòa ái dễ gần của đối phương kia, trong lúc nhất thời mấy chữ to "giả heo ăn thịt hổ" cứ như vậy chói lọi xuất hiện ở trong đầu Ôn Duyên. Có lẽ là cảm xúc trong mắt hắn nhất thời lộ ra ngoài, kia trợ thủ cười đối với Ôn Duyên vươn tay nói: "Ôn tiên sinh chào cậu, tôi kêu Tần Xương, hôm nay nhìn thấy, thật sự hạnh ngộ."

Ôn Duyên duỗi tay cùng đối phương cầm, khách sáo nói hai câu, rồi sau đó chỉ nghe một đạo thanh âm không kiên nhẫn bên trong phòng thí nghiệm đột ngột nói: "Trước không vội khách sáo, nhanh chóng tiến vào nói muốn đem bọn họ xử trí như thế nào? Tôi chính là cả đêm cũng chưa ngủ, mệt gần chết!"

Nghe thấy thanh âm, trợ thủ cười gượng đem Ôn Duyên hai người vào phòng thí nghiệm, chỉ thấy Ngô Vĩnh Sâm đứng ở trước đài thực nghiệm liên tiếp lôi kéo cổ áo trang phục thí nghiệm, trong ánh mắt nhìn ba người bọn họ lộ ra nồng đậm không vui, mày nhăn gắt gao, động tác rất là không kiên nhẫn.

Ôn Duyên nhìn Ngô Vĩnh Sâm như vậy lập tức có chút ngây dại, sau khi phản ứng lại, hắn thử nói: "Anh là…… Hình Tam?"

Ngô Vĩnh Sâm đối diện mắt trợn trắng, giống như là nhìn thấy tên ngốc mà nhìn Ôn Duyên nói: "Này còn phải đoán? Không phải tôi, các người có thể tiến vào? Lão đông tây kia đã sớm bị tôi chuốc mê, còn có ba tên què bị hủy dung kia…… Nga đúng rồi, Lương Dân Lực về sau chính là nửa phế nhân, tôi ngày hôm qua tiến vào vốn dĩ chỉ định phế một mình hắn, nhưng ba người kia thật sự nhìn khiến cho tôi không vừa mắt, cho nên cũng cùng nhau liệu lý. Còn có, tôi hủy diệt tinh thần nguyên của bọn họ rồi, bọn họ đời này cũng không dùng được dị năng, không chỉ có như thế, tinh thần cũng sẽ so với ngày thường kém rất nhiều, thân thể sẽ càng ngày càng suy nhược, nhưng tôi nhớ cậu bảo không cho bọn họ chết, cho nên cho bọn hắn ăn chút thứ tốt, tôi cam đoan mười năm tám năm bọn họ đều không chết được. Bất quá lưu trữ mạng bọn họ thực sự có quan trọng như vậy? Các người rốt cuộc muốn xử trí bọn họ như thế nào?"

Sau khi Hình Tam nói xong, trong nhà lập tức lâm vào trầm mặc, Ôn Duyên liếc mắt nhìn Tần Xương đứng ở một bên, vị trợ thủ này ở trước mặt Ngô Vĩnh Sâm giả lỗ mãng hấp tấp, duy nhất khả năng chính là vì làm Ngô Vĩnh Sâm giảm bớt bớt phòng bị với hắn đi. Nhưng lỗ mãng hấp tấp kết quả liền nhất định là sẽ bị coi khinh, hơn nữa cái tính cách kia của Ngô Vĩnh Sâm, chỉ sợ hắn cũng không thiếu chịu tội thuộc hạ Ngô Vĩnh Sâm.

"Những người khác trước không đề cập tới, Ngô Vĩnh Sâm cũng coi như là nửa lão sư của cậu, xử trí đối với hắn, cậu có ý kiến gì không?"

Vấn đề này tuy nói không đột ngột, nhưng thật sự là không dễ trả lời. Nếu Tần Xương bảo bọn họ thả Ngô Vĩnh Sâm, đó chính là mười phần bị ngốc, nếu hắn là người ngu dốt như thế, kia đối với đối phương đám người này nói tới thật ra không có giá trị lợi dụng gì. Mà nếu hắn nói muốn đem Ngô Vĩnh Sâm như thế nào như thế nào, nói nhẹ khó tránh khỏi làm người ta nghi ngờ tâm, nói nặng, Ôn Duyên vừa rồi lại nói đối phương là nửa lão sư của hắn, khó tránh khỏi lại sẽ làm người cảm thấy hắn vong ân phụ nghĩa, này cũng thật là như thế nào trả lời đều là sai.

Bất quá câu hỏi của Ôn Duyên cũng không có làm Tần Xương ngoài ý muốn, hắn chỉ là yên lặng mà nở nụ cười, xem ra hành động của mình ở bữa tiệc khánh công lúc trước, thật là khiến cho đối phương chú ý. Bất quá hắn không trách Ôn Duyên đa tâm như vậy, cùng đối phương thay đổi vị trí lập trường, hắn chỉ sợ còn

sẽ nghĩ nhiều hơn.

"Tôi không có ý kiến."

Năm chữ vô cùng đơn giản lại làm Ôn Duyên sửng sốt, hắn nguyên bản nghĩ tới đối phương sẽ thao thao bất tuyệt nói ra một phen lời lẽ uyên bác, rốt cuộc liền tính làm bộ dáng kia cũng là đương nhiên. Kỳ thật xem thái độ Ngô Vĩnh Sâm đối đãi Tần Xương ở bữa tiệc khánh công cùng ngày liền không khó suy đoán, ngày thường Ngô Vĩnh Sâm đối với hắn nhất định là cực kỳ hà khắc, nói nửa lão sư đó là cách nói dễ nghe. Theo hắn biết, Ngô Vĩnh Sâm ngày thường lòng dạ pha cao, đối với ai đều có vài phần "nhìn không vừa mắt" như vậy, càng miễn bàn tính cách trợ thủ này luôn là lỗ mãng hấp tấp. Phỏng chừng trong mắt Ngô Vĩnh Sâm, tồn tại của Tần Xương cùng một lao công nho nhỏ cũng không khác gì nhau.

Nhưng chân tướng chết tương, nói như thế nào ra tới kia vẫn là xem người phải không? Hắn thật sự không nghĩ tới, Tần Xương này lời nói tốt xấu đều không nói, chỉ là lấy lui vì tiến như vậy, vô cùng đơn giản "Tôi không có ý kiến", không chỉ có biểu hiện ra một cổ hương vị tử thanh tuyệt, còn hoàn toàn xông ra thần phục cùng tín nhiệm của đối phương đối với bọn họ…… Thật sự là làm Ôn Duyên không tránh được sửng sốt một chút.

Tạ Sâm bên cạnh lại là cười, hắn vỗ nhẹ chụp vai Ôn Duyên, "Không cần thử, hắn cùng Ngô Vĩnh Sâm có cừu hận không đội trời chung, chỉ là Ngô Vĩnh Sâm chính mình không biết mà thôi. Liền đem Ngô Vĩnh Sâm giao cho hắn xử trí đi, những người khác, em thấy thế nào?"

Ôn Duyên biết Tạ Sâm nói ra liền nhất định là đã quyết định, kỳ thật đối với Ngô Vĩnh Sâm hắn là không có cái nhìn gì. Lương Dân Lực cung cấp máu, Ngô Vĩnh Sâm làm nghiên cứu đó là hết sức bình thường, đứng ở góc độ của Ngô Vĩnh Sâm, hắn cự tuyệt tiến hành nghiên cứu phát minh kia mới là gặp quỷ đâu. Nhưng về mặt lý tính không có ý kiến, nhưng về mặt tình cảm lại khó tránh khỏi làm hắn đối với Ngô Vĩnh Sâm không dậy nổi hảo cảm. Cá tính đối phương cùng phương thức xử sự đều làm hắn cực kỳ phản cảm, loại phản cảm này là không có nguyên nhân minh xác, bất quá nếu Tạ Sâm nói Tần Xương cùng Ngô Vĩnh Sâm có cừu hận không đội trời chung, nghĩ đến kết cục của Ngô Vĩnh Sâm cũng không tốt chỗ nào là được, liền tính lý giải cách làm của đối phương, nhưng máu kia là của Lương Hân, Lương Hân là bạn của hắn, Ngô Vĩnh Sâm, tổng phải trả giá chút đại giới.

"Lương Dân Lực cùng ba người kia……" Ôn Duyên nói đến này dừng một chút, hắn nhìn về phía Hình Tam nói: "Có thể đem bọn họ đánh thức không?"

Hình Tam tiến lên đối với trên người bốn người kia điểm vài cái, thoạt nhìn tựa như điểm huyệt phim cổ đại, bất quá không phải hai ngón tay điểm xuống, mà là một ngón tay cái.

Bốn người nhanh chóng bị hắn điểm thay đổi, chờ sau khi Hình Tam trở lại tại chỗ, ba người kia tựa như không hẹn mà giống như cùng click mở chốt mở đèn, mỗi người đều chậm rãi mở to mắt, sau khi hoãn trong chốc lát ánh đèn phòng thí nghiệm, biểu tình đều là sửng sốt, liền Lương Dân Lực cũng không ngoại lệ.

Ôn Duyên cũng không thèm nhìn tới ba anh em kia, chỉ là thẳng tắp mà nhìn Lương Dân Lực, hắn thấy Lương Dân Lực sau khi đem người trong nhà quét đại khái một lần, liền đem ánh mắt dừng ở trên người "Ngô Vĩnh Sâm".

"Ông bán đứng tôi."

Ôn Duyên không thể không bội phục Lương Dân Lực, đến loại hoàn cảnh này, hắn cư nhiên còn có thể bình tĩnh nói chuyện như vậy.

"Ông không muốn tảng đá kia?" Lương Dân Lực híp mắt nhìn Ngô Vĩnh Sâm đứng ở đối diện, tuy rằng nói không nên lời đối phương nơi nào không giống nhau, nhưng hắn một chốc một lát thật sự không biết loại cảm giác không khỏe này là chuyện như thế nào. Ánh mắt hắn đảo qua mọi người đối diện, đầu nhanh xoay tròn, hắn tuy rằng không biết chính mình vì cái gì sẽ rơi xuống hoàn cảnh này, nhưng hắn biết rõ thân thể của mình đã xảy ra biến hóa!,

Hắn không chỉ có hoàn toàn không cảm giác được thân thể của mình, xác thực nói, hắn toàn thân đều là ở trạng thái vạn phần chết lặng, liền mệnh lệnh thân thể cử động một ngón tay đều không thể giúp hắn hoàn thành! Hơn nữa ngày xưa chỉ cần động một niệm tưởng liền có thể thúc dục dị năng, đến bây giờ cư nhiên như đá chìm đáy biển giống nhau không còn có dựa theo chỉ thị hắn làm ra công kích! Hắn cảm thấy trong thân thể khuyết thiếu thứ gì, mà khi hắn cuống quít cúi đầu nhìn một lần lúc sau, lại không phát hiện chính mình có dấu hiệu thiếu cánh tay thiếu chân, tuy rằng thực may mắn, nhưng loại cảm giác này thật sự phi thường không tốt, không tốt đến độ hắn cơ hồ bất chấp tiết lộ ra sự tồn tại của cục đá! Chỉ cần có thể làm bất luận người nào ở nơi này dao động, hắn sẽ có sinh cơ!

"Ông không cần phí tâm, Lương Dân Lực, ông hao tổn tâm cơ muốn tìm được cục đá, có phải hay không cái này?"

Ôn Duyên đem lòng bàn tay chậm rãi mở ra, một khối hồng bảo thạch lớn bằng trứng bồ câu dưới ánh đèn màu trắng của phòng thí nghiệm hạ hỏa chuyển màu nhạt, chỉ là dấu vết mài mòn thực thiên nhiên, cư nhiên tựa như nhân công mài giũa qua trơn nhẵn lóe sáng, đương thời điểm Lương Dân Lực nhìn thấy tảng đá này, toàn bộ ánh sáng trên mặt hắn đều trở nên không giống nhau! Hắn tham lam mà nhìn cục đá trong tay Ôn Duyên, đôi mắt cơ hồ là nháy mắt không nháy nói: "Cậu ở nơi nào tìm được? Cậu ở nơi nào tìm được nó?!"

Ôn Duyên cầm tảng đá kia từng bước một đi đến đối diện Lương Dân Lực, bởi vì đối phương bị Hình Tam ngăn cách bởi quầy thí nghiệm trong suốt, chỉ có vị trí bả vai trở lên là lộ ra tới, ngăn tủ này người sáng suốt vừa thấy liền biết nhất định là đã từng tiến hành thực nghiệm tàn nhẫn gì, nhưng hiện tại không phải thời điểm đi nghĩ những cái đó. Ôn Duyên nhéo hồng bảo thạch trong tay liền đem nó đưa đến trước mắt Lương Dân Lực, nhìn bộ dáng hưng phấn của đối phương khi nhìn hồng bảo thạch, Ôn Duyên gợi lên khóe miệng chậm rãi nói: "Ngày đó ông đem chỗ ở của Lương Hân cùng Tống Ninh Ninh lật tung lên, cơ hồ đem địa phương có thể cất giữ đá quý này tìm kiếm, đáng tiếc ông vẫn là không có tìm được…… Bất quá tôi phỏng chừng, trước hôm đó ông cũng đã âm thầm điều tra qua phòng ở các nàng đi? Ông lấy cớ đi thăm bệnh Lương Hân, mỗi ngày đều hướng chỗ ở các nàng chạy đến, chính là vì tảng đá này đi?"

Lương Dân Lực thấy Ôn Duyên biểu tình phi thường chắc chắn, hắn lập tức phục hồi tinh thần lại không lên tiếng, bởi vì hắn không biết rốt cuộc Ôn Duyên đối với tảng đá này hiểu biết bao nhiêu, tuy rằng hắn hiện tại ở vào hoàn cảnh tuyệt đối xấu, nhưng hắn cũng không cho rằng chính mình sẽ vẫn luôn ở chỗ này.

"Ông nhất định không nghĩ tới, nha đầu ngốc kia tốn bao nhiêu công phu mới đem nó giấu ở đế giày nàng." Thời điểm nói đến Lương Hân, trong mắt Ôn Duyên hiện lên một tia nhu hòa nhớ lại, tiện đà lại biến thành

nhàn nhạt bi thương cùng phẫn nộ, đương hắn đem ánh mắt một lần nữa dừng ở trên mặt Lương Dân Lực, đã biến thành âm hàn lạnh lẽo làm người không rét mà run, "Lương Dân Lực, ông biết, Chung Cầm vì cái gì muốn xoá sạch đứa bé kia không."

Bất thình lình hỏi chuyện, làm Lương Dân Lực không phục hồi tinh thần lại, Ôn Duyên như thế nào biết chuyện giữa hắn cùng Chung Cầm? Chẳng lẽ lão đại thật sự đã phản bội hắn? Từ từ, câu hỏi này của đối phương, là có ý tứ gì?!

(Jeje: Tuần này mình thi học kỳ nên có lẽ đến tuần sau mới có chương mới nhé ^^)

107. Chương 107

Ôn Duyên vừa lòng mà nhìn biểu tình bình tĩnh trên mặt Lương Dân Lực không còn tồn tại nữa, tiện đà bị một loại thần sắc hoảng loạn nhanh chóng thay thế được, "Cậu nói lời này rốt cuộc là có ý tứ gì?! Chuyện Chung Cầm xoá sạch hài tử cậu làm sao mà biết được! Nàng…… Cậu biết nàng là vì cái gì……?"

Ôn Duyên cười cười, tươi cười này có thứ Lương Dân Lực xem không hiểu, nhưng hắn trực giác, kia nhất định là thứ hắn phi thường không muốn nghe.

"Nguyên bản trước ngày hôm nay, có một số việc tôi thật sự không nghĩ ra, chính là vừa rồi đối với tảng đá này phản ứng, lại làm tôi lập tức tất cả đều suy nghĩ cẩn thận…… Ông đối với tảng đá này trước nay đều không có từ bỏ, hoặc là nói, sự theo đuổi của ông với tảng đá này, hơn xa máu của Lương Hân…… Nếu là như thế này, ông hẳn là từ sớm phát hiện chính mình sẽ không bị virus tang thi cảm nhiễm mới đúng. Lúc xâm nhập khu an toàn sau khi đã hiểu biết, ông mới nhận thấy được máu trên người mình là cỡ nào đáng quý…… Chỉ là cũng không có nghe nói qua có những người khác cũng có được loại máu thần kỳ này, hoài bích có tội, ông đương nhiên sẽ không đem chuyện này tiết lộ cho bất luận kẻ nào biết. Nhưng lúc này, người 'bên kia' bảo ông từ trên người Lương Hân tìm được tảng đá này, cho nên ông ở đoạn thời gian ngày ngày đều lấy cớ thăm bệnh ra vào chỗ ở Lương Hân. Có lẽ là tiếp xúc nhiều, cũng có lẽ là giữa thân nhân có một loại trực giác không thể miêu tả, ông ma xui quỷ khiến liền dùng thủ đoạn nào đó lấy ra một chút máu Lương Hân, kết quả sau khi xét nghiệm làm ông chấn động! Bởi vì ông phát hiện, máu của nàng cư nhiên thật sự giống mình có công năng đặc thù!"

Thời điểm Ôn Duyên nói tới đây ngừng lại một chút, hắn nhìn Lương Dân Lực trừng lớn đôi mắt, tiếp tục lạnh băng mà cong môi nói: "Nguyên bản ông lo lắng bị người khác phát hiện bí mật của mình, nếu có tấm mộc Lương Hân này, kia hết thảy liền đều an toàn rất nhiều. Cái phát hiện này có thể nói giúp ông một đại ân, bởi vì Lương Hân đã chết, mà ngoại giới ngẫu nhiên có mấy người biết đến đều cho rằng ông là ở nhà trốn tránh thay máu Lương Hân, bọn họ chút nào không biết bản thân ông chính là có loại công năng này! Mà ông sở dĩ giết Lương Hân, là bởi vì lo lắng có người khác sau khi rắp tâm khống chế Lương Hân, tiếp theo liền đem đầu mâu chỉ hướng ông! Bởi vì ông nếu có thể thông qua chính mình liên tưởng đến Lương Hân, bọn họ tự nhiên cũng sẽ bởi vì Lương Hân mà nghĩ đến ông! Nàng là thân nhân duy nhất trên đời này của ông!"

Ôn Duyên nói tới nơi này ngữ tốc càng lúc càng nhanh, nguyên bản hồng bảo thạch niết ở đầu ngón tay cũng phút chốc rơi xuống trong lòng bàn tay, hắn đột nhiên nắm chặt bàn tay, từng câu từng chữ cơ hồ

là nghiến răng nghiến lợi nói: "Ông là bởi vì sợ hãi bị nàng liên lụy! Cho nên tiên hạ thủ vi cường mà giết nàng! Nhưng ông sai ở chỗ, phương thức ông giết người không đúng! Vết thương chí mạng của nàng không ở trên người hay bất luận một động mạch chủ nào, mà là bị sống sờ sờ tra tấn đến chết…… Kia miệng vết thương sườn cổ cách động mạch cũng chỉ kém mảy may, đã có thể chỉ mảy may này lại có thể treo nàng một cái mệnh! Còn có miệng vết thương trước ngực sâu đến thấy xương, miệng vết thương kia căn bản không để lại nhiều ít máu, mà mục đích ông lúc ấy làm như vậy, đơn giản chính là muốn chậm rãi tra tấn chết nàng!"

Nói tới đây Ôn Duyên toàn thân cơ hồ đều khó có thể khắc chế mà run rẩy, lúc này biểu hiện phẫn nộ đến mức tận cùng, Tạ Sâm tiến lên muốn đè lại bả vai Ôn Duyên, đầu vai truyền đến cảm giác làm Ôn Duyên chậm rãi bình tĩnh xuống, hắn chậm rãi ngồi dậy lấy một loại góc độ nhìn xuống nhìn chằm chằm Lương Dân Lực: "Ông tra tấn Lương Hân như vậy, đơn giản là bởi vì ông cho rằng nàng là hài tử Chung Cầm sinh ra sau khi phản bội ông. Kỳ thật nguyên bản ông đối với Lương Hân căn bản không có bao nhiêu oán hận, nhưng Lương Hân có lẽ cảm giác được cái gì, ông bực nàng không chịu đem tảng đá này giao cho mình, cho nên ông liền dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy đi đối phó nàng…… Có lẽ là bởi vì nàng lớn lên rất giống Chung Cầm, cho nên ông mới có dục vọng dơ bẩn bất kham như vậy với nàng! Những thủ đoạn đó của ông, quả thực là đem tất cả tức giận đối với cha mẹ nàng đều đổ lên người nàng! Không! Chung Cầm thật là mẹ của nàng không sai, nhưng cha nàng……"

Nhìn Ôn Duyên khóe miệng gợi lên kia một tia quỷ dị góc độ, Lương Dân Lực trong lòng đột nhiên dâng lên vô hạn lạnh lẽo, liền ở thời điểm đáy lòng hắn nói không cần, chỉ nghe Ôn Duyên từng câu từng chữ mang theo âm hàn mà ý cười nhẹ nhàng nói: "Cha ruột của nàng, chính là ông, Lương Dân Lực."

"A a a a a ——!" Tin tức này quá mức khiếp sợ, cho dù là Lương Dân Lực cũng lập tức điên cuồng kêu to lên, nhưng nhìn Ôn Duyên kia mang theo sắc mặt độ cung châm chọc, hắn vô luận như thế nào đều không thể tiếp thu sự thật này, cái gì kêu hắn là cha ruột Lương Hân…… Hắn đã từng nằm mơ đều suy nghĩ nếu lúc trước Chung Cầm không có xoá sạch hài tử của bọn họ, hài tử kia đến bây giờ trưởng thành thành bộ dáng gì, ở trong lòng hắn, Lương Hân vẫn luôn là chứng kiến Chung Cầm phản bội hắn! Đó là tồn tại hắn vô luận như thế nào đều không thể thích! Lương Hân từ nhỏ liền đối với hắn rất có địch ý, từ khi còn nhỏ hắn liền không thích cháu gái không nghe lời này! Nhưng, chính là Ôn Duyên nói…… Ôn Duyên nói nàng là……

"Mày, mày!! Mày cút cho tao!! Mày cút cho tao!!!" Thái dương Lương Dân Lực đột nhiên tuôn ra gân xanh, dưới cơn thịnh nộ hắn nói cái gì đều nói không nên lời, trừ bỏ làm Ôn Duyên cút xa ra, cơ hồ nói không nên lời câu nào khác.

Ôn Duyên khẽ cười một tiếng, thanh âm này nghe vào trong tai Lương Dân Lực giống như ác quỷ trong địa ngục bò ra tới đang cười hắn dương thọ sắp hết, cái loại cảm giác âm hàn mu xương bàn chân này làm hắn không rét mà run, "Ông tự cho rằng chính mình thật yêu Chung Cầm, nhưng ông cư nhiên yêu nàng yêu đến mức nàng mai thai con ông xuất ngoại cũng không biết. Ông cho rằng Chung Cầm vì cái gì xoá sạch đứa bé kia? Nàng cùng Lương Dân Lâm cả đời đều không có hài tử, duy nhất một Lương Hân đã là con của ông! Ông cho rằng nàng vì cái gì còn muốn sẽ giúp ông sinh hạ thêm một hài tử nữa?! Ông dựa vào cái gì còn muốn nàng lại vì ông sinh hạ một đứa?! Ông thật sự cho rằng Lương Dân Lâm cái gì cũng không biết?! Trước khi kết hôn vợ mình đã có con, hắn sao có thể không biết! Ông hẳn là cảm thấy may mắn, may mắn chính mình có một em trai thiện lương! Thời điểm Chung Cầm ở nước ngoài bơ vơ không nơi nương tựa, là hắn xuất hiện ở bên người Chung Cầm chiếu cố nàng! Ông không từ bỏ được việc phát triển trong nước, càng thêm không cam nguyện vì Chung Cầm ở quốc nội một người thủ thân như ngọc. Ông bên này có như hoa mỹ quyến bồi ông hàng đêm sênh ca, bên kia lại còn trông cậy vào Chung Cầm sau khi về nước vẫn như cũ chỉ nhớ ông! Lương Dân Lực, ông ích kỷ vô tình vô nghĩa như vậy lại không

bằng cầm thú! Chính mình giết chết con gái ruột của mình, còn làm sự tình heo chó không bằng…… Tư vị này, cảm giác như thế nào?"

Lương Dân Lực giống như nhìn thấy quái vật đáng sợ gì mà nhìn Ôn Duyên, ánh mắt kia có hoảng loạn cùng sợ hãi người khác chưa bao giờ gặp qua, ba anh em bên cạnh lúc này đều đã sợ ngây người, Ôn Duyên ở góc độ mọi người nhìn không tới chậm rãi gợi lên khóe miệng, qua không đến ba giây đồng hồ, lão Tứ lại đột nhiên đường tắt vắng vẻ: "A!! Trách không được khi đó, trách không được…… Trách không được Chung Cầm trộm đi tìm tôi, nói nếu…… Nếu về sau……" Thời điểm nói tới đây hốc mắt hắn cư nhiên đỏ! Cùng tác phong ngày thường của hắn rất không hợp, nghĩ đến là xúc động chỗ mềm mại nơi đáy lòng, "Trách không được, trách không được nàng nói nếu có cái gì ngoài ý muốn…… Bảo tôi…… Bảo tôi dặn dò Lương ca đối đãi tốt với Lương Hân…… Nguyên lai nàng khi đó cái gì đều cảm giác được…… Lương ca! Nàng biết a! Nàng biết biết bố trí của chúng ta ngày đó! Nàng cái gì cũng đều biết!!!"

Nếu nói những lời lúc trước của Ôn Duyên tạm thời làm Lương Dân Lực còn không đến mức hoàn toàn hỏng mất, như vậy lời nói của lão Tứ lúc này hồng mắt kích động, biến thành cọng rơm cuối cùng đè lên suy sụp Lương Dân Lực. Hàm dưới của hắn run rẩy mà hồi tưởng ân oán gút mắt giữa mình cùng Chung Cầm, lại nghĩ vừa rồi Ôn Duyên nói Lương Hân là con gái hắn những lời nói đó, nghĩ đến gương mặt kia của Lương Hân quá giống Chung Cầm, nghĩ năm đó Chung Cầm nản lòng thoái chí ở sân bay bóng dáng đi xa về phía trước, lại nghĩ đến lúc ấy phát hiện thi thể Chung Cầm cùng Lương Dân Lâm ở trên xe, gương mặt kia của Chung Cầm phảng phất như là đang ngủ say. Lương Dân Lực chỉ cảm thấy đau lòng chua xót chưa bao giờ từng có, cảm xúc mãnh liệt trong lòng trong lúc nhất thời cơ hồ sắp từ ngực tràn ra tới!! *(Jeje: Và nếu ổng là nam chính thì giờ đây chúng ta sẽ có trọng sinh sủng văn, tra biết trung khuyển =]]])*

"A!! A ——!! A ————!!!!" Hắn giống như điên rồi gầm nhẹ, thanh âm nghẹn ngào biểu tình dữ tợn, cho dù lại là người lãnh khốc vô tình, chỉ sợ đều không thể tiếp thu sự thật tàn nhẫn như vậy, nhưng Ôn Duyên càng muốn làm hắn tiếp thu. Hắn không chỉ có muốn cho Lương Dân Lực tiếp thu, hắn còn muốn cho ký ức của Lương Dân Lực khắc sâu, khắc sâu đến liền tính hắn muốn quên cũng không thể quên được!

Hắn nghiêng đầu nhìn về phía Hình Tam, "Có hay không thuốc gì, sau khi ăn xong có thể làm hắn từ xương cốt cảm thấy đau đớn, không ngừng nghỉ, thời khắc khắc đều là cái loại cảm giác này…… Nếu không có, anh có thể hay không phối ra tới?"

Hình Tam thấy Ôn Duyên mắt mang hàn quang, lập tức rất có hứng thú mà chọn mày, "Tôi ngay từ đầu còn muốn trực tiếp giết bọn họ xong việc, hiện tại xem ra, còn may tôi không ra tay tàn nhẫn, cậu quả thật không làm tôi thất vọng. Nếu là ý kiến hay, tôi đương nhiên muốn phối hợp." Hình Tam nói xong lời nói đem ánh mắt dừng ở trên người ba anh em cùng Lương Dân Lực, vừa rồi hắn là dùng phương pháp đặc thù làm cho bọn họ toàn thân mất đi tri giác, chỉ thấy Hình Tam đi lên trước hung hăng nhấn một vị trí trên đỉnh đầu bốn người, ngay sau đó tru lên phá tan chân trời lập tức tràn ngập phòng thực nghiệm, lúc trước Hình Tam đem cơ quan quan trọng nhất đối với nam nhân của bốn người họ phế đi, hiện tại lúc này không hề chết lặng, tư vị đau triệt nội tâm kia, tự nhiên có thể làm cho bọn họ quỷ khóc sói gào.

"Này liền xem như chút lợi tức, tôi đi ra ngoài trong chốc lát, đi một chút sẽ trở lại."

Nhìn bóng dáng mặt ngoài là Ngô Vĩnh Sâm, trên thực tế là Hình Tam rời đi phòng thí nghiệm, Ôn Duyên quay đầu lại khóe miệng mang theo mỉm cười giống như ma quỷ, ba anh em toàn bộ sắc mặt trắng bệch mồ hôi lạnh lâm vào thống khổ hoặc kêu rên hoặc kêu to, nhưng Lương Dân Lực cũng không biết là vừa rồi trong đả kích còn chưa lấy lại tinh thần, cũng không biết là bởi vì trời sinh liền so với người khác có thể

nhẫn. Lập tức chỉ là sắc mặt môi sắc trắng bệch, một đầu mồ hôi lạnh, trừ bỏ này đó ra, cư nhiên chính là không phát ra một chút thanh âm, thật thật cũng coi như là một hán tử.

Nhưng Ôn Duyên hoàn toàn không cảm thấy mềm lòng, lúc trước Lương Hân ở trên tay bọn họ chịu đủ tàn phá, thậm chí là chịu đựng thống khổ cùng tra tấn nữ hài bình thường không thể chịu, hạ thân của nàng thậm chí đều rách……

Ôn Duyên ngực cứng lại, hắn chính là chống tươi cười đi tới trước mặt Lương Dân Lực, rồi sau đó chậm rãi ngồi xổm cùng đối phương nhìn thẳng. Hắn mở ra bàn tay, khối hồng bảo thạch kia vẫn luôn bị hắn nắm ở lòng bàn tay dưới ánh đèn rực rỡ lấp lánh, cơ hồ hoàn toàn không cần có điểm xuyến gì khác, lập tức liền có thể dễ như trở bàn tay hấp dẫn chú ý của mọi người.

"Lương Dân Lực, ông xem, chính là tảng đá này. Chính là nó, thúc dục ông đi làm hại Lương Hân thảm như vậy…… Ngay cả tôi cũng không thể không thừa nhận, nó thật sự đẹp."

Ôn Duyên một chút càng ngày càng tới gần Lương Dân Lực, liền ở thời điểm mũi hai người cơ hô sắp dán lên, hắn đem ác ý tràn đầy đáy mắt không chút nào che dấu toàn bộ lỏa lồ ra tới, "Từ thời điểm lần đầu tiên gặp mặt tôi liền cảm thấy ông làm người ghê tởm, cảm giác của tôi quả nhiên thực chuẩn, ông đâu chỉ là khiến người cảm thấy ghê tởm, ông quả thực là đến súc sinh hạ đẳng nhất đều không bằng! Bất quá ông không cần lo lắng, tôi một lát liền bảo người đưa ông rời đi nơi này, rốt cuộc người 'bên kia' đang chờ tin tức tốt, chờ đợi ông đem tin tức tốt về cục đá."

Ôn Duyên vừa nói vừa đem bàn tay đựng hồng bảo thạch nâng đến bên mặt hai người, hắn bỗng chốc nắm chặt bàn tay, ngay sau đó một phen bóp chặt hàm dưới Lương Dân Lực, ở thời điểm đối phương muốn tránh thoát dùng sức đem hàm dưới của đối phương trật khớp, bột phấn màu đỏ thẫm theo khe hở giữa ngón tay út cùng bàn tay Ôn Duyên từng chút rơi xuống đến trong miệng Lương Dân Lực, hắn muốn đem thứ này nhổ ra, nhưng Ôn Duyên chính là không cho hắn phun, không chỉ có như thế, Ôn Duyên còn từ đài thực nghiệm bên cạnh cầm lấy một chậu thoạt nhìn chính là nước thải bẩn của thực nghiệm, theo miệng Lương Dân Lực rót xuống, Lương Dân Lực ghê tởm đồng thời lại cũng nhịn không được theo bản năng nuốt, Ôn Duyên thấy thế lúc này mới buông tay ra. Nhưng bởi vì cằm trật khớp, Lương Dân Lực cơ hồ vô pháp phát ra tiếng.

"Vì thứ này các người hại bao nhiêu mạng người, Lương Dân Lực, hiện tại nó ở trong địa phương an toàn như bụng ông, ông nói người 'bên kia' sau khi biết, có thể hay không mừng rỡ như điên đây? Ai nha! Tôi như thế nào đã quên! Tôi sợ ông nuốt cả khối vào không dễ tiêu hóa, chỉ nghĩ giúp ông trước tiên tiêu hóa…… Chính là cứ như vậy, bọn họ muốn đem cục đá này lấy ra tới, chẳng phải là chỉ có thể mổ bụng từ nội tạng của ông sưu tập những bột phấn đó sao…… Ai, này thật đúng là tạo nghiệt, bất quá vì yên ổn khu an toàn chúng ta, cũng chỉ có thể vứt bỏ ông để hoàn thành cho mọi người…… Nếu ông đều đã trả giá nhiều như vậy, tôi lại mượn ông một chút máu, nói vậy ông cũng sẽ không để ý, có phải hay không?"

Ôn Duyên nói xong nhìn chằm chằm Lương Dân Lực cười vài giây, sau khi nhìn thấy Lương Dân Lực kia vừa kinh vừa giận lại bi lại hận các loại nỗi lòng rối rắm phức tạp, hắn không kiên nhẫn mà nghiêng quá mức nhìn Tần Xương.

Tần Xương bị ánh mắt lạnh lùng kia của Ôn Duyên nhìn da đầu tê rần, hắn thật sự không nghĩ tới Ôn Duyên thoạt nhìn ôn ôn nhuận nhuận còn có một mặt đáng sợ như vậy, nhưng lập tức cũng minh bạch Ôn

Duyên là có ý tứ gì, cũng càng biết ánh mắt này của đối phương đại biểu cho cái gì, bởi vậy Tần Xương tay chân lanh lẹ ấn mấy cái nút, chỉ thấy buồng nguyên bản còn có thể nửa ngồi xổm, đột nhiên vụt ra tới mấy cái vòng kim loại, vòng này đó đem bốn người Lương Dân Lực trói chặt chẽ cố định, lấy một tư thế không tự nhiên nửa ngồi xổm không ngồi xổm ở bên trong, mà cánh tay phải Lương Dân Lực chậm rãi nâng lên, Tần Xương một đầu mồ hôi từ bên cạnh lấy ra thiết bị, sau khi đi đến trước mặt Lương Dân Lực, vẫn cứ có chút lo sợ mà nghiêng đi thân đối với Ôn Duyên nói: "Lấy…… Lấy bao nhiêu máu?"

Ôn Duyên như cũ dày đặc mà nhìn chằm chằm Lương Dân Lực, qua vài giây, liền ở thời điểm Tần Xương muốn căng da đầu hỏi lại một lần nữa, hắn lúc này mới nhàn nhạt mà liếc Tần Xương một cái. Đôi môi lúc đóng lúc mở, thanh âm này thật nhẹ, nhưng lại làm tất cả mọi người kể cả Tạ Sâm cảm thấy trong lòng ức chế không được phát lạnh, "Toàn bộ."

108. Chương 108

Nhìn Ôn Duyên ngồi ở trên sô pha nhắm mắt không nói, Tạ Sâm khẽ nhíu mày mà đi qua đi nói: "Hai ngày này em cũng chưa ngủ ngon, hiện tại sự tình hạ màn, em có thể hảo hảo nghỉ ngơi. Hình Tam mới vừa cho người đưa tới tin tức, thuốc kia đã cho bọn hắn ăn, bọn họ hiện tại phát không ra thanh âm, chỉ biết cảm thấy cả người đau đớn vô cùng rồi lại kêu không được, thật sự so chết còn khó chịu hơn. Anh cũng đã an bài Cát Trung Cát Nghĩa ở phòng thí nghiệm hảo hảo ' chiếu cố ' bọn họ, tuyệt đối sẽ dựa theo ý tứ của em, không làm cho bọn họ chết. Đến nỗi Lương Dân Lực, bên kia không biết cấp Lương Gia Minh tin gì, Lương Gia Minh biết chuyện cục đá kia, trong chốc lát có lẽ sẽ phái người tới tìm chúng ta. Bất quá bất luận như thế nào, anh đáp ứng em, chạng vạng liền sẽ làm Lương Dân Lực biến mất ở khu an toàn, bất luận gặp phải tang thi hay là người sống, kết cục chờ đợi hắn, cũng chỉ có một cái thi cốt vô tồn, không có loại khả năng thứ hai."

Ôn Duyên trầm mặc hồi lâu không nói chuyện, Tạ Sâm nhìn Ôn Duyên lông mi từ yên lặng biến thành hơi hơi rung động, nghĩ nghĩ vẫn là nói: "Ngô Vĩnh Sâm cũng đã giao cho Tần Xương, đối phương lấy cha mẹ Tần Xương làm mồi dẫn dắt rời đi tang thi chạy trốn, Tần Xương không có khả năng tha thứ hắn. Đến nỗi Ngô Mộng…… Hiện tại bên ngoài tuyên bố chính là Ngô Vĩnh Sâm đang bế quan nghiên cứu, hai ngày này thời điểm nàng đi thăm bị ăn canh bế môn (*), có Lương Gia Minh chiếu ứng, nàng không dám mạnh mẽ xông vào, hơn nữa ở bên ngoài Tần Xương là trợ thủ của Ngô Vĩnh Sâm, cho nên hết thảy cũng đều thuận lợi. Bất quá đối với phụ thân mình đang bế quan nghiên cứu, nàng giống như càng quan tâm Ôn Thiếu Hàng nghỉ phép hơn…… Cho nên nếu em cảm thấy mệt mỏi, Ngô Mộng có thể tạm hoãn một chút, hảo hảo nghỉ ngơi một trận, lại cùng nàng tính sổ cũng không muộn."

(*) Ăn canh bế môn: đóng cửa không tiếp khách

Hắn một chút đều không ngại làm Ngô Mộng ở bên người Ôn Thiếu Hàng chuyển động một trận, bất quá hắn cũng biết Ngô Mộng không vào nổi mắt Ôn Thiếu Hàng, bằng không lấy Ngô Mộng ngày xưa theo đuổi không bỏ, đối phương sớm nên động tâm. Chính là, có thể cho Ôn Thiếu Hàng ngột ngạt, hắn cũng vui đến cực điểm. Nói đến cùng hắn chính là nhìn không thuận mắt đứa em trai này của Ôn Duyên, đối với anh trai mình có tâm mơ ước, em trai như vậy, hắn thật sự không thể không uổng chút tâm tư. Nhưng đối phương thân phận đặc thù, thủ đoạn trong dĩ vãng đều không thể dùng, để tránh biến khéo thành vụng, ngược lại làm Ôn Duyên đối với hắn thương tâm nhớ thương.

Ôn Duyên thật giống như không nghe ra ý tại ngôn ngoại trong lời nói của Tạ Sâm, hắn chỉ là chậm rãi mở bừng mắt, trong giọng nói có mệt mỏi nói không rõ cùng thở dài: "Em vốn tưởng rằng sau khi báo thù sẽ vui sướng đầm đìa, nhưng loại cảm giác này cùng em dự đoán kém quá nhiều, em cũng không có cảm giác cao hứng nào. Kỳ thật em biết, Lương Hân đã chết, chẳng sợ em lại như thế nào giúp nàng báo thù, nàng cũng không sống trở lại. Chỉ là em biết rõ đạo lý này, cũng vẫn cứ muốn cho những người hại nàng trả giá đại giới, này làm sao không phải chấp niệm của em, nếu Lương Hân dưới suối vàng biết, nàng có thể hay không……"

Tạ Sâm giơ tay che lại miệng Ôn Duyên, qua một hồi lâu mới chậm rãi mở miệng nói: "Nàng đương nhiên sẽ không trách em, Lương Dân Lực lại không phải cha thật của nàng, hơn nữa cha mẹ nàng lại chết dưới tay Lương Dân Lực, huyết hải thâm thù như vậy có thể bồi thường, nàng sao có thể sẽ trách em?"

Ôn Duyên ánh mắt sáng lên, hắn cẩn thận mà nhìn biểu tình của Tạ Sâm, sắc mặt phức tạp nói: "Anh như thế nào biết Lương Dân Lực không phải cha của Lương Hân? Thời điểm em nói ngày đó, em thấy mọi người đều tin…… Đến Lương Dân Lực chính mình đều tin, anh như thế nào……?"

Tạ Sâm cười nhẹ nhàng hôn trán Ôn Duyên một chút, "Những ngày đó em sứt đầu mẻ trán như vậy nghiên cứu chuyện này, nếu thật sự có hoài nghi ở phương diện này, đã sớm nên cùng anh nói rồi. Huống hồ em đã quên, những tư liệu đó đều là anh cho em, Lương Hân sinh ra chứng minh chính là sau khi Chung Cầm kết hôn một năm mới có, mà Chung Cầm là xuất ngoại năm thứ hai mới cùng Lương Dân Lâm kết hôn, nếu Chung Cầm mang thai xuất ngoại, sao có thể mang thai hai năm? Đó là ở nước ngoài, muốn duỗi tay sửa mấy thứ này, lấy năng lực của Chung Cầm cùng Lương Dân Lâm khi đó, chỉ sợ không có dễ dàng như vậy."

Thấy Ôn Duyên trong mắt lộ ra thần sắc hơi hơi không cam lòng, Tạ Sâm nhịn không được cười nói: "Hơn nữa khi đó lão Tứ mở miệng thời cơ thật sự là quá đúng lúc, đúng lúc đến mức anh thậm chí chú ý tới em lộ ra ý cười tiểu nhân đắc chí, thế nào, hiện tại dị năng hệ tinh thần, có phải hay không cũng nắm giữ? Khi đó em thông qua miệng lão Tứ làm Lương Dân Lực càng thêm rất tin chuyện này, vốn dĩ Lương Hân chính là cháu gái hắn, hắn giết người cùng quan hệ huyết thống, liền tính nội tâm lại điên khùng, cũng sẽ có chút ma chướng. Em lấy tư thái như vậy ở trước mặt hắn nói Lương Hân là con gái hắn, lại lấy việc Chung Cầm xóa sạch đứa trẻ kia làm nhiễu lòng hắn, kỳ thật toàn bộ sự tình cũng không có phức tạp cỡ nào, bất quá anh nghĩ, liền tính Lương Dân Lực khi đó phản ứng đúng lúc, em có phải hay không cũng có biện pháp ứng đối làm hắn tin tưởng?"

Ôn Duyên sắc mặt phức tạp mà nhìn nam nhân đối diện, Tạ Sâm thật sự là đem hắn nhìn thấu, người nam nhân này cơ hồ so với hắn còn hiểu biết chính mình hơn. Lập tức nhìn tươi cười chỉ có bao dung kia của đối phương, không biết như thế nào, Ôn Duyên chỉ cảm thấy chính mình trong lòng lập tức liền trở nên mềm mại, nhưng tưởng tượng đến hành động của Lương Dân Lực, hắn liền rất khó ngăn chặn khẩu khí kia trong ngực, "Đúng vậy, nếu Lương Dân Lực đầu óc thanh tỉnh phân biệt ra lỗ hổng trong lời này, em liền sẽ làm ra trò ' xét nghiệm ADN ', dù sao kết quả xét nghiệm ADN Lương Quốc Cung cùng Tống Tuấn Minh nhiều ít muốn bao nhiêu chúng ta đều có, đến lúc đó đem kết quả kia hướng trước mắt Lương Dân Lực, em cũng không tin tinh thần hắn không bị hỏng mất! Em chính là cố ý làm nội tâm hắn chịu đủ tra tấn! Thân thể bị tra tấn tính cái gì? Hắn đối đãi Lương Hân như vậy, Lương Hân chính là cháu gái ruột của hắn!! Đối đãi như vậy cầm thú không bằng, em muốn cho hắn thể xác và tinh thần toàn bộ chịu đủ tàn phá! Đến chết đều phải làm chính hắn phỉ nhổ chính mình! Nếu không phải như vậy, em như thế nào có thể nuốt xuống khẩu khí này!"

Tạ Sâm tiến lên ôm chặt Ôn Duyên, duỗi tay vỗ nhẹ nhẹ phía sau lưng đối phương, "Được rồi, đừng nóng giận, sau hôm nay anh bảo đảm em sẽ không còn được gặp lại Lương Dân Lực người này, bên kia vội vàng

muốn được tảng đá kia như vậy, hiện giờ biết cục đá bị Lương Dân Lực ăn vào bụng rồi, còn không nhất định sẽ dùng thủ đoạn tàn nhẫn gì đối phó hắn. Như vậy cũng tốt, không cần ô uế tay em, hơn nữa……" Nói tới đây Tạ Sâm dừng một chút, hắn nhẹ nhàng mà thở dài, "Anh cảm thấy, mọi người trong khu an toàn này, có lẽ đều hẳn là cảm tạ em."

Ôn Duyên chỉ đương không nghe hiểu Tạ Sâm nói, đúng lúc này, tiếng đập cửa cắt ngang bình tĩnh giữa hai người, Ôn Duyên cùng Tạ Sâm liếc nhau, đều từ trong ánh mắt lẫn nhau thấy được cảm xúc hiểu rõ. Lúc này phần lớn sự tình đã trần ai lạc định, Hình Tam trắng trợn táo bạo như vậy đem Ngô Vĩnh Sâm làm thế thân, không có Lương Gia Minh ngầm đồng ý là tuyệt đối vô pháp thành công, cho nên, cũng là đến lúc Lương Gia Minh ngồi không được.

Cửa sau khi mở, Lương Gia Minh cho tâm phúc canh giữ ở ngoài cửa, chính hắn đi theo Tạ Sâm trầm mặc mà đi tới trong phòng khách, Ôn Duyên liền như vậy thanh thản ngồi ở trên sô pha, đối với Lương Gia Minh đã đến, rất có chút ý vị làm như không thấy.

Lương Gia Minh thấy thế, tuy rằng trong lòng không cao hứng lắm Ôn Duyên không cho hắn mặt mũi như vậy, nhưng hắn cũng nghe nói Ôn Duyên là vì cái gì làm những việc này, nghĩ đến chuyện lúc trước chính mình ngầm đồng ý lợi dụng Lương Hân thực nghiệm, lập tức cũng không kiêng dè mà hơi hơi cúi đầu nói: "Ôn đại ca, lần này Gia Minh tới, là vì thỉnh cầu tha thứ." *(Jeje: Con chính trị gia có khác, đổi mặt đổi giọng nhanh vl =]]])*

Ôn Duyên không nói chuyện, chỉ là ánh mắt nguyên bản dừng ở một bên mặt đất giây lát liền rơi xuống trên mặt Lương Gia Minh. Lương Gia Minh cùng đối phương đối diện một cái chớp mắt, trong lòng không chịu khống chế cả kinh. Hắn trước nay chưa từng thấy khí thế đến như vậy trên người Ôn Duyên, khí thế này rất có chút giống thần vận của Tạ Sâm lúc trước làm hắn nhút nhát. Hắn nhịn không được sườn mắt thấy Tạ Sâm đã ngồi ở bên cạnh Ôn Duyên, nói đến cũng quái, hiện nay Tạ Sâm thoạt nhìn nhưng thật ra cả người đều thực yên lặng, cảm giác trước kia làm nhân tâm nhút nhát đã phai nhạt rất nhiều, nhưng Ôn Duyên lại là hoàn toàn tương phản, đây là chuyện gì xảy ra……

"Người bận rộn trăm công ngàn việc giống Lương tam thiếu đây, chịu dời bước tới nơi này, đã làm phòng nhỏ của chúng ta bồng tất sinh huy, lâu như vậy không thấy, hôm nay chịu vui lòng nhận cho vừa thấy, thật sự là làm tôi thụ sủng nhược kinh…… Đến nỗi cái gì tha thứ không tha thứ…… Tôi nhưng thật ra không biết, tại khu an toàn này, còn có người dám đối với quyết định của Lương tam thiếu ngài làm ra nghi ngờ? Thật sự thần kỳ."

Ôn Duyên không nóng không lạnh một phen châm chọc này làm tươi cười trên mặt Lương Gia Minh có chút cứng đờ, hắn kỳ thật đối với Ôn Duyên cùng Tạ Sâm thật sự không có địch ý gì, nhưng đối phương hai người này thật sự quá không dễ nắm giữ, nhưng vị trí nơi hắn, cũng thật sự không thích hợp đem người không dễ nắm giữ đặt ở bên người thân cận, cho nên hắn cố ý tránh đi nhà hai người này, thậm chí chuyện lương thực đều không thể không trước áp xuống, chính là bởi vì không dám cũng không thể cùng đối phương thân cận.

Nhưng hắn cũng biết, người giống Ôn Duyên cùng Tạ Sâm, đừng nói hắn nắm giữ không được, chỉ sợ bất luận kẻ nào đến đi đều là không có biện pháp nắm giữ, hơn nữa năng lực đối phương lại chỉ có thể giao hảo tuyệt đối không thể trở mặt, hắn đã tận khả năng thuận theo ý tứ hai người này, nhưng hắn rốt cuộc cũng là có chút giận lại có chút chột dạ, rốt cuộc Ôn Duyên châm chọc mỉa mai như vậy, thật sự làm hắn trên mặt không nhịn được, chính là sự kiện lúc trước…… Hắn cũng biết biết Lương Hân cùng Ôn Duyên có một

ít liên hệ thân cận. Nhưng hắn thật là không nghĩ tới, Lương Hân chết, cư nhiên sẽ mang đến phản ứng lớn như vậy cho Ôn Duyên. Không, xác thực nói, hắn là không nghĩ tới Lương Dân Lực sẽ dùng thủ đoạn như vậy giết chết chính cháu gái ruột của mình, đây cũng là ngoài dự đoán của hắn.

Nhưng bất luận nói như thế nào, hắn ngầm đồng ý vẫn là làm tức giận Ôn Duyên, đúng là bởi vì biết điểm này, lại biết kết cục của Lương Dân Lực cùng mấy người anh em kia, cho nên hắn hôm nay mới không thể không tới một chuyến, tuy rằng hắn biết Ôn Duyên hẳn là sẽ không đối phó hắn như vậy, nhưng trừ bỏ xin lỗi, hắn còn có chuyện càng quan trọng hơn……

"Ôn đại ca, tôi biết tôi giải thích như thế nào đều là vô dụng, nhưng tôi nhịn không được muốn nói thật, sự tình ngày đó kia, cũng là ngoài dự kiến của tôi…… Tôi tuyệt đối không có bất luận ý tứ muốn tàn hại Lương tiểu thư. Nói trắng ra, đứng ở vị trí của tôi, bất luận là ai có được thể chất như Lương tiểu thư vậy, tôi đều…… Tôi đều không thể không ngầm đồng ý. Tôi biết nói như vậy có lẽ cậu vẫn như cũ sẽ sinh khí, chính là Ôn đại ca, nếu tôi không làm như vậy, người dụng tâm kín đáo cũng nhất định sẽ làm như vậy. Tôi làm như vậy, có thể bảo toàn những người sống sót khu an toàn chúng ta, cho bọn hắn sinh hoạt cùng bảo đảm càng tốt, mà nếu rơi xuống ở trong tay người khác, này nói không chừng chính là một cái vũ khí sắc bén mọi người cùng cắn xé! Tôi không thể buông tha cơ hội như vậy, tôi cũng không thể mặc kệ vật như vậy dừng ở trong tay người khác, tôi hôm nay một người lại đây, chính là muốn đem lời nói ra. Ôn đại ca, cậu xem, cậu muốn tôi như thế nào mới làm cậu hả giận. Cậu nói, phàm là tôi có thể làm được, tôi có thể đền bù, tôi nhất định không thoái thác, cậu xem được chưa?"

Lời nói này của Lương Gia Minh rất là mộc mạc, nghe tới rồi lại phát ra từ phế phủ, ngay cả Ôn Duyên đều không thể không thừa nhận, ở địa vị cao quả nhiên làm Lương Gia Minh có rất nhiều tiến bộ. Những lời này nếu đặt ở lúc trước, chỉ sợ đối phương rất khó như vậy nhẹ nhàng liền nói ra tới. Vừa rồi chính mình cấp đối phương nan kham như vậy, Lương Gia Minh đều có thể ẩn nhẫn ngược lại hướng chính mình ăn nói khép nép, nhưng Ôn Duyên chính là không sợ Lương Gia Minh hắn thu sau tính sổ, bởi vậy đối phương mềm ngôn mềm giọng như vậy hắn thực vui vẻ liền tiếp nhận rồi, ngữ khí nói ra, ngược lại cũng không hề chứa đầy châm chọc như ngay từ đầu, "Nếu tam thiếu nói muốn đem lời này nói ra, kia chúng ta người sáng mắt không nói tiếng lóng. Tam thiếu thời gian quý giá, tôi cũng không muốn lãng phí, hôm nay ngài lại đây nơi này, trừ bỏ muốn cho tôi nguôi giận, hẳn là còn có sự tình khác đi?" *(Jeje: Vì giữa Ôn Duyên và Lương Gia Minh lúc này đã có xích mích nên mình sẽ để Ôn Duyên gọi là ngài luôn cho xa cách chút)*

Lương Gia Minh thấy Ôn Duyên cũng không có đưa ra điều kiện gì, mà là hỏi trước chính mình hay không có sự tình nào khác, lập tức trong lòng thầm mắng Ôn Duyên giảo hoạt, nhưng trên mặt không hề có lộ ra nửa điểm bất mãn, chỉ là có chút lúng túng nói: "Ôn đại ca, kỳ thật tôi hôm nay vì cái gì lại đây, các người hẳn là biết đến……"

Ôn Duyên không thèm để ý mà vẫy vẫy tay: "Ngài yên tâm, nếu ngài lại đây, liền đại biểu ngài cũng không phải ngốc tử. Bằng không nếu ngài thật tin ' bên kia ' nói, giúp đỡ bọn họ trái lại đối phó tôi cùng Tạ Sâm, vậy ngài cũng thật không cứu nổi nữa."

Lương Gia Minh cười gượng một tiếng, hắn đương nhiên không phải ngốc tử, nhưng cũng không đại biểu hắn không nhúc nhích. Sáng sớm bên kia liền thả tin tức cho hắn, nói tác dụng cùng nơi ở của tảng đá, hơn nữa đối phương chỉ tên nói họ nói cục đá kia ở trong tay Ôn Duyên cùng Tạ Sâm. Hắn đương nhiên nghĩ tới cưỡng bách hai người đem cục đá giao ra đây, rốt cuộc thứ này cũng không phải là lương thực, người đói bụng trước sau có đồ vật khác có thể đỡ đói, nhưng nếu có tảng đá này, chẳng khác nào là bảo đảm an toàn sinh mệnh đại bộ phận người thuộc khu an toàn!

Nhưng hắn lại tưởng tượng, nếu thực sự có một cục đá như vậy, chỉ cần Tạ Sâm cùng Ôn Duyên ở khu an toàn không phải được rồi sao? Kỳ thật cũng là hắn trước sau đánh đáy lòng không cho rằng đối phương sẽ đem cục đá kia giao ra đây, y theo xuất thân cùng năng lực của Tạ Sâm, nếu chính mình cứng rắn bức bách bọn họ, chỉ sợ nháo không thể ăn mệt vẫn là chính hắn. Cho nên hắn trước suy sau nghĩ, vẫn là không có hành động gì, huống chi hắn cũng tin tưởng ' bên kia ' đem chuyện quan trọng như vậy tiết lộ cho chính mình, nhất định không phải thoạt nhìn đơn giản như mặt ngoài vậy, hơn nữa nghe nói Tạ Sâm muốn đem Lương Dân Lực ném ra khỏi khu an toàn, hắn tổng giác hai việc này ẩn ẩn có liên hệ, tư tiền tưởng hậu, hắn vẫn là quyết định đem lời xin lỗi muộn màng tới cho Ôn Duyên, lại thành tâm thực lòng quy phục một lần.

Lần này, hắn thật là không bao giờ muốn cùng Tạ Sâm cùng Ôn Duyên chơi tâm tư, có không ít người đều hoài nghi vì cái gì chung quanh khu an toàn trước sau đều an an tĩnh tĩnh không có tang thi quấy nhiễu, hắn ngay từ đầu cũng chỉ tưởng mùi đặc thù của thuốc phòng thí nghiệm cung cấp nổi lên tác dụng, nhưng hiện tại hắn rốt cuộc đã biết chân tướng, cũng rốt cuộc minh bạch tầm quan trọng của Tạ Sâm cùng Ôn Duyên. Cho nên đừng nói chỉ là lại đây xin lỗi, chẳng sợ hiện tại bảo hắn đem Tạ Sâm cùng Ôn Duyên đi thờ, hắn cũng chỉ sẽ cam tâm tình nguyện tiếp thu, hơn nữa là không chút do dự.

"Tôi biết ngài lo lắng cái gì, thời điểm bên kia cho ngài tin tức, bọn họ còn chưa biết cục đá kia bị tôi ném vào bụng Lương Dân Lực, hai ngày không liên hệ được với Lương Dân Lực, bọn họ là ngồi không yên, cho nên không có biện pháp mới nói cho ngài. Hiện tại bọn họ hẳn là được đến tin tức, cũng nhất định thực hối hận, có lẽ đã hối đến ruột đều xanh cũng không nhất định…… Bất quá nếu ngài tín nhiệm năng lực chúng ta, vậy đem chuyện này giao cho Tạ Sâm cùng tôi xử lý. Ngài cũng phải tin tưởng đầu óc tôi, đồ vật như vậy, tôi đương nhiên sẽ không để nó dừng ở trong tay kẻ xấu, liền tính đối phương không phải kẻ xấu, vì yên ổn khu an toàn, tôi cũng chỉ sẽ khiến nó phát huy tác dụng ở khu an toàn chúng ta, tuyệt đối sẽ không để nó dừng ở trong tay người ngoài, khiến khu an toàn chịu uy hiếp…… Rốt cuộc, tôi cũng ở nơi này."

Lời nói này của Ôn Duyên thực sự làm Lương Gia Minh thở dài nhẹ nhõm một hơi cũng thoáng yên tâm, đối phương tuy rằng không có nói rõ, nhưng hắn nghe được ra tới Ôn Duyên hẳn là không chỉ đơn giản như vậy đem cục đá kia khiến Lương Dân Lực nuốt vào, có lẽ đối phương thật sự có phương pháp đặc biệt gì đó cũng không nhất định, kỳ thật hắn nơi nào có lựa chọn đường sống đâu, lúc này hắn chỉ có thể tin tưởng Ôn Duyên, không biết cũng liền thôi, hiện tại đã biết, hắn không thể cưỡng bách người ta đem cục đá giao ra đây, nhưng hắn càng thêm không muốn nhìn đến cục đá kia bị thế lực bên ngoài khu an toàn lấy đi! Hiện tại có Ôn Duyên bảo đảm, hắn nào có đạo lý không phối hợp? Huống chi câu cuối cùng 'tôi cũng ở nơi này' của Ôn Duyên cũng đầy đủ thuyết minh lập trường đối phương, hắn là đang làm chính mình an tâm, nếu như vậy, kia hắn tự nhiên cũng phải góp một phần lực.

"Tôi đương nhiên tin tưởng Ôn đại ca cùng Tạ đại ca, nếu như vậy, bất luận đến lúc đó các người yêu cầu phối hợp như thế nào, tôi nhất định sẽ khuynh tẫn toàn lực, liền tính là vì khu an toàn, tôi cũng sẽ không làm chuyện này bại lộ, Ôn đại ca yên tâm."

Tạ Sâm nghe được lời này liếc Lương Gia Minh một cái, đối phương cảm giác được ánh mắt Tạ Sâm, lập tức không nhịn xuống liền vừa vặn cùng ánh mắt Tạ Sâm chạm phải, không đợi Lương Gia Minh dời đi, chỉ nghe Tạ Sâm nhàn nhạt nói: "Gần nhất Ôn Duyên đã rất mệt, chuyện hôm nay, không tránh được còn sẽ làm hắn tiếp tục cố sức. Hắn gần nhất vẫn luôn ngủ không tốt, tôi nghe nói thủ hạ của anh là dị năng giả, có ba người kết phường thu toàn bộ dược liệu căn cứ, không biết bọn họ có hay không thuốc tĩnh thần yên lòng? Yên giấc định thần, vẫn là trung dược cho yên tâm."

Tạ Sâm không mặn không nhạt nói mấy câu lại làm Lương Gia Minh trong lòng cả kinh! Ba người thu

thập dược liệu căn cứ kia là hắn bí mật an bài đi ra ngoài, sau khi trở về phục mệnh, cũng chỉ có mấy tâm phúc trực hệ của hắn biết chuyện này, hắn cũng tin tưởng tâm phúc của hắn không có khả năng sẽ phản bội chính mình, nhưng Tạ Sâm là như thế nào biết chuyện này? Hơn nữa xem đối phương bình đạm như vậy nói ra, căn bản giống như không đặt trong lòng, chẳng lẽ nói chính mình nhất cử nhất động, đối phương toàn bộ đều xem ở trong mắt?

Lương Gia Minh vì chính mình không có làm chuyện ngu xuẩn mà âm thầm may mắn, đồng thời cũng âm thầm lau mồ hôi lạnh, hai người kia thật sự không phải những người bọn họ có thể đắc tội nổi, lập tức chỉ phải nhanh chóng gật gật đầu nói: "Có, Tạ đại ca yêu cầu dược liệu gì cứ việc nói, có thể giúp đỡ cậu cùng Ôn đại ca, tôi cũng an tâm theo."

Tạ Sâm chậm rãi gật gật đầu, rồi sau đó lại hơi hơi gợi lên khóe miệng, chỉ hy vọng đến lúc đó Lương Gia Minh nhìn đến tổng số lượng chủng loại mình yêu cầu, không cần quá mức kinh ngạc thì tốt……

Thời gian ban ngày luôn qua nhanh như vậy, chạng vạng giây lát tiến đến, Ôn Duyên cùng Tạ Sâm đứng ở tháp vọng cửa khu an toàn nhìn tình huống phía dưới. Không ngoài sở liệu của Ôn Duyên, người "bên kia" cũng không có dễ dàng tin tưởng Lương Dân Lực trong thân thể có tồn tại tảng đá kia, đối phương mang hai chiếc xe đấu bề ngoài như xe tải lớn. Bởi vì tường băng kia, binh lính thủ vững chung quanh cũng không cần giống lúc trước trông gà hóa cuốc, huống hồ hôm nay bọn họ đều thu được mệnh lệnh mặt trên, bất luận trong chốc lát xuất hiện tình huống như thế nào, hết thảy mệnh lệnh lấy tín hiệu tháp vọng mà làm, những người khác không thể nghi ngờ, cần thiết phải vô điều kiện phục tùng.

Cho nên bọn họ tất cả đều canh giữ ở chỗ tối, trơ mắt mà nhìn hai xe tải lớn kia chạy đến trong vòng cảnh giới, nhưng bởi vì sau Ôn Duyên lại bảo Lương Gia Minh hạ lệnh ở ngoài tường bố trí một vòng cơ quan mang đinh giảm tốc độ, cho nên xe tải kia trước khi giảm tốc độ cũng không thể không dừng lại, lúc này nhóm thủ vệ mới từ kính viễn vọng thấy rõ ràng, phía sau thùng hàng hai mặt xe tải đóng lại, không phải mấy chục con tang thi sao!!

Kỳ thật Lương Dân Lực đã chết, bất luận kẻ nào bị rút toàn bộ máu trên người đều không có khả năng tồn tại, này thật là một giọt máu cũng không chừa, Ôn Duyên hạ mệnh lệnh chết, Tần Xương cũng không thể không căng da đầu áp dụng thủ đoạn phi thường, thật đúng là đem Lương Dân Lực áp bức sạch sẽ, còn đem Lương Dân Lực sống thoát thoát biến thành cái xác ướp hơi béo chút. Nhưng Ôn Duyên vẫn cứ không hài lòng, ở thời điểm thực thi hắn lại nói với Hình Tam, hắn không hy vọng Lương Dân Lực lập tức liền đã chết, có hay không thủ đoạn đặc biệt có thể làm Lương Dân Lực sống thêm một đoạn thời gian, chẳng sợ phù dung sớm nở tối tàn cũng được. Hắn chính là muốn cho Lương Dân Lực thanh tỉnh mà nhìn hình ảnh chính hắn bị rút cạn tịnh huyết, bị mổ bụng này đó, bằng không liền vẫn không giải hận.

Hình Tam trầm mặc một hồi liền đáp ứng, hắn dùng một biện pháp ai cũng đều không hiểu là cái nguyên lý gì. Kỳ thật nguyên lý biện pháp này nếu hắn nói cho mọi người, phỏng chừng không có một người đồng ý cho hắn dùng. Nhưng Ôn Duyên sẽ không, Ôn Duyên trong lòng rất rõ ràng muốn được đến cái gì hồi báo liền phải trả giá vật đồng giá, hắn cũng không cảm thấy này xem như làm khó Hình Tam, rốt cuộc nếu Hình Tam chính mình không muốn, hắn tin tưởng bất luận kẻ nào trong khu an toàn cũng không có biện pháp làm khó Hình Tam, ngay cả hắn cùng Tạ Sâm đều như vậy.

Nhưng hắn vẫn là cứng rắn mà đưa ra điều kiện này, bởi vì hắn biết chính mình nhất định sẽ đánh cuộc thắng, bởi vì Hình Tam, đích xác đối với cái chết của Lương Hân có loại cảm giác áy náy khó có thể thoái thác. Hình Tam tổng giác nếu không phải hắn khi đó bế quan, Lương Hân có lẽ sẽ không phải chết, cho nên

hắn thà rằng hao tổn bốn thành tu hành của mình, cũng vẫn như cũ đem hai chân đều bước vào quỷ môn quan đem Lương Dân Lực kéo trở lại.

Lương Dân Lực hiện tại thật sự sống không bằng chết, toàn thân trắng bệch không một tia huyết sắc, cả người khô khốc cứng đờ, mắt không thể nhắm. miệng không thể nói. Hắn chính là trạng thái hoạt tử nhân, trạng thái như vậy hắn cũng chỉ có thể liên tục bốn ngày. Tuy rằng nghe tới thực ngắn, nhưng này với hắn mà nói không thể nghi ngờ là một loại hết sức tra tấn, giờ này khắc này hắn toàn thân ngay cả tóc cùng móng chân đều là đau triệt nội tâm! Hình Tam không biết cho bọn hắn ăn thuốc viên gì, sau khi xuống bụng mười phút liền bắt đầu phát huy hiệu dụng, bọn họ không thể hò hét không thể lộn xộn, cảm giác đau đớn sống sờ sờ nghẹn trong lòng miệng nửa vời, cố tình liền muốn ngất xỉu đi đều không thể làm được! Đầu óc bởi vì đau đớn cơ hồ thời thời khắc khắc đều thanh tỉnh vô cùng! Máu toàn thân lại bị Tần Xương rút sạch sẽ, hiện tại hắn chỉ cảm thấy liền xương cốt đều là lạnh băng đến xương đau, loại cảm giác đau đớn phát ra từ linh hồn lại vô pháp kêu gào ra tới, thật sự là làm hắn hận không thể chính mình lập tức liền đã chết! Chết với hắn mà nói đều là một loại hạnh phúc!

Có nhân viên canh gác đem Lương Dân Lực cột vào trên cán, Lương Dân Lực hai con mắt liền như vậy thẳng tắp mà mở to, hắn liền chớp mắt đều không thể làm được, mặt ngoài nhìn qua chính là người chết không nhắm mắt. Nhưng Ôn Duyên, Tạ Sâm, Hình Tam cùng với Lương Dân Lực bản thân đều rất rõ ràng, hắn hiện tại vẫn là tồn tại, ít nhất vẫn là có ý thức. Trong bốn ngày này, cho dù có người giơ tay muốn làm Lương Dân Lực "nhắm mắt", đối phương chỉ sợ cũng chỉ biết giơ mắt sợ hãi, bởi vì đôi mắt này, trong vòng bốn ngày đều chỉ biết mở to như vậy.

Ôn Duyên nhẹ nhàng gợi lên khóe miệng, hắn chính là muốn cho Lương Dân Lực tận mắt nhìn thấy kết cục của chính hắn.

Mặt sau nhân viên bảo vệ đang thấp thỏm đi theo một đội ngũ thật dài, mỗi người trong đội ngũ trong tay nâng súng máy đi hướng cửa, theo sau cửa nhỏ mở ra, hai thủ vệ cường tráng đem "thi thể" Lương Dân Lực theo cáng trực tiếp ném tới bên ngoài cửa nhỏ, sau khi cửa đóng lại, toàn bộ người đội ngũ như cũ canh giữ ở nơi đó, đáp lại một hồi mệnh lệnh ở tháp vọng Ôn Duyên sắp hạ đạt.

Người bên kia tự nhiên không ngốc, nhưng sự tình liên quan đến tảng đá này, bọn họ thật sự là không thể không tiểu tâm cẩn thận. Người từ trên xe tải xuống trang phục thống nhất, nhưng bọn họ cũng không có lập tức đem Lương Dân Lực nâng đi hoặc là hoạt động, Ôn Duyên đang nhìn từ xa tinh tường nhìn nhất cử nhất động của bọn họ, hắn nhìn đối phương làm thí nghiệm virus cho Lương Dân Lực, xem bọn họ thật cẩn thận kiểm tra Lương Dân Lực trên người hay không có miệng vết thương do tang thi tạo thành.

Thực hiển nhiên, bọn họ đối với sự thật trên người Lương Dân Lực không một giọt máu cũng là phi thường khiếp sợ, nhưng bởi vì Ôn Duyên sớm bảo Lương Gia Minh nói Lương Dân Lực là phản đồ khu an toàn, cho nên những người này cũng chỉ sẽ cho rằng Lương Dân Lực là đã chịu trừng phạt phản bội khu an toàn của hắn. Kiểm tra đo lường cũng không có bởi vì Lương Dân Lực không có máu mà chậm trễ cái gì, bởi vì bọn họ từ chút ít nước bọt từ trong miệng Lương Dân Lực không có kiểm tra đo lường ra bất luận thành phần virus tang thi gì, bởi vậy sau khi buông tâm, lập tức vẫy tay đem "thi thể" Lương Dân Lực nâng trở về xe tải đầu tiên.

Ôn Duyên chậm rãi gợi lên khóe miệng, hắn tận mắt nhìn thấy đối phương trước đem cửa xe tải mở ra, tang thi phía sau cũng không như mọi người đoán trước hướng khu an toàn tiến công, mà là lấy một loại tư thái hốt hoảng chạy trốn phương hướng tương phản khu an toàn di động, tuy rằng tốc độ bọn họ vô pháp

so với tốc độ nhân loại chạy bộ, nhưng hiện tại tang thi tiến hóa đã thực không tồi, tốc độ này đi xuống, không cần thiết vài phút, phóng mắt nhìn lại cũng nhìn không thấy chúng nó nữa.

Hiệu quả này làm người xe tải thứ nhất tương đối vừa lòng, bọn họ cơ hồ là không có gì tạm dừng liền quay đầu liền đi, Ôn Duyên nhìn xe bọn họ càng lúc càng xa, ý cười khóe miệng liền càng lúc càng lớn. Quả nhiên, chiếc xe kia sau khi đi được năm phút đồng hồ, xe tải lúc trước ngừng ở tại chỗ vẫn không nhúc nhích đột nhiên lại mở ra thùng hàng, tang thi từ thùng hàng vọt ra không còn tư thái chạy trốn như vừa nãy nữa, cư nhiên tre già măng mọc hướng khu an toàn vọt tới! Lúc này nhóm thủ vệ canh giữ ở tại chỗ nghe theo hiệu lệnh của Ôn Duyên, từng bước từng bước đều bước lên đài cao, tiếng súng ống không ngừng vang lên, người trong xe tải nhìn thấy hình ảnh thủ vệ trong chốc lát đánh gục tang thi, hẳn là thực vừa lòng kết quả này, lúc gần đi vài tiếng loa kia, rất có chút ý vị khiêu khích.

Thẳng đến khi xe tải thứ hai cũng đi xa, mà những tang thi tra già măng mọc đó cũng bị nhân viên thủ vệ toàn bộ tiêu diệt, nhóm thủ vệ đợi trong chốc lát, thấy cũng không có tang thi khác bởi vì tiếng súng của bọn họ mà tới, lúc này mới thật cẩn thận mở ra cửa nhỏ, võ trang hạng nặng đi ra ngoài rửa sạch những thi thể tang thi đó.

Tạ Sâm nhìn hình ảnh này, rốt cuộc rốt cuộc nhịn không được mà nhìn Ôn Duyên cười nói: "Em a, bọn họ nếu biết em chơi bọn họ như vậy, phỏng chừng đã chết đều phải giận dữ sống trở về."

Ôn Duyên nghiêng đầu nhìn Tạ Sâm, lộ ra tươi cười bừa bãi đầu tiên mấy ngày gần đây, hắn hơi hơi nhướng mày: "Em nhưng không buộc bọn họ làm cái gì, từ đầu đến cuối em cũng không có cùng bọn họ giao lưu, chính bọn họ nguyện ý tin, chẳng lẽ cũng muốn trách em?"

Tạ Sâm nhìn Ôn Duyên đem một quả đá quý đỏ tươi đặt trong tay lại "biến không", rồi sau đó lại đem nó lại "biến" ra tới. Chỉ cần hơi chút tưởng tượng liền biết, những bột phấn trong bụng Lương Dân Lực không phải cục đá Lương Hân liều mình đều phải giữ được đâu. Hoặc là thay lời khác tới nói, những cái bột phấn đó hẳn cũng có một chút điểm là từ mảnh vỡ cục đá này, nhưng tuyệt đại bộ phận đều là đồ vật khác Ôn Duyên lẫn lộn pha trộn vào.

Ôn Duyên sao có thể thật đem cục đá này toàn bộ đều nhét vào bụng Lương Dân Lực đâu? Cục đá này hắn là bất luận kẻ nào đều sẽ không đưa, lúc ấy sở dĩ muốn ở trước mắt một ít người làm như vậy, đơn giản là không muốn về sau hoài bích có tội thôi. Lương Gia Minh nơi đó hắn cũng vẫn như cũ sẽ không thừa nhận, mọi người trong lòng biết rõ ràng là được, chỉ cần hắn không muốn đem cục đá này giao ra, bất luận kẻ nào, đều là tuyệt đối không khả năng được đến.

Mà mới vừa rồi, Ôn Duyên đã sớm đem động tác đối phương những người đó đều trước tiên đoán trước rồi, hắn tựa như một con tiểu hồ ly tại đây nhìn những người đó tự cho là thông minh. Lương Dân Lực trong bụng thật là có bột phấn cục đá này, bởi vậy đích xác liền sẽ đối với tang thi tạo thành uy hiếp, nhưng số lượng bột phấn này rốt cuộc hữu hạn, hơn nữa phần bột phấn khác…… Y theo hiểu biết của hắn đối với Ôn Duyên, chỉ sợ tuyệt đối không phải là thứ gì tốt……

Tạ Sâm có chút bất đắc dĩ mà thở dài, hắn nhìn mặt mày Ôn Duyên cười, cầm lòng không đậu mang theo một tia sủng nịch: "Nếu anh không đoán sai, em có phải hay không…… Tính toán dùng những cái bột phấn đó quậy với nhau…… Nhất cử đem tới bụng những người đó?" Nếu thật sự như hắn sở đoán như vậy, cho dù không hợp vào bụng, cũng nhất định sẽ để bên kia pha chung với thịt…… *(Jeje: Huhu khúc này mình dịch*

hơi lung tung chút TT_TT)

Ôn Duyên xoay người, đôi mắt tinh lượng mà nhún vai, "Ai bảo Lương Dân Lực trâu bò như vậy đâu, virus tang thi hắn đều không sợ, hướng bụng hắn thả một ít lại có cái gì đáng lo lắng. Bất quá những người đó nếu không lòng tham muốn đem những bột phấn đó chiếm làm của riêng, hẳn là cũng sẽ không ra vấn đề lớn đi…… Nhưng nếu bọn họ thông qua tình huống vừa rồi phát hiện, bột phấn kia bị ăn đến trong bụng cũng vẫn như cũ hữu hiệu…… Tấm tắc, nhân tâm không đủ a, lấy tác phong hành sự của bọn họ, chỉ sợ sẽ khống chế không được dục niệm cũng muốn đem những bột phấn đó ăn vào trong bụng mình mới tính an tâm đi? Hừ, chỉ xem bọn họ lựa chọn như thế nào……"

Nhìn thấy Tạ Sâm dùng một loại cười nói không rõ đang nhìn chính mình, Ôn Duyên ho nhẹ một tiếng nói: "Em chính là cái gì cũng chưa làm a, này đó đều chỉ là bọn hắn chính mình lựa chọn thôi! Lại nói em cũng chỉ là nói suy đoán của mình, có lẽ Lương Dân Lực gặp được người hảo tâm không bỏ được phá hư 'di thể' hắn đâu? Bọn họ muốn làm như thế nào, đều là chuyện của bọn họ, cùng chúng ta có cái gì quan hệ? Anh cũng đừng nhọc lòng, đi đi đi, về nhà ăn cơm, em đói bụng rồi."

Tạ Sâm cười thở dài một hơi, chậm rãi thản nhiên nói:" Đúng vậy, về nhà đi, bận việc một ngày, đều đói bụng."

Editor có lời muốn nói: Tối nay mình lên máy bay đi du lịch đến tối thứ ba tuần sau mới trở về cho nên truyện sẽ không chương mới trong khoảng thời gian này nhé ^^ Sớm nhất là thứ tư hoặc thứ năm tuần sau sẽ có chương tiếp theo.

P/s: Kỳ thực còn chưa đầy nửa tiếng nữa là phải leo lên taxi đi ra sân bay rồi, mà chương này lại dài vl, lúc nãy vừa edit vừa lo không biết có làm kịp không, may mà kịp còn dư được nửa tiếng =]]] Chúc mọi người nghỉ lễ vui vẻ =]]]

109. Chương 109

Khu an toàn nghênh đón một đợt mưa lạnh nhất từ trước đến nay, cùng với cơn mưa này mà đến chính là tuyết lớn phảng phất vĩnh viễn đều như lông ngỗng rơi mãi không thôi. Loại tuyết lớn này liền tính là ở địa phương cực Bắc cũng không phải thường xuyên có thể thấy, Những cơn bạo tuyết kinh bạo trước kia so với thế tuyết dày đặc ngoài vòng một thước không rõ tình huống đối diện, rất có chút không đáng giá nhắc tới.

"Các người tới." Thấy Ôn Duyên cùng Tạ Sâm vào phòng, Lương Gia Minh ánh mắt sáng lên nhanh chóng chào hỏi, rồi sau đó hắn liền quay đầu nói với người đứng một bên: "Ngô Lâm, hai người này chính là Tạ đại ca cùng Ôn đại ca tôi vừa nói, đừng nhìn tuyết, nhanh chóng lại đây chào hỏi."

Cùng Tạ Sâm cùng nhau mới vừa vào văn phòng Lương Gia Minh, ánh mắt Ôn Duyên đã bị nam nhân dựa vào bệ cửa sổ, động tác thoạt nhìn cà lơ phất phơ hấp dẫn đến. Theo lời Lương Gia Minh nói ra, chỉ thấy người này chậm rãi quay đầu tới, tuy rằng không có động tác đứng dậy chào hỏi gì, nhưng lại là đem ánh mắt qua lại ở trên mặt Tạ Sâm cùng Ôn Duyên quét hai lần, rồi sau đó hắn thẳng tắp mà nhìn Ôn Duyên, đột nhiên nhếch môi, lộ ra hàm răng trắng.

“Không nghĩ tới lại gặp mặt, chúng ta cũng thật có duyên.”

Ôn Duyên chỉ xem như không nghe thấy đối phương nói, đôi mắt cơ hồ là không dấu vết liền từ hàm răng trắng lóe mù mắt của đối phương dịch tới trên mặt Lương Gia Minh.

Lương Gia Minh thấy sắc mặt Ôn Duyên thực rõ ràng không dễ nhìn, mà Tạ Sâm cũng là một bộ ý tứ không có hứng thú cùng Ngô Lâm nhận thức, hơn nữa lời nói mới rồi của Ngô Lâm, lập tức có chút hòa thượng sờ không được đầu óc (*) nói: “Ôn đại ca, cậu cùng Tạ đại ca…… Các người, gặp qua Ngô Lâm?”

(*) Hòa thượng sờ không được đầu óc: không hiểu ra sao, không rõ là có việc gì

Thật là kỳ quái, người này vẫn luôn là ám cọc của mình, chỉ sợ liền cha Ngô Lâm cũng không biết Ngô Lâm là người bên người hắn. Hơn nữa Ngô Lâm ngay từ đầu liền đều bị Lưu gia an bài nhiệm vụ bên ngoài, Tạ Sâm cùng Ôn Duyên…… Là khi nào gặp qua hắn?

Ôn Duyên châm chọc mà gợi lên khóe miệng, hắn ý vị thâm trường mà nhìn Lương Gia Minh, rốt cuộc vẫn là nhịn không được đối với Lương Gia Minh chế nhạo nói: “Thật không nghĩ tới, hắn cư nhiên là người của ngài. Ngài đem hắn an bài ở Lưu gia làm gián điệp, sẽ không sợ hắn đâm ngược trở lại?” (*)

(*) Thật ra ở câu này qt là *sẽ không sợ hắn đem ngươi cấp vô gian đạo?* nhưng để nghe xuôi tai mình xin phép chuyển sang từ “đâm ngược” cho nó thuần Việt ^^

Lương Gia Minh có thể cảm giác đến Ôn Duyên đối với Ngô Lâm có chút cảm xúc bất mãn, nhưng hắn biết Ôn Duyên tuyệt đối không phải người vô cớ gây rối, nghĩ nghĩ Ngô Lâm kia tính cách luôn luôn không thể nào thành thật, trong lòng lập tức có ba phần suy đoán, trên mặt lại là có chút ảo não mà mỉm cười nói: “Ôn đại ca cậu cũng đừng trêu ghẹo tôi, từ một lần chuyện đó tới giờ, tôi thực sự đối với cậu và Tạ đại ca toàn tâm toàn ý quy phục. Bằng không…… Tôi cũng sẽ không đem Ngô Lâm giới thiệu cho các người nhận thức.”

Thời điểm hắn nói lời này trên mặt mang theo sáu phần nghiêm túc, Ôn Duyên khẽ hừ nhẹ một tiếng chưa nói cái gì, hắn lại không phải ngốc tử, hai người kia tuy rằng không ở gần, nhưng bầu không khí giữa hai người chỉ cần không phải người mù đều nhìn ra tới! Chỉ là Lương Gia Minh cùng Ngô Lâm…… Này thật là vô luận như thế nào cũng không có biện pháp nghĩ tới hai người thành một đôi, cũng thật đủ làm người ngoài ý muốn.

“Đem chúng ta gọi tới cũng chỉ là vì giới thiệu cùng hắn nhận thức?”

Tạ Sâm lôi kéo Ôn Duyên ngồi ở trên ghế sofa bên cạnh, ngữ khí nhàn nhạt mà mở miệng. Từ đầu đến cuối hắn đều không có dùng mắt nhìn qua Ngô Lâm một lần, thái độ bỏ qua rõ ràng như vậy, Ngô Lâm lại giống như cảm giác không ra, như cũ vẻ mặt ý vị thâm trường mà nhìn chằm chằm Ôn Duyên cười.

“Cái kia……” Lương Gia Minh vừa mở miệng, chính là lời nói đến bên miệng liền tính hắn trước đó luyện tập mấy trăm lần, khi nhìn thấy ánh mắt Ôn Duyên đột nhiên liếc lại đây, lập tức đều ngưng lại.

Hắn không phải sợ hãi Ôn Duyên, cũng không phải thật sự như hắn biểu hiện không giận chút nào, chỉ là chuyện Lương Hân kia, nói đến cùng hắn đối với Ôn Duyên là có chút cảm xúc áy náy bên trong. Rốt cuộc đoàn người bọn họ từ bên ngoài cùng nhau trở về, muốn nói về tình về lý, sự tình Lương Hân phát sinh trước đó hắn nên hắn là thông tri Ôn Duyên cùng Tạ Sâm một tiếng…… Nhưng khi đó vì khu an toàn, hắn chỉ có thể lựa chọn ích kỷ, chuyện này chẳng sợ lại đến một lần, hắn cũng vẫn như cũ sẽ giống lần đầu tiên làm như vậy. Nhưng đạo lý này trên lý trí rất rõ ràng, nhưng trên lý tính……

Trong nhà yên lặng vài giây, Lương Gia Minh nhẹ nhàng thở phào, lấy một loại ngữ khí thử đối với Ôn Duyên nói: "Ôn đại ca, tôi biết cơ bản không có sự tình gì có thể giấu được các người, thân phận Ngô Lâm chỉ sợ cậu cũng đã rõ ràng…… Không sai, hắn là con trai Ngô Vĩnh Sâm, là con thứ hai. Anh của hắn…… Đến bây giờ còn chưa tìm được, hắn hiện tại cũng chỉ dư lại……"

Lương Gia Minh nói còn chưa nói xong, liền thấy Ôn Duyên châm chọc mà gợi lên khóe miệng, hắn nhìn về phía Ngô Lâm trong ánh mắt mang theo chói lọi khinh thường cùng nghi ngờ rõ rệt, thanh âm nói ra cũng là tràn ngập ác ý chưa bao giờ từng có: "Như thế nào, cha ruột của mình bị người khác nhốt tại phòng thí nghiệm không cho thả ra, dưới tình huống bình thường, cậu còn có thể nhàn hạ thoải mái thưởng tuyết hưởng thụ nhân sinh? Lương Gia Minh ngài nhưng đừng nói nữa, đánh bài tình cảm với tôi, cũng không nghĩ lúc trước chúng ta chúng ta là như thế nào giúp ngài ngồi lên vị trí này? Nói hắn là con trai Ngô Vĩnh Sâm tôi đương nhiên tin, bởi vì đây là thật sự. Nhưng nếu nói hắn sẽ vì Ngô Vĩnh Sâm mà như thế nào, tôi đây căn bản sẽ không tin, bởi vì, kia tuyệt đối là giả."

Này một phen nói xong hoàn toàn không để Lương Gia Minh lưu lại bất luận lời nói gì, lời nói thẳng của Ôn Duyên làm sắc mặt hắn lập tức trở nên thập phần xuất sắc, Ngô Lâm ở một bên xem ở trong mắt, lại cũng chỉ tiếp tục cười, vẫn không có mở miệng.

Ôn Duyên thấy Ngô Lâm trầm ổn như thế, lập tức cũng không nóng nảy. Kỳ thật tư liệu về Ngô Lâm hắn đã sớm điều tra, hắn cùng anh trai Ngô Kỳ cảm tình thập phần thâm hậu, nghe nói thời trẻ anh trai hắn thậm chí vì hắn ngăn một trận tai nạn xe cộ. Tuy rằng lúc ấy chỉ là não chấn động sau lại cũng khỏi hẳn, nhưng cảm tình có thể giao phó tánh mạng của anh em hai người cũng liền bởi vậy đặt ra. Sau mạt thế, Ngô Kỳ nguyên bản cũng đạt được dị năng không thua Ngô Lâm. Phải nói gen này của Ngô Vĩnh Sâm thật là không tồi, ba đứa con, hai đứa con trai đều có dị năng công kích, Ngô Mộng nữ nhi kia lại có dị năng không gian, nếu hắn muốn cùng ba đứa con ở khu an toàn hảo hảo sinh hoạt, hắn làm sao sầu sẽ không có ngày lành?

Nhưng hắn cố tình chính là dạng luẩn quẩn nhất trong lòng kia. Ngô Kỳ tuy rằng là anh trai, nhưng diện mạo thật ra so với Ngô Lâm còn nhỏ hơn rất nhiều, bởi vì sinh ra trắng nõn tính cách ôn hòa, đi ra ngoài rất nhiều người đều cho rằng Ngô Lâm là anh mà Ngô Kỳ là em. Cũng đúng là bởi vì vấn đề diện mạo cùng tính cách, làm cho Ngô Kỳ bị con thứ hai Lưu gia Lưu Khải theo dõi. Lưu Khải kia đã từng thịnh thế chỉ là quan phú nhị đại chỉ biết là ăn nhậu chơi bời, ỷ vào uy thế Lưu gia tác oai tác phúc thành quen, lập tức liền muốn đem Ngô Kỳ đưa qua, nhưng hắn lại không phải đối thủ của Ngô Kỳ……

Vốn dĩ căn bản không ai đem việc này quan tâm, người Lưu Khải coi trọng nhiều, chẳng lẽ còn có thể mỗi người đều bị hắn bắt tới tay sao? Nhưng lúc này một màn để cho người giận sôi xuất hiện, Ngô Vĩnh Sâm cư nhiên chính mình ra mặt đem Ngô Kỳ hôn mê giao trong tay người Lưu gia…… Không sai, hắn không phải đem Ngô Kỳ giao cho Lưu khải, mà là giao cho người Lưu gia. Lưu Khải là con trai của Lưu Thành An, vốn dĩ Lưu Thành An lúc già mới có con đối với hắn thương còn hơn mệnh mình, hơn nữa Lưu Khải trời sinh làm người lớn tuổi yêu thích, cái miệng nếu nói ngọt kia lời nói dễ nghe cũng không phải không thể, hắn một phen cuồng oanh lạm tạc quả nhiên đem Lưu Thành An nói đến không có cách, biết rõ Ngô

Vĩnh Sâm đưa con trai mình tới là có sở cầu khác, nhưng hắn vẫn là không có biện pháp đối với đứa con trai nhỏ này. Kết quả là, hay cho một Ngô Kỳ, cứ như vậy ở thời điểm em trai không ở khu an toàn, bị chính cha ruột mình đem bán.

Ôn Duyên giương mắt lại xem xét Ngô Lâm, kỳ thật sớm tại lần đó sau khi từ bên ngoài trở lại khu an toàn, hắn liền đang chờ đợi ngày này. Đối phương lúc ấy thừa dịp Tạ Sâm hôn mê, không, tuy rằng sau lại chứng thực Tạ Sâm khi đó chỉ là hôn mê một cái chớp mắt, nhưng liền một cái chớp mắt yếu ớt kia, có khả năng liền thật sự sẽ bị người bắt chẹt muốn mạng Tạ Sâm! Chuyện này vẫn luôn là cái gai đâm trong lòng hắn, hắn vô luận như thế nào đều không thể đem chuyện này dễ dàng bỏ qua. Chính mình lúc ấy là gà yếu, cũng không có biện pháp ở trước mặt Tạ Sâm thay hắn ngăn cản cái gì, cũng vì nguyên nhân chính là như vậy, cho nên Tạ Sâm mới có thể bởi vì đem tinh thần lực phân cho chính mình một nửa, mà chính hắn lại thiếu chút nữa bị người tính kế.

Tuy rằng tính kế kia, Ngô Lâm lúc ấy cười nói chỉ là đùa giỡn. Nhưng loại phương thức đùa giỡn này thật sự không ở trong phạm vi Ôn Duyên hắn có thể tha thứ! Bất luận Ngô Lâm đối với Tạ Sâm có phải hay không thật sự không có ác ý, nhưng sự tình đã làm, nếu làm, Ngô Lâm kế tiếp, liền tuyệt đối đừng nghĩ từ trong tay mình chiếm được chỗ tốt.

Thời gian suy nghĩ bay tán loạn chỉ là một cái chớp mắt, Ôn Duyên hơi hơi híp híp mắt, hắn nhìn Ngô Lâm, không nhanh không chậm mà mở miệng nói: "Nghe nói cậu cùng anh trai cậu là anh em tốt giao tánh mạng cho nhau, cậu nếu đã biết kết cục của anh mình, nói không tức giận đó là không có khả năng. Hơn nữa theo tôi được biết, Ngô Vĩnh Sâm vốn dĩ đối với hai người không có tình thương của cha gì đi? Hắn trước kia chính là hàng năm đều không trở về một chuyến, bên ngoài nhiều hoa mỹ quyến rũ như vậy, hắn sao có thể nhớ rõ trong lúc lập nghiệp có người vợ lớn hơn hắn bốn tuổi cùng hai đứa con trai đây? Trừ bỏ này đó, hắn còn có con gái lưu lạc bên ngoài đều ném sau đầu, cha như vậy, Lương Gia Minh vừa rồi còn muốn nói hắn là người thân cuối cùng của cậu…… Kỳ thật theo tôi thấy, cậu ước gì Ngô Vĩnh Sâm chết ở trên tay tôi mới đúng đi? Cậu xem thời điểm cậu nghe tới ba chữ Ngô Vĩnh Sâm ánh mắt kia, tấm tắc, chẳng lẽ trên tư liệu nói, nói mẹ các người cũng là vì hắn……"

Ôn Duyên nói chưa nói xong, chỉ thấy Ngô Lâm đứng ở đối diện nắm tay đi phía trước bước ra một bước, còn không chờ chân hắn rơi xuống mặt đất, cả người liền đều bị Lương Gia Minh gắt gao túm chặt, Ôn Duyên thấy biểu tình cười như không cười kia của đối phương rốt cuộc bị chính mình đánh vỡ, lập tức cười nhạo một tiếng nói: "Tôi còn tưởng rằng định lực bao lớn đâu, thời điểm lúc trước tránh ở trên cây xem chúng ta giết rắn không phải thực có thể trầm ổn sao? Khi đó cậu còn có thể nhẫn nại lâu như vậy lại ở sau lưng muốn thọc Tạ Sâm một đao. Làm sao vậy, như thế nào lúc này, liền thiếu kiên nhẫn?"

Lương Gia Minh lúc này nếu là lại nghe không rõ Ôn Duyên vì cái gì âm dương quái khí như vậy đối với Ngô Lâm, kia hắn cũng thật liền sống uổng phí. Hắn cũng không biết Ôn Duyên gần nhất là làm sao vậy, cả người đều trở nên đặc biệt không dễ trêu chọc, chỉ cần có một chút nghịch tâm tư đối phương, chỉ sợ đến cuối cùng chính mình là như thế nào xui xẻo cũng không biết, sau đó liền xui xẻo đến cặn cũng không còn……

"Ôn đại ca, cậu đừng nóng giận." Lương Gia Minh sợ lại không nói lời nào trận xấu hổ này không còn dễ thu thập, lập tức tĩnh hạ tâm dùng ngữ điệu tương đối nhu hòa ở phía sau Ngô Lâm mở miệng nói: "Chuyện lúc trước tôi nhất định sẽ thay hắn hảo hảo xin lỗi cậu, chỉ là lúc này đây cậu đoán cũng không sai, chẳng qua chủ ý này Ngô Lâm là khinh thường nhìn lại, là tôi một hai phải cho các người lại đây diễn vở diễn hiếu tử, này hết thảy đều là chủ ý của tôi, thật sự không phải Ngô Lâm muốn như thế nào, mà là tôi. Vốn dĩ cùng tôi ở bên nhau, hắn liền có khả năng trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, cho nên

tôi không muốn bất luận kẻ nào có cơ hội đem lời khó nghe ấn lên người hắn…… Ôn đại ca, Tạ đại ca, suy bụng ta ra bụng người, các người hẳn là minh bạch ý tứ tôi."

Thấy Lương Gia Minh nói xong lời cuối cùng trong giọng nói tràn ngập chua xót, Ôn Duyên nhưng thật ra dường như không có gì xúc động nhướng nhướng chân mày: "Nói như vậy hắn đích xác chính là hy vọng Ngô Vĩnh Sâm đã chết? Nếu hy vọng như vậy, kia còn làm ra vẻ cái gì? Các ngươi cũng nên biết Ngô Vĩnh Sâm hiện tại ở trên tay Tần Xương đi? Cha mẹ Tần Xương chính là bị Ngô Vĩnh Sâm sống sờ sờ đem làm bia ngắm người ném văng ra, thù này hắn không có khả năng không báo, nếu đoán được kết cục Ngô Vĩnh Sâm, các ngươi đi tranh vũng nước đục lần này làm gì, chẳng lẽ còn thật muốn thân thủ giết cha không thành?"

Ôn Duyên tuy rằng biểu tình khinh thường, nhưng ngữ khí vẫn như cũ không phải đơn thuần châm chọc mỉa mai như ngay từ đầu vậy, Lương Gia Minh vẫn là từ lời nói nghe ra thành phần quan tâm, hắn trong lòng cười thầm Ôn Duyên bản tính quả nhiên vẫn là không thay đổi, chỉ là biểu tình lại càng thêm chua xót: "Ôn đại ca, cậu cũng biết, Ngô Lâm cùng anh trai hắn cảm tình không bình thường, nếu nói anh trai hắn xác thật là đã chết, hắn khả năng cũng liền hết hy vọng. Chính là có người nói cho hắn Ngô Kỳ sau lại là bị Ngô Vĩnh Sâm tiếp trở về nhốt lại, hắn nghe xong lúc sau liền muốn đi phòng thí nghiệm, là tôi ngăn lại hắn lại tìm các người tới, hắn không quan tâm sống chết của Ngô Vĩnh Sâm, chỉ là muốn tới hỏi hắn nói mấy câu, thật sự không chậm trễ chuyện các người, để cho hắn đi thôi, được không?"

Hỏi nói mấy câu? Thời điểm Ôn Duyên nghe được lời này mày hơi hơi nhíu một chút, nếu là Ngô Vĩnh Sâm có cầu với bọn họ ngược lại còn dễ nói, nhưng nếu loại lập trường cầu người này thay đổi một chút, biến thành bọn họ có cầu với Ngô Vĩnh Sâm, đây chính là đại đại bất lợi a……

Bất quá chỉ là một lát mày hắn liền giãn ra, được rồi đi, dù sao thù Lương Hân đến bây giờ cũng chỉ có Lương Dân Lực cùng lão đại kia bồi tánh mạng, ba tên khác hắn không phải cũng phi thường mềm lòng lưu bọn họ một cái mệnh sao? Nếu Ngô Vĩnh Sâm chịu hảo hảo phối hợp cũng liền thôi…… Nếu hắn không phối hợp mà nói……

Nhìn Ôn Duyên chậm rãi đứng dậy sau nhẹ nhàng gợi lên khóe miệng, Lương Gia Minh khóe miệng không tự chủ được mà co rút, cũng không biết có phải hay không ảo giác của hắn, mỗi lần nhìn đến Ôn Duyên lộ ra tươi cười khó có thể hình dung như vậy, liền chỉ định là phải có sự tình đáng sợ xảy ra……

110. Chương 110

Nguyên bản đã hẹn trưa hôm đó liền đi phòng thí nghiệm xem Ngô Vĩnh Sâm, nhưng Ôn Duyên cùng Tạ Sâm mới vừa về đến nhà, liền có người tới truyền lời nói Ôn Lương cùng Mã Tuệ Trinh muốn kêu Ôn Duyên trở về ngồi xuống ăn bữa cơm.

Vốn dĩ cha mẹ nhớ con kia cũng là bình thường, chính là Ôn Thiếu Hàng vừa mới bị "nghỉ phép", người sáng suốt đều biết Ôn Thiếu Hàng đây là bị cho ở nhà, phòng thí nghiệm hiện tại là thiên hạ của một mình Ngô Vĩnh Sâm, trừ bỏ một tầng quan hệ với Ngô Mộng kia không nói tới, Ôn Lương cùng Mã Tuệ Trinh biết Ôn Duyên cùng Lương Gia Minh quan hệ thực tốt, Ngô Mộng lại như thế nào đối với con trai bọn họ có ý tạm thời vẫn là người ngoài, so không được với Ôn Duyên tốt xấu cũng cùng bọn họ xem như người

nhà, bởi vậy lập tức an vị không được, hành động vội vàng kêu Ôn Duyên này, thật sự là làm người không thể không than thở một phen.

Tạ Sâm vẫn luôn nhìn sắc mặt Ôn Duyên, hắn thấy Ôn Duyên trên mặt tuy rằng nhàn nhạt, nhưng thời điểm nghe được hai người kia kêu hắn trở về, ánh mắt khó tránh khỏi vẫn là lung lay một chút, tiện đà phỏng chừng cũng là nghĩ thông suốt chuyện trong đó, ánh mắt kia không dung nổi lên gợn sóng, lại chậm rãi bình tĩnh xuống.

Tuy rằng thực không muốn thừa nhận, nhưng Ôn Duyên vẫn là nhàn nhạt mà cười khổ một chút. Kỳ thật cũng không có gì khổ sở, cha mẹ ngay lúc này nhớ tới hắn, ít nhất đại biểu hắn còn có tác dụng nhớ thương, nếu là một chút lực đều không dùng được, chẳng phải là càng bị hai người quên đi.

Hắn không bỏ qua ánh mắt đau lòng kia của Tạ Sâm, lập tức hơi hơi đối với Tạ Sâm cười cười ý bảo chính mình không có việc gì, nghĩ nghĩ, vẫn là mở miệng nói: "Anh bồi Lương Gia Minh hai người bọn họ đi phòng thí nghiệm đi, bọn họ lúc này bảo em trở về, nhất định là về chuyện Thiếu Hàng, em mang anh qua, bọn họ không tiện nói chuyện, trở về công toi. Hơn nữa nếu là tìm em như thế này, nhất định không phải chuyện anh lo lắng, phỏng chừng đây là vì Lương Gia Minh đối với Thiếu Hàng có thành kiến, em trở về trấn an bọn họ một chút, hẳn là liền không có việc gì, anh không cần lo lắng."

Tạ Sâm biết Ôn Duyên nói có đạo lý, y theo tính cách Mã Tuệ Trinh, nếu thật là phải đối với Ôn Duyên thế nào, tổng không có khả năng trắng trợn táo bạo như vậy bảo Ôn Duyên trở về, rốt cuộc sự tình kia liên quan đến con trai của nàng, nàng tổng không thể tìm Ôn Duyên tính sổ đồng thời cũng đem con trai mình liên lụy vào, kia tuyệt đối không phải thanh danh tốt gì. Hơn nữa lấy quan sát hắn đối với Ôn Thiếu Hàng xem tới, đối phương liền tính muốn hành động, cũng luôn muốn chờ thời cơ tốt, hiện tại lúc này đối với chính hắn mà nói, uyệt đối không tính là thời cơ tốt gì, cho nên Ôn Duyên lần này trở về, hẳn là sẽ không bị ai khi dễ mới đúng, lại nghĩ tới thân thủ hiện giờ của Ôn Duyên, ạ Sâm hơi hơi buông tâm, nhẹ nhàng gật gật đầu nói: "Kia chúng ta cùng nhau ra cửa, anh đưa em qua đi, lại đi phòng thí nghiệm tìm Lương Gia Minh bọn họ."

Ôn Duyên không có cự tuyệt Tạ Sâm, hiện tại bên ngoài một thước cơ hồ đều thấy không rõ lắm đối diện có người hay không, Tạ Sâm lo lắng hắn, hắn nếu cự tuyệt, Tạ Sâm cũng sẽ dùng phương pháp khác thuyết phục hắn, chi bằng trực tiếp đáp ứng thống khoái như vậy.

Mặc dù có bốn phía tường băng ngăn cản, nhưng trong nháy mắt mở cửa liền có thể cảm giác được gió lạnh thổi quét bông tuyết cực lớn xoay tròn trong không khí, Ôn Duyên hút khẩu khí lạnh liền đem cổ hướng cổ áo rụt rụt, Tạ Sâm còn trực tiếp duỗi tay giữ chặt Ôn Duyên, hai người song song, không nhanh không chậm đi trên mặt tuyết. Thẳng đến khi đem Ôn Duyên đưa đến trước cửa biệt thự Ôn Lương bọn họ, Tạ Sâm lui về phía sau hai bước, nghe Ôn Duyên ấn chuông cửa, lại nghe thấy Ôn Lương ra tới đem Ôn Duyên đón vào phòng, lại đợi trong chốc lát sau, lúc này mới xoay người rời đi.

Ôn Duyên tiến vào phòng liền cảm thấy có cổ sóng nhiệt ập vào trước mặt, Mã Tuệ Trinh sợ lạnh, lần trước Lương Gia Minh cũng là làm máy sưởi ở khu an toàn, chỉ là nhiệt khí nhà này ngược lại so với phòng ở của hắn cùng Tạ Sâm ấm hơn rất nhiều, phải biết rằng nơi đó là khu vực quan trọng Lương Gia Minh cùng Lương Kiến Quốc sở trụ, cung cấp ấm cũng là tốt nhất, cư nhiên lại so với nơi này không bằng, không, có khả năng, chỉ kém mỗi nhà Ôn Lương bọn họ mà thôi……

"Tiểu Duyên a, con đứa nhỏ này…… Lâu như vậy không có tới xem ta cùng mẹ con, ta còn tưởng rằng là con không muốn tới…… Mẹ con ở phòng bếp vội vàng, còn có vài món đồ ăn là có thể ăn cơm, mau tiến vào."

Suy nghĩ của Ôn Duyên bị Ôn Lương đánh gãy, lời này, ngược lại như là đang trách tội Ôn Duyên không có thường xuyên tới thăm xem bọn họ.

Ôn Duyên giương mắt nhàn nhạt mà nhìn Ôn Lương liếc mắt một cái, trước kia liền tính hắn ở xa, cũng sẽ thường thường đi nhà hai người thăm một phen, liền tính Mã Tuệ Trinh lại có lệ hắn, nhưng xem ở trên mặt mũi Ôn Lương, hắn vẫn luôn đều nỗ lực làm nhân vật "con trai" ngoan này, chẳng sợ biết Mã Tuệ Trinh cũng không như thế nào hoan nghênh chính mình, cũng chỉ làm bộ không biết, vẫn cứ hoàn thành phần hiếu tâm theo hắn cảm thấy nên kết thúc.

Nhưng hiện tại lại xem Ôn Lương, đối phương trên mặt tuy rằng như cũ mang theo thân cận lúc trước, nhưng yêu thương nguyên bản trong mắt đều bị ẩn ẩn nôn nóng thay thế, tuy rằng đối phương cực lực che dấu, nhưng Ôn Duyên vẫn là thấy,

Ôn Duyên cúi đầu nhìn dép lê ở bên cạnh, hắn đổi giày, trên mặt tươi cười như trước trong cung kính mang theo một chút đạm nhiên: "Bởi vì lần trước có một số việc đang vội, hơn nữa thế cục cũng tương đối nguy hiểm, con thực lo lắng mình lại đây sẽ liên lụy đến cha cùng mẹ, cho nên mới không có tới."

Ôn Lương thấy Ôn Duyên cũng không biến hóa lớn gì, lúc này mới cười gật gật đầu không nói cái gì nữa, mà là đem Ôn Duyên đón tới phòng khách. Ôn Duyên phóng mắt nhìn về phía bàn ăn lớn bên kia, mặt trên đã bày biện tám bàn đồ ăn lớn, nhìn tư thế này nói là ăn tết cũng không quá. Hiện tại chính là mùa đông mãi chưa dứt, lại là bị nhốt trong khu an toàn không biết hoàn cảnh ngày mai, trình độ hưởng thụ của Ôn Lương cùng Mã Tuệ Trinh thật sự là không chịu ảnh hưởng gì. Hơn nữa vừa rồi thời điểm đổi giày, hắn cũng thấy được túi rác ngoài cửa, rác rưởi dơ bẩn ảnh hưởng không khí đã bị ném tới thùng rác ngoài cửa, nhưng có một ít lại thu về cố ý lưu ra chờ chuyên gia tới thu.

Đây là Lương Gia Minh quy định, nếu phát hiện có người cố ý lãng phí tài nguyên thu về, sẽ chịu trừng phạt, bởi vậy khi Ôn Duyên nhìn số lượng hộp thực phẩm đóng gói nhập khẩu sau, trong lòng liền mơ hồ có đại khái, bất quá trên mặt lại là nhàn nhạt, phảng phất cái gì đều không có thấy.

(Jeje: Nói thật mình ghét nhất là bỏ mứa hoặc phung phí đồ ăn =.= Bình thường thấy người bỏ đồ ăn là mình tiếc xót ruột rồi, nói chi là vào mạt thế như vầy)

Bên này mới vừa theo Ôn Lương ngồi ổn ở trên ghế, chỉ thấy một bóng người từ trên thang lầu đối diện chậm rãi đi xuống. Phảng phất cảm giác được ánh mắt Ôn Duyên, Ngô Mộng nhẹ nhàng cười, mang theo một loại tư thái nữ chủ nhân phảng phất đối với Ôn Duyên nhẹ giọng nói: "Bên ngoài tuyết lớn như vậy, đường nhất định không dễ đi đi? Chỉ là như thế nào không mang theo Tạ Sâm cùng nhau tới đâu, tôi còn tưởng rằng các người sẽ cùng nhau lại đây."

Ngô Mộng lời này nói thực bình thường, chỉ là Ôn Lương lại cảm thấy lời này giống như còn có thâm ý gì ở bên trong, hắn theo bản năng nhìn về phía Ôn Duyên, lại thấy Ôn Duyên trên mặt cũng mang tươi cười, chỉ là ánh mắt bình tĩnh đen nhánh, thật sự nhìn không ra cái gì, "Không nghĩ tới Ngô tiểu tỷ cũng ở. Lần trước khi đó, tôi đi phòng thí nghiệm nguyên bản cũng là muốn thăm cô, chính là Ngô giáo thụ thương

con gái sốt ruột, không bỏ được để cô bị người quấy rầy, bởi vậy tôi chỉ có thể cho người mang lời nhắn, không biết lời nhắn kia, Ngô tiểu tỷ đã thu được chưa?"

Ôn Duyên trên mặt mang theo tươi cười vô hại, lời nói nói ra không hề có vấn đề, Ôn Lương trong lòng hơi hơi thả lỏng, ại chưa thấy được Ngô Mộng đi xuống thang lầu sắc mặt biến đổi, lời nhắn kia nàng đương nhiên thu được, khá vậy chính là bởi vì tin nhắn miệng kia, nàng càng thêm không thể để Ôn Duyên tiếp tục tiêu dao! Nếu không phải bởi vì Ôn Duyên này, nàng như thế nào sẽ bị nhốt tại phòng thí nghiệm cấm đoán! Nói là Ngô Vĩnh Sâm đối với nàng chiếu cố, người biết nội tình ai không biết là Lương Gia Minh hạ mệnh lệnh?! Cái gì Ngô Vĩnh Sâm thương con gái đến sốt ruột, từ đầu đến cuối hắn đều không có đi thăm nàng liếc mắt một cái! Có mệnh lệnh của Lương Gia Minh, Ngô Vĩnh Sâm hắn nào dám?! Nhưng Ôn Duyên bất đồng, nếu hắn thật sự muốn tới xem nàng, bằng giao tình của hắn cùng Lương Gia Minh, hơn nữa ngày đó hắn lại là bị liên lụy, Lương Gia Minh sao có thể không đồng ý đâu?!

Nhưng Ôn Duyên đương nhiên không có khả năng đi thăm nàng, sự tình ngày đó tới nông nỗi này, nàng cho dù có ngốc, sau khi bình tĩnh lại lúc sau cũng biết chính mình là bị Ôn Duyên chơi! Nàng liền như vậy không chút nào cảm kích nhảy vào bẫy rập Ôn Duyên thiết kế! Thậm chí đến cuối cùng bị người cười nhạo, nếu không phải bởi vì có phụ thân Ngô Vĩnh Sâm này, nàng chỉ sợ hiện tại cũng không biết ở nơi nào!!

Thù này nàng sao có thể không báo! Còn không chờ nàng báo thù, Ôn Duyên khiến cho người mang một phong thơ cho nàng! Trên tin kỳ thực cái gì đều không có, cũng chỉ có hai chữ!!!

Ngô Mộng nhớ tới hai chữ to đoan đoan chính chính đóng dấu ra tới, chỉ cảm thấy toàn bộ khí huyết đều dâng lên trong đầu, Ôn Duyên cư nhiên còn dám đối với nàng nói cám ơn! Ôn Duyên cư nhiên cho người mang một phong thơ, mặt trên chỉ nói "Cám ơn"! Nàng cơ hồ có thể tưởng tượng nếu là mặt đối mặt, thời điểm Ôn Duyên đối với nàng nói một tiếng này, sẽ là sắc mặt đáng giận như thế nào! Đối phương đây là đang trần trụi cười nhạo nàng! Là đang châm chọc nàng! Đối với tôn nghiêm của nàng vũ nhục! Là triệt triệt để để mà khinh miệt nàng!! Nàng như thế nào có thể chịu đựng Ôn Duyên vũ nhục nàng như vậy!! Hơn nữa Ôn Thiếu Hàng……

Ôn Duyên giờ này khắc này, sớm đã bị Ngô Mộng cho vào danh sách cần thiết tiêu trừ, nàng cùng Ôn Duyên không oán không thù, nhưng trải qua một lần này, vô oan cũng biến thành có oán, vô thù càng thêm biến thành có thù oán! Nàng cùng Ngô Vĩnh Sâm quan hệ tuy rằng chẳng ra gì, nhưng nàng rốt cuộc là con gái Ngô Vĩnh Sâm! Có một tầng quan hệ này, nàng cũng không tin nàng không nháo được kẻ hèn Ôn Duyên kia!!

Ôn Duyên thấy Ngô Mộng sắc mặt mới vừa rồi còn đen như đáy nồi, ngược lại không biết vì sao lại có xu thế trong trở lại, lập tức hơi hơi rũ mắt xuống, lúc nâng lên trước mắt không hề gợn sóng, hắn lễ phép đến phảng phất vừa rồi cùng Ngô Mộng thật sự cũng chỉ là khách sáo một phen, "Thiếu Hàng đâu? Lâu như vậy, như thế nào còn chưa xuống dưới."

Thấy Ôn Duyên nhắc tới Ôn Thiếu Hàng, Ngô Mộng trong mắt nhanh chóng mà hiện lên một tia gì, còn không chờ Ôn Duyên suy nghĩ cẩn thận hàm nghĩa tình tự kia, chỉ thấy Ngô Mộng hơi hơi cúi đầu cười một chút, quả nhiên, Ôn Lương ở ngay lúc này đúng lúc mà mở miệng: "Tiểu Duyên a, Thiếu Hàng là đi ra ngoài với bạn có chút chuyện, hai ngày này ít nhiều Ngô Mộng ở bên ngoài chuẩn bị, bằng không ta và mẹ con trong lòng đều sốt ruột a! Mắt nhìn hiện tại Lương Gia Minh ngồi vững chắc, nhưng nếu hắn không thích Thiếu Hàng, kia Thiếu Hàng cũng không thể ngồi chờ a……"

Ôn Lương nói làm Ôn Duyên hơi hơi nhăn lại mi, cái gì Lương Gia Minh không thích Ôn Thiếu Hàng, Thiếu Hàng là vì cái gì về nhà hắn ngược lại minh bạch, chẳng qua là bởi vì Tạ Sâm tìm Lương Gia Minh nói một chút mà thôi. Mà Tạ Sâm sở dĩ làm như vậy, tuy rằng cũng có chút tiểu tâm tư ở bên trong, nhưng càng nhiều cũng là vì để Tần Xương cùng Hình Tam ở phòng thí nghiệm hành động càng thêm tiện.

Cũng không phải không tin được Ôn Thiếu Hàng, chỉ là hắn trong lòng cũng minh bạch ý tứ Tạ Sâm, nếu Ôn Thiếu Hàng cọc cọc kiện kiện đều tham dự, kia hắn cùng Ôn Thiếu Hàng không thể thiếu ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy. Tạ Sâm không thích hắn cùng Ôn Thiếu Hàng tiếp xúc, hắn đều hiểu, cho nên tận lực tránh đi cũng được, hắn đều phối hợp. Chỉ chờ đoạn phong ba này đi qua, Lương Gia Minh tự nhiên sẽ mở lời lại làm Ôn Thiếu Hàng trở về phòng thí nghiệm, nhưng như thế nào tới Ôn Lương nơi này, liền biến thành Lương Gia Minh đối với Thiếu Hàng phản cảm?

Hắn tin tưởng Ôn Thiếu Hàng chính mình cũng rất rõ ràng chân tướng, chẳng lẽ hắn về đến nhà, đều không có nói rõ ràng với Ôn Lương sao?

"Ba, con nghĩ người có phải hay không hiểu lầm cái gì, sự tình lần này chỉ là tạm thời, thời cơ tới rồi Lương Gia Minh tự nhiên sẽ để Thiếu Hàng lại trở về phòng thí nghiệm. Hắn luôn luôn đối năng lực học thuật của Thiếu Hàng tán thưởng có thừa, sao có thể đối với Thiếu Hàng phản cảm đâu? Thiếu Hàng là nhân tài số một số hai khu an toàn, Lương Gia Minh tích tài còn không kịp, sao có thể phản cảm hắn?"

Nếu là lúc trước Ôn Lương có lẽ còn sẽ tin tưởng Ôn Duyên nói, nhưng lúc này giờ phút này…… Ôn Duyên theo ánh mắt Ôn Lương nhìn về phía Ngô Mộng, Ngô Mộng thấy Ôn Duyên khẽ cau mày, rồi sau đó liền thẳng tắp mà nhìn chính mình nheo mắt lại, ánh mắt nguyên bản mát lạnh trong nháy mắt trở nên sắc bén vô cùng, dưới lông mi thật dài tản ra hàn ý làm nhân tâm lạnh. Ngô Mộng trong lòng cả kinh, chỉ có thể cưỡng chế thấp thỏm trong lòng dời đi mắt, ngồi ở ghế trên ra vẻ trấn định nói: "Ôn Duyên lời này nói không đúng rồi, Lương Gia Minh chính là dù thích Thiếu Hàng, kia cũng chỉ là nói mấy câu. Hắn nếu thật sự coi trọng Thiếu Hàng, làm sao có thể mặc kệ Thiếu Hàng trở về chịu ủy khuất như vậy đâu? Nói nữa, năng lực Thiếu Hàng mọi người rõ như ban ngày, Lương Gia Minh hắn đương nhiên muốn tích tài, hắn tự nhiên là sợ Thiếu Hàng thay người khác làm việc."

Ôn Duyên nghe vậy hơi hơi nhướng mày, hắn cơ hồ không có khống chế ý cười đáy mắt, "Chính là Ngô tiểu tỷ, làm Thiếu Hàng chịu ủy khuất như bây giờ, chỉ sợ Lương Gia Minh không phải đầu sỏ gây tội đi…… Ở phòng thí nghiệm kia, người đem người không liên quan đuổi ra ngoài, chính là phụ thân cô, Ngô Vĩnh Sâm a?"

Ôn Duyên nói làm Ngô Mộng sắc mặt cương cứng đờ, nàng nhẹ nhàng nâng tay che dấu một chút hoảng loạn trên mặt mình, rồi sau đó ngẩng đầu thẳng tắp mà nhìn Ôn Duyên nói: "Phụ thân là phụ thân, Thiếu Hàng là Thiếu Hàng, bọn họ hai người đối với tôi đều là người phi thường quan trọng, huống chi Thiếu Hàng ưu tú như thế, phụ thân đương nhiên là sẽ không cự tuyệt nâng đỡ hắn một phen, bọn họ hai người nếu liên thủ, đối với Thiếu Hàng chỉ có vô tận chỗ tốt, so với Lương Gia Minh, cùng phụ thân liên thủ Thiếu Hàng mới có thể đạt được càng nhiều!"

Nói đến phân thượng này, Ôn Duyên nếu lại không thấy ra Ngô Mộng đánh cái bàn tính gì, kia hắn liền sống không đến hôm nay. Chính là hắn nghĩ không rõ, Ngô Mộng chẳng lẽ liền không lo lắng Ngô Vĩnh Sâm đối với nàng gây áp lực sao? Nàng như vậy dùng hết thủ đoạn cả người muốn làm Ôn Thiếu Hàng trở về phòng thí nghiệm, đương nhiên không có khả năng chỉ là giống trong miệng nói, cái gì cùng Ngô Vĩnh Sâm đồng lòng hợp lực linh tinh…… Từ quang mang dã tâm phát ra trong mắt nàng, nàng nhất định là đặt

mục tiêu muốn Ôn Thiếu Hàng trở thành người dẫn đầu phòng thí nghiệm, Ngô Vĩnh Sâm cùng nàng cảm tình không sâu, nàng lại đối với Ôn Thiếu Hàng lưu luyến si mê, tự nhiên là cái gì đều chịu vì Ôn Thiếu Hàng tính toán. Nhưng nàng không muốn làm Ôn Thiếu Hàng nguyện trung thành với Lương Gia Minh, này trong đó có pha tình cảm tư nhân hay không hắn không biết, nhưng thực hiển nhiên, Ngô Mộng là tính toán khiến Ôn Thiếu Hàng nguyện trung thành với người khác, mà thế lực khác ở khu an toàn có thể giúp nàng đạt thành tâm nguyện……

Là Lưu gia……

Ôn Duyên trên mặt không có chút nào biến hóa, nhưng lại hơi hơi rũ xuống đôi mắt, một lần chèn ép kia của Lương Gia Minh đích xác làm Lưu gia đại thương nguyên khí, bọn họ cũng đích xác trầm ổn, thời gian dài như vậy không hề có động tác. Nhưng con rết trăm chân chết cũng không ngã xuống, quả nhiên, vẫn là để cho bọn họ tìm được cơ hội sao……

Bản thân Ngô Vĩnh Sâm chính là ở trong đó, hắn có thể bởi vì ích lợi trợ giúp Lưu gia thậm chí trợ giúp Lương Dân Lực làm việc, đương nhiên cũng có thể ở thời điểm Lương Gia Minh yêu cầu cam tâm tình nguyện nghe theo Lương Gia Minh chỉ thị. Người như vậy, Lưu gia muốn hoàn toàn thu phục phỏng chừng cũng sẽ không thực dễ dàng, huống hồ Ngô Vĩnh Sâm kỳ thật là người cực kỳ thông minh, nếu không phải không thể hiểu được đắc tội bọn họ…… Kỳ thật căn bản sẽ không có người đi động hắn.

Nhưng nếu Lưu gia ngay từ đầu liền nghĩ thông suốt mượn Ngô Mộng tới đến Ôn Thiếu Hàng, chỉ bằng phương pháp xử thế đầu óc đơn giản của Ngô Mộng, không có Ngô Vĩnh Sâm ở một bên đề điểm, chỉ sợ nàng căn bản không biết chính mình đã bị lợi dụng.

Chỉ là…… Ôn Duyên nhìn Ngô Mộng, ở thời điểm Ôn Lương quay đầu nhìn về phía hắn, đôi mắt kia nhìn Ngô Mộng chậm rãi liền nhiễm ý cười. Hắn cái gì cũng chưa nói, chỉ là đối với Ngô Mộng chậm rãi, chậm rãi gật gật đầu.

Sự tình không tới cuối cùng, hươu chết về tay ai còn chưa biết, Ngô Mộng tính toán, thật sự có thể dựa theo nàng kỳ vọng thành công sao? Hắn thật đúng là muốn rửa mắt mong chờ.

111. Chương 111

"Kỳ thật lần này tìm con trở về cũng là vì để con cùng Ngô Mộng chính thức nhận thức một chút, lại qua không lâu, Ngô Mộng cũng sắp biến thành người nhà chúng ta, con là anh trai Thiếu Hàng, còn phải đảm đương nhiều chút."

Ngữ khí quái dị của Ôn Lương làm Ôn Duyên hơi hơi nghiêng đầu nhìn về phía hắn, có lẽ là ánh mắt Ôn Duyên trở nên cùng vừa rồi không quá giống nhau, ngữ tốc nói chuyện của Ôn Lương dừng một chút, nhưng hắn cũng nói không nên lời là nơi nào không giống nhau, chỉ có thể hạ quyết tâm cắn răng một cái mà tiếp tục nói: "Thiếu Hàng lúc trước tâm tình không chừng mực, nếu đối với con làm sai cái gì con cũng đừng để trong lòng, các con từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tính tình hồ nháo của em trai con con cũng hiểu biết nhất……"

"Ba."

Ôn Duyên cắt ngang lời nói Ôn Lương, trong nháy mắt này hắn nói không nên lời cảm giác trong ngực là tư vị gì, nếu là hắn trước đây, chỉ sợ chỉ biết cảm thấy không chỗ dung thân thậm chí xấu hổ hận không thể tự sát ngay lập tức đi? Bởi vì hắn từ trong ánh mắt trốn tránh của Ôn Lương thấy được chân tướng sự tình, chân tướng kia làm người hổ thẹn làm người vô pháp đối mặt.

Hắn không nghĩ tới Ôn Lương cư nhiên biết cảm tình Ôn Thiếu Hàng đối với hắn. Ôn Lương hàm súc như dĩ vãng có thể nói ra lời như vậy, nếu không phải đã biết, là quả quyết sẽ không phát sinh tình huống quỷ dị hiện tại, thời điểm Ôn Lương nói như vậy, Ngô Mộng liền dùng một loại ánh mắt người bị hại nhìn hắn, mà Ôn Lương thấy bộ dáng Ngô Mộng ủy khuất như thế, càng là không để ý tới Ôn Duyên cắt ngang, tiếp tục cứng giọng nói: "Ta biết con là hài tử ngoan, Thiếu Hàng hồ nháo là do Thiếu Hàng, con vẫn luôn nghe lời ba mẹ, lúc này đây cũng lại nghe một lần đi, về sau con không cần liên hệ Thiếu Hàng, khiến hắn tĩnh tâm lại, cũng coi như hiếu tâm lớn nhất của con đối với ba mẹ!"

Này tính cái gì, công chính thảo phạt sao.

Ôn Duyên rũ xuống đôi mắt an tĩnh vài giây, sau ngẩng đầu ánh mắt một mảnh thanh minh, cũng không có xấu hổ cùng không chỗ dung thân như hai người dự đoán. Ôn Duyên quét mắt nhìn thần sắc hai người, không nhanh không chậm mà mở miệng nói: "Nguyên bản con cho rằng, ba mẹ sốt ruột như vậy kêu con trở về, là bởi vì sự tình của Thiếu Hàng ở phòng thí nghiệm. Con cho rằng ba mẹ là niệm cập con còn sức lực có thể nhờ mà tìm con, là hy vọng con có thể trợ giúp Thiếu Hàng, trợ giúp hắn sớm một chút trở về."

Ôn Duyên nói tới đây dừng một chút, rồi sau đó thẳng tắp mà nhìn Ôn Lương nói: "Chính là con không nghĩ tới, nguyên lai các người, đã được đến cao nhân tương trợ, một khi đã như vậy, chỉ sợ là không dùng được nhi tử cái gì. Buổi chiều phòng thí nghiệm còn có việc, nhi tử liền đi trước."

Ôn Lương không nghĩ tới Ôn Duyên cư nhiên như vậy không lưu tình liền nói phải đi, lập tức nhịn không được liền đập bàn nói: "Ôn Duyên! Con đứng lại đó cho ta!"

Nếu nói lúc trước còn có ba phần tình nghĩa, như vậy hiện tại một tiếng "Ôn Duyên" tràn ngập ý vị mệnh lệnh này, liền biểu lộ thái độ Ôn Lương. Kỳ thật ngược lại cũng không khó lý giải, biết con trai mình thích con nuôi mình, sự tình như vậy thậm chí không thể so với trời thủng lỗ nhỏ, chỉ sợ không mấy đôi cha mẹ là có thể bình tĩnh đối mặt đi. Biểu tình bình tĩnh trước kia, chỉ sợ cũng là Ôn Lương đem hết toàn lực để lại mặt mũi cho Ôn Duyên.

Nhưng bọn họ không nên, không nên đem sở hữu trách nhiệm đều đẩy đến trên người Ôn Duyên hắn. Hắn không có nghĩa vụ gánh vác cái trách nhiệm này, từ đầu đến cuối hắn đều không có biểu đạt qua hắn đối với Thiếu Hàng có tâm tư gì, như vậy vì cái gì bọn họ muốn đem đầu mâu nhắm ngay hắn đâu, chẳng lẽ đơn giản vì hắn là con nuôi, cho nên liền xứng đáng như thế sao.

Hắn vẫn luôn cho rằng, chẳng sợ Mã Tuệ Trinh đối với hắn không tốt, nhưng Ôn Lương hoặc nhiều hoặc ít đối với hắn cũng là có tình nghĩa phụ thân, nhưng hiện tại chân chính xảy ra chuyện hắn mới hiểu được, hắn lúc trước cố ý xem nhẹ như vậy, xem nhẹ sự tình bọn họ bởi vì vết máu mà không dám tiếp cận chính

mình, cố ý xem nhẹ những chuyện quá vãng Tạ Sâm nói với hắn, dường như ngay từ đầu, hắn liền sai rồi.

Hắn tồn tại, vốn không phải Ôn Lương cam tâm tình nguyện muốn dưỡng tại bên người. Cha ruột thần thông quảng đại của hắn kia, chính là dùng phương thức nửa cưỡng bách nửa thu mua khiến Ôn Lương đem hắn nuôi lớn. Ở dưới tiền đề như vậy, Ôn Lương lại sao có thể trong lòng không có một tia khúc mắc đâu. Hiện tại chuyện Thiếu Hàng chỉ sợ cũng chỉ là nguyên nhân dẫn đến, không có nguyên nhân này, về sau sớm hay muộn cũng sẽ lại có chuyện khác đem oán khí bọn họ dẫn phát ra tới, là hắn cố ý xem nhẹ sự thật như vậy, cho rằng chỉ cần không thường liên hệ, ngẫu nhiên đi lại một chút, cũng là có chút ôn nhu rồi. Nhưng hắn sai rồi, Ôn Lương thậm chí chưa từng có nhẫn nại, chỉ lúc này đây, nhất định phải muốn cho hắn dựa theo phương thức bọn họ an bài mà làm, bằng không, chỉ sợ cũng là đại bất hiếu.

Ôn Duyên chậm rãi xoay người, hắn nhìn Ôn Lương vài giây, cơ hồ là dùng ngữ khí không có bất luận cảm tình gì mở miệng nói: "Ba, nếu con cùng Thiếu Hàng đều là con của người, người đã biết ý nghĩa của hắn đối với con, vì cái gì không hỏi xem con? Vì cái gì không hỏi, con đối với Thiếu Hàng là dạng ý tưởng gì? Chúng ta hai người đồng dạng đều là con của người, người không cảm thấy làm như vậy, có chút bất công sao."

Ôn Duyên ít có thời điểm như vậy mặt vô biểu tình cùng chính mình nói chuyện, Ôn Lương rõ ràng là không phản ứng lại đây ngây ngẩn cả người, một bên là con trai ruột, một bên là con nuôi, khác nhau trong đó này chẳng lẽ còn cần hắn nói sao?

Ôn Lương là ngây ngẩn cả người, nhưng Ngô Mộng lại không có, nàng thấy Ôn Lương trên mặt ngốc lăng, lập tức đôi mắt đỏ lên mũi hít một cái: "Thúc thúc, thôi, chúng ta không nên trách Ôn Duyên. Trước mặt chúng ta bắt hắn thừa nhận chuyện như vậy, hắn lại sao có thể đâu……"

Kỳ thật Ôn Lương trong lòng cũng là có chút không đành lòng, tuy rằng cũng là sinh khí, càng minh bạch ý tứ Ngô Mộng nói như vậy, nhưng kỳ thật hắn trong lòng đều rõ ràng, liền tính thật sự có loại chuyện này, y theo tính nết nhiều năm qua của Ôn Duyên tới xem, đối phương cũng không nên là người chủ động. Nhưng Thiếu Hàng là con trai ruột của hắn! Lại ưu tú như vậy! Hắn sao có thể đem chuyện này đổ lên đầu Thiếu Hàng?! Huống hồ cảm tình loại chuyện này, trước nay đều là một cây làm chẳng nên non, nếu Ôn Duyên không có đối với Thiếu Hàng có một chút ít đáp lại, Thiếu Hàng sao có thể bởi vì hắn mà cự tuyệt Ngô Mộng đâu?!

Nếu không phải dưới sự dẫn dắt của Ngô Mộng từ trong phòng Thiếu Hàng lục soát ra tới vài thứ kia, hắn đến chết đều không thể tin tưởng con trai của mình cư nhiên đối với anh trai có tình cảm khác thường! Chuyện như vậy cần thiết trước khi Thiếu Hàng thẳng thắn liền bóp chết ở trong nôi! Nếu Thiếu Hàng đem chuyện này đặt lên mặt bàn để nói, y theo tính cách hài tử kia, chỉ sợ cũng không có biện pháp vãn hồi rồi! Cho nên hắn nhất định phải trước tiên ngăn cản khả năng phát sinh việc này!

Ngô Mộng thấy Ôn Lương sắc mặt từ vừa rồi do dự tăng thêm một cổ quyết đoán, lập tức châm ngòi thổi gió mà hít hít cái mũi tiếp tục nói: "Thúc thúc, kỳ thật Ôn Duyên nói rất đúng, hắn cùng Thiếu Hàng đều là con trai ngài, ngài liền không cần bởi vì con người ngoài này, mà dẫn tới thân nhân không nhìn nhau…… Con xem con vẫn là đi trước đi, để Ôn Duyên lưu lại bồi bồi ngài đi, các người đều đã lâu không có ngồi cùng nhau tâm sự, thật vất vả có cơ hội như vậy, một người ngoài như ta vốn dĩ liền không nên lộ diện……"

Ngô Mộng bên này nước mắt chảy xuống tới, Mã Tuệ Trinh bên kia vẫn luôn tránh ở phòng bếp cũng rốt cuộc nhịn không được đứng dậy, chỉ thấy nàng sắc mặt đen không phải bình thường, ánh mắt nhìn Ôn Duyên cơ hồ tựa như đang xem ruồi bọ con nhện gì, chán ghét cùng bài xích trong đáy mắt kia miêu tả sinh động, "Mộng Mộng! Con chừng nào thì là người ngoài! Thiếu Hàng xảy ra chuyện, trước sau giúp đỡ thu xếp cũng không phải anh trai tốt kia của nó, mà là con! Thiếu Hàng lần này còn phiền con nhiều, chờ nó trở về cho các con chọn ngày kết hôn! Ở trong mắt ta con chính là con dâu Ôn gia, tự nhiên là thân nhân! Nhưng không giống một số người, bên ngoài là người Ôn gia, ăn gạo nhà chúng ta lớn lên, một bộ quần áo cũng chưa từng thiếu hắn, chuyện tới trước mắt không hỗ trợ thì thôi, cư nhiên còn dạy hư em trai mình thiếu chút nữa làm ra chuyện mất mặt xấu hổ như vậy! Hắn vui mất mặt chúng ta còn không vui đâu! Cũng may Thiếu Hàng không có mắc mưu, bằng không liều mạng ta cũng muốn đem việc này thọc đi ra ngoài cho người phân xử! Trách không được lần trước không dám tới cửa, hắn nào có mặt mũi tới?!!" *(Jeje: Lần trước tới thì đuổi, giờ chửi ngược lại sao không dám tới =]])*

Đổi thành lúc trước, bộ dáng người đàn bà đanh đá chửi đổng như vậy của Mã Tuệ Trinh đã sớm bị Ôn Lương răn dạy, nhưng hôm nay Ôn Lương phá lệ an tĩnh, cơ hồ chỉ là sống chết mặc bây nhìn sự tình phát triển, mà Ôn Duyên nhìn trò khôi hài trước mắt, chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên một cổ cảm giác vô lực. Này trước sau ngắn ngủn công phu hắn đã suy nghĩ cẩn thận, Mã Tuệ Trinh không phải không muốn đem việc này ấn lên đầu hắn tính sổ, khả năng một là cố kỵ quan hệ tốt của hắn cùng Lương Gia Minh, hai là cố kỵ gần nhất thế cục đối Ôn Thiếu Hàng không có lợi mấy, nhưng ai bảo việc này ở trong mắt bọn họ là cấp bách, bởi vậy đành phải thiết trí Hồng Môn yến như vậy, chờ sau khi hắn tới, ba người đối với hắn đồng loạt pháo oanh, cho dù là người ít có thể diện, lại có thể nào êm đẹp mà đi ra ngoài đâu.

Chẳng sợ đổi thành hắn trước kia, chỉ sợ cũng sẽ cảm thấy không chỗ dung thân, hốt hoảng chạy trốn đi.

"Nên nói con đã nói xong, buổi chiều phòng thí nghiệm đích xác có việc, ba mẹ…… Các người từ từ ăn, con liền đi trước."

Ai cũng chưa nghĩ đến Ôn Duyên cư nhiên giống như người không có việc gì, xoay người cư nhiên muốn đi! Ôn Lương cùng Ngô Mộng đều ngây dại, chỉ có Mã Tuệ Trinh chỉ cảm thấy trong ngực một cổ lửa giận xông lên! Nàng đột nhiên hét lên một tiếng xông lên tiến đến túm chặt cánh tay Ôn Duyên, cùng lúc đó ngoài cửa vang lên tiếng mở cửa, liền trong nháy mắt Ôn Thiếu Hàng vào nhà, "Bang" một tiếng thanh âm bàn tay cùng gương mặt tiếp xúc vang lên, Ôn Duyên bị Mã Tuệ Trinh tát một cái nghiêng đầu sang bên, Ôn Thiếu Hàng ngây ra một lúc, đến cửa đều quên đóng, giày cũng không kịp đổi mà bước đi tiến lên một phen túm chặt Mã Tuệ Trinh giận cực còn muốn tiếp tục xuống tay, "Mẹ!! Người đang làm cái gì!!!!"

Trong cơn giận dữ Mã Tuệ Trinh bị Ôn Thiếu Hàng rống tức khắc thanh tỉnh lại đây, nhưng thanh tỉnh qua đi nàng cũng như cũ không có bình tĩnh, mà là nghiến răng nghiến lợi mà nhìn chằm chằm Ôn Duyên, ánh mắt kia quả thực giống như nhìn kẻ thù, "Con nói chuyện thay cho nó phải không? Đến bây giờ còn còn hướng về nó có phải hay không?! Con trong mắt có ta là mẹ hay không? Có ba con hay không? Mệt con còn xem nó như anh trai!! Con cũng không nghĩ con chịu khổ hắn có giúp con sao?! Ta không tin nếu không có nó ám chỉ câu dẫn, con một đứa trẻ tốt như vậy sao có thể thích nó?! Thiếu Hàng!! Con đừng bị nó lừa!! Nhà của chúng ta nhiều năm như vậy nuôi không hắn, sống thoát thoát là nuôi sống một đầu bạch nhãn lang! Nó chính là bạch nhãn lang dưỡng không nên thân a!!!"

Ôn Thiếu Hàng thấy Mã Tuệ Trinh nói khó nghe như thế, nhưng Ôn Duyên sắc mặt lại là không có một chút biến hóa, lập tức trong lòng lộp bộp một tiếng, không đợi hắn đối với Mã Tuệ Trinh nói cái gì, chỉ nghe Ôn Duyên nhẹ nhàng mà thở dài, ngữ khí không lớn không nhỏ, lại làm tất cả mọi người ở đây nghe được, "Nếu bất luận con nói như thế nào, làm như thế nào, đều không có tác dụng, một cái tát kia coi như

hoàn lại ân dưỡng dục của các người những năm gần đây đi, cái tát này con nhận, con đi trước."

Liền ở thời điểm Ôn Duyên nói ra "hoàn lại", Ôn Thiếu Hàng không quản bất luận kẻ nào phản ứng, theo bản năng liền gắt gao mà bắt được cánh tay Ôn Duyên, hắn trực giác nếu không lập tức bắt lấy Ôn Duyên, chỉ sợ hắn liền sẽ vĩnh viễn mất đi Ôn Duyên!!

Nhưng nguyên bản Mã Tuệ Trinh sắc mặt liền bởi vì thái độ của Ôn Duyên mà trong chốc lát xanh trong chốc lát tím, lập tức nhìn thấy con trai mình chủ động ra tay túm chặt Ôn Duyên, trong lúc nhất thời trong đầu cái gì đều không có, đi lên trước nâng lên tay trái không bị Ôn Thiếu Hàng trói buộc lại cho Ôn Duyên một cái tát, Ôn Thiếu Hàng thấy thế lập tức đem Ôn Duyên hộ ở trong ngực, khó khăn lắm làm một cái tát kia của Mã Tuệ Trinh rơi trên mặt mình.

Trong lúc nhất thời trong nhà một mảnh yên tĩnh, Mã Tuệ Trinh ngơ ngác mà nhìn gương mặt đỏ bừng của con trai bị chính mình đánh, lại thấy Ôn Duyên vẻ mặt bình tĩnh mà từ trong lòng ngực đối phương tránh thoát ra tới, ngược lại còn cau mày vẻ mặt không vui mà mở miệng, "Phòng thí nghiệm còn có việc, con đi trước."

"Không, ca…… Anh đừng đi." Ôn Thiếu Hàng bất chấp bất luận kẻ nào phản ứng, lập tức đối với Ôn Duyên nói chuyện trong giọng nói thậm chí mang lên một tia cầu xin hèn mọn.

Ôn Duyên sắc mặt cũng đã không được dễ nhìn, hắn nghiêng đầu thẳng tắp mà nhìn Ôn Thiếu Hàng, ánh mắt thanh lãnh bình tĩnh chưa bao giờ từng có, "Thiếu Hàng, anh vẫn luôn cho rằng em đã thành thục, nhưng thực rõ ràng em cũng không có. Em vô pháp vì hành vi của mình phụ trách, nhưng lại trắng trợn táo bạo để lại nhược điểm ai đều có thể lợi dụng. Cũng may đối phương chỉ là muốn đối phó anh mà thôi, nếu người này dụng tâm kín đáo muốn hủy diệt em, em có hay không nghĩ tới, hiện tại sẽ là một loại cục diện như thế nào?"

Ôn Duyên nói làm người trong phòng đều ngây ngẩn cả người, ngay cả Mã Tuệ Trinh trong cơn phẫn nộ đều ngây ngẩn cả người, mà Ôn Lương còn đột nhiên cả kinh mà quay đầu nhìn về phía Ngô Mộng, Ngô Mộng lập tức rũ xuống đôi mắt giấu đi oán hận trong mắt, Ôn Duyên này thật sự đáng chết, chuyện tới trước mắt còn tới khiến nàng không không thoải mái! Quả thực là xen vào việc người khác đến nhất định nông nỗi!

Không sai, kỳ thật nàng sở dĩ dám không sợ hãi qua lại ra vào Ôn gia như vậy, không chỉ có ở chỗ nàng có thể giúp được Ôn Thiếu Hàng, càng ở chỗ nàng cũng có nhược điểm có thể phá hủy Ôn Thiếu Hàng! Không nói cái khác, chỉ cần chuyện Ôn Thiếu Hàng thích anh trai mình bị tuyên dương đi ra ngoài, tin tưởng toàn bộ tất cả mọi người trong khu an toàn sẽ nổ tung nồi! Chỉ cần đến lúc đó người một nhà này có một chút làm nàng không hài lòng, nàng liền có thể lợi dụng điểm này làm cho bọn họ mọi người cam tâm tình nguyện đem nàng như Bồ Tát mà thờ! Bất quá không đến vạn bất đắc dĩ nàng là sẽ không làm như vậy, nguyên bản một chiêu này nàng tính toán tại thời điểm Ôn Thiếu Hàng không đồng ý cùng nàng kết hôn dùng ra tới, nhưng hôm nay Ôn Duyên vừa nói như vậy, khả năng sẽ làm người Ôn gia tâm sinh khúc mắc cũng không nhất định……

(Jeje: Xời, sang mấy bộ mạt thế khác người giao hợp với động vật cũng không ai care nói gì anh em =]])

Nghĩ đến đây, Ngô Mộng lập tức hai mắt đẫm lệ mà ngẩng đầu, nàng nhìn Ôn Lương, lại nhìn về phía Mã Tuệ Trinh nói: "Thúc thúc a di, con nên đi thôi, nói đến cùng con chỉ là người ngoài, không thể giúp Thiếu Hàng cái gì, còn khiến anh trai hắn không thích như vậy……"

Ôn Duyên xem cũng chưa xem Ngô Mộng liếc mắt một cái, xoay người liền hướng ngoài cửa đi, Ôn Thiếu Hàng một phen túm chặt cánh tay Ôn Duyên, nhưng Ôn Duyên lúc này đã không muốn bị hắn túm chặt, dùng sức thoát ra lúc sau liền đem Ôn Thiếu Hàng vứt ra đi hai bước xa, thân thủ Ôn Duyên làm Ôn Thiếu Hàng ngây ngẩn cả người, nhưng mà lấy lại tinh thần hắn liền chạy ra bên ngoài đuổi theo, ai ngờ lúc này Mã Tuệ Trinh đột nhiên quát to: "Thiếu Hàng! Con nếu là dám đi ra ngoài đuổi theo hắn! Không cần kêu ta là mẹ nữa!!!"

Ngô Mộng ở ngay lúc này cũng ô ô khóc lên, thấy Ôn Lương không biết như thế nào lộ ra biểu tình ảo não, nàng khóc liền càng là ủy khuất, "Đều do con, đều là con không tốt, nếu con không ở, sự tình liền sẽ không như vậy."

Nguyên bản Mã Tuệ Trinh còn thực đau lòng Ngô Mộng, người ta là con gái Ngô Vĩnh Sâm giáo thụ, tuy rằng khi còn nhỏ không có sinh hoạt ở bên người phụ thân, nhưng hiện tại chỉ cần một thân phận này, vậy tương đương thiên kim đại tiểu thư, huống chi nhà mình hiện tại cũng nhận không ít giúp đỡ của đối phương, hơn nữa Ngô Mộng miệng lại ngọt, biểu hiện lại cần mẫn, nàng thật sự là không có lý do chán ghét Ngô Mộng.

Mà khi thấy Ngô Mộng ô ô ô ô khóc lóc như vậy, không biết như thế nào đã bị khóc ra tới một tia không kiên nhẫn, nàng ở góc độ không rõ ràng liếc mắt nhìn Ngô Mộng một cái, lời nói ra lại là mang theo an ủi: "Được, Mộng Mộng đừng khóc, ai đều không có trách con, có ta ở đây, ai dám trách con?"

Ôn Thiếu Hàng lúc này xoay người lại, hắn hôm nay là bị người thi kế lừa đi ra ngoài, không cần hỏi hiện tại cũng biết đầu sỏ gây tội là ai, Ngô Mộng sau khi đem hắn đi đem Ôn Duyên gọi tới, hơn nữa nhìn dáng vẻ còn đem chuyện hắn thích Ôn Duyên không biết dùng phương pháp gì nói cho Ôn Lương cùng Mã Tuệ Trinh, nguyên bản hắn còn muốn đem chuyện này chậm rãi tìm cơ hội nói cho cha mẹ, nhưng trải qua nàng nháo như vậy, hết thảy toàn xong rồi!

"Ngô Mộng, cô lập tức thu thập đồ vật của mình từ nhà tôi cút đi. Tôi không muốn lại nói lần thứ hai."

Gần nhất mấy ngày nay hắn ở dưới sự cưỡng bách của Mã Tuệ Trinh không thể không làm lơ việc Ngô Mộng tiến vào ở nhà bọn họ, nhưng hiện tại hắn thật sự không muốn lại nhịn.

Liền ở thời điểm Mã Tuệ Trinh trừng mắt muốn giận mắng, Ôn Thiếu Hàng cực kỳ bình tĩnh mà mở miệng, "Mẹ, con nhận người là mẹ, nhưng nếu người một hai phải khiến con cưới Ngô Mộng, đó chính là người không muốn đứa con trai này. Con thích anh không giả, không, xác thực nói con yêu hắn, nhưng con trước nay không nghĩ tới muốn đả thương hại các người, nếu bởi vì phần cảm tình này của con mà mang cho các người thương tổn, con thực xin lỗi, là con bất hiếu. Nhưng đây đều là chuyện của một mình con, con không hy vọng lần sau các người còn khó xử anh như vậy, cảm tình của hắn đối với con cũng chỉ là anh trai đối với em trai mà thôi, thậm chí bởi vì quan hệ của con, làm hắn khó về nhà…… Này đó các người không biết, nhưng con đều xem ở trong mắt. Hắn là anh trai tốt, càng là đứa con trai tốt, nếu các người không chịu nhận hắn, vậy để con thay nhóm người đền bù đi, các người cho rằng sự tình hơn hai mươi năm trước dấu diếm thật tốt, chính là ba, mẹ, trên đời không có tường không lọt gió, chuyện này không chỉ có con đã biết,

anh trai hắn…… Cũng là biết đến. Hắn hôm nay ăn một cái tát của các người cũng không có đem chuyện này nói toạc, con thậm chí cảm thấy ngoài ý muốn! Con nói đến nơi đây, nếu các người một hai phải để Ngô Mộng làm con dâu các người, vậy lại nhận người khác làm con trai đi, nhi tử không cưỡng bách các người đồng ý con cùng anh trai ở bên nhau, thậm chí khả năng con cùng anh đã vô pháp ở bên nhau…… Cho dù vậy Ngô Mộng, con tuyệt đối sẽ không cưới!"

Mã Tuệ Trinh bởi vì Ôn Thiếu Hàng nói ngây dại, Ôn Lương sắc mặt còn hồng một trận trắng một trận, mà sắc mặt Ngô Mộng lại là xuất sắc nhất, quả thực là đủ mọi màu sắc trong chốc lát từng cái biến ảo, nàng không nghĩ tới Ôn Thiếu Hàng cư nhiên cứ như vậy không để lại mặt mũi cho nàng! Những lời này quả thực không lưu lại cho nàng một ít đường sống! Hắn nói dứt khoát như vậy, quyết đoán như vậy! Là thật thật tại tại thật sự một chút ít đều không có suy xét qua nàng!!!

Nhìn bóng dáng Ôn Thiếu Hàng đuổi theo ra đi, lại nhìn Mã Tuệ Trinh cùng Ôn Lương một bên sớm đã ngốc lăng, Ngô Mộng cắn chặt răng, tiến lên túm áo lông vũ treo trên tường, mặc ở trên người tròng lên giày liền đuổi theo.

Editor có lời muốn nói: Chuẩn bị khai hố tiếp theo, tên truyện là *Nhân vật phản diện hắn quá mỹ lệ*, hiện tại chỉ mới đăng văn án thôi. Sau khi xong bộ *Hảo tưởng lộng tử nam chủ a* sẽ đăng chương đầu tiên, mong mọi người ủng hộ ^^

112. Chương 112

Thời điểm đi ra bên ngoài Ôn Duyên mới phát hiện, dường như toàn bộ thế giới đều yên tĩnh, sau khi phản ứng lại tầm mắt không bị ngăn cản, hắn theo bản năng nhẹ nhàng ngửa đầu nhìn về phía bầu trời, chỉ thấy trên không khu an toàn không biết khi nào kéo một cái chắn hình cung màu lam nhạt trong suốt, cái chắn này không biết làm từ vật chất gì, mặt trên hẳn là có khe hở nhỏ, bông tuyết lớn chút rơi xuống trên cái chắn chậm rãi từ mặt bên trượt xuống, từ những khe hở đó mạt tuyết nhỏ vụn rào rạt rơi xuống, nghênh quang mà xem, những mạt tuyết đó ở giữa không trung theo gió tiêu tán, nhỏ lại nhiều, trường hợp tựa như ảo mộng, phảng phất đặt mình ở trong vương quốc cổ tích.

"Kẽo kẹt kẽo kẹt" thanh âm mặt tuyết cùng đế giày tiếp xúc, từ đối diện truyền đến, Ôn Duyên theo bản năng cúi đầu đi phía trước, chỉ thấy Tạ Sâm ánh mắt trầm tĩnh mà hướng hắn đi tới, Ôn Duyên hơi hơi ngẩn người, bật thốt lên nói: "Anh không phải đi phòng thí nghiệm sao?"

Tạ Sâm nhìn mặt trái Ôn Duyên hơi hơi sưng đỏ, ánh mắt lập tức trầm trầm, hắn vươn tay đem cổ áo đối phương kéo lên, "Anh không yên tâm em, trở về nhìn xem." Nói chuyện, hắn cẩn thận dùng ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve một chút gương mặt Ôn Duyên, thấy Ôn Duyên theo bản năng mắng, có chút không vui nói: "Vì cái gì không tránh." Y theo năng lực Ôn Duyên hiện tại, dưới tình huống hắn không muốn, người bình thường căn bản không đến gần được, càng miễn bàn tát hắn.

Ôn Duyên giương mắt nhìn Tạ Sâm liếc mắt một cái, sau thở dài, ngữ khí cũng là có chút bất đắc dĩ nói: "Em vốn dĩ cũng muốn giảng hòa a, chỉ là dường như giảng hòa như thế nào cũng nói không thông, em xem tình huống kia, chi bằng trực tiếp dứt khoát kết thúc đi…… Biện pháp này tuy rằng không được tốt, nhưng cũng tính đơn giản thô bạo, tóm lại mục đích đạt tới là được, về sau…… Không có về sau…… Đi thôi, em có

hơi đói bụng."

Ngắn ngủn nói mấy câu Tạ Sâm liền nghe hiểu ý tứ Ôn Duyên, xem ra hôm nay, người Ôn gia vẫn là để Ôn Duyên chịu ủy khuất…… Bất quá nghĩ đến Ôn Duyên cùng Ôn gia cũng coi như có cái chấm dứt, Tạ Sâm ánh mắt hơi hơi gia tăng, ngoài miệng lại là khẽ mỉm cười nói: "Được, vừa lúc mập mạp hôm nay lập công, chúng ta sớm trở về một chút."

Ôn Duyên nghe được Chu béo lập công còn ngây ra một lúc, nhớ tới cái chắn bầu trời, ánh mắt mới vừa sáng lên muốn nói chuyện, cánh tay trái thiếu chút nữa đã bị một lực đạo từ phía sau túm chặt, ra khỏi Ôn gia lại là ở bên ngoài, Ôn Duyên tự nhiên đề cao hoàn toàn cảnh giác, bởi vậy cả người mang theo Tạ Sâm xoay người thỏa thỏa tránh thoát tiếp xúc kia, Ôn Thiếu Hàng vươn tay liền như vậy cương ở giữa không trung, Ôn Duyên xoay người thấy là hắn, hơi hơi nhíu mày nói: "Thiếu Hàng? Em như thế nào ra tới?" Y hắn xem, lúc này Thiếu Hàng càng hẳn là lựa chọn trấn an Ôn Lương cùng Mã Tuệ Trinh mới đúng, kia mới là lựa chọn tốt nhất với hắn, người này vì cái gì chạy ra?

Nhìn Ôn Duyên cùng Tạ Sâm đứng chung một chỗ, Ôn Thiếu Hàng lúc trước thiên ngôn vạn ngữ toàn bộ nghẹn ở trong cổ họng, không vì cái gì khác, đơn giản là cảnh tượng trước mắt thật sự là đẹp đến làm nhân tâm đều nát. Phóng mắt nhìn lại bông tuyết mềm mại xõa tung thật dày một mảnh, rào rạt ngân quang từ giữa không trung nhẹ nhàng bay xuống, rồi sau đó ở dưới tác dụng của gió bay lả tả biến mất. Hai người kia đứng ở nơi đó giống như là một mảnh hình cắt, xứng đôi đến tột đỉnh. Tuy rằng hai người đều đang nhìn hắn, nhưng bầu không khí quanh thân hai người tản mát ra, giống như vô luận như thế nào cũng không chấp nhận được người thứ ba chen chân, hắn là như thế uể oải phát giác, ở thời điểm hắn không có chú ý tới, Tạ Sâm cũng đã thắng hắn, hơn nữa là thắng không lưu lại một phân đường sống.

Ôn Thiếu Hàng há miệng thở dốc, lại là Tạ Sâm mở miệng trước: "Ôn Thiếu Hàng, hôm nay để Ôn Duyên một mình đi nhà cậu, nếu biết cậu cũng khiến hắn ở nhà cậu chịu ủy khuất, tôi vô luận như thế nào đều phải đi theo hắn cùng nhau đi vào. Đừng nói thừa nhận sai lầm linh tinh, một cái tát này của Ôn Duyên, là mẹ cậu đánh đi? Cậu vô pháp bảo hộ hắn, liền không cần vọng tưởng cùng tôi tranh đoạt hắn. Lần này là tôi sai lầm. Sai lầm vì đối với cậu quá để mắt. Về sau, tuyệt sẽ không có lần thứ hai."

Một phen lời nói của Tạ Sâm khiến sắc mặt Ôn Thiếu Hàng càng thêm trắng bệch, hắn theo bản năng đôi mắt run rẩy, không có nhìn về phía Tạ Sâm, chỉ là nhìn Ôn Duyên nói: "Ca…… Là em……"

Không đợi Ôn Thiếu Hàng đem nói cho hết lời, Tạ Sâm lập tức ngắt lời nói: "Lại có, nếu mẹ cậu đánh một cái tát này, vậy đại biểu nàng không muốn Ôn Duyên đứa con trai này, cho nên tôi sẽ tìm thời gian đem chuyện này xử lý tốt. Tự hiện tại bắt đầu, cậu đã không còn xem như em trai Ôn Duyên. Cho nên nếu tôi lại nhìn thấy cậu phí tâm tư ở trên người Ôn Duyên, tôi có khả năng sẽ làm ra một ít chuyện khiến cậu không có biện pháp phân tâm, tôi nói trước cho biết, thời điểm ngoài ý muốn không cần quá kinh ngạc, chúng ta liền đi về trước."

Tạ Sâm nói xong lúc sau căn bản không cho Ôn Thiếu Hàng cơ hội phản ứng, ôm bả vai Ôn Duyên đi đến trước, Ôn Thiếu Hàng vừa muốn đuổi theo, ai ngờ bởi vì quá mức nôn nóng mà không cảm giác được người phía sau, lực đạo người này làm hắn thiếu chút nữa lảo đảo một chút, quay đầu lại chỉ thấy Ngô Mộng cả người đều cơ hồ là treo ở trên cánh tay hắn, ôm đến gắt gao, làm hắn kéo đều kéo không ra.

"Cô làm cái gì?!"

Ngô Mộng nhìn Ôn Duyên cùng Tạ Sâm phía trước, trong ánh mắt cơ hồ sắp toát ra quang mang oán độc, nếu không có Ôn Duyên, nàng như thế nào sẽ có hoàn cảnh nan kham như vậy! Thời điểm lúc trước thích Tạ Sâm chính là do Ôn Duyên quấy rối, hiện tại thích là em trai Ôn Duyên, nhưng cho dù Ôn Thiếu Hàng là em trai Ôn Duyên, cư nhiên còn sẽ thích Ôn Duyên!! Ôn Duyên!! Ôn Duyên!! Chỉ cần có người này một ngày, chính mình liền một ngày đều không được sống yên ổn!!

Ôn Thiếu Hàng nơi nào không phát hiện ánh mắt âm độc nàng nhìn về phía Ôn Duyên, lập tức hận không thể đối với Ngô Mộng động thủ, nhưng nhìn nàng một nữ nhân, nâng lên tay lại thật sự không có biện pháp rơi xuống, hắn cơ hồ là có chút nghiến răng nghiến lợi mà âm trắc trắc nói: "Tôi khuyên cô không cần đánh bất luận ý đồ xấu gì, từ giờ trở đi, nếu anh tôi có bất luận chuyện không hay gì xảy ra, tất cả tôi đều sẽ tính trên đầu cô! Mắt tôi còn chưa có mù, liền tính là một người cô độc cả đời! Tôi cũng sẽ tuyệt đối sẽ không cưới cô! Lập tức thu thập đồ vật từ nhà tôi cút đi! Cút!!!"

Ôn Thiếu Hàng nheo lại mắt dùng lực, Ngô Mộng tự nhiên túm không được hắn, trước kia thời điểm ở chung, Ôn Thiếu Hàng chính là dù lạnh nhạt cũng ít có nói lời trực tiếp đả thương người như thế. Nhưng hôm nay trước sau hai lần, không có một lần không phải bởi vì Ôn Duyên dựng lên. Ngô Mộng nhìn bóng dáng Ôn Thiếu Hàng rời đi, nàng biết lúc này vô luận nàng nói cái gì, Ôn Thiếu Hàng có lẽ đều sẽ không quay đầu lại, cơ hồ ở thời điểm nàng ra cửa đã biết. Chỉ là nàng không cam lòng, nàng thật sự không cam lòng, dựa vào cái gì Ôn Duyên cơ hồ không dùng nỗ lực liền cái gì đều có, nhưng nàng, nơi chốn tính kế nơi chốn suy nghĩ, cư nhiên vẫn là cái gì cũng không có……

Nghĩ đến đây, Ngô Mộng trong ánh mắt hiện lên một đạo quang mang quỷ quyệt, Ôn Duyên xảy ra chuyện gì đều tính ở trên người nàng? Kia nếu, không có Ôn Duyên đâu……

Tạ Sâm đem toàn bộ loại thảo dược xảo trá lừa được từ Lương Gia Minh đến trong không gian, Ôn Duyên trên mặt cười không nói, trong lòng lại cho rằng Tạ Sâm kỳ thật là người đại trí tuệ. Đối phương tuy rằng thoạt nhìn thực tàn khốc lạnh nhạt, nhưng kỳ thật nội tâm nhất định là phi thường mềm mại, hắn muốn nhiều loại thảo dược như vậy trong không gian, nếu chỉ nói là vì bọn họ hai người, vậy có hơi chuyện bé xé ra to. Huống hồ đất những chất môi giới đặc thù của không gian kia, thứ gì đều thành thục đặc bit65 nhanh, nếu y theo loại tốc độ này gieo giống thảo dược, chỉ sợ không dùng được bao lâu toàn bộ hệ thống chế thuốc khu an toàn sẽ nâng cao một bước đi, hơn nữa những cái đó còn đều là dược liệu Trung, so với chút thuốc Tây kia còn muốn tốt hơn rất nhiều.

"Nhìn anh cười cái gì?"

Ôn Duyên cười khẽ lắc lắc đầu, đem quả táo trong tay rửa xong đưa cho Tạ Sâm một cái, "Thời gian thật lâu không có tới trong không gian, em thiếu chút nữa đã quên chính mình có cái Thần Khí như vậy." *(Jeje: Kỳ thật chỗ này phải là Linh Khí mới đúng… Nhưng tác giả để là Thần Khí thì editor cứ để Thần Khí vậy…)*

Tạ Sâm nhìn Ôn Duyên liếc mắt một cái, rồi sau đó giống Ôn Duyên ngồi lên chiếu. Trong không gian không khí so với bên ngoài không chỉ tốt hơn vài lần, hơn nữa độ ấm cũng khác biệt rất nhiều, lúc sau tiến vào chỉ cảm thấy thoải mái hợp lòng người, cơ hồ đều không muốn đi ra ngoài. Cho nên gần nhất hắn cùng Ôn Duyên đều chịu đựng không tiến vào, để tránh sinh ra tâm tình ỷ lại, đối với bên ngoài sinh ra mâu thuẫn.

"Anh đáp ứng Lương Gia Minh ' khai thương phóng lương '." (*)

(*) Khai thương phóng lương: có thể hiểu là mở cửa phát lương thực, ý nói là anh đáp ứng lấy lương thực trong không gian ra cho Lương Gia Minh.

Tạ Sâm đột nhiên nói ra làm Ôn Duyên sửng sốt, hắn cho rằng lấy phong cách của Tạ Sâm, có lẽ còn sẽ lại làm bộ làm tịch một trận, ai ngờ cư nhiên đột nhiên lại đáp ứng rồi…… Này có chút không quá phù hợp phong cách Tạ Sâm a.

Phảng phất như cảm ứng được ý tưởng của Ôn Duyên, Tạ Sâm hơi hơi nghiêng đầu nói: "Chuyện lương thực là chúng ta mang về tới, ngày sau tìm một cơ hội đi ngang qua sân khấu, sau đó chậm rãi làm quần chúng biết. Bất quá mập mạp lần này lập công thật sự khó thấy, cho nên nếu khu an toàn bình an vượt qua mùa đông này, công hắn thật sự không thể không nói tới, hẳn là bị người ghi khắc, hắn đứng mũi chịu sào."

Những lời này làm Ôn Duyên không quá hiểu, nhưng mà chờ lúc sau suy nghĩ cẩn thận, hắn đột nhiên không biết nên nhìn Tạ Sâm thế nào. Đối phương cứ như vậy đem công đầu nhường cho Chu béo, tuyệt đối là không có khả năng vì hại Chu béo, như vậy cũng chỉ có thể nói rõ, Tạ Sâm là không quá nguyện ý lại đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió, kia đây là……

Ôn Duyên biểu tình có chút phức tạp mà mở miệng: "Anh đây là…… Anh đây là tính toán để béo ca gánh trách nhiệm cho mình, sau đó……?"

Tạ Sâm hơi hơi nhắm mắt lại, đem đôi tay đặt ở sau đầu liền nằm ngã vào trên cỏ, Ôn Duyên thấy đối phương ít có thời điểm bừa bãi như vậy, theo bản năng cũng làm theo động tác đối phương.

Hai người song song nằm, trong không gian thực yên lặng, cách đến gần, cơ hồ có thể nghe thấy tiếng hít thở lẫn nhau.

"Anh cảm thấy trong khoảng thời gian này, so với thời điểm trước kia làm bất luận nhiệm vụ gì đều phải khẩn trương, cơ hồ mỗi thời mỗi khắc cũng không dám thả lỏng. Đó là một loại…… So với ngăn ngừa sinh mệnh bản thân chịu nguy hiểm, càng cao hơn một tầng cảnh giác cùng căng chặt."

Hai người đều trầm mặc, Ôn Duyên lẳng lặng mà nghe tiếng nói trầm thấp của Tạ Sâm chậm rãi tự thuật, hắn biết đối phương chưa có nói xong, loại tạm dừng này, là đang châm chước nên như thế nào tiếp tục mở miệng.

"Trước kia, anh cho rằng chính mình vĩnh viễn sẽ không có thời điểm ham an nhàn như vậy." Ngữ khí Tạ Sâm có hơi bình đạm, phảng phất như đang kể chuyện người khác, "Chỉ là anh không khống chế được. Sớm lúc bắt đầu khi anh khống chế không được đem tinh thần lực của mình phân một nửa cho em, sự tình liền chú định sẽ hướng kết cục này đi. Bởi vì ai cũng không biết, kỳ thật thời điểm trên đường đến khu an toàn, anh cũng đã theo bản năng đem tinh thần lực phân cho em…… Cho dù biết rõ đối với anh như vậy mà nói, là phi thường nguy hiểm, là không sáng suốt, thậm chí…… Là ngu không ai bằng."

Ôn Duyên khẽ cười, hắn đương nhiên minh bạch ý tứ theo như lời Tạ Sâm, muốn nói lúc ấy, Tạ Sâm ở trong cảm nhận của hắn, chính là một nam chính tà mị cuồng quyến a…… Tạ Sâm người như vậy, hẳn là ích

kỷ trời sinh tính lương bạc, hắn sao có thể xa tưởng đối phương vô thanh vô tức như vậy bảo hộ chính mình đâu? Nam chính này, chính là đã từng ở trong WC siêu thị thiếu chút nữa hạ sát thủ đối với hắn! Hắn trước nay đều không cho rằng Tạ Sâm là người lòng dạ đàn bà, cho nên liền càng thêm không có khả năng đi nghĩ chơi đối phương cái gì mà sẽ bảo hộ chính mình…… Khi đó ở trong lòng hắn, chớ chọc Tạ Sâm nóng nảy làm đối phương không thể nhịn được nữa đem chính mình giết, cũng đã là thiên đại hạnh phúc……

Nhưng hiện tại quay đầu lại ngẫm lại, nguyên nhân chính là vì đối phương là dạng nam nhân này, cho nên nếu trong lúc lơ đãng toát ra một tia ôn nhu, ngược lại mới càng thêm làm người dễ dàng hãm vào…… *(Jeje: Từ đó chúng ta suy ra vì sao trong ngôn tình nữ chính chỉ toàn thích nam chính bá đạo mà không chọn nam phụ ôn nhu =]])*

"Có mấy lần anh thật sự rất muốn trực tiếp đem em giết." Tạ Sâm sau khi nói xong câu đó, chính mình cư nhiên cũng lộ ra tươi cười. Ôn Duyên tươi cười còn lại là càng thêm mở rộng, hắn nhịn không được nghiêng đầu nhìn về phía Tạ Sâm, nhếch môi nói: "Vì cái gì không xuống tay?"

Tạ Sâm cũng chậm rãi nghiêng đầu nhìn về phía hắn, con ngươi ôn nhu kia, cơ hồ làm Ôn Duyên tâm đều mềm đến muốn hóa thành nước.

"Anh luyến tiếc."

Rõ ràng nên là một tiếng nói năng ngọt xớt đùa giỡn, nhưng dưới ánh mắt như vậy, Ôn Duyên chỉ cảm thấy tim mình đập đột nhiên gia tốc.

Hắn biết Tạ Sâm nói chính là thật sự, đây là một loại trần thuật thực bình tĩnh, nhưng từng mặt chữ của trần thuật này lại làm người cảm thấy ngọt…… Ôn Duyên theo bản năng dời đi đôi mắt không dám cùng hai tròng mắt quá phận ôn nhu kia đối diện, hắn vẫn là lần đầu tiên có loại cảm giác này, cùng cảm động với thích lúc trước đều bất đồng, đây là một loại…… Phảng phất tim bị thứ gì mở một lỗ hổng, một dòng nước ôn tuyền ấm áp cứ như vậy theo khe hở kia chảy xuôi đến trong lòng, cả trái tim hắn đều đang chậm rãi đầy, còn hơi hơi đong đưa……

Đuổi theo ánh mắt theo bản năng trốn tránh kia của Ôn Duyên, Tạ Sâm một cái xoay người liền chống được trên người Ôn Duyên, Ôn Duyên không có động, ngược lại thu hồi hai mắt lẳng lặng mà nhìn đối phương.

Tạ Sâm rõ ràng từ hai tròng mắt Ôn Duyên trông thấy được bóng dáng chính mình, là rõ ràng như vậy, thấu triệt như vậy.

Hắn rốt cuộc nhịn không được, hơi hơi nhắm mắt lại, hôn môi lên trán Ôn Duyên……

(Jeje: Vì sao lại là trán?!! Thịt không có cũng nên cho chút xôi chứ TT_TT)

113. Chương 113

Trừ bỏ đêm đó ăn cơm chúc mừng bên ngoài, một tuần sau Chu béo cũng làm khánh công yến, chẳng qua cái khánh công yến này so với cái Ngô Vĩnh Sâm làm hồi đầu quy mô nhỏ hơn rất nhiều. Chỉ có một vài cao tầng khu an toàn đi ngang qua sân khấu ăn mừng một chút. Kỳ thật những người này lại có mấy người không biết đám người Chu béo cùng Tạ Sâm đâu? Lúc trước Lương Gia Minh chỉ định bọn họ đi ra ngoài lấy lương thực trở về, chỉ là đáng tiếc lương thực không có mang về tới, nhưng nghe nói người tên Ôn Duyên kia lần trước lại lập một công, chỉ là tương đối bí ẩn, cũng chỉ có vài người mơ hồ biết sự tình trải qua. Nhưng Lương Gia Minh hạ tử lệnh không cho tuyên dương đi ra ngoài, bởi vậy mọi người cũng chỉ biết Tạ Sâm Ôn Duyên Chu béo một đám người này đều là khách quý mới của khu an toàn, ngay cả Lương Gia Minh đối với bọn họ đều là nhượng lễ ba phần, tuyệt đối trêu chọc không được.

Trường hợp nguyên bản như vậy, Ngô Mộng đồng lứa con cái không nên đơn độc tham dự, nhưng ai cha nàng hiện tại đối với bên ngoài vẫn luôn tuyên bố đang làm nghiên cứu đâu, cho nên liền tính nàng một mình tiến đến, những người khác cũng không dám nói cái gì. Người tới đều là khách, cũng không thể đem Ngô Mộng đuổi ra ngoài đi.

Ôn Duyên ở bên này cũng là có chút chán đến chết, lúc trước đem việc thay Lương Hân báo thù thành động lực mỗi thời mỗi khắc nhớ, hiện tại thình lình biết thù lớn của nàng đã báo xong, ngược lại trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm gì.

"Suy nghĩ cái gì?"

Ôn Duyên nghiêng đầu nhìn thoáng qua Tạ Sâm đang nghiêng qua tới, nghĩ nghĩ, nhưng thật ra có chút cảm hoài mà thở dài nói: "Suy nghĩ những chuyện anh nói với em ngày hôm qua."

Ngày hôm qua Tạ Sâm phảng phất như là thảo luận thời tiết nói cho hắn, cảnh tưởng Lương Dân Lực bị mổ bụng, cho dù từ ngữ ít ỏi, Ôn Duyên liền cơ hồ cảm thấy ghê tởm ăn không vô, nguyên ngày hôm qua thêm ngày hôm nay, đến bây giờ cuối cùng cũng có chút đói bụng. Mà duy nhất làm hắn cảm thấy có hơi 'thống khoái' chính là, cao tầng 'bên kia' quả nhiên như hắn sở liệu, lòng tham không đủ nuốt những bột phấn đó 'giấu' trong bụng mình.

Mạt thế tới, nhân tính ích kỷ chỉ biết bị vô hạn phóng đại tới cực điểm, bọn họ tuy rằng là lúc trước cùng nhau từ tổ chức trốn chạy đi ra ngoài, mà thời điểm khi sinh mệnh bản thân chịu uy hiếp tiềm tàng, cũng chỉ lo lắng cho ích lợi của mình. Mà trên đời này có thể giải virus tang thi, trước mắt cũng chỉ có máu Lương Dân Lực cùng Lương Hân, mà những máu đó đều được bảo tồn thích đáng ở chỗ khu an toàn, người 'bên kia' vô luận như thế nào đều không chiếm được. Bọn họ lúc trước nghiệm chứng công hiệu 'cục đá' kia, thời điểm phát giác những bột phấn đó trong bụng Lương Dân Lực, tất nhiên sẽ tự cho là thông minh lập tức liền muốn đem chúng nó chiếm cho riêng mình. Nhưng bọn họ vô luận như thế nào cũng không thể tưởng được, những bột phấn đó bị Ôn Duyên trộn lẫn lượng lớn virus tang thi, mà lúc ấy ở thời điểm tranh đoạt, nghe nói bọn họ thế nhưng đối với đồng bạn xuống tay, cơ hồ là tình huống ngươi chết ta sống, người thắng cuối cùng mới đoạt lấy những bột phấn đó thuộc quyền sở hữu.

Nhưng ở thời điểm bọn họ tranh đoạt bản thân chính là lưỡng bại câu thương, hơn nữa địa phương bọn họ an trí lại là một chỗ ngục giam dễ thủ khó công lưng chừng núi, gần nhất tuyết lớn phong thành, ở dưới hoàn cảnh hoàn toàn phong bế như vậy, sau khi cao tầng bọn hắn nuốt vào những bột phấn đó, sẽ xuất hiện dạng kết cục đáng sợ gì, cơ hồ là có thể tưởng tượng ra……

"Ôn Duyên, không nghĩ tới nhanh như vậy chúng ta liền lại gặp mặt."

Một tiếng thăm hỏi làm Tạ Sâm nhíu nhíu mày, Ôn Duyên cũng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Ngô Mộng trên mặt hóa trang tinh xảo mặt mang mỉm cười mà hướng bọn họ đi tới. Ôn Duyên bị mùi nước hoa trên người đối phương huân đến hơi hơi lui về phía sau một bước nhỏ, hắn trên dưới quét Ngô Mộng liếc mắt một cái, phảng phất không phát hiện ánh mắt âm đức dấu diếm kia của đối phương, cũng là hơi hơi mỉm cười gật đầu nói: "Ngô tiểu tỷ."

Ngô Mộng không nói gì, khóe miệng nàng tươi cười không biết như thế nào làm người chỉ cảm thấy quỷ dị, nguyên bản môi còn tính là đẹp, bôi lên son môi đỏ rực phảng phất giống như màu máu tươi, dưới ánh đèn lạnh lẽo trong nhà, chỉ làm người cảm thấy da đầu tê dại, không chút nào cảm giác mỹ cảm.

"Có chuyện gì sao?"

Ôn Duyên trên mặt mang theo lễ phép mỉm cười, nhưng ngoài miệng hỏi chuyện lại là có chút không quá nể tình.

Ngô Mộng sắc mặt không có chút nào biến hóa, thậm chí liền độ cong mỉm cười đều không có một chút ít dao động, nàng giơ tay nhẹ nhàng gom lại đầu tóc bên tai, cơ hồ một loại tư thái thả lỏng Ôn Duyên chưa bao giờ gặp qua, "Không có việc gì, cho dù có việc, cũng không phải tôi có việc. Đa tạ cậu quan tâm."

Ngô Mộng nói xong lời nói liền ý vị thâm trường mà cười nhìn hắn một cái, rồi sau đó khẽ cười một tiếng mà xoay người rời khỏi. Nhưng ngữ thái cùng biểu tình của đối phương đều làm Ôn Duyên hơi không thể thấy nhíu nhíu mày. Hắn cảm thấy ý tứ trong lời đối phương là ý có điều chỉ, lập tức nhìn chung quanh yến hội một vòng, trước sau suy nghĩ vài lần, hắn có chút thấp thỏm mà quay đầu đối với Tạ Sâm nói: "Thiếu Hàng…… Thiếu Hàng hắn không có tới…… Hôm nay, hắn là hắn là tới đi?"

Tạ Sâm rũ xuống mắt nhàn nhạt mà nhìn Ôn Duyên, chân mày Ôn Duyên sắp đụng vào nhau, "Anh biết ý tứ em, không phải như anh lo lắng, em đối với Thiếu Hàng chỉ có tình anh em, nhiều năm như vậy bảo em lập tức……"

"Anh nghe nói buổi sáng hôm nay nhà bọn họ náo loạn. Ôn Thiếu Hàng…… Không đồng ý cùng Ngô Mộng kết hôn. Mã Tuệ Trinh ở cửa nhà lôi kéo hắn, trong miệng lại mắng to em bất hiếu. Ôn Thiếu Hàng không có tới, có lẽ là không có mặt mũi tới."

Ôn Duyên biết Tạ Sâm ý có điều chỉ, Mã Tuệ Trinh ở cửa nhà mắng to hắn bất hiếu…… Này chỉ sợ còn nhẹ. Hôm trước Tạ Sâm đã cho người đem hiệp nghị thu dưỡng cuối cùng đưa đi qua, hơn nữa vừa đấm vừa xoa khiến cho Ôn Lương cùng Mã Tuệ Trinh không thể không ký tên. Nghe nói Mã Tuệ Trinh còn cố ý thảo muốn phí nuôi nấng những năm gần đây…… Từ hành động này xem ra, chỉ sợ cha ruột của hắn không có ở khu an toàn. Lại có lẽ sự tồn tại của cha ruột hắn, trong quyển sách này bản thân chính là BUG. Bởi vì hắn có một lần ngẫu nhiên dò hỏi qua Tạ Sâm, nhưng Tạ Sâm cũng nói tư liệu đối phương giống như bị sương mù che lại, tên là giả tư liệu cũng là giả, mỗi lần thời khắc mấu chốt cho rằng tra được, lại đều bị chặt đứt. Lại nhiều năm như vậy, lại xuất hiện mạt thế, muốn tra ra chân tướng, thật sự không quá có khả năng.

Mã Tuệ Trinh có lẽ cũng nguyên nhân chính là vì thế, cho rằng chuyện năm đó chết vô đối chứng, nhưng Tạ Sâm căn bản là không nói lí, không biết thủ đoạn gì làm Mã Tuệ Trình sợ hãi, trưa hôm đó khiến cho Mã Tuệ Trinh cam tâm tình nguyện ký tên, việc này hẳn là không thiếu làm Mã Tuệ Trinh sinh ra oán niệm, ở cửa nhà mắng vài câu, chỉ sợ cũng là phát tiết tức giận thôi.

Liền ở thời điểm Ôn Duyên trong lòng không biết tư vị ra sao, cửa yến hội phát ra âm thanh rối loạn, cửa yến hội phát ra tiếng rối loạn, không đợi Ôn Duyên phục hồi tinh thần lại, chỉ nghe một người phụ nữ trung niên không ngừng cao giọng thét chói tai, luôn miệng nói ra tên mắng hắn. Ôn Duyên hoàn toàn ngây ngẩn cả người, chỉ thấy Mã Tuệ Trinh không biết như thế nào liền tránh thoát tay chân những người đó, xông thẳng hướng hắn lại đây.

"Mày khi còn nhỏ tao đã bảo là tang môn tinh (*) sống! Lớn lên thế nào?! Còn không phải tang môn tinh sống sao?! Mày khắc Thiếu Hàng nhà tao khi còn nhỏ thân thể không tốt, trưởng thành cũng vẫn luôn số con rệp! Đem mày đuổi ra ngoài sau khi có Thiếu Hàng thì tốt rồi! Mày nói mày không phải tang môn tinh, vậy mày là cái gì?! Mà là cái gì?!! Mày như thế nào không chết đi đâu?! A?!! Ôn gia chúng ta như thế nào nuôi ra một con bạch nhãn lang như mày!! Ăn không uống không nhiều năm như vậy!! Cư nhiên nói đi là đi!! Mày đều không bận tâm ân tình tao với ba mày nuôi sống nhiều năm như vậy sao?! A?! Mày là người sao?! Mày còn xem như người sao?!!!" Mã Tuệ Trinh ngay từ đầu phỏng chừng cũng là giận hôn (**) đầu, nhưng nói đến sau lại muốn đánh cảm tình bài chính nàng cũng có chút nói không được nữa, nhưng Ôn Duyên đối diện sắc mặt vẫn luôn nhàn nhạt, ánh mắt nhìn nàng cũng không rõ ý tứ ra sao, Mã Tuệ Trinh nhất thời lại giận từ tâm sinh! Đây là ánh mắt đối đãi mẹ sao?! Nàng đã sớm nói Ôn Duyên là tiểu tạp chủng! Còn không phải là tạp chủng nuôi không sao!!

(*) tang môn tinh: sao Tang Môn, được xem như tai họa, khắc người khác.

(**) "hôn" ở đây là hôn mê, ý chỉ đầu óc không còn hoạt động gì nữa.

Lập tức nhìn lướt qua Tạ Sâm hộ ở bên cạnh hắn, càng là trong cơn giận dữ: "Mày còn xem như nam nhân sao! Mày còn xem như nam nhân sao?!!! Mày một đại nam nhân cả ngày cùng không đứng đắn cùng nam nhân quậy với nhau!! Mặt đều từ bỏ!! Càng làm cho người ghê tởm chính là, mày cư nhiên không biết xấu hổ đến em trai mình đều có thể câu dẫn!! Mày quả thực là chết không biết xấu hổ!! Tao phi!! Tao phi a!! Lúc trước như thế nào liền không phát sốt nóng chết mày!! Mày đồ tạp chủng!! Mày đồ tai họa!! Mày…… A ——!!!!"

Một câu cuối cùng này là bởi vì Mã Tuệ Trinh cư nhiên muốn xông lên cùng Ôn Duyên xé rách, Tạ Sâm căn bản là chưa cho nàng cơ hội, trực tiếp một chân liền đem nàng đá đến bên cạnh, chỉ là ở dưới biểu tình Ôn Duyên trong nháy mắt kia, một chân này của hắn cũng là thu chút sức lực, bằng không Mã Tuệ Trinh thế nào cũng phải hộc máu.

Nhưng Mã Tuệ Trinh cũng không có giác ngộ gì, mắt thấy Tạ Sâm không lưu tình như vậy một chân đem mình đá văng, lập tức che lại ngực cơ hồ ở một loại trạng thái sắp sống không nổi gào khan: "Trời xanh a!! Ngươi mở mắt ra nhìn xem a!! Cái tên nghiệt tử này từ nhỏ ở nhà của chúng ta lớn lên, cư nhiên liền chính em trai mình đều câu dẫn a!! Không chỉ có như thế, cánh cứng tìm dã nam nhân làm chỗ dựa, cư nhiên liền bỏ chúng ta hai vợ chồng già không màng a!! Có hay không thiên lý!! Còn có hay không thiên lý a!!!"

Mọi người một bên vây xem sớm đã ngốc lăng, chính là bị tiếng kêu rên này hồi phục tinh thần lại. Mấy

người hiểu biết tình huống của Tạ Sâm và Ôn Duyên, ánh mắt nhìn Mã Tuệ Trình có loại phức tạp vi diệu. Nhưng đại bộ phận người đều chỉ là nghe nói tên tuổi Ôn Duyên cùng Tạ Sâm, biết sự tồn tại của hai người này đối với khu an toàn, hoặc là với Lương Gia Minh, là phi thường quan trọng. Nhưng bọn họ không nghĩ tới Ôn Duyên cư nhiên là dạng người này…… Lập tức ánh mắt nhìn hai người mang theo chút suy đoán, nhưng mà thấy thế nào, bọn họ đều cảm thấy rất khó đem Ôn Duyên cùng hình tượng như vậy trùng lên nhau, nhưng người phụ nữ này hẳn là mẹ của Ôn tiến sĩ, tư thái như thế…… Thật là nói hươu nói vượn sao?

Yến hội còn chưa có bắt đầu, Lương Gia Minh thậm chí còn chưa tới, người ở đây ngay từ đầu đều thực thả lỏng, trận khôi hài này bắt đầu diễn, nhưng thật ra không có người xuống sân khấu. Khu an toàn nghẹn khuất lâu như vậy, chính là đã lâu đều không có "náo nhiệt" như vậy. Mà lúc này lại có một người từ cửa vào được, chỉ là người này thần sắc vội vã, thời điểm nhìn thấy Tạ Sâm cùng Ôn Duyên ánh mắt sáng ngời, người này Tạ Sâm cùng Ôn Duyên đều nhận thức, là thân tín Lương Gia Minh, chỉ thấy hắn nhanh chóng đi đến trước mặt Tạ Sâm nôn nóng mà nói nhỏ vài câu, Ôn Duyên nghe được nội dung trong lời nói ấn đường cũng là nhảy dựng, ở thời điểm Tạ Sâm theo bản năng nhìn về phía chính mình, Ôn Duyên vững vàng hạ nỗi lòng, lấy thanh âm cực thấp nhanh chóng nói: "Anh mau đi xem một chút, nơi này em chính mình có thể ứng phó, bên kia mới là đại sự, không thể có bất luận sơ xuất gì."

Tạ Sâm cũng biết tình thế nghiêm trọng, hắn ngày hôm qua mới vừa đem kho lúa lương thực chuyển đến kho hàng khu an toàn, hôm nay liền bắt được mấy lén lút trước kho hàng, chẳng lẽ tin tức có lương thực này để lộ? Nhưng sớm định ra là sau một tuần mới đưa lương thực phát ra, trong đó có rất nhiều rất nhiều nhân tố, tóm lại sau một tuần mới là thời cơ tốt nhất, nhưng thực hiển nhiên có người không hy vọng bọn họ kéo dài, cư nhiên bắt đầu quấy rối……

Ôn Duyên hơi hơi nhắm mắt, sau lại mở mắt ra cảm xúc vừa rồi thiếu chút nữa hiện ra tới, toàn bộ đều bị hắn đè ở sâu trong mắt. Hắn nhanh chóng đảo qua mọi người vây xem liếc mắt một cái, tầm mắt tạm dừng trên gương mặt cười như không cười của Ngô Mộng một chút, rồi sau đó dường như không có việc gì lại thu trở về.

Chuyện hôm nay, Mã Tuệ Trinh nói đến nói đi ý nghĩa chính chỉ sợ thật đúng là không phải nhằm vào sự tình của hắn cùng Thiếu Hàng. Bởi vì nếu chỉ là nói chuyện này, nàng không cần thiết luôn "ân dưỡng dục" linh tinh trộn lẫn trong lời nói. Nhưng mà giống nàng như bây giờ nói, ngược lại người không biết chân tướng sờ không được đầu óc, nhưng loại phương thức nói chuyện này hiển nhiên là không phù hợp loại đàn bà đanh đá nhất quán như Mã Tuệ Trình đúng lý hợp tình. Ngay từ đầu thời điểm Mã Tuệ Trinh vọt vào tới thật là chân chân thật thật mang theo tức giận, nhưng sau lại có lẽ là nghĩ tới cái gì, lại hoặc là nghĩ tới mục đích chân chính lúc này đây, cũng có lẽ, là thu được ám chỉ gì của ai…… Tóm lại sau lúc kia, mới nói ra lời này……

Ôn Duyên châm chước một chút, vẫn là lựa chọn đối với Chu béo bên kia nhịn không được muốn tiến lên phân xử lắc lắc đầu. Hôm nay Chu béo chính là vai chính khánh công yến, nếu bởi vì hắn mà trộn lẫn vào bên trong chuyện này, khó bảo toàn sẽ không có người dụng tâm kín đáo đem công lao nguyên bản của đối phương bít kín lại một tầng.

Chuyện này mặt ngoài thoạt nhìn là hướng hắn tới, nhưng nếu hướng sâu mà nghĩ, ũng khó nói là hướng về phía bọn họ vài người cùng nhau tới…… Hôm nay nếu một ai không cẩn thận liên lụy vào trong đó, cái mũ bất nhân bất nghĩa, bất trung bất hiếu đội vào, hình tượng lúc trước hoặc lúc sau tốn công xây dựng, chỉ sợ tất cả đều phải nước chảy về biển đông.

Trước mắt Tạ Sâm bởi vì một chân kia vừa rồi đã liên lụy vào được, bất quá này ngược lại này cũng không vì Tạ Sâm trộn lẫn hay không trộn lẫn, hắn tin tưởng Mã Tuệ Trinh đều sẽ không bỏ qua câu chuyện này. Nhưng hắn cùng Tạ Sâm thật ra không sợ, chỉ là kho lúa bên kia, không biết rốt cuộc thế nào……

Ôn Duyên nghĩ như vậy, Mã Tuệ Trinh cũng không cam lòng bị ai xem nhẹ, lập tức liền che lại ngực thẳng mồm to hút khí, mắt thấy chính là tiến vào thiếu khí giận nhiều, ánh mắt nhìn chằm chằm Ôn Duyên không còn hung hãn như lúc trước, hoàn toàn là bộ dáng vô cùng đau đớn. Một bên có "người hảo tâm" đã tiến lên đem Mã Tuệ Trinh nâng lên, nhưng Mã Tuệ Trinh chính là "đứng dậy không nổi", mỗi lần mắt nhìn sắp đứng lên, dưới chân lại "không cẩn thận" run lên ngã ngồi trên mặt đất. Mặt đất này đều là đá cẩm thạch lạnh lẽo như băng, nguyên bản nàng nổi giận đùng đùng sắc mặt liền khó coi, lập tức còn lăn lộn như vậy, còn không phải là một bộ dáng thê thê thảm thảm?

"Ôn tiên sinh, tôi cảm thấy bất luận như thế nào, trước để trưởng bối đứng dậy lại nói tiếp tương đối tốt! Còn có vị Tạ tiên sinh vừa rồi, hắn như thế nào có thể đối với trưởng bối động thủ đâu?! Ôn tiên sinh, nàng là mẹ nuôi của cậu đi? Xem cậu hiện tại tuấn tú lịch sự, cùng ân dưỡng dục của nàng thoát không được can hệ! Một khi đã như vậy, cậu cần gì phải lấy oán trả ơn, chọc đến lão nhân gia hao tổn tinh thần thương tâm lại thương thân như vậy đâu?"

Ôn Duyên lập tức đảo mắt hướng người nói chuyện nhìn lại, người này là nhân viên phụ trách quản lý lưu thông khu an toàn, vị trí này không tính cao cũng không tính thấp, nhưng nhân viên ra vào khu an toàn đều phải qua tay hắn một chút, này cùng trạm kiểm soát ngay từ đầu ở cửa thiết lập ghi vào tư liệu bất đồng, hắn là chỉ phụ trách người không có "chứng minh cư dân", cho nên mắt thấy người này mặt ngoài là người của Lương Gia Minh, Ôn Duyên khó tránh khỏi trong lòng trầm trầm.

Xem ra, Lương Gia Minh ra tay vẫn là không đủ tàn nhẫn. Hoặc là, Lưu gia ra tay thật sự quá nhanh……

Đối phương vừa rồi một phen lời nói kia giống như thương lượng, nhưng thật ra là đem hắn chứng minh sai. Cái gì "lấy oán trả ơn" từ như vậy ừa nói ra tới, chẳng phải là ám chỉ Ôn Duyên hắn lòng muông dạ thú đối với mẹ nuôi lấy oán trả ơn sao? Mắt thấy Chu béo đối diện sắc mặt giận dữ sắp nhịn không được, Ôn Duyên nhíu mày đưa mắt ra hiệu đồng thời lại cũng không thể không ở trong lòng kêu một tiếng giỏi! Thiết cục này thật sự không tính là cao minh, nhưng lại thật thật có thể nhiễu loạn nhân tâm a……

Nhẹ nhàng thở ra, Ôn Duyên sửa sửa suy nghĩ, trên mặt cơ hồ là không có bất luận biến hóa gì. Chỉ là khóe miệng mỉm cười, lại là không thể hiểu được lớn hai phân: "Triệu tiên sinh nói không sai, vừa rồi Tạ Sâm thật là quá xúc động. Chỉ là trước mắt hắn không ở đây, cho nên Mã nữ sĩ…… Tôi thay hắn, trước hướng bà xin lỗi." Nói xong, Ôn Duyên liền sắc mặt khiêm tốn cúi người.

Cái xưng hô "Mã nữ sĩ" này là hơn hai mươi năm qua Ôn Duyên lần đầu tiên nói ra, Mã Tuệ Trinh khó tránh khỏi ngây ra một lúc. Nàng cũng nói không rõ một tia cảm giác không thoải mái trong lòng kia chuyện như thế nào, chỉ biết là nếu hôm nay sự thành, nàng không bao giờ cần cẩn thận…… Nghĩ đến đây, nàng nhéo nhéo nắm tay, bộ dáng nhìn Ôn Duyên sắc mặt tức khắc liền biến thành giận trong đó mang theo một tia ủy khuất, "Tiểu Duyên, vừa rồi mẹ nói nặng, này…… Này nhiều người như vậy, ta không nên nói những lời này đó, ta……"

Nàng vừa định dựa theo kế hoạch nguyên bản của bọn họ trình diễn một phen khổ nhục kế, đá cẩm thạch này lạnh lẽo, nhưng y theo nàng hôm nay trộm ở bên ngoài đông lạnh nửa ngày, còn ngồi trên như vậy

trong chốc lát, khó tránh khỏi sẽ không bị bệnh. Nhưng nàng không để bụng! Nàng muốn chính là hiệu quả như vậy! Nếu chỉ là bị bệnh một lần liền có thể được đến nàng muốn, liền có thể về sau ở khu an toàn sinh hoạt bừa bãi không cần lo trước lo sau, chút ốm đau này tính là cái gì đâu?!

Nhưng nàng nguyên bản còn muốn đánh bài tình cảm, làm tất cả mọi người cho rằng nàng là một người mẹ già bất lực lại lo lắng, nhưng theo nàng nói ra, trong đầu không biết như thế nào luôn là hiện ra hình ảnh Thiếu Hàng luôn mồm vì Ôn Duyên mà chống đối chính mình…… Tiện đà những hình ảnh đó càng ngày càng nghiêm trọng, cư nhiên lúc sau cứng rắn biến thành Ôn Duyên vẻ mặt ủy khuất ở trước mặt Ôn Thiếu Hàng kể ra chính mình không phải…… Mã Tuệ Trinh giận từ tâm, chẳng sợ lý trí nhắc nhở chính mình không nên xúc động, nhưng những hình ảnh đó làm nàng cơ hồ đỏ mắt! Biểu tình nguyên bản mềm mại biến mất không thấy, thời điểm lại ngẩng đầu, biểu tình nhìn chằm chằm Ôn Duyên quả thực giống như địa ngục ác quỷ hung ác tới nông nỗi nhất định!

Ôn Duyên phảng phất bị biểu tình này dọa sợ, lập tức hít một hơi liền lui về sau một bước, người xem bên cạnh hắn mặt mang dị sắc, cũng đều sôi nổi nhìn về phía Mã Tuệ Trinh, ai ngờ không xem không quan trọng, vừa thấy qua đi tất cả mọi người hít hà một hơi, này nơi nào là ánh mắt nhìn con trai đâu? Này…… Này quả thực là đang xem kẻ thù giết cha a!

"Ôn Duyên! Mày cái đồ tang môn tinh! Cẩu tạp chủng!! Nam hồ ly tinh!! Mày như thế nào không chết đi!!! Mày đi tìm chết cho tao!!"

Mã Tuệ Trinh đột nhiên bén nhọn kêu một tiếng, lấy một loại lực độ người khác lôi kéo không được đột nhiên hướng Ôn Duyên phóng đi, Ôn Duyên phảng phất giống như chịu kinh hách mà hơi hơi cúi đầu, ở góc độ mọi người không thấy được thê lương bứt lên khóe miệng. Hắn một chút đều không muốn như vậy, này thật sự không phải hắn kỳ vọng. Chẳng lẽ hoà bình kết thúc lại không được sao, hắn là niệm một chút tình nghĩa lương bạc kia, chẳng lẽ bọn họ liền thật sự một chút đều không để bụng sao. Vì cái gì một hai phải buộc hắn, vì cái gì một hai phải buộc hắn?! Chẳng lẽ chỉ có thành thành thật thật bị bọn họ hãm hại mới xem như chính xác sao? Chẳng lẽ chỉ cần hắn không từ, chỉ cần hắn phản kháng, hắn chính là tội ác tày trời sao?!

Ôn Duyên không rên một tiếng mà bị Mã Tuệ Trinh lôi kéo đánh gục trên mặt đất, theo bản năng giãy giụa hắn nhìn đến ánh mắt khiếp sợ của Chu béo nhìn về phía mình, hắn lấy một loại ánh mắt tuyệt đối sắc bén ngăn trở động tác đối phương muốn xông lên, nếu Chu béo xông lên, kế tiếp thứ hắn muốn thu được hết thảy chỉ sợ đều phải kiếm củi ba năm thiêu một giờ!

Nhưng Chu béo thật sự nhịn không được! Nếu Tạ Sâm biết Ôn Duyên nhà hắn bị lão thái bà cưỡi trên thân cào, biết hắn ở một bên nhìn lại không quản, Tạ Sâm nhất định sẽ giết hắn! Hơn nữa làm bằng hữu, hắn thật sự vô pháp trơ mắt nhìn Ôn Duyên bị khi dễ như vậy!!!

Liền ở thời điểm Chu béo xắn lên tay áo sắp phải tiến lên, một thân ảnh so với hắn còn nhanh hơn vọt tới phía trước Mã Tuệ Trinh không ngừng đánh, đối phương cũng là không rên một tiếng, nhưng lực độ lôi kéo cánh tay Mã Tuệ Trinh nhất định không nhỏ, bởi vì hắn làm Mã Tuệ Trinh trực tiếp "Ngao" mà một tiếng kêu cao, có thể thấy được cánh tay này bị nắm đau.

Trên mặt trên cổ nơi nơi đều là vết thương bị cào, Ôn Duyên chỉ cảm thấy miệng vết thương nóng rát đau, theo bản năng mở mắt ra, chỉ cảm thấy ánh đèn lóa mắt, một trận lực đạo đem hắn kéo tới lúc sau cư

nhiên không màng ánh mắt người chung quanh trực tiếp đem hắn ôm vào trong lòng ngực! Ôn Duyên trực giác đối phương không phải Tạ Sâm, vừa định đột nhiên đẩy ra, ai ngờ đối phương dường như thật giống như biết hắn muốn lui ra ngoài, lấy một loại lực độ vô pháp kháng cự gắt gao mà cô trụ hắn, đối phương dùng âm lượng chỉ có hai người họ có thể nghe được, bi ai lại tuyệt vọng mà lẩm bẩm nói: "Ca…… Để em ôm vài giây là được, chỉ vài giây thôi."

Ôn Duyên môi giật giật, không biết như thế nào, cái mũi có chút chua.

114. Chương 114

"Thiếu Hàng!! Con điên rồi!! Con mau buông nó ra!! Con mau buông nó ra a!! Con còn muốn người mẹ là ta nữa không!!"

Mã Tuệ Trinh thần sắc kích động, sau khi thấy Ôn Thiếu Hàng đem Ôn Duyên hộ ở trong ngực càng là trong cơn giận dữ đôi mắt đều giận đỏ! Ôn Duyên từ trong lòng ngực Ôn Thiếu Hàng tránh thoát ra, Mã Tuệ Trinh còn muốn lại động thủ với hắn, chỉ là bị Ôn Thiếu Hàng nắm chặt.

Ôn Duyên hơi hơi rũ xuống mắt không có nhìn hai người đối diện, chỉ là thời điểm ánh mắt quần chúng vây xem rơi trên người hắn, hắn hơi hơi nhíu mày, môi cắn chặt, miệng vết thương trên mặt cùng trên cổ được màu da trắng của hắn phụ trợ càng thêm rõ ràng, lại xem biểu tình hắn vẻ mặt trầm mặc, thoạt nhìn thật sự là không giống như Mã Tuệ Trinh hình dung……

"Mẹ! Con đã nói với người là con……"

Ôn Thiếu Hàng lời nói còn chưa nói xong, Ngô Mộng lập tức tiến lên kéo một cánh tay khác của Mã Tuệ Trinh, "Dì, ngài cũng đừng sinh khí, tất cả mọi người đều ở chỗ này nhìn, chính mình cùng người nhà nháo, không quá tốt đi? Hơn nữa ngài đây là đánh lên người Ôn Duyên, lại đau lòng mình a."

Ngô Mộng nói làm Ôn Thiếu Hàng hơi hơi nhíu nhíu mày, Ôn Duyên đứng ở đối diện lại ở trong lòng cười lạnh một tiếng, câu nói này như đang trấn an, nhưng nếu Mã Tuệ Trinh đánh hắn là đau ở trong lòng, kia không phải ám chỉ vừa rồi Tạ Sâm đá một chân, mới là thật sự quá phận sao? Ngô Mộng này, thật sự là kẻ sĩ ba ngày không gặp, phải nhìn bằng con mắt khác!

Chỉ là, nói mấy câu liền muốn hắn nhận không mấy vết thương vừa rồi sao? Bọn họ cũng quá để mắt hắn.

Hắn trước nay cũng chưa nghĩ tới muốn đi chủ động hại người nào, nhưng cũng không phải chờ người tới hại lên đầu hắn! Nếu Mã Tuệ Trinh vừa rồi muốn dùng khổ nhục kế, kia hắn phải so Mã Tuệ Trinh càng "khổ" mới được! Đừng nói là vài miệng vết thương, so với cái này thảm hại hơn gấp trăm lần, chỉ cần có thể đạt tới mục đích, hắn đều căn bản không thèm để ý!

Nếu bọn họ đã liên hợp người ngoài bắt đầu đối phó hắn, kia hắn cũng không cần bận tâm tình cảm hư vô

gì. Mã Tuệ Trinh đại náo như vậy lại đây, Ôn Lương không có khả năng không biết, nếu dĩ vãng người nhà sớm đã không đem hắn xem như người một nhà, kia hắn cũng sẽ không để chính mình sa vào trong đó, hắn cũng chỉ bất quá là không muốn xé rách mặt thôi, chỉ là có một số người, thực hiển nhiên đem sự ẩn nhẫn của hắn coi thành thiện lương……

"Mã nữ sĩ, tuy rằng tôi cũng thực tiếc hận, nhưng mới ngày hôm trước, ngài cùng Ôn tiên sinh đã ký tên lên hiệp nghị ngưng nhận nuôi, tôi nói như vậy cũng không phải thoái thác trách nhiệm, mà là thật đáng tiếc chính mình không thể lại kêu ngài một tiếng mẹ. Nhưng bất luận hôm nay là nguyên nhân gì làm ngài giận như vậy, vẫn như cũ đều là Ôn Duyên sai. Ngô tiểu tỷ tuy rằng nói không hoàn toàn chuẩn xác, thật có vài lời nói cũng có chút đạo lý. Chúng ta rốt cuộc đã từng là người một nhà, như bây giờ nháo lên, làm trưởng bối sinh khí, tự nhiên là vãn bối sai. Chỉ là không biết ngài như thế nào mới có thể nguôi giận? Có biện pháp gì không, làm ngài đừng như vậy tiếp tục sinh khí? Tôi thật sự sợ ngài tức điên thân thể, rốt cuộc làm con trai ngài hơn hai mươi năm, tuy rằng ngài hôm nay làm như vậy thật sự thực làm tôi……" Ôn Duyên nói tới đây, biểu tình cô đơn trên mặt lộ ra một tia cười khổ, "Nhưng thiên hạ đều là cha mẹ, chỉ cần ngài nói ra, phàm là tôi có thể làm được, tôi sẽ tận lực đi đền bù ngài."

Một phen lời nói này của Ôn Duyên quả thực là phát ra từ phế phủ, lại thêm miệng vết thương trên mặt và cổ, mười phần mười muốn đánh bài thân tình với Mã Tuệ Trinh, càng làm vững chắc hình tượng người đàn bà đanh đá không nói lý. Quần chúng nguyên bản còn có hơi hướng về Mã Tuệ Trinh lập tức ý thức được sự tình dường như không đơn giản như họ nghĩ, hôm trước đã ký tên lên hiệp nghị ngừng nuôi? Thứ kia nếu không phải thật sự không cảm tình, sao có thể ký tên?

Hơn nữa vì sao Ôn Duyên sau khi nói như thế xong, biểu tình trên mặt Mã Tuệ Trinh trở nên quỷ dị như vậy? Thật giống như là đang cân nhắc Ôn Duyên nói chính là nói thật hay đang nói dối…… Chẳng lẽ nàng ngay từ đầu thật là vì "đền bù" gì mới lại đây? Chẳng sợ thật sự có tâm tư như vậy, kia cũng không nên nháo đến địa phương nhiều người tới như vậy a! Này cũng không phải là thật sự đối với Ôn Duyên một tia tình cảm đều không có sao…… Mất công nàng ngay từ đầu còn diễn kịch giống như người bị hại, thật sự là làm người không thể không khinh thường……

Ngô Mộng thấy Mã Tuệ Trinh thần sắc do dự, lập tức liền biết lão thái bà này lại bị Ôn Duyên dụ! Trong lòng quýnh lên lập tức bóp chặt tay Mã Tuệ Trinh nói: "Dì, có phải hay không vừa rồi trên mặt đất lạnh ngài nơi nào không thoải mái?" Nàng một bên đỡ Mã Tuệ Trinh hướng ghế bên cạnh dựa vào, một bên không cao không thấp thanh âm tiếp tục nói: "Ôn Duyên nhất định là giận ngài, đến việc đền bù cũng giận dỗi nói ra, dì, ngài nên dỗ dỗ hắn a…… Cái hiệp nghị kia, không phải nói lúc ấy là không biết rõ ràng mơ màng hồ đồ ký tên sao? Huống chi ngài mấy năm nay nhớ thương Ôn Duyên, biết ngài mạnh miệng mềm lòng, ngài liền nói một câu, cho hắn biết ngài tưởng niệm hắn a!"

(Jeje: Tuy biết con Mộng này có mưu đồ mới làm vậy nhưng thấy nó vô duyên vl ra =.=" Chuyện nhà người ta mà cứ năm lần bảy lượt xen vào, mấy con nữ phụ kiểu này trong mấy bộ khác là bị oánh sml rồi. Con này lại sống dai như đỉa, bà tác giả cũng chả nói là làm thế nào nó trốn được khỏi siêu thị tang thi đó tới khu an toàn sau khi bị đoàn người Tạ Sâm bỏ lại)

Mã Tuệ Trinh nguyên bản còn có chút dao động, bởi vì nàng nhìn ra được vừa rồi Ôn Duyên tuy là có phần diễn kịch, nhưng thời điểm nói đến "đền bù" toàn bộ ánh mắt đều là phi thường đạm mạc, thời điểm ánh mắt Ôn Duyên giống như vậy, đều không phải là nói dối. Nàng cũng nhìn ra được tới, Ôn Duyên là thật đối với bọn họ không còn một tia tình nghĩa, lúc ấy khi Ôn Duyên còn nhỏ nàng mang hắn về nhà đã từng nói qua, đứa nhỏ này đôi mắt thon dài môi lại mỏng, về sau khẳng định không phải người nhớ ân niệm tình, nói không chừng sẽ nuôi không một chuyến, ai hầu hạ ai còn chưa nhất định.

Cũng nói không rõ là tâm tình gì, nhiều năm như vậy, chính mình cũng chưa từng thân cận hắn. Nhưng lại không phải con trai ruột của mình, không thân cận không phải cũng bình thường sao? Huống hồ chính mình chỉ có một đứa con trai ruột, hiện giờ cũng bị hắn câu dẫn không bình thường! Lỗi này không tính lên đầu hắn thì tính lên đâu? Huống chi Ôn Duyên có thể cho nàng chỗ tốt gì! Hắn cho dù lợi hại lại nhận thức Lương Gia Minh, cũng không cùng các nàng hợp tác những người này, hứa hẹn cho các nàng chỗ tốt!!

Niệm cập này, Mã Tuệ Trinh vừa định dựa theo kịch bản cùng Ngô Mộng thông đồng lúc trước tiếp tục, ai ngờ nhìn đến đôi mắt Ôn Duyên, không biết như thế nào liền lại nghĩ tới hình ảnh ngày ấy Ôn Thiếu Hàng ở nhà bởi vì Ôn Duyên cùng chính mình chống đối! Lại nhìn con trai đứng bên cạnh Ôn Duyên nhưng còn không phải là một đôi mắt chớp cũng không chớp mà đang nhìn Ôn Duyên sao! Hỏa khí này mới vừa áp xuống "tạch" một tiếng lại nổi lên! Mã Tuệ Trinh lập tức ném ra Ngô Mộng, tiến lên một bước giơ tay lại muốn tát Ôn Duyên.

"Mẹ!!! Người làm sao vậy!!!"

Thái dương Ôn Thiếu Hàng cơ hồ nổi lên gân xanh! Hắn tuy rằng biết Mã Tuệ Trinh trước nay đều là cá tính người đàn bà đanh đá, nhưng cũng không nên ở trường hợp công khai như vậy lặp đi lặp lại nhiều lần mất khống chế! Huống chi nàng quả thực là đối với Ôn Duyên động thủ đến nghiện! Này quả thực là làm người vô pháp tiếp thu!!

Mã Tuệ Trinh bị Ôn Thiếu Hàng đột nhiên gào như vậy, lập tức giật mình một cái dừng lại động tác, chỉ là đầu óc tuy rằng thanh tỉnh một chút, nhưng cơn tức trong ngực làm trái tim nàng thình thịch thình thịch kinh hoàng không ngừng! Về mặt lý trí nàng cũng biết hiện tại lúc này sinh khí không đúng, cũng không biết nói vì cái gì tổng cảm thấy chính mình vô pháp khống chế tức giận của mình! Càng nhìn con trai mình hướng về Ôn Duyên, nàng liền càng cảm thấy chính mình một hai phải xé Ôn Duyên đối diện! Nhưng nàng nếu một khi biểu hiện muốn đối với Ôn Duyên động thủ, chính con trai nàng liền phải ngăn lại nàng chống đối nàng, này quả thực chính là tuần hoàn ác tính!!

Làm như rốt cuộc dường như không chịu được, Ôn Duyên ở thời điểm này dài lâu mà thở dài một hơi, hắn không có nhìn Mã Tuệ Trinh, mà là hơi có chút ý vị lầm bầm lầu bầu: "Tôi biết ngài vẫn luôn trong lòng đối với tôi chất chứa oán phẫn, chỉ là những năm gần đây tôi sớm đã quen…… Nguyên bản tôi cho rằng, liền tính trên mặt luật pháp chúng ta không hề là người một nhà, nhưng trên danh nghĩa chúng ta vẫn cứ là chiếu cố cho nhau, tuy rằng biết rõ mấy ngày hôm trước mỗi ngày đưa đồ cho ngài đều bị ngài ném đi, nhưng tôi cũng vẫn là kiên trì không ngừng mà đưa……"

Ôn Duyên biểu tình cô đơn mà nói tới đây, những người khác nhìn Mã Tuệ Trinh ánh mắt đã thay đổi, nhưng Mã Tuệ Trinh lại càng là cảm thấy giận sôi máu! Ôn Duyên luôn luôn biết cá tính nàng! Nàng chán ghét Ôn Duyên như vậy, đồ vật hắn đưa chỉ cần không phải đặc biệt quý trọng, nàng dĩ vãng cũng chưa để vào mắt, tại lúc mấu chốt này sao có thể sẽ tiếp thu!! Ôn Duyên chính là câu dẫn con trai bảo bối của nàng! Nàng chính là vì khẩu khí này, cũng không có khả năng vì như vậy vạch trần tiếp thu mấy thứ rách nát nhân tình không đáng giá tiền của Ôn Duyên! Thật xem Mã Tuệ Trinh nàng là ăn mày tống cổ không thành?!

Ôn Duyên nhấp nhấp miệng, tựa hồ là hạ quyết tâm gì phi thường trọng đại, hắn nhìn Mã Tuệ Trinh, biểu tình phá lệ nghiêm túc, lời nói ra càng là mười phần mười làm trường hợp hoàn toàn yên tĩnh, "Tôi biết ngài hôm nay đột nhiên phát giận như vậy, nhất định không chỉ là bởi vì mấy vấn đề này theo như lời ngài, có lẽ là bởi vì gần nhất hình thức khu an toàn không tốt, tâm tình ngài theo đó táo bạo buồn bực

chút cũng là bình thường. Chỉ là trước mắt tôi cũng đích xác không có gì có thể hồi báo ân dưỡng dục hai mươi năm của ngài, nếu ngài có thể lại chờ vài ngày……"

Ôn Duyên nói tới đây, liền thấy Lương Gia Minh cùng Tạ Sâm vẻ mặt ủ dột từ cửa đi vào tới, lập tức cùng Tạ Sâm ra hiệu ánh mắt, Ôn Duyên nhìn về phía Lương Gia Minh nói: "Tam thiếu, mấy ngày này chúng ta chuẩn bị cũng đủ, tới Mã nữ sĩ cũng bị hình thức hiện tại làm cho tâm thần không yên. Một khi đã như vậy, vì khu an toàn, cũng coi như là vì làm nàng an tâm, càng xem như làm hết một phần hiếu tâm lén lút trong tôi…… Tôi thỉnh cầu ngày mai chấp thuận chúng ta li khai khu an toàn, lúc này đây lại đi kho lương, vô luận như thế nào chúng ta đều sẽ đem lương thực mang về tới."

Ôn Duyên nói xóng chung quanh an tĩnh quả thực liền một cây châm rớt đến trên mặt đất đều có thể nghe rõ ràng, không chỉ có Mã Tuệ Trinh ngây dại, liền Ngô Mộng lúc này cũng ngơ ngác phản ứng không kịp! Ôn Duyên hắn có biết hay không chính mình đang nói cái gì? Hiện tại khu an toàn đi đường có thể gặp người đó là bởi vì mặt trên có cái chắn chống đỡ, này nếu là vừa đi ra kia chính là ngoài một thước đều không thấy người! Thời tiết ác liệt như vậy đi xuống kho lương lấy lương thực? Ôn Duyên hắn thật xem chính mình là yêu quái chín mạng hay thế nào? Chẳng lẽ là điên rồi không thành?

"Ôn tiên sinh lời này nói thật đúng là thâm minh đại nghĩa, người không hiểu biết nội tình, chỉ sợ còn tưởng rằng kế tiếp sẽ phát sinh một sự tích anh hùng cỡ nào lớn."

Ôn Duyên lại cùng Tạ Sâm đối diện ra hiệu ánh mắt, hai bên đều nhìn ra cảm xúc trong mắt lẫn nhau, Ôn Duyên trong lòng nhất định, lúc này mới thu hồi ánh mắt nhìn về phía người nói chuyện. Vẫn là Triệu Hoành lúc ban đầu kia, bởi vì quản lý việc xuất nhập nhân viên khu an toàn, hoàn cảnh lâu dài được nịnh bợ dưỡng thành thái độ lời nói không tự giác liền cao giọng, chỉ là lời này ý có điều chỉ, Ôn Duyên trong lòng cười lạnh một tiếng, trên mặt lại là mang theo chút khẩn trương nói: "Triệu tiên sinh lời này là có ý tứ gì?"

Triệu Hoành thấy Ôn Duyên tuy rằng kiệt lực che dấu nhưng rồi lại toát ra một tia khẩn trương, lập tức trên mặt liền toát ra một tia đắc ý, "Hôm nay tôi là cố ý lại đây tham gia khánh công yến của Chu tiên sinh, nguyên bản cũng không muốn nói ra mấy lời mất hứng, nhưng nếu Ôn tiên sinh hỏi, tôi đây cũng liền đúng sự thật nói. Mấy ngày hôm trước tôi nghe thủ hạ tới báo, nói kho hàng phía Đông chung quanh gần nhất luôn có vài người lén lút, tôi lập tức trước cho người đem người bắt được, điều tra rõ về sau mới biết được, những người khác ngược lại không có gì đặc biệt, chỉ là có hai người, bọn họ một người tên Phác Tĩnh Nghiên, một người tên Vệ Bình, hai người này, không biết Ôn tiên sinh có ấn tượng không?" Lời này nói ra, người bốn phía loáng thoáng đều phát giác một tia không thích hợp, không nói đến nội dung lời Triệu Hoành, thái độ nói thẳng hắn trước mắt đây, nhìn thế nào đều không giống như là một phe với Lương Gia Minh, kia đây là……

Ôn Duyên lại là sắc mặt bất biến, chỉ là ánh mắt lại là hơi hơi trầm xuống. Gần nhất vội đầu óc choáng váng, căn bản không đi bận tâm đoàn người thế nào, hơn nữa bọn họ đã tách ra ở, hiện tại lại không cần huấn luyện, đại bộ phận thời gian đều là ở nhà, Vệ Bình cùng Phác Tĩnh Nghiên mấy ngày không cùng bọn họ chào hỏi cũng không phải chuyện kỳ quái gì, nhưng hắn vô luận như thế nào cũng chưa nghĩ đến, hai người kia cư nhiên rơi xuống trong tay người Lưu gia.

"Bọn họ nói cho tôi một chuyện rất có ý tứ, nguyên lai……" Triệu Hoành vừa định nói nguyên lai một đám người này đã sớm đem lương thực mang trở về khu an toàn, bởi vì Tạ Sâm là một dị năng giả không gian! Này tuy rằng không phải hai người Vệ Bình nói cho hắn, nhưng hắn có căn cứ xác thật! Lúc này lại

thuận tiện châm ngòi ly gián một chút, quả thực hết thảy đều nước chảy thành sông! Nhưng lời nói đến bên miệng, không biết như thế nào cái gáy đau xót sau đó toàn bộ tư duy đều mơ hồ, chỉ là ngắn ngủn hai giây công phu, hắn chớp chớp mắt, cơ hồ có chút nghĩ không ra vừa rồi muốn nói cái gì.

"Nguyên lai cái gì……?"

Thanh âm Ôn Duyên làm Triệu Hoành theo bản năng nhìn về phía đôi mắt hắn, chỉ là đối mặt cặp đồng tử đen bình đạm không gợn sóng, Triệu Hoành không biết như thế nào, biết rõ không nên nói tiếp, còn theo bản năng lẩm bẩm mà đã mở miệng: "Nguyên lai Ngô Mộng trong một lần cùng người Lưu gia liên thủ, Lưu gia phái người giết chết nhóm dị năng giả đầu tiên đi kho lương, sau đó cho người mang theo Ngô Mộng, thay thế cầm một bộ phận lương thực trở về. Chỉ là bởi vì không gian Ngô Mộng không đủ lớn cho nên mới không có toàn bộ lấy về tới, chỉ là những lương thực đó cũng đủ giải quyết lửa sém lông mày của khu an toàn, cho nên nàng cùng Lưu gia coi đây là lấy cớ, uy hiếp Lương tam thiếu giao ra quyền quản lý khu an toàn."

Triệu Hoành nói nhanh, nguyên bản làm Ngô Mộng khóe miệng cơ hồ sắp tràn ra ý cười nháy mắt biểu tình cứng đờ! Nàng cơ hồ là mở to hai mắt nhìn Triệu Hoành, hoàn toàn quên mất phản ứng.

"Sau đó đâu? Lương tam thiếu vì cái gì không có đáp ứng?" Mà Ôn Duyên còn lại là biểu tình nhàn nhạt, hoàn toàn không thèm để ý những phản ứng ngàn kỳ bách quái của quần chúng vây xem.

"Bởi vì Lương tam thiếu âm thầm tra được mục đích người Lưu gia, bọn họ cùng thế lực ác bên ngoài cấu kết, lại còn có âm thầm hại chết Ngô giáo thụ cho người mạo danh thay thế. Ngô Mộng sau khi biết ẩn nhẫn không phát, âm thầm đồng ý đem lương thực đưa tặng Lương tam thiếu chỉ hy vọng hắn có thể thay mình báo thù cho cha, Lương tam thiếu sau khi biết lập tức khống chế phòng thí nghiệm, lúc này mới không để người Lưu gia tiếp tục thực hiện được. Chỉ là những lương thực đó nguyên bản ngày mai liền có thể phát ra đi, nhưng…… Chính là……"

Lúc này Ngô Mộng rốt cuộc nhịn không được, nàng cơ hồ quên chính mình còn đang nâng Mã Tuệ Trinh lập tức xông lên trước một bước chỉ vào Triệu Hoành nói: "Ông điên rồi?! Ông đang nói nói hươu nói vượn cái gì?! Không muốn mạng mình nữa sao?!"

Ngô Mộng phản ứng như vậy càng là làm người ở đây cả kinh! Cái gì không mạng sống? Ngô Mộng này sao càn rỡ như thế? Trước công chúng cư nhiên chỉ vào Triệu Hoành nói hắn không muốn mạng nữa?! Chẳng lẽ Triệu Hoành nói còn chưa hoàn toàn đúng, chuyện này có ẩn tình khác?

Nhưng Ôn Duyên lại biết, kỳ thật Ngô Mộng phản ứng chỉ là theo bản năng ngang ngược chút, nàng chỉ là không nghĩ tới Triệu Hoành cư nhiên lúc này "làm phản", sẽ nói ra lời kịch cùng nàng bàn bạc ban đầu hoàn toàn không giống nhau! Hơn nữa Triệu Hoành kéo nàng xuống nước ở bên ngoài như thế, tuyệt đối là nàng từ trước chưa bao giờ nghĩ tới! Nàng trong lúc nhất thời luống cuống đầu trận tuyến, trong lời nói mang theo chút sắc bén cũng không phải hiếm lạ. Nhưng tại tình cảnh này đây, trong mắt mọi người xung quanh đã có thể có chút ý vị sâu xa.

Liền ở thời điểm mọi người kinh ngạc kinh sợ, không có người nhìn thấy Ôn Duyên che ở sau người trong tay đột nhiên toát ra một đồ vật lông xù xù, đồ vật kia làm như sắp động, Ôn Duyên đâm thủng ngón tay

hướng ót nó cắt vài cái, rồi sau đó buông lỏng tay, chỉ nháy mắt công phu, vật nhỏ lông xù xù kia liền biến mất vô ảnh vô tức.

Ôn Duyên lại ở trong lòng nhanh chóng đem sự tình lướt qua một lần, hắn hơi hơi rũ xuống đôi mắt, biểu tình cũng là khống chế vừa vặn tốt, làm như đang tiếc hận cái gì: "Ngô tiểu tỷ, tôi không nghĩ tới cô thế nhưng thâm minh đại nghĩa như vậy, nếu chuyện này là thật sự, vậy cô thật đúng là công thần khu an toàn. Quên mình vì người như vậy, vô tư phụng hiến, thù sâu như thế đều có thể ẩn nhẫn không phát, thật sự đáng giá làm người khen ngợi."

Ôn Duyên nói xong, Lương Gia Minh cũng minh bạch tình cảnh lúc này. Tuy rằng vừa rồi lại đây hắn liền có tâm muốn giúp Ôn Duyên, nhưng cảnh tượng vừa rồi kia chỉ có thể xem như việc tư trong nhà, tuy rằng Mã Tuệ Trinh càn quấy, nhưng ở vị trí này của hắn, nếu tùy tiện xuất khẩu trợ giúp Ôn Duyên, nói không chừng sẽ còn khiến Mã Tuệ Trinh bắt lấy nhược điểm nói Ôn Duyên dựa vào cường quyền. Đến lúc đó, cũng thật chính là càng giúp càng vội, hắn tin tưởng lấy năng lực Ôn Duyên, hẳn là có thể giải quyết chuyện này. Chỉ là không nghĩ tới Ôn Duyên dăm ba câu liền đem sự tình dẫn tới trình tự sinh kế toàn bộ khu an toàn, càng ly kỳ chính là, Triệu Hoành kia rõ ràng đã là người Lưu gia, cư nhiên thái độ phản ngay từ đầu, ngược lại chỉ trích Lưu gia cùng Ngô Mộng, việc này phát triển đến bây giờ, Lương Gia Minh đều không rõ trong hồ lô Ôn Duyên bán thuốc gì, nhưng lại thấy Tạ Sâm bên cạnh cũng không có biểu tình gì ngoài ý muốn, lúc này mới nghĩ nghĩ mở miệng nói: "Triệu Hoành ông làm thật tốt, mấy ngày nay cùng Lưu gia trong ngoài chu toàn, thật sự vất vả ông."

Triệu Hoành nghe thấy Lương Gia Minh nói như thế, giống như một cái sấm sét đánh vào trên đầu, hắn sau khi lấy lại tinh thần chỉ là ngơ ngác đứng, hắn không rõ vì cái gì chính mình rõ ràng là người Lưu gia, nhưng tiềm thức trong đầu lại khiến hắn phối hợp Ôn Duyên đi hại Lưu gia, chẳng lẽ kỳ thật là trí nhớ hắn không tốt, thật sự đã quên chính mình là người Lương Gia Minh? Nhưng đột nhiên nghĩ tới cái gì, Triệu Hoành sắc mặt trắng nhợt, không! Không đúng! Vợ con hắn đều ở trên tay Lưu Thành An! Hắn sao lại có thể…… Không đúng!! Không đúng!!

Thời điểm hắn lại muốn mở miệng, Lương Gia Minh quăng ánh mắt đến hai người phía sau, hai người kia đi lên trước tới gần Triệu Hoành, tất cả mọi người không nhìn thấy bọn họ làm cái gì, chỉ thấy Triệu Hoành thân mình mềm nhũn, Lương Gia Minh còn lại là hơi hơi thở dài nói: "Cũng là làm khó hắn, mấy ngày nay không ngủ không nghỉ nhìn chằm chằm chứng cớ làm ác của Lưu gia, chỉ sợ là mệt ngất, mau đỡ hắn đi ra sau nghỉ ngơi."

Lương Gia Minh nói xong sau không đợi Ngô Mộng phản ứng, quay đầu liền nhìn Ngô Mộng nói: "Ngô tiểu tỷ, tôi biết cô vẫn luôn không muốn tiếp thu hiện thực, bao gồm thời điểm tới tìm tôi, cũng vẫn luôn tránh đi sự tình cha cô không nói chuyện. Chỉ là trước kia tôi còn có thể phối hợp cô tận lực không nói nén bi thương thuận biến, chính là chuyện tới hiện giờ, chẳng lẽ cô thật sự phải vì ác nhân che dấu hành vi phạm tội sao? Cô biết những lương thực đó đối với dân chúng khu an toàn nói tới có bao nhiêu quan trọng, vừa rồi tôi cùng Tạ Sâm đi kho hàng nhìn thoáng qua, quả nhiên theo như lời Triệu Hoành, toàn bộ lương thực cô hiến ra đều bị người Lưu gia lấy đi rồi, cô đã quên cha cô là bởi vì cái gì chết? Chính là bởi vì hắn không chịu nghe theo mệnh lệnh Lưu Thành An nghiên cứu phát minh những dược vật khống chế dị năng giả! Chẳng lẽ cô muốn cho hắn uổng mạng, cam nguyện nhìn hắn chết không nhắm mắt sao?"

Lương Gia Minh nói quả thực là một hòn đá làm cả hồ dậy sóng! Đại bộ phận người ở đây có mấy ai không phải dị năng giả? Không quan tâm là lúc mạt thế bùng nổ đạt được, hay là dùng dược tề thôi hóa kích phát cũng được, những dị năng giả đó hiện tại người nào không cảm thấy cao hơn người thường một bậc? Lập tức nghe nói Lưu Thành An cư nhiên khiến cho Ngô Vĩnh Sâm nghiên cứu chế tạo dược vật khống chế

dị năng giả!Mà Lương Gia Minh cư nhiên không che dấu lại đem chuyện này nói ra! Mười phần là thật sự có chuyện như vậy! Hơn nữa những lời này của Lương Gia Minh cũng đầy đủ biểu đạt lập trường của hắn! Xem ra Lương Gia Minh lúc đương quyền mà nói, vô luận như thế nào cũng sẽ không lại làm chuyện này, lập tức mấy dị năng giả xem như nhân vật trung tâm nhanh chóng hạ ánh mắt, nguyên bản còn có thể sống chết mặc bây, nhưng chuyện này nếu liên lụy đến chính ích lợi bọn họ, vậy vô luận như thế nào đều không thể khoanh tay đứng nhìn!

Lương Gia Minh tuy rằng tuổi nhỏ lại không có nội tình gì, nhưng Lương Kiến Quốc còn sống! Hơn nữa Lương Gia Minh gần nhất cũng ẩn ẩn có thế chẻ tre, quyết định làm ra không có cái nào là tổn hại ích lợi khu an toàn, nhưng nếu để lão bánh quẩy Lưu Thành An chưởng quản khu an toàn, trước không nói Lưu Thành An sẽ áp dụng thi thố như thế nào, nhưng đối với bọn họ nói tới, lại có chỗ tốt gì đâu? Bọn họ hiện tại sinh hoạt đã xem như không tồi, Lương Gia Minh chưa bao giờ khắt khe dị năng giả càng không khắt khe người sống sót, cho nên khu an toàn tuy rằng có một ít sự kiện không hài hòa, nhưng tóm lại vẫn là số ít! Nhưng nếu sau khi Lưu Thành An chưởng quản khu an toàn, chiếu theo việc hắn bảo Ngô Vĩnh Sâm nghiên cứu phát minh cái dược tề khống chế dị năng giả gì đó, khó nói sau này sẽ là một phen cảnh tượng như thế nào……

Mấy người trong lòng tính toán, lập tức liền có cao thấp, lập tức liền có một người tiến lên một bước nói: "Tam thiếu, nếu sự tình phát triển đến nước này, đã không còn là trò đùa tiểu đánh tiểu nháo gì. Chúng ta mọi người rất nhiều chuyện đều không rõ, cần thiết muốn chính mắt nghiệm chứng mới có thể tin tưởng một chút sự tình. Này cũng không phải hoài nghi tam thiếu ngài, chỉ là ôm thái độ đối với hết thảy phụ trách, nếu không muốn để người nào đó ngư ông đắc lợi, tại loại thời điểm này, liền hẳn là càng nên đoàn kết mới đúng!"

Người này thực thông minh, lời nói tuy rằng ôm thái độ công bằng công chính, nhưng thực rõ ràng hắn là thiên hướng Lương Gia Minh này. Lương Gia Minh cười nhìn hắn một cái cũng không có nói lời nào, mà là quay đầu đối với Ngô Mộng nói: "Ngô tiểu tỷ, cô phía trước vẫn luôn không chịu tiếp thu tin cha mình chết, tôi cũng lý giải tâm tình người làm con, huống chi Ngô giáo thụ đã từng đối với khu an toàn chúng ta, thậm chí toàn khu an toàn có cống hiến trọng đại. Cho nên di thể hắn tôi vẫn luôn thích đáng sắp đặt ở địa phương hắn yêu thích nhất lúc còn sống, không biết Ngô tiểu tỷ có đồng ý hay không, để chúng ta tiến đến nghiệm chứng một phen? Hôm nay chuyện này phát triển đến bây giờ như vậy thật không phải chúng ta mong muốn, nếu không phải người nào đó dụng tâm kín đáo khơi mào sự tình, sự tình cũng sẽ không phát triển đến bộ dáng như bây giờ."

Lời nói này của Lương Gia Minh thật sự là nói làm Ngô Mộng sắc mặt lúc xanh lúc trắng, nàng căn bản trước nay cũng không biết cha mình đã chết! Ngô Vĩnh Sâm sao có thể đã chết! Hôm trước nàng còn cùng hắn ngầm thương lượng rất nhiều chuyện! Tuy rằng cách một tầng pha lê phòng thí nghiệm, ngày đó ánh đèn bên trong có hơi tối, nhưng nàng thực xác định người ra vẻ đạo mạo kia chính là Ngô Vĩnh Sâm không sai! Tuy rằng không biết thực nghiệm kia rốt cuộc có gì đáng giá thận trọng đối đãi như vậy, nhưng cảnh tượng nàng cách pha lê cùng hắn thương lượng sự tình, căn bản là hãy còn ở trước mắt! Người hôm trước còn sống sao có thể đã chết một thời gian! Có thể thấy được Lương Gia Minh sắc mặt chắc chắn như vậy, Ngô Mộng trong lòng dâng lên một cổ hàn khí vô pháp ức chế……

Nàng không biết rốt cuộc là nơi nào xảy ra vấn đề, nhưng nàng cảm giác sự tình giống như không dựa theo nàng chờ mong phát triển như vậy, tuy rằng cống hiến lương thực cho khu an toàn gì đó, nghe tới hình như là tên tuổi thực tốt, nhưng nàng chính là nói không ra nếu thừa nhận sẽ có cái gì không ổn, nhưng nàng biết chuyện này nàng tuyệt đối không thể dễ dàng nhả ra! Trải qua một lần bị Ôn Duyên hãm hại, nãng đã theo bản năng phòng bị rất nhiều sự tình nguy hiểm, nàng thực xác định hiện tại có một cái lưới lớn đang hướng nàng đánh tới! Nhưng nàng hoàn toàn không biết lưới này là ai đang khống chế, lại là vì sao

biến thành cục diện như bây giờ!!!

Nhưng cho dù Ngô Mộng lại không muốn, dưới ánh mắt xem kỹ của đông đảo dị năng giả, nàng cũng không thể không căng da đầu đi theo Lương tam thiếu đến trước phòng thí nghiệm. Nguyên bản sự tình phát triển đến nước này Mã Tuệ Trinh hoàn toàn không tất yếu đi theo, nhưng Lương Gia Minh lại nói, chuyện này là bởi vì Mã Tuệ Trinh dựng lên, nói chừng nàng chính là cùng người Lưu gia thông đồng muốn đem những vu oan loạn đó đổ cho Ôn Duyên, nếu không phải Ôn Duyên thâm minh đại nghĩa, hắn đã sớm đem Mã Tuệ Trinh bắt lại nghiêm thẩm vấn.

Những lời này làm Ôn Thiếu Hàng sắc mặt cũng phi thường khó coi, kỳ thật hắn trong lòng cơ hồ có thể đem chuyện chải vuốt mạch lạc, hắn cũng thực khẳng định sự tình phát triển đến như bây giờ vậy, có 80% trở lên quyền chủ đạo tất cả đều dừng trong tay Ôn Duyên. Chuyện này hoàn toàn là Ôn Duyên một tay thao tác, hắn tuy rằng nói không nên lời vì cái gì, nhưng hắn biết Ôn Duyên hiện tại cùng Ôn Duyên trước kia hoàn toàn không giống nhau. Nhưng vừa rồi thái độ Mã Tuệ Trinh đối đãi Ôn Duyên cũng làm hắn cảm thấy vô pháp không thất vọng buồn lòng, Ôn Duyên liền tính làm ra phản kích, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng theo hắn thấy, đấy cũng là hiển nhiên. Nhưng Mã Tuệ Trinh dù sao cũng là mẹ hắn, hắn thật sự là vô pháp trơ mắt nhìn Mã Tuệ Trinh chịu khổ như thế nào, bởi vậy tuy rằng biết rõ kết quả sẽ không tốt chỗ nào, chỉ có thể đi theo cùng nhau đi tới phòng thí nghiệm.

115. Chương 115

Một đường đi tới này đều thông suốt, thời điểm đi đến cửa phòng thí nghiệm của Ngô Vĩnh Sâm, Ngô Mộng thấy Lương Gia Minh vẫn cứ mặt không đổi sắc, lập tức cảm thấy hai chân không chịu khống chế phát run.

Nàng vô pháp tưởng tượng nếu Ngô Vĩnh Sâm thật sự đã chết, nhân sinh về sau của nàng sẽ biến thành cái dạng gì…… Hơn nữa vừa rồi tất cả mọi người nói nàng tư tàng lương thực lúc trước lấy từ kho lương, trời biết Mã Tuệ Trinh ở thật lâu lúc trước liền cùng nàng nhắc mãi gạo cũ không thể ăn. Hiện tại khu an toàn nào có gạo mới, gạo mới ở thời điểm những người sống sót đến khu an toàn cũng đã ưu tiên phát ra. Nhưng nếu nàng thừa nhận nàng được đến số lương thực kia, chẳng phải liền làm Mã Tuệ Trinh cho rằng, nàng cất giấu vài thứ kia, cư nhiên liền lượng cơm một nhà mấy miệng ăn cũng không có lấy ra tới sao?!

Phải biết rằng nàng gần nhất ở tại Ôn gia, chính là một phân một hào đều không có bỏ tiền! Mã Tuệ Trinh cố kỵ nàng là con gái Ngô Vĩnh Sâm, ăn mặc dùng toàn bộ không thiếu nàng một phân một hào đặt mua cho nàng! Nếu sự tình tiếp tục phát triển như vậy…… Nàng tận lực bỏ qua ánh mắt xem kỹ phía sau bên trái mang theo giận dữ cùng lừa gạt, nàng quả thực không dám nghĩ sự tình nếu lại tiếp tục phát triển, nàng muốn như thế nào giải thích!!

Nhưng mà hiện thực vĩnh viễn đều sẽ chỉ làm người trở tay không kịp, Lương Gia Minh đầu tiên là sờ soạng mang theo mọi người vào phòng thí nghiệm, sau đó cơ hồ là không hề dự triệu ấn chốt mở đài thí nghiệm bên cạnh, lồng pha lê chậm rãi dâng lên, theo khí làm lạnh trung gian toát ra hàn khí, trong lồng pha lê kia, thân thể hai mắt mở to không hề huyết sắc, dưới ánh đèn bốn phía đài thí nghiệm càng thêm tái nhợt đáng sợ. Chợt vừa thấy, chỉ cảm thấy làm nhân tâm đột nhiên cả người rét run, không lý do khiến cho người quên hô hấp!

"A —-!"

"A!!!!"

Ngô Mộng cùng Mã Tuệ Trinh hai nữ nhân cơ hồ là không hẹn mà cùng hét lên, Ngô Mộng càng là khoa trương sau ngã ngồi xuống, lúc này Lương Gia Minh lập tức đưa mắt ra hiệu cho người phía sau đem toàn bộ ánh đèn trong phòng mở ra, Mã Tuệ Trinh cả người phát run hai chân kẹp chặt bộ dáng cũng không có làm người có bao nhiêu xem thường, rốt cuộc nàng là phụ nữ trung niên, nhìn thấy di thể người khác chết không nhắm mắt như vậy, chịu chút kinh hách cũng là bình thường. Nhưng Ngô Mộng phản ứng…… Liền có hơi không quá phù hợp lẽ thường.

"Không, không không không, không có khả năng…… Chuyện này không có khả năng…… Hai ngày trước tôi còn cùng ông ta nói chuyện…… Không có khả năng…… Chuyện này không có khả năng!!" Nếu nói nàng là đang bi thống kinh sợ, chi bằng nói nàng là trong chán ghét mang theo khiếp sợ, thật giống như sự tình gì cực kỳ không thể tưởng tượng phát sinh ở trước mắt, rất khó làm người tin tưởng nàng lúc trước thật sự biết Ngô Vĩnh Sâm đã chết.

Nhưng nếu đổi một loại cách nói, có lẽ liền có thể để cho người khác có thể hiểu được.

Ôn Duyên hơi hơi mỉm cười, thời điểm nói chuyện mang biểu tình tiếc hận: "Ngô tiểu tỷ thương tâm khổ sở, vô pháp tiếp thu cũng là bình thường. Rốt cuộc chính mắt giám chứng cha mình chết, chuyện này cũng là có chút quá tàn khốc. Chỉ là, hai ngày trước gì đó…… Chỉ sợ là Ngô tiểu tỷ lại đây vấn an di thể Ngô giáo thụ, sinh ra ảo giác cũng nói không chừng…… Chúng ta tuy rằng trong lòng đều minh bạch an ủi vô dụng, chính là Ngô tiểu tỷ, còn hy vọng cô nén bi thương thuận biến."

Thấy Ngô Mộng ngốc ngốc cả người cũng chưa phản ứng, Ôn Duyên hơi hơi nheo lại đôi mắt làm như tính toán nói: "Kỳ thật chúng ta đều biết, chuyện này nhất định là Lưu gia làm chủ, nhưng sáu ngày trước video giám sát biểu hiện, cũng chỉ có một mình Ngô tiểu tỷ ra vào phòng thí nghiệm Ngô giáo thụ, bởi vì đoạn thời gian kia Ngô giáo thụ cấm bất luận kẻ nào ra vào đây…..Đương nhiên, Ngô tiểu tỷ nhất định sẽ không làm chuyện đáng sợ như thế, chính là Ngô giáo thụ cũng không biết muốn ám chỉ chúng ta cái gì, ngay từ đầu thời điểm phát hiện di thể hắn, hắn cũng không phải giống như bây giờ bộ dáng chết không nhắm mắt. Buổi tối hôm trước, không biết vì duyên cớ gì, camera theo dõi cư nhiên quay được cảnh hắn mở mắt! Lúc ấy người quan sát theo dõi trùng hợp thấy được một màn kia, nghe nói sợ tới mức liên tục hai ngày không dám ra cửa, chuyện này tam thiếu sau khi biết vẫn luôn đè nặng không dám nói cho cô, sợ cô quá mức thương tâm, hiện tại nghĩ đến, chỉ sợ là bởi vì ngày đó thời điểm ban ngày Ngô tiểu tỷ cô tới, gợi lên tình thương con của Ngô giáo thụ, Ngô giáo thụ lo lắng cô bị Lưu gia làm hại, cho nên mới mở to mắt cảnh báo cho cô."

Ôn Duyên thật thật giả giả nói, lỗ tai Ngô Mộng nghe được quả thực giống như bùa đòi mạng làm nàng kinh hãi!!! Cái gì cảnh báo!! Cái gì tình thương con!!! Nàng hết thảy đều không tin!! Nếu Ngô Vĩnh Sâm thật sự đối với nàng có một chút tình nghĩa, lại như thế nào sẽ đem nàng vứt bỏ bên ngoài nhiều năm qua chưa bao giờ nghe hỏi như vậy…… Hơn nữa hôm trước…… Hôm trước nàng chính là tới tìm Ngô Vĩnh Sâm thương lượng đại sự…… Nhưng, chính là hắn…… Hắn sao có thể……

Ngô Mộng vừa định nói bọn họ đang nói bậy, Ngô Vĩnh Sâm căn bản không có khả năng đã chết lâu như vậy. Nhưng lúc này trong số dị năng giả một người "trùng hợp" từng là pháp y chậm rãi đi lên trước, vâng

chịu nguyên tắc "công bằng công chính", trước sau kiểm tra một phen sau đối với mọi người gật gật đầu nói: "Lương tam thiếu cũng không có bẻ cong sự thật, tuy rằng thông qua thủ đoạn đặc thù bảo tồn, khả năng vô pháp chính xác suy đoán ra thời gian tử vong chuẩn xác, nhưng có thể khẳng định chính là, thời gian Ngô giáo thụ tử vong tuyệt đối trên năm ngày."

Giọng nói nói xong Ngô Mộng làm như cả người đều mất đi cây trụ, nếu là mưu kế khác nàng có lẽ còn sẽ có đầu óc thanh tỉnh đi phân tích, nhưng chuyện này thật sự làm nàng quá mức sợ hãi, nàng cơ hồ là bò trên mặt đất đến chân Ôn Thiếu Hàng, cơ hồ là lời nói mang theo khóc nức nở nói: "Thiếu Hàng! Thiếu Hàng anh mau mang em đi ra ngoài!! Em không cần ở chỗ này!! Hắn, hắn hắn hắn thế nhưng đã chết!! Chuyện này không có khả năng!! Đã chết năm ngày…… Không có khả năng!! Đây là không có khả năng!!! Anh mau mang em đi ra ngoài!!"

Nghiệm chứng Ngô Vĩnh Sâm chết, một bên dị năng giả thấy Ngô Mộng phản ứng như thế trong lòng lại có chút hồ nghi, Lương tam thiếu hẳn là không có nói dối, hơn nữa hắn cũng thật sự không cần thiết nói dối về chuyện này. Như vậy xem ra, nữ nhân kêu Ngô Mộng này cũng không phải bởi vì cha nàng đã chết mà thương tâm khổ sở, xem bộ dáng này của nàng, thật ra càng có chút chấn kinh quá độ……

Lại kết hợp lúc trước theo như lời Ôn Duyên video giám sát chỉ có một mình nàng ra vào, tuy rằng thực không muốn hướng phương diện này đi tự hỏi vấn đề, nhưng một đám người nhìn về phía Ngô Mộng trong ánh mắt đều mang theo chút mạc danh. Đầu tiên nữ nhân này căn bản không phải cái loại hiếu nữ vì cha chết mà thương tâm quá độ không muốn tiếp thu sự thật. Xem bộ dáng này của nàng, ngược lại càng như là loại người làm sự tình đáng sợ gì, lại ở trong tiềm thức không muốn thừa nhận……

Ôn Duyên lẳng lặng mà nhìn Ngô Mộng ngã ngồi trên mặt đất ôm chân Ôn Thiếu Hàng, hắn chưa từng có nghĩ tới muốn đối phó Ngô Mộng như thế nào. Một lần trước, nếu không phải Ngô Mộng có ý nghĩ thầm muốn hủy hắn, nàng cũng không đến mức trái lại bị hắn trả đũa. Mà lúc này đây, đối phương cư nhiên trắng trợn táo bạo cùng Lưu gia kết phường, mà nếu y theo kế hoạch nàng tiếp tục thuận lợi, không chỉ có hắn sẽ xui xẻo, thậm chí Tạ Sâm, Chu béo thậm chí bọn người Lương Gia Minh Tống Minh Viễn sẽ bị gặp họa! Nguyên bản nếu nàng lặng lẽ âm thầm tiến hành, hắn phá giải nhất định phải phí chút sức lực, chỉ là Ngô Mộng lại ngu xuẩn đến mức chạy đến phòng thí nghiệm tìm "Ngô Vĩnh Sâm" thương lượng toàn bộ kế hoạch tiến hành.

Nàng là có tự mình hiểu lấy, cũng biết chính mình vô luận như thế nào đều không thể tiến hành tốt trận diễn này, bởi vậy đến phòng thí nghiệm, cùng mặt ngoài Ngô Vĩnh Sâm, trên thực tế là Hình Tam, thương lượng tiếp cận hai giờ mới định ra chủ ý.

Rồi sau đó Hình Tam lập tức đem hoàn chỉnh chuyện đều nói cho Tạ Sâm cùng hắn, mà Tạ Sâm cùng hắn lại xong việc thông tri Lương Gia Minh. Hai ngày này toàn bộ sự tình dựa theo kế hoạch của Ngô Mộng tiến hành, duy nhất có biến, còn lại là Tạ Sâm trước tiên đem lương thực thả ra, rồi sau đó lại đem chuyện lương thực thả ra "không cẩn thận" tiết lộ cho người Lưu gia biết được.

Người Lưu gia tự nhiên sẽ đem hết toàn lực muốn lấy tới mấy thứ này, bởi vậy tương kế tựu kế. Hoàn toàn đối ứng như Ôn Duyên đoán rằng, bọn họ sở dĩ có thể trầm ổn lâu như vậy, đúng là bởi vì biết Tạ Sâm có dị năng không gian! Tuy rằng không biết bọn họ là như thế nào biết đến, nhưng thực rõ ràng lúc trước hành vi của đoàn người bọn họ ở kho lương, người Lưu gia đã biết. Cho nên những người đó của Lưu gia mới có thể an tĩnh ẩn nấp ở khu an toàn như vậy tùy thời mà động, không chút nào vì lương thực mà sốt ruột, càng là chưa bao giờ lại phái người đi ra ngoài tìm kiếm, này đối với một tập thể cả ngày muốn tranh

quyền đoạt thế nói tới, thật sự là cực kỳ khác thường.

Rốt cuộc cho dù là Lương Gia Minh, trong tối ngoài sáng, cũng phái ra đội ngũ "tìm kiếm lương thực" đi qua vài lần.

Bởi vậy, Ôn Duyên suy đoán bọn họ nhất định đã biết chút cái gì, suy đoán tệ nhất chính là bọn họ đã biết lương thực ở trên người bọn họ, đã biết lương thực ở trên người Tạ Sâm.

Cho nên Ôn Duyên dứt khoát theo lần kế hoạch này của Lưu gia thuận nước đẩy thuyền, nếu Lưu gia lòng tham không đủ muốn đưa bọn họ mọi người một lưới bắt hết như vậy, kia hắn lại có thể nào không đáp lại Lưu gia một cái đại lễ?

Chỉ là nguyên bản trong kế hoạch của Lưu gia, nên từ Ngô Mộng lợi dụng an nguy Ôn Thiếu Hàng dẫn tới Ôn Duyên đi ra ngoài, sau đó lại từ Ôn Duyên dẫn tới Tạ Sâm xuất hiện…… Bọn họ biết rõ Tạ Sâm để ý chính mình, cho nên kế hoạch này tuy rằng thoạt nhìn phi thường đơn giản, nhưng lại là dễ dàng đạt thành nhất. Nhưng bọn họ kỳ thật rất sớm lúc trước đã nghĩ tới kế hoạch này, nhưng bọn hắn không nghĩ tới Tạ Sâm cơ hồ là 24 giờ không rời thân canh giữ ở bên người hắn, bởi vậy kế hoạch này vẫn luôn bức thiết muốn chấp hành nhưng lại không có cách nào hoàn toàn chấp hành được, rốt cuộc không chỉ có yêu cầu trước tiên mai phục, còn cần thiên thời địa lợi, bởi vậy ở trong cái yến hội nhiều người như vậy, chỉ cần chọn cơ hội Ôn Duyên đơn độc rời đi một hồi, kế tiếp…… Liền đều phải xem năng lực những người động thủ đó.

Hiện tại những người đó tự nhiên là bị Hình Tam đều âm thầm xử lý, từ khi biết kế hoạch này của Lưu gia cùng Ngô Mộng, Ôn Duyên liền không muốn đối với Lưu gia có bất luận tâm nhân từ gì. Rốt cuộc sau khi bọn họ bắt được chính mình cùng Tạ Sâm, cơ hồ dùng ngón chân nghĩ đều có thể suy đoán ra sẽ tao ngộ sự tình gì, huống chi Ngô Mộng thậm chí còn cùng "Ngô Vĩnh Sâm" lộ ra, nói Lưu Khải kia cũng có hứng thú không sâu không cạn với hắn…… Tạ Sâm lúc ấy sau khi biết liền muốn đi ra cửa, hắn khuyên can mãi mới khuyên được người không cần rút dây động rừng, gần nhất hai ngày này quá thật đúng là vô cùng dài lâu, bọn họ chờ mong màn trình diễn này nhanh chóng diễn ra, rồi lại cần thiết phải làm bộ cái gì đều không biết.

Mới vừa rồi ở trong yến hội, hắn thậm chí còn đặc biệt phối hợp dò hỏi Tạ Sâm "Thiếu Hàng đâu?" Câu hỏi như vậy, chính là muốn cho Ngô Mộng đắc ý một chút, rốt cuộc ở thời điểm người đắc ý, khó tránh khỏi sơ ý.

Chỉ là hắn vô luận như thế nào cũng chưa nghĩ đến, hôm nay chuyện này cư nhiên lại thay đổi phương thức bắt đầu diễn, vốn dĩ hẳn là Ngô Mộng lợi dụng Ôn Thiếu Hàng đạt tới mục đích, nhưng có lẽ là bởi vì Lưu gia thật sự vô pháp khống chế tỉ lệ Ôn Thiếu Hàng xuất hiện cùng "quấy rối", bởi vậy chỉ có thể đổi một loại biện pháp "vạn vô nhất thất". Chỉ là không biết Lưu gia cùng Mã Tuệ Trinh đạt thành hiệp nghị như thế nào, nếu này diễn ra không có ngoài Ôn Duyên dự kiến, hẳn là làm Mã Tuệ Trinh đứng ra đánh bài tình thân, làm hắn dưới tình huống tiến thối lưỡng nan cùng Mã Tuệ Trinh cùng nhau rời tiệc, về nhà "ôn chuyện", trên đường này sẽ phát sinh cái gì thật sự khó mà nói, đến lúc đó Mã Tuệ Trinh đem hết thảy đẩy đến sạch sẽ cũng không sao cả.

Chỉ là hắn cũng không có cho Mã Tuệ Trinh cơ hội kia, dị năng hệ tinh thần của hắn, đối với mỗi một dị năng giả phi bẩm sinh cũng chỉ có thể ám chỉ tiếp theo, cho nên hắn trước nay đều rất cẩn thận cơ hội lúc này đây, hắn cũng không muốn tùy ý thao tác tư duy người khác, bởi vì nói không chừng một cái tư duy

thay đổi, sẽ dẫn phát ra rất nhiều sự tình khác.

Nhưng ngay lúc đó tình huống không chấp nhận được hắn nghĩ nhiều, hắn thật sâu biết nếu Mã Tuệ Trinh đối với hắn đánh bài thân tình, dưới tình huống trưởng bối luân phiên kỳ hảo, hắn vãn bối này vô luận như thế nào đều phải đi theo Mã Tuệ Trinh cùng nhau đi ra ngoài. Mà chuyện này lại là chuyện gia đình, huống chi dựa theo kế hoạch sớm định ra, Tạ Sâm cần thiết phải rời khỏi một hồi. Cho nên hắn chỉ có thể làm Mã Tuệ Trinh không ngừng tức giận, thậm chí làm nàng càng giận càng tốt, bởi vì chỉ có như vậy, mới có thể làm thân phận "người bị hại" của hắn càng thêm xác định. Thường thường rất nhiều người đều không có ai biết kỳ quái trong lòng, hai phương châm phong tương đối, càng là một phương yếu thế kia, càng thêm xác định. Thường thường rất nhiều người đều không có ai biết kỳ quái trong lòng, hai phương châm phong tương đối, càng là được tán thành cùng đồng tình của người khác.

Hắn cũng không có càn quấy bắt lấy sai lầm gì không bỏ, ngược lại cực kỳ phối hợp đưa ra muốn bồi thường "công dưỡng dục" nhiều năm qua của Mã Tuệ Trinh, như vậy thuận nước đẩy thuyền tiếp tục, sự tình thành công dưới tiền đề bọn họ không ra khỏi yến hội, khiến cho Triệu Hoành không thể không trước tiên nói ra chuyện Tạ Sâm có được không gian lại có được lương thực.

Hắn sớm đã có chuẩn bị, ở thời điểm Triệu Hoành muốn dựa theo "kế hoạch ban đầu" nói ra hết thảy, hắn lại đối với Triệu Hoành hạ tinh thần ám chỉ, bởi vậy "lời khai" của Triệu Hoành cơ hồ là chuyển biến bất ngờ, hoàn toàn cùng Ngô Mộng bọn họ trước đó thông cung không chút nào giống nhau, bởi vậy Ngô Mộng cả người đều ngốc, hoàn toàn không biết đã xảy ra sự tình gì.

Hơn nữa đi vào phòng thí nghiệm sau biết được tin tức Ngô Vĩnh Sâm đã chết đi nhiều ngày, cái này làm nàng sao có thể không chịu đả kích?

Rốt cuộc nàng chính là không biết, Hình Tam đã giả dạng làm Ngô Vĩnh Sâm một đoạn thời gian, đừng nói nàng, cho dù là Tần xương, có đôi khi đều sẽ cười mỉa phân không rõ……

"Nếu Ngô giáo thụ đã qua đời nhiều ngày, tôi xem phản ứng vị Ngô tiểu tỷ này, chúng ta đối với những lời nàng vừa nói cũng không thể hoàn toàn không tin. Chỉ là nàng luôn miệng nói hai ngày trước còn tới cùng Ngô giáo thụ nói chuyện với nhau, nhưng trước mắt việc này thật lại…… Muốn nói nàng là thương tâm quá độ, tôi thật sự là có chút không thể gật bừa, ngược lại giống như ngoài dự đoán chịu kinh hách…… Theo tôi thấy, nàng sợ kỳ thật căn bản là cùng Lưu gia thông đồng tốt, mặt ngoài hướng ngài quy phục, trên thực tế lại ám độ trần thương…… Chỉ là không biết nàng hướng Lưu gia báo tin đem những lương thực đó thu đi, hay là chính nàng âm thầm sử trá, mặt ngoài làm người tốt, thực tế lại…… Chỉ là bất luận như thế nào, còn tưởng sự tình phát triển đến bây giờ nàng mới phát hiện, người lúc trước nàng tới phòng thí nghiệm thương thảo kia, hoặc là người Lưu gia căn bản không phải cha nàng, hoặc là một loại khả năng càng thêm đáng sợ khác, chỉ là nói đến quỷ thần tôi từ trước đến nay không tin, như vậy, đó là Lưu gia từ lúc bắt đầu liền không tín nhiệm nàng, lại còn có hại chết cha nàng. Sau đó, cũng chỉ là đem nàng trở thành một quân cờ mà thôi."

Người nói chuyện này là một người "già" họ Trần đã từng đi theo bên người Lương Kiến Quốc, kỳ thật tuổi cũng không già, mới hơn bốn mươi, chỉ là Ôn Duyên đã từng nghe Lương Gia Minh gọi hắn "Trần thúc", có thể thấy được địa vị. Loại người này nói ra, chỉ lấy khí phách kinh nghiệm bản thân liền so với người khác càng đáng tin thêm ba phần, huống chi hắn chỉ là trần thuật sự thật, cơ hồ là không nghiêng không lệch.

Nhưng Ôn Duyên lại nhịn không được dưới đáy lòng kêu một tiếng hay! Bởi vì hắn chính là rành mạch thấy ánh mắt không dấu vết giao lưu giữa vị tiên sinh này cùng Lương Gia Minh, có thể cùng bậc cha chú lão nhân đạt tới ăn ý như thế, xem ra Lương Gia Minh gần nhất cũng là thực lực tăng nhiều.

Quả nhiên vị Trần lão này nói xong sau tất cả mọi người còn chưa có nói gì, Ngô Mộng là người đầu tiên chịu không nổi! Nàng trong lòng vẫn luôn có một tiềm thức bất an, nguyên bản nàng vẫn luôn muốn xem nhẹ, chính là hiện nay trừ bỏ Trần lão, lại kết hợp lời nói ngay từ đầu của Triệu Hoành, theo như lời hai người này đều đem nàng đẩy về hướng vực sâu hắc ám! Nhưng nàng không rõ! Rõ ràng là cùng Lưu gia thông đồng yếu hại Ôn Duyên, tính toàn về sau của Lưu gia nàng biết, nhưng nàng chỉ cần Ôn Duyên xui xẻo là được! Nhưng là vì cái gì sự tình sẽ phát triển đến như bây giờ vậy? Nàng hoàn toàn không biết tại sao lại như vậy! Nhưng chỉ biết một chuyện! Nếu nàng lại không nói ra biện giải, chỉ sợ đến cuối cùng bọn họ còn sẽ liên lụy ra càng thêm nhiều sự tình đáng sợ!

"Không, không không phải tôi!! Tôi không có!! Tôi thật sự không có!! Tôi không có lấy những lương thực đó!! Tôi không có lấy!!"

Ôn Duyên cười, Ngô Mộng hiện tại phản ứng chính là phản ứng chân thật nhất của nàng, sự tình nhanh chóng đảo ngược, nàng căn bản không kịp nghĩ lại những việc trong đó. Nhưng nàng lại dự cảm đến nếu chính mình không biện giải, chỉ sợ sẽ có sự tình càng đáng sợ tiến đến…… Không thể không nói, giác quan thứ sáu của nữ nhân phi thường chuẩn xác, chỉ là nghĩ đến sự tình kế tiếp Ngô Mộng phải đối mặt, hắn hoàn toàn không cảm thấy thẹn trong lòng.

Nếu ngay từ đầu là nàng cùng Lưu gia kết phường yếu hại chính mình cùng Tạ Sâm, kia chính mình cũng không cần thiết lại đối với nàng xuống tay nhân từ. Người khác không trêu chọc hắn, hắn tất nhiên sẽ không chủ động trêu chọc người khác. Nhưng nếu là người khác trước ra tay với hắn, đặc biệt là không chỉ có muốn hắn chết, thậm chí liền người bên người hắn cũng khó có thể may mắn thoát khỏi, tận hết sức lực như vậy, hắn làm sao có thể không toàn lực đánh trả……

"Tôi xem trạng thái tinh thần hiện tại của Ngô tiểu tỷ có chút không tốt lắm, bằng không để cho nàng trước đi xuống nghỉ ngơi đi?"

Ôn Duyên đúng lúc mở miệng làm tất cả mọi người sửng sốt, người sáng suốt đều nhìn ra được tới giữa Ôn Duyên cùng Ngô Mộng này có chút quan hệ không dễ đối phó…… Quan hệ này giống như còn liên lụy đến bốn người, chỉ là bên kia Ôn Thiếu Hàng rõ ràng không muốn kéo Ngô Mộng đứng dậy từ mặt đất, Ôn Duyên thấy thế thở dài, hắn nghiêng đầu nhìn về phía Tạ Sâm, hơi có chút thương hại mà mở miệng nói: "Tạ Sâm, trời lạnh như vậy, Ngô tiểu tỷ một mình ngồi dưới đất sao được."

Tạ Sâm hơi hơi nhíu nhíu mày, nhìn thấy ánh sáng quỷ quyệt trong ánh mắt kia của Ôn Duyên, hơi hơi sửng sốt sau trong mắt liền toát ra một tia ý cười, chỉ là nghĩ đến chuyện kế tiếp sắp phát sinh, chân mày lại hơi hơi nhăn lại tới.

Hắn đi đến đối diện Ngô Mộng, mới vừa vươn một bàn tay, ai ngờ Ngô Mộng liền phản ứng kịch liệt mà co rụt lại nói: "Anh đừng tới đây! Ai biết anh có phải hay không muốn dùng thủ đoạn gì vu hãm lên người tôi! Tôi biết anh có cái năng lực kia! Anh nhất định là muốn chứng thực tội danh của tôi, nhất định là vậy!!! Không có dễ dàng như vậy!! Những lương thực đó nhất định là các người chính mình giấu đi!! Còn ngược lại muốn ăn vạ lên đầu tôi!!!"

Không thể không nói hiện tại Ngô Mộng thật sự là so với trước kia thông minh hơn nhiều, bởi vì một lần Tạ Sâm đột nhiên mất đi ý thức tự chủ, cho nên gián đoạn quấy nhiễu hệ tinh thần với nàng, mà dị năng này đối với một người chỉ có thể thi triển một lần, cho nên hiện tại Ngô Mộng hẳn là hậu tri hậu giác, cho rằng Tạ Sâm thập phần nguy hiểm, chỉ là nàng nói không nên lời bí ẩn trong đó, chỉ cho rằng Tạ Sâm lại là muốn đối với nàng làm tay chân gì.

Chỉ là đối với tâm lý nâng cao phòng bị của nàng, Ôn Duyên lại một chút đều không lo lắng, bởi vì hắn biết số lương thực này trong lòng mọi người có địa vị như thế nào, đừng nói Ngô Mộng hiện tại không chỉ là đối tượng bị hoài nghi, lại còn thỏa thỏa có dị năng không gian. Liền tính nàng không có dị năng không gian, tới giờ này ngày này hoàn cảnh này rồi, người bên trong những dị năng giả đó, sẽ bỏ qua nàng? Căn bản là không có khả năng.

"Ngô Tiểu tỷ, tôi khuyên cô vẫn là không cần giãy giụa, nếu tôi là cô, liền cam tâm tình nguyện đem lương thực đều giao ra đây. Hiện tại sinh kế toàn bộ khu an toàn, cơ hồ đều nắm giữ trong tay một mình cô. Nếu cô giao ra đây, hoặc là nói ra chúng nó ở đâu, như vậy đối với khu an toàn mà nói, cô vẫn là công thần. Nhưng nếu cô chính là cất giấu giúp những người Lưu gia đó…… Hậu quả kia, tôi dám khẳng định cô sẽ hối tiếc không kịp."

Khi đối phương nói chuyện trong ánh mắt thoáng hiện tàn nhẫn cùng lãnh lệ làm Ngô Mộng hung hăng mà run lập cập, chính là thời điểm nàng muốn trả lời vấn đề lại phát hiện, vấn đề đối phương đặt ra nàng căn bản là vô pháp trả lời! Nàng căn bản không có trộm tàng lương thực gì! Nàng lại sao có thể giao ra ngoài?! Nếu thật là người Lưu gia trộm tàng lương thực, nhưng người Lưu gia ai có không gian nàng thậm chí cũng không biết! Này lại bảo nàng nói từ đâu?! Trực giác nàng cảm thấy Lương tam thiếu cùng Tạ Sâm Ôn Duyên cùng nhau làm! Nhưng ẩn tình trong chuyện này Lưu gia cùng Triệu Hoành căn bản không có cùng nàng nói! Nàng ở trong toàn bộ kế hoạch chính là phụ trách thúc đẩy làm Mã Tuệ Trinh đối với Ôn Duyên thi hành khổ nhục kế, mà mục đích bản thân của nàng cũng là Ôn Duyên! Mặt khác nàng căn bản là không biết, Lưu gia cũng căn bản không cho nàng biết, nàng lại từ đâu mà nói!!!

Nhưng nếu lúc này nàng lại nói lương thực bị Ôn Duyên Tạ Sâm bọn họ giấu đi, vậy không thể nghi ngờ là đang nói lương thực bị Lương Gia Minh chính mình giấu đi! Trên đời này nào có người chính mình trộm đồ vật của mình?! Nhưng nếu nói là Lương Gia Minh vì hãm hại Lưu gia, kia nếu không có việc đen tối Lưu gia thao tác trước, Lương Gia Minh cho dù muốn hãm hại cũng vô lực a! Này hoàn toàn là một cái vòng lẩn quẩn! Ngô Mộng gắt gao mà cắn môi, cơ hồ sắp cắn xuất huyết lại cũng không biết nên từ đâu mà nói!

Ôn Duyên chịu đựng đối với Ngô Mộng thi triển dị năng ý tưởng, hắn không phải là không thể ở ngay lúc này lập tức làm Ngô Mộng nhận tội đền tội, phải biết rằng chính mình thừa nhận độc chiếm một lượng lớn lương thực như vậy, tội nghiệt này trong mắt đám người có thể đủ to lắm rồi. Nhưng chính mình khống chế thắng lợi lại có ý tứ gì…… Hắn chính là muốn tận mắt nhìn thấy bộ dáng đổi bại của Ngô Mộng, tuy rằng như thế khi dễ một nữ nhân thật sự có chút thắng không đẹp, nhưng nghĩ đến nếu không phải có Hình Tam, nàng vì tư dục bản thân sẽ đem chính mình cùng với Tạ Sâm hại đến hoàn cảnh như thế nào không biết, đặc biệt còn có Lưu Khải gì kia…… Nghĩ đến Ngô Mộng muốn ở trên người hắn thi triển độc kế, Ôn Duyên liền thật sự mềm lòng không nổi.

"Cứ như vậy thực sự không có ý nghĩa gì, không bằng đi kho hàng xem một cái? Kéo càng lâu, manh mối có thể sẽ càng ít."

Tất cả mọi người tán đồng đề nghị của Ôn Duyên, nhưng mà so với bước chân bọn họ, Ngô Mộng ngã ngồi

trên đất còn lại là bộ dáng không ra gì, nhưng không có người quản nàng, thậm chí liền Mã Tuệ Trinh lúc trước giữ gìn nàng nhiều lúc này cũng thực vi diệu không có phản ứng nàng, rốt cuộc đây chính là chính mắt chứng kiến Ngô Vĩnh Sâm chết, Ngô Mộng này nếu không có Ngô Vĩnh Sâm, giá trị con người không phải con dâu "quý trọng" như nàng mong chờ vậy.

Nhưng liền ở thời điểm mọi người sắp đi đến cửa phòng thí nghiệm, trong một góc không có người chú ý, một người lúc trước còn ẩn nấp trong bóng đêm chậm rãi từ trong bóng đêm đi ra, trên vai hắn phảng phất còn ngồi một đồ vật lông xù xù, chỉ thấy hắn bước chân cực nhẹ mà đi tới bên người Ngô Mộng thần sắc dại ra, chỉ là vừa đi qua một cái, Ngô Mộng chỉ cảm thấy trong đầu đau xót, trước mắt tối sầm, mới vừa cảm thấy sắp mất đi ý thức, rồi lại cảm thấy đỉnh đầu phút chốc bén nhọn tê rần, cứng rắn đem ý thức đau muốn ngất của nàng không còn một mảnh, nàng khẽ dạ mà mở mắt ra, lại thấy tất cả mọi người đứng ở cửa xoay người nhìn nàng, cuối cùng vẫn là Mã Tuệ Trinh không rõ không muốn mà đi tới đem nàng kéo lên, "Vẫn là đi kho hàng xem một cái đi, nếu cô trong sạch, cũng dễ chứng minh."

Không còn coi trọng cùng ôn hòa lúc trước nữa, Ngô Mộng nào nhìn thấy qua trên người Mã Tuệ Trinh? Nàng trong lòng lại bi thương lại tức giận, thật sự không minh bạch rốt cuộc nơi nào xảy ra sai lầm, vì cái gì rõ ràng nên là Ôn Duyên xui xẻo, ngược lại hiện tại kết cục rơi vào nàng lục thân không nhận? Rõ ràng kế hoạch là thiên y vô phùng, nếu không phải Mã Tuệ Trinh trường thi thất thố, Ôn Duyên sao có thể sẽ không bị lừa đi ra ngoài? Nghĩ đến đây Ngô Mộng liền hung hăng mà cắn chặt răng, lão thái bà ham danh lợi đến chết này cũng bắt đầu đối với nàng âm dương quái khí! Xem Ngô Vĩnh Sâm đã chết liền dám đối với nàng như vậy! Này còn chưa gả qua đâu! Cư nhiên liền muốn lập uy mẹ chồng?! Trước kia thời điểm đem nàng xem như công chúa mà cung phụng chỉ kém giặt vớ quần lót cho nàng! Tình trạng hiện tại, sống thoát thoát một Dung ma ma (*) trên đời! Thật xem là nàng dễ khi dễ sao!

(*) Dung ma ma là một nhân vật phản diện trong Hoàn Châu cách cách, nổi tiếng ác độc và hung dữ.

Chỉ là một đường này Ngô Mộng lại thật sự rốt cuộc không làm bậy, Mã Tuệ Trinh nói không nên lời cảm giác gì, liền nàng đều cảm thấy hôm nay Ngô Mộng chỉ sợ là dữ nhiều lành ít, hồi tưởng chính mình vừa rồi bại lộ bản tính như vậy, chỉ sợ cũng không dễ giải thích…… Việc này nếu liên lụy ra bản thân, rốt cuộc cũng là không dễ nghe, bởi vậy nàng vừa định đối với Ngô Mộng khuyên hai câu, lại phát hiện đã tới phía trước kho hàng, theo mệnh lệnh của Lương Gia Minh, người canh giữ hai bên kho hàng chậm rãi thối lui, chỉ là Phác Tĩnh Nghiên cùng Vệ Bình những người đó rõ ràng còn đứng!Ngô Mộng chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo, cảm giác một cổ lạnh thấu triệt xương làm nàng cơ hồ có chút đầu nặng chân nhẹ, nguyên bản hai người nên ở dưới tầng hầm ngầm Lưu gia xuất hiện ở cửa kho hàng, đó có phải hay không đại biểu, Lưu gia đã……

Chỉ là lúc này Ngô Mộng vô luận như thế nào cũng không thể tưởng được, kỳ thật lấy sự thông minh của Lưu Thành An, lúc trước làm sự tình như vậy đương nhiên phải tìm một chỗ ẩn thân thích đáng, khu an toàn tuy rằng không lớn, nhưng muốn một căn nhà giấu người vẫn là dư dả. Bọn họ muốn từng nhà điều tra, cũng là muốn từng nhóm tiến hành, huống chi kiểm tra quy mô lớn như vậy, đối với đại bộ phận dân chúng hiện tại rất khó ăn no mặc ấm nói tới, tuyệt đối không phải kế hoạch tốt gì. Bởi vậy Lưu gia đã sớm cả nhà tránh ở chỗ tối, mà Phác Tĩnh Nghiên cùng Vệ Bình, lại nào có chuẩn bị nhiều phòng tầng hầm ngầm như vậy cho bọn hắn? Huống chi hai người này thân thủ cũng không kém, nếu không phải bọn họ cam tâm tình nguyện, người Lưu gia thật đúng là không dễ dàng như vậy liền có thể khống chế được bọn họ.

Chỉ là hiện tại đúng là thời điểm công tâm, Ôn Duyên tuyệt đối sẽ không để nàng biết đến.

"Ngô Tiểu tỷ, hai người kia, cô hẳn là nhận thức, cô cũng nên biết, bọn họ xuất hiện, ý nghĩa cái gì."

Chỉ nghe Ôn Duyên thanh âm vô bi vô hỉ, chỉ là bởi vì đứng ở cửa kho hàng, nửa người trên toàn bộ chìm trong bóng tối, nửa người dưới bị đèn pha chói sáng chiếu chói mắt. Ngô Mộng nhìn không được biểu tình của Ôn Duyên, nhưng lại cảm thấy thanh âm đối phương làm nàng phá lệ rét run, lạnh lẽo từ trong xương cốt nhảy lên này, so với mấy ngày gần đây bất luận một ngày nào đều phải rét lạnh gấp trăm lần!

116. Chương 116

"Cô ta như thế nào không nói lời nào? Không phải bị dọa ngu đi?"

Lúc này Chu béo đúng lúc mở miệng, ngược lại làm trường hợp lập tức nhẹ nhàng không ít, phải biết rằng hắn chính là nghẹn lời nói nghẹn một đường, vừa rồi thấy những cảnh tượng đó lại không thể tùy tiện nói chuyện, chỉ là sự tình phát triển đến bây giờ hắn mới phát hiện, kế hoạch này Tạ Sâm cùng Ôn Duyên cư nhiên cũng chưa nói cho hắn! Lập tức tuy rằng cũng biết này cùng tính cách của mình không tránh khỏi quan hệ, nhưng vẫn hung hăng mà trừng mắt nhìn Tạ Sâm liếc mắt một cái.

Tạ Sâm chỉ làm như không phát hiện ánh mắt trong căm giận mang theo u oán, quay đầu đối với Lương Gia Minh nói: "Tôi có hơi mệt mỏi, sớm một chút xong việc sớm một chút trở về nghỉ ngơi. Không bằng đem cô ta giao cho tôi trở về thẩm vấn, ngày mai hồi đáp cho ngài."

Lương Gia Minh vừa muốn gật đầu, Ngô Mộng lại đột nhiên ngẩng đầu thét to: "Không được!!! Các người đây là muốn lén lút tra tấn tôi sao!! Chuyện tôi chưa làm qua tôi như thế nào thừa nhận!!! Các người còn có vương pháp hay không!! Còn có nhân tính hay không!!"

Ôn Duyên nghe thấy câu hỏi của Ngô Mộng cơ hồ muốn cười ra tiếng tới, chẳng lẽ chỉ có đợi chờ nàng đi hại, đó chính là có vương pháp có nhân tính? Tư duy người này thật đúng là đủ đặc biệt, chỉ là lập tức hắn thấy Tạ Sâm tựa hồ không giống giả bộ mệt, hắn cũng có chút mệt mỏi, nghĩ nghĩ, vẫn là mở miệng nói: "Nếu sự tình phát triển đến nước này, cô không nói, chỉ sợ là vô pháp phục chúng. Khả năng người ở đây quá nhiều làm cô cảm giác khẩn trương, bằng không cô tuyển một người đơn độc cùng cô nói chuyện, liền tại kho hàng này. Phương diện này tuyệt đối không có gì tư hình linh tinh, chỉ cần cô đem thứ cô biết nói ra, chúng ta tất cả mọi người đều có thể trở về an tâm ngủ, không phải cô làm tuyệt không sẽ có người tùy tiện oan uổng cô, hơn nữa cô lại là một nữ nhân, chúng ta nhiều đại nam nhân như vậy, không có khả năng giữa lúc đó khi dễ cô. Nhiều người như vậy, nhiều đôi mắt nhìn như vậy, cô xem, thế nào?"

Ngô Mộng biết, Ôn Duyên tất nhiên không phải muốn giúp nàng, nhưng nàng lại không thể không thừa nhận Ôn Duyên nói cũng có một chút đạo lý. Chính là nàng thật sự không biết nên nói như thế nào, cho dù là đem sự tình công đạo rõ ràng, nàng cũng không có biện pháp giải thích chuyện lương thực gì đó! Chỉ là chuyện tới hiện giờ, nếu nàng vẫn luôn ăn vạ không nói, vô cùng có khả năng chờ đợi nàng chính là bị người nào đó kéo về lén thẩm vấn…… Nếu phát sinh loại chuyện này, nàng cơ hồ có thể tưởng tượng sẽ chịu đãi ngộ như thế nào!

Đôi mắt nàng nhìn chung quanh một vòng, chỉ là đổi tới đổi lui, nguyên bản ánh mắt dừng ở trên mắt Ôn

Thiếu Hàng, oán hận mà lại dời đi đi, người này đối với nàng chưa bao giờ từng có một chút ít mềm lòng tâm động, nếu đơn độc cùng hắn nói chuyện với nhau, không những không chiếm được nửa điểm tốt, còn có khả năng so với những người khác càng thêm lãnh khốc vô tình! Thời điểm xẹt qua Tạ Sâm, Ngô Mộng càng là ánh mắt run lên, người này là nguy hiểm nhất trong số mọi người! Nàng tuyệt đối không cần cùng hắn đơn độc ở bên nhau!

(Jeje: Bị hại thê thảm vậy cuối cùng cũng khôn ra tí, bớt dại trai =.= Đều cùng làm chuyện xấu, nhưng người thua cuộc cuối cùng là phản diện, mà người thắng mới là chân lý. Cho nên muốn làm ác cũng không có gì đáng nói, nhưng đã làm thì nên thông minh ra, đáng tiếc bà chị này ngộ ra quá muộn)

Chính là nhìn tới nhìn lui, Lương Gia Minh ở trong mắt nàng chính là một con hổ mặt cười, những người khác nàng lại không quen biết lại trèo không tới…… Như vậy chọn tới chọn đi…… Cuối cùng, ánh mắt Ngô Mộng dừng ở trên người Ôn Duyên, đối phương liền như vậy lẳng lặng mà đứng ở cửa kho hàng, nửa người đều bị bóng đen che đậy, hắn giống như vẫn luôn nhìn nàng, lại giống như trước nay đều không có đem nàng để vào mắt, thái độ như vậy vẫn luôn đều thực làm nàng tức giận, chính là chuyện tới hiện giờ nàng lại cảm thấy, có lẽ chỉ có Ôn Duyên, chỉ có Ôn Duyên là người duy nhất có một mặt tính cách mềm mại giữa đám người, xem vừa rồi hắn bị Mã Tuệ Trinh cào thành như vậy nên biết, hắn vẫn là cố kỵ thân tình…… *(Jeje: Người ta diễn thôi chụy ơi, mà dù là thật thì chụy có bà con hay ơn nghĩa với ẻm đâu =]])*

Chính là Ngô Mộng không biết, Ôn Duyên lúc trước sở dĩ chịu mấy cái cào của Mã Tuệ Trinh kia, hoàn toàn là vì làm hình tượng người đàn bà đanh đá đáng sợ của Mã Tuệ Trinh càng thêm sinh động hiện ra như thật, hắn không thể cùng Mã Tuệ Trinh có một chút ít xung đột, bởi vì Mã Tuệ Trinh là đột nhiên xuất hiện, hắn ngay từ đầu căn bản không minh bạch hàm nghĩa xuất hiện của đối phương. Đến sau lại minh bạch, lại cũng càng thêm không thể làm Mã Tuệ Trinh đánh bài thân tình.

Nếu giữa hắn cùng Mã Tuệ Trinh vẻ mặt ôn hoà, bất luận nói như thế nào, đến cuối cùng Mã Tuệ Trinh làm hắn rời yến hội hắn đều không thể chính diện thoái thác, hắn không phải sợ hãi những mai phục bên ngoài, nhưng lại lo lắng khiến cho Lưu gia lòng nghi ngờ. Những người này mưu tính lâu như vậy mới thật vất vả thi triển một lần hành động, mà hành động này lại trùng hợp bị bọn họ phá rồi! Chỉ là bị Mã Tuệ Trinh gãi vài cái như vậy, đối lập hôm nay sẽ có thu hoạch, ở trong lòng Ôn Duyên, thật sự không coi là hy sinh lớn gì!

Kỳ thật Lưu gia cùng hắn xem như không oán không thù, nhưng người Lưu gia thật sự quá phiền phức, cư nhiên chuyên môn chọn chỗ trống tìm chỗ đối phó người hợp tác của hắn. Liền tính trước kia không thù, hiện tại cũng có thù oán. Huống chi cái tên Lưu Khải gì kia, thật sự là làm hắn đối với người Lưu gia khó có thể sinh ra một chút ít hảo cảm, Lương Gia Minh xem như bằng hữu của hắn, liền tính nói dễ hiểu chút, kia cũng là minh hữu, kẻ thù của minh hữu chính là kẻ thù, cho nên đối với Lưu gia, hắn thật sự không cần thiết nhân từ nương tay.

"Vậy…… Vậy Ôn Duyên đi……"

Ngữ khí của Ngô Mộng không nói ra là cảm xúc gì, Ôn Duyên cũng chỉ là nhẹ nhàng cười một chút, lựa chọn này của Ngô Mộng ở trong dự kiến của hắn, có thể nói cái cục diện này cũng là hắn một tay thúc đẩy ra tới, hắn muốn chính là Ngô Mộng lựa chọn hắn, từ lúc bắt đầu ở phòng thí nghiệm hắn bảo Tạ Sâm đi đỡ Ngô Mộng, hắn cũng đã đoán được Ngô Mộng hiện tại sẽ lựa chọn hắn.

Một người ở thời điểm bất lực nhất yêu cầu trợ giúp, thường thường thần kinh sẽ phá lệ mẫn cảm yếu ớt. Hắn bảo Tạ Sâm đi trợ giúp nàng, Tạ Sâm lạnh mặt đi qua như vậy, sẽ chỉ làm Ngô Mộng cảm giác càng thêm bị thương, cũng sẽ làm nàng càng thêm đối với Tạ Sâm đề phòng, nhưng lại đối với hắn người mở miệng để cho người khác trợ giúp nàng, lúc không tự giác liền dâng lên một loại tín nhiệm rất nhỏ khó lòng giải thích.

Loại cảm xúc này rất khó gọi tên, hơn nữa người ở đây, những người khác lấy sự cẩn thận của Ngô Mộng, thật sự không phải lựa chọn tốt nhất gì. Hôm nay người tham gia yến hội đều là trải qua chọn lựa kỹ càng ra tới, bao gồm Triệu Hoành kia cũng đều là cố ý bỏ vào đi, Ngô Mộng lúc ấy thấy ánh mắt hắn trầm xuống, nhất định còn vui sướng khi người gặp họa cho rằng sự tình tiến hành thực thuận lợi, không nghĩ tới kỳ thật ngay từ đầu, những người này đều bị nhìn thấu.

Sau khi hai người vào kho hàng, Ôn Duyên ra hiệu ánh mắt cho Tạ Sâm, Tạ Sâm nhẹ nhàng gật gật đầu liền đem cửa kho hàng đóng lại, Ngô Mộng thấy thế vừa muốn mở miệng ngăn trở, lại nghe Ôn Duyên nói: "Nơi này cái gì đều không có, tôi không có cách nào dụng hình với cô, uy hiếp duy nhất đối với cô…… Tôi đối với cô không có hứng thú gì, cô không cần sợ hãi."

Liền một lát sau, cửa kho hàng đã đóng, trước khi đóng Tạ Sâm thật sâu mà nhìn Ôn Duyên liếc mắt một cái, Ôn Duyên đáp lại hắn mỉm cười an tâm, rồi sau đó liền thấy Tạ Sâm như hắn mong muốn hướng trong góc ném một đồ vật nhỏ như cúc áo, hắn biết Tạ Sâm vẫn luôn hiểu ý tứ hắn, trong lòng đồng thời ấm áp, tươi cười trên mặt cũng mềm mại lên.

"Hừ."

Thấy Ôn Duyên đối với Tạ Sâm cười ấm áp như vậy, Ngô Mộng cũng không biết là như thế nào liền cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái. Nàng chính là làm không rõ, vì cái gì chính mình một nữ nhân so ra lại kém hơn Ôn Duyên? Trước sau thích hai người đều đối với Ôn Duyên khăng khăng một mực, mặc kệ nàng dùng ra thủ đoạn cả người đều không thể đem lực chú ý của hai người này hấp dẫn đến trên người mình, Ôn Duyên này rốt cuộc có năng lực gì, liền làm người thích như vậy?

Có lẽ là hàm nghĩa trong ánh mắt quá mức rõ ràng, Ôn Duyên cũng không thèm để ý, thậm chí là đặc biệt tự nhiên mà ngồi trên chiếu nói: "Ngồi xuống nói chuyện đi, đứng đã nửa ngày, thật mệt."

Thái độ Ôn Duyên như vậy nhưng thật ra làm Ngô Mộng thả lỏng một ít, nàng bắt đầu cảm thấy có lẽ lựa chọn Ôn Duyên thật là chính xác nhất, có lẽ Ôn Duyên thật sự như nàng suy nghĩ, sẽ ngầm thả nàng một con ngựa (*) cũng nói không chừng. Đã từng ở thời điểm chung đường Ôn Duyên còn không phải là người dễ nói chuyện sao?

(*) Thả một con ngựa: Ý chỉ bỏ qua, không truy cứu

Khi Ngô Mộng ý đồ muốn phóng thấp giọng âm mà thử, chỉ thấy Ôn Duyên thay đổi lớn biểu tình bên ngoài, tùy ý mà nhướng chân mày nhìn nàng nói: "Cô sẽ không cho rằng tôi sẽ thả cô một con ngựa đi?"

Ôn Duyên trực tiếp như vậy làm Ngô Mộng trăm triệu không nghĩ tới, nàng cơ hồ là còn duy trì động tác

cong thân trước, chỉ là lúc này sau không thể hướng về trước, chỉ có thể sắc mặt cứng đờ nhìn Ôn Duyên.

"Cô biết cô sai chỗ nào rồi sao."

Ngô Mộng cơ hồ hoàn toàn theo không kịp bước đi của Ôn Duyên, chính là Ôn Duyên giống như cũng không để bụng nàng không theo kịp, chỉ là ngữ khí không nhanh không chậm mà nói chính mình, "Cô không nên thích Tạ Sâm, từ thời điểm bắt đầu, cô không nên thích Tạ Sâm." *(Jeje: Tưởng ẻm nói không nên ra tay với Lương Hân hay là mình các kiểu, ai dè là đi ghen =]])*

Ngô Mộng cười nhạo một tiếng, vừa muốn nói gì, chỉ thấy Ôn Duyên giơ tay ngừng câu chuyện của nàng, "Tôi nói cô không nên thích Tạ Sâm, cũng không phải tôi ghen ghét hoặc là ghen gì đó. Mà là mặc dù không có tôi, Tạ Sâm cũng sẽ không thích cô. Hắn không những sẽ không thích cô, nếu không có tôi, kết cục chờ đợi cô chỉ biết so với hiện tại thảm hại hơn gấp trăm lần, cô tin sao?"

Trong sách Ngô Mộng chính là bị Tạ Sâm bán đứng đến phòng nghiên cứu, trực tiếp vì nghiên cứu dị năng không gian "trả giá cống hiến"…… Kết cục chuột bạch sống sờ sờ như vậy, Ôn Duyên cảm thấy quả thực là kết cục thảm nhất! Không gì sánh nổi!

"Mày đánh rắm! Nếu không có mày, Tạ Sâm sao có thể không thích tao! Cái gì thảm thiết gấp trăm lần, phi! Mày cho rằng chính mình là ai!" Nguyên bản Ngô Mộng còn muốn nói lời hay với Ôn Duyên, nhưng nếu Ôn Duyên nói sẽ không bỏ qua nàng, nàng cần gì phải lại ủy khuất chính mình cầu hắn đâu?! Nàng xem như đã nhìn ra, Ôn Duyên người này mặt ngoài ôn hòa, trên thực tế bên trong tâm so với ai khác đều tàn nhẫn hơn! *(Jeje: Xin lỗi, nãy t bảo bả khôn ra tí, giờ t chân chính rút lại lời này =.=")*

"Được rồi, nếu cô một hai phải nghĩ như vậy, tôi đây cũng vô pháp thay đổi tư duy của cô. Bất quá tôi rất muốn biết, cô vì cái gì hận tôi như vậy? Thời điểm đối với Tạ Sâm cô cũng không có chấp niệm như vậy, nhưng vì cái gì đối với tôi liền chấp niệm sâu như vậy đâu? Nếu nói cô hiện tại như cũ thích Tạ Sâm, tôi đây nhưng thật ra có thể lý giải. Nhưng cô thích Thiếu Hàng, vì cái gì còn phải đối phó tôi? Tôi lại không cùng Thiếu Hàng ở bên nhau?"

Ngô Mộng thấy Ôn Duyên thật là vẻ mặt khó hiểu, lại thấy đối phương căn bản không hỏi nàng sự tình phát sinh hôm nay, trong lòng đồng thời dâng lên dự cảm không tốt, càng là nghiến răng nghiến lợi mà bất cứ giá nào nói: "Nếu không có mày, Thiếu Hàng sao có thể không thích tao!! Còn không phải do mày làm hại!! Lớn lên một bộ gương mặt nữ nhân khó thấy câu dẫn nam nhân, mày tới em trai mình cũng câu dẫn, mày cho rằng lão thái bà kia thật sự cái gì cũng không biết?! Tao nói cho mày!! Nàng đã sớm biết!! Sớm tại thời điểm ngay từ đầu nàng liền biết!! Tao như vậy nhiều lần ra vào phòng Thiếu Hàng, mày chỉ sợ không biết đi? Thiếu Hàng đem ảnh chụp của mày cơ hồ đặt mỗi một góc trong phòng!! Thiếu hàng chính mình bị che dấu, cho rằng người khác có lẽ sẽ cho rằng hắn đối với mày là tình anh em!! Chính là nào có tình anh em đem ảnh chụp đối phương từ nhỏ đến lớn mỗi một cái giai đoạn đều bảo tồn cẩn thận như vậy?! Bên cạnh những ảnh chụp đó đều bị hắn sờ đến rách! Nào có tình nghĩa anh em, sẽ đem ảnh chụp đối phương đặt ở dưới gối thậm chí là trong ví tiền?! Cái lão thái bà kia ngay từ đầu liền cái gì đều biết!! Nhưng nàng lại làm bộ không biết!! Mày cho rằng nàng vì cái gì ẩn nhẫn không phát? Nàng yêu con trai của nàng, nhưng nàng càng hy vọng con trai của nàng có thể mang đến ngày lành cho nàng! Cho nên ở thời điểm không chạm đến ích lợi của nàng, nàng có thể ẩn nhẫn không phát, chỉ vì không chọc Thiếu Hàng thôi!! Tao chính là phi thường hiểu biết điểm này, cho nên mới khẳng định như vậy!!! Nếu không có mày, Thiếu Hàng hắn cưới tao cũng đến cưới, không cưới, có lão thái bà kia ở đây, hắn cũng phải cưới!!!!"

Ôn Duyên lẳng lặng mà nhìn Ngô Mộng liếc mắt một cái, chậm rãi mở miệng: "Nga, nguyên lai là như thế này."

Ngô Mộng cho rằng loại phản ứng này của Ôn Duyên là giật mình, càng thêm ác ý mà hừ lạnh một tiếng nói: "Hừ, mày cho rằng chính mình cái gì đều biết, có bao nhiêu ghê gớm? Mày chỉ sợ còn cảm thấy Ôn Lương đối với mày không tồi? Tao nói cho mày, Ôn Lương lão nhân kia cũng không phải thứ tốt gì! Ngày đó bảo mày qua, để Thiếu Hàng ra cửa cũng không phải là tao!! Tuy rằng Thiếu Hàng oán hận chính là tao, bởi vì hắn cảm thấy người xúi giục là tao! Nhưng ngày đó bảo Thiếu Hàng đi ra ngoài đầu sỏ gây tội cũng không phải là tao! Là Ôn Lương chính mình lừa con của hắn đi ra ngoài! Tao nguyên bản muốn giữ Thiếu Hàng ở nhà, để hắn xem sự khác nhau của người nhà hắn đối với tao và mày, sau đó lại hung hăng đả kích mày một phen, làm mày biết lợi hại nặng nhẹ! Ai biết Ôn Lương so với tao nghĩ còn ác hơn, hắn làm mày tứ cố vô thân, hắn làm mày hai mặt thụ địch! Mày cho rằng bằng ấn tượng khi đó của Thiếu Hàng đối với tao, tao lừa hắn đi ra ngoài, hắn liền nghe? Hừ, còn không phải chính cha ruột hắn lừa hắn, hắn mới có thể thành thật như vậy đi ra ngoài?!"

Ôn Duyên hơi hơi rũ xuống đôi mắt, co lên một chân, hắn đem một cánh tay lười nhác mà đáp ở đầu gối, biểu tình tùy ý nói: "Tiếp tục."

Ngô Mộng thấy hắn như vậy mới khó khăn lắm dừng lại, nàng có chút khó hiểu mà nhìn Ôn Duyên nói: "Mày không giật mình? Không kinh ngạc?! Tao nói đều chính là thật sự! Đến tình huống này, tao không cần thiết lừa mày!"

Ôn Duyên hơi hơi nhấc lên mí mắt nhìn Ngô Mộng liếc mắt một cái, "Tôi biết cô chưa nói dối, bởi vì cô nói tôi đều biết."

Ngô Mộng thấy Ôn Duyên rũ mắt, lập tức lòng bàn tay có chút phát ướt, trong đầu ý niệm không ngừng đảo quanh, chỉ là sợ bỏ lỡ cơ hội này liền rốt cuộc đợi không được cái tiếp theo, bởi vậy nàng đột nhiên đột nhiên đứng dậy căng thẳng chân, lại ngồi xổm biến thành tư thế nửa quỳ, đôi tay giơ qua đỉnh đầu, làm bộ hướng vai Ôn Duyên hung hăng đánh!

Chỉ là trong nháy mắt kia, Ôn Duyên cơ hồ trong chớp mắt liền nâng lên nắm tay tiếp được thế công của nàng, Ngô Mộng hơi hơi sửng sốt, sau đó cả người đều cực kỳ lạnh băng cứng đờ. Nàng tựa như gặp quỷ nhìn Ôn Duyên, qua vài giây mới cao giọng thét to: "Không có khả năng!! Không có khả năng!! Dị năng của tao? Dị năng của tao đâu dị năng của tao đâu?!!!"

Nàng hung hăng tránh thoát tay Ôn Duyên, vốn tưởng rằng là bởi vì tiếp xúc Ôn Duyên cho nên mới kích phát không được dị năng không gian của mình, nàng đương nhiên không nghĩ tới chỉ bằng nắm tay là có thể làm Ôn Duyên ngã xuống đất không dậy nổi, nàng lúc công kích Ôn Duyên đồng thời nghĩ trong đầu từ trong không gian lấy ra một thanh chủy thủ! Vừa rồi lời nàng nói kia tuy nhiên là thật sự, nhưng cũng chỉ là dùng để nhiễu loạn tâm thần Ôn Duyên! Nhưng nàng không nghĩ tới Ôn Duyên không chỉ có không bị nàng quấy nhiễu, cơ hồ là so với tư thế nàng lao xuống càng nhanh hơn tiếp được nàng, hơn nữa…… Hơn nữa dị năng của nàng……

Nhưng bất luận Ngô Mộng liều mạng như thế nào, nàng chính là rốt cuộc "biến" không ra bất luận một đồ vật gì, theo ngực kịch liệt tim đập, Ngô Mộng cả người đều lâm vào khủng hoảng thật lớn, nàng chưa từng có loại cảm giác này! Sau mạt thế nàng liền đạt được dị năng không gian, dọc theo đường đi cũng bởi

vì dị năng không gian ở trong đội ngũ Tạ Sâm đạt được địa vị nhất định, chỉ là sau lại phát hiện Tạ Sâm đối với nàng không hề có hứng thú, hơn nữa thường thường cũng sẽ lộ ra một loại hơi thở nguy hiểm làm nàng vô pháp nắm giữ…… Sau khi cân nhắc trái phải, nàng hạ quyết tâm thoát ly đội ngũ bọn họ, dưới sự trùng hợp lớn cùng ở siêu thị ngẫu nhiên gặp được người Lưu gia kết thành cộng minh.

Bọn họ tuy rằng thủ đoạn so với Tạ Sâm bọn họ tàn nhẫn hung hãn hơn một ít, nhưng mạt thế vì sinh tồn lại có cái gì không thể? Kia một lần ở siêu thị dẫn tới tang thi ở thang máy đi công kích Tạ Sâm bọn họ, cũng là nàng nhìn thấy người Lưu gia hạ thủ! Tuy rằng giữa hai bên không có xung đột hay mâu thuẫn gì, nhưng với nhân tâm Lưu gia, thế lực tương đương với chính mình, hoặc là đối thủ so với chính mình càng thêm mạnh mẽ, chính là phải xuống tay trừ bỏ trước! Chẳng sợ không hề có xung đột cũng đều như vậy! Cái này kêu phòng bị chuyện chưa xảy ra!

Nàng am hiểu sâu cách nói này, sau khi đến khu an toàn cũng tiểu tâm chậm cẩn thận không bị tính kế, chỉ là ngày đó nàng quá mức chỉ vì cái trước mắt, cũng là vì chưa bao giờ đối với Ôn Duyên nhấc lên tâm đề phòng gì, kết quả lại là……

Một loạt ý tưởng này ở trong đầu bất quá là chợt lóe mà qua, đôi tay Ngô Mộng còn chưa ngừng run rẩy, nàng thậm chí không biết hiện tại trong đầu nghĩ đến cái gì, bởi vì bất luận nàng như thế nào muốn "biến" ra đồ vật, dĩ vãng không gian kia mặc cho nàng chi phối điều khiển hiện tại hoàn toàn không đáp lại nàng bất luận điều gì! Nàng thậm chí cảm giác không ra sự tồn tại của không gian! Này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!!

"A……"

Một tiếng cười khẽ này thành công hấp dẫn lực chú ý của Ngô Mộng, chỉ thấy Ôn Duyên vẫn cứ là thản nhiên như vậy mà ngồi, chỉ là lập tức lại là hơi hơi nghiêng đầu nhìn Ngô Mộng, khóe miệng mang theo ý cười hơi hơi rõ ràng. Rõ ràng cũng là ý cười, nhưng nàng chính là cảm giác không ra có bất luận thành phần ấm áp gì ở bên trong, Ngô Mộng theo bản năng siết chặt nắm tay sau lui lui, lại nghe Ôn Duyên lấy một loại ngữ điệu bừa bãi nàng trước nay chưa từng nghe qua mở miệng: "Cô thật sự là trở nên thông minh, thế nhưng nghĩ ra một chiêu tự tổn hại như vậy…… Cô có phải hay không muốn đem tôi đâm bị thương hoặc là chém thương, sau đó chính mình lại ở trên người làm ra một vết thương không nguy hại tính mạng nhưng cũng mất nửa cái mạng? Như vậy chờ một lát thời gian dài chúng ta lại không ra đi, người đi vào liền nhìn thấy hình ảnh như vậy. Mà cô là nữ nhân, rốt cuộc là ở vào thế yếu, lại mất thấy cô không còn nửa cái mạng, ất cả mọi người rất khó không hướng lên người tôi ngờ vực, đến lúc đó cô tỉnh lại liền nói cô căn bản cái gì cũng không biết, lại tùy tiện hướng lên đầu tôi ấn cách nói có ý đồ gây rối gì, nếu nội tâm cô lại sâu một chút chuyển ra tới một ít đồ vật trong không gian xem như rộng lượng cùng thành ý, khó bảo toàn sẽ không có người tin cô."

Ngô Mộng thấy ý nghĩ của chính mình cơ hồ đều bị Ôn Duyên nói thấu, lập tức cũng bất chấp thứ khác, hỉ là kinh sợ đan xen nói: "Vì cái gì không gian của tao không nghe tao sai sử? Dị năng của tao làm sao vậy? Mày rốt cuộc đối với tao làm cái gì!!!"

Lúc này Ôn Duyên mới dừng lại thanh âm, hắn liền như vậy trên mặt mang cười lẳng lặng mà nhìn Ngô Mộng, ý cười này mặc cho ai nhìn lại đều cảm thấy thêm vài phần hàn ý, huống chi Ngô Mộng hiện tại thật sự kinh sợ đan xen, càng là cảm thấy Ôn Duyên nào ôn hòa thiện ý như biểu hiện ngày thường của hắn? Tươi cười cùng ánh mắt như vậy, quả thực giống như ác quỷ lấy mạng!!

"Nếu cô vừa rồi không có đối với tôi làm vài thứ như vậy, tôi có lẽ còn sẽ suy xét xử lý nhẹ cho cô. Nhưng vài thứ kia của cô làm tôi cảm thấy, buông tha một địch nhân giảo hoạt như cô thật sự không phải cử chỉ sáng suốt gì, cho nên……"

Theo Ôn Duyên nói, chỉ nghe thanh âm "Phanh, phanh, phanh" không ngừng từ bên người Ôn Duyên phát ra, Ngô Mộng trơ mắt mà nhìn lương thực từ "trống rỗng" bên người Ôn Duyên một túi lại một túi chất đầy đến kho hàng bên cạnh, nàng cơ hồ vô pháp khắc chế hàm dưới run rẩy, ánh mắt nhìn Ôn Duyên tựa như nhìn yêu quái, thẳng đến khi lương thực sắp chất đầy non nửa gian kho hàng, nàng mới run rẩy nói: "Mày…… Mày…… Cư nhiên……"

Ôn Duyên thấy lương thực không sai biệt lắm, lo chính mình gật gật đầu sau lại tùy ý mà ra bên ngoài ném rất nhiều đồ vật thượng vàng hạ cám. Cái gì nội y quần ren, băng vệ sinh, đồ dùng nữ nhân kẹp tóc lược, còn có rất nhiều đồ dùng rửa mặt, thậm chí còn sơn móng tay thành hộp thành hộp, đồ dùng trang điểm son môi nước hoa linh tinh. Ngô Mộng thấy hắn như thế, lập tức cảm thấy trong lòng chấn động, tịch thu khống chế mà bật thốt lên nói: "Mày muốn vu hãm tao??!!!"

Thật đúng là trở nên thông minh.

Ôn Duyên hơi hơi nhướng mày liếc nàng liếc mắt một cái, rồi sau đó làm như có thật gật gật đầu nói: "Đúng vậy, tôi muốn vu hãm cô."

Vu hãm người khác còn đúng lý hợp tình như vậy! Ngô Mộng chỉ cảm thấy một hơi nghẹn ở yết hầu không ra, nuốt cũng nuốt không xong! Lại ở thời điểm này nghe Ôn Duyên nhàn tản tán nói: "Tôi trước nay đều không phải quân tử gì, tôi chính là mười phần mười tiểu nhân. Chọc tiểu nhân như tôi vậy, cũng coi như cô có chút xui xẻo. Vốn dĩ chuyện Lương Hân kia tôi còn nghẹn chưa đem cô tính sổ đâu, cô ngược lại còn tự đưa mình lên, thật khi tôi là làm từ thiện không thành? Một lần hai lần tùy tiện cô tính kế? Bởi vì đố kỵ liền muốn mạng tôi, này cũng quá xấu rồi, chuyện Lương Hân chết tôi có thể tính cô chỉ là không hiểu rõ tham dự, nguyên bản tôi chỉ là tính toán cho cô một giáo huấn nho nhỏ…… Nhưng cô không chỉ có không biết thu liễm, ngược lại ra tay càng thêm ngoan độc, mạng tôi cũng là mạng a, không thể so với các người những kẻ đê tiện này khác chỗ nào, muốn lấy đi nó, cũng nên xem tôi vui hay không vui, tôi nếu nói không vui, kia đương nhiên không thể."

Sau khi nói xong kho hàng trong lúc nhất thời trở nên an an tĩnh tĩnh, Ôn Duyên nhìn đối diện lương thực hỗn độn thượng vàng hạ cám chất đầy trên mặt đất chiếm một phần lớn là đồ dùng của nữ nhân, kỳ thật nếu thực dụng chút ngược lại cũng không để làm gì, đại bộ phận đều là lúc ấy hắn thống nhất thu hồi tới, đồ vật giống như sơn móng tay vậy, hắn thật sự nghĩ không ra ở khu an toàn nó còn có ích lợi gì, nếu đến lúc đó sung công lúc sau có nhà ai có tiền có người muốn dùng, vậy dùng thứ tốt đồng giá đi đổi…… Dù sao mấy thứ này cho Lương Gia Minh, trước nay đều không phải cho không.

"Tôi tôi sai rồi!! Tôi sai rồi!! Tôi không nên muốn hại cậu!!! Ôn Duyên! Ôn Duyên!! Tôi biết cậu không phải người xấu!! Tôi biết cậu không xấu!! Cậu không cần như vậy, chúng ta thương lượng được không?! Cậu tha tôi, cậu thả tôi!! Cậu muốn cái gì tôi đều cho cậu!! Cậu muốn toàn bộ đồ vật trong không gian tôi đều cho cậu!!! Tôi cái gì cũng đều cho cậu!! Cầu xin cậu, cầu xin cậu!!!"

Ngô Mộng một phen quỳ rạp xuống chân Ôn Duyên khóc cơ hồ run rẩy nức nở, Ôn Duyên tuy rằng nói nhẹ nhàng tùy ý, nhưng cái dạng thái độ này lại càng là làm nàng kinh hãi! Ôn Duyên thậm chí liền cảm

xúc chán ghét nàng thậm chí căm hận nàng đều không có! Này hoàn toàn là thái độ căn bản không để bụng nàng sống hay chết a!! Trước mắt tình cảnh này không chấp nhận được nàng lại có do dự!! Lúc này nếu thật sự liền như vậy tùy ý tình thế tiếp tục phát triển, nàng nhất định sẽ bị mang lên cái mũ "tư tàng lương thực"! Dị năng không gian của nàng không biết vì sao không dùng được!!Ôn Duyên chỉ cần nói nàng dưới sự khuyên bảo của hắn đem tất cả đồ vật đều giao ra liền có thể!!!! Đối với chuyện nàng xong việc không thừa nhận, Ôn Duyên hoàn toàn có thể nói nàng chịu kích thích quá mức tinh thần thất thường cũng không phải không thể!!

Chỉ cần Ôn Duyên không muốn buông tha nàng, kia chờ đợi nàng hoàn toàn là cảnh tượng giống như địa ngục!! Nàng cảm thấy lòng bàn tay hoàn toàn ướt đẫm không chịu khống chế run rẩy, nàng hối hận, chuyện tới hiện giờ nàng thật sự hối hận!!!! Nàng vì cái gì muốn hỗ trợ hại Lương Hân!! Vì cái gì yếu hại Ôn Duyên!! Vì cái gì phải đáp ứng Lương Dân Lực hại Lương Hân!! Vì cái gì phải đáp ứng Lưu gia tới hại Ôn Duyên!!! Đến bây giờ Lương Dân Lực không biết tung tích, Lưu gia càng đừng nói tới cứu nàng, liền bọn họ tự thân chỉ sợ đều khó bảo toàn!! Nàng sai rồi!! Nàng thật sự sai rồi!!!! Ngay từ đầu thắng lợi liền vẫn luôn là Ôn Duyên!! Là chính nàng bị biểu hiện giả dối che dấu!!!!

Ôn Duyên nhìn Ngô Mộng trong ánh mắt không có một tia thương hại, hắn đột nhiên nhớ tới Hình Tam lúc trước đối với hắn nói qua, thời điểm đối đãi địch nhân, căn bản là không nên phân chia cái gì nam nữ, bởi vì địch nhân sẽ không phân chia mình như vậy.

Chỉ là sự tình phát triển đến cuối cùng, Ôn Duyên vẫn là nhịn không được khuôn sáo cũ mà mở miệng nói một câu: "Nếu đổi thành tôi cầu cô như vậy, cô liền sẽ buông tha tôi?"

Ngô Mộng hơi hơi ngơ ngẩn, Ôn Duyên lại là cơ hồ không có tạm dừng mà tiếp tục nói: "Không, cô sẽ không. Cho nên cô không cần cầu tôi, cầu cũng là cầu không, từ lúc bắt đầu tôi liền căn bản không suy xét muốn buông tha cô, chỉ là nếu cô thành thành thật thật không hề muốn lợi dụng tôi hoặc là hại tôi, tôi khả năng sẽ cho cô một cái kết cục tương đối an nhàn, nhưng cô vừa rồi làm ra vẻ ta đây, sẽ chỉ làm chính mình trở nên càng thêm thê thảm mà thôi……"

Thấy Ngô Mộng tựa hồ là bị dọa sợ ngơ ngác mà nhìn chính mình, Ôn Duyên nhún vai tiếp tục nói: "Cô muốn cho tôi chết, cơ hồ là không có đạo lý chính xác gì, đơn giản vì Thiếu Hàng thích tôi, cô liền cảm thấy nếu không có tôi, hắn liền sẽ thích cô. Nhưng này hết thảy đều là đặt trong trường hợp 'nếu', đều chỉ là phán đoán của cô mà thôi. Cô chỉ là bởi vì phán đoán liền muốn đẩy tôi vào chỗ chết, có thể thấy được mạng tôi trong mắt cô có bao nhiêu ti tiện cùng dễ dàng lấy. Nhưng mạng này trong mắt tôi lại thật sự không dễ bỏ, mạng tôi cùng Lương Hân, không so với Lương Dân Lực, Lưu gia, cô hay bất luận kẻ nào hèn hạ hơn. Đương nhiên, tôi cũng không phải là vì bọn họ giải oan tới, Lương Hân chỉ là một trong số nguyên nhân dẫn đến, nếu không phải cô chọc xù lông tôi, tôi tuyệt đối sẽ không bởi vì chuyện khác chủ động trêu chọc cô, chuyện Lương Hân kia, tuyệt đối sẽ không làm cô rơi vào tử địa."

Tuy rằng sẽ không chết, nhưng có lẽ sống cũng sẽ không thống khoái như vậy…… Nhưng Ôn Duyên cũng sẽ không đem lời này nói ra, "Nhưng cô phải đối với tôi từng bước tương bức…… Chẳng lẽ, tôi chỉ có thành thật thừa nhận mới là thiên kinh địa nghĩa? Chỉ cần tôi hơi hơi phản kháng một chút, chính là không có nhân tính, chính là không màng trái pháp luật? A, Ngô Mộng, trong thiên hạ không có đạo lý như vậy, thời điểm phụ trách dẫn Tống Ninh Ninh đi ra ngoài, cô biết rõ Lương Hân có lẽ sẽ tao ngộ sự tình gì không tốt, nhưng cô vẫn là trợ trụ vi ngược trợ giúp. Ở thời điểm cô đối với tôi động sát tâm, cô biết rõ tôi căn bản đối với Ôn Thiếu Hàng không có tình nghĩa cô lo lắng, nhưng cô vẫn là giận chó đánh mèo. Ở thời điểm làm những việc này cô nên nghĩ đến, ác giả ác báo. Cô có thể đối với tôi như vậy, tôi đương nhiên, cũng có thể như vậy đáp lễ với cô."

Ôn Duyên vừa nói vừa đi, theo giọng nói vang lên, hắn đem "cúc áo" Tạ Sâm ngay từ đầu ném tới bên cạnh kia nhặt lên tới thích đáng thả ra, rồi sau đó lại về tới bên người Ngô Mộng nằm liệt ngồi ở chỗ kia phát ngốc, bàn tay mở ra, thình lình nhìn thấy một viên thuốc màu xanh đậm xuất hiện ở trong tay của hắn, kiềm trụ cằm Ngô Mộng ném vào sau lại nhẹ nhàng vừa nhấc lên, yết hầu Ngô Mộng vừa động nuốt một cái, cả người như cũ ngốc ngốc, phảng phất không có sinh lợi.

Ôn Duyên lại không thèm để ý, chỉ là gắt gao mà nhìn chằm chằm Ngô Mộng, ở trong lòng im lặng đếm năm, bốn, ba, hai, một……

"Đông……"

Theo tiếng "một" vàng lên trong lòng, Ngô Mộng bên kia cũng đặc biệt phối hợp ngã quỵ trên mặt đất, Ôn Duyên gợi lên khóe miệng đi đến cạnh cửa nhẹ nhàng đấm đấm. Thuốc viên này của Hình Tam thật đúng là lợi hại, nói năm giây liền thật là năm giây, một giây đều không kém. Tuy rằng hiện tại thoạt nhìn chỉ là hôn mê, nhưng chờ đến sau khi Ngô Mộng tỉnh lại, chờ đợi nàng còn có kinh hỉ lớn hơn nữa……

Lúc bên ngoài kho hàng mọi người nghe được bên trong truyền đến thanh âm mới đều hơi hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi, hai người này sau khi đi vào bên ngoài căn bản nghe không được thanh âm nói chuyện bên trong, không chỉ có như thế, cơ hồ là một chút thanh âm đều không có, bọn họ lo lắng bên trong có thể hay không xuất hiện vấn đề gì, lại nghe thấy từ bên trong truyền đến tiếng gõ cửa, Tạ Sâm lập tức gợi lên khóe miệng đem cửa chậm rãi nâng lên, Ôn Duyên thình lình từ bên trong ánh đèn sáng ngời nhìn về phía bên ngoài còn có một tia không thích ứng, chỉ là lúc sau nhìn đến Tạ Sâm, lộ ra tươi cười lớn: "Vẫn là tôi hòa ái dễ gần, cùng cô ta hảo hảo nói cũng không phải nói không thông a, cô ta đem đồ vật nên giao đều giao ra đây, trong không gian một món cũng không còn. Ai nếu cảm thấy còn có cái gì không yên tâm, mang về tái thẩm một lần nữa cũng không sao cả."

Theo cửa nâng lên, mọi người lúc này mới phát hiện túi túi hoàn hảo không tổn hao gì trong kho hàng còn không phải là gạo cùng lúa mì trắng sao?! Lại xem những đồ vật lộn xộn bên cạnh, còn không phải mấy thứ nữ nhân điên cuồng mua sắm thời thịnh thế sao?! Mấy thứ có hoa không quả lúc chạy trốn ích lợi gì! Lập tức mọi người nhìn về phía Ngô Mộng trong ánh mắt đều mang theo khinh thường cùng khinh thường, cơ hồ hoàn toàn cam chịu Ôn Duyên nói, không ai hoài nghi tính chân thật theo như lời Ôn Duyên.

Chỉ có Lương Gia Minh, Tạ Sâm những người này, cùng với Ôn Thiếu Hàng vẻ mặt phức tạp biết, một trận hôm nay, là Ôn Duyên thắng.

117. Chương 117

Phòng khách im ắng, Ôn Lương ngồi ở một bên hút thuốc, Ôn Thiếu Hàng lại chỉ là rũ mắt không nói lời nào, Mã Tuệ Trinh còn nhẫn lại nhẫn, rốt cuộc là không nhịn xuống nói: "Bên ngoài những đồn đãi đó rốt cuộc là thật hay là giả?!"

Nàng vừa dứt lời, Ôn Thiếu Hàng liền hơi hơi nhấc lên đôi mắt nhìn nàng một cái, rồi sau đó lộ ra mỉm cười làm người không cách nào hình dung: "Đúng vậy, những đồn đãi đó đều là thật."

Mã Tuệ Trinh nghe vậy đầu tiên là nhíu mày, rồi sau đó theo bản năng cẩn thận mà nhìn nhìn Ôn Thiếu Hàng, thấy đối phương trên mặt ít nhất còn vẫn duy trì ý cười, lập tức liền bắt đầu không chút nào che dấu đem bất mãn của mình biểu đạt ra tới, "Như thế nào thời điểm còn ở Ôn gia vẫn luôn đều vô thanh vô tức, vừa ly khai Ôn gia ngược lại dường như cảm giác lợi hại……" Mã Tuệ Trinh không tình không oán mà nhíu nhíu mày: "Dù sao hiện tại Ngô Mộng cũng không còn dùng được, hắn cũng không có gì để tức giận. Buổi tối con kêu nó trở về ăn bữa cơm đi, cách lần trước đã nửa tháng, lúc này cũng nên không có việc gì."

"Không có việc gì" theo như lời của nàng, tự nhiên chỉ chính là tính tình Ôn Duyên. *(Jeje: Bà này với chồng bả thuộc top mặt dày vô sỉ rồi =.=)*

Phải biết rằng trước kia tình huống Mã Tuệ Trinh đối với Ôn Duyên mũi không phải mũi, mặt không phải mặt nhiều lắm, nếu Ôn Duyên nhiều lần đều phải bi thương khổ sở gì đó, chỉ sợ đã sớm luẩn quẩn trong lòng tự sát đi, sao có thể sống cho tới hôm nay? Cho nên dĩ vãng ấn tượng hắn cấp cho Mã Tuệ Trình chính là, chẳng sợ chính mình đối với Ôn Duyên khắc nghiệt, lại không cho sắc mặt tốt, chỉ cần hơn một tuần qua đi, Ôn Duyên tuyệt đối sẽ ngoan ngoãn làm như cái gì cũng chưa phát sinh.

Tuy rằng bọn họ ký hiệp nghị ngưng nhận nuôi hắn gì đó kia, nhưng hiện tại mạt thế, theo nàng thấy, những nhân tài còn lấy chuyện pháp luật ra nói chuyện thật khờ đâu! Huống chi nàng vẫn luôn cho rằng, nếu không phải Ngô Mộng xúi quẩy kia xúi giục trong tối, Ôn Duyên nhất định không đến mức cùng nhà bọn họ nháo lớn như vậy, hiện tại Ngô Mộng xui xẻo, trở nên điên điên khùng khùng, Ôn Duyên liền không đạo lý lại theo chân bọn họ sinh khí. Đều đã nhiều ngày như vậy, nên hết giận, tật xấu gì cũng đều nên tự nhiên mà không còn mới đúng.

Chỉ là lúc này khoảng cách với yến hội lần trước đều đã qua đi hơn nửa tháng, thời gian dài như vậy vẫn luôn không có nhận được bất luận tin tức gì của Ôn Duyên…… Dĩ vãng liền tính không tới, hắn cũng sẽ ngẫu nhiên nhờ Thiếu Hàng hướng trong nhà mang cái lời nhắn, nhưng hiện tại lại thật là cái gì đều không có.

Mã Tuệ Trinh nghĩ đến đây hơi hơi nhíu nhíu mày, một lát sau lại chậm rãi lỏng rồi rời ra. Nàng lường trước Ôn Duyên tuyệt đối sẽ không mang thù nhớ đến bây giờ, chỉ cần nàng mở miệng làm hắn lại đây, tóm lại hắn nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời tới là được.

Ôn Thiếu Hàng nghe vừa rồi Mã Tuệ Trinh nói như vậy, lập tức lại dùng thần thái không biết đang đánh chủ ý gì như thế, lập tức khóe miệng hơi mở, lộ ra một cổ ý cười bi thương, hắn không chỉ có cảm thấy bi thương, thậm chí từ trong xương cốt dâng lên một cổ cảm xúc cơ hồ có thể xưng là tuyệt vọng.

"Mẹ, anh con hắn sẽ không tới."

Mã Tuệ Trinh nghe vậy giận dữ, trừng mắt nói: "Vì cái gì không tới? Như thế nào, hiện tại lợi hại cánh cứng, trong mắt liền không còn trưởng bối là ta sao? Trước kia thời điểm cho nó ăn cho nó mặc, như thế nào không thấy nó cự tuyệt đâu? Hiện tại nó có năng lực, không chỉ có làm Ngô Mộng giao ra đây những lương thực đó, đi ra ngoài một chuyến có mệnh trở về thì thôi, lại mang về nhiều lương thực như vậy…… Con nói nó mang về nhiều lương thực như thế nào liền không biết trước hết nghĩ cho người trong nhà ân? Ta nói cùi chỏ nó hướng ra ngoài (*) các người còn không tin! Nó đây là trong lòng còn có chúng ta sao?! A?!"

(*) Hướng cùi chỏ/ khuỷu tay ra ngoài: này tương tự như ăn cây táo rào cây sung, ý chỉ nhận ơn từ người này nhưng lại làm cho người khác

Ôn Lương thấy Ôn Thiếu Hàng sắc mặt càng ngày càng khó coi, nhịn không được đối Mã Tuệ Trinh quát: "Bà ngậm miệng nói ít đi một câu đi! Điếc lỗ tai người khác!"

Mã Tuệ Trinh thấy Ôn Lương trừng mắt nhìn chính mình, lập tức môi mấp máy hai cái, rốt cuộc là chịu đựng không lên tiếng.

"Thiếu Hàng a." Ôn Lương nhẹ nhàng đem tàn thuốc dập tắt, tuy rằng hắn cũng cảm thấy sự tình nháo đến bây giờ như vậy thật sự không nên lại bám vào Ôn Duyên, nhưng mạt thế tới, hắn cũng chỉ có thể chịu đựng những cảm giác đó trong lòng nhìn hiện thực. Ôn Duyên có năng lực này làm cho người một nhà bọn họ sống càng tốt chút, gạo và mì trong nhà sắp dùng xong rồi, dĩ vãng thời điểm Ôn Thiếu Hàng ở phòng thí nghiệm bởi vì hắn cùng Mã Tuệ Trinh yêu cầu, kỳ thật đã chuyển đồ vật về nhà không ít, nhưng bởi vì hắn cùng Mã Tuệ Trinh trải qua lúc trước, thật sự là sợ nghèo, không bao giờ muốn ngày tháng như vậy, cho nên lập tức liền tính cảm thấy trong lòng băn khoăn, vẫn áp xuống đi, người không vì mình, trời tru đất diệt.

"Thiếu Hàng, mẹ con làm rất nhiều chuyện sai, nhưng bà ấy nói một câu không sai, chúng ta là người một nhà, con không phải còn gọi nó là anh sao? Con nếu còn cảm thấy nó là anh con, kia nó làm chút cống hiến cho nhà chúng ta cũng là nên làm. Hơn nữa chúng ta dưỡng dục nó hơn hai mươi năm……"

"Ba!" Ôn Thiếu Hàng thật sự không thể nhịn được nữa, nắm tay nắm chặt không thể chặt hơn, "Người cùng mẹ rốt cuộc là làm sao vậy? Người đã quên lúc trước đã nói với con rồi sao? Người cũng nói anh từ nhỏ không cha không mẹ mệnh quá khổ, còn bảo con có chỗ nào có thể nhường hắn thì nhường. Những lời này đều là người đã từng chính miệng cùng con nói! Con biết bản chất của mẹ cũng không phải người xấu, con biết nàng chỉ là không thích anh, nhưng con trước nay không nghĩ tới các người thậm chí căn bản không thèm để ý an nguy của hắn! Thậm chí còn muốn giúp đỡ người khác hại chết hắn!"

Thấy Ôn Lương cùng Mã Tuệ Trinh ngây ngẩn cả người, mắt nhìn hai người sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi xuất sắc, nhưng Ôn Thiếu Hàng chỉ muốn tiếp tục nói tiếp, "Còn có cái gì hơn hai mươi năm ân dưỡng dục…… Các người là đang giả ngu sao? Con nói rồi chuyện này anh đã biết chân tướng!!! Hắn biết rõ các người thu nhận hắn vì tiền của cha hắn, các người còn như thế nào không biết xấu hổ nói với hắn cái gì ăn không uống không linh tinh?! Còn lần mẹ đi yến hội hồ nháo, ba người không biết sao? Người vì cái gì không ngăn cản nàng? Chẳng lẽ so với chút chỗ tốt Lưu gia hứa cho các người, mạng cùng an nguy của anh con không đáng giá tiền như vậy sao? Thậm chí mẹ hôm nay lại bảo con đi tìm anh trở về! Các người thật sự cho rằng hắn là tượng đất? Hắn liền sẽ không thương tâm sẽ không có tính tình sao? Hôm nay mục đích là gì, chỉ là bởi vì bọn họ sau lại mang về những lương thực đó sao? Các người như vậy thật quá làm con thất vọng rồi!"

Ôn Lương "Bang" một tiếng hung hăng mà vỗ lên bàn trà một cái, hắn cơ hồ chưa từng có phát hỏa lớn như vậy, cả người thoạt nhìn đều tràn ngập tức giận, nhưng Ôn Thiếu Hàng chỉ cảm thấy đối phương là thẹn quá thành giận, Ôn Lương lại căn bản mặc kệ hắn nghĩ như thế nào, chỉ vào Ôn Thiếu Hàng liền run thanh âm nói: "Phản, phản, quả thực là phản!! Mày còn có phải con trai tao hay không? Mày còn có nhận tao làm ba hay không?! Tao và mẹ mày dù sai như thế nào, kia cũng là cha mẹ ruột của mày!!! Thiên hạ đều là cha mẹ!! Mày đây không muốn nhận chúng tao làm ba mẹ, là muốn sống sờ sờ tức chết chúng tao sao?!"

(Jeje: Về phần này, thật ra không chỉ Ôn Lương mà còn rất nhiều bậc phụ huynh khác vẫn giữ cái suy nghĩ cổ hủ "tao là ba/má mày cho nên tao không sai, mà dù có sai mày cũng cấm cãi". Chỉ hy vọng các bạn trẻ sau này thành cha thành mẹ sẽ thay đổi lối suy nghĩ này, đừng áp đặt con cái như cha mẹ họ đã từng)

Ôn Thiếu Hàng thấy Ôn Lương sắc mặt đích xác trở nên không được dễ nhìn, lập tức hơi hơi cau mày nói: "Ba, người biết rõ con không phải ý tứ này."

Ngón tay Ôn Lương hơi hơi run rẩy, giọng căm hận cả giận: "Vậy con là có ý tứ gì?! Con từ khi nào bắt đầu học được phản đối ta và mẹ? Từ nhỏ đến lớn con có khi nào làm chúng ta nhọc lòng? Ta và mẹ con vẫn luôn vì có đứa con trai như con mà tự hào! Chính là con đâu! Hiện tại cư nhiên bắt đầu quở trách chúng ta không phải! Chẳng lẽ nuôi con, nuôi Ôn Duyên lớn lên, chúng ta còn nuôi ra tội nghiệt?!!"

Một phen tránh nặng tìm nhẹ này của Ôn Lương, làm Ôn Thiếu Hàng trong lúc nhất thời có chút trầm mặc. Hắn phát giác cho dù bất hòa Mã Tuệ Trinh, hay là cùng Ôn Lương giảng đạo lý, đều là một loại hy vọng xa vời. Đối phương hai người đến bây giờ đều không cảm thấy bọn họ làm nơi nào có sai. Bọn họ cảm thấy Ôn Duyên là con nuôi bọn họ, cho nên bọn họ muốn cái gì từ trên người Ôn Duyên, dường như đều là hiển nhiên.

Ôn Thiếu Hàng rũ xuống đôi mắt không hề đi cãi cọ, loại chuyện này vốn dĩ liền không có biện pháp nói được rõ ràng, hắn biết Ôn Duyên nhất định sẽ không tới, không chỉ không tới…… Y theo tình huống hiện tại, hắn có thể hay không nhìn thấy Ôn Duyên còn phải xem lại.

Ánh mắt đảo qua nhẫn kim cương cực lớn trên ngón áp út của Mã Tuệ Trinh, hắn không biết Mã Tuệ Trinh là như thế nào đem những trang sức đó đến khu an toàn, có thể thấy được nàng cũng là hạ một phen công phu, cũng không phải kẻ ngu dốt càng không phải thật sự ngốc. Nhưng nàng vẫn là như vậy nhằm vào Ôn Duyên, nàng cơ hồ là hoàn toàn không để bụng Ôn Duyên nhìn thấu ý đồ nàng, nàng hoàn toàn không thèm để ý Ôn Duyên thương tâm hay không hoặc là có thể hay không cảm thấy nan kham đến không chỗ dung thân. Từ lúc bắt đầu, nàng dường như hoàn toàn không có đem Ôn Duyên trở thành người thân, đừng nói thân cận, loại thái độ không chút nào để ý này cùng đối với người xa lạ có khác gì nhau?

Ánh mắt dừng lại ở trên chiếc nhẫn kia, Ôn Thiếu Hàng lập tức liền nghĩ tới chiếc nhẫn Ôn Duyên mang trên tay.

Nhẫn kia giá trị chế tạo cực kỳ sang quý, nguyên bản chính là chỉ có người dẫn đầu mỗi người giữ một chiếc, thời điểm đối mặt thành viên tổ chức các nơi đại biểu thân phận. Nhưng Tạ Sâm lại có hai cái, chỉ là cũng không phải cỡ nào kỳ quái, rốt cuộc toàn bộ tổ chức người chưa nghe nói qua tên tuổi Tạ Sâm chỉ sợ còn chưa tồn tại. Chính là hắn nhớ rõ bọn họ đám người kia thời điểm mới đến khu an toàn, Tạ Sâm cùng Ôn Duyên tựa hồ cũng không có công khai biểu hiện ra có quan hệ gì, hơn nữa Tạ Sâm cũng cũng không có đối với Ôn Duyên biểu hiện cỡ nào nóng bỏng, nhưng khi đó chiếc nhẫn đã mang trên tay Ôn Duyên. Hắn không biết lúc trước Tạ Sâm là như thế nào hướng Ôn Duyên giải thích sự tồn tại của chiếc nhẫn kia, nhưng nhẫn kia trừ bỏ có thể đạt được định vị, năng lực quan trọng nhất kỳ thật cũng chỉ là, làm người tổ chức biết "người này là người dẫn đầu, không thể trêu vào".

Tuy rằng nó có thể định vị, nhưng hiệu quả càng nhiều nhất định là sẽ mang cho Ôn Duyên một tầng cường đại . Tầng rắc rối này có lẽ lúc ấy liền Tạ Sâm chính mình cũng chưa chú ý tới? Theo bản năng Tạ Sâm, khả năng đã sớm đem Ôn Duyên trở thành người của chính hắn……Ít nhất, chỉ điểm này, Tạ Sâm liền

so với hắn mạnh hơn.

Hắn, trước nay cũng chưa nghĩ tới muốn chủ động đem sự tình tổ chức nói cho Ôn Duyên, chẳng sợ thích hắn như vậy, không, hắn là thật sự yêu hắn, chính là……

"Thiếu Hàng…… Thiếu Hàng? Ôn Thiếu Hàng!!!"

Ôn Thiếu Hàng chặt đứt suy nghĩ, ánh mắt vừa thu lại, quay đầu nhìn về phía Ôn Lương đang gầm lên.

"Ta cùng con nói chuyện con đừng giả bộ nghe không thấy!!! Buổi tối bảo Ôn Duyên trở về một chuyến!! Liền nói ta và mẹ con có việc tìm hắn!!"

Cũng không biết có phải cái gọi là tâm hữu linh tê, cũng không biết thật sự do "ân dưỡng dục" hơn hai mươi năm làm Ôn Duyên cùng bọn họ có cái gọi là cảm ứng. Liền sau khi Ôn Lương nói xong những lời này, chuông điện ngoài cửa chính, đúng lúc liền vang lên. Ôn Thiếu Hàng ngây ra một lúc đi qua mở cửa, đứng ngoài cửa, còn không phải là hai người Ôn Duyên cùng Tạ Sâm sao……

118. Chương 118

Ôn Duyên thấy Ôn Thiếu Hàng đối diện ngơ ngẩn, trên mặt lộ ra mỉm cười tự nhiên nói: "Quấy rầy."

Nhìn Ôn Thiếu Hàng liền như vậy ngơ ngác mà nhìn chằm chằm Ôn Duyên, Tạ Sâm hơi hơi nhíu mày, có chút không vui mà ôm bả vai Ôn Duyên. Động tác này làm Ôn Thiếu Hàng hoàn hồn, hắn theo bản năng nhìn Tạ Sâm đang lạnh lùng nhìn mình liếc mắt một cái, sau đó nhấp miệng nhìn nhìn Ôn Duyên. Miệng giật giật, lại phát hiện lời dưới đáy lòng cơ hồ một câu đều nói không nên lời. Qua lại vài lần, cũng chỉ có mở cửa, để hai người tiến vào phòng.

"Là ai a?"

Mã Tuệ Trinh không chút để ý từ phòng khách ra tới, đi tới cửa phát hiện đứng trước cửa là Ôn Duyên lập tức trước mắt sáng ngời, vừa muốn nói gì, ngó đến Tạ Sâm bên cạnh chân mày thực rõ ràng mà nhíu một chút. Mới vừa giận muốn nói cái gì, nhưng mà nghĩ đến ngày đó ở trong yến hội người này không lưu tình chút nào mà đạp chính mình, vừa giận lại vừa sợ, làm nàng lập tức không nói được lời nào.

"Là tiểu Duyên đã trở lại a, mau tiến vào."

Ngô Lương thật giống như không thấy được Tạ Sâm, đối với Ôn Duyên cười thân thiết như trước kia. Ôn Duyên cũng cười đáp lại nhìn hắn, chỉ là lại không giống trước kia ôn dịu ngoan thuận như vậy mà kêu một tiếng "Ba", Ôn Lương dường như cũng không ngại, chỉ là như vậy mỉm cười mà nhìn hắn.

Ôn Duyên vừa đổi giày vừa nghiêng đầu nhìn Tạ Sâm liếc mắt một cái, Tạ Sâm cùng hắn nhìn nhau hai giây, lúc này mới chậm rãi mặt vô biểu tình mà cong tử thay dép lê. *(Jeje: Chỗ này qt để nên mình cũng chả biết là gì)*

"Lại đây ngồi, ta cùng mẹ con vừa rồi còn nói muốn tìm con buổi tối trở về ăn cơm, không nghĩ tới con sớm như vậy liền tới rồi, đồ ăn chờ một lát mới có thể đem ra. Có đói bụng không? Bên trong có điểm tâm, ta đi lấy cho con?"

Thái độ nóng bỏng này của Ôn Lương, nếu đổi thành lúc trước, tất nhiên có thể làm Ôn Duyên thụ sủng nhược kinh. Chính là từ chuyện yến hội lần trước, biết Mã Tuệ Trinh là dưới sự ngầm đồng ý của Ôn Lương mà đến nháo, trái tim này của Ôn Duyên cũng đã sớm triệt triệt để để mà lắng đọng lại xuống dưới.

Nói trắng ra, thời điểm mới vừa xuyên qua tới hắn đối với đôi vợ chồng này không có nhiều nhẫn nại như vậy, bởi vì đối phương hai người tuy rằng lớn lên cùng cha mẹ nuôi trong đời sống hiện thực của hắn giống nhau như đúc, nhưng hắn thực xác định bọn họ cũng không phải chân chính "bọn họ" nuôi nâng chính mình. Ôn Duyên kia hai người này nuôi nấng đi đâu hắn không biết, có lẽ là thế thân hắn về tới thế giới hiện thực? Mấy vấn đề này hắn trước nay đều không muốn đi nghĩ, bởi vì truy cứu đến cuối cùng, hắn cũng không có biện pháp giải quyết vấn đề, kia cần gì phải truy cứu đâu?

Nhưng sau khi đi vào khu an toàn, hoàn cảnh sinh hoạt tương đối an nhàn, làm hắn tận khả năng thu liễm tính tình lạnh băng đặc biệt nào đó của chính mình. Ăn no mặc ấm sau liền bắt đầu tìm kiếm ấm áp về mặt tinh thần, hắn biết đây là bệnh phải trị, nhưng hiện tại lúc này phanh lại cũng còn tính chưa muộn, ít nhất còn không có bởi vì chút ôn nhu hắn hy vọng xa vời này, mà trả giá đại giới cỡ nào không thể vãn hồi. Sự tình như Lương Hân, cả đời này chỉ một lần cũng đã đủ trầm trọng, lại nhiều thêm một chuyện, hắn đều sẽ vô pháp thừa nhận.

Đúng vậy, kỳ thật hắn trong lòng đều rất rõ ràng, Lương Hân trước nay đều so với những người này càng có phân lượng trong lòng mình hơn. Nhưng ai bảo chính mình là người dối trá đâu, càng muốn theo đuổi những biểu hiện giả dối mong muốn mà không thể thành tốt đẹp.

Ngoài miệng nói phải đi lấy điểm tâm cho Ôn Duyên, nhưng lại vẫn không nhúc nhích, còn dùng một đôi mắt chờ đợi gắt gao mà nhìn chằm chằm Ôn Duyên. Nhìn Ôn Lương như vậy, lại nhìn Mã Tuệ Trinh từ phía sau đi tới, dùng ánh mắt lập lòe qua lại nhìn quét Ôn Duyên cùng Ôn Thiếu Hàng, Tạ Sâm trong lòng trầm xuống, trên mặt lập tức lộ ra tươi cười cơ hồ có thể xưng là thân thiết, hắn không nhanh không chậm đối với Ôn Lương mở miệng nói: "Thúc thúc."

Một tiếng "thúc thúc" này thật đúng là làm Ôn Lương lắp bắp kinh hãi, phải biết rằng ngày đó thời điểm lại đây tìm hắn cùng Mã Tuệ Trinh ký hiệp nghị, người này chính là một chút sắc mặt tốt cũng không cho hắn! Đừng nói xưng hô như "thúc thúc", liền tính một tiếng "Ôn tiên sinh" kia đều là không có! Hiện tại người này đột nhiên vẻ mặt ôn hoà cùng chính mình nói chuyện, hơn nữa lúc trước trong lòng luôn có cố kỵ với kẻ này, Ôn Lương tuy rằng không quá nguyện ý, cũng không dám mặc kệ sắc mặt Tạ Sâm, chỉ có thể mỉm cười gật đầu đáp lại, "Tạ tiên sinh."

Tạ Sâm tuy rằng so với Ôn Duyên lớn hơn hai tuổi, nhưng Ôn Lương lúc này xưng hô hắn "Tạ tiên sinh" cũng đủ xa cách, rốt cuộc hắn vừa rồi đối với Ôn Duyên nói chính là "Tiểu Duyên", hắn lại tự xưng hắn cùng Mã Tuệ Trinh là "Ba, mẹ", minh bạch tới ngày ký hiệp nghị đó, bất quá Tạ Sâm căn bản không

thèm để ý này đó, tươi cười trên mặt hắn không chút nào thay đổi, "Thúc thúc khách khí, kỳ thật chúng ta hôm nay lại đây cũng không có chuyện lớn gì, chỉ là lúc này đây sau khi đi ra ngoài trở về lăn lộn thật sự mệt nhọc, Ôn Duyên vừa trở về liền muốn thăm các người, chỉ là không như mong muốn, vừa trở về ngày đó hắn liền ngã bệnh, bởi vậy bất đắc dĩ nghỉ ngơi hai ngày. Thân thể vừa khỏe một chút, liền lập tức lôi kéo tôi lại đây vấn an các người."

Nói xong, Tạ Sâm quét mắt nhìn Mã Tuệ Trinh mặt lộ vẻ bất mãn, cùng với Ôn Lương hơi hợi lộ ra kinh ngạc, ngoài ra vẻ mặt không tin của Ôn Thiếu Hàng đều bị hắn hoàn toàn xem nhẹ. Cơ hồ không cho Ôn Lương bất kỳ cơ hội gì để trả lời, Tạ Sâm ngay sau đó liền không nhanh không chậm nói: "Vốn dĩ sáng sớm nên lại đây, tới chậm, không quấy rầy các người đi."

Lời này nói xong Mã Tuệ Trinh cơ hồ là trong nháy mắt sắc mặt liền làm như trưởng bối, nàng tựa như căn bản không đi qua yến hội, cũng căn bản không cùng người khác hợp tác muốn hại Ôn Duyên, diễn xuất đúng lý hợp tình này, cho dù là Tạ Sâm, cũng không thể không ở trong lòng âm thầm chịu phục một phân.

"Quầy rầy thì không nói, chỉ là thời gian dài như vậy một câu đều không mang theo trở về, có phải hay không trong lòng cũng không xem ta với ba nó là trưởng bối? Ở bên ngoài thời gian lâu như vậy trước không nói chúng ta lo lắng sốt ruột, liền sau khi trở về, cũng nên trước tiên lại đây báo bình an, các người trở về hai ngày rồi, hai ngày này như thế nào cũng chưa lại đây? Hơn nữa, ta nghe nói vật tư các người mang về cũng không ít a, như thế nào cảm giác ngày tháng này của các người không bằng trước kia?"

Ý nghĩa ám chỉ trong lời nói thật sự quá mức rõ ràng, Mã Tuệ Trinh chỉ làm như không nhìn thấy ánh mắt hàm chỉ phản đối kia của Ôn Lương, dù sao xem thái độ này của Tạ Sâm, trăm phần trăm là tới cúi đầu nhận sai, nàng vốn dĩ chính là trưởng bối, không cần thiết cùng hai tên nhóc khom lưng cúi đầu, ngày đó đá nàng một chân kia không cùng hắn tính sổ cũng đã là tận tình tận nghĩa! Còn muốn bảo nàng như thế nào? Chẳng lẽ còn đến tìm cái điện thờ thờ bọn hắn lên?!

Phản ứng của Mã Tuệ Trinh làm đôi mắt Tạ Sâm cực nhanh mà hiện lên một đạo quang, cũng làm Ôn Duyên nguyên bản còn đang nghe nàng nói chuyện lập tức tản ra ánh mắt, tuy rằng thoạt nhìn vẫn cứ là đang nghe bọn họ đối thoại, nhưng Tạ Sâm cùng Ôn Thiếu Hàng nhìn chằm chằm vào hắn đều biết, Ôn Duyên đối với đối thoại kế tiếp của bọn họ đều không có hứng thú, những lời vừa rồi của Mã Tuệ Trinh, có một thứ gì đó làm Ôn Duyên hoàn toàn thất vọng rồi, là cái loại thất vọng chân chính, một chút đường sống đều không có lưu lại.

"Làm dì lo lắng thật là băn khoăn, bất quá lúc này đây từ bên ngoài trở về, thu hoạch thật là rất nhiều. Vốn dĩ chúng ta lần này lại đây, cũng chuẩn bị vài thứ cho chú với dì, chỉ là……"

Mắt nhìn Mã Tuệ Trinh cùng Ôn Lương sắc mặt đều trầm đến không thể lại trầm, Tạ Sâm hơi hơi rũ mắt xuống chặn cảm xúc trong mắt, khóe miệng ý cười không giảm nói: "Chỉ là đồ vật có hơi nhiều, chúng ta cầm hai tay không đủ…… Hơn nữa ở lần yến hội, tôi nhất thời xúc động đối với dì làm ra hành động sai lầm, trong lòng thật sự băn khoăn, bởi vậy cũng dụng tâm tăng thêm một ít đồ vật xem như đền bù cùng xin lỗi, xe chở hàng lúc này hẳn là sắp tới rồi, dì, chú, các người xem……?"

Từ đầu tới đuôi Ôn Duyên một câu cũng chưa nói, nhưng Mã Tuệ Trinh, Ôn Duyên cùng với Ôn Thiếu Hàng ba người toàn bộ đều ngây ngẩn cả người. Đặc biệt là Mã Tuệ Trinh, nàng không nghĩ tới đổi tới đổi lui đến sau lại cư nhiên biến thành kinh hỉ lớn?! Xe chở hàng?! Chẳng lẽ bọn họ chuẩn bị đồ vật rất nhiều

sao?

Nghĩ đến dĩ vãng Ôn Duyên trở về luôn là bao lớn bao nhỏ mang theo, Mã Tuệ Trinh trên mặt dường như biến sắc lập tức lộ ra sắc thái cơ hồ có thể xưng là vui vẻ, Tạ Sâm này lúc trước cuồng vọng như vậy, hiện tại còn không phải phải xin lỗi mình?

Ôn Lương sắc mặt liền càng không cần nói, hắn thấy Tạ Sâm mặt mang mỉm cười như vậy, vẻ mặt ôn hoà cùng chính mình cùng Mã Tuệ Trinh xin lỗi, mà Ôn Duyên cũng ở một bên cười dịu ngoan. Lập tức chỉ cho rằng, Tạ Sâm là bởi vì con trai mình khuyên bảo, cho nên không thể không làm như thế hiếu thuận. Trong lòng hơi hơi thoải mái đồng thời lại cũng có chút bất mãn, hắn còn chưa có đồng ý quan hệ hai người này, quá dễ dàng đối với hành động đối phương biểu hiện ra vừa lòng cũng không phải biểu hiện tốt gì, bởi vậy sắc mặt vừa treo lên mỉm cười lập tức hơi hơi thu lại, giống như không quá vừa lòng.

Mà Tạ Sâm lại là không chút nào để ý, ánh mắt đảo qua Ôn Thiếu Hàng mặt lộ vẻ ngưng trọng liếc mắt một cái, trong lòng cười lạnh một tiếng. Này một nhà ba người bên trong chỉ có Ôn Thiếu Hàng là người chân chính thông minh thanh tỉnh, nhưng dù thông minh, dù thanh tỉnh cũng vô dụng. Đừng nói Ôn Thiếu Hàng nhất định vô pháp ngăn cản đôi cha mẹ lòng tham không đủ muốn rắn nuốt voi, liền nói ăn mệt ngày hôm nay, đối phương cần thiết cam tâm tình nguyện nuốt vào trong bụng cho hắn đi! Nếu bọn họ không nuốt, vậy đừng trách hắn đến lúc đó dùng chút thủ đoạn không nhu hòa như vậy…… Này cơ hồ tính chính là một đường tốt nhất, đường đưa cho bọn họ lựa chọn, thiên đường có đường bọn họ không đi, một hai phải xông vào địa ngục không cửa này, đến nỗi kết cục chờ bọn họ như thế nào, vậy phải xem mệnh bọn họ.

Hắn vẫn luôn cố kỵ đối phương là cha mẹ nuôi Ôn Duyên mà không có xuống tay, nhưng vài người này, Mã Tuệ Trinh liên hợp Lưu gia muốn hại chết Ôn Duyên, liền tính miễn cưỡng nói nàng trước đó không biết hậu quả có bao nhiêu nghiêm trọng, nhưng nàng đích xác thật là không có nửa điểm quan tâm an nguy của Ôn Duyên, đây là sự thật không thể phủ nhận. Mà Ôn Lương, Tạ Sâm không tin hắn cũng cùng Mã Tuệ Trinh giống nhau là phụ nữ vô tri, chẳng lẽ ngày đó Mã Tuệ Trinh làm những chuyện như vậy sẽ mang đến cái dạng hậu quả gì, hắn thật sự liền một chút cũng không biết? Nhưng hắn vẫn là cam chịu Mã Tuệ Trinh làm như vậy! Ngược lại tránh ở chỗ tối đem chính mình phủi sạch sẽ, lập tức cư nhiên còn có thể đối với Ôn Duyên lộ ra loại tươi cười cha hiền ấm áp…… Hắn cho rằng chỉ cần hắn không chính diện tham dự, người khác liền không có biện pháp truy cứu hắn cái gì? Nam nhân bất nhân bất nghĩa không hề đảm đương như vậy, thật sự so với Mã Tuệ Trinh càng thêm đáng giận, cũng càng thêm làm người cảm thấy trơ trẽn.

Đến nỗi Ôn Thiếu Hàng……

Liền tính Ôn Duyên chưa nói, Tạ Sâm cũng đại khái có thể đoán được Mã Tuệ Trinh nhất định không phải dưới sự chủ quan bày mưu đặt kế của Ôn Thiếu Hàng biết chuyện hắn thích Ôn Duyên.

Nhưng cho dù như vậy lại như thế nào? Hắn không tin nếu Ôn Thiếu Hàng không có lộ ra một chút dấu vết để lại, bằng tính cách Mã Tuệ Trinh xúc động ngốc nghếch như vậy, chẳng lẽ còn có thể kéo tơ lột kén tinh tế tỉ mỉ điều tra ra cái gì? Trừ bỏ việc quen biết Ôn Duyên, hắn trước nay đều không tin có cái gọi là trời cao chú định trùng hợp.

Hết thảy trùng hợp ảnh hưởng thế cục đều có khả năng là người làm, Mã Tuệ Trinh nếu không phải dưới sự chủ quan bày mưu đặt kế của hắn biết được chuyện này, như vậy liền nhất định là dưới sự bày mưu đặt kế gián tiếp của hắn! Hắn trước nay đều không tin Ôn Thiếu Hàng là vô tội! Đối phương tuy rằng thoạt

nhìn ôn hòa, trong xương cốt so với mình cũng không quang minh hơn chỗ nào! Người như vậy, một bên biết Ôn Duyên đã có chính mình lại còn không chịu dừng tay, một bên lại ám độ trần thương thăm dò người nhà mình…… Chỉ là tuy rằng thủ đoạn âm u đê tiện, nhưng Tạ Sâm cũng không thể không ở trong lòng thầm than, có lẽ đổi thành hắn, hắn cũng sẽ giống Ôn Thiếu Hàng làm như vậy, không, hắn có lẽ so với Ôn Thiếu Hàng phải làm càng thêm kịch liệt! Hắn sẽ không giống Ôn Thiếu Hàng băn khoăn trái phải như vậy, hắn muốn, nhất định phải phải được đến! Chẳng sợ có chủ hắn cũng muốn được đến! Đương nhiên, đối với chuyện Ôn Duyên từ lúc bắt đầu liền lựa chọn cùng hắn ở bên nhau, hắn vẫn là tương đối vừa lòng…… Nếu Ôn Thiếu Hàng này là "người cũ" của Ôn Duyên, kia hắn thật đúng là không nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp gì, hảo hảo "cảm tạ" Ôn Thiếu Hàng đã từng đối với Ôn Duyên chiếu cố…… *(Jeje: Cho nên túm cái quần lại bạn Hàng có tội lớn nhất là dám thích tiểu Duyên đúng không =]] Ghen mà cứ bày đặt nói lòng vòng hoài =]])*

Chỉ là mặc kệ thế nào…… Tạ Sâm ở thời điểm quay đầu nhìn ngoài cửa sổ nhẹ nhàng quét nhìn Ôn Thiếu Hàng liếc mắt một cái, Ôn Duyên vừa lúc cũng hơi hơi nhìn thấy Tạ Sâm, hắn rõ ràng nhìn ra trong ánh mắt đối phương chói lọi biểu đạt ra một cái ý tứ, "Ôn Thiếu Hàng này, thật sự rất là làm người ghét."

Ghét bỏ trần trụi như vậy…… Nếu bị ba người đối diện nhìn thấy, còn không phải kiếm củi ba năm thiêu một giờ……

Ôn Duyên mặt mộc, từng chút từng chút mà dời đi tầm mắt, chỉ làm như cái gì cũng không phát hiện.

Lúc Ôn Lương dối trá thăm hỏi cùng Mã Tuệ Trinh thường thường tham một miệng đối thoại, thời gian liền không nhanh không chậm trôi qua, chỉ là bởi vì người tham dự nói chuyện cơ hồ toàn bộ là có miệng mà không có tâm, cho nên cảm thấy thời gian kỳ thật đại khái cũng chỉ qua năm phút đồng hồ hơn, ngoài cửa đúng lúc vang lên tiếng loa. Tài xế này bộ dáng giống như rất là sốt ruột, loa lớn không ngừng nhấn "tấc tấc tấc", so vời giờ cao điểm kẹt xe thúc giục còn nhiễu loạn nhân tâm hơn, Mã Tuệ Trinh lập tức ở trong phòng hô to "Tới rồi tới rồi", một bên vội phủ thêm áo bông thay giày hướng cửa chạy ra.

Ôn Lương thấy thế cũng ánh mắt sáng lên đứng dậy, bởi vì hắn thực rõ ràng nghe được tiếng dừng xe của xe tải, thanh âm loa cùng xe hơi không giống nhau, nghe tới sàn xe cũng rất cao, đó có phải hay không đại biểu……

Đem vui sướng cơ hồ bộc lộ ra ngoài của Ôn Lương xem ở trong mắt, Ôn Duyên chỉ cảm thấy trong lòng không hề gợn sóng. Vốn dĩ hắn còn tưởng rằng chính mình sẽ có một chút thương tâm gì đó, nhưng cảm giác được trên tay trái kia đột nhiên truyền đến độ ấm, tuy rằng không quay đầu lại, nhưng Ôn Duyên vẫn là hơi hơi lộ ra chút tươi cười, Tạ Sâm người này, thật không biết nên nói hắn ôn nhu, hay là gì khác nữa……

Biết Ôn Lương trong lòng đã sớm sốt ruột đi ra ngoài nhìn xem, Tạ Sâm cùng Ôn Duyên cũng không cố tình đỡ hắn, lập tức hai người cứ như vậy chói lọi tay nắm tay mà đi tới cửa thay giày. Hai người đi đến cổng lớn, nhìn xe vận tải dừng lại trên xe chất chồng chồng gạo bột mì cùng dầu ăn. Không chỉ có như thế, phía sau xe tải này còn có hai chiếc xe, đục lỗ nhìn, trừ bỏ chăn bông cùng quần áo mùa đông, còn có rất nhiều bình uống nước cùng hàng rương hàng rương bánh quy mì ăn liền, hàng hóa trên xe chất chồng buộc lên cao tít, cách đến thật xa đều có thể nhìn thấy, bởi vậy tuy rằng trời giá rét không nhiều người ra đường, nhưng các hộ gia đình tại phụ cận, có không ít người đều từ cửa sổ thấy một màn cảnh tượng này, tiếng loa kia thật sự quá lớn, nhiễu người chú ý cũng thật sự không phải việc lạ.

"Mấy thứ này đều là cho dì chú." Tạ Sâm mắt thấy Mã Tuệ Trinh cơ hồ kích động sắp nói không ra lời, liền một chút ít khách sáo cơ hồ đều không có, ánh mắt nhìn đồ vật trên xe kia, tựa như nhìn vật sở hữu đã thuộc về nàng.

Hắn nghiêng đầu liếc mắt Ôn Duyên, thấy Ôn Duyên nhìn Mã Tuệ Trinh trong ánh mắt đã không có phức tạp nhỏ tí tẹo lúc trước kia, lập tức ánh mắt không hề ý cười bất biến, nhưng tươi cười chân thành kia lại là càng thêm rõ ràng.

Mã Tuệ Trinh không chút nào chú ý tới thần sắc của Ôn Duyên cùng Tạ Sâm, nàng lúc này nào có công phu đi nghiên cứu Tạ Sâm có hay không thật cười, còn Ôn Duyên là ánh mắt gì? Mãn tâm mãn nhãn, đều bị mấy thứ này làm cho cao hứng cực kỳ! Bởi vì đồ vật trong xe thứ ba cơ hồ là nàng từ trước đến nay ở khu an toàn chưa từng đụng lại! Mỹ phẩm dưỡng da, đồ trang điểm, thực phẩm chức năng, thậm chí còn nhiều rương ba lô giày cao gót! Tuy rằng đều không phải đồ nhãn hiệu tốt gì, chỉ là hàng siêu thị bình thường, nhưng đối với tình huống hiện tại của khu an toàn mà nói, này đó đã cũng đủ làm nàng vui vẻ một thời gian!

"Trên xe tài xế cùng phó giá đều là phụ trách dọn hàng, dì chú có thể an bài hai gian nhà không gửi mấy thứ này." Nói tới đây Tạ Sâm ngừng lại một chút, đang xem đến ánh mắt Mã Tuệ Trinh chứa đầy chờ mong, hắn hơi hơi mỉm cười nói: "Chúng ta đây liền đi về trước, trong chốc lát tam thiếu tìm chúng ta còn có việc muốn nói, lần này lại đây, thời gian có hơi gấp."

Tạ Sâm nói làm Mã Tuệ Trinh sắc mặt cứng đờ, nàng nguyên bản muốn cho hai người này lưu lại dọn đồ vật, rốt cuộc trong nhà lớn như vậy, nàng nào yên tâm cho nhiều tài xế dọn hàng hóa ra ra vào vào…… Tổng cộng liền nàng, Ôn Lương cùng Ôn Thiếu Hàng ba người căn bản cùng theo dõi, không chỉ có trong nhà cần nhìn, bên ngoài xe còn phải có người nhìn chằm chằm đâu…… Này nếu có người tới quấy rối lung tung rối loạn thì làm sao bây giờ……

Nhưng Tạ Sâm lại nói Lương Gia Minh tìm bọn họ có việc……

Mã Tuệ Trinh miệng trương trương, rốt cuộc vẫn là không nhịn xuống mà nhẹ nhàng trắng liếc mắt một cái nói: "Vậy quên đi."

Tạ Sâm chỉ làm như hoàn toàn cảm thụ không đến thái độ cao cao tại thượng cùng ngữ khí hơi hơi bất mãn của đối phương, lập tức sau lại cười, ngẩng đầu đối với Ôn Lương đằng trước tài xế chỉ huy chính dọn đồ vào trong gật gật đầu ra vẻ lễ phép, rồi sau đó nhìn cũng chưa nhìn Ôn Thiếu Hàng liếc mắt một cái, lôi kéo Ôn Duyên liền không nhanh không chậm rời đi.

Hai người đi được trên dưới một trăm mét, Ôn Duyên thấy Tạ Sâm phảng phất tâm tình thực tốt, lập tức nhịn không được mở miệng nói: "Anh vì cái gì chán ghét bọn họ như vậy?"

Tạ Sâm phảng phất nghe được vấn đề gì cực có ý tứ, hắn hơi hơi nhướng mày hồi nhìn Ôn Duyên, "Người đối với em không tốt, chẳng lẽ còn trông cậy anh sẽ thích?"

Lúc này đáp lại bất quá tự nhiên, nhưng mà Ôn Duyên lại là cảm thấy trên mặt hơi hơi nóng lên, nguyên

bản cảm thấy Tạ Sâm là dạng nam chính khốc huyễn cuồng bá cao lãnh, cũng thật thân cận hắn mới phát hiện, nam nhân như vậy nói ra tới lời ngon tiếng ngọt cơ hồ đều không cần chuẩn bị bản thảo, luôn là thình lình như vậy nhảy ra tới một câu cảm động hắn không biết nên như thế nào ứng đối, lại không biết đối phương rốt cuộc có phải hay không cố ý nói dễ nghe như vậy, thật sự rối rắm thực……

Thấy biểu tình vẻ mặt mâu thuẫn kia của Ôn Duyên, trong ánh mắt Tạ Sâm để lộ ra một tia mềm mại, "Đừng nghĩ, bọn họ đối với em như vậy, em dù sao cũng phải để anhđáp lễ bọn họ một chút, huống chi con rể 'hiếu thuận có lễ' như anh có mấy người? Nếu bọn họ thấy rõ sự thật, cùng em phủi sạch quan hệ cũng không hề muốn chiếm tiện nghi của em, tìm em phiền toái, như vậy hôm nay chúng ta đi một chuyến này, hoàn toàn sẽ không có thu hoạch. Nhưng bọn họ cố tình muốn cảnh thái bình giả tạo…… Không chỉ có như thế, lời trong lời ngoài đối với chúng ta tay không đi qua đều rất là bất mãn. Bọn họ muốn, chúng ta thỏa mãn bọn họ là được. Đường là chính bọn họ chọn, anh không có buộc bọn họ một tí tẹo nào, con đường chính mình lựa chọn, ứng phó trách nhiệm, tự nhiên cũng phải chính mình gánh vác."

Ôn Duyên nghĩ đến sự tình phát sinh ngày mai, vẫn là nhịn không được hơi hơi quay đầu lại nhìn Mã Tuệ Trinh đang hướng về phía người khuân vác hô to, hắn ngăn trở những thủ đoạn tương đối tàn nhẫn khác của Tạ Sâm, chỉ lựa chọn một loại kết cục làm cho bọn họ chính mình lựa chọn thử này.

Nếu Mã Tuệ Trinh cùng Ôn Lương thấy rõ sự thật, cho dù là có nhỏ tí tẹo hối ý cùng hắn thừa nhận cùng thẳng thắn, hắn có lẽ đều có thể làm đến ngày sau gặp nhau xem như người qua đường, chẳng sợ không thể lại trở lại cái gọi là chung sống thiên luân, ít nhất cũng không đến mức gặp mặt chán ghét.

Nhưng Mã Tuệ Trinh cùng Ôn Lương hiển nhiên không có lựa chọn như vậy, hoặc là nói, kỳ thật hắn trong tiềm thức đã sớm đã biết lựa chọn của hai người này, chỉ là chuyện chưa tới trước mắt, hắn vẫn cảm thấy……

Thôi.

Ôn Duyên hơi hơi quay đầu, nói thương tâm vậy quá làm kiêu, nói thất vọng hiện nay cũng chưa tới, đường là chính bọn họ chọn, hy vọng hậu quả ngày mai sắp xuất hiện, bọn họ cũng có thể cam tâm thừa nhận đi.

119. Chương 119

Tuy rằng thời tiết liên tiếp là bạo tuyết bay tán loạn, rét lạnh dị thường, nhưng nhờ có cái chắn Chu béo thiết kế, người trong khu an toàn mấy ngày này đều đang chậm rãi khôi phục làm việc và nghỉ ngơi, các loại công tác đình chỉ ngắn hạn lúc trước đều chậm rãi về tới quỹ đạo, đội tuần tra cũng bỏ thêm hai ban bớt lại thời gian, hơn nữa khôi phục tuần tra, bắt đầu duy trì trật tự hàng ngày.

Rốt cuộc đại bộ phận người sống sót không phải ai cũng có mệnh tốt như vậy, bọn họ vẫn là phải trả giá lao động tương ứng, mới đủ có thể nuôi sống chính mình hơn nữa nuôi sống người nhà mình. Lương Gia Minh từ lúc bắt đầu liền công khai tuyên bố, hắn nói khu an toàn không phải cơ cấu từ thiện, người ăn no chờ chết ở chỗ này, bất luận trên đường trằn trọc phập phồng cỡ nào, kết cục cũng chỉ có một

Có vài người sống sót thừa dịp quen thuộc với thời tiết này cũng chậm rãi bắt đầu thò đầu ra, ở trên quảng trường một bên quét tuyết một bên thấp giọng nghị luận, nghị luận bọn họ như thế nào liền không mệnh tốt như vậy, liền tính không có con trai hiếu thuận đến cực điểm như vậy, có thân thích như vậy cũng được.

Đồn đãi này dường như gần nhất vẫn luôn có, lại hình như là trong một đêm toàn bộ đều truyền ra ngoài. Rất nhiều người đều đang lặng lẽ nghị luận, nói Ôn Duyên không phải con trai ruột Mã Tuệ Trinh, nhưng hắn còn có thể hiếu thuận như vậy, cái này làm cho rất nhiều người nhớ tới những hình ảnh khi chạy nạn, bọn họ bị những người thân của mình vứt bỏ. Lại nhìn Ôn Duyên một đứa con nuôi còn đối với Mã Tuệ Trinh tốt như vậy, kia trong lòng, càng nói không rõ là loại tư vị gì.

Còn nữa còn có lần trước trong yến hội, Mã Tuệ Trinh đối với Ôn Duyên làm ra những chuyện kia…… Tuy rằng lúc ấy người ở đây cũng không nhiều, không biết là ai có tâm an bài lại hoặc là thật sự vô tâm chi thất, tóm lại cảnh tượng lúc ấy Mã Tuệ Trinh đại náo yến hội thật giống như bị một lần nữa bố trí thành phiên bản chữ viết, hiện tại tùy tiện túm lấy một người trong khu an toàn, đều có thể sinh động như thật mà nói ra cảnh tượng lúc ấy Mã Tuệ Trinh đại náo yến hội, trước mặt mọi người động kinh xé cào Ôn Duyên.

Không chỉ như vậy, bởi vì Ôn Duyên cùng Tạ Sâm ngày hôm qua mang đến ba xe tải đồ vật đưa cho Mã Tuệ Trinh cùng Ôn Lương, rồi sau đó buổi chiều lại truyền ra nói Lương Gia Minh để Ôn Duyên cùng Tạ Sâm phối hợp nhân viên nghiên cứu, đang định bế quan nghiên cứu khai phá hạng mục gì mới. Tuy rằng không cụ thể để lộ ra tới, nhưng nghĩ cũng sẽ biết là thứ tốt mang đến tiện lợi cho khu an toàn, hơn nữa mấy ngày hôm trước bọn họ mang về tới lương thực, dư dả cũng đủ khu an toàn vượt qua một mùa đông. Còn có cái chắn lần này làm cho bọn họ an toàn qua mùa đông, cũng là bạn của Ôn Duyên và Tạ Sâm nghiên cứu ra đến, bởi vậy danh vọng đoàn người bọn họ này, cơ hồ ở trong chớp mắt liền leo lên đỉnh núi.

Mà Lương Gia Minh cũng bởi vì cùng đoàn người bọn họ quan hệ rất tốt, cho nên hiện tại địa vị ở trong lòng quần chúng liền càng thêm củng cố, cơ hồ không có người lại nhớ đến Lương Quốc Cung, càng thêm không có người sẽ để ý người Lưu gia có phải hay không một tuần trước bị Lương Gia Minh tiêu diệt một người cũng không thừa, càng không có người để ý Lương Gia Minh đem những nanh vuốt lúc trước sở hữu lệ thuộc Lưu gia, toàn bộ bắt ra tới tống cổ khỏi khu an toàn, dưới loại thời tiết này để những người đó đi ra ngoài không thể nghi ngờ là chờ chết, hơn nữa những người này, nghe nói còn có bạn học cũ của Ôn Duyên, nhưng Ôn Duyên đều không có nói cái gì, những người khác liền càng không dám nói.

Kỳ thật đối với những việc này, những người sống sót nguyên bản cũng là không để ý lắm. Bọn họ càng để ý cuộc sống bọn họ có qua được không, nói trắng ra, ở trong mắt bá tánh bình thường, ai ngồi ở vị trí kia theo chân bọn họ đều không có quan hệ quá lớn, có thể làm cho bọn họ trải qua ngày tháng tốt nhất, chỉ cần không có vấn đề cùng sai lầm quá lớn, bọn họ đều sẽ ủng hộ.

Hơn nữa, nguyên bản Lương Gia Minh không có ra tiếng, tuy rằng hắn chưa nói cái gì, chính là ý tứ kia, đã nói rõ muốn bỏ qua những người không thể lao động trong khu an toàn. Vẫn là Ôn Duyên đề nghị, nói đem những người đó phân phối đến cương vị không cần quá nhiều kỹ thuật, tỷ như hiện tại khu an toàn đã quy hoạch ra không ít lều lớn, thực vật mùa đông cũng đều có trình tự bắt đầu gieo trồng, bởi vì là quản lý cơ giới hoá, nhưng lều lớn cũng không thể không ai trông coi, những người thế hệ trước hiểu được đạo lý này, đều bị an bài trong các lều lớn. Lều lớn không chỉ có ấm áp, lại có một ít công nghệ cao của Chu béo, hoàn toàn không có thành phần dày vò như mùi lạ oi bức. Người thế hệ trước ở trong lều lớn, ngược lại so với phòng máy sưởi ấm áp hơn nhiều, thật sự không thể nói không phải hưởng phúc.

(Jeje: Tuy qt dịch là lều lớn nhưng mình nghĩ cái này chắc là giống mấy vườn kính thì đúng hơn, chứ lều sao lắp máy sưởi =]] Nhưng mình không biết nửa chữ tiếng Bông nên cứ nghe theo qt vậy =]])

Hơn nữa có vài người trung niên không biết kỹ thuật, một ít hoạt động gieo trồng rau dưa cần thiết dùng tay làm để cho bọn họ phụ trách gieo giống, cũng coi như là một loại lao động, cách nói này một khi Lương Gia Minh đồng ý, khu an toàn cơ hồ dâng lên tiếng hoan hô, bởi vì Lương Gia Minh trước kia chỉ thích có hiệu suất thành quả, bất luận cương vị gì hắn đều thích an bài sức lao động tuổi trẻ mạnh mẽ, nhưng Ôn Duyên nói khu an toàn nhu cầu cấp bách nghỉ ngơi lấy lại sức, bởi vì ngoại trừ lều lớn, những người không có sở trường đó không còn trẻ tuổi, còn bị an bài đi những cương vị không quá đặc biệt hao phí thể lực, lại không có cách nào vượt qua thử thách yêu cầu về kỹ thuật.

Mà những người từng đảm nhiệm chức vụ đó đương nhiên không có bị vô cớ triệt hồi, Ôn Duyên khuyên phục Lương Gia Minh khởi xướng "Toàn dân nắm giữ kỹ năng", vốn dĩ người sống sót liền không nhiều lắm, mấy năm nay ít sức lao động nếu chỉ dùng bọn họ đi ngày qua ngày công tác thật sự quá lãng phí, Ôn Duyên cho rất nhiều nhân viên kỹ thuật chia làm ba tổ, một ba năm, hai tư sáu thay ca công tác, chủ nhật phụ trách hệ thống truyền thụ, mà ngày thường để cho bọn họ mang theo những thanh niên cơ bản chức nghiệp kỹ thuật.

Kỳ thật có rất nhiều chức nghiệp kỹ thuật cùng bằng cấp căn bản không hề quan hệ, chỉ cần kinh nghiệm đúng chỗ nguyện ý chịu khổ, đúng lúc lại có ý nghĩ của chính mình, nếu có thời gian, nhân tài chân chính nhất định sẽ dần dần trồi lên. Chỉ là vì tránh cho tình huống cố tình chèn ép phát sinh, Lương Gia Minh còn vung tay thiết trí chế độ khen thưởng, nếu có "đồ đệ" của nhân viên nghiên cứu nào dạy đối với nghiên cứu phát minh có công, khen thưởng hắn được đến so với chính mình tự nghiên cứu phát minh thành công còn nhiều hơn! Tuy rằng không thiếu người động tâm tư nhỏ muốn đem thành quả chính mình ném cho đồ đệ lập công, nhưng nhân vật khôn khéo bên người Lương Gia Minh quá nhiều, hơn nữa đối phương tuy rằng cười tủm tỉm, nhưng khu an toàn không người nào không biết thủ đoạn thiết huyết này, những người này thật sự lo lắng Lương Gia Minh dưới sự giận dữ đem bọn họ đuổi ra khỏi khu an toàn, cho nên cũng liền ngẫm lại, cũng không dám chân chính phó chư thực tiễn, huống hồ công lao lớn như vậy dễ dàng chắp tay nhường người, ngẫm lại cũng liền thôi, cho dù muốn làm, lại có mấy nghiên cứu viên ngày thường thanh cao kiêu ngạo làm được ra?

Sau khi lương thực của Ngô Mộng bị Ôn Duyên lấy ra, toàn bộ khí tượng của khu an toàn đổi mới hoàn toàn, mấy ngày hôm trước đoàn người Ôn Duyên lại mang về lương thực đủ qua mùa đông, thậm chí qua một năm cũng không phải không có khả năng, mọi người ở trong lòng đều vô hình đối với bọn họ dâng lên tôn kính cùng lòng biết ơn. Hiện tại lúc này căn bản không có trách nhiệm nghĩa vụ gì, đoàn người Ôn Duyên bọn họ lần trước mạo hiểm khí hậu nguy hiểm như vậy còn đi ra ngoài tìm lương thực, tuy rằng xem hắn hậu đãi Mã Tuệ Trinh như vậy thật sự làm người đỏ mắt, nhưng ai bảo người ta có bản lĩnh kia đâu. Hơn nữa hắn hoàn toàn có thể không cho Mã Tuệ Trinh đồ, nhưng hắn không có tàng tư, nghe nói là đem toàn bộ khen thưởng của Lương Gia Minh cho hắn đều cho người một nhà Mã Tuệ Trinh, trình độ khẳng khái này, thật sự là làm người nhịn không được đối với Mã Tuệ Trinh vừa hâm mộ lại là ghen ghét.

Chỉ là theo cách nói ca tụng Ôn Duyên bắt đầu truyền đi, buổi chiều hôm qua, cũng có một cỗ thanh âm khác cũng dần dần lớn lên. Nguyên lai là một vài hàng xóm ở chung quanh Mã Tuệ Trinh, bọn họ đã sớm không quen nhìn hành động của Mã Tuệ Trinh cùng Ôn Lương, nói là nói như thế, nhưng ai biết có phải hay không ghen ghét đâu, nhưng người ta chính là tận mắt nhìn thấy, bọn họ liền như vậy sinh động như thật mà nói ra tình hình từng có lúc khi Ôn Duyên tặng đồ Mã Tuệ Trinh, Mã Tuệ Trinh vẻ mặt khinh thường đem đồ vật ném tới cửa thùng rác, còn liên lụy ra tới nói rác trong nhà Mã Tuệ Trinh so với mấy hộ chung quanh nhiều hơn rất nhiều, tuy rằng không biết vài thứ kia có phải hay không Ôn Duyên hiếu kính bọn họ, nhưng tâm tư người một nhà kia đối với Ôn Duyên thật sự làm người nhìn không nổi, có người

không ít lần nghe qua Mã Tuệ Trinh ở cửa niệm tên Ôn Duyên mắng to, không biết, còn tưởng rằng có bao nhiêu đại thù.

Những lời này truyền đến truyền đi, thực mau liền có người nói, nếu các nàng có con trai ưu tú như Ôn Duyên vậy, phỏng chừng đều ước gì cung lên hảo hảo nuôi sống! Làm sao giống Mã Tuệ Trinh như vậy? Ăn cây táo rào cây sung, cư nhiên hợp với người ngoài đi hãm hại một đứa con trai tốt như vậy! Xứng đáng bị người dọa phá lá gan, đến bây giờ còn chưa tỉnh đâu.

"Kết quả so với lúc trước đoán còn… tao loạn hơn." Tạ Sâm nguyên bản muốn nói kết quả so với lúc trước suy đoán còn tốt hơn, nhưng lo lắng Ôn Duyên không thích nghe nói như vậy, cứng rắn sửa lại từ hình dung. Chỉ là Ôn Duyên lại chỉnhìn hắn cười mà không nói, Tạ Sâm lập tức trong lòng buông lỏng, biết Ôn Duyên này thật là một chút đều không để bụng, ngữ khí lập tức liền có chút nhẹ nhàng tiếp tục nói: "Nghe nói toàn bộ Ôn gia thiếu chút nữa bị lật qua, chúng ta nói với bên ngoài bế quan nghiên cứu, Ôn Lương cho người tới tìm ba lần cũng chưa biện pháp tiến vào, không mời được chúng ta ra, Ôn Lương đành phải tự mình lại đây một lần. Chỉ là không quá may mắn…… Vừa vặn đuổi kịp Lương Gia Minh cùng Ngô Lâm lại đây. Em cũng biết Lương Gia Minh, hắn vẫn luôn không thích thái độ của Ôn Lương cùng Mã Tuệ Trinh đối với em, lập tức liền đem người đuổi về, nói quấy rầy em nghiên cứu chẳng khác nào ảnh hưởng toàn bộ khu an toàn, Ôn Lương hắn đảm đương không dậy nổi. Tâng bốc lên như vậy, Ôn Lương đương nhiên là sợ chọc trúng lửa, kẹp chặt đuôi liền đi rồi, lại không cho người tới nữa."

Ôn Duyên không biết là ngữ điệu gì mà "Nga" một tiếng, ánh mắt trở nên sâu lắng đồng thời ngữ khí cũng trầm thấp một ít, "Hắn vội vàng tìm tới như vậy, chỉ sợ không phải vì Mã Tuệ Trinh té xỉu, mà là muốn nhờ chúng ta giúp hắn truy tra nơi mấy thứ kia mới là thật."

Tạ Sâm lập tức duỗi tay búng trán Ôn Duyên một cái, không quản động tác này mang đến chấn động bao lớn cho Ôn Duyên, liếc mắt nhìn biểu tình đối phương trợn mắt há hốc mồm, lập tức lười nhác nói: "Em biết là được, trong mắt hai vợ chồng kia, chỉ sợ tánh mạng đối phương hiện nay không có quan trọng bằng mấy cái vật tư đó. Thời điểm lần đầu tiên đi nơi đó anh đối với bọn họ không dậy nổi nửa phần hảo cảm, chính là vì để em cao hứng, còn không thể không giả bộ một bộ cố tình có lễ……"

Từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, Ôn Duyên đối với Tạ Sâm đột nhiên đổi tính dần dần cũng có chút thói quen, hắn sớm đã biết Tạ Sâm lạnh như băng không nhiều lời lắm tuy rằng cực kỳ thường thấy, nhưng Tạ Sâm giống như bây giờ từ trong ra ngoài lộ ra một cổ thanh thản lười nhác gần đây cũng bày ra không ít, hắn chỉ làm như không nghe ra, không thấy ra ngữ khí cùng ánh mắt giả vờ ủy khuất của Tạ Sâm. Suy nghĩ về tới chuyện này, Mã Tuệ Trinh nghe nói tới bây giờ còn chưa có tỉnh, nhưng hiển nhiên Ôn Lương càng sốt ruột chính là muốn tìm lại một đám vật tư kia, chỉ là số vật tư kia……

Nghĩ đến nơi đi của số vật tư kia, Ôn Duyên nhẹ nhàng cong lên khóe miệng, coi như là cảm tạ lần đầu tiên Điền Tâm trợ giúp bọn họ đi, Điền Tâm hiện tại đã không mặc hồng nhan sắc xiêm y, hơn nữa chủ động thỉnh chức đi chiếu cố những đứa bé bị cha mẹ vứt bỏ lại hoặc là thân hoạn khuyết tật. Tuy rằng nàng lúc trước là vì vặn đảo Lương Quốc Cung mới ra tay giúp bọn họ, nhưng địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu của mình, huống hồ trợ giúp Lương Gia Minh thượng vị cũng coi như là trợ giúp chính mình, đổi thành những người khác cầm quyền, hắn cùng Tạ Sâm chưa chắc có thời điểm sống yên ổn như bây giờ.

"Lão đại! Chỗ này hẳn là an toàn! Ha ha ha ha ha!! Thật sự thành công!! Hồ Tam nói không sai! Một nhà kia quả nhiên đều là bao cỏ ngoài mạnh trong yếu! Xảy ra chuyện chỉ biết trốn phía sau con trai mình! Chúng ta chưa kêu đánh kêu giết, Mã Tuệ Trinh kia cư nhiên còn có thể dọa ngất! Phi! Ngẫm lại trước kia

bày sắc mặt đàn bà đanh đá chửi rủa chúng ta, Xì! Thật mẹ nó hả giận! Hả giận a!"

Nam nhân được gọi là lão đại hiển nhiên cũng cho rằng như thế, người thân thể có chút khuyết tật giống hắn, có thể tìm được một phần công tác sống tạm thật sự là không dễ dàng, bọn họ ba người, tay trái hắn có chút vấn đề, chân phải Lý Nhị có chút thọt, cổ Hồ Tam lại hơi trẹo…… Tuy rằng đều không phải tật xấu đặc biệt lớn, nhưng bọn hắn từ bên ngoài chen vào khu an toàn đã là dùng hết thủ đoạn cả người, một đường đi này chua cay mặn ngọt thật sự đem bọn họ chà đến không còn nửa phần góc cạnh, cho dù chỉ là tìm được công tác đem vật tư người ta phái đưa cho người khác, bọn họ cũng cảm thấy là ông trời chiếu cố.

Chính là, thời điểm mỗi lần bọn họ đem vật tư đưa đến Ôn gia, Mã Tuệ Trinh đều sẽ dùng một loại ánh mắt khinh bỉ nhìn bọn họ, không chỉ có như thế, nàng còn dùng đủ loại lấy cớ tới làm khó dễ bọn họ! Không phải nói đồ vật thiếu, chính là nói không mới mẻ, hoặc là liền không biết xấu hổ yêu cầu đổi vật tư chưa phát của những nhà khác. Phải biết rằng vật tư đều là định sẵn trực tiếp đưa qua, nếu tùy tiện dựa vào Mã Tuệ Trinh đổi lấy đổi đi, kia bọn họ còn như thế nào công tác? Một mảnh khu vực này có người nào không có thân thích có uy tín có danh dự?

Vốn dĩ liền không quen nhìn sắc mặt chanh chua kia của Mã Tuệ Trinh, ai ngờ có một lần Mã Tuệ Trinh không biết là trúng gió gì, bọn họ trơ mắt nhìn nàng đem toàn bộ đồ hộp phía sau xe quăng đến trên mặt đất từng cái dẫm dơ dơ bẹp bẹp, cư nhiên còn ngược lại nói bọn họ khiêng hàng không cẩn thận làm hư! Sau người vây xem lại càng ngày càng nhiều, người đàn bà đanh đá kia khóc lóc nói chính mình ủy khuất, lại nói con của bà ta là Ôn tiến sĩ gì đó, người vây xem ngại quan hệ, thấy bọn họ chỉ là người đưa hàng bình thường, đương nhiên không ai đứng ra cho bọn hắn nói câu công đạo.

Bọn họ bên này bất đắc dĩ chỉ có thể cắn răng nhận, chính là những kẻ có tiền này có thể tùy tùy tiện tiện liền ăn đến đồ hộp, bọn họ những người sống sót bình thường đều phải dựa lao động đi đổi lấy đồ ăn. Nhiều đồ hộp như vậy, bảo bọn họ bồi thường, sao có thể là chờ giá trị trả giá?! Xem bọn họ thật sự không thể bồi thường, người quản lý mặt trên vì lấy lòng Mã Tuệ Trinh, cư nhiên trực tiếp liền đem bọn họ đuổi! Địa phương dù lớn như khu an toàn, người bị mất chức liền rất khó lại tìm được công việc lệ thuộc nhà nước khu an toàn, chỉ là tư nhân hiện tại thường xuyên xuất hiện tình trạng khất nợ cùng dứt khoát quỵt nợ, ba anh em bọn họ đều thua trên tay Mã Tuệ Trinh, sao có thể không hận nàng đâu?!

Thời điểm càng nghĩ càng hả giận, lại nghe ngoài cửa truyền đến tiếng mở cửa, hai người tưởng Hồ Tam đã trở lại, ai ngờ Hồ Tam vẻ mặt trắng bệch sau khi tiến vào, phía sau hắn còn đi theo một nam nhân thân hình cao lớn, trên vai nam nhân kia…… Hình như là con khỉ con? Chỉ là ánh mắt nhìn người kia……

Lý Nhị lập tức run lập cập, nhìn phía Trần Đại trong ánh mắt lộ ra chút sợ hãi cùng hoảng loạn, Trần Đại tự nhiên cũng là kinh nghi bất định, nhưng hắn thấy người này khí độ bất phàm diện mạo lại đẹp như thế, lập tức có chút không quá xác định nói: "Vị tiên sinh này……" *(Jeje: Móa đẹp là auto người tốt hả =]])*

Hình Tam nhàn nhạt mà quét nhìn bọn họ liếc mắt một cái, trách không được Ôn Duyên nói ba người này vô luận như thế nào đều có thể thành công, xem ra tối hôm qua nhất định là Ôn Thiếu Hàng cố tình thả đi, tên kia…… Đối với cha mẹ của mình oán khí cũng không nhỏ a.

Hình Tam sau khi xoay tay đem cửa đóng lại, lại hướng vật tư chưa kịp che lấp trong phòng kia liếc một chút, thời điểm ánh mắt quay lại, trong lúc vô tình liếc tới ngón tay trái của Trần Đại hơi hơi cong lên, hình dạng sâu thẳm trong ký ức kia, còn có phảng phất nhiều hơn bình thường một ngón tay làm hơi thở

hắn cứng lại, cơ hồ là tốc độ nháy mắt liền xuất hiện bên cạnh Trần Đại, Trần Đại bị đối phương đột nhiên bắt được tay bị dọa một cú sốc, lập tức vừa muốn giãy giụa, lại thấy Hình Tam đột nhiên vươn tay trái đè lại cổ hắn, đối phương thế nhưng đem cổ áo hắn dùng sức kéo ra, ý đồ nhìn phần da phía sau cổ hắn!

"Anh làm gì?! Chẳng lẽ điên rồi hay sao! Mau thả tôi ra!!!"

Hình Tam môi cắn chặt mà nhìn da phía sau cổ đối phương, ấn ký cơ hồ sắp biến mất kia. Ấn ký này là tiêu chí đặc biệt của người Hình gia bọn họ, nếu bẩm sinh có tuệ căn, sau khi sinh liền sẽ được đại tộc trưởng thân thủ hạ châm vẽ. Chỉ là nếu không có tiếp thu truyền thụ chính thống, linh khí không đủ, cho dù có tuệ căn, qua hai mươi lăm tuổi, ấn ký này cũng sẽ dần dần biến mất. Chính là gần trăm năm, người Hình gia phần lớn điêu tàn, đồng lứa phụ thân thậm chí còn không đủ để đảm đương chức tộc trưởng. Hình gia lại nhất quán vâng chịu truyền thống máu thuần tịnh, mẫu thân cũng là một mạch dòng bên của Hình gia, nhưng nguyên nhân chính là vì như thế, huyết mạch thân cận lại có thể nào càng thêm hưng thịnh? Thẳng đến lúc phụ thân qua đời, thời khắc mẫu thân lâm bồn sinh em trai ông trời cũng đuổi tới, mẫu thân sau khi sinh em không màng vi phạm tổ huấn cũng muốn ở sau lưng hắn hạ ấn ký này, nàng nói đứa nhỏ này vận mệnh nhiều chông gai, nhất định phải chiếu cố tốt hắn…… Kết quả sau này, em trai dưới sự sơ sảy của hắn mất tích, một năm kia hắn mười bốn tuổi, cũng là một năm kia, hắn vào Nam ra Bắc du lịch, nhận thức "Hình Đại", "Hình Nhị". *(Jeje: Nghe như đoạn mở đầu cho một bộ đam mỹ huynh đệ văn =]] Tại sao lại để đến chương cuối, như vậy làm gì còn cơ hội cho độc giả YY =]])*

Động tác đối phương hơi tránh né làm Hình Tam phục hồi tinh thần lại, hắn tỉ mỉ mà nhìn chằm chằm Trần Đại sau một lúc lâu, nguyên bản chuẩn bị tốt lý do thoái thác toàn bộ đều nuốt tới trong bụng, hắn liếc mắt nhìn vật tư bên kia, quay đầu đối với ba người Trần Đại nói: "Đi theo tôi, mấy thứ này sẽ đưa đến chỗ chúng nó nên đến."

"Anh rốt cuộc là người nào? Dựa vào cái gì bảo chúng ta đi theo anh?!"

Nguyên bản Trần Đại đích xác rất là kiêng kị nam nhân đột nhiên xuất hiện này, chính là thủ đoạn vừa rồi của đối phương nắm kéo cổ áo như vậy, thật sự làm hắn cảm thấy có chút tức giận! Đây là tên quái nhân gì! Lớn lên đẹp cũng không thể không nói lí a!

Câu hỏi này làm Hình Tam vẫn luôn mặt mộc thình lình trở nên mềm mại, ánh mắt hắn nhìn Trần Đại cực kỳ phức tạp, cơ hồ không có gì nhuộm đẫm, hắn liền như vậy thẳng tắp mà trả lời nói: "Tôi là anh của cậu."

Trần Đại: "……"

Lý Nhị: "……"

Hồ Tam: "……"

……

Nghĩ đến bản mặt vừa rồi của Hình Tam thời điểm giới thiệu em trai cho bọn hắn, Ôn Duyên liền nhịn không được gợi lên khóe miệng muốn cười, nhìn một người máu lạnh quạnh quẽ thậm chí là lãnh khốc như vậy, ngày thường vô thanh vô tức, đột nhiên tìm về em trai, cư nhiên đem bọn họ mọi người từng người đều kêu đi nhận thức một lần. Tuy rằng sắc mặt vẫn cứ là lạnh lùng, nhưng hắn biết đối phương nhất định là kích động không biết làm sao, bằng không lấy loại tính cách ngày thường cũng không nhiều chuyện của Hình Tam, sao có thể đem tất cả mọi người kêu đi? Liền Tống Ninh Ninh hắn cũng không buông tha, có thể thấy được hắn đối với em trai này có bao nhiêu coi trọng.

"Suy nghĩ chuyện Hình Tam?"

Tạ Sâm thấy Ôn Duyên cười vui vẻ, lập tức cũng nhịn không được gợi lên khóe miệng.

Ôn Duyên nhìn hắn một cái, "Đúng vậy, em trước nay chưa từng gặp Hình Tam thất thố như vậy. Thật là trùng hợp cực kỳ, thời điểm anh cho em sự tồn tại của ba người này, có phải hay không cũng không nghĩ một người bên trong bọn họ, sẽ cùng Hình Tam có duyên phận như vậy?"

Tạ Sâm hơi hơi nhướng mày, "Em hỏi anh như vậy, sẽ làm anh cho rằng ở trong mắt em, anh là không gì làm không được." Bằng không hắn lại sao có thể biết, loại vấn đề cùng sự kiện bản thân không liên quan nhau đâu?

Ôn Duyên hơi hơi trắng Tạ Sâm liếc mắt một cái, còn không nhịn được mà thở dài nói: "Cảm ơn anh." Cảm ơn anh bộ dáng không hiện sơn lộ thủy thay em hết giận, cảm ơn anh bộ dáng này vĩnh viễn đứng bên cạnh em ủng hộ em.

Ánh mắt của Ôn Duyên đem ý tưởng hắn biểu đạt phi thường rõ ràng, nhưng Tạ Sâm tươi cười lại là một chút thu hồi lại, hắn hơi hơi nheo lại đôi mắt, liền ở thời điểm Ôn Duyên trong lòng hô to "không tốt", Tạ Sâm một phen ôm chầm người, một cái lắc mình hai người liền tại chỗ biến mất.

Cùng thời gian, hai người thình lình xuất hiện trên giường trúc trong không gian! Ôn Duyên bị Tạ Sâm cả người đè ở dưới thân, tín hiệu nguy hiểm trong lòng đồng thời vang lớn, không đợi nói ra cái gì, một hơi thở tràn ngập bá đạo cứ như vậy hôn che trời lấp đất đè ép xuống, Tạ Sâm căn bản không cho hắn phản kháng cùng quay đầu, hai tay chặt chẽ cố định ở sườn tai hắn, đầu lưỡi xâm nhập sâu, lưu luyến liếm liếm.

Ôn Duyên bị hôn đến thở hổn hển hô hô, tức khắc lại có chút không thể nề hà, thời điểm Tạ Sâm từ môi hắn lui xuống, hơi thở hắn sớm đã mang lên hơi suyễn, "Anh người này……"

"Còn không nhận sai?"

Thấy thần sắc trong ánh mắt Tạ Sâm không giống làm bộ nghiêm túc, Ôn Duyên lập tức có chút dở khóc dở cười, hắn không phải nói một câu cảm ơn sao……

Nhưng mà nhìn thấy trong ánh mắt nghiêm túc kia của Tạ Sâm có một tia thần sắc phảng phất bị thương, Ôn Duyên tinh thần căng thẳng, nghĩ đến nếu Tạ Sâm hướng chính mình nói "Cảm ơn" linh tinh,

chỉ sợ hắn cũng sẽ hoặc nhiều hoặc ít……

Nghĩ đến đây, Ôn Duyên lúc trước động tác còn có hơi chống cự lập tức hoàn toàn thả lỏng, hắn vươn đôi tay nhẹ nhàng ấn ở trên vai Tạ Sâm, môi hắn bị Tạ Sâm hôn ánh lên nước, mắt trong mắt, cũng mang lên một chút mềm mại thuận theo, tuy rằng không nói chuyện, nhưng Ôn Duyên như vậy, Tạ Sâm nào đã nhìn thấy qua? Chỉ là lập tức vẫn còn nhớ rõ cảnh tượng đối phương nói cảm ơn kia, cũng không tính toán dễ dàng buông tha.

"Còn nói hay không?"

Thấy Tạ Sâm không thuận theo không buông tha, Ôn Duyên trực tiếp ấn cổ đối phương kéo đến gần chính mình, nhìn rõ ràng ám quang lưu động đáy mắt của Tạ Sâm, lập tức hơi hơi mỉm cười, ngẩng đầu đem đôi môi để ở trên môi Tạ Sâm: "Không nói, không bao giờ nói."

Một câu "không nói" này Ôn Duyên cố tình đè thấp thanh âm, thanh âm hơi hơi ám ách lại mang theo thần phục quả thực làm Tạ Sâm sắp mất khống chế! Hắn thầm mắng một tiếng Ôn Duyên giảo hoạt, cúi đầu, hung hăng mà nhắm ngay cặp thịt môi không nghe lời, bá đạo mà không mất ôn nhu hôn sâu.

Hơi hơi nhắm mắt lại thừa nhận tình yêu của đối phương, Ôn Duyên trong lòng bình thản yên lặng chưa bao giờ từng có, thậm chí hắn đột nhiên cảm thấy, này có lẽ, chính là thứ hắn chờ đợi đã lâu…… Hạnh phúc.

Bất luận ngày sau còn sẽ có bao nhiêu mưa gió, bất luận còn sẽ có dạng khó khăn nào đang chờ bọn họ, chỉ cần hai người tâm là dựa vào ở bên nhau, như vậy bất luận có bao nhiêu gian nan hiểm trở, với bọn họ mà nói, đều là không đáng sợ hãi.

Nghĩ đến đây, tuy là đang hôn, nhưng Ôn Duyên lại vẫn là nhịn không được hơi hơi gợi lên khóe môi, lúc này hắn chỉ cảm thấy lòng dạ vô cùng mở mang, suy nghĩ cả người cùng hiểu được, phảng phất đều bay lên tới độ cao chưa bao giờ từng có. Hắn hơi hơi mở to mắt, nhìn Tạ Sâm đồng dạng nửa mở con mắt nhìn nhau lại đây. Một đời này từ giờ phút này trở về sau, đồ vật khác với hắn mà nói toàn bộ đều là thứ yếu. Chỉ có Tạ Sâm, bất luận ngày sau phát sinh cái gì, người này sẽ vẫn luôn bồi ở bên người hắn, nhận tri này làm Ôn Duyên liền cả trái tim thần đều ấm, giờ này khắc này hắn mới nhớ tới khi mới xuyên qua, những thời khắc bị đối phương bức nóng nảy, hận không thể thống khoái đem Tạ Sâm giết…… Ôn Duyên càng muốn tăng độ cong khóe miệng, tác giả đáng giận khiến hắn đã từng vẫn luôn cảm thấy làm chính mình xui xẻo tột đỉnh kia, cảm ơn ngài.

*Editor có lời muốn nói: Như vậy là chính văn của bộ này đã hoàn rồi! *tung bông* Còn 3 phiên ngoại nữa sẽ cố gắng đăng hết trong tuần này.*

Nói thiệt nếu đây là một bộ chính trị văn thay vì mạt thế thì mình nghĩ truyện sẽ hay hơn nhiều, bởi vì thấy tác giả không làm nổi bật được cái khung cảnh mạt thế với tang thi hay dị năng mà chủ yếu toàn là mưu tranh đấu giành quyền chức vị thôi =]] Nhiều nhân vật xuất hiện lại không có đất diễn, như Kim Văn Tu chỉ xuất hiện có duy nhất một lần trong một chương của truyện (chắc vì vậy bà tác giả mới phải viết phiên ngoại bổ sung), hay Hàn Thịnh vì sao cũng xuyên qua thế giới này. Chương này nói rằng Hàn Thịnh lừa gạt Ôn Duyên vân vân để trợ giúp Lưu gia nhưng cũng không nói rõ là anh này cuối cùng làm cái gì. Cậu bạn đi chung với Tống Ninh Ninh sống chết ra sao cũng không thấy đề cập tới luôn. Ngay cả về gia đình

Ôn Duyên vẫn không giải quyết rốt ráo =.=

Nhưng dù sao đây cũng là bộ đầu tiên mình edit, cũng đã đi một quãng đường dài cho nên dĩ nhiên vẫn yêu nhiều hơn ghét =)) Nhớ lại hồi trước mình chọn bộ này, cũng chỉ vì hám giai thấy cái bìa có anh giai hồng lung linh, văn án cũng lừa tình, thế là nhảy hố =)))) Giờ đây rút kinh nghiệm ếu dám chọn truyện qua bìa nữa =))))

Hiện tại mình đang làm một hố mới là "Nhân vật phản diện hắn quá phận mỹ lệ", kêu gọi mọi người cùng nhảy hố ủng hộ chủ nhà =)))))) Sau khi đăng hết 3 phiên ngoại của "Hảo tưởng lộng tử nam chủ a" mình sẽ đăng chương 1 của bộ kia lên (chắc khoảng tuần sau).

120. Chương 120: Phiên Ngoại Kim Văn Tu

Không khí bốn phía chậm rãi bị hút đi, yết hầu phảng phất giống như đặt mình trong nước nghẹt đến khó chịu. Kim Văn Tu đột nhiên mở mắt ra mồm to thở hổn hển, phòng ngủ cực lớn, từ sau bức màn chiếu ra một tia sáng mặt trời chói mắt, cảnh tượng trong mộng làm hắn nhất thời không thu về ánh mắt ngơ ngác ngơ ngẩn nhìn về phía ánh sáng kia. Một lát sau, ánh mắt hơi hiện hoảng loạn của hắn rốt cuộc trở về bình tĩnh, tay nắm chặt khăn trải giường cũng chậm rãi lỏng rồi rời ra, mỗi lần trở lại căn nhà này, đều sẽ mơ thấy ác mộng này.

Kim Văn Tu nhìn thời gian, giơ tay lau một phen mồ hôi lạnh trên trán, động tác trầm ổn rời giường, rửa mặt.

Liền tính sự tình nay đã qua đi mười mấy năm, nhưng hắn như cũ quên không được cái loại cảm giác sợ hãi dính nhớp lạnh băng quanh thân này, rõ ràng thanh tỉnh lại cố tình vô pháp hô hấp. Nhưng cảm giác sợ hãi này hiện tại lại không thể làm hắn cảm thấy một chút sợ hãi, ngược lại trở thành lực lượng nào đó, thúc đẩy hắn từng bước một đi về phía trước.

"Thiếu gia, lão gia dậy rồi…… Ở dưới chờ ngài cùng nhau ăn cơm."

Nhìn vú Vương mắt nhìn chính mình thần sắc thương tiếc, biết đối phương chưa bao giờ đem chính mình gọi là "Nhị thiếu gia", càng cố ý xem nhẹ xưng hô "Đại thiếu gia" cùng "Phu nhân", Kim Văn Tu lại nhìn nàng một cái, mặt vô biểu tình gật gật đầu.

Tính tính toán, hắn cũng đã sáu năm không trở về Kim gia, từ sau khi mẫu thân qua đời, hắn liền từ đại thiếu gia Kim gia biến thành nhị thiếu gia Kim gia, đại thiếu gia Kim Mậu Thu không thể hiểu được xuất hiện ở Kim gia, thậm chí so với hắn "trưởng tử" của nguyên phối phu nhân Kim gia còn lớn hơn hai tuổi. Mà Tống Nhã nữ nhân kia, cũng dưới sự ngầm đồng ý cùng sủng hạnh của Kim Thành Thụy, nhảy lên biến mình thành Kim phu nhân chính quy. Hết thảy điều này, chỉ mới phát sinh ở thời điểm qua đời không đến một tháng.

Một năm kia, hắn mười ba tuổi.

Thời gian phảng phất lại về tới một ngày kia cùng ăn buổi sáng, Kim Văn Tu nhìn nữ nhân đối diện, khuôn mặt nguyên bản trắng nõn chăm sóc tốt hiện nay tiều tụy gầy ốm, lúc này thấy người đến à hắn, cả khuôn mặt đều bị hoảng sợ cùng sợ hãi chiếm cứ. Hắn cái gì cũng chưa có làm, nàng như thế nào liền sợ thành như vậy?

"Kim Văn Tu, như thế nào là mày!! Mày rốt cuộc muốn làm cái gì! Mày đem tao nhốt ở nơi đây lâu như vậy, rốt cuộc là muốn làm cái gì!!"

Kim Văn Tu vẫn cứ không nói lời nào, đây là lần đầu hắn lộ diện sau khi nhốt Tống Nhã nửa tháng. Hắc ám cùng sợ hãi sớm đã làm Tống Nhã mất đi bình tĩnh, không biến thành kẻ điên cũng đã là vạn hạnh, bất quá này còn xa không đủ, hắn hơi hơi cúi đầu, nhẹ nhàng sửa sang lại găng tay trắng mang trên tay.

Chỉ một động tác rất nhỏ, lại làm đôi mắt Tống Nhã phút chốc trợn to, một loại lạnh lẽo mạc danh chậm rãi bò đầy trong lòng nàng. Nàng nói không rõ cảm giác này là chuyện như thế nào, lúc ấy Kim Văn Tu mới mười ba tuổi, đừng nói tuổi còn nhỏ, liền tính lúc ấy Kim Văn Tu là người trưởng thành, nhưng hắn lại không có chính mắt gặp qua chính mình đã làm cái gì, hơn nữa lúc ấy Kim gia trên dưới sớm đã bị nàng chuẩn bị thỏa đáng, tuy rằng nàng không rõ tiểu tạp chủng này là như thế nào tránh được một kiếp, nhưng sau hắn lại được người Triệu gia lấy cớ dưỡng bệnh tiếp đi, Triệu gia là nhà mẹ đẻ mẫu thân tiểu tạp chủng này, nghe nói sau gia tộc phân tranh cũng là gió nổi mây phun, hắn một kẻ khác họ đương nhiên sẽ không thoải mái. Sau không phải thành thành thật thật ra ngoại quốc sao, như thế nào hiện tại đã trở lại, còn đem nàng nhốt đến địa phương như vậy……

"Kim Văn Tu, tao nói cho mày, nếu để Thành Thụy biết mày đem tao giam lại, mày nhất định sẽ ăn không hết gói đem đi. Đừng quên tao hiện tại là mẹ mày! Mày làm như vậy, là đại nghịch bất đạo! Thành Thụy hắn sẽ không bỏ qua cho mày! Mày còn không mau thả tao ra!!"

Kim Văn Tu phảng phất như nghe được chuyện gì đó có hứng thú, hắn nhìn hai mắt Tống Nhã, rồi sau đó ấn một cái nút, chỉ thấy vách ngăn đối diện Tống Nhã chậm rãi nâng lên, một buồng pha lê cực đại bên trong ngâm một nam nhân không thấy rõ gương mặt.

Chất lỏng hắn ngâm kia là màu vàng nhạt, nhìn qua liền không giống như loại chất lỏng tốt đẹp gì. Tống Nhã trong lòng thấp thỏm, nguyên bản còn muốn hỏi Kim Văn Tu đây là đang làm cái gì, kết quả ai ngờ nam nhân trong buồng pha lê kia giống như đột nhiên chịu thống khổ gì đó, rũ đầu đột nhiên nâng lên!

Hai mắt hắn nhắm nghiền, nhưng miệng lại mở to, gương mặt phun bọt khí hết sức dữ tợn. Chỉ là tứ chi hắn đều bị cố định, trừ bỏ biểu tình mặt căn bản vô pháp làm ra động tác khác. Tóc trong chất lỏng như rong biển trôi nổi lắc lư, cả khuôn mặt dưới ánh đèn tái nhợt sưng vù, Tống Nhã toàn thân đột nhiên run lập cập, ánh mắt nàng nhìn về phía Kim Văn Tu tựa như gặp phải quỷ, "Mày…… Mày mày mày cái này……"

Đầu Kim Văn Tu cũng chưa quay lại một chút, chỉ là thưởng thức biểu tình của Tống Nhã, không có bất luận dấu hiệu gì, hắn nhàn nhạt mà mở miệng, "Ông ta tự thân khó bảo toàn, cứu không được bà."

Tống Nhã cả người phát run, từ mũi chân lạnh lẽo thẳng đỉnh ngọn tóc, nàng căn bản không muốn nhìn Kim Thành Thụy trong buồng pha lê đối diện, nhưng đôi mắt này thật giống như thoát ly khống chế của nàng, càng là không dám nhìn, hai mắt liền càng là nhịn không được muốn xem cẩn thận. Nàng không biết vì cái gì Kim Thành Thụy ở bên trong chất lỏng kia lâu như vậy còn chưa có chết đi, nhưng này hiện tại rõ ràng không phải vấn đề nàng nên để ý nhất.

"Mày…… Cậu thả tôi, cầu xin cậu! Chúng ta không oán không thù, cậu không cần như vậy, Văn Tu, chúng ta hảo hảo nói chuyện, cậu thả tôi được không?"

Thấy Tống Nhã tai vạ đến nơi căn bản không có vì Kim Thành Thụy nói một câu lời hay, chẳng sợ thay Kim Thành Thụy hướng hắn cầu tình đều không có, Kim Văn Tu ngược lại không cảm thấy ngoài ý muốn. Kim Thành Thụy nam nhân kia, từ bỏ nữ nhân tốt dịu dàng thiện lương như mẫu thân mình vậy, liền lựa chọn một cái mặt hàng như vậy, rơi xuống tình trạng hôm nay, ai nói không phải gieo gió gặt bão?

"Bà không thay ông ta nói một câu cầu tình?"

Nhìn khóe miệng Kim Văn Tu đột nhiên lộ ra độ cong trào phúng, Tống Nhã chỉ cảm thấy một cổ lạnh lẽo trên da đầu, nàng không biết những lời này của Kim Văn Tu là có ý tứ gì, chính là đối phương cư nhiên cha ruột của mình có thể hạ tay như vậy, nàng thật sự không thể không sợ! Hơn nữa năm đó……

Tống Nhã nhanh chóng đình chỉ suy nghĩ, sợ Kim Văn Tu nhìn ra sơ hở gì, nàng run rẩy ánh mắt lén lút nhìn bộ mặt dữ tợn như cũ đối diện của Kim Thành Thụy, đôi tay ép hai bên sườn nắm chặt, qua hồi lâu, mới ngữ khí cực kỳ kiên định mà mở miệng nói: "Văn Tu, nếu cậu có thể làm được tình trạng này, phỏng chừng tôi cầu tình cũng là vô dụng. Chúng ta người sáng mắt không nói tiếng lóng, chỉ cần cậu thả tôi, toàn bộ tài sản Kim gia tôi đều cho cậu! Tôi cùng Mậu Thu một phân đều sẽ không muốn! Tôi thề tôi nói chính là thật sự! Mấy năm nay cậu ở nước ngoài nhất định cũng không sống tốt, tôi nghe nói Triệu gia bởi vì cậu khác họ nên cũng bố trí phòng vệ với cậu, chỉ cần cậu thả tôi, chúng ta về sau vẫn là người một nhà, Kim gia lớn lớn bé bé toàn bộ đều giao cho cậu phụ trách, cậu thấy thế nào?"

Nhìn biểu tình vội vàng kia của Tống Nhã, Kim Văn Tu hơi hơi rũ xuống đôi mắt, giống như đang tự hỏi.

Tống Nhã trên mặt vội vàng, yết hầu cũng nhịn không được nuốt, nhưng tâm lý lại là ở trong tối đánh cuộc. Nàng đánh cuộc Kim Văn Tu mấy năm nay chịu đủ coi khinh, đối với tiền tài cùng quyền thế nhất định không có chuyện không theo đuổi! Chỉ cần là nam nhân, ai lại không có dã tâm? Hắn hiện tại đối với Kim Thành Thụy ra tay tàn nhẫn như vậy, chỉ sợ cũng là ý đồ vài thứ kia! Mà đem chính mình bắt nhốt nơi này, nói không chừng cũng không phải không xong như nàng nghĩ, không chừng ý đồ người này là những thứ tiền tài đó đâu?

Nghĩ đến đây Tống Nhã nhịn không được ở trong lòng hừ lạnh một tiếng, Kim Thành Thụy tuy rằng lão luyện giảo hoạt, nhưng không chịu nổi mấy năm nay còn có con trai mình ở bên người hắn chạy trước chạy sau, hơn nữa chính mình lời ngon tiếng ngọt bên gối thổi gió, nhiều ít bất động sản cùng một ít công ty con tên tuổi đã chuyển tới dưới danh nghĩa của nàng và Kim Mậu Thu, những việc này tuy rằng mỗi lần đều là dưới sự ngầm đồng ý của Kim Thành Thụy, chính là hằng ngày lâu dần tích lũy, cũng thành một bút tài phú phi thường lớn. Hơn nữa bản thân Kim Thành Thụy cố ý bỏ qua đứa con trai Kim Văn Tu kia, nguyên bản tính toán chính là muốn đem hết thảy giao cho Kim Mậu Thu, cho nên hắn cũng không ngại trong tay Kim Mậu Thu chưởng quản quá nhiều tài phú, Kim Văn Tu này nếu đột nhiên muốn đoạt

lại đi, phỏng chừng là si tâm vọng tưởng.

Chỉ là, nàng chính là muốn hấn si tâm vọng tưởng! Chỉ cần làm nàng có thể cùng ngoại giới có tiếp xúc gián tiếp, chỉ cần Kim Văn Tu hấn ở bên ngoài biểu lộ ra ý niệm muốn đoạt lại hết thảy, Mậu Thu liền nhất định sẽ bắt lấy dấu vết để lại đây cứu nàng! Nàng tuyệt đối sẽ không ngồi chờ chết, mặc người thịt cá!

"Ngu xuẩn."

Một câu "Ngu xuẩn" làm Tống Nhã hoàn toàn ngơ ngẩn, trên mặt Kim Văn Tu không có biểu tình gì, nhưng coi khinh cùng khinh thường dưới đáy mắt bất quá lại rõ ràng, "Thứ bà căng đầu muốn có được, hiện tại ý nghĩa so với giấy rác cũng không cao hơn bao nhiêu. Nga, tôi đã quên, bà còn chưa biết."

Kim Văn Tu nói xong ấn một chút cái nút bên cạnh cửa, vách ngăn bên trái cũng chậm rãi thăng lên, chỉ là bên này cùng Kim Thành Thụy bên kia bất đồng, Kim Thành Thụy bên kia từ đầu đến cuối là nghe không được nửa điểm thanh âm, nhưng vách ngăn bên trái từ lúc nâng lên có một khe hở, thanh âm "Hô hô —— hô hô" đứt quãng truyền từ bên trong ra, trừ lần đó ra còn có thanh âm giống như vũ khí sắc bén cắt quát kim loại, ống Nhã theo bản năng da đầu lạnh cả người, nàng muốn hỏi Kim Văn Tu rốt cuộc muốn làm cái gì, nhưng Kim Văn Tu căn bản nhìn cũng không nhìn nàng, cư nhiên khóe miệng mang theo độ cung mà nhìn vách ngăn bên trái chậm rãi nâng lên, phảng phất như phía sau kia có thứ gì đặc biệt thú vị……

Sau khi toàn bộ vách ngăn nâng lên, Tống Nhã ngốc lăng hai giây, rồi sau đó "A ————————" một tiếng cơ hồ phá tan tận trời, Kim Văn Tu hơi hơi nhíu mi một chút, nhưng mà khi nhìn đến tình huống những tang thi đó, mày nhăn lại hơi hơi buông lỏng ra, chuyện này, người phía dưới làm không tồi.

Bên trong không gian nhỏ hẹp, tiếng tang thi kêu cùng thanh âm cào lồng sắt hãy còn ở bên tai, bên ngoài lồng sắt kia còn bao vây một tầng vật thể trạng thái kết võng, bởi vậy những tang thi đó có thể cào tới những thứ trói buộc chúng, nhưng lại không cách nào vươn cánh tay, trước mắt nhìn thấy Kim Văn Tu cùng Tống Nhã một bên bị thúc, trong lúc nhất thời trở nên phi thường cuồng táo, động tác cũng đều hướng về phía bọn họ, hiển nhiên là đói bụng.

"Mày…… Mày đem bọn họ làm sao vậy, mày điên rồi…… Mày điên rồi!!"

Kim Văn Tu nhìn Tống Nhã liếc mắt một cái, ngữ khí không gợn sóng nói: "Tôi không có năng lực lớn như vậy, lần này là dịch virus toàn cầu. Trương thúc tuổi lớn, lực miễn dịch kém chút, sau khi hấn cảm nhiễm virus, những người khác trong nhà không minh bạch tình huống như thế nào, tự nhiên cũng cùng bị cảm nhiễm. Nếu không phải tôi đem bà đúng lúc cứu ra, bà hiện tại, cũng là cái bộ dáng kia."

Kim Văn Tu ngắn ngủi nói mấy câu, đem lời Tống Nhã muốn chửi bậy nghẹn lại thiếu chút nữa buồn chết ở ngực! Nàng một chút đều không muốn tin tưởng cái quỷ virus gì! Chính là mắt thấy người hầu trước kia của Kim gia, từ trên xuống dưới toàn bộ biến thành cái loại này…… Giống như quái vật tang thi trong điện ảnh, nàng chỉ cảm thấy dị thường khủng bố! Hoàn toàn vô pháp tưởng tượng nếu chính mình biến thành dáng vẻ kia sẽ là cảnh tượng gì!

"Chỉ cần bà trả lời tôi một vấn đề, tôi sẽ tha cho bà."

Tống Nhã chỉ sợ hắn không sở cầu, lập tức biết kỳ thật Kim Văn Tu vẫn là có cầu với nàng, lập tức trong lòng thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng mà phảng phất nhớ tới cái gì, sắc mặt lại trở nên có chút tái nhợt, Kim Văn Tu tựa như không thấy được, ngữ khí nhẹ nhàng nói: "Mẹ của tôi, là chết như thế nào."

Tống Nhã trong lòng nhảy một tiếng, nhìn kỹ Kim Văn Tu phát giác sắc mặt đối phương vẫn là như vậy, lập tức yết hầu nuốt một chút, cường xả ra một cái mỉm cười nói: "Văn Tu cậu đang nói cái gì đâu, cậu chẳng lẽ không nhớ rõ, Văn Ý tỷ lúc ấy sinh bệnh, đi vài bệnh viện cũng không có biện pháp, Thành Thụy cũng thực thương tâm a, chính là Văn Ý tỷ vốn dĩ thân mình suy yếu, sau cho dù dùng thuốc tốt, cũng vẫn là bất hạnh qua đời……"

"Mẹ của tôi, là chết như thế nào."

Tống Nhã chỉ cảm thấy trong lòng phát run, ngón tay nắm lấy cũng có chút run lên.

Kim Văn Tu căn bản không nói gì khác, ở thời điểm chính mình trả lời cũng không có cắt ngang, chỉ là sau khi trả lời hắn lại vẫn là như vậy nhàn nhạt lặp lại vấn đề này, thực hiển nhiên đây là đối với đáp án này của nàng không hài lòng, kỳ thật nàng biết, Kim Thành Thụy đương nhiên không dám nói cho Kim Văn Tu mẹ hắn là tự sát, bằng không một người đang êm đẹp vì cái gì muốn tự sát? Chính là…… Chính là chân tướng nàng tuyệt đối không thể nói cho hắn! Bằng không kết cục của mình……

"Văn Ý tỷ chết, là…… Là có chút ngoài ý muốn……"

Tống Nhã mí mắt giựt giựt, Kim Văn Tu lần này không có nói nữa, hiển nhiên là chờ nàng tiếp tục nói, nàng âm thầm liếc mắt nhìn Kim Thành Thụy nhốt trong buồng pha lê đối diện, sau trong lòng ám đạo một tiếng thực xin lỗi, liền hơi mang khẩn trương mà nuốt yết hầu một chút, rồi sau đó không biết là nhớ tới cái gì, trong ánh mắt nhanh chóng nổi lên hơi nước, nguyên bản mặt còn hoảng loạn, lập tức trở nên có chút ai oán cùng ưu sầu, "Những việc này, nguyên bản tôi không muốn nói, chỉ là hiện tại cậu cũng lớn, bất luận đúng sai, cũng đích xác nên biết chân tướng sự tình."

Tống Nhã hơi hơi rũ xuống đôi mắt, động tác này làm mặt nàng biểu tình thoạt nhìn phá lệ nhu thuận, "Nhớ trước đây thời điểm tôi cùng Thành Thụy mới vừa nhận thức, ông ta cùng mẹ cậu, cũng chính là Văn Ý tỷ cũng không quen biết. Chính là sau lão gia tử Kim gia mệnh lệnh Thành Thụy cưới mẹ cậu, nói là đối với sự phát triển của Kim gia có trợ giúp, phải vì lâu dài suy nghĩ."

Những lời này tuy rằng nói cam tâm tình nguyện, nhưng ý tứ bên trong cũng không phải không châm chọc mẹ Kim Văn Tu ỷ vào của cải nhà mẹ đẻ để chiếm vị trí. "Sau khi tôi biết hôn lễ bọn họ đã định ra, tuy rằng thương tâm, chính là cũng biết duyên phận cưỡng cầu không được, chỉ có thể vâng theo. Huống hồ Kim gia đã không muốn tiếp nhận tôi đứa con dâu này, chẳng lẽ tôi còn có thể cưỡng bách cứng rắn gả qua sao? Cho nên đoạn thời gian kia, tôi vẫn luôn trốn tránh mọi người. Chỉ là sự tình lại cứ như vậy vừa khéo…… Thành Thụy cùng Văn Ý tỷ mới vừa tân hôn một tháng, tôi lại kiểm tra ra đã có thai hai tháng…… Tôi thật sự một chút đều không muốn phá hư hôn nhân của Thành Thụy cùng Văn Ý tỷ, càng thêm không nghĩ tới muốn phá hư gia đình các người, Văn Tu, cậu quay đầu lại ngẫm lại, nếu tôi tồn tâm tư như vậy, tôi cần gì phải chờ đến thời điểm cậu mười mấy tuổi mới đi tranh đoạt? Sớm tại thời điểm sớm hơn, không phải càng có nắm chắc sao?"

Nàng là sau khi Kim Thành Thụy cùng Triệu Văn Ý kết hôn một tháng kiểm tra ra tới có thai, nhưng kia lại không phải lần đầu tiên nàng kiểm tra…… Sớm tại thời điểm biết Thành Thụy muốn cùng Triệu Văn Ý kết hôn, nàng liền thiết kế có thai hài tử Kim Thành Thụy, trước kia nàng tự nhiên không muốn dùng phương thức như vậy tranh đoạt quyền lợi hôn nhân. Bởi vì nàng biết, lấy xuất thân của nàng, chỉ sợ cũng tính đã hoài thai, cửa lớn Kim gia cũng sẽ không vì nàng mở ra. Cho nên nàng chỉ có thể nén giận, vì con đường về sau, khi đó nàng tự nhiên không được liền nhân cơ hội, mỗi lần sau khi làm chuyện đó, nàng đều nghĩ mọi cách đem đồ vật của Kim Thành Thụy lưu lại trong cơ thể, chính là vì gia tăng tỷ lệ mang thai.

Trời xanh không phụ người có lòng, nàng rốt cuộc có mang hài tử! Chỉ là nàng lại không có nói ra, nàng muốn chính là sau khi Kim Thành Thụy kết hôn sau lại nói cho hắn chân tướng này, nàng muốn cho hắn nhớ kỹ nàng là nữ nhân đầu tiên cùng hắn làm! Là nữ nhân đầu tiên mang thai con cho hắn! Chẳng sợ trong việc này Triệu Văn Ý kia căn bản là không biết tình, nhưng kia cũng xứng đáng nàng xui xẻo! Ai bảo đối phương đoạt nam nhân của Tống Nhã nàng đâu?! Liền bởi vì không có gia thế hiển hách như Triệu gia, cho nên xứng đáng liền phải gặp khuất nhục như vậy? Nam nhân cùng yêu nhau hai năm muốn kết hôn, tân nương lại không phải nàng! Những người coi khinh nàng thậm chí làm lơ nàng, nàng đương nhiên muốn cả vốn lẫn lời đều đòi lại tới!

Cho nên rõ ràng Triệu Văn Ý khi kiểm tra sức khỏe hết thảy đều bình thường, cố tình sau khi kết hôn thật lâu không có thai, lâu đến độ Triệu Văn Ý chính mình đều cảm thấy là vấn đề của mình, lâu đến Kim Thành Thụy đối với Triệu Văn Ý càng ngày càng lãnh đạm, nàng sau khi sinh Kim Mậu Thu liền không ngừng đối với Kim Thành Thụy hạ dược, muốn cho người khác mang thai con hắn? Mơ tưởng!!

Nhìn Kim Văn Tu đối diện rũ mắt trầm tư, Tống Nhã âm thầm cắn chặt răng, chỉ là không nghĩ tới…… Triệu Văn Ý nữ nhân kia mệnh thật sự quá tốt, ông trời đối với nàng chiếu cố thật sự quá thâm hậu! Nàng cư nhiên dưới tình huống như vậy còn mang thai Kim Văn Tu! Lúc ấy tuy rằng nàng châm ngòi làm Kim Thành Thụy đi nghiệm chứng xuất thân của Kim Văn Tu, giám định thân tử rõ ràng, Kim Văn Tu thật là con trai ruột của Kim Thành Thụy, nàng không có cách nào, chỉ có thể trơ mắt mà nhìn Kim Văn Tu ở Kim gia chịu sủng ái lớn lên, Triệu Văn Ý tuy rằng thời điểm sinh Kim Văn Tu mệt thân mình, nhưng nàng vẫn như cũ còn sống.

Nàng không hy vọng Triệu Văn Ý cứ như vậy hảo hảo tồn tại. Nàng hận Triệu Văn Ý có thể quang minh chính đại xưng chính mình là Kim phu nhân, mà nàng Tống Nhã, lại cái gì cũng không phải. Con trai của nàng Kim Mậu Thu, chỉ là một đứa con riêng không có ba! Nàng muốn cho Triệu Văn Ý thống khổ! Làm Kim Văn Tu thống khổ! Phàm là khí chịu nàng cùng Mậu Thu thể nghiệm qua, nàng đều phải làm cho bọn họ toàn bộ nếm thử mới cam tâm! Cho nên nàng lúc trước sau mấy lần gửi Triệu Văn Ý video cùng ảnh chụp hàng ngày của mình và Kim Thành Thụy bên nhau, là nàng tìm người, thuê thám tử tư làm, tra cũng không tra đến lên người nàng.

Dưới sự quấy rầy của nàng cùng cố ý thiên vị của Kim Thành Thụy, Triệu Văn Ý quả nhiên bị chứng trầm cảm. Sau khi biết tin này miễn bàn nàng cao hứng cỡ nào! Nàng sở dĩ không có lập tức diệt trừ Triệu Văn Ý, nguyên nhân chính yếu là do lão gia tử Kim gia đối với Triệu Văn Ý mười phần mười yêu quý! Có hắn ở đó, nàng liền rất khó áp đảo Triệu Văn Ý sau đi vào Kim gia!

Chính là người định không bằng trời định, lão đông tây kia phỏng chừng cũng không nghĩ tới chính mình có thể chờ như vậy, một lần này chính là mười mấy năm! Lão bất tử kia của Kim gia ốt cuộc đã chết! Hắn đã chết, Triệu Văn Ý cũng không tất yếu tồn tại, rốt cuộc ở thời điểm một lần Triệu Văn Ý chuyển viện, nàng vài lần đi "thăm" Triệu văn ý, dùng ngôn ngữ dẫn tới đối phương tức giận cùng chính mình tranh luận, một lần hai lần còn đỡ, thân thể nguyên bản không tốt của Triệu Văn Ý cứ như vậy càng ngày

càng yếu, cư nhiên dần dần có bệnh trạng ho ra máu, hơn nữa nguyên bản lại có bệnh trầm cảm, chuyển viện vài lần cũng là lăn lộn nửa chết nửa sống, chính là không biết Triệu Văn Ý rốt cuộc là dựa vào cái gì kéo dài hơi tàn lâu như vậy, không thành thật chết cho rồi!Nàng thật sự là gấp đến độ không được, thẳng đến sau khi nàng biết Triệu Văn Ý cần thiết thông qua thuốc ngủ mới có thể đi vào giấc ngủ……

Cái loại đồ vật như thuốc ngủ, ăn xong đi nhiều ít, lại nào có người khác khống chế được? Cho nên sau một lần Triệu Văn Ý đi vào giấc ngủ, nàng cùng Kim Thành Thụy quang minh chính đại đi thăm Triệu Văn Ý, nàng lại thi kế làm Kim Thành Thụy cùng dì khán hộ rời đi một phút đồng hồ, liền trong một phút đồng hồ này, nàng thân thủ đút Triệu Văn Ý uống nửa bình thuốc ngủ, mà dược vật phát tác lại chậm, sau khi xử lý tốt hết thảy dấu vết, độc của Triệu Văn Ý phát tác, tất cả mọi người ở đây, Kim Thành Thụy tạo áp lực với cảnh sát, bởi vậy, thành ra Triệu Văn Ý bị bệnh bất kham tra tấn rốt cuộc tự sát, nửa điểm mâu thuẫn đều không có.

"Văn Tu…… Những việc này chúng ta không phải cố ý gạt cậu, chỉ là khi đó cậu mới mười mấy tuổi, nếu biết này đó, khó tránh khỏi sẽ không chịu đả kích gì. Thành Thụy rất sợ ảnh hưởng sự trưởng thành của cậu, cho nên cũng liền không đem chân tướng nói cho cậu, đối với bên ngoài cũng tuyên bố Triệu Văn Ý là bị bệnh chết. Chính là nếu hiện tại cậu đã lớn, cũng nên có quyền lợi biết chân tướng…… Văn Ý tỷ, nàng…… Kỳ thật là tự sát…… Cậu nên biết, trạng huống ngay lúc đó đối với Văn Ý tỷ mà nói thật là tra tấn, nàng…… Nàng cũng là người đáng thương."

Nói xong lời cuối cùng Tống Nhã cư nhiên khóc nức nở lên, Kim Văn Tu nâng lên mắt nhìn nàng một chút, không biết là ngữ khí gì, nhàn nhạt mà đã mở miệng: "Cho nên, nàng chết, cùng bà một chút quan hệ đều không có."

Câu nói này là nghi vấn, ngược lại càng như là trần thuật, Tống Nhã trong lòng vui vẻ! Chỉ cho rằng Kim Văn Tu tin lời nàng nói, ai ngờ Kim Văn Tu chuyển chuyện nói: "Nhưng tôi lại nghe nói, thời điểm năm đó nàng nằm viện, bà mỗi ngày vài lần qua quấy rầy, chọc đến nàng tim đập nhanh phiền muộn, hậm hực tăng thêm. Ngọn nguồn bệnh trầm cảm của nàng, còn có người khiến nàng biết quan hệ của bà với Kim Thành Thụy, nàng tâm tư đơn thuần thiện lương, tìm Kim Thành Thụy lý luận đương nhiên chỉ là lý luận suông, tích tụ trong lòng, lúc này mới chậm rãi không được……"

Tống Nhã trong lòng nhảy dựng, bất chấp cái khác lập tức lắc đầu nói: "Văn Tu cậu đừng nghe những người đó nói bậy! Tôi lúc ấy một ngày vài lần qua đi vấn an, hoàn toàn là bởi vì lo lắng bệnh tình Văn Ý tỷ a! Nếu tôi thật sự cố ý hại nàng, Thành Thụy lại như thế nào sẽ mặc kệ đâu? Hơn nữa ngay lúc đó bác sĩ cũng đều có, bọn họ cũng không có khả năng trơ mắt nhìn tôi làm loại sự tình này a! Đến nỗi người đem chân tướng kia nói cho Văn Ý tỷ…… Tôi thật sự không biết là ai làm ra chuyện như vậy, nhưng tuyệt đối không phải tôi! Văn Tu, mười mấy năm tôi vẫn luôn vô thanh vô tức sắm vai diễn của mình, cậu tin tưởng tôi! Yếu hại Văn Ý tỷ tôi căn bản không thể……"

"Bởi vì tổ phụ còn chưa chết, bà không dám."

Thanh âm Tống Nhã thật giống như đột nhiên bị bóp trụ, phản ứng lại chính mình tạm dừng, nàng lập tức sắc mặt trắng nhợt nói: "Tôi không có! Văn Tu cậu tin tôi! Tôi thật sự không có! Đây là có tiểu nhân châm ngòi ly gián! Chúng ta là người một nhà, chúng ta mới là người một nhà a!"

Kim Văn Tu như là lại nghe được chuyện buồn cười gì, hấn hơi hơi nheo lại đôi mắt nhìn Tống Nhã. Nữ

nhân này, lúc trước thời điểm mẫu thân nằm viện, nàng không biết là dùng cái dạng lời nói châm chọc gì, mới kích thích bệnh tình mẫu thân nặng thêm, người làm mẫu thân biết chân tướng cũng nhất định chính là bản thân nàng.

Chính là nghĩ đến lúc trước, mẫu thân vẫn ở bệnh viện còn bị nàng khi dễ như vậy, có thể nghĩ trình độ Kim Thành Thụy giúp đỡ Tống Nhã đến cỡ nào, đối với mẫu thân lại lơ là đến mức nào. Những bác sĩ đó đều là chút hạng người nịnh nọt, mắt nhìn Tống Nhã được Kim Thành Thụy coi trọng, đương nhiên sẽ giúp đỡ Tống Nhã chà đạp mẫu thân, chẳng sợ không thân thủ làm chút gì, làm như không thấy cũng không khó.

Có một số việc hắn hối hận hận không thể chết một nghìn lần một vạn lần.

Kim Thành Thụy phong bế hắn trong trường học, lại đi tìm Tống Nhã cùng Kim Mậu Thu "một nhà đoàn tụ", hắn vẫn là sau khi mẫu thân qua đời, thẳng đến lúc sắp cử hành nghi thức, mới biết được, mẫu thân của mình, qua đời.

Nghĩ đến cái loại thống khổ lúc ấy đủ để lệnh người hoàn toàn điên cuồng, Kim Văn Tu không khống chế được tay mình vì kích động mà hơi run rẩy.

Hắn đem ánh mắt dịch chuyển đến trên người Tống Nhã, con ngươi kia mang theo một loại ánh lửa Tống Nhã xem không hiểu, ẩn ẩn nhảy lên, quỷ quyệt mười phần.

Chỉ thấy Kim Văn Tu lại chậm rãi ấn một cái nút, vách ngăn bên phải chậm rãi bay lên, cái nhà tù này thật giống như là chuyên môn vì Tống Nhã chuẩn bị, trước để nàng thấy được kết cục nửa sống nửa chết của Kim Thành Thụy, lại làm nàng thấy được hiện trạng toàn bộ nanh vuốt nàng an bài trong Kim gia, mà bên phải lúc này đây……

Tống Nhã đột nhiên cảm thấy toàn bộ đầu đều căng nhảy dựng đau, nàng có một loại dự cảm không tốt, phi thường phi thường không tốt! Dự cảm này làm nàng thậm chí cũng không dám hướng bên phải xem, chỉ là gắt gao mà nhìn chằm chằm Kim Văn Tu, miệng nhấp gắt gao, cả người khắc chế không được run rẩy.

Biểu hiện của Tống Nhã làm Kim Văn Tu rất là vừa lòng, hắn hơi hơi gợi lên khóe miệng lộ ra một cái mỉm cười chính thức, hơi hơi quay đầu nhìn buồng pha lê bên phải liếc mắt một cái, sau hắn nhìn phía Tống Nhã, ngữ khí không mặn không nhạt nói: "Bà nếu không nhìn, tôi liền đem hắn trực tiếp ném cho tang thi bên cạnh làm lương thực."

Rõ ràng ngữ khí là không có gì, nhưng nghe vào lỗ tai Tống Nhã trình độ âm trầm so với ác quỷ còn hơn! Nàng cơ hồ là vô pháp khống chế liền quay đầu đi, thời điểm nhìn đến Kim Mậu Thu nghiêng đầu ngâm mình trong một loại chất lỏng vô thanh vô tức, đầu nàng "Ong" một tiếng, phảng phất toàn bộ thế giới đều yên lặng, nàng ngơ ngẩn mà nhìn Kim Mậu Thu rõ ràng đã chết kia, nước mắt không tự giác liền từ hốc mắt chảy ra, đây là con trai của nàng, là con trai của nàng a!!

A a a a!!! Kim Văn Tu!! Mày đồ tạp chủng này!! Mày cái thứ cẩu tạp chủng này!! Mày không chết tử tế

được!! Mày không chết tử tế được!! Mày không chết tử tế được!!!!!!!!!!!!”

Biểu hiện điên cuồng của Tống Nhã làm Kim Văn Tu thiếu chút nữa cười lên tiếng, thần sắc hắn sung sướng mà nhìn người đối diện, căn bản không có một chút tự giác chính mình giết người.

Giờ khắc này Tống Nhã mới hiểu được! Kim Văn Tu hắn cái gì cũng đều biết! Hắn từ lúc bắt đầu liền cái gì cũng đều biết! Hắn là cố ý! Hắn cố ý làm nàng cho rằng chính mình còn có hi vọng! Cố ý làm nàng vắt hết óc ở trước mặt hắn bịa đặt những lời nói dối đó! Hắn trơ mắt nhìn nàng xấu mặt, trơ mắt làm nàng cho rằng chính mình còn có thể thoát thân! Sau khi cấp cho cho nàng đỉnh điểm tối cao hy vọng, hắn mới cho nàng một kích chí mạng, một kích chí mạng!!!!

A!!! A!!! Kim Văn Tu!! Kim Văn Tu!!! Mày không chết tử tế được!!!! Mày không chết tử tế được!!!!!!”

“A.”

Theo ấn nút, mấy thực nghiệm viên ăn mặc kín mít đi tới.

“Tiến sĩ.”

“Ân, đem nàng dẫn đi, cùng mấy cái thực nghiệm thể mới tới kia dung hợp, liền mệnh danh ——N1 đi.”

“Vâng, tiến sĩ.”

Đối thoại này ngắn gọn, nhưng lỗ tai Tống Nhã nghe được lại làm nàng cảm thấy sợ hãi xưa nay chưa từng có!! “Không!! Không!! Kim Văn Tu!! Mày không thể đối với tao như vậy!! Các người buông tôi ra!! Buông tôi ra!!! Kim Văn Tu!!! Mày đồ lòng dạ này! Dã loại!!! Các người mau thả tôi ra! Mày không chết tử tế được!! Mày sẽ không chết tử tế được!!!!!”

Kim Văn Tu nhìn phương hướng nàng biến mất khẽ cười một chút. Hắn có thể hay không không chết tử tế được hắn nhưng thật ra không biết, nhưng hắn biết, một nhà ba người bọn họ, nhất định sẽ không chết tử tế được.

(Jeje: Vậy là xong phiên ngoại về anh Kim Văn Tu, nhân vật chỉ xuất hiện đúng một chương trong chính văn mà ngoại truyện cũng không liên quan gì đến nội dung chính văn =]]] Tạm thời không thấy tác giả có bộ nào liên quan đến nhân vật này, nếu chỉ xây dựng cho vui mà dành hẳn một cái phiên ngoại như thế này thì hơi phí =.= Trong 3 phiên ngoại thì cái này cũng dài nhất, và ít liên quan nhất =]])

121. Chương 121: Phiên Ngoại Hàn Thịnh

Chính là hiện tại!

Chân trái Hàn Thịnh đá về phía trước một bước, chân phải như không cẩn thận bước tới trước, nam sinh đối diện ra sức muốn chuyền bóng muốn trốn tránh đã không kịp, chân phải dùng sức đá về trước kết cục chính là, cùng với đau đớn bén nhọn đến xương, "Ca" một tiếng vang nhỏ, toàn bộ đùi phải nháy mắt bị đau đớn bao phủ. Nam sinh kêu lên một tiếng đồng thời té ngã trên mặt đất, Hàn Thịnh vẻ mặt nôn nóng lo lắng mà đi lên trước xin lỗi an ủi, gương mặt nguyên bản nho nhã lễ độ kia tràn ngập chân thành xin lỗi, tất cả mọi người không có bất luận hoài nghi gì, bao gồm cả Ôn Duyên bị đụng ngã, vẫn là học sinh năm ba.

Theo tiếng còi trọng tài vang lên, theo kiến nghị của Hàn Thịnh, hai người dưới sự trợ giúp của giáo y đi bệnh viện trước, chụp x-quang, cố định, nhập viện, phảng phất hết thảy đều cứ như vậy thuận lý thành chương.

"Trước kia chưa từng có gặp qua cậu, không nghĩ tới lần đầu tiên cậu ra sân, khiến cậu gặp chuyện như vậy…… Thật sự thực xin lỗi."

Thời điểm Hàn Thịnh nói chuyện, vừa không quá phận thân thiết cũng không có bất luận xa cách gì, phòng bệnh là phòng bốn giường ngủ công cộng, không biết Hàn Thịnh cố tình hay là gì khác, nhưng hoàn cảnh như vậy, đích xác làm Ôn Duyên thả lỏng không ít.

Chỉ là hắn khi đó trời sinh liền không thích cùng người ta nói chuyện, bởi vậy chỉ là đối với Hàn Thịnh lắc lắc đầu, nói một tiếng "Không có việc gì" sau lại không lên tiếng.

Nếu không phải bạn cùng phòng đột nhiên tình thế cấp bách khẩn cầu hắn hỗ trợ đá một hồi, cũng không phải vị trí quan trọng gì, hắn sẽ không đáp ứng. Chính là không nghĩ tới chỉ đá một hồi như vậy, liền ra chuyện như thế, vận số năm nay ba chữ không may mắn này đặt ở trên đầu hắn, ngược lại cũng là xứng đôi lợi hại.

"Ục ục ——"

Liền ở thời điểm Ôn Duyên rũ mắt trầm tư, thanh âm bụng đói kêu vang từ dưới bụng hắn truyền đến, Hàn Thịnh đối diện sửng sốt, rồi sau đó phi thường sang sảng mà cong lên mặt mày nở nụ cười, "Đã đói bụng đi, đồ ăn bệnh viện không thể ăn, tôi đi ra ngoài mua cơm, cậu chờ một lát, lập tức quay lại."

Nhìn bóng dáng đối phương không khỏi phân trần liền rời đi, Ôn Duyên liền đem ánh mắt phóng tới ngoài cửa sổ, hắn tổng cảm thấy khuôn mặt này của Hàn Thịnh lúc trước đã gặp qua nơi nào, chính là trong lúc nhất thời lại nghĩ không ra, bất quá nếu chung một trường học, chỉ sợ đã gặp qua cũng bình thường……

Chân trước bước ra thang máy, sau một giây điện thoại liền vang lên tới, Hàn Thịnh cầm lấy điện thoại vừa thấy, gợi lên khóe miệng liền nhấn nút nghe.

“Hàn ca, rốt cuộc sao lại thế này? Em nghe nói chân hắn té bị thương?”

Hàn Thịnh một bên ra khỏi cửa bệnh viện, một bên ngữ khí mang áy náy nói: “Việc này là anh sai, lúc ấy thấy hắn thật sự cao hứng, kết quả ngược lại không khống chế tốt, nhưng lại khiến hắn té ngã, miễn bàn trong lòng khó chịu bao nhiêu…… Tình huống không phải đặc biệt nghiêm trọng, cậu không cần lo lắng, anh trở về sẽ giúp hắn xin nghỉ, gần nhất cũng sẽ ở bệnh viện bồi hắn, bất quá hắn hôm nay có thể tới anh thật sự thực ngoài ý muốn, cậu không phải nói tính cách hắn không quá hòa hợp với tập thể sao? Như thế nào còn sẽ đáp ứng cậu ra sân thay?”

Nam sinh bên đầu kia điện thoại “Haizz” một tiếng, rồi sau đó tạp tạp miệng nói: “Hắn người này rất nhớ ân, bởi vì không hợp đàn, cho nên ngày thường cái gì cũng đều chính mình làm, nào có người nào không bệnh không tai? Có một lần hắn phát sốt không xin nghỉ, sau đó còn cứng rắn lại đây đi học, đến muộn mới phát hiện em đã giúp hắn xin nghỉ. Liền chỉ một chuyện như vậy, sau này hắn múc nước gì đó đều sẽ buồn không hé răng giúp em, hắn không lên tiếng, em cũng không nói. Người không xấu, Hàn ca, anh nhưng bảo muốn nghiêm túc, em thấy hắn cũng không phải người chơi nổi a.”

Lại nói một ít lời nói sau Hàn Thịnh mới ấn tắt điện thoại, nghiêm túc……?

Dưới cầu thang bệnh viện, Hàn Thịnh theo bản năng ngẩng đầu nhìn lại tòa nhà bệnh viện, tuy rằng hắn không biết loại cảm giác này có phải nghiêm túc hay không, nhưng làm hắn hao hết tâm lực muốn được đến người như vậy, trước mắt cũng chỉ có một mình Ôn Duyên.

Ôn Duyên toàn bộ chân đều ma ma, hơi động một chút, sẽ có một chút “tư vị” đau đớn từ xương cốt truyền ra tới, không đợi hắn điều chỉnh tốt vị trí, di động luôn nhét trong túi vang lên. Hắn lấy ra tới nhìn thoáng qua, sau khi do dự tiếp hay không tiếp hai giây, cuối cùng vẫn là lo lắng đối phương sẽ không nề hà phiền toái một lần lại một lần gọi tới, trong lòng thở dài, bất đắc dĩ tiếp lên.

“Alô?”

“Ca! Em nghe người ta nói anh nằm viện? Hiện tại thế nào? Rốt cuộc sao lại thế này?”

Ôn Duyên nhấp nhấp miệng, hắn biết Ôn Thiếu Hàng nhận thức người trong trường học, lại còn cho người thường thường hội báo qua tình huống của hắn, nhưng hắn không nghĩ tới cư nhiên nhanh như vậy…… Sự tình mới phát sinh mấy giờ, này đối với một hài tử mà nói, quản có phải hay không cũng có chút quá nhiều……

“Anh không có việc gì, em lo đi học đi.”

“Ca, hiện tại là tiết thể dục hoạt động tự do! Em nghe nói anh thay người đi lên đá cầu, bị sẫy? Đang êm đẹp anh thay người khác đá cầu làm cái gì, hơn nữa người sẫy anh kia nói như thế nào? Là không cẩn thận hay cố ý? Ca, chân anh thế nào? Còn đau phải không?”

Ôn Duyên hơi hơi nhíu mày, đứa em trai này từ nhỏ liền đối với hắn tò mò quá mức, chẳng sợ chỉ là ngày

lễ ngày tết hắn mới về nhà một lần, đối phương cũng sẽ quấn lấy hắn một khắc đều không xa rời nhau, chẳng sợ buổi tối ngủ đều phải dính ở bên nhau cùng hắn ngủ, liền tính ba mẹ phản đối răn dạy cũng đều vô dụng. Thật sự không lay chuyển được, hắn cũng không đành lòng làm ba mẹ khó giải quyết, bởi vậy chỉ có thể theo ý tứ hắn mang theo hắn cùng nhau ngủ, nhưng theo đối phương lớn lên, loại ỷ lại này càng ngày càng nghiêm trọng, nghiêm trọng đến mức có thời điểm hắn thậm chí đều……

"Thiếu Hàng, anh không có việc gì, chỉ là những việc này không phải việc em nên quan tâm, anh là người trưởng thành, sẽ tự mình chiếu cố tốt bản thân. Em hiện tại còn ở thời khắc mấu chốt, không cần nhọc lòng anh, lo đi học đi."

Lại là loại ngữ khí này……

Bên đầu này điện thoại Ôn Thiếu Hàng hơi hơi nheo lại đôi mắt, gương mặt vào kỳ phát dục, lúc hắn giận đã có lệ khí không nhẹ không nặng, chỉ là không muốn bị Ôn Duyên phát giác này đó, bởi vậy thanh âm hắn phá lệ nghe lời dịu ngoan: "Ca, nếu anh nói không có việc gì, em liền tin anh. Anh tự chiếu cố tốt mình, chờ em tốt nghiệp, em đi tìm anh."

Mỗi lần thời điểm Ôn Thiếu Hàng nói việc này Ôn Duyên đều cảm thấy trong lòng phát run, hắn nói không nên lời loại cảm giác này, trong tiềm thức liền có chút mâu thuẫn Ôn Thiếu Hàng như vậy. Bởi vậy hắn hơi hơi nhíu mày, trong thanh âm cũng mang lên nghiêm túc: "Thời điểm đi học bị giáo viên bắt được đang gọi điện thoại sẽ bị mắng, em mau trở về hảo hảo đi học! Tiết thể dục cũng là tiết, chờ về sau thời điểm không còn tiết thể dục, em sẽ hối hận lúc trước không có chơi hết. Được rồi, không nói nữa, bác sĩ tới kiểm tra phòng."

Sau khi cúp điện thoại Ôn Duyên mới thở phào nhẹ nhõm, cũng không quản người ngủ giường bên cạnh nhìn cái gì, hắn không cảm thấy ca ca quản giáo đệ đệ có vấn đề gì. Chính là mới vừa đem tầm mắt nâng lên tới, lại thấy Hàn Thịnh không biết khi nào xách theo hai túi cơm hộp đứng ở chân giường, mặt mang mỉm cười mà nhìn chính mình.

"Không nghĩ tới cậu cũng có một mặt như vậy, còn tưởng rằng cậu là hũ nút, sẽ không nói đâu."

Hàn Thịnh liệt miệng cười sáng lạn, Ôn Duyên nghĩ đến vừa rồi bộ dáng chính mình nói nhiều bị đối phương nhìn đến, bởi vậy trên mặt cũng có chút nóng. Nhưng mà liếc đến những món ăn Hàn Thịnh mua trở về, trong nháy mắt ánh mắt liền có chút dời không ra.

Mắt nhìn Ôn Duyên không có tâm kế như thế đối với đồ vật mình xách trong tay tỏ vẻ hứng thú, Hàn Thịnh trên mặt tươi cười lại tăng lớn vài phần, hắn không có nói vô nghĩa, sau khi đem đồ ăn mở ra, nâng Ôn Duyên dậy điều chỉnh tốt vị trí, hai người không nhiều lời bắt đầu ăn cơm.

Quang cảnh nằm viện luôn là quá phá lệ dài lâu, Ôn Duyên tổng giác thời gian đều phải qua đi hơn một tháng, nhưng thực tế cũng mới qua không đến nửa tháng mà thôi.

Bác sĩ không cho phép hắn luôn nằm trên giường, tuy rằng không thể đi lại quá nhiều, nhưng có sự trợ giúp của nạng hắn vẫn là muốn chính mình xuống đất đi lại, vết thương không phải đặc biệt nghiêm trọng,

nhưng trong ngắn hạn muốn đi lại không chướng ngại là không quá khả năng. Ngay từ đầu hắn còn muốn nói chính mình không thành vấn đề, chính là lần đầu dùng nạng luôn có chút không đủ ổn thỏa, bác sĩ phi thường nghiêm túc bảo Hàn Thịnh ở bên cạnh nâng, thường xuyên qua lại như thế, quan hệ hai người so với ngay từ đầu thân cận hơn nhiều.

Thấy Hàn Thịnh đây là lần thứ tư buổi sáng hôm nay đánh ngáp, Ôn Duyên nhịn nhẫn, vẫn là không nhịn xuống, "Đêm qua không ngủ ngon sao? Cậu giống như thực mệt."

Hàn Thịnh hơi hơi cong lên mặt mày, "Cũng không phải là sao, buổi tối ngày hôm qua bị chủ nhiệm kêu đi làm cu li, toàn bộ một tầng lầu chúng ta cũng chưa ngủ ngon giác, hôm nay trở về phải bổ sung ngủ lại một giấc, bằng không thật mệt muốn chết."

Nếu Hàn Thịnh giấu đầu lòi đuôi, Ôn Duyên có lẽ còn sẽ cảm thấy đối phương là vì chính mình mà chậm trễ ngủ. Chính là đối phương cứ như vậy bằng phẳng nói bởi vì chủ nhiệm bắt bọn họ làm cu li đi. Ôn Duyên trong lúc nhất thời lại không biết có nên hay không đem chính mình nghĩ quan trọng như vậy. Lời nói nếu nói ra, đã không thể thu trở lại, bởi vậy trong lúc nhất thời lại trầm mặc, không có tiếp tục nói gì.

Mắt nhìn Ôn Duyên sáng sớm ăn sữa đậu nành bánh quẩy còn dư lại nhiều như vậy, nghĩ tới hai ngày nay Ôn Duyên ăn uống đều có chút không tốt, Hàn Thịnh nhịn không được lại hỏi, "Cậu thật sự không có món gì muốn ăn sao? Chân cậu như bây giờ, muốn ăn cái gì liền nói, không cần ngượng ngùng. Nếu không phải tôi, hiện tại cậu còn đang êm đẹp đi học, cậu còn chưa trách tôi, tôi chiếu cố cậu cũng là đương nhiên."

Thấy Ôn Duyên vẫn là rũ mắt không nói lời nào, Hàn Thịnh nghĩ nghĩ lại nói: "Nếu cậu thật sự cảm thấy ngượng ngùng, chờ ra viện cả vốn lẫn lời tiếp viện tôi là được, chúng ta ở chung một trường, chẳng lẽ còn có thể trộm đi, khiến cậu thiếu nợ tôi vài bữa cơm này sao?"

Nơi nào là vấn đề vài bữa cơm……

Ôn Duyên nhịn không được giương mắt nhìn về phía Hàn Thịnh, thấy ánh mắt đối phương chân thành, lời nói cũng là thật thật tại tại không có giở trò bịp bợm, lại nghĩ đến đối phương gần nhất luôn mỗi ngày đều ở bệnh viện bồi hắn, muốn nói hiện tại còn bảo hắn đem Hàn Thịnh như người xa lạ đối đãi, liền tính hắn muốn, về mặt lý tính cũng không quá cho phép.

Thời điểm người bị bệnh bị thương là thời điểm phòng tuyến tâm lý yếu ớt nhất, Hàn Thịnh cho hắn quan tâm cùng chiếu cố nhiều năm qua đều không có trải nghiệm lại, hắn không có khả năng một chút đều không cảm động.

"Vậy…… Sủi cảo thịt lừa đi."

Yêu cầu này làm Hàn Thịnh mặt mày hớn hở, toàn bộ mày đều giãn ra, "Ai, được rồi! Tôi đây liền đi mua cho cậu, chờ ha!"

Nhìn đối phương phảng phất như nhận được tin tức tốt gì, dưới chân sinh gió rời đi, Ôn Duyên giật mình,

một lát sau cảm thấy trong lòng có chút ấm áp, nhịn không được cong lên khóe miệng nở nụ cười.

Là cái gì làm hắn cảm thấy Hàn Thịnh cùng người khác bất đồng đâu.

Khả năng chính là bởi vì hai hộp sủi cảo thịt lừa kia.

Sau lại có người nói cho hắn, nói một ngày kia Hàn Thịnh vốn là đi thi, nhưng hắn lại vì mua sủi cảo thịt lừa cho mình mà trì hoãn. Sủi cảo thịt lừa không dễ mua, Hàn Thịnh vòng hơn phân nửa cái thành thị mới mua được đồ tươi, chính là chầu sủi cảo này, làm lòng Ôn Duyên có chút rối loạn.

Chỉ là sau khi rối loạn sao đâu……

Ôn Duyên đột nhiên mở mắt ra, trái tim bởi vì tỉnh ngủ trong nháy mắt này kinh động mà nhảy nhanh chút. Cảm thụ được cánh tay dưới cổ mình, hắn hơi hơi nhắm mắt lại lại thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Một lát sau Ôn Duyên mở to mắt giương mắt nhìn nhìn, Tạ Sâm ngủ say thế, nói vậy thật sự mệt rồi.

Hôm trước bên ngoài khu an toàn xuất hiện một quái vật dị hình, cũng không biết là thứ gì biến thành, hoặc là căn bản không phải sinh vật địa cầu, nhìn mủ mụn nước đầy người, nhưng chất lỏng mủ mụn nước kia bắn ra tới cư nhiên có chứa tác dụng ăn mòn mạnh như vậy, đạn cùng dị năng đối với nó mà nói giống như gãi ngứa, liền xem nó đơn thương độc mã, thiếu chút nữa đem phòng hộ khu an toàn phá tan.

Dị năng giả cùng hắn và Tạ Sâm toàn bộ cũng chưa nhàn rỗi, cùng quái vật kia đại chiến một ngày một đêm, thẳng đến chạng vạng ngày hôm qua mới đem nó giết chết. Kỳ quái chính là, sau khi nó đã chết, Kim tiến sĩ nguyên bản ở phòng thí nghiệm, trước nay đều vô thanh vô tức đột nhiên liền xuất hiện, dưới sự cho phép của Lương Gia Minh, hắn đem thi thể quái vật kia trở về phòng thí nghiệm, cũng không biết có thể nghiên cứu ra cái gì……

Sau khi miên man suy nghĩ một hồi, Ôn Duyên lại nghĩ tới Lương Gia Minh lúc trước hướng hắn xin chỉ thị xử lý Hàn Thịnh như thế nào.

Đối với Hàn Thịnh, tâm tình của hắn là có chút phức tạp.

Hàn Thịnh chỉ biết là hắn sau khi tốt nghiệp liền đi xa nơi khác, nhưng Hàn Thịnh không biết, trước khi hắn rời đi, kỳ thật từng muốn cùng đối phương thổ lộ.

Chính là sự tình liền cố tình vừa khéo như vậy, hắn trong lúc vô tình thấy được nhật ký của Hàn Thịnh. *(Jeje: Đạo cụ không bao giờ thiếu trong tiểu thuyết để tìm ra chân tướng =]] Thiệt tình ngoài đời giờ mình chả thấy được bao nhiêu người ghi nhật ký, mà có ghi cũng không ghi như soạn kế hoạch cả =]])*

Đã biết chính mình lúc trước nằm viện bất quá là một hồi thiết kế của Hàn Thịnh, cho dù tâm được đối

phương che ấm, nhưng biết được này hết thảy từ lúc bắt đầu chính là mang theo lừa gạt cùng thương tổn, hắn liền vô pháp làm được tâm bình khí hòa tiếp nhận.

Những việc này hắn cố tình quên đi nguyên bản thật sự đều đã quên, nhưng mà một giấc mộng cảnh, không ngờ lại làm hắn nhớ ra rồi.

Ôn Duyên nhẹ nhàng mà thở phào, nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, rạng sáng 3 giờ rưỡi, vẫn là ngủ tiếp trong chốc lát đi.

Bên này Ôn Duyên mới vừa nhắm mắt lại, Tạ Sâm bên cạnh hắn liền mở mắt.

Nhìn kỹ xem người trong lòng ngực, sau khi xác nhận đối phương không có bất luận cái gì khác thường, Tạ Sâm lúc này mới phảng phất động tác giống như trong lúc ngủ mơ thu thu cánh tay. Ôn Duyên không trợn mắt, chỉ là nhu thuận phối hợp động tác đối phương hướng vào trong, khóe miệng Tạ Sâm mang cười, lại nhìn nhìn Ôn Duyên trong lòng ngực, lúc này mới lại lần nữa nhắm mắt lại, nhẹ nhàng ngủ.

122. Chương 122: Phiên Ngoại Ôn Thiếu Hàng

"Ca, anh đừng nhìn, vào chơi trò chơi với em. Mẹ không cho em mang đồng học về chơi, hiện tại anh trở về, cuối cùng có người chơi với em."

Ôn Duyên bị Ôn Thiếu Hàng túm lấy hướng trên lầu chạy, nguyên bản hắn cho rằng trải qua khoảng thời gian trước chính mình cố ý xa cách, theo như tính tình hiếu thắng của Ôn Thiếu Hàng, không chừng sau nhìn thấy hắn làm bộ không quen biết là còn nhẹ.

Nhưng không nghĩ tới hắn vừa về nhà ngày đầu tiên, đứa em trai này vẫn là giống như trước kia dính hắn một khắc đều không thả lỏng. Ôn Duyên bị lôi kéo lên lầu, nhịn không được liền quay đầu nhìn Ôn Lương cùng Mã Tuệ Trinh liếc mắt một cái. Mã Tuệ Trinh tuy rằng sắc mặt không quá cao hứng, nhưng Ôn Lương lại là cười ha hả.

Có chút xin lỗi mà cười đối với hai người bọn họ, Ôn Duyên chỉ có thể để Ôn Thiếu Hàng đem chính mình kéo về phòng. Nguyên bản hắn định ở phòng khách bồi Ôn Lương lại xem TV trong chốc lát, thật vất vả trở về, kết quả ngày đầu tiên còn chưa đi qua, đứa em trai này vẫn là hận không thể dính hắn không bỏ.

Ôn Thiếu Hàng phát dục thực tốt, đây mới là học sinh cao trung, sắp đuổi kịp cao bằng hắn…… Phỏng chừng không quá hai năm, so với chính mình còn cao hơn.

Ôn Duyên tóm lại là thích đứa em trai này, tuy rằng dính hắn một ít, nhưng rốt cuộc hắn là tận mắt nhìn thấy Ôn Thiếu Hàng lớn lên. Tuy rằng khó tránh khỏi trong lòng cũng sẽ có một chút không khỏi vì người ngoài nói mà hoài nghi, nhưng kia cũng chỉ là tâm tư của chính hắn, Ôn Thiếu Hàng chỉ là hài tử, có lẽ chỉ là hắn mẫn cảm nghĩ nhiều đâu.

"Ca, đây chính là trò chơi tháng trước mới ra, người trong ban chúng ta đều không chơi với em. Tới tới, anh chơi với em một ván."

Ôn Duyên vẫn luôn cảm thấy Ôn Thiếu Hàng không phải tính cách hoạt bát quá phận, ập tức nhìn hắn như vậy, trong lòng luôn có loại cảm giác nói không nên lời……

Có lẽ là bởi vì chính mình hàng năm không ở trong nhà, ngẫu nhiên trở về một lần, đứa nhỏ này thật sự quá hưng phấn? Nhìn đối phương sau khi khóa trái cửa lại đem hắn kéo vào trong phòng, Ôn Duyên cũng không nói thêm cái gì. Rốt cuộc Ôn Thiếu Hàng trước kia liền thích ngồi dưới đất dựa vào mép giường chơi trò chơi, rõ ràng có chỗ rộng hơn để chọn, nhưng chấp nhất của hắn đối với phòng ngủ không phải nhỏ. *(Jeje: Ây, phòng ngủ thì mới có thể abc xyz gì đó chứ hi hi)*

Cùng với những trò chơi trước kia không khác mấy, Ôn Duyên chơi hai màn giảm dần hứng thú, chuyện thi lên thạc sĩ còn không ít việc chưa làm, bất quá lại thật vất vả nghỉ ngơi quay về một chuyến, kỳ thực hắn hẳn nên thừa dịp nghỉ đi ra ngoài thực tập phong phú chính mình…… Chỉ là có kỳ nghỉ ngắn như vậy, nếu đi ra ngoài thực tập, khả năng liền không còn bao nhiêu thời gian ở nhà bồi người nhà……

"Ca?"

Ôn Duyên lúc này mới phát hiện hình ảnh trên màn hình đối diện bị dừng lại, hắn quay đầu có chút ngượng ngùng nói: "Xin lỗi a Thiếu Hàng, vừa rồi anh thất thần, chúng ta một lần nữa bắt đầu?"

Ôn Thiếu Hàng không nói chuyện, thẳng tắp mà nhìn Ôn Duyên sau một lúc lâu, đột nhiên lại cong lên mặt mày cười nói: "Ca có phải hay không mệt mỏi? Em thấy dưới mắt anh đều có quầng thâm, có phải không ngủ ngon hay không?"

Ôn Duyên không nghĩ tới sau khi trở về nhà, người đầu tiên biểu đạt quan tâm với mình thế nhưng là Ôn Thiếu Hàng. Rốt cuộc đối phương ở trong mắt hắn vẫn luôn là đứa nhóc, trong lòng ấm áp đồng thời trên mặt biểu tình cũng nhu hòa, "Không quan hệ, buổi tối đi ngủ sớm một chút là được, gần nhất trường học tương đối vội, cho nên ngủ hơi ít."

"Kia ca, anh mau lên giường em nằm trong chốc lát đi, em ở bên cạnh lên mạng chơi, tuyệt đối không quấy rầy anh nghỉ ngơi." Thấy Ôn Duyên tựa như muốn cự tuyệt, Ôn Thiếu Hàng lôi kéo cánh tay Ôn Duyên hướng lên giường, "Ai nha ca anh cũng đừng cự tuyệt, anh nếu là lúc này đi ra ngoài, ba mẹ còn tưởng rằng anh không muốn ở cùng em đâu! Anh thật vất vả trở về, em muốn ở cùng anh lâu thêm chút nữa! Chẳng lẽ anh ở bên ngoài thời gian dài, liền không cần đứa em trai này sao……"

Nói xong lời cuối cùng biểu tình Ôn Thiếu Hàng đã mang lên chút ủy khuất cùng bi thương, Ôn Duyên dở khóc dở cười ngừng động tác một hai phải xoay người xuống giường, đứa em trai này khi nào học được chiêu số như vậy, hắn mới không tin tên nhóc Ôn Thiếu Hàng này cũng biết cảm thấy ủy khuất cùng bi thương, liền ở năm trước, hắn chính mắt gặp qua Ôn Thiếu Hàng không nói một tiếng đem một đứa nhóc khác đánh thành trọng thương, liền như vậy một câu đều không nói đem người ấn ở trên mặt đất mà đánh, lúc ấy thấy cảnh tượng kia hắn còn sợ hãi, thời điểm đi lên trước can ngăn thậm chí cảm thấy toàn bộ đôi mắt Ôn Thiếu Hàng đều là hồng, vẻ mặt lệ khí.

Xong việc Ôn Lương hỏi Ôn Thiếu Hàng vì cái gì đánh người, Ôn Thiếu Hàng chết ngoan cố chính là không chịu nói, bất luận Ôn Lương như thế nào đánh hắn đều không nói, xong việc đứa bé kia cũng chuyển trường, chuyện này đến bây giờ còn là bí ẩn, chỉ là thình lình nhớ tới ánh mắt Ôn Thiếu Hàng khi đó đánh người……

Ôn Duyên thần sắc phức tạp mà nhìn em trai đối diện vẻ mặt ủy khuất, rốt cuộc người nào mới là hắn thật sự, đứa trẻ còn nhỏ như vậy đã nhiều mặt như vậy, thực sự tốt sao……

"Được, anh ngủ là được, trước cơm chiều nhớ đánh thức anh, anh muốn đi xuống giúp mẹ."

Ôn Thiếu Hàng lập tức thu hồi ủy khuất, cười gật gật đầu đáp ứng.

Thời gian trôi qua một phút một giây, phòng ngủ yên tĩnh chỉ còn lại có tiếng kim giây "tích tắc" của đồng hồ treo tường. Kim phút mỗi lần di chuyển một chút, Ôn Thiếu Hàng đều sẽ như có như không nhìn người đang nằm trên giường kia.

Hắn ngồi ngay ngắn ở trước máy tính, con chuột cơ hồ cũng chưa nhấn mấy cái, đang xác nhận thời gian bên dưới góc phải máy tính cùng đồng hồ treo tường, đều tỏ vẻ đã qua đi hai mươi phút, hắn mới không tiếng động nhẹ nhàng đứng dậy. Cứ như vậy đứng giữa bàn máy tính cùng ghế dựa, trong lúc nhất thời thế nhưng có chút không dám bước ra nửa bước chân.

Ôn Thiếu Hàng miễn cưỡng áp lực ngực tim đập dần dần nhanh hơn, hắn như là đang làm chuyện gì phi thường khó có thể mở miệng trái với lương tâm, chỉ cảm thấy khẩn trương tay đều đang run lên. Không biết những kẻ ăn trộm thời điểm lấy đồ, cũng sẽ là cái dạng cảm giác này sao? Hắn không biết, trong đầu hết thảy ý tưởng đều lộn xộn, hắn chỉ biết là vừa rồi ở thời điểm Ôn Duyên ngây người, trong tiềm thức hắn liền muốn làm như vậy……

Hắn tới gần mép giường một chút, hắn nhìn môi sắc mật kia của Ôn Duyên, nhìn đôi mắt thon dài khẽ nhắm kia của Ôn Duyên, đến gần, còn có thể ngửi đến hương vị sạch sẽ thoải mái thanh tân kia trên người Ôn Duyên……

Một cỗ cảm giác khát khô khô nóng chưa bao giờ từng có, làm hắn chân tay luống cuống thậm chí không biết có nên hay không tiếp tục. Hắn biết Ôn Duyên vẫn luôn xem hắn như trẻ con, chính là hắn đã sớm không phải trẻ con chân chính về mặt ý nghĩa, sự tình hắn hiểu quá nhiều, thậm chí liền một ít việc Ôn Duyên cũng chưa biết rõ ràng, hắn có lẽ đều biết đến so với Ôn Duyên còn toàn diện hơn. Nhưng biết thì có ích lợi gì, thời điểm hắn minh bạch cảm giác của mình đối với Ôn Duyên, cái loại thống khổ dày vò này, Ôn Duyên vĩnh viễn vô pháp cảm nhận được! Bởi vì Ôn Duyên căn bản cùng hắn không giống nhau, Ôn Duyên căn bản là cùng hắn không giống nhau!

Trong lòng mạc danh phẫn nộ cùng bi ai làm toàn bộ ánh mắt Ôn Thiếu Hàng đều thay đổi, chính là loại cảm xúc đến tim cũng đau này, dưới hương vị thoải mái thanh tân đậm đà trên người Ôn Duyên kia, lại vẫn làm hắn cảm nhận được một tia tư vị tinh tế ấm áp.

Hắn thật sự nhịn không được, nhẹ nhàng dò ra ngón tay, cơ hồ là có chút phát run, dừng ở trên lông mày của Ôn Duyên.

Hắn không biết nên đem tay dừng ở nơi nào, chỉ là cảm thấy Ôn Duyên lớn lên đẹp như vậy, đẹp đến nỗi hắn hận không thể chỉ có một mình hắn thấy được. Ngón trỏ như có như không đảo qua chân mày Ôn Duyên, rồi sau đó lại run rẩy xúc xúc lông mi Ôn Duyên. Làn da Ôn Duyên sạch sẽ thiên về màu trắng, dưới tình huống ngủ say như vậy, có vẻ không hề có lực công kích, vừa nhu thuận, lại tốt đẹp.

Giờ khắc này Ôn Thiếu Hàng cơ hồ sắp bị ý niệm vặn vẹo của chính mình dọa đến, hắn thế nhưng ẩn ẩn hy vọng Ôn Duyên vẫn luôn tiếp tục như vậy thật tốt…… Nằm ở chỗ hắn có thể giơ tay với tới, liền tính hắn làm ra hành động lớn mật, cũng không cần lo lắng Ôn Duyên xụ mặt bảo hắn chú trọng việc học.

Rốt cuộc, đầu ngón tay ngón trỏ rốt cuộc chạm được lên bờ môi sắc mật kia, xúc cảm mềm mại ẩm ướt dưới tay làm Ôn Thiếu Hàng chỉ cảm thấy một cỗ điện lưu từ đầu ngón tay thẳng lên đến cánh tay, rồi sau đó theo sườn tai lan tràn đến đại não.

Hắn cơ hồ là nhịn xuống hô hấp, sợ bởi vì chính mình quá mức kịch liệt tim đập mà đem người trên giường đánh thức. Có lẽ ánh mắt này quá mức cực nóng, trong lúc ngủ mơ Ôn Duyên nhẹ nhàng nói mớ một tiếng, thân hơi hơi giật giật, rồi sau đó lại lâm vào ngủ say.

Nhìn khuôn mặt thương nhớ ngày đêm trước mắt, Ôn Thiếu Hàng chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt lưu từ ngực thẳng xuống dưới bụng, hắn không phải đứa nhóc chưa hiểu chuyện, đương nhiên biết loại cảm giác này đại biểu cái gì, nhưng trên mặt hắn cũng không khác thường. Nhưng càng đè nén, cái loại cảm giác mạc danh khô nóng trong ngực càng là áp không nổi, hắn thật sự nhịn không được, duỗi lưỡi liếm liếm môi có chút khô, rồi sau đó một chút mà cúi đầu, dừng ở trên môi Ôn Duyên.

Hắn đụng vào thật cẩn thận, thậm chí liền hô hấp đều ngừng lại rồi. Giờ khắc này đầu óc hắn trống rỗng, hắn không nghĩ tới nếu Ôn Duyên phát hiện sẽ như thế nào, không phải hắn không sợ, mà là hắn căn bản không kịp nghĩ. Hắn thật sự quá nhớ quá muốn cùng Ôn Duyên thân cận, cơ hội như vậy đặt ở trước mắt, chẳng sợ biết rõ sẽ có kết cục hôi phi yên diệt (*), nhưng hắn vẫn là nhịn không được sẽ đi chết! Ôn Duyên với hắn mà nói giống như một liều độc dược cực kỳ dụ hoặc, chẳng sợ biết rõ đối phương không phải người hắn có thể đụng vào, nhưng hắn căn bản là nhịn không được!

(*) Hôi phi yên diệt: tan thành mây khói

"Thình thịch, thình thịch, thình thịch……" Lực độ tim đập liền chính lỗ tai mình cũng cảm thấy phát trướng, Ôn Thiếu Hàng muốn vươn đầu lưỡi tinh tế mà liếm láp mềm mại dưới miệng, chính là một thanh âm trong đầu nói cho hắn, nếu hắn làm như vậy, nhất định sẽ ngăn không được. Nếu là vạn nhất bị Ôn Duyên phát hiện, vạn nhất Ôn Duyên tỉnh lại phát hiện, hắn liền cơ hội gì cũng không còn, là chân chân chính chính, cơ hội gì cũng không có.

Lấy thái độ cố ý trốn tránh mấy tháng trước của Ôn Duyên tới xem, đối phương không phải không có phát hiện.

Nhưng đối phương nhất định là không thích tiếp thu quan hệ như vậy, không có bất luận nghi vấn gì, nhất định là vậy.

Cho nên sau vài giây giằng co, hắn vẫn là chậm rãi ngồi dậy.

Chính là chưa từng có một lần nào hắn cảm giác mãnh liệt như thế này, hắn thậm chí không biết chính mình lớn lên nguyên lai là cái dạng này.

Lúc trước tên trong ban kia nhìn thấy ảnh chụp của Ôn Duyên trong ví tiền của hắn, cư nhiên nói ra "Nếu anh mày là nữ nhân nhất định sẽ có rất nhiều nam nhân thích" như vậy. Hắn lúc ấy cũng không biết chính mình là làm sao vậy, ngực tức giận phảng phất sắp phá thể mà ra, hắn không làm rõ được đến tột cùng là bởi vì những lời "Nếu anh mày là nữ nhân" ẩn hàm vũ nhục, hay là bởi vì hàm nghĩa nửa câu "Nhất định sẽ có rất nhiều nam nhân thích" này mà phẫn nộ. Hắn chỉ biết là chờ thời điểm hắn phục hồi tinh thần lại, đối phương đã bị hắn đánh bất tỉnh nhân sự, đó là lần đầu hắn đánh người, cũng là lần đầu tiên thời điểm Ôn Duyên hỏi hắn vì cái gì, hắn chết cắn không đem nguyên nhân nói ra.

Ôn Thiếu Hàng cơ hồ là mặt mang thành kính mà đem quần áo cởi ra, Ôn Duyên ở trong phòng hắn tự nhiên là ngượng ngùng cởi quần áo ngủ, đặc biệt hiện tại vẫn là ban ngày. Nhưng hắn bất đồng, đây là ở trong phòng hắn, Ôn Duyên, đang nằm ở trên giường hắn.

Hắn từ trong ngăn tủ tay chân nhẹ nhàng lại lấy ra một tấm chăn, giường cũng đủ lớn, cho dù Ôn Duyên nằm ngủ sau hắn nằm xuống thêm cũng dư dả.

Hắn cuốn lên góc chăn Ôn Duyên, hơi hơi lộ một khoảng không, cùng lúc đó, cũng hơi hơi nhấc lên một phần góc chăn của mình, tuy rằng trên người hai người đều là riêng từng cái chăn, những khoảng không trung gian liên tiếp kia, lại làm Ôn Thiếu Hàng cảm thấy thỏa mãn sắp không được.

Hai năm, Ôn Duyên đã hai năm không có nằm ở bên cạnh hắn, Ôn Thiếu Hàng nhắm mắt lại tinh tế mà ngửi hương vị trên thân người bên cạnh, kỳ thực cũng không có hương vị đặc biệt gì, không phải mùi hương cũng không phải hương vị có thể hình dung ra đến, nhưng hắn chính là thích, mỗi một chỗ trên người Ôn Duyên hắn đều thích. Chỉ cần ngửi hương vị này, hắn liền cảm thấy chính mình sắp cứng đến không nhịn được.

Ôn Duyên làm một giấc mộng, hắn mơ thấy sự tình chính mình sợ hãi nhất đã xảy ra, trong mộng em trai mình đối với mình nửa khóc nửa cười, biểu tình trên gương mặt kia, cảm tình trong cặp mắt kia, chỉ nhìn hắn liền cảm thấy tâm đều phải nát. Nhưng này căn bản là không đúng, hắn đối với đối phương chỉ có tình anh em, hắn càng không thể tùy ý đối phương tiếp tục phát triển như vậy! Cảm tình này là hậu thế bất dung! Sẽ khiến cả nhà bọn họ vạn kiếp bất phục!

Ôn Duyên đột nhiên mở mắt ra, trong nhà bình tĩnh làm hắn sửng sốt, phản ứng lại đây vừa rồi chẳng qua là một giấc mộng, lúc này mới thở một hơi dài. Nhưng mà cảm giác được tồn tại ấm áp bên cạnh, hắn thân mình cứng đờ, xoay người lại nhìn thấy khuôn mặt Ôn Thiếu Hàng nhắm mắt lại ngủ, nhận thấy được hai người là lẫn nhau đắp riêng chăn, Ôn Duyên khẽ cười cười, trong lòng lại cảm thấy Ôn Thiếu Hàng trở nên cẩn thận săn sóc. Hắn vừa muốn đứng dậy xuống giường, lại cảm thấy tay đặt bên ngoài căng thẳng, trong lòng cả kinh đồng thời quay đầu lại nhìn về phía Ôn Thiếu Hàng, chỉ thấy đối phương nhéo cổ tay hắn, khuôn mặt nhắm hai mắt hiện lên biểu tình tựa thống khổ tựa vui sướng, ngay sau đó còn kêu rên một tiếng.

Ôn Duyên lập tức hoảng sợ, vội vàng nói: "Thiếu Hàng? Thiếu Hàng!"

Ôn Thiếu Hàng làm như bừng tỉnh mà đột nhiên mở mắt ra, trong nháy mắt nhận thấy được Ôn Duyên tỉnh lại kia, hắn quả thực sợ hãi tim đều sắp nhảy ra ngoài, nhưng cùng lúc đó động tác dưới tay không khống chế được biên độ nhanh hơn, trong nháy mắt liền nắm cổ tay kia của Ôn Duyên hắn biết chính mình rốt cuộc nhịn không được, nghe được thanh âm Ôn Duyên hắn nhịn không được liền mở bừng mắt, nhưng ánh mắt lại bởi vì quá độ mà hơi hơi tan rã.

Hô hấp hắn có chút dồn dập rất nhỏ, nhưng này hết thảy xem ở trong mắt Ôn Duyên, đều là do gặp ác mộng mới xuất hiện tình trạng, hắn có chút khẩn trương mà vỗ vỗ mặt Ôn Thiếu Hàng: "Thiếu Hàng, gặp ác mộng? Mau đứng lên, thanh tỉnh thì tốt rồi."

Ôn Thiếu Hàng hơi hơi thở hổn hển, tuy rằng kiệt lực khống chế, nhưng khi nhìn đến ánh mắt Ôn Duyên rõ ràng nhìn mình kia, hơi hơi mờ ám lui về phía sau một chút, hơi hơi hé miệng, vẫn là ách thanh âm nói: "Ca, em có hơi không thoải mái, lại nằm trong chốc lát, anh trước đi xuống giúp mẹ đi."

Ôn Duyên ngơ ngác mà nhìn Ôn Thiếu Hàng vài giây, rồi sau đó cư nhiên liền đáp lại cũng quên, chỉ là hoảng loạn gật gật đầu, rồi sau đó kiệt lực giống như không có việc gì mà xoay người đi ra ngoài.

Trong nháy mắt nghe được tiếng đóng cửa vang lên kia, khóe miệng Ôn Thiếu Hàng cong lên một tia cười khổ, nhưng cho dù là như thế này, khô nóng cùng khó nhịn cả người cũng không thư giải được bao nhiêu. Hắn đem cả người đều nhào vào chỗ vừa rồi Ôn Duyên nằm, nhắm mắt lại thật sâu mà hít hương vị làm hắn mê luyến kia, động tác dưới tay không ngừng, hoặc là nói hắn căn bản vô pháp khống chế, hắn quá muốn Ôn Duyên, quá nhớ quá muốn, vừa rồi nếu không phải Ôn Duyên tỉnh lại đúng lúc, hắn thật sự sợ chính mình sẽ khống chế không được xúc động lập tức liền không màng tất cả mà làm tiếp……

Còn may, còn may Ôn Duyên sau lại tỉnh……

Hắn yêu anh trai nhất a, hắn nhất định sẽ nhanh lên lớn lên, sau khi lớn lên, mã bất đình đề (*) mà đi tìm hắn. Đi nói cho hắn, hắn có bao nhiêu yêu hắn.

(*) Mã bất đình đề: không màng tất cả, bất chấp

Editor có lời muốn nói: Qua phiên ngoại này và toàn bộ câu chuyện có thể thấy bạn Hàng dùng sai phương pháp =]] Nếu muốn Ôn Duyên động lòng thì phải là người giành thế chủ động ôn nhu săn sóc, nhưng bạn ấy lại cứ bám dính giống như trẻ con (dù là giả vờ để được gần anh trai). Cho dù cả hai không có quan hệ gia đình thì chắc chắn Ôn Duyên cũng không bao giờ thích Ôn Thiếu Hàng =]]

*Vậy là truyện đã hoàn rồi nhé mọi người ^^*

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/hao-tuong-long-tu-nam-chu-a